

Szép Ernő összes versei

**Szerkesztette:
Urbán László**

2015

TARTALOM

Szép Ernő

KÖLTEMÉNYEK

ÉNEKESKÖNYV [1912]

Mint magányos lovast...
„Csúnya és ártalmas dolog...”
Ákom-bákom
A falu éjszaka
Bánat
Szonett
Gyermekjáték
A harangozó
Crème d’Yvette
Kapuzárás
Sötét ablak
Tinta
Falióra
Néha úgy utánanézzünk egy nőnek
Szonett
Örököld
Furulya
Emléke
Alkonyat a kórházban
Nyújtózkodás
Álmatlanul
Reggeli gyöngesség
A szökőkút
Nézni
Szonett
Játék
Leányszoba
Egyedül
Szonett
Egy régi szökhöz
Sötét
A táncosnőnél
Ha én azt tudnám
Ifjúságom el ne menj még
Egy szűz után való bánkódás

ÉLET, HALÁL [1916]

Imádság
Honvágy
Testvér, édes testvér
A mosoly
Világtalan katonáknak
Szívből
Lengyelország
Hívójel
Add a kezed
Húszéves fiúk halála
Hét szín
Messze, messze, messze
De kár

EMLÉK [1917]

Tiszapart
Ügyetlen szavak
Nincs egyéb örömöm
Magányos éjszakai csavargás
Egyszer
Járok-kelek, megállok
Gyorsvonatról
Semmise
Recept
A Bois de Boulogne-ban a padon
egyedül
Ki tudja?
Késő ősz
Sóhajtság
Óh
Ti ócska figurák
Dunakorzó
A darvak
Repülés
Szaladnak a folyók
Mondd
A kert fája
Borbélyhab
A virág szebb
Milyen jó nékem lefeküdni
Ennui
Magamban
Sétálás
Háztető a Montmartre-on
Huszonhét múltam
Fecske elfut a szárnyán
Hold
Margitsziget
Tavaszi
Gondolatom küldöm
Cezairás noteszben
Milyen?
A nap lemegy
Gitár
A vándorlegények
A fecskének árnyéka
Lányoknak való nóta
Éjfél
A semminél kevesebb valami
Elalvó hattyú
Oly szépek a tavasz felhői
A szerelem
Jézus Krisztus
Csillagok
Citera
Des Grieux
Szomorú fűz
A bánat útja
Kék üvegömb

Ránc a leány homlokán
Mint a hangafa a pusztában
Mint az égen a hold
Holnapra
Oly szép szívem volt
1917-ben
Néked szól

A VILÁG [1921]

Mit tettetek velem
Hol van valami
Hold, hold
Nagy énekesnő Múza jöjj
A lezuhant lovas
A hó
Madár
Az élet
Kenyeres
Meszelő
Nem tudom kicsoda
Nem tudnak a fák aludni
Olyan csöndet szeretnék
Szegények, szegények
Jóság, jóság
Kézírás
Február vége felé
Itt volt benn a szívemben
Sötét hintó jön
Eső
Hold
Bocsáztatok meg
Csókold meg
Szeretnék eperfa lenni
Senkinek se
Ha megjönne a boldogság
Csodálatos
Tavaszi lesz már
Ti ártatlan szegények
A padon firkantottam
Szeretem a tavaszt
Balaton
Az alkony jön felém
Jaj fájdalom
Pincio
A fenyves fent a hegyen
A jégvirágok holt honába
Adjátok vissza
JÓ SZÓ [1928]
Homlokom lassan leáldoz
Hová megy egy akác levél?
Bizalmas
Szívem
Orgona virágja
A felhőkhöz
Élő szó

Narancs
 Ó de megnémúltál
 Hold
 Itt várnak szegények
 Holnap
 Március 5
 Gerjedelem
 Kisujja körme éle
 Felhő
 Csókoljatok meg csillagok
 A gesztenye pelyhe
 Ki tudja a némát
 Csokonai
 Hangom
 1926
 Szenvedni a tulajdon bűnödét
 Pillangó
 A csikós
 Én nem tudom
 Az alkony néma húrjain
 Az ablak
 Rigó
 Vadlibák felé, téli éjszaka
 Sötét lesz a Duna háta
 Résztét
 Pitypang
 Köszöntekek mint napfényben
 hulló levél
 Nagy nagy madár
 A nappal holdja voltam
 Hajó
 Holdfényes nyírfát láttam
 Mennydörgés, villámlás
 Úgy mint a szívbajos szegény
 Ha nincs vágy a szívedben
 Sajnálom a tengert
 De szégyen élni
 Csak a szívem érzi
 Meztelen
 A Ritz előtt, ha zene szól
 Virágok mért hallgatnak
 A rendőr
 Hadd látogassalak meg
 elhagyottak
 Kék szeműek
 Ezüst napsütésben
 Én vagyok, én vagyok
 Egy kutyához
 Köszönöm
 A margaréta
 Csillagok
 Életem
 A gyertyának repült a lepke
 A fák
 Impressio
 Virágok
 Jó

SZÉP ERNŐ ÖSSZES KÖLTEMÉNYEI [1938]

Elszorult szívvel
 Sors
 Olajfa
 Harapás
 Míg tűnök a platán alatt
 Június 24.
 Kaszálnak
 Eső után
 Hinta
 Szeptember 12.
 Új mandula
 Húsvétra
 Egyedül
 Piros
 Május
 Olyan fehér
 Hallga
 Október
 Karácsonyfa
 Taktus
 Valami
 Április
 Adat
 Egy könyecsepp a bűnöm
 1935
 Nyári este
 1919
 Csak az alvás ilyen csendes
 A csillagok lejönnek
 Március virágja
 1936
 Én így szerettem volna élni

ADD A KEZED [1958]

Ne hidd

KÖTETBEN KI NEM ADOTT VERSEK

1905

Két koldus
 A mozdony
 A vonat
 A toll
 A havasi gyopár
 Reggel felé
 Egy levél
 Vonat az erdőn
 Vér

1906

Strófák az utcasarokról
 Éjszaka
 Éjszaka
 A Váci utcán
 A Vezuv
 A déli korzón

A tenger
 Mikes
 Apácák éneke

1907

Hajnali vendégek

1909

Az ács kis fia

1910

A lány szól

1911

A kenyér

1912

Háború előestéje

1917

Késő este

1918

Dalforma

1920

Az olvasóhoz

1921

Halál az utcán

1924

Csók a kapu alatt

A holdhoz

Isten veled

1926

Tavaszi

1928

Nyár

1931

Kék tenger alszik odafenn
 Szegénynek égett arca van

1932

Tél
 Karácsonyfák

1934

Hervadt levél leszál a hóra
 [Lányok lábán harisnya...]
 [Ó de csendes hónap...]

1935

Három platánlevél a földön

1936

Én édes Jézuskám

1942

Apám

1945

Fohász

1946

Régi jó világ

Év nélkül:

Kedves öcsém

Az én batyum

KUPLÉK, SANZONOK

KABARET-DALOK [1908]

Aktuális strófák

Az aszfaltbetyár

Abbáziában

Csak egy kis benzin kellene...

Montignoso

Vallomás

A rossz asszony

A mama

Fürdőszalon

Az odaliszk

A garni

A kávéházi ember

A tolonckocsi

Ninon

A kávéház

A Tauszky

Az ősbudai bohém

PESTI VERSEK

A Lánchíd és az alagút

A korzó

A Stefánia-uton

A fenyő és a pálma

Az udvari fogat

A kapualjban

A lakó

A san-marinói kölcsön

A sánták ligája

Adatok az őszről

Nyári örömök

Tavaszi dalok

ÚRINÓTA [1940]

Baba

Kávé és kifli

Szeretnék Párisban élni

Medaillon

Életrajz

Esőcsepp

Jégvirág

A szőke meg a barna

A gyáva legény

Búcsú az ifjúságtól

Keverem-kavárom

Francia nóta

Szomorú tavaszi dal

Itt a tavasz

A lufballon

Marika

A trombita

Gyere haza édes párom

Mademoiselle

Két sebesült a színházban

Árva Pál

Kop-kop

Hőc hőc katona

Az én uram is szervezkedik

Két kicsi bagoly, mindakettő
jómadár

A pesti ház

Sokat ne várj a szerelemtől

Dal

Kiskocsi

Törődj velem

Várjon

Egyedül a moziba menni

Népballada a szegény anya
imádságáról

KÖTETBEN MEG NEM JELENT SANZONOK, KUPLÉK

1902

A szoknya

Toilette-titok

Ítélet

1905

Százhuszonhat kis japán

Az omnibusz tetején

1906

Gyermeknapon

Az ifjúság, a szerelem

1907

A Sándor utca

A gummirádlison

Kuplé a gyermekek nemi
felvilágosításáról

1909

Gyűrűk

Mariska

A majom

1912

Oregon

1915

A rapport

Vasárnap délután

1917–1918

A Szultán lányának dala

Minek a zöld levél...

1924–1925

A pezsgőspohár

1935

Hónapok

Évszám nélkül

A persely

Léha

Papok az ágyban

Egy budapesti kis leány ábrándja

A dizőz

Rikkancs

Louise Duval

Az alvó fakir

Plánéta

ALKALMI VERSEK, RÖGTÖNZÉSEK

RÉGI KEDVÜNK [1919]

Ródlí

Nincs jég

A népszámláló

Színi szemle

A ház

Rotschild

Öngyilkossági iroda

Szerenád

10°C

Kék

Tavaszi hullámok

Egy kurta elégia

Jön a tavasz

Idusa

Vicc a halálról

A borralaló

Apponyi tanár

A padokon alszanak

Alag

Április

A negyvenévesek

Csirág

Milyen szép idő van

Bocsánatot kérek, de ezt el kell
mesélni

Folyó hó

Tünemény

A német

Fáj a fejem

Berteaux

A nyolcak

Az antiszemita

Villamos-mizériák

Virágos Budapest

Index

Elemi iskolai versecske

Mély gondolat
 Fürdőre
 Ma
 A zsemle
 Vázsonyi
 Pszsz...
 Jaj de meleg van
 Új ház
 Melegem van
 Politika
 Holtszezon
 Márványmenyasszony
 Lesültem
 Szeptember
 Az artisták
 Ábránd Alagon
 Előhang
 Na de most
 Utóhang
 Ősz
 Háború
 „Must – most”
 Tripolisz
 Gyümölcs meg gesztenye
 Asta Nielsen
 Borzasztó
 Béke
 Halottak napja
 A villamos csengője
 Kőd
 Tavaszi dal
 Lopás Homéroszból
 Sumurun
 Sikkasztók
 Mit meséljek még?
 Nem érdemes
 Új színház
 A Ferdinándok
 A karácsonyi számba
 Szilveszter
 Újév után
 Ballada
 Vízkereztre
 Hideg van
 A football
 A pincérek közt
 Nem új a vicc
 Befagyott
 Ó
 Balling
 Bál
 Beszélgetés Puccinivel
 Szalvátor
 Baleset
 Én is forrást kutatok
 Üdvözlég
 A Petőfi társaság

Hétfőn
 A hétről
 Regula
 Jön
 Még
 Baccarat
 Tavasz
 A nyúl meg a tojás
 Sport
 Szezon
 Színház
 Szombat
 Kis versek a hétről
 Itt vagyok!
 Budapest
 Az önkéntes
 Nyárutó
 Szombati penzumom
 A rendes őszi dal
 Kis versek a hétről
 Pesti elemisták olvasókönyvébe
 Háború
 Vitézi tűnődés
 De borzasztót álmodtam
 Hölgyeim és uraim
 Én meg a törökök
 Sétálni
 Konstantinápoly
 Téli gond
 Mohamed könnyei
 Már megint szombat van
 Kémek
 Kis versek a hétről
 Politikai párbaj
 Falinaptár
 Én is
 Rózsadomb
 Orosz románc
 A Vojnich-díj
 Szombat
 Szalvátor
 Egy dedektív szomorú dallja
 Couplet
 A választójogi
 Március 15.
 De szép idő
 Tintatartó
 Szombat van
 Május
 Ada-Kaleh
 Mentő-garas
 Bajusz
 Három árva
 Újévi strófa
 Krematórium
 Nem kapok naptárt
 Aviatika

Oh Steinheilné!
 Tej
 Szegény György
 A meztelen
 Könyörgés hóért
 Választás
 A küteges
 Lasker – Schlechter
 Lueger órái
 Hamvazó
 Chantecler
 Őszi dolog
 Színlapok
 A cigányok királya
 A szabadkai rémtett
 [Kegyednek, mint itt láthatja...]
**KÖTETBEN KI NEM ADOTT
 ALKALMI VERSEK,
 RÖGTÖNZÉSEK**

1904

Levél egy kizárt
 diákkisasszonyhoz
 Darázs-fészek
 Levél Amerikába
 Egy színház megnyitásához
 Strófák a hétről
 A balti hajóraj
 Halottak napján
 Dal a kézlegyintésről
 Dal a kis plakettől
 El, Nagyváradra!
 Ének a negyven zsandárokról
 Tisza István elégiája
 Hetivers
 Hetivers

1905

Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers

Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Hetivers
 Konti temetésén
 Abdul Hamid dala
 Tisza Bécsben
 Alfonz dala
 Legenda
 Karácsony
1906
 Zichy Jenő bucsuja
 Hangok az állatkertből
 Edvárd király szivaroz
 Hordárok audienciája
 Kaffka! Kaffka!
 Az ágyuk
 Dalok a feloszlatásról
 Bánffy föltámadása
 Az esküvő után
 A pártpolitikához
 Savanyú
 Tavaszi strófák
 Búcsú
 A díszküldöttség
 Nikita levele Edvárdhoz
 Az abstinens orvosok
 Alag
 Darabontok búcsúja
 Búcsú az éjjeli ügyésztől
 Emléksorok a néhai mamelukok
 albumába
 El, Karlsbadba!
 Gorkij dala
 A jelöltek
 A turf
 A Lipótváros
 Dal a tavaszról
 A kis Taral
 Baj van, Beketow úr!
 A gyűszűk
 Költözködés
 Makkai bá'
 Dal a gyűszűről
 Hetivers
 Dal a rabmunkáról
 Rigó Jancsi kesergője
 Hohenlohe Budapesten
 Nikita Karlsbadba megy
 A cár és a duma
 Népszámlálás
 Kínai levél
 Dal Nepalek szertartásmesterről
 Ósbudavár
 Zsazsa sorsolása
 Elégia

Cselédsztrájk
 A taxaméter
 Gyermekeknep
 Nyaralás
 Vilmos Bécsben
 Románc a macsicsról és Zichy
 Jenőről
 Bécsi strófák
 Mindenható Goluchowski
 Hát kellett ez nekünk?!
 Vándordal
 Toaszt
 Szezon
 A nyaralás
 Nyári ábránd
 Búcsú az indiánoktól
 Nyár a Házban
 Zsazsa nagybirtokos
 A krokodilusok
 A delegátusok
 Egy csecsemő dala
 Dreyfus
 Orvost! Orvost!
 Dal egy táviratról
 A frakk
 A pofon
 Nyári bökversek
 A háziúr dala
 Császártalálkozás
 A marhahús
 Szezonvégi versikék
 Szezon
 Politikai versikék
 A cápa elégiája
 Szezon
 Alkalmi versikék
 Rákóczi
 Goluchowski
 Hosztalek dala
 Aktuális versikék
 Lóra városatyák!
 A köpeniki kapitány
 Feilitzsch elégiája
 A köpenicki kapitány
 Novemberi bökversek
 Beköszöntő
 Gundel dala
 Bökversek
 Caruso majma
 Ki mit kap Mikulásra?
 Örkeny
 Fedák Sári dalaiból
 Óh! óh! óh!
 A Népszínház dala
 Karácsonyi strófák
 Esik a hó
 B. u. é. k.

1907
 Hejretyutyutyu
 A delegáció
 Ruszt
 Szilveszteri strófák
 Meggyógyultam
 Elégia az adósságok könyvéről
 Első tavaszi dal
 Búcsú
 Kikelet
 Egy kis félcipő
 Bimbók
 Tavasz
 Tavaszi bökversek
 A szeparé
 Koronás hús
 Verniszázs-dalok
 Nem vállalkoznak!
 Jónás
 Jónás elégiája
 Május
 Petőfi-ünnep
 Megérkezett
 A játékbank
 Nincs pofon
 The Cubans
 Az augusztusi pénzhány
 A női birkózók
 A szén
 Kártyázó asszonyok
 Időszerű rigmusok
 Fedák
 Roda-Roda
 A liszt
 Az idek képek
 Szemere hősei
 A visszavándorlók
 Az első hó
 A kenyérgyár
 Fővárosi elégia a drágaságról
 Az egyke
 Ruth St. Denis
 Nyelviskola
 A kivándorlás
 Karácsony felé
 Időszerű rigmusok
1908
 A mentők
 Udvari bál
 Mészáros-sztrájk
 Pesti kertek
 Meleg van
 A Wiesenthal-lányok
 Kuplé
 Hír
 Színház
 A kongresszus

Csók
 „Adjuk oda a pénzünket!”
 Anakreoni dal
 Maróczi
 Wohlg, Fraeulein
 Olympia
 Népszínház
 Nemzeti Színház
 Lemoine, a gyémántcsináló
 A viharágyu
 A kisüst
 Záporpróba
 Günther novellája
 Mátyás
 A lesülő
 Gáz
 Nyári tünődés
 Somody
 Feminista-óda
 Kutyaszínház
 Turf
 Az ischli szerenád
1909
 Ön bérel...
 Carmen lugubre
1910
 Téli dal, mert muszáj írni
 Szilveszter, a mentők napja
 Tavaszi strófák
 A csuda
1911
 Jászai – Török
 Csingilingi prutty
 Dali
 Eljen a motyor!
 Ma
 Fest, tisztít
 A rendőr
 Ököllel
 A svábok
 Színház
 A zsemlye
 Jaj!
 Szívem szabad
 Richter
 Pesti történet
1912
 Téli kuplé
 Kis versek a hétről
 Szkecs
 A Nyugat lánya
 Kis versek a hétről
 Milyen meleg van
 Új katonanóta
 Kis versek a hétről
 Kis versek a hétről

Téli zümmögés
1913
 Kis versek a hétről
 Kis versek a hétről
1914
 [Oh csak tudnék...]
 Tekintetes Szerkesztőség!
1918
 Meleg van kérem
1920
 [A tabáni „Mély Pince”
 emlékkönyvébe]
1921
 Frizura
1930
 A magyar ünnep elé
 Az öregdiákokhoz
1935
 Prológ
1940
 Az emigráns
1943
 Prológ a „Liliom”-hoz
1946
 Újévre
Évszám nélkül
 Óda Löwy Árpádhoz
 Az „ifju óriás” dala”

GYERMEKVERSEK

GYERMEKNEK VALÓ [1958]

Virágok
 Csiga
 Mee
 A cicánk
 Kutyus
 Hangya
 Szamár
 Pillangó
 Falevél
 Kaszálnak
 Hó
 Pattogatott kukorica
 Roller
 Az a tölcser
 Esernyő
 A kötötűk
 Könyv
 Óra
 Szappan
 Fülönfüggő

Vitamin
 Sárgarépa
 Tojás
 Játék
 Meglátod
 Álljatok fel
 Anyám
 Szegény ember gyereke
 Ha zeng a kalapács
 Egy kis öreg ember
 Most szeretnék gyerek lenni
 Az égre nézni

KÖTETBEN KI NEM ADOTT GYERMEKVERSEK

1905

A fehér galamb meséje

1949

Mátyás király meg a lebbencs
 Halló

MESE- ÉS SZÍNJÁTÉKOK LÍRAI BETÉTDALAI

[Végtelen végtelen...]
 [Hő mondok önnek valamit...]
 [Mesélj, mesélj...]
 [Istenem, istenem...]
 [Icacos, ficacos...]
 [Keljünk, énekeljünk...]
 [Három pengőt kerestem...]
 [Pirosító, bécsi rongy...]
 [Messzi messzi az a nagy hegy...]
 [Angyal vagy-é...]
 [Dubi dubi tánti...]
 [Szomorú hétfő...]
 [Rózsa koszorunk...]
 [Szállj le madár...]

ZSENGÉK

ELSŐ CSOKOR [1902]

Szép Juhászné
 A bújdosók
 Hortobágyi csárda
 „Kossuth Lajos, gyere haza”
 A magyar ifjakhoz
 Rézi története
 Levél K...s E...ő-höz
 Összel
 Tárogatón hallék...
 Anyám és apám
 Népdalok
 Szülőföldem
 Isten
 Rózsa az élet
 A leghatalmasabb ember
 Tavasszal
 Az ifjú vesz vándorbotot

Utcasarkon
Keserv
A mezőtúri pénzhamisító banda
Kecskeméthy Győző

KÖTETBEN KI NEM ADOTT ZSENGÉK

1902

Gleichenbergben
Vasárnapi krónika
Kossuth apánk
Pusztai levél

1903

Poétahalál
Meddő bánat

1904

Találtam egy levelet
A csillagok
Háboru
Idill
Április

A korzóról
Gleichenbergben
Tündér Ilona
Képzelt szerelem

TÖREDÉKEK, VERSKEZDEMÉNYEK

[Kitől kérjsem meg...]
[Olvasok...]
Hallga
[Élek, élek...]
Az öngyilkos
[Hallgasd kérlek...]
Benjó
[Ahogy a jót kívántam]
[Tűnjetek kerge felhők]
[Azt hittem...]
[Behúnyja a szemét...]
[Emlék, emlék ne hízzál...]
Az asztalfiából
Október

[Istenem itt állok...]
[Isten áldjon...]
Karnevál
Ady
Esik az eső odakint
Papír
Szívbaajos éjjel
A sóhajról
Panasz
Vers (a halálba)

JEGYZETEK

Versek

Kötetben ki nem adott versek

Sanzonok, kuplék

Alkalmi versek, rögtönzések

Gyermekversek

Zsengék

Töredékek, verskezdemények

Forrásjegyzék

**Kosztolányi Dezső: Szép Ernő
verseiről**

Szép Ernő

Tünetényes művésze a szavaknak: alig húszéves korában megtalálja saját hangját s azontúl minden sora ugyanabból a nemes anyagból készül: nemcsak versei, de regényei, novellái, miniatűrjei, színdarabjai is. A magány, a csendes fájdalom költője, együtt érez minden szenvedővel: a rokkant katonával, az égett arcú lánnyal, az éhező verébfiókéval, még a fáról lebegő holt levéllel is. A szolidaritás és szeretet lírikusa: nincsen bántó sora, még haragudva is szerény és visszafogott. Pedig megjárta a háború poklát, a kitaszítottság szenvedését és a mellőzöttség bugyrait is. Igaz, népszerűsége csúcsán minden antológiában szerepelt az *Ima*, a *Húszéves fiúk halála*, a *Gyermekjáték*, darabjai telt házak előtt futnak és regényei külföldön is sikert aratnak.

Hamarosan a versszeretők kezébe kerül az a digitális kötet, amely a teljesség igényével gyűjti össze költeményeit, szonjait és kupléit, alkalmi és gyermekverseit, zsengeit, betétdalait, verskezdeményeit és -töredékeit, köteteinek érdekes előszavait, megháromszorozva az ismert életmű terjedelmét.

KÖLTEMÉNYEK

ÉNEKESKÖNYV [1912]

Mint magányos lovast...

Mint magányos lovast az este,
Elér a bánat engemet,
Gyereksírás jön fel szívemből,
Könnyűim csöpp csengői csengenek.

Apám után szeretnék futni,
Ki a városba vezetett,
S míg a boltok közt bámészkodtam,
Elengedte egyszer a kezemet.

**„Csúnya és ártalmas dolog,
hogy a felkelő nap
rád süt és te még tétlenül
heversz ágyadban”**

[Szent Ambrus]

Az ing, melyet kikészítettem éjjel,
Az asztalon fekszik, fehérén,
Fehéren, ájultan, fagyottan.
Virító gombok benne szerteszéjjel,
Virágocskák távol fenyéren.
De szép az ing most kiterítve ottan,
De szép a fénylő hűvös plasztron
S hogy sír majd, mint a nyugös asszony,
Szegény ing, ha a testemre akasztom.

A csöndbe nézek, magamat keresve.
Örök lélekzetem csudálom.
Nevemet suddogom. Nem értem.
Hány óra? Áll. Nem húztam fel az este.
Én is, ha eljön a halálom,
Én is megállok. Eljön értem.
Hát meg kell jaj jaj meg kell halnom,
Nem lehet futnom, szöknöm, csalnom?
Én. Én. Agyonrúgott patkány az almon.

Mit álmodtam. Szép szőke herceg voltam,
Jártam talpig fehér selyemben,
Fekete gyász kastélyba laktam.
Éjjel a királylányért lovagoltam,
Királyleány nem ismert engem,
Én fényes herceg elragadtam.
Mint a zászlót fölém emelve

Az erdőn vittem énekelve,
Királyleány, királyleány szerelme.

A fák az úton furulyálni kezdtek,
Havazott pillangó-színekben,
Fűvek mint lángocskák ragyogtak.
Így vittem azt a drága, drága testet,
Fekete nyoszolyára tettem
A fehér szűzet, a fagyottat.
Leterítettem, sikoltottam,
Minden világot kioltottam.
Csak ő, csak ő, csak tündököljön ottan.

Arany csókkal kivettem fájó testét,
Mint koporsót arany szegekkel,
Hőselymen tűzvirágot varrtam.
Gyenge húság vad fogaim tépdesték,
Mint bús zene emelkedett fel
Vágyam, mint vízesés hullt halkan
A holt falakról. Megszűnt lenni
Minden világ. Ég föld víz semmi.
Királyleány szüzességét elvenni.

A gyúladt test ájult, boldog jajt csengve,
Ajakai őrlő fúvását
Vigyáztam én halálig vágyva.
Égő gyertyákat hordtak a terembe,
Délceg gyertyákat s hogy ne lássák,
Az öröket kiűztem. És sorjába
Száz lenge lángot vittem szája
Ajtajához, úgy néztem rája,
Egy lehellete ne múljon hiába.

Felült a szűz királyleány az ágyon.
Hegedültem: el vágyol innét?
Mondd, hogy szeretsz. Mondd, mondd: szeretlek.
Ő megszólalt szólván: „Én enni vágyom,
Úgy szeretem a sárga dinnyét.”
Aztán... messziről fenyegettek,
Nagy jégmezőkön néma esten
Sántán, két mankón igyekeztem,
Kínlódтам, csúsztam, mindig hanyatt estem.

Lenn, lenn az utcát hallom újra élni,
Mint füst száll hozzám zúrzavarja,
Kalimpál közbe verkli hangja,
Megint nem enged ábránddal henyélni,
Szobám bánattal felkavarja.
Kondúl egyszerre két templom harangja,
A kocsik elzöttyennek sorba,
Dohog az auto, a mogorva,
Fiúk, lányok cicáznak a fasorba.

De csoda módra jönnek a fülembe
Lelkemből, ebben a magányban
Rég elhalt hangok, csoda bánat:
Anyám a vasaló fölött merengve
Egy rongy mazúrt sirat magában.
Zengését hallok súrolt rézmozsárnak,
Koccintását a poharaknak,
Akiket az abroszra raknak.
Sötétben messzi a kutyák ugatnak.

Emlékek: keringelő néma fecskék,
Megfoghatatlan lenge rongyok,
Vakok szemének álmodása.
Szekéren kis borjú. Kis gidák, hetykék.
Csiga. Kis ostor. Őrzött szép réz gombok.
Zöld szilva. Friss cipó, pogácsa.
Télire eltett tiszta alma.
Befőtt, piros, sárga, meg barna,
Halvány szőlő hosszú spárgán aszalva.

*Itt fekszem. Nem tudom, mi vagyok én itt,
Ifjú, vagy ember? Férfi? Garszon?
Én büszke úr sosem leszek tán.
Az év, az unalom, csalódás vénít
S borotválják mindennap arcom
S fiú képem van s nincsen semmi szektám.
Nincsen bajusszom s körszakállam,
Se barkóm, légy se festi állam,
Hogy fejem mint frizőr-modelt csodáljam.*

Párisban egyszer, május délután volt,
A Luxembourg-kert sétaútján
Egy szép leány után siettem.
Könnyű madár volt, c, francia lány volt,
Trillázva lengni felvirúlt lány.
Fejembe sebtén szóvirágot szedtem,
Hogy megszólítom bátran, szépen,
S csalom magammal: drágám, szépem,
De jó idő van... és itt egy pad éppen.

Kacagni fog s evvel ráállott máris.
Együtt megyünk, lépünk zenére,
Szirom-kezét gyengén szorítom,
Szeretőm van, tavasz van, Páris, Páris!
Fel az omnibusz tetejére!
A kis kalandra így hevültem titkon,
Inaltam puffadt szívvel, lázba,
S aztán megálltam tétovázva,
Mi lelt akkor? Szívem mi tette gyászba?

Milyen boldog volt első útazásom
Az iskolába Debrecenbe
Matrózgalléros új ruhámba.
Apámmal mentem. A kis állomáson
Szólott a jelzés csengve, csengve.
Sínek ragyogtak, cukor volt a számba.
A gőzös jött. Megállt sípolva.
Hátul a nagy vaggon-akolba
Bárányok... vagy anygalkák ríttak volna?

Kocog a gőzös, az ablakhoz állok,
Nézem hazámat és a rétet
S a szélalmot, hogy áll a csöndben.
Őrt, hidat, zászlót, szemafort csudálok,
Apám szivarozik, beszélget
S nekem kicsúszik hirtelen a könnyem.
Szoboszló fog, fátyolba bújva,
Kanyarodunk... és látszik újra
Tornyunk, mint a gyerek felnyújtott újja.

A város, jaj, milyen csudálatos volt,
Az utcán végig kis vonat vitt,
Kétoldalt emeletes házak,
Porcellános, ezüstös aranyos bolt,
Azóta sem bámúltam annyit,
Azóta sem kóstoltam azt a lázat.
Cilinderes urak sétáltak,
Füstöltek, köszöntek, megálltak
S zaj volt, zaj, hatfelől is kalapáltak.

Szeret-e más is a körúton este
Felnézni a tánciskolába?
Én ezt magamban mindig űzöm,
Lesem hogy szédül a párok féltete
Bágyasztó boszton dallamára,
Mint a babák az ódon óraművön.
Mér nem jártam tánciskolába,
Egy régi édes izzadt bálba
Úgy elmennék. De már késő, hiába.

Hát igazán, elmentek vón az évek,
Hát mind elmúltak, mind elmúlnak
És nem lesz még egy ifjúságom?
Megint érzem keserű csózkod, élet:
Oktalan óráját a búnak,
Hogy minek élek e világon.
Visszafelé futnék erővel,
Acsarkodva hajadon fővel
Vissza de vissza, szembe az idővel.

Virágos árok partjára ledülni
Hajló, zengő kislányfüzérbe,
Láncot kötözni, szirmot szórva,
Csigát kicsalni, nádon hegedülni,
Szaladni sárkánnyal felnézve,
Aranykapun fordülni angyalmódra.
Zöld ág, zöld ág, zöld levelecske,
Béka kuruttyol, száll az este,
Meghalni, meghalni a fűbe esve.

Élet. Az élet. Hogy van ez, nagy isten,
Meg kell örülni, nem birom ki.
Most fölkelek. Fürdök, örülök.
Csontvázam fogdosom. Itten... meg itten.
Bennem a halál. Gondolkodni,
Nem, nem. Ha majd a kávéházban ülök,
Ott egy úrral beszélek. Néki,
Hát néki mi az: élni. Érzi?
Hogy tudunk ülni, olvasni, beszélni?

De fájó, fárasztó ez, a világon
Végignyújtózni, óóó, a távol
Bezárt kertek. Gyilkosság éjjel.
Színház. Madár. Hajó az óceánon.
Púpos szabó. Festő hogy mázsol.
Táncosnő száz szalagja repked széjjel.
Ha megölném magam... most rögtön,
Pisztollyal. Egyet kell hörögnöm
És semmi, semmi nincs tovább, örökkön.

Jaj már fel kéne kelni

Ákom-bákom

Mit tudok annyit nézni a lombtalan fán,
Mikor a levelek már mind leszálltak,
Az őszi rajznak titkos értelme van tán,
Amit írnak az összevissza ágak.
Hogy fejtsem meg? Hogy értsem? Mit csináljak?

Mire való az eget is annyit nézni,
Figyelni felhők álomarcú népét?
Sohase tudtam emlékembe bevésni
Egyetlenegy felhőnek hű arcképét,
Kelnek, bomolnak, múlnak és az ég kék.

Mi van amott a hídon, micsoda szépség,
Mily bánat, mi köze hozzá szívemnek?
Oszlopok, ívek; bicikli, kocsik, népség,
Híd alatt néma hajók jönnek-mennek.
Milyen egyszerű és nyugtot nem enged.

Mit érzek, ha ott ülök az orfeumban
S a színpadon négerék énekelnek?
E mély hangokban micsoda messzi bú van,
Sötét újjaik a banjón mit vernek,
Sötét megbánást, vérengző szerelmet?

A falu éjszaka

Teli lett az ég ezüst pitykével.
Mi tündöklök a tejúton éjjel,
Tán az isten mosolya.
Dávid képe álmodik a holdban,
Szól a tücsök, csak nem tudni, hol van,
Szép tükör a pocsolya.

A fa mintha elfáradva állna.
Milyen csendes a kazalnak álma.
Hova bútt a kis madár?
Az udvarban üres szekér árvúl,
Csüng a szerszám meghajolt rúdjárúl.
Minden ajtó zárva már.

De íjesztő sötét a vakablak.
A kutyák de nyugtalan ugatnak.
Csizma koppan nagy nehéz:
A halál sétál a pallón végig
Fekete szűrben, kaszája fénylik,
Minden ablakon benéz.

Bánat

A tunyaság ravatalán
Felülök, mint a tetszhalottak,
Lehetne még élni talán,
Szívemben kínok furakodnak.

Nagy messze játszik a cigány,
Hí a vadászat fájó kürtje,
Kéklő szőlőkből int vidám
Szép napoknak sok sűrű fürtje.

Ragyognak boldog pázsitok,
Hol piros csókok nyilladoznak,
Vár szeretőm, kit áhitok –
Majd sohanapján hazahozlak.

Álmos vagyok, gyáva, szegény,
Kinek se szándoka, se terve,
Istenem, hol járhatok én,
Szép életem hol folyhat, merre?

Nehéz pilláim lecsukom
Akár az elcsüggedt hazátlan,
Ki végtelen országúton
Leül a néma havazásban,
S aléltan túri a havat:
Födje halálos hermelinnek,
Míg messzi víg szánkó szalad
És mindig gyöngébben csilingel.

Szonett

Te nem szoktál a zongorához állni
Az elhagyott szobába délután
És oktalan tűnődve és sután
Egy újjal a billentyűkön sétálni?
Én a kottához fájdalom nem értek,
Csak babrálok fehéren feketén,
Ilyenkor muzsikus lehetek én,
Szerzek magamban végtelen zenéket.
A húrok közül tündérek felelnek,
Képzelt világnak emléke lehel meg,
Múlt bánat cseng, derengő gyönyör sír rí,
Eltört szavai eszméletlen kéjnek,
Álmodott halálsikolya az éjnek,
A szívem, minden, nem tudom leírni.

Gyermekjáték

Mikor én kis fiú voltam,
Kis lovon nem lovagoltam,
Nem volt nékem ponnilovam,
Ponnilovam,
Ponnilovam,
Pedig de szép mikor rohan.
Ponnilovon sose ültem,
Kis biciklin se repültem,
Nem volt fényes kerékpárom,
Kerékpárom,
Kerékpárom,
Pedig de jó rajta nyáron.
Nem volt nékem mesés könyvem,
Nem volt csak iskolás könyvem,
Pedig de jó otthon este,
Otthon este,

Otthon este,
Lapozni ábrát keresve.

Sohase volt cifra kockám,
Kis kastélyom meg tornyocskám,
Kis hajóm meg kis vasútam,
Kis vasútam,
Kis vasútam,
Elútazni sose tudtam.

Én nem kaptam kardot, csákót,
Sárgarézbul messzilátót,
Sose vittek hippodromba,
Hippodromba,
Hippodromba,
Jó hogy lyukas volt a ponyva.

Az a ponyva szétment régen,
Elmúlt az én gyermekségem,
Én már régen felserdültem,
Felserdültem,
Felserdültem,
A nagyok közzé kerültem.

Én játékot már nem kérek,
A sok gondtól rá se érek,
De meghalok én is egyszer,
Én is egyszer,
Én is egyszer,
A mennyországba megyek fel.

Kiállok majd a tejútra,
Arra visz az isten útja.
Az újjamat majd felnyújtom,
Majd felnyújtom,
Majd felnyújtom,
Ha elsétál a tejúton.

Észrevesz az isten engem,
Megszólalok a nagy csendben:
„Kérem én még nem játszottam,
Nem játszottam,
Nem játszottam,
Játszani szeretnék mostan.”

Megfogja majd a kezemet,
Angyalok közt maga vezet
Szegény gyerek otthonába,
Otthonába,
Otthonába,
Mennyei gyerekszobába.

Megkapom ott kardom, csákóm,
Sárgarézből messzilátóm,
Képes könyvem, cifra kockám,
Cifra kockám,
Cifra kockám,
Lesz kastélyom meg tornyocskám.

Ami nem volt, lesz ott jócskán,
Kis vasútam meg hajócskám,
Beültetnek hippodromba,
Hippodromba,
Hippodromba,
Én élvezem azt magamba.

Hogyha kedvem abba telik,
Ponnilovam megnyergelik,
Kis biciklim előhozzák,
Előhozzák,
Előhozzák,
Úgy járom a mező hosszát.

Égmezőben alkonyatban
Szép pillangót fogok ottan,
Ujjamon lesz arany pora,
Arany pora,
Arany pora,
Le nem mosom róla soha.

A harangozó

A faluban, de nem a nép között,
Odafele lakik a templomtoronyban,
Míg lenn él-hal a nyomorúlt falu,
Ő az istennek muzsikál fel onnan.

Zengnek, danolnak a harangjai
S elöntve az érc kábító szavától
Messzire bámul a harangozó,
Hol tornyokkal kacérkodik a távol.

A messzeség kék ormokat mutat,
Erdőt, nagy, elhaló országutat,
Száztornyú várost, hova sose jut...

Mint egy ázott varjú, gubbaszt bolondúl,
Napestig tűnődve néz a toronyból,
Fáj a szíve s gyűlöli a falut.

Crème d'Yvette

Álomkép tengeret látok, hogy messze nézek én
Ő fönn uralkodik fehér jacht földéjén,
Vágyam kapkodja fátyolát.

Nem, most az Operában, ott ül álmatagon,
Hallgatva páholyában, hattyú bíbor tavon.
A kürtök jajdulnak felé.

Ódon fehér utcán Moszkvában száll a szánja
Cobolyfészkében reszket, szívemet kívánja,
A hó hull, mintha csengene.

Most erkélyére állt, a parkba néz, az égre,
Lankadt száját az őszben göggel húzza félre,
Ő mindennél szebb, szomorúbb.

Pálmás teremben a gyémántcsillagos éjen
Feljő, mert ő a hold, elleng az ünnepélyen,
Nézése a halálba hí.

Két szemem megvakúlhat, sose lelhetem meg,
Két karom leszakadhat, nem ölelhetem meg,
Én rongy koldús, én itt veszek.

Kapuzárás

A sárga hold már virraszt odafönt,
A sárga hold, az éjszakai portás,
És mint a köd leszáll, leszáll a csönd.

A házmaster bezárja a kaput.
A ház kussol. Az ablak zörren olykor,
Ha egy kocsiz az utcán tovafut.

Meglepve állnak a falak, sötétén.
A lámpát sorba oltja a lakó
S bezárkózik jól drága börtönében.

A csillagokra senki föl se néz,
Milyen lehet most bújt szerelmük itten?
A száj kiszáradt és a kar nehéz.

A szögletekben munkál már a pók
S elnyúlva ágyukon vagy göndörödve
Sóhajtoznak, hortyognak a lakók.

A gond strázsál a néma udvaron,
Csepeg a vízvezeték, mintha rína,
Fönn felhők útnak hallgatagon,

Alszik a ház homályosan, tunyán.
Egy baba felsír néha... s még motoszkál
Egy konyhában az árva szobalány.

Lomhán belékezd a tanyasi dalba,
Húzkodja ásítózva, széptelen,
Félhanggal, hogy a házmester ne hallja.

Sötét ablak

Nápolyi dal

Ninának ablaka
Sötét ma éjszaka,
Lenn áll a kedvese, Nináját hívja.
De nem felel Nina, kis húga jön helyette,
Szegény fiú, Ninád meghalt, el van temetve.
Egyedül hálni fél, mindég azt sírta,
Most sok csendes halott közt
Alszik már a sírba,
Most sok csendes halott közt
Alszik már a sírba.

Szép vőlegény, te már
Ninára itt ne várj,
Ha látnád kedvesed, mi lett belőle.
Száján mindig virágzott víg nótája, csókja,
Száján a fű nő és féreg sétál azóta,
Sírasd, szeresd, gondolj hű szeretődre,
Adj néki szerenádod:
Menj a temetőbe,
Adj neki szerenádod:
Menj a temetőbe.

Tinta

Tintas lett az újjam,
Nézem szomorúan,
Mert nekem az írás
Mint másnak a sírás.
Hinta, hinta, hinta,
Hiszen nem is tinta,
Kinn a kertbe reggel
A többi gyerekkel
Játszottam, cicáztam,
Az eperfát ráztam,
Édes epret szedtem,
Ujjam befestetem.

Falióra

A szórtalan szoba lakója
Egyszer csak fölpillant a falra,
Meghallja és csak hallja, hallja
Hogy ketyeg fönn a falióra.

Így vagyok én az én szívemmel,
Gondolkozás közt elalélva
Nagy-nagy csöndben meghallom néha,
Hogy a szívem ver, a szívem ver.

És bágyadozva és ijedten
Figyelek a lankadt verésre:
De rég nem vettem szívem észre,
De rég találkoztunk mi ketten.

Mint hegedű a rázárt tokban:
Szól szívem, szól, oly távol innen.
Túl kabáton, mellényen, ingen
A szívem szól, mélyen, titokban.

Egy gyáva kis fiú sír benne,
Ki a felnőttek közzé tévedt,
És gondok, nők, elzúllott évek
Idegenéből hazamenne.

Egy ájult perc, míg a szívem ver,
Mintha nem élnék, nem én volnék,
A népek közt nem én loholnék
Erre-arra néma szívemmel.

Néha úgy utánanéznék egy nőnek

Egy nő ment mellettem,
Napernyőt nyitott fel,
Vagy a szívem dobbant?
Megfordúlok lassan
És utána nézek.
Már alig hogy látni
Tűnő halk alakját,
Ellengett, mint szellő,
Elfoszlott mint felhő,
Elszállt, mint kéményfüst,
Elhalt, mint a csengő,
Elrebbent, mint emlék.
Ez az én szeretőm,
Kit keresni kéne,
Kit meg kéne lelni,
Kit a bűvócskában
Sohase fogok meg.

Ő a nő én bennem,
Az övé, az övé
Kígyózó derekam,
Számnak pirossága,
Szemem tágulása,
Szívem gyorsulása,
Fejem szédülése,
Hangom gyengülése,
Ünneplő szavaim,
Mosolyom lány rajza,
Ujjaimban dermedt
Cirógatásaim,
Két nyújtott karomnak
Élő nagy gyűrűje,
Mellyel átölelném,
Vágyam ködkürtjének
Nyugtalan bűgása.
Övé részeg kéjem,
Vad féltékenységem,
Virrasztó hűségem,
Alázatosságom,
Sápadt hiúságom,
Legmélyebb örömem,
Legbujább fájdalom
S könnyeim, könnyeim,
E bús gögös lánykák,
Akik nem szeretnek
Az ablakba ülni.
Ez az én szeretőm,
Akiért felkelek,
Kéért felöltözök,
Kéért fészülködök,
Akiért mégegyszer
A tükörhöz hajlok.
Kinek elmesélném,
Mit álmodtam éjjel.
Kinek elmondanám
Gyermekeim emlékeit,
Titkaikat, bűneiket,
Az égbolton való
Csudálgatásomat,
S neki mondanám meg,
Híd karjára dülve,
Mit látok, mit érzek
A vándor víz felett.
Őt vezetném le
Lankadó lépcsőn,
Őt takargatnám,
Soha meg ne fázzon,

Övele bolyongnék
Kerítetlen kertben,
Őt lehelném mélyen
A virág szagában,
Őtet hallgathatnám
Zene tengerében,
Tenger zenéjében,
Övele útaznék
Havas éjen átal,
Övele merengnék
Öserdő álmában
Messzi Indiában.
Öerte szeretném
A gyöngyöknek fényét,
A gyűrűknek mívét,
Tollaknak hajlását,
Selymek vízesését,
Csipkék havazását,
A fátyolnak árnyát,
A hervatag kesztyűt,
Zsebkendő hab szirmát,
Legyezőt, kis tükröt,
Illatos üveget,
Tündér piperéket.
Ötőle kívánnék
Arcképet, hajfürtöt,
Levelet, betűit,
Ezt-azt, semmi holmit,
Szentelt kis titkokat
Becéző szavakat,
Néma ajkkal intést,
A nem hallott halkat,
A nem látott szépet,
A nem érzett fájót,
Halálos édeset,
Vakon zengőt, zengőt.

Szonett

Nem bánom életem, szegényt becézem,
Mert félénk, bánatos, mert hasztalan,
S ahogy tükrebe néz a nő, úgy nézem
A képzelődés tükreben magam.

Mikor ruhástúl heverek az ágyon,
S a mennyezetre nézek föl tunyán,
Hajó vagyok a távol Óceánon,
Ki megrekedt a partok zátonyán.

Találok én ha kell, hízogató képet,
Csúf napjaimból mely varázsol szépet:
Vagyok hegedű, kin szakadt a húr,

Vagyok királyné száműzött lovagja,
Vagyok az állatkert nemes, bús vadja,
Vagyok mind a virág, ki elvirúl.

Örökzöld

Az őszi szél mind lekasálja
Ahány levél, ahány virág van,
Nekem nincs őszöm, mindig legyőzöm
S veszteglek örök ifjúságban.

A tar pagonyban zölden állok
És irigyelve és csudálva,
Nem érzi senki, nem kérdi senki,
Hogy az örökzöld szíve fájna.

Elhervadni a tiszta őszben
A tört rózsákkal oly jó lenne
S halálos télben vágynom, remélnem
Friss március felé merengve.

Kezdi a madár, süt a nap már
Tündéri órán bimbó pattan,
Tavas, tavasz van! Én a tavaszban
Sóhajtok fáradtan s unottan.

Adj egy tavaszt, te árva fűszál,
És adj egy őszt, mert nékem nincsen:
Odadom bársony fehér palástom,
Zöld köntösöm, bús téli kincsem.

Furulya

Milyen szép,
Milyen szép,
Milyen szép is lehet az élet,
Milyen kár,
Milyen kár,
Milyen kár, hogy én csak henyélek.

Milyen jó,
Milyen jó,
Milyen jó szerelembe esni,
Milyen rossz,
Milyen rossz,
Milyen rossz tétova keresni.

Milyen szép,
Milyen szép,
Milyen szép virággal a reggel,
Milyen kár,
Milyen kár,
Milyen kár, hogy sose kelek fel.

Milyen jó,
Milyen jó,
Milyen jó a hajóra szállni,
Milyen rossz,
Milyen rossz,
Milyen rossz a parton mászkálni.

Milyen szép,
Milyen szép,
Milyen szép a négyes a bálban,
Milyen kár,
Milyen kár,
Milyen kár, hogy a falnál álltam.

Milyen jó,
Milyen jó,
Milyen jó megfogni a lepkét,
Milyen kár,
Milyen kár,
Milyen kár, akik elengedték.

Emlékbe

Egy órát életemből,
Egy órát mért ne tegyek el,
Jaj napjaim hogy elszaladnak
Emlékbe írom ezt magamnak,
Hiszen mást úgysem érdekel.

Estefelé magamban
Egy lócán ültem fák között,
Elaltatá a csend a fákat,
Halk párok távol elsétáltak
Erre meg egy lélek se jött.

Magamban a világon,
Úgy elment minden hirtelen,
Oly messzi szédült minden tőlem,
Álomféleiben, elveszőben.
„Hogy vagy?” – ki mondja még nekem.

És nem hittem, hogy élek,
Hogy volt tegnap, hogy volt tavaly
És mintha mennék hóvilágban,

Oly messze minden tervem, vágyam,
Hajósíp és vonatrobaj.

Halvány lámpák hol égnek,
A zene búve hol lebeg?
Kertek, nők, néma ünnepélyek,
Paripán illegő kevélyek,
Kikötők, szép idegenek.

A csillagok kinyíltak,
Árnyék indult a fák alatt,
Pálcám a földön kóborolva
Széles szívet rajzolt a porba.
Elmentem, rajzom ott maradt.

Alkonyat a kórházban

A fal pirúl. Meglep az alkonyat.
A párnán nyögve felkönyökölök,
A napnak fordítom hő arcomat.

Lázás, fakó sugár céloz felém,
Oly szenvedően néz a nap szemembe,
Mintha a nap lenne beteg, nem én.

Ni, zökken, skarlát fellegek alul
Szürkék közzé sülyed, mi lesz vele,
Rögtön Ujpest kövezetére hull.

Csak most az egyszer ne lehessen éjjel.
Csak járj isten arany órája, Nap,
Nap, égj és perzselj déli szenvedéllyel.

Hallod, ne hagyj el, Nap, maradj velem.
Én meghalok ha itt ma is sötét lesz,
Jaj, szerelem, szerelem, szerelem.

Nyújtózkodás

A dáma rátenné fehér kezét
Ránccal rajzolt vén homlokomra,
Milyen más lenne: bátor, üde, szép.
Hajamnak jégvert, letört kaszálója
Sűrű és illatos fütenger vóna,
Öt vékony újj ha lengene közé.

Sétálhatnék a hölgynek oldalán,
Kényes hegedűkhöz hasonlón,
Leesett fejem hátra tartanám.
Szólnék a nőhöz: szép, szép szívbeszéddek,
Minőket sokszor álmomban beszélek,
Langallnának megaludt ajkamon.

Aj, hogyha látnám, látnám szemtől-szembe
Mint csillár a bálban, úgy felzengne
Szegény le nem zárt két halott-szemem.

Álmatlanul

Ha volnának csudák a földön,
Most a sötétség felragyogna:
Benyitna hozzám egy királyné,
Az ágyhoz lépne mosolyogva.

Uszálya kísérné zenével,
Fölém hajolna a királyné,
Borúlt szavával szólna hozzám:
Szíved, szemed szebbet kíván-é?

Lehajtott fenséges fejről
A koronát emelném lassan,
Hogy nyomát az arany abroncsnak
Zokogva körülcsókolhassam.

Ünnepek hercegnői közzül
Hányat kívántam én, de hányat,
Ha egy kopogna: itt vagyok már!
S megosztaná velem párnámat.

Szűzek, kiket sétálni láttam,
Kikért úgy fáj a szívem néha,
Egy szűz ha jönne s fél sikollyal
Ágyamra hullna elalélva.

Jó vón egy asszonyt átölelni,
Hallgatni a verést szívében,
Lovarnőt, szép lotyót, akárkit.
Miért nincs egy kócos cselédem?

Mert nincs rosszabb mint így feküdni
Éjjel mikor nem jön az álom
És hanykolódni a sötétben
És gondolkozni a halálon.

Reggeli gyöngesség

Óh zúzmarás kegyetlen reggel...

Még visszafelé húz az álom,
Hogy egyszerre a nyoszolyámon
Fekszem bámész nyitott szemekkel.

Ezek a furcsa, fájó percek...

A folyosón ketten beszélnek,
Jaj, rám szakadt megint az élet,
Jaj, de aludnám még egy verset.

Nyújtózni a két gyöngye karral...

Lenn egy zárt hintó sietett el
Szépséggel, kinccsel, asszonytesttel,
Nyújtózom és a két ló nyargal.

A nap lángzászlaját kitűzte...

A szívemből feljön a bánat,
Száll, száll, mint a magános háznak
Messzi elnyúló kéményfüstje.

A szökőkút

Emléket látok, mintha nézném
Félszemmel zöld üvegcserepen,
Borúlt emlék, egy nyári leckeóra.
Akkor tizenöt éves voltam éppen.

Hűvös, fehér tornácon ültünk,
A kis fiú, az anyja és én,
Én a gyerekek mértant magyaráztam,
Az asszony babrált végtelen kötésén.

Kis kert és benne kis szökőkút,
S játszott a víz halk muzsikája,
A napsugár a falon léniázott
S aranyat mért az asszony éj-hajára.

Letette a kötést, és nézett
A szökőkút felé merően,
Karcsún ragyogva nyúlt a víz a csőből,
S eltört, és szétporlott a levegőben.

Aztán kísérte tág szemével
Hogy száll, száll, száll a víz sugára,
Mind leszitált a repedt medencébe,
S az üres égbe bámúlt ő utána.

Sírt-rítt a méteres sugárnak
Örök reménytelen zenéje,
Karszékén hátradőlt a testes asszony,
Ásított, látszott fogai fehérje.

Vörös rózsák kövér kebléből
Felénk lehelt langy, édes pára,
Tolvaj vággyal, szűz irtózáttal néztem
Az álmos á-val ásító mamára.

Nézni

Két kicsi sötét pont nézi szememben
Az életet, mely körülront engem.
Kiállítások káprázata ez,
Én nézem és nem nyúlok semmihez,
Nézem mint gazdag éjszakákön át
Álmaim ünnepi forgatagát,
Virraszt szemem, éber két katonám
Alvó életemnél a nyoszolyán.
Nézni a fényeket, nézni felhőket,
Nézni gyászruhás vékony szőke nőket,
A farsangot, mely utcámon elnyargal
És nem menni a vihogó farsanggal,
S így vonulnak és nézhetek utánok:
Nyári éjek és téli délutánok.
Óh nézni: száll a napfényes vasárnap,
Órák, amikor randevúkra járnak.
Óh nézni... bennem nincs vágy, cél, erő,
Így vár tunyán a trónkövetelő.
Csak ne bomolna semmi a szemembe,
Láz, mámor, könny ne gyujtogatna benne.
Világéletemben tisztán és szépen
Néznék, mint holt húgom egy régi képen.
Így nézzenek hú szemeim halálig,
Egy szép, komor csók szent pillanatáig.
Szép néma csók lesz. Eljön egyszer, holnap:
Pilláim örökre egymásra forrnak.
Ha idebenn majd minden elaludt,
Nagy csönd lesz, leeresztem a zsalut.

Szonett

Fehér pillangó. Fésűlő köpenyben
A tükörnél ült, haja szerteszét,
Jöttem, felröppent és megcsókolt engem
S a két vállamra tette két kezét.

Elmondjam ezt a halvány, semmi dolgot?
Eltévedt a tükörbe a szemem,
S a tükörből, te, délibáb mosolygott,
Egy művész pillanat tréfált velem.

Nem volt vonzóbb ábrándjaim közt semmi,
Mint vállrózsás, szép ifjú tisztnek lenni,
Már elalúdtak suhanc álmaim

S ígézve álltam a tükörrel szemben,
Kedvesem két kezét imádtam csendben:
A rózsákat a tiszt úr vállain.

Játék

Sóhajtok és lámpám eloltom.
A zuhogó nehéz sötétben
Elalvás előtt nap-nap, folyton
Halált játszom magamba szépen.

Kinyújtom testemet az ágyon
Ünnepélyesen, katonásan,
Szemem szigorúan lezárom.
Szép játék ez kérlekalássan.

Fejem keményen hátravágom,
Kezem mellem fölött keresztbe,
Itt volt, leszűrt az én halálom,
Ó szörnyűszép egyetlen este.

Ki benn szívem dobját ütötte,
A dobverőt letette mostan
S fáradt sóhajjal omlik össze,
Hisz annyit ugrattam, kínoztam.

A holtak oly szépen feküsznek,
Meghódolt hercegnőknél szebben,
Mint a hó, mint az alvó szűzek:
De még tisztábban, hidegebben.

Állam magaslik göggel, fönнен,
Nyugodt mellem szép drága márvány,
Nincs forró vérem s langyos könnyem
Csudálatos forrása zárván.

És minden elveszett most innen,
Mint elfújt gyertyának világa,
Az ég és a szerelem. Minden,
Reggel rossz íze, esték vágya.

Apám komoly szakállas arca,
Szép útam Páris városába,
Az álmok és a hercehurca,
Emlék, szándék már mind hiába.

Sétálni még egy nő utcáján,
Küszöbét mosni könnyeimmel.
Gyermekkorom, fejér kis bárány
Messzi hajnalból felcsilingel.

Két gyertya hogyha most kigyúlna,
Két gyertya fejtől jobbra-balra,
A fényök arcomhoz simúlna,
S én így maradhatnék itt, halva.

Leányszoba

A csipkefüggöny félve összerezzen,
Mert én átléptem ezt a küszöböt,
A Házi Áldás megütődve néz rám
Az elhalt zongora fölött.
Az asztalon az album és a képek
Érzem, borzadnak, hogy ide belépek.

Mondd mit meséljek, te kottás szűzecske,
Ülök melletted gyáván, ostobán.
Térden szeretnék én utánad csúszni
S könnyeim szórni lábacska nyomán.
Hús kék szobádban rád néznek meredten
Szemeim a halovány gyászkeretben.

Egyedül

Ni, milyen kedves ifjú pár,
De csinos a kis nő, de bájos,
Kezes bárány, szelíd madár,
Odasímul gavallérjához.
Mi jut eszembe. Megremegve
Nézek a szerelmes szemekbe.

Ilyen rossz kedvvel mentem én
A járdán téli éjszakákon
Illetlen nyomor idején,
Egyszer mikor nem volt lakásom,
S vonító szélben, hóesésben
Az ablakokba fel-felnéztem.

Az égő ablakokon át
Bámultam és semmit se láttam,
Mások meleg, szép otthonát
Elképzeltem havas kabátban.
Úgy néztem, majd elpityeredve,
Mint most az idegen szemekbe.

Szonett

A vágyakat magamtól elverem,
Már nem tűnődöm, mik várhatnak messzi tájon,
Lemondásom végigsétál a földi bájon
Úgy, mint a holdsugár a tengeren.

Fehér ernyőt nyitok ki csendesen
Szívem fölé, mint kényes úri dáma nyáron,
Szívem, sértett szívem ne érje hő, ne fájjon,
Könnyűm én fukar nem engedem.

Ablakom a lármás tavaszba ki nem tárom,
Nem ízlik rest ínyemnek életem,
Durcásan eltolom poharam, ifjúságom.

Magam siralomházba képzelem,
Fejem két gyertya közt, várom biztos halálom,
S gondolkozom, mi az a végtelen.

Egy régi szókéhez

Csak annyi volt veled, szerelmem,
Csak annyi volt,
Egy kézfogás idegen helyen.

Egy fuvalom... nem is tudom mi.
Nem is tudom,
Csinált virágot megszagolni.

A kisasszony a zongoránál,
A kisasszony
Elsétál, beleüt, odább áll.

Két felleg közt a hold hogy elmegy,
Két felleg közt
Csak annyi volt veled szerelmem.

Arany gyertya sötét szobán át,
Arany gyertya
Nyíló ajtó eloltja lángját.

Őszi fák közt jutott eszembe,
Őszi fák közt
A földre nézek elmerengve.

Mintha régi tallért találnék,
Régi tallért
S keresném rajta a királynét.

Sötét

Ha tudnák az én éjszakámat,
Ha tudnák éjféli nyomorúságom,
Mikor a lámpafényt megfojtom
És egyedül maradtam a világon,

Sóhajt-e más is a sötétben,
Fekszik így lecsüngő karral az ágyán?
Az ajtótól így fél-e más is,
A halál kopogását lesve gyáván?

Egy hang rebbent el most fölöttem,
Kié, kié is? Ó sohase tudni,
S reszketek, mint a beteg gyermek,
Hogy soha többé nem tudok aludni.

Ilyenkor kél a végtelen, bús,
Bágyadt csodálkozás azon hogy élek.
Új, különös, ijesztő minden...
Most fönny az égen kis csillagok égnek.

Gyermekkorom, halvány ministráns
Ágyam körül jár, lassan hí magával,
Édesen és kínzóan csenget,
S füstöl a búbánat fojtó szagával.

A táncosnőnél

Mit is keresek én itt ezen az ágyon,
Miért hervasztom itt
A csókom, egy szál hullandó virágom.

Egy vánkoson hogy is nyughat fejem fejeddel?
Karod nyakam körül,
Karod nem bírom már, köszönöm, vedd el.

Nem kell a csókod, se szíved, se hűséged,
Csak tréfáltam fiam,
A szeretőd nem tud szeretni téged.

Folyót ölel a híd, te kedves, úgy ölelnek
Karjaid engemet,
A híd ölelné, a folyó meg elmegy.

A végtelen tengert keresi messze-messze
A nyugtalan folyó,
S belészakad, hogy életét elvesse.

Ha én azt tudnám

Ha én azt tudnám ki a legszebb,
Ha én azt tudnám mi a legjobb,
Ha én azt tudnám merre tartsak,
Ha én azt tudnám mitévő legyek.

Ha én azt tudnám min örüljek,
Ha én azt tudnám mért sóhajtsak,
Ha én azt tudnám minek élek,
Ha én azt tudnám hogy mi lesz velem.

Ifjúságom el ne menj még

Ifjúságom, el ne menj még,
Gyöngy idő, tündér erő.
Jaj, maradj még, drága vendég
Hangom sírva kérlelő.
Hogy kopik már vad hajam,
Ijedt vagyok, nyugtalan,
Érzem, únsz már és ellépnél,
Hagyván engem a faképnél.

Szánom-bánom hosszú álmom,
Vágyam száraz kortyait,
Gyengeségem, máléságom,
Éjszakák hóbertjait.
Tűnődésbe halt öröm,
El nem húzott függönyöm,
Meg nem rázott víg csengőim,
Elvirágzott esztendőim.

Még szeretnék útra kelni,
Csavarogni hontalan,
Zöld erdőben énekelni,
Muzsikálni gondtalan,
Vadászni vakon veszélyt,
Úszni kéjek Gangeszét,
Szerelmek között habozni,
Az élettel játszadozni.

Egy szűz után való bankódás

A bánat mécse mellett magányom éjszakáján
Siratlak csendességben szép szűz, te édes-kedves,
Ki engemet szerettél, kit magamtól elküldtem.

Mellyemre illeszkedtél, a nyakamra kötötted
Karjaid és szemembe néztél félőn s epedve,
És eljöttél ágyamhoz, melyen lustán feküdtem.

Nem hittalak magamhoz, befordultam s alúdtam.
Bezárt, elhalt szobámban egy árva őszi légy zúg.
Istenem, hogy lehettem oly örült, olyan gyáva?

Kimentél. Nem jön szellő, se fecske nem jön olyan,
Ki hírt hozzon felőled, hol merre jársz, madárkám,
Sírsz, mint az árva gerle, vagy sétálsz mint a páva?

Apádat nem sajnáltam, anyádat, őt se néztem,
Testvéred szégyenét se, magad se szántalak vón,
Mégis türtem s engedtem s kívántam, hogy eredj el.

Jobb volt művelt barátok közt ülni vagy kártyázni?
Vagy szebbet, távolabbat kívántam, mint te voltál?
Vagy azért tettem, hogy több bánatom legyen eggyel?

Aj, bánom, bánom, bánom, sajnálom, úgy sajnálom,
Hintálom magamat a szívfájdalom hintáján:
Szép szűz, most kinevetsz, vagy nem jutok már eszedbe?

Milyen jó lenne vékony hűvös kezed megfogni,
Dugdosni, mint a gyermek a fia-verebcskét,
Kit nyári délutánon a toronyból szedett le.

Figyelni hangoस्कád, a láthatlan tűnő lepkét,
Becézni lány hajad, szép tejes szemedbe nézni,
Babrálni nyakláncoddal, beszélni csacsiságot.

Magamhoz kapnálak, te, véredig csókolnálak,
S kegyetlen hős örömmel magamnak elvennélek
Egy élet-halál órán, mit tested-lelked vágyott.

Csókolni, simogatni húsod vadrózsa-selymét,
Szép ártatlant tanítani téged bolond ízekre,
Víg szívemmel taposni ifjú korom szüretjét.

Ó, már elmennék érted felhős, villámos éjen
Felkúsznék ablakodhoz hágcsón lehozni téged,
Lóháton, hopp, az erdőn, nyomunkat hadd keressék!

Eveznék már viharban, tenger sárkány-sörényén
Egy lélekvesztőn véled, ájuldozó gyöngével,
Vinnélek lázálomból flórázott tartományba.

Így gondolom most, későn, hogy bánkódok fölötted
És életem fölött mely mindennap elmegy tőlem,
S pityergek itt magamban, sok mindent szánva-bánva.

ÉLET, HALÁL [1916]

Imádság

Ki ülsz az égben a vihar felett,
Én istenem hallgass meg engemet.
Hozzád megy szívem, itt szavam dadog,
Hazámért reszketek, magyar vagyok.
A népekkel ha haragod vagyon,
A magyarra ne haragudj nagyon.
Ne haragudj rá, bűnét ne keresd,
Bocsáss meg néki, sajnáljad, szeresd.
Szeresd, vigyázz rá istenem atyám,
El ne vesszen veszejtő éjszakán.
Mert itt a népek nem tudják, mit ér,
Hogy olyan jó mint a falat kenyér,
Hogy nem szokott senkit se bántani,
Lassú dallal szeretne szántani.
Édes istenem te tudod magad,
A bárány nála nem ártatlanabb.
Te tudod ezt a fajtát, mily becses,
Milyen takaros, mily kellemetes.
Te látod életét minden tanyán,
Te hallod hogy beszél: édes anyám.
Te tudod a barna kenyér ízét,
Te tudod a Tisza sárga vizét.
Te tudod hogy itt milyen szívesen
Hempereg a csikó a fűvesen.
Tudod a nyáj kolompját ha megyen,
Édes szőlőnket tudod a hegyen
S keserű könnyeink tudod Uram,
Hogy mennyit is szenvedtünk csakugyan,
S hogy víg esztendő várunk mindenér
Hisszük hogy lesz még szőlő lágy kenyér.
Óh keljetek a magyart védeni
Ti istennek fényes cselédei:
Uradnak mondd el arany arcu Nap,
Mondd el szerelmes délibáodat

Dicsérjed a Balatont tiszta Hold,
Hogy szebb tükröd a földön sohse volt.

Csillagok, értünk könnyörögjetelek:
Kis házak ablakába reszketeg

Szerteszét este mennyi mécs ragyog...
Könnyörögjetelek értünk csillagok.

Honvágy

De szeretnék én itt nem lenni,
Jaj, de szeretnék menni, menni
Azokkal, akik már meghalnak.

Mennyien hullnak, tűnnek, szöknek,
De mehetnék kísérőjöknek,
Utítársuknak földöntúlra.

Így vágytam a kapuban állva,
Mindig bemenni boldog bálba,
Ahonnan fény jött, bögő búgott.

Kívül a kerítésen járva
Így vágytam a tennispályára.
Hol futkostak tiszta fehérben.

A tengerpartot árván róva,
Így vágytam szállni a hajóra,
Amely lassú kéjutra fűtött.

Így vágytam falkavadászatra,
Hol kürttel indulnak vágatva
S eltűnnek hajnali homályban.

Dűlnek, vesznek, illannak, halnak,
Úsznak, szállnak, halkan nyargalnak
Túl járnak ezen a világon.

Ó, férfiak, fiúk, legények,
Hol vagytok, várjatok, elérlek...
Úgy húz utánatok a szívem.

Másik világ fűvén vidúlni,
Köztetek lelkendezve múlni
Előre, édes támolýgásban.

Hol minden vár, ami valótlan,
Hol minden szép és minden jól van,
És cseng, zeng az igazi élet.

S kitérnek az arany bárányok
S ott vár az úton, kit imádok,
Virágfelhők alatt, árnyékban.

Nyitja karját angyal-szerelmem,
Csók és sikoly között lehelem
Boldog szívemre zárva: Végre.

Testvér, édes testvér

Testvér, édes testvér
Mi kéne ha vóna?
Nyisson bazsarózsa
Ideki a hóba?
Eső meg ne verjen,
Sár le ne ragasszon,
Göringy fel ne törjön,
Szél ne hasogasson?
Faág ne zörögjön,
Föld gödröt ne tátson,
Patkány ne cincogjon,
Varjú ne kiáltson?

Este is nap süssön,
A cseresnye essen,
Nyúl neked szaladjon,
Menyecske kergessen?
Reggel túrós béles,
Délbe diós, mákos,
Egyszer mézes kenyér
Másszor meg lekváros?
Fütyörésznél folyvást
Szép furulyaszóra?
Testvér, kedves testvér
Mi kéne, ha vóna?

Majd jön lucernába
Csendes déli álom.
Jön piros pillangó
Hogy kezedre szálljon.
Száz szép eladó jön
Erdőben a bálon,
Jön egy banda cigány,
Téged muzsikáljon.
Jön az ellenzőbe
Tarka selyem kendő,
Zsebbe bársony buksza,
Abba ezer pengő.

Jön a jó édes must
Csecses kis korsóba,
Jön galamb a dúcba,
Csida jön az ólba.
Jön fonatos kalács,

Mazsola kalácson,
Jön húsvétra pünköszt,
Pünkösztre karácsony.
Jön a selyem bárány
Dörzsölődzik hozzád
Jön tájtékpipából
Kék füstbe boldogság.

Jön az ákácának
Jön fehér virágja,
Jön haza a búza
Estharang szavára.
Jön a szép esthajnal
Ha egy csillag nyílt,
Eljön a Halál is
Mikor magad hívod.
Ha szénás szekerét
Hazafelé hajtja,
Tetejébe felvesz.
Ha szíved óhajtja,
Sóhajod sóhajta:
Jó lesz fenn a szénán,
Alszok egyet rajta.

A mosoly

Én úgy csodálom a mosolyt
Én azt leírni úgy szeretném,
Én nem tudom, de oly jól esnék,
Ha a mosolyt le tudnám írni.
Utánozhatnám csak betűkkel
Ezt a tündérvárast az orcán,
Mely mintha mély szenderből jönne,
Úgy kél és indul a cimpák fölött
S gyöngéd és karcsú illanással
Vonagló íve kétfelé lejt
S hasonlít a hattyúk nyakához,
Amint a vízbe hajlanak,
S olyan is, mint a hegedűk
Két S betűje, olyan is.
S az ajkak mellett jobbra-balra
Megáll a két varázsvonal,
Hízogó koszorú a szájnak
És míg lejtett édesdeden,
A két orcát földuzzasztotta,
S ott lett két kis derült halom,
Melyek fölött fény tünedez.
És ezalatt a két szemet

Mily változás bájolta el,
Gyöngéd s oly könnyű a tekintet
És mintha íze lenne: édes.
S úgy néz, csodálva kedvesen,
Mintha mást látna, mint a mit néz
S oly anda fény jár a szemekben,
Mintha hold sütné valahonnan
Meleg hold álmodott világból,
Nézd, nézd a száj mozdul, húzódik,
S az ajkak válnak szép szelíden
És a csontváz előmutatja
Tökéletes két fogsorát.

Világtalan katonáknak

Angyal szeretnék lenni,
Égi gyöngéd alak,
Suhanhatnék közzétek,
Hogy vigasztaljalak,
Múlattassalak.

Szárnyammal, szárnyammal
Szellőt hajtanék rátok
S odadnám lágy szárnyaim,
Tapogassátok,
Símogassátok.

Hoznám arany hegedűm
Muzsikálni néktek,
Mikor hallgatva ültök
Végzetetlen szépet,
Örök édességet.

Szólanék hozzátok
Boldog álomhangon,
Úgy mondanám néktek:
Te lelkem, galambom,
Bárányom, galambom.

Mikor mentek a hídon,
Elöl lépkednék lágyan,
Kézemet hátraadnám:
Gyertek bátran utánam,
Csak gyertek utánam.

Gyertek, ne álljatok meg,
Ne hajtsatok a zajra,
Gyertek, ne forduljatok
Se jobbra se balra,
Se jajra, se dalra.

Úgyse ez az igazi,
Csak összevissza álom,
Majd túl leszünk a hídon,
Az éjszakán, az álmon,
Már a hajnalt várom.

A sóhaj után menjünk,
Azt az üdvösség csalja,
Fogjátok karon egymást,
Oh várnak arra, arra
Rózsázó hajnalra.

Szívből

Ki kérdez meg engem,
Szívem a mellemben
Hogy dobog, mit dobog?
Hogy én mit gondolok,
Hogy én mit takarok,
Hogy én mit akarok,
Kinek kell,
Istenem kinek kell.

A vonó keresztbe,
Húrok megeresztve,
Csengőnek nincs nyelve,
Harangok leverve,
Szómnak szórt virága,
Két szemem világa
Kinek kell,
Istenem kinek kell.

Tengeren ámulnék,
Csillagot számolnék,
Szép felhőt mutatnék
És angyalt kutatnék,
Tanítnék játszani,
Gyermeknek látszani,
Kinek kell,
Istenem kinek kell.

Reggel csöndet kérvén
Álmomat mesélném,
Mondanám szerelem,
Szerelem, szerelem.
Párt-párt dalra fűznék,
Csókolózni üznék,
Kinek kell,
Istenem kinek kell.

Az örömnék, vágynak,
Boldogtalanságnak
Haját simogatnám,
Mosolyt hívogatnám,
A sóhajt kísérem,
A könnyet dicsérem
Kinek kell,
Istenem kinek kell.

Lengyelország

Fekete kémény
Mered magába
Minden határba
Lengyelországba.

Tűzhelyen pernye,
Hamu az ágya,
Csendbe megy a füst
Lengyelországba.

Híd térdre rogyott,
Széthullt a párna,
Eltört a kerék
Lengyelországba.

A harang elment
Mind éjszakára,
Jaj a jóreggelt
Lengyelországba.

A lomb hibázik,
Csüng a fa ága,
Nyár el nem őszi
Lengyelországba.

A föld orcája,
Rózsás orcája
Csupa barázda
Lengyelországba.

Hol volt, hol nem volt
Fecskének párja,
Gólyának fia
Lengyelországba.

Csak csóka csípi,
Vagy varjú vágja
A kopasz mezőt
Lengyelországba.

Mint halott lánynak
Mosolyog szája,
Mosolyog a hold
Lengyelországba.

Kis kacsá fürdik
Fekete tóba,
Anyjához készül
Lengyelországba.

Hívójel

Aki a könnyeknek nem örvend,
Adja nekem, adja nekem,
Én majd felfűzöm sóhajomra,
Én gyűjtöm, mert én szeretem.

A gondokat, bánatot, szégyent,
Amit nem bírtok, emberek,
Adjátok ide, viszem én majd,
Én jól járok ha szenvedek.

A fájdalmat meg az unalmat,
Az irigységet, haragot
Adjátok elő, hadd veszem meg,
Én mindenért mosolyt adok.

Végigmegyek az utcán, halló,
Nyissátok ki az ablakot,
Minden jajt nyújtsatok ki hozzám,
Minden panaszt kiadjatok.

Én vállalom, nekem nem árt az,
Én nem ide való vagyok,
Én nem akarok itt virradni,
Én messzi földre ballagok.

Neszték, vigyétek el amim van,
Odadom ifjú színemet,
Odadom a szerelmeseknek
A szavamat, a szívemet.

Kedvemet a kedvetleneknek,
Vágyaim nektek gazdagok,
Álmaim fogjátok szegények,
Alúdjatok, álmodjatok.

Add a kezed

Add a kezed mert beborúlt,
Add a kezed mert fú a szél,
Add a kezed mert este lesz.

Add a kezed mert reszketek,
Add a kezed mert szédülök,
Add a kezed mert összerogyok.

Add a kezed mert álmodok,
Add a kezed mert itt vagyok,
Add a kezed mert meghalok.

Húszéves fiúk halála

Két karjukat még kitarják
Mint madár, ha száll, a szárnyát,
Mondd elszállhattak vele
Bájos tartomány fele?

Mint varázslatban lehúlltak,
Mint álomban úgy elmúltak,
Mint a hópehely leül,
Mint pillangó elrepül.

Virágarccal csodaképpen
Elomolnak rémmesében,
Feretegben milliom,
Milliomnyi lilium.

Mint a csillagok az égen
Csudálkoznak az éjfélen
S hajnalban kialszanak,
Mielőtt fölkel a nap.

Tán csak itt jártak, mint nyáron
Mosoly fut le napsugáron
S játszik a tornác falán,
Vendégek voltak talán.

Hova való a mi drága
Orgonánk tűnő virága?
Hát zölden hullt falevél
Akit elszöktet a szél?

Hova való ifjú sóhaj?
Hova való édes óhaj?
Álom, ábránd elhaló?
Életünk hova való?

Tán már otthon járnak-kelnek,
Angyalokkal ünnepelnek,
Könyökölnek meglehet
A szivárvány híd felett.

Elmerülnek fényes égbe,
Tejtengerbe, édességbe,
Mint csengettyű elhal csendbe
Csengve, zengve végtelenbe.

Hét szín

Felém távol szivárvány látszik,
Szivárványom hét színe játszik:
Rózsá remény, viola gyásza,
Hervadt levélszínű lemondás,
Kék honvágy, fájdalom bíborja
És jégszínű reménytelenség
És lelkem álmának fehérje.

Messze, messze, messze

Elmennek a könnyek innen
Messze, messze, messze,
Gyöngyszínű tó lesz belőlök.

Sóhajok elmennek innen
Messze, messze, messze,
Lesz belőlök barna hattyú.

Jajjajok elmennek innen
Messze, messze, messze,
Lesz belőlök egy fúvó szél.

Elmennek meghasadt szívek
Messze, messze, messze,
Lesz belőlök egy piros domb.

Szép szál férfiak elmennek
Messze, messze, messze,
Szép nagy fák lesznek belőlök.

Kerekedik gyöngyszínű tó
Messze, messze, messze,
Úszik rajta barna hattyú.

Tó közepén piros sziget,
Messze, messze, messze,
Körül a fák fúvó szélben.

De kár

De kár a szőke szűzekért,
De kár az édes ízekért,
Hűvös homályos hajnalért,
Kakasszóért, füttyért, dalért.

A melegért, a hidegért,
A finomságos idegért,
Az álomért, az óhajért,
A mosolyért, a sóhajért.

A színekért, a szavakért,
A tiszta téli havakért,
A záporért, a szelekért,
Lebbenő levelekért.

A zúzmaráért, harmatért,
Jégért és forró gyarmatért,
A Szaharáért, tengerért,
Szigetekért, vademberért.

A pillangókért, méhekért,
Meg minden hernyó-céhekért,
A nyárfának rezgéseért,
A vasrács sűrű réseért.

A kukorica-selyemért,
Répáért, petrezselyemért,
Lila kalarábéfejeért,
Mezőknek minden fűveért.

A fényes, csúszós halakért
A százezer madarakért,
A foszló felhőalakért,
A napsütötte falakért.

A kikötőkért, Párisért,
A korallért, a klárisért.
Az aranyért, az üvegért,
A papos cukorsüvegért.

De kár a kandi rímekért,
A szép komoly könyvcímekért,
Aranyba pingált képekért
S a szobrokért, a szépekért.

A hosszú fasorért de kár,
Ahol az ember maga jár
Boldogtalansággal teli
S a végtelent elképzei.

Leírom mert eszembe jut,
Mily szép az égen a tejút
Lombok közt lámpasúgarak,
Húnyó szentjánosbogarak.

De kár a jégvirágokért,
A nem tudott világokért,
A ködökért, az árnyakért,
Éjfélbe szálló szárnyakért.

A rózsaszínű bábukért,
Tág szemükért, pötty lábukért,
Elbűvölt bábruhájukért
Jaj, eszméletlen bájukért.

A cigarette-ek füstjeért,
A mozdonygőz ezüstjeért
Megfüstölődött üstökért
Meg mind a kéményfüstökért.

De kár a friss lehelletért,
A bűvös-bájos balletért,
Tüllért, csipkéért, csokrokért,
A holdimádó bokrokért.

De kár a bíbor alkonyért,
Repkényes régi balkonért,
S a holdért, mert oly esztelen
Lebeg felhők közt estelen.

De kár az első évekért,
Tudatlan tiszta élvekért,
Bárányért mely mezőre jár
De kár, de kár, de kár, de kár.

A csöndért, hát a viharért,
Operai zenekarért,
Fehér fejű pojacokért
Meg a piros tojásokért.

A lépcsőkért, a hídakért,
Hajoló hattyúi nyakért,
A szép szivárvány-ívekért,
A szívalaku szívekért.

Ugy-e mily ámító a csend,
Mikor az ember füle cseng,
Az élet tűnik, tovahal,
Egy más világ emléke csal.

De kár a sárgás könnyekért,
A fekete göröngyekért,
Irtózatért, csodálatért,
De kár a hervadt bánatért.

Kis kockákért ha a napon
Tündöklenek az ablakon,
A szemfényért mely él, jelez,
Cégtábláért mely éjjelez.

Csengettyűkért, harangokért,
Kántáló gyermekhangokért,
Orgonasíp sápadt sora,
Oh hegedű, oh zongora.

Oh cello, hárfa, oboa,
Caelesta, flóta, furulya,
Oh mandolin, banjo, gitár,
Citera, oh mindenért de kár.

Trombita, dobszó, tambura,
Tárogató, kolomp, duda,
A clavecin milyen anda volt,
Az is szívem visszhangja volt.

Oh cimbalom s üvegharang,
Triangle, harmonika-hang,
Gong, castagnette, kürt és aeol
Nyárfák közt távol valahol.

Hangvilla mely hosszan mereng
Gummi mely kifeszítve peng,
Ákáclobról tépett levél,
Mely kis fiúk száján zenél.

De kár hajóért, vonatért,
Omnibusért, dísfogatért,
Repülőgépert, autóért,
De kár a vágózó lóért.

Hí minden, minden menni hí,
Talyiga, szán, korcsolya, sí,
Sikló mely kúszik a hegyen,
Ringlispil, hinta, mind megyen.

De kár a báli láncokért,
El-elhullámzó táncokért,
Óh-kért, bókér, hajbókokért,
Hattyúnyakú kézcsókokért.

De kár a csókért, a csodás
Csókért, kívánt dulakodás
Vagy lázas egyezés után,
Kár, kár, kár a csókért csupán.

A csók, te nagy isten a csók
Jobb mint az összes földi jók,
Az édeseknél édesebb,
A mézeseknél mézesebb.

Csokoládé, bonbon, bíbor
Vanília, malagabor,
Forró jamaikai rum,
Tokaji, absinth, opium.

Nincs muskotály, must és eper
Mely édes csókkal érne fel,
Nincs Mozart-dallam, anyai szó
Mely hozzá volna fogható.

Nincs théa, mák, méreg, fahéj,
Édesgyökér és tiszta tej,
Nincs ananász, nincs kakaó,
Hogy volna hasonlata jó.

Piskóta, torta, naspolya,
Alvó bölcsősök mosolya,
Nincs mazsola se datolya.
Füge, narancs, soha soha.

Édesebb mint a málna, sőt
Mint minden émelyült befőtt
És édesebb a bosszunál
S a sóhajnál, a hosszunál.

Nincs oly forró cukrászi kók
Nincs olyan ínycsik mint a csók
Oranzsád nincs, nincs semmi dzsem,
Nincs nincs oly édes semmisem.

Nincsen puncs, grog, likőr, hasis,
Akármilyen mélyen hat is,
Pergetett mézzel tele tál,
Hóban való álomhalál.

Nincs ájulat, nincs képzelet
Mely annál édesebb lehet,
Oly édes, édes, féktelen,
Oly véghetetlen végtelen.

Cseresnyepár, csali csere,
Száj száj felé liheg: gyere.
Mily múlandó, mily oktalan,
Mily örjítő boldogtalan.

Oh lefogott karmos kacsók,
Oh csucsorított csacsi csók,
Oh elrévült csókízű szók,
Fulladt, borúlt, vak, néma csók.

Oh rózsázás, szőlőszedés,
Oh szenvedélyes szenvedés,
Mézesmázos marakodás,
Oh túlvilági hasadás.

Foghús bizserdül, íny gyulad,
Nyelven vonagló indulat,
Lehellet, sóhaj, hang elegy
Alélva csókkal összemegy.

Rubint csók, csordúl, zeng, ragyog,
Tűzcsengők, olvadt csillagok,
Jaj fájó menny, boldog pokol,
A szívben száz szív bujdokol.

Egymásba két-két szem mered,
Bennről mosoly s halál ered,
Pillák lankadva lejtene,
S elúsznak éjbe a szemek.

De kár a csókért istenem,
Mert itt volt, itt van, itt terem.
Világ világra föllehel
S bolond sikollyal kapja el.

Csók, csókolnám papírra, csók,
Csak nem fogadnak szót a szók,
Egy más világra elviszem,
Ott elmondom majd azt hiszem.

Jó vón mint felhő lengeni,
Mint égitest kerengeni.
Mint angyalarc merengeni,
Mint kagyló zengni zengeni.

Jaj szállni, szállni, szállni csak,
Mint halvány álommadarak,
Mint árnyék tűnni mely nem él,
Itt járni mindig mint a szél.

Csak lenni mint egy szem homok,
Kit érnek hullámostromok,
Kit szél gázol, gyermek kever,
Ki mégis a parton hever.

Nem tudom, év, év, év halad,
Ő itt marad az ég alatt,
Csillan, csillan mert süt a nap,
Az óceánnál boldogabb.

EMLÉK [1917]

Tiszapart

Úl egy szegény halász ember
Kettesben a néma csenddel,
Ott ül füst nekül pipázva,
A tolvaj hálót vigyázza.

Kezdi a hálót emelni,
Halat nem tud benne lelni,
Póklábak megint leszállnak,
Kút kazal fa alva állnak.

Áll a nap fenn, áll a felhő,
Nem jön fecske, nincs egy szellő,
A víz nem látszik hogy folya,
Isten mintha bóbiskolna.

*Talán el is felejtette,
Hogy a Földet teremtette
A Tiszát is bele tette,
A halászt is leültette.*

Ügyetlen szavak

Ón,
Érzem mindig, valahányszor sohajtok,
Mintha a szívem közepébe vón.

Gong,
Hang, illat, arc, verssor megüti néha,
Mélyen, sokáig, ellankadva bong.

Táj,
Szúzen dereng az élet fátylain túl,
Elmúlt, nem látom. Itt maradni fáj.

Dal,
Sehonnan jön, hajnalból, álomhangon,
Fülelném, de a csendbe belehal.

Könny,
Felfut szívemből, mint a gyöngy, szememhez,
Meggánja és a szívbe visszajön.

Nincs egyéb örömöm

Nincs egyéb örömöm,
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb szerencsém,
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb újságom,
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb vetésem,
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb színházam,
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb nyugalmam,
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb szándékom,
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb mentségem,
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb igazam,
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb vigaszom,
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb reményem,
Mint a felhők az égen.

Magányos éjszakai csavargás

A rendes kávéházból jöttem ki késő éjjel,
Az ajtóban megálltam, mély lélekzetet vettem,
Felgyűrtem a kabátom gallérját, széjjelnéztem.

Jólesett a hűvösség, és jólesett szememnek
Az utcai lámpák hű intése és felettem
A csillagok ragyogtak, s ennek mindig örülök.

Elfelejtettem, kik közt ültem és mit beszélünk,
S milyen volt a sok nő a gőzölgő kávéházban,
Kiknek sorba megnéztem kezét, ruháját, arcát.

Van úgy, hogy nem bírok már az emberekre nézni,
Hangjuk sérti a fülem, a testszín fáj szememnek,
S lelketlen szemgolyóik járása összeborzaszt.

Elkezdtem menni. Kesztyűm felhúztam akadozva,
S néztem ujjaim táncát. Nem tudtam, hova menjek,
Mentem, mert csöndes éj volt és jól esett a járás.

Mentem mert vitt a járda a tág Andrassy-úton,
Lassan mellém húzódtak, s múltak a barna házak,
Nem is sétáltam; mentem, de nem tehettem róla.

Mentem, mint egy darab léc, kit a csendes folyó visz,
Mint a kék lénia, mely elszáll mikor pipáznak,
Mint az egy húron húzott hosszú, halk hegedűhang.

Egy ház előtt eszembe jutott, hogy laknak benne,
Külön familiák, meg szobaurak, cselédek,
Mind levetköztek, szemök behunyták, és alúsznak

Ember meg asszony hál két egymás mellé tolt ágyon,
Jámbor szabály szerint (ó mert azt cifrázni vétek)
Egymásban kéjt halásztak s a falon járt az óra.

Azután sóhajtottak és kétfelé fordultak,
Maguk alá gyűrték félkarjuk, felhúzták lábuk,
Elalúdtak. A fejük van legmesszebb egymástól.

Reggel fölkelnek. Fűtés, zörgés és rendetlenség.
Az ember járkál, áll és megnézi ráncos ágyuk,
Aztán az órát. Sebbel-lobbal elmegy hazúlról.

A hivatalba megy, vagy a törvényszékre megy fel,
Vagy a börzére fut, vagy elindítja a boltját.
Soha el nem meséli, mit álmodott az éjjel.

Egy narancs sáros héjja került aztán utamba.
Cipőim jobbra-balra futtatták, húzták, tolták,
Míg megúntam s lerúgtam a járdáról örökre.

A fejem fölemeltem s a hűvös égbe néztem,
De semmit se gondoltam az égről, csak felnéztem,
Mint a legelő juh, ha a szík földet elunta.

Néztem fel, görbén jártam, a falaknak ütődtem,
Súroltam egy lámpát is, nem vigyáztam azért sem,
És szívemet meglepte az olvadás lágyága.

Megint elért az élet. Elmult napjaim jöttek,
Csepegték, mint panaszos vízcseppek az ereszről,
S magam elé gondoltam sorsomnak terítékét.

Sóhajtván elfordultam, szemem félig behúnytam
S elképzeltem pilláim gyászfátyolán keresztül
Szegény Rousseau-t, ki sírva fakadt a courtisane-nál.

Elhagytam volt a villák vasrácsait is, végig,
Az ezredévi oszlop elébem állt sötéten,
A tetejében Gábor arkangyal árnya lengett.

Angyal, te szárnyas angyal (ajkaim ezt mozogták)
Kit szobrászok meg festők annyit mesélnek nékem,
Zengő fehér angyalka, angyal, nagy szárnyú angyal.

Mit szólanék, ha mézes hárfával, rózsafényben
Kinyílna most a mennybolt, akár az Operában
S arany lépcsőn lejönne hozzám tizenkét angyal.

A lépcsőn összekulcsolt kezekkel lejtenenek,
Szemök lesütnék, szüzi zsoltárt húznának lágyan,
De a földre érve elkezdenének kacagni.

Mint a kis lányok, huncut csengéssel szökellnének
Hozzám, elkapnák a két karom, megforgatnának,
Frissen repkedne szárnyok, akár a jérce szárnya.

S egyszerre kezdenének beszélni, össze-vissza:
Hogy vagy? Sokat búsultál? Mitől vagy olyan fáradt?
Ugye csúnya volt minden? Örülsz most? Hitted volna?

Én sírnék és nevetnék, és azt hinném, ez álom,
Hó pendelyök morzsolnám, szárnyokat tapogatnám,
Egy angyal átölelne mert látná hogy szédülök.

S vinnének tánclépésben, tapsolva és dalolva,
S egy angyal egy kis könyvet venne elő. Jaj, hadd lám.
Megállnánk s az angyal a kis könyvet kinyitná.

Fel lenne írva abba hogy hányat sóhajtottam,
Minden könnycsepp kit rítam, ott össze lenne adva,
Minden rossz szó, kit szóltak hozzám, be lenne írva.

De már a hídon voltam, míg ezen spekuláltam,
A ligeti tó hídján, s ott félig elfáradva
A korlátnak borúltam, az éji vizet nézni.

Elnéztem s gondoltam, hogy a folyékony éj talán ez,
Ez a vonagló tinta. A lámpák fénye reszket
A vonaglás felett, mint a kék fölött a lélek.

Fölemelkedtem, mert nem akartam gondolkozni.
Végigmentem a hídon s megint éreztem Pestet:
A Weingruber-kioszkot kezdtem szemügyre venni.

A terraszon nyüzsögtek a krémes, izzadt nyárban
Fehér hölgyek, begyes szűzecskék, hosszú tiszték,
Pincérek ájuldoztak, katonabanda zúgott.

A nyár elment. A terrasz teli pusztaságtal,
Az asztalokon székek. Cipőim lassan visznek
Tovább, előre és fák jönnek két oldalt némán.

Fák jöttek, leveletlen, füttyetlen és szellőtlen,
Mint rabok a rabsétán, jöttek sorba leverten,
Fák, jobbról-balról fák, s nem hallottam semmi hangot.

Menni, olyan jó menni. Meddig lehet így menni?
Megyek, gondoltam, mennék így most túl árkon-berken,
Elhagyni a ligetet, a várost és határát.

Megszökni, mint hazulról egyszer gyerekkoromban,
Itthagyni a lakásom, sok könyvem, sok nadrágom
Barátot, nőket, múltam, nevem, minden emlékem.

A fák közt menni, menni sokáig, jaj, sokáig.
Milyen hosszú fasor. Hol a vége, még nem látom.
Ha a tengerig vinne, a tengernek vizéig.

A tengerig mennék, leülnék a tengerpartra
És nem csinálnék semmit, ott ülnék este-reggel,
Ott ülnék éjjel-nappal, ott ülnék, míg csak élek
És a tengerre néznék, olyan messzire néznék,
Hol már a végtelen víz elvakúl az egekkel,
S a tiszta semmiségnek üres álmán merengnék.

Egyszer

Egyszer vágató gyöngyhintóbúl
Aranyat szórni a népek, aki kódul.

Mérgezett liliomok közt egy éjben
Elveszteni az eszemet a kéjben.

Egy váll. Óh, csókkal hajolni feléje,
Hogy az életet, a halált megérje.

Egyszer olyat sírni, hogy a sírásom
A két orcámon végig árkot ásson.

A végtelen tengerbe beleúszni,
Odaveszni, el se búcsúzni.

Járok-kelek, megállok

Járok-kelek, megállok,
Nézem a házakat,
Nézem a kocsikat,
A fáknak rácsait,
A lámpák oszlopát,
Nézem a boltokat
S megnézek minden embert,
S nézem a ligetet,
Fűvét, virágait,
Nézem a hídakat
És nézem a Dunát,
És gyárok füstjeit
És a felhőt az égen
S mindig gondolkozom,
De amit gondolok
Úgy elmegy mint a zaj,
Úgy elmegy mint a füst,
Úgy elmegy mint a víz,
Úgy elmegy mint a felhő.

Gyorsvonatról

Messzi zöld fák közt
Úszik egy kis város,
Egy rózsaszín torony,
Egy erkély, virágos.
Csókját a nap csapja
Egy tündöklő ablakra.

Fehér madár az égen,
Cink tetők fölött bágyadt
Kék égmezőben felhők:
Sárga viola-ágyak.
Hattyú sötét kis vízen.
Híd. Ciprus. Fáj a szívem.

Az idegen város
Elfordúl míg csodálom,
Mosollyal, sohajjal
Oldódó könnyű álom.
Tép ez a durva részeg
Vonat, jaj, visszanezek.

Ott kellett vón kiszállni,
Tán oda bútt az élet,
Öröm, borúlt ligetben
Ott jár vörös tündéred
Lábujjhegyen, ruhátlan,
Lágy fűben, lágy trillákban.

Semmise

Fejem, kezem barátja, tenyerembe hajlik,
Magam vagyok, nincs akihez beszéljek.
Egyszer napsütésben esett az eső.
Ajkam balkonjára kijön sóhajom.
Hogy éljek meg szerelem nélkül?
Trombiták panaszkodnak messzire.
Messze, messze, messze, messzire.
Van egy barátom a nagy világon?

Recept

Se meghalni, se nem élni,
Lemondani, de remélni.
Ülni, föl-fölkelni, járni,
Várni, várni, várni, várni.

Elalúdni és álmodni,
Álmodozni, gondolkodni.
Vágyni, vágyni, elepedni,
Hagyni a szívet repedni.
Nézni, nézni, elámulni,
Csak bámulni és elmúlni.
Örülni az égnek reggel,
Beszélni a gyermekekkel.
Heverészni és sétálni,
Fütyörészni és tréfálni.
Mindenkit mosollyal csalni,
Mulattatni vigasztalni.
Elfáradni és pihenni,
A könnyeket kiengedni.
A könnyeket könnyen venni,
A szenvedést elszenvedni.
Tenni venni, jönni menni,
Képzeletbe messze lenni.
Túl gondolni a világon,
Túl az óperenciákon.

A Bois de Boulogne-ban a padon egyedül

Mosolygó fehér angyal
Álmodoz az égen
Félig betakarva
Kék selyem paplannyal.
A napsugár a fűvön
Mint arany kígyó siklik,
Egy fának dűlt biciklit
Hirtelen megcsillantat.
Fehér erek, szűk mesgyék,
Csinos fiatal népek
Karonfogva ellépnek.
Fütyörésznek a lombok.
Fenn a felhők alatt
Halovány ballon áll,
Felhajtott labda,
Aki az égen ragadt.

Az úton előttem
Autokban nők repülnek,
Egy rám nézett, mosolygott.
Nem, nem, képzelődtem.

Fátyoluk utánok
Rebdes, hullámszik, lebben,
Istenem, mi van ebben,
Fátyoluk utánok.

Az Ermenonville felől
Idezengő-lengő
Elalélt keringő
Édes utolsót sóhajt.

Szezám, zárulj Szezám,
Óh Páris, fiatalság,
A fejem lehajtom,
Múltam, jövőm, hazám.

Hátam mögé somfordált
A bánat cigánya,
Ríjja ráncigálja
Nótámat a fülembe.

Ki tudja?

Ki tudja fáj vagy inkább jól esik
A falevélnek hogyha meghajol,
Mikor egy nagy csepp eső ráesik.

Ki tudja hogy ezüst-e vagy smaragd,
Gyémánt, arany, parázs vagy tán fehér
A csillag mely fönn az egen ragad.

Egy pillantás ki tudja hova vész.
Ki tudja milyen hosszú egy sohaj.
Ki tudja hogy a szív milyen nehéz.

Ki tudja az árnyék miből lehet.
Ki tudja miért repült fel a madár.
Ki tudja mit mondott a lehelet.

Ki tudja az őszi barack szaga
Honnan van? Mi az az íz, hogy van az?
Mitől édes könny, ajk és malaga?

Ki tudja merre mennek a halak.
Ki tudja hol lopózik a halál
A tengerben meg minden víz alatt?

Késő ősz

Az ég esőt ígér.
Húzó lehullt levelekben
A botomat sokáig,
A falevél bokáig
Ér.

Csüng még egy árva, rőt
Levél a fekete gally közt,
A szél, a szél lógázza
S ott hagyja ázva-fázva
Őt.

Sóhajítás

Mint a gyertyavilágot ha elfogják tenyérrel,
Az én életem kedvét úgy vette el a bánat,
Rossz reggel ott hagyni megmelegedett párnámat,
Az álom ott maradt, az utcára nem kísér el.

Nem hallanám hangom ha kiáltanék magamnak
Egy zöld erdőbe vissza s magam meg nem találnám.
Mit lett sárkányommal, mely fölakadt a fa ágán?
Jaj növénygyűjteményem virágai hol vannak?

Elevenen szeretnék kijutni a világból
És hirtelen belépni régen hallott mesébe,
Egy hol volt hol nem volt palota közepébe,
Hol ágyamat megvetnék édes, langyos virágból.

Mondanám: eltévedtem elvesztettem az utat,
Hogy hol jártam, mit láttam, azt én mind eltagadnám.
S vidám könnyekkel nézném, ölelném, símogatnám
Az angyalhangon szóló lányokat meg fiúkat.

Óh

Mi ez: óh,
Hol vettem?
Én is hangommal elszerettem.

Ki küldte?
Ki súgta?
Anyám? A szél? Merről az útja?

Óh bánat,
Óh tenger,
Óh tavasz, óh isten, óh ember.

Óh élet,
Óh lelkem,
Óh köszönöm: egy hangot leltem.

Ti ócska figurák

Ti ócska figurák, barátaim:
Kirakatban sápadt gigerli,
Ki állsz az eladó ruhában
S üvegen át az utcát figyeled.

S te vőlegény a plasztikonban
Ki megfagyott frakkodba búsúlsz,
Fonnyadt kesztyűbe lógnak ujjaid
És gomblyukadban művirág rohad.

Hát te, szegény madárijesztő,
Rongyosan, beütött kalappal
Reszketsz a földek közt a szélben
S ölelni tartod csonka két karod.

Dunakorzó

Tabánon túl a nap lemegy,
Köröskörül felhő virúl,
A Vénuszcsillag virradoz,
A víz foly, múlik és ragyog,
A híd kőből való sóhaj,
Kanyarodik fehér hajó,
Pirúlt lányok sietnek el,
Illannak édes hangjaik,
Elúsznak bontott hajaik,
Barna szeszély, szőke ború,
Tündérországi fellegek.
A járda szélén lámpa gyúlt,
A fának lombjait süti,
Világosak a levelek,
S úgy vannak, mint a szinpadon.
A kövezeten kocsi fut,
Patkó csattog kellemesen,
Autó tűnik, dudál: uu, uu,
Villamos csenget messziről
A játszótéren Eötvös áll
S márvány karjával élni nyúl,
Virágágyak virítanak
Keringenek kis gyermekek
A néma zöld bokrok között,
Egy pici kis lány elesett,
Feltartja a fejét, visít.

Egy úr súrolta a karom,
Hadarja: pardon. Rám se néz.
Talán egy nő után siet.
Átadnám néki szívemet,
Szegénynek hátha nincs szíve,
Csak úr s úgy lángol szívtelen
Mint a karcsú spanyolviasz.

A darvak

Mellemből sóhajok erednek,
Ajkamról halkán elrepülnek,
A levegőben összegyűlnek.

Ott szállanak magosan, messze,
Mint a darvak hamuszín éke
Egy álmodott meleg vidékre.

Repülés

Álmomban én repülni szoktam,
Vagy félálomban mielőtt elalszom.
Egyszer csak két karom kinyúlik
S mozdulat nélkül emelem magam,
Össze van a két sarkom téve,
Szemem zárva van, ajkam nyílván,
Úgy szállok föl, föl, fölfelé.
Csodálkozom hogy nappal, ébren
Miért nem szállok fel soha,
Mikor ez olyan egyszerű.
Ajkam mosollyal elhúzódik
Az élvezettől, mily édes repülni.
Rézsút megyek, mint dróton vont művésznő,
S oly könnyedén emelkedem,
Mint a pillantás, fölfelé ha nézünk.
Nem tudok semmit, csak hogy repülök,
Nem látok semmit, mert alszom szememmel,
Csak úgy van mintha zöld felett suhannék
Hajnali kékbe, melynek színe sincsen,
Oly kék, oly tiszta. S oly könnyű vagyok.
Szél van tán hogy oly könnyűt érezek,
Vagy szélnék érzem magamat,
De oly könnyű vagyok, oly mese könnyű
Mintha kihullott vón a szív belőlem
S vakon repülök, meddig, nem tudom,
Csak fel mindig, halkán, mint a sohaj
S két karom ki van nyílván kétfelé,
Egy angyal várja tán hogy átöleljem.

Szaladnak a folyók

Szaladnak a folyók,
Ragadják üres csolnakom,
A kertek hervadnak,
Virágom nem szagolgom.

Hattyú hattyú után
Fekete híd alá úsznak,
Leégett erdőben
Gyermekek sírva búcsúznak.

Mondd

Mondd van valakid?
Nekem senkim sincs,
Akit szeretnék, nem tudom merre lakik.

Gazdag vagy, mondjad?
Én nagyon szegény,
Nincs egyebem, a felhő az isten egén.

Gyűlölsz valakit?
Én senkit kérlek,
Úgy sajnálom az embereket mert élnek.

Te mit szeretnél?
Én sosem tudom,
Távolabb vagyok az elveszett gyereknél.

Lelkedben érzel
Egy néma rabot
Fel s alá járni fejére kapcsolt kézzel?

A kert fái

Rózsafa szegény de gyöngé,
Ha a karóhoz nem dülne,
A napfénytől elszédülne.

Mint a szűzlány keblecskéje
Szakad zöldből kikacsintó,
Olyan az a rózsabimbó.

Almafa mint a menyasszony,
Szerelmében színfehérben
Majd elájul örömében.

Gesztenyefa meg nem moccan,
Virágai állnak rajta,
Ha megmozdúl, lehullajtja.

Az orgona mélyen hallgat,
Illatát alélva ontja,
Maradok annak bolondja.

Estefeje jaj hogy adja,
Mondd, boldogság vagy búbánat
Nagy szaga az orgonának?

Galagonya olyan furcsa,
Mintha nem igazán állna,
Csak szívemből lepingálva.

Mintha várna andalodva,
Álom lenne, tündér lenne,
Odamennék, ellebbenne.

Borbélyhab

Szereti a borbély
A habot keverni,
Habbal az embernek
A képit beverni,
Kézivel dörzsölni
Körbe, körbe, körbe,
Hullámot kavarva,
Felhőket törölve.

Új habot keverni,
Elkezdeni újra,
Hogy fehér tengerben
Járjon az öt újja.
Meg nem áll, nem fárad,
Játszik mint a gyermek,
Álom, végtelenség,
Víg élet, szerelmek.

A virág szebb

A virág szebb a világnál,
Szebb az álom a virágnál.

Szebb a tenger mint az ember,
Szebb a felhő mint a tenger.

Hervadt levél szebb a zöldnél,
Szebb a hó a füves földnél.

Naplemente szebb a napnál,
Holdas éj az alkonyatnál.

Fecske szép ha száll, ha játszik,
Szebb ha tűnik s már nem látszik.

Szép a zene zengvén zengve,
Szebb ha elhalt, csuda csendje.

Szép megnézni festett képet,
Aki hátrább-hátrább lépett.

Szép a visszhang ha beszélnek,
Szebb az emlék mint az élet.

Milyen jó nékem lefeküdni

Milyen jó nékem lefeküdni,
Eldúrni magamat az ágyban,
A párnák halmait ölelni,
Mig a szender havaz be lágyan.

Óh istenem, de jó aludni,
De jó is elaludni nékem,
Elveszni a piszkos világról
Mint este a felhő az égen.

De jó nem hallani fülemnek,
De jó nem látni a szememnek,
De jó nem tudni a fejemnek,
De jó nem fájni a szívemnek.

Mikor halálom jut eszembe,
Nem is tudok már tőle félni,
Hiszen lefekszem és elalszom
Oszt többet soha nem kell élni.

Jaj nyöszörögtem, nyavalyogtam,
Ettem az ajkam, könnyem nyeltem,
Míg én az alvás üdvösségét
Megtanúltam s kiérdemeltem.

Most elbúvok, mint bűvócskában,
Falnak fordúlok bajtól-bútól,
Egy sóhajom maradt: elűzöm,
S fáradt lelkemben angyal dúdol.

Az ágyam szélire leülnék
Ha lehetne, mikor elalszom,
A villanyt újra felcsavarnám
S nézném az én idegen arcom.

Hajamat gyöngéden legyezném,
Igazgatnám a takarómat,
Lesném, álmomban mit beszélek
És megtanúlnám minden szómat.

Találgatnám csukott szememről,
Hol járok most, az Indiákon
Vagy a hercegnő halk kertjében?
És suddognám: szegény barátom.

Ennui

Futnék, kapkodnék
Egy eltűnt kéz után
Amely felé nem nyúltam,
Elnémult dal után
Melyet meg nem tanultam,
Úszó fátyol után,
Mely szélben meglegyintett,
A legyező után,
Mely szétnyílt, egyet intett,
S összecukódott

Magamban

Sóhajjal
Legyezgetem
Csókolatlan
Ajksamat.

Szólni vágyó
Jajjaim
Dúdolóással
Bódítom.

Jobbkezemmel
Ingemet
Felgombolom
Csendesesen,

Tapogatom,
Keresem
Fájva fájó
Szívemet.

Sétálás

Fák közt ide-oda utak vezetnek.
Ujjai képzelt világos kezeknek.
Fölöttem az ég, kék, kimondhatatlan.
Homok vagy tűnő perc zizeg alattam?
Járok, sétálok? Én egyáltalában
Nem értem, hogy magától lép a lábam.
Mint beteg madár ül a lombban a csend,
Az alkony hűvös lelke a fűvön mereng.
S bennem a világ mint az üveg alatt
Némán keringő bágyadott színű halak.
Álom vagy emlék az ott fönn, vagy felleg?
Túl a vizen valahol énekelnek.
Énekelnek? Mintha énekelnének.
Eszembe jut... eszembe jut, hogy élek.
Élek. Megállok. Ámulva, leverten
Széjjel nézek, mint az örült a kertben.

Háztető a Montmartre-on

Mint szétszedett szirmai a megszáradt virágnak,
Olyanok a tetőn a barnúlt cserepek,
S nekem mert csendesen bámulni szeretek,
Elég a háztető is, hogy semmit se csináljak.
Az ablakom szembe van az ócska háztetővel,
Fel se kell nézni, hogy láthassam az eget,
S az ég alatt a karcsú kémény-sereget,
Ez itt Páris fölött mint fekete nádas nő fel.
De nem jó, ugye nem jó menni a messzi égen,
A felhők rajzain szenvedni oktalan,
És nézni végtelen, némán, boldogtalan
Párist, a legszebb várost, ahol semmim sincs nekem.
Füst. Hogy szeretem én a füstöt, az ég virágját,
Ki a kéményből hajt rezegve felfelé,
Halovány, lengeteg növény, a lellemé,
Virág, fátyol vagy árnyék, száll, eltűnt, merre jár hát?
Ostor pattint, lovacskák csengői felizennek.
Gitáros aggastyán kántál az udvaron.
Rézpénz zeng a kövön, ki dobta le vajon?
E fonnyadt francia dal miért fáj az én szívemnek?
Egy ablak nyitva van, ott ül egy lány feketében.
Lehajtott fejjel varr, jobb karja fel-le jár.

Zöld kalickában csüng egy sárga kis madár.
Hol láttam ezt a képet, gyerekkoromban, régen?

Felnéz a varrásból. Ha most integetnék neki,
Szívemre tett kézzel szerelmet vallanék,
Mint ifjú, víg bohém. Milyen jó volna még
Danolni, hancúrozni, futni, virágot tépni.

Estefelé odalenn a kapu alatt várnám,
Sugdolóznánk s annak csók lenne a fele,
Ittas kis bistroban vacsorálnék vele,
Reggel az ő fejétől lenne gödrös a párnám.

Cserép, cserép, hány lehet egymás mellett egy sorba?
Egy, kettő, három, négy... milyen jól látni mind.
Ócskák közt egy piros, nini, ott egy megint,
Piros, fekete, rozsdá, amott meg egypár csorba.

De messzi van az élet, de messzi van az élet,
Ezer csudabódé, támológó boldogok,
Zászló leng, hinta száll, tűzijáték lobog,
Arany kocsik forognak, tükrös ládák zenélnek.

Huszonhét múltam

Gyerekeknek érzem magamat
S az ifjúság már elhagyott,
Mi a boldogság, nem tudom,
De én boldogtalan vagyok.

Folyik előttem a világ,
Az örömök aranyhalak,
Utánok nyúlok, istenem,
Kezem alól kisiklanak.

Cserélek éjszakát, napot,
Én nem kapok csak bánatot,
A bánatnyáját terelem.

Éjfél lett, únom magamat
Auu, valahol a hold alatt
Két macska sír: a szerelem.

Fecske elfut a szárnyán

Fecske elfut a szárnyán,
Messzire jár,
Nem látni már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
Amerre a madár.

Felleg az égen elmegy,
Elmegy, de kár,
Nem látni már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
Arra valami vár.

A szél jön a mezőben,
Hajamba jár,
Elhagyja már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
De soha meg nem vár.

Pitypangról a pihéjét
Elfújta már,
Nem látni már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
Ki tudja, merre jár.

Hold

Feljön a hold, szép fejéren
Áll az éjen,
Csillagok konfetti-harca
Csak bomol köröskörül,
A holdnak beteges arca
Néz, mereng, vár, nem örül.

Egyszer csak ezüst mosollya
Fellocsolja
Bágyadt képét, nini rezdül,
Sikamol szeszélyesen,
Tiszta tejúton keresztül
Ellebeg veszélyesen.

Csillagok közt, kék felhőkön
Mind előbb jön.
Ing ohajtott borzadállyal,
Csügg mély, néma városon,
Szende kéjjel, álmos bájjal
Lejt, iramlík, száll, oson.

Így édesget, így csal szépen
Egy idétlen
Alakot, ki a tetőn lenn
Lassan jó elébb, elébb,
Néz föl ártatlan, merően
És a semmibe lelép.

Margitsziget

Ma délután magamban
A hotel előtt ültem
Regénnyel az ölemben
S mellemre bukott fejjel
Olvastam és olvastam
S a könyv világos lapján
Vadgesztenye-levélnék
Árnyéka mozgott lassan,
Egyszer csak észrevettem
Hogy szemeim nem járnak,
Csak néznek moccanatlan
A könyvbe és nem látom
A sorban a betűket
S nem tudom, mit olvastam
És mélységes sohajjal
Felocsúdtam a könyvből
És a mutató újjam
A két lap közzé dugtam
S a balkezem lehullott
S lassan hintálta könyvem
S lábam keresztbetettem
És széjjelnéztem s láttam
Hogy előtttem a fűvön
Egy fekete rigó jár
S mindig biccent fejével
És a mezőnek szélén
A virágágy szívében
A piros tulipánok
Úgy égnek, mint a lángok
A lázadt napsütésben
S messzebb két néma ember
Kaszál a hosszú fűben
S egyformán jár a karjuk
És a Dunán mögöttük
Fényes fehér hajó tűnt,
Egyet sípolt, még egyet
S a síp visszhangja elmúlt
És a part kocsútján
Sötét hintó futott el
Úr, asszony ültek benne
S kék volt az ég fölöttük,
Oly kék volt, nem tudom, kék.
Ültem, hallgattam, néztem
És az jutott eszembe
Hogy egyszer meghalok majd
S többé sohasem élek.

Tavas

Süt a Nap.
Megnézem az eget.
Szívemben égni kezdenek a vágyak.
Mintha hervadt leveleket
Gyujtogatnának.

Kezemet
A szívemre nyomom,
A tavasz elől elszaladok messze,
Túl minden szép ismert honon,
Kétségbeesve,

Esztelen
Jajgatva sebesen
Fel fel a Skandináviákra, végre
A sarkvidéken leesem
A tiszta jégre.

Gondolatom küldöm

Gondolatom küldöm
A füsttel az égbe
Az isten elébe.

A szívem fájdalma
Elmegy valamerre,
Fekete tengerre.

Mosolyom hová megy,
Illan, szállva szálldos
A csendes halálhoz.

Sóhajom zónázik
Előre, jövőre,
Megyen messzi földre.

Majd fúkál a réten
S pongyola pitypangnak
Pelyhei illannak.

Majd sétál a kertben
S álmodva csóválja
Szép fejét a mályva.

Bitangol az erdőn,
Suttognak a lombok
Búsongó bolondot.

Elmegy a tanyára,
Repdesni fog rá a
Lányok pántlikája.

Ceruzairás noteszben

Te principessa, te fekete hattyú
Ki a bő fekete batárban ülsz
S tartod napernyőd fönn és meg se mozdúlsz
S napernyőd sem mozdúl s tűnsz mint az alvó
Előre-vissza sétáló kocsik közt,
Tudod, hogy itt állok pálcámra dülve
S nézlek s beszélek hozzád és tegezlek?
Magyarországból jöttem én, tudod?
Ma délben érkeztem, fáradt vagyok
S először életemben látom ezt
Hogy itt korzóznak ernyős bérkocsik
És úri hintók, mind fekete lakk
S hogy az öbölben egy hajó harangoz
S a csónakok hintálják magukat
És lustán elfordúlnak jobbra-balra
S távol narancsszín és fehér vitorla
Hajlik s a rózsapart félkörbe megy.
De rózsaszín a villa mind, de zöldek
A fák mögöttük, de kék ez a víz
Mint a kékítő s gyémánt szikrák esnek
Mindig a vízre s alkonyat van itt is,
A kerekek forognak és ragyognak
És a sétálók olaszul köszönnek
S a barna képű tisztek oly fonákul
Szalutálnak, nem úgy mint nálunk szoktak
S ellenzőjük nagyobb mert itt meleg van
S némán nevetnek mint a négerek
S hallok kacagni s diskurálni hallok,
Úgy tűnik mintha éltem volna már itt
És emlékezném, s úgy csodálkozom,
S nem ismer senki. A Caracciolo ez
Tudom s az a sok nagy citrom virág
Hosszú zöld fákon, az magnolia
S megy a fehér út fölfelé, hová is?
Itt senki nem törődik énvelem,
A rendőrtől félek pedig nem loptam,
Csak elhagyott vagyok mint egy levél
Ki nyáron egyedül a fa alá szállt.
Tudod hogy én boldogtalan vagyok?
Ugye te principessa vagy, hadd higgyem
Hogy az vagy s életed gög, gyász, gyönyör.
Tudod hogy a bőröndben könyveket
S száz névjegyet hoztam s levélpapírt
Hogy majd levelet írok és fehér
Zsebkendőket szép négyszögletbe hajtva
S fekete s kék nyakkendőt és galambszínt.
Tudod hogy életem magammal hoztam,
Én érzek, élek, homlokom meleg.

Ez itt Nápoly, mi lesz itt énvelem mondd.
Szívem fel van dagadva s fáj egész nap,
A múzeumra nem vagyok kíváncsi
S a templomok s a Palazzo Reale
Nem érdekelnek, csak a szerelem.
Tudod hogy minden éjjel álmodok
S a pincérnek nem szólok róla reggel.
És forgópisztolyom van, belga gyártmány,
Mondd nem borzasztó hogy nagy nyári éjen
Mikor boldogság ömlik a tejúton
Az ágy szélére szoktam avval ülni
S csüngő fejjel bámulok vak szemébe?
Tudod hányszor sugtam már: istenem,
S hogy szenvedek mert a hajón patkány van
S hogy szenvedek mert arany foga van
Az ügyvédeknek és mert oly kövérek
S hogy szenvedek mert koldusok köszönnek,
S mert nyomorékok kis kocsin eveznek
S mert gyermekek nem kapnak otthon enni
S hogy szenvedek mert kórház van az utcán
És operálnak benne kloroformmal.
És nincs kedvem beszélni senkivel
Mert teveled beszélni nem lehet
S ölelni nincs kedvem mert tégedet
Ölelni nem lehet s nincs kedvem nézni
Mert nem találkozom tekintetteddel.
Tudod hogy láttam az eget s a tengert
S hallgattam a nehéz zenéket este
És néztem éjjel a hű verseket
És sokszor sírva sajnálom magam.
Azt mondják ez betegség, el fog múlni
S megnyugszom majd. Hát boldog nem leszek?
Szeretnék melléd ülni a batárba
Fölvenném megcsókolni hús kezéd
És sóhajomból gyűrű hajlana
Ujjadra s könnyem gyöngynek esne rá
És megkérdezném min gondolkozol
S árnyékos szemeid min szórakoznak
S rám néznél s azt lehelnéd: a halálon.
És hallgatnánk ketten, míg este lesz.

Nápoly, 1914 május

Milyen?

Mondd meg nekem
Milyen a hajnal a havon.
Mondd meg nekem
Milyen az este a tavon.

Mondd meg nekem
Milyen a szíveken a múlt.
Az ifjúság
Érzem pirúlt és elborúlt.

A nap lemegy

Szent isten,
A nap lemegy.
Bújj ide édes senkim-semmim,
Mindent feledj.
Nézd hogy ég.
Milyen kerek.
Nagy nagy nagy tűz. Háború. Téboly.
Óh. Szenvedek.

Ki vagy te,
Emlék neved.
Viszi sárga tenger az égen
Az életet.

De szép vagy,
De jó meleg,
De síma vagy, de rózsaszín vagy,
De jó veled.

A tükör
Jég. Ránk mered.
A függöny milyen idegen most,
Megismered?

Bokrétánk
Fekete lett.
Pszt, hallod hogy sétál a szádon
A lehelet?

Jaj mutasd
A két szemed.
Mi lesz ha a halál megismer
S beléd szeret?

Gitár

Takarodni a szép felhők alól
Úgy fáj, úgy fáj.
Menni a kertből, a muzsika szól,
Úgy fáj.
A jajt a sírig vinni hangtalan,
Megélni és nem ölelni meg magam.

Nem szökni el rózsázott csolnakon

Úgy fáj, úgy fáj.

Egy padra ülni s tudni hol lakom

Úgy fáj.

Minden hercegnővel szakítani,

Szerkesztő urat alakítani.

Nem kelni mindig India felé

Úgy fáj, úgy fáj.

Francia kéj, nem veszni el belé

Úgy fáj.

Az éhezőket meg nem váltani,

Az utcán egyet nem kiáltani.

Ha kérdik, hogy vagyok: jól köszönöm,

Úgy fáj, úgy fáj.

Titkolni a halál milyen öröm,

Úgy fáj.

Arról beszélni, melyik a jó szivar,

Esernyőt vinni mert jön a vihar.

Úgy adni, mintha mindegy volna már

Úgy fáj, úgy fáj.

Görbülni lassan mint a pipaszár,

Úgy fáj.

Elnézni hogy lesz majd mindenki vén,

Nem dűlni nyakukba: szegény, szegény.

Csak egy-egy könnyet ríni még sután

Úgy fáj, úgy fáj.

Pottyán még csepp elment eső után,

Úgy fáj.

Mondani: igen, meg mondani: jó,

És bólogatni mint a hintaló.

Gyermek hajt karikát tavaszi nap,

Úgy fáj, úgy fáj.

Nekem szalad, megkapni, szólni; happ,

Úgy fáj.

Arany reggel lehulló angyala,

Mély ködben hattyú meghaló dala.

A csillagokat mind elejteni

Úgy fáj, úgy fáj.

A feledést is elfelejteni

Úgy fáj.

A lemondásról is lemondani,

Isten veled, soha se mondani.

A vándorlegények

– Jaj a lábom, jaj a vállam,
Nem állom már, jaj hogy álljam.

Ne kezd megint, no ne jajgass,
Gyere szépen, gyere, hallgass.

– Üljünk le az árokszéltre,
A ládámat hadd venném le.

Csak ne üljünk, csak haladjunk,
Késő lesz, el nem maradjunk.

– Éhes vagyok szomjas, vagyok
Én itt mindjárt leroskadok.

Gyere csak, előre nézzél,
Ne hadd magad, füttyörésszél.

– Mondjad merre, mondjad hova,
Mi vagyok én, isten lova?

Úgy vegyed csak mint egy sétát,
Szagolgasd a margarétát.

– Mondjad miért, mondjad meddig,
Mondd meg mért küzködtünk eddig.

Ott egy kútágas már, mondom,
Torony is jön túl a dombon.

– Ki vár minket, ki hí minket,
Ki kérdezi könnyeinket?

Mingyár nyílnak a csillagok,
Addig már én elballagok.

– Borúl az ég, fázok, félek,
Mondd meg nekem minek élek.

Majd a jószagú szénába
Megágyalunk éjszakára.

– Édesanyám is volt nekem,
Édesanyám nincs most nekem.

Lágy szénába belebúvunk,
Hallgatunk hogy elalúdjunk.

– Mondd meg mi lesz holnap reggel,
Mondd meg nekem mért keljek fel?

El nem búcsúzunk egy szóval,
Megyünk tovább kakasszóval.

– Emlékszem te, gyermek voltam,
Jó az isten azt gondoltam.

Elmegyünk mink szép vidékre,
Mintha mennénk tiszta égbe.

– Nem bírja már szegény szívem,
Megszakad már az én szívem.

Ott megszállunk, ott majd élünk,
Majd ott mindent elmesélünk.

A fecskének árnyéka

Fecske repült el az égen,
Megláttam az ér vizében
Mintha a part alá szállna
Halovány hangtalan árnya.

Utána néztem az égre
És elnéztem a vidékre
A szívem nehéz, nehéz lett,
Nem tudom mi volt az élet.

Lányoknak való nóta

Gyertek lányok karonfogva
Menjünk fel egy magos dombra
Nézni az eget milyen kék
Lányok lányok
Nézni piros naplementét.

Gyertek lányok jó időbe
Kisétáljunk zöld erdőbe,
Zöld erdőnek közepébe
Lányok lányok
Ott leüljünk csendességbe.

Gyertek lányok szép sorjába
Menjünk a folyó partjára,
Ott megálljunk, nézzük lányok
Lányok lányok
Hogy mennek el a hullámok.

Gyertek lányok kéz a kézbe
A pusztának közepébe,
Hadd fújja a szél hajunkat,
Lányok lányok
Hurcolja el sóhajunkat.

Gyertek lányok koszorúba
Egymás vállára borúlva.
Tegyük össze szép fejünket,
Lányok lányok
Úgy hullajtsuk könnyeinket.

Éjféli

Ezüst gyapju fellegek
Lenn a hídon elmegyek.

Mintha látnám magamat,
Gyufaszálat ég alatt.

Megy az árnyék, megy velem
Mint a sors, oly nesztelen.

Én kopogok? Itt vajon
Vagy a túlsó oldalon?

Kibukik a kancsi hold
Ki a fellegekbe volt.

Lebben s mintha állana
S mintha hátra szállana.

Halál felett ballagok,
Hogy vagyok én? Ki vagyok?

A híd végén odaát
Vár valaki, odaállt.

Elkiáltom, jaj nekem,
Megszaladok sebesen.

Karjaiba rohanok:
Az, aki én, az van ott.

Forró szívvel könnyesen
Én várok ott csendesen.

Átölelem nyakamat,
Megsiratom magamat.

A semminél kevesebb valami

Kik élünk itt sem élünk szívesen,
Nem is tudjuk már mi az élet.
Éjfélt járunk fényes nappal,
Hajnalt és alkonyt elfeledtünk.
Az ég arany felhőkkel áll csudára,
De a világ elment alóla már,
Maradni szégyen, veszni borzalom.
A lét fájdalma utca rongya lett,
A gyász megvette mind a könnyet,
Éhség, irtózat használják a sóhajt,
A szűz mosolyt a téboly elszöktette,
A túlzás összement, lesült az álom,
A képzelem festékje mind kiporlott

Tündéreink sértetten elvonúltak,
Az angyalok lebuktak ájulattal.
Száll a madár, a szél suhan világga,
A lombok zöld borúval ingadoznak,
Virág bájolv áll fel álmot élni,
Ezüst fátylában csillag mosolyog,
Napsúgárhintán a levél lebben,
Szivárvány fut fel vídor kört, megáll,
Zápor fénnel zuhan, borúl fehér hó,
Folyó vonaglik, hegy tápázkodik fel,
Merengve tó kerül, minden hiába,
Hiába van minden, nem is igaz,
Sehol semmi a földön, elveszett,
Mert nincs már semmink sem csak a valóság.
Elárulták a boldog elmúlást,
Látod mi az embernek a halál.
Úgyis meghaltunk volna, látod,
Halandónak látod mi a halál.
Nincs több ámulat, minden kiderült.
Halálig hogy nézzünk egymás szemébe!
Tekintetünknek vége van, mert látott,
Fülünk örökre odavan, mert hallott,
Nyelvünk jobb többet nem forogna, mert szólt.
Próbálj távol sziget felé nyújtózni
És sóvár karjaid rögtön leesnek.
Kiáltsd el ifjúság! – szavad színészet
S próbáljon szíved bánatot csinálni.
Mondjad barátom! – s nem hiszel magadnak,
Mondd testvérem! – s tudod mit mondtál: semmi.
Súgjad szeretlek s kérdezd mit tesz az.
Lépj emléked kertjébe tiszta csendben,
Ágyásaid helyén hamut találsz,
Szikkadt hideg fű kushad színe nélkül
Hol bálban ültek ültetéseid
S közöttük a padon látod magad
Boldogtalanság orgonája alján
S nem ismersz rá, ki ül ott: nem te vagy.
Már nem vagy ember, állat nem lehetsz,
Találj magadnak új nevet ha tudsz.
Nem élünk már többet, csak itt vagyunk,
Úgy állunk itt akár meghaltunk volna,
De el se dültünk, állva itt maradtunk,
Kezünk lábunk jár, szólalunk mint bábok
Kiknek mellében szerkezet forog.
Álljunk fel sorba, kormos hült sövény
Ha már elrobbant fény, szín, szikra, hő.
Az ember itthagyt, álomba tünt el,
Hol jár, friss vándor szívre tett tenyérrel?
Orcáin a nap reggelfénye langall,

Mellébe sűrű tiszta lég szorong,
Két karja nyúlik boldogság után,
Felhőket bontó ész zúg homlokában,
Combját feszülve húzzák jó inak,
Erőnek kéje izmait lovallja
Tovább haladni, soha meg nem állni,
Fülén szép hang, cimpáin jó szagok,
Szemét szállatja halmokon tova,
Tengerre ér s ott vész tekintete
S nyílt ajkán hallga isten hangja: óh.

Elalvó hattyú

A hattyú lehajtja hó nyakát
Hó nyakát fekete tóra,
Ő nem tudja hány az óra,
Nem is hallgat harangszóra,
Nyugovóra nem mond jóccakát.

Szép csendesesen megáll a tavon,
Árnyéka ott van mellette,
Az is fejr mint a teste,
Sötét a víz meg az este,
Ez lehetsz te, sötét fájdalom.

Most alszik el a hattyúmadár.
Megyen a hold haloványon
Végig a véres világon,
Áll a hattyú ében tálon
Mint az álom. Minden néma már.

Oly szépek a tavasz felhői

Oly szépek a tavasz felhői,
Oly szépek, oly szépek,
Oly szépek a tavasz felhői.

Mint boldogság úgy kél a reggel,
Boldogság, boldogság,
Mint boldogság úgy kél a reggel.

Kis árvák énekkel forognak,
Kis árvák, kis árvák,
Kis árvák énekkel forognak.

A lányok mint az édes szellő,
A lányok, a lányok,
A lányok mint az édes szellő.

Kántálnak a bénák a porban,
A bénák, a bénák,
A bénák a porban kántálnak.

Az erdő halva áll napfényben,
Az erdő, az erdő,
Az erdő halva áll napfényben.

Homály illan zöld halmon átal,
Zöld halmon, zöld halmon,
Zöld halmon homály illan átal.

Virágok zúgnak lenn a földben,
Virágok, virágok,
Virágok zúgnak lenn a földben.

Pillangók gomolyognak messzi,
Pillangók, pillangók,
Pillangók gomolyognak messzi.

Tenger piros cseresnye zúdúl,
Cseresnye, cseresnye,
Zúdúl tenger piros cseresnye.

Arról, ahol lerogy a mennybolt,
A mennybolt, a mennybolt,
Arról, ahol lerogy a mennybolt.

Sóhajok húznak, hajt a bánat,
A bánat, a bánat,
A bánat hajt, sóhajok húznak.

Könnyek úsztatnak, hí az álom,
Az álom, az álom,
Az álom hí, könnyek úsztatnak.

Szegények mind gyerünk karolva
Szegények, szegények,
Szegények mind gyerünk karolva.

Jaj élni ott a kék határon,
Jaj élni, jaj élni,
Jaj élni ott a kék határon.

A szerelem

Csak melegedni tartottam két kezem
Úgy mint az a szegény vándorló a csapszékben
A kályha mellé megy s karjait nyitja szépen.
Csak melegedtem, nem tudtam hogy vétkezem.

Én is, uraim, úgy fáztam odakinn.
Ujjaim összeálltak, kék lett, ugrált az ajkam,
Nem ismerem magam, nem tudom én mit akartam.
Az üdvről hallottam. Csak azt tudtam mi a kín.
És elégettem két kezem, két szemem
Kiégett és megégett a szívem, összeégtem.
Trillával mid a reggel s az éj mind holdsütésben
Odaégett. Leégett életem, mindenem.

Jézus Krisztus

Emberek istene,
Istennek embere,
Te lehajlott fejú,
Megszegezett kezű,
Leszegezett lábú,
Lecsukódott szemű,
Te megfagyott ajkú,
Te kihasadt szívű,
Te örökre vérző,
Útszél elhagyottja,
Mezítelen testű,
Hófehér szemérmes.
Tavasszal lombtalan,
Nyáron napon égő,
Te ősszel megázó,
Te télen megfázó,
Szélben takaratlan,
Viharban búvatlan.
Te nappal életlen.
Éjszaka fekvetlen.
Özvegyek karója,
Leülő koldúsnak
Támasztó párnája,
Minden úttalannak
Útmutató fája.
Gyermekek rokona,
Véneknek pajtása,
Vándoroknak botja,
Bohóknak tútora,
Pásztorok vezére,
Juhok gyapjújából
Tövist válogató,
Szamár hosszú hátát
Végig simogató.
Jajnak trombitája,
Sóhajnak vonója,

Némának ekhója,
Könnyeknek kendője,
Éhes vendéglője,
Bénának fürdője,
Esettnék mentője,
Vakoknak gyertyája,
Poklosok barátja,
Halálnak doktora,
Mindenki testvére,
Egyetlen magános.
Te másról beszélő,
Te tengerre lépő,
Te egekre néző.
A kínoknak grófja,
Hercegek hercege,
Királyok királya,
Szegények szegénye,
Harminc ezüst érő,
Harminchárom éves.

Te felhőbe szálló,
Te mennyekben járó,
Tejúton sétáló,
Fényességben álló,
Szivárványra dülő,
Te angyalt tanító,
Te bárányt vezető,
Galambnak gazdája,
Kelet majorosa,
Nyugat bíborosa,
Csillagok csillaga,
Örök trónörökös,
Örökös boldogság.

Csillagok

Csillagok, csillagok
Arany pitypang kék mezőben
Örök májust élvezőben,
Odafenn nincs hervadás.

Csillagok, csillagok
Csupa csókok, csuda csókok,
Kik sohase csókolóztok:
Ott ég minden csókotok.

Csillagok, csillagok
Az isten boldog bazárja,
Egy gyöngynek egy könny az ára,
Könnyet könnyen adhatunk.

Csillagok, csillagok
Csupa jó szó, csupa víg szó,
Hosszú mese, álmosító,
Egyszer csak elszunnyadunk.

Csillagok, csillagok
A sötét ég egy nagy ponyva
Egész világ fölé vonva,
Ócska ponyva, csupa lyuk.

Nézzétek, nézzétek:
Tán mennyország van felette,
Fényesség látszik este
Azon a sok kis lyukon.

Citera

Serkenj fel lantos
Pendítsd citerádat
[Egy zsoltár kezdete]

Serkenj fel lantos
Pendítsd citerádat,
Édes beszédre
Nyisd ki néma szádat.

Ládd a havak hogy
Esnek a tetőre,
Utcára, térre,
Kertre, temetőre.

Ládd hogy borúlnak
Hetedhét határon
Hangtalan halkán
Mint a tiszta álom.

Hallod a zörgést,
Emlékezni tudsz tán,
Látod egy szánkó
Szalad el az utcán

Hallod a zörgők
Zengenek, zenélnek,
Hallod felelnek
Régi régi télnek.

Hányd el szívedről
Azt a csúnya terhet
Mit e világon
Napról napra felvett.

Tedd le a gondot,
Nem illet az téged,
Nem a siralom
A te mesterséged.

Nem terád szabták,
Lóg rajtad a bánat,
Nem a halálnak
Jöttél tanújának.

Jöttél szép szánon
Gyémántozott hóba
Emberek közzé
Csak látogatóba.

Arany dudával
Zengi az emberekhez,
Mind a népekhez,
Mind a nagy sereghez.

Mondjad hogy éljünk
Mondd az isten mondta,
A vén kaszás mondd
Úgyis jön naponta.

Mondd ki az eget,
A napot, a holdat,
Danold ki nékik
Danolnivalódat.

Mondd két kezökbe
Vegyenek virágot,
Szagolni, színi
Földi boldogságot.

Mondd este gyűjtsék
A csillagok kincsét,
Mondd gyöngy a harmat,
Egymást avval hintsék.

Mondd a madarak
Mi szépek, mi szépek,
Mondd meg a vágyak
Ilyen futri népek.

Mondjad az élet
Egyetlen, egyetlen,
Mondjad prezent az,
Nem lehet kegyetlen.

Mondd friss karokkal
Leányt kell ölelni,
Hangos torkokkal
Bordalt énekelni.

Kelj fel, tukmáld rá
Minden egy emberre:
Menjen a partra,
Nézzen a tengerre.

Mint a doktor szól:
Mondd á, nyisd a szádat,
Ó: mondd előttök,
Hadd mondják utánad.

Mondd jobb kezökkel
Egymást símogassák,
Mondjad verésnél
Az kisebb fáradság.

Mondjad nézzenek
Egymásnak szemébe
Mint ha lenéznek
A kútba, a mélybe.

Esik a hó, mondd,
Nézzétek valóság,
Fehér lesz minden,
Olyan mint a jóság.

A telet isten
Mondd örömnék adta,
Egymást célozni
Itt a lágy hólapda.

Mondd csuda élet,
De jó hogy itt állunk,
Legyünk még többen,
Hőembert csináljunk.

Des Grieux

Kis Des Grieux Manonja nélkül
A pusztában szenved,
Nincs istene, nincs egy barátja,
Nincsen kutyája, nincsen sátra,
Puskát vállára nem vett,
Fél a nappaltúl, fél a sötétségtúl.

A bal kezével szívét tartja
Hogy meg ne hasadjon,
Jobb kezébe homlokát hajtja,
Minden lélegzetét sohajtja,
Néki vigaszt mi adjon,
Akármit néz, csak bánatot néz rajta.

Térdének mérföld minden lépés,
Menekül semerre,
Csóktól, daltól elhagyott szája
Nyílik némán s a sírást várja.
Aludni volna terve,
Sebei fájnak, nincs azokra tépés.

Meggyűlik két szeme könnyekkel,
S könnyekben melegszik,
Lejárnak arcára a könnyek
S oly lassan és oly görbén jönnek:
Az ő útjának tetszik.
Nyelve száraz, gégeje nehezet nyelv.

Már néki csak kín minden élet,
Reménye meghalni,
S ahogy fut a halál elébe,
Annak is fel-feltűnő képe
Kezdi őtet megcsalni.
Megáll, reszket, vár tündér segítséget.

A földre rogy s úgy néz az égre ottan,
Fönn az égen hajnal,
S gondolja: én ártatlan gyermek,
Még várom a bimbó szerelmet.
És elkezd nyögni: jaj, jaj,
De attól egy homokszem el nem moccan.

Szomorú fűz

Több fák mellett a mezőben
Egy szomorú fűz is éled,
Levelezik minden ága,
Olyan szép zöld hogy még sárga.

Jaj de mégis szomorú fűz,
Gyenge lombjai lejönnek
Mint a bánat, mint a sóhaj,
Mint a földbe járó óhaj.

Hiába a selyem kék ég,
Hiába ült egy rigó is
Tetejébe széjjelnézni,
Hintálgatni, füttyörészni.

A bánat útja

Egyszer csak felkerekedtem,
A hátamra zsákot vettem,
Botot vágtam száraz fáról,
Elmentem erről a tájról,

Mentem, mentem, mendegéltem
Erre arra ahol éltem.

Minden könnyem összeszedtem,
Kit szememből elejtettem
Harcmezőről, vérből, sárból,
Hotelszobák vánkosáról,

Szép leány keze fejről,
Hű könyveknek leveléről,
Temető hideg kövéről,
Szegényeknek küszöbéről.

Összeszedtem minden szómat,
Visszacsaltam minden óhmat,
Sóhajaim elkapkodtam
Mindet felgombolyítottam,
Boldog óráim után jártam,
Boldog óráim nem találtam,
Lépéseim mind megeltem,
A nyomát mind felemeltem.

Mindentől amihez értem
Sorba bocsánatot kértem,
Mindent megköszöntem híven,
Amitől csak fájt a szívem.

Elbúcsúztam a világtól:
A tengertől és a fáktól,
Kerti, mezei virágtól,
Kézem nyaldosó kutyáktól.

Zsákomat hátamra véve
Mentem a világ végére,
A világ végén leültem,
A nagy csendnek úgy örültem
És azóta mind csak nézem
A felhőket fenn az égen.

Kék üveggömb

Én leírom a papírra
Hogy milyen szomorút láttam,
Mert nincs kinek elmesélni
Csak a szép fehér papírnak.
Láttam egy kék üveggömböt
Léc hegyében virágágyon
Elhanyagolt kertecskében,
Kibe mentemben benéztem.
Csorba volt a kék üveggömb
És homályos és poros volt.

Én megálltam és elnéztem
És gondoltam lusta nyárra
És gyöngé szép menyasszonyra
Aki a kis kertbe sétált,
S a kék gömb előtt megállott
Mert magát meglátta benne
Csupa kékben és aranyban
Kicsibe, rézsút kinyúlva
S tündökölve mint az álom
S kezét szeme fölé tette
S csudálkozott és mosolygott.

Ránc a leány homlokán

Én leírnám ó csak bírnám,
Hajszál árnyék, emlék, álom,
Szél vonása havon, télen.

Gyűrődés a rózsaszirmán
Hasadás ó porcellánon,
Téveteg ér falevélen.

Tán betű megyen merengve,
S félbemarad elvonulván,
Jaj milyen jelt indult írni?

Mi értelme, célja, rendje
Vagy sejtelme, megtanulnám:
Túlvilági vagy csak síri?

Mint egy sóhaj hűlt akkordja,
Olyan tűnő, olyan halvány,
Olyan könnyű, olyan semmi.

De fölvette, nézd fenn hordja
Homlokán a fiatal lány,
Ott van, nem tud ellebbeni.

A mosdóvíz le nem mossa,
Törülköző le nem törli;
A púder le nem porozza.

Bánatos fátyol dugdossa,
Ujj nem tudja eldörzsölni,
Sem orkán el nem orozza.

Sötét este betakarja,
Édes alvás elfelejti,
De reggelre mindig ott van.

Hogy jön az mondd? Éjfél varrja?
Pillanat villámul ejti?
Évek vésik szép nyugodtan?

Kubikoló törpe percek,
Százan ezren millióan
Pici kis ásókkal ássák

Sugdolózva: gyertek, gyertek
S amint elvégezték: jól van,
Mennek ásni másutt mását?

Balzsamolaj, tejkvz, krémek,
Villany munka, lágy zománcok,
Pipere búbáj Lyonban

Most ha összebeszelnének,
Mind mennének, azt a ráncot
Vissza tudnák venni onnan?

Ha lehetne visszavenni,
Lehetne-é visszaadni
A napokat kik lementek?

Tiszta gyöngyben elé tenni
Könnyeket kik annyi s annyi
Cseppben ölébe cseppentek?

Egy szallagban selyem ah-hal
Vissza vonni sóhajt, sóhajt,
Melyek messzi iramoltak?

Felrózsázni múlt tavasszal
Pusztá kertét, dermedt óhajt,
Élve visszahozni holtat?

Mint a hangafa a pusztában

Mint a hangafa a pusztában
Olyan lesz te,
A szép idő elmúlt terólad,
Zsivajt hallasz s hozzád nem szólnak.

Bohók danolva citerával
Feléd bokáznak,
Elhallgatnak ha odaérnek,
Csúnyán néznek rád oszt kitérnek.

Jaj szép leányok kergetőznek
Mohó sikollyal,
Kis csecsők reszket, sok szalagnak
Nézhedd lengését, elszaladnak.

Majd kérdezed mikor tavasz lesz:
A tavasz hol van?
Óbégatsz és zokognál nagyba,
De könnyeid be lesznek fagyva.

Kipusztul a virág a földről,
Madár elbúvik,
Gyász csüng köröskörül az égen,
Bádog nap pislog közepében.

Horpadt hold kél mosollyal néked,
Denevér símít,
Szúrós eső csókolja orcád,
Szétnézel, szürke mind az ország.

Mint a hangafa a pusztában
Olyan leszel te,
Kihez a szél jár késő este
Hogy leveleit hessegesse.

Kinek levele nyáron elszáll,
Szerteszéjjel száll,
S fejét úgy rázza zengő szélben
Keservesen, sötét éjfélben.

Mint az égen a hold

Semleges voltam én, mint az égen a hold,
Ki kék útjain holt álmában iramol,
S tornyok arany keresztjein ezüst örömet elvonja.
Én gyáva voltam mint az őszi őszi fű,
Ki reszket hajnalban s reszket este felé
S mint a pillangó ki hogyha árnyék jön közel, már lebben.
Én bátor voltam mint a falusi fiúk,
Kik karácsony reggel járnak hajlós jegen,
Vagy mint a kisasszony aki vizet iszik égő bálban.
Én ártatlan voltam mint egy ákác levél
Kit a tavasz hozott, az ősz meg majd viszi,
Ki melegszik a napon, port visel, ragyog az esőben.
Én a legbűnösebb voltam, mert éltem én,
Mert szívet tartottam s adtam lehelletem
S szavam mindig jönni akart, de hallgattam és hallgattam.
De nem is éltem, én tudtam halva vagyok,
Fölkél arcom tisztán a földnek peremén,
Két szemem lát és emlékszem s csalódom, de nincs már könnyem.

Holnapra

[1916 karácsony este]

Nincsen harang hogy szóljon,
Gyertyácska nincs hogy égjen,
A fácska is de drága,
Egy forint minden ága.

Nincsen dió aranyból,
Arany nincsen papírból,
Nincs csengő hogy jól essen,
Nincs apa ki csengessen.

Nincs köszén hogy kiizzon,
Nincs tűzifa lobogjon,
Hogy az arc kipirúljon,
A mosoly kivirúljon.

Nincsen mosoly mert elment,
Mert nem szeret már minket,
Csak a könny szeret minket,
Jó meleg szemeinket.

Gyász szereti szívünket,
Gond szereti lelkünket,
Az élet lám csak büntet,
Halál szeret bennünket.

Szeret a fagy folyókat,
Szereti köd a reggelt,
Csillagot szeret felhő,
Virágot hideg szellő.

Hó szereti a hantot,
Sötétséget az álom,
Átszállunk a világon
Két tiszta fehér szárnyon.

Oly szép szívem volt

Oly szép szívem volt valaha
Barátom, ibolyacsokor,
Kibomlott nem tudom mikor,
Elfonnyadt, émely a szaga.

Kényes volt mint a lakktopán,
Amely csak bálterembe jó,
Vagy csúszni szőnyegen való,
Nem sárba menni ostobán.

A szívem meleget adott,
Mint május olyan meleget,
Minden növénynek eleget.
Most hol jég, hol pokol vagyok.

Kinyithattad vón mellemet,
Olyan tükör volt itt belül,
Kiben a csúf is felderül.
Már vaksi, nem tud kellemet.

Édes szív volt, piskóta volt,
Aki harapta, tudja még,
De könnyem több volt mint elég
És könnyben ázott s elromolt.

Mosolygott, mint a tengerek
Remek kagylója s idegen,
Boldog zúgást tett idebenn.
Nézd, eltörték az emberek.

1917-ben

Ez a kék ég vörös lehetne,
Rajta fekete nap mehetne
Csupa fekete fellegekbe.

A madarak hallgathatnának,
A nagy erdők jajgathatnának,
Hegyek vissza jajt adhatnának.

Gyermekek ríva ríhatnának,
A sírok mind kinyílhatnának,
Halottak halni híhatnának.

Néked szól

Néked ki száz év múlva sétálsz a sétaúton
S botoddal, ha szokás lesz akkor is bottal menni,
Unottan piszkálsz száraz levelek közt, e semmi
Foszlány papírt barátom, révedve Néked nyújtom.

Meleg lehelletem fut a tiszta papirosra
Mely eléd zöröghet a levelek közt a porban,
Addig, tudom, sok sár eltörli a szót a sorban,
Elrongyolja a szél, az eső barnára mossa.

Épp olyan lesz talán a természeted mint nekem,
Szemed is ilyen lesz tán, a hangod is hasonló,
Tán még a képed is meg járásod is s a romló
Években éppen így csüngsz majd a végtelenségen.

Jobbkezem adnám Néked, ki ott jársz messze távol,
Szeretnék Véled kezét fogni s szemedbe nézni,
Te is leszel majd úgy hogy lelked holt múltban érzi
Igaz hívedet s avval beszélni vágyva vágyol.

Téged tudósítlok hogy itt voltam a világon,
Hogy szívem vert s halk h-val mindegyre lélegzettem,
Fenn voltam és alúdtam, mozogtam, ittam-ettem,
Isten felől hallottam s meg kell itt halni, látom.

Gyermek voltam, fiú, meg ifjú s így ember lettem.
Beszélt a szám, nevetett, danolt, fűtyölt, sohajtott,
Szemem könnyeket ejtett, arcomon mosoly hajtott,
Játszottam és küzködtem, unatkoztam, szenvedtem.

Járás közben megálltam utcákon, úton, kertben,
Ébredve néztem szét: a világon vagyok, élek.
Álltam sokszor tükörben s láttam bámúlok, félek
S próbáltam hangom: ha! – és magam meg nem ismertem.

Szerettem vón egyetlent, határtalant csinálni,
Hírt adni: itt vagyok! – hogy mind a tengert bejárja,
Mint kezdő nap, mosollyal sütni szegény világra,
S végre orvosságot a halál ellen tanálni.

Ki él, mindenkit látni s mindenkivel beszélni
És meghallani mindent és mindenütt ott lenni,
Minden gyönyörön s minden bánaton végig menni,
S időkben és mezekben mindenki helyett élni.

Egy-egy ismeretlennek nyakába vágytam esni:
Oh élsz te is? Hogy hínak, mondd? Mit gondolsz magadba?
Tudod hogy egyszer élünk? És őt karon ragadva
Sietni el vele a boldogságot keresni.

Hallottam: boldogság. És azt mondták hogy az nincsen.
De hiába mondták meg, mégis csak azt kerestem,
Azt hittem énvelem majd kivételt tesz az isten
És tréfarabság lesz az élet mézes-bilincsen.

Egy aranyat kerestem kit senki el nem vesztett,
Kerestem a napot ki estefelé nem megy le,
A gyermekek édesded dolgát kívántam egyre,
Fűlásig szedni vágytam borúlt szőlőgerezdet.

Én vágytam csolnakon csak úgy úszni félálomban
Vágytam csak lengni hintán húnyt szemmel andalodva,
Arany zúgásban, milyent hoz kagylók hajnal-odva,
Vagy tűnni néma ménen hajdonfőtt néma honban

Ősszel gondoltam: óh tél, boldog leszek a télen.
S télen: hogy a tavasszal. S nyáron: hogy majd az ősszel
Mindennap gondoltam: majd holnap, holnap kezdődsz el
Te fényes édes évad, mikor világom élem.

Jaj, most is hogy itt írok, szívem, szívem kiújúl,
Mint ha bujkált a tűz a hamvadt kazalba mélyen
S a pernye új hévséget fog s fellangall éjfélén
És füstöl és parázslík, ég-húny s a szikra hull, hull.

Hívó élet, friss pázsit, mezitláb lépni rajta,
A völgyben dal, világos kastélyban éji zengés,
Visszhang a mély erdőben, víz arcán kék merengés,
Gyertyák fényében emlék, lány gyúlt, ügyetlen ajka.

Rózsabalaton, rózsza, hervadt levélből Tátra,
Szerelem, pillangóból felleg, trillából orkán,
Szerelem, gőze méznek, gyász lángok csoda tortán,
Szerelem: rebben tőlem madárnak mind a fákra.

Két karom volt derékon köröskörül karolni,
Két ajkam csókot tudni, fogaim marni gyengén,
Szemem volt mást nem látni, csak őt, hunyván-merengvén,
Hangom lihegni, búgni, jajdulni s szót nem szólani.

Izennem kéne Néked. Mindent szivárvány-ívre
Felnyujtanék hogy Hozzád jusson. Te, fáj a mellben
A szív. Mint égett seb, mint villámlás vak tengerben,
Mint haldokolni szomjan, úgy fáj az ember szíve.

Te nem lehet leírni milyen szép volt az ég fenn
S milyen szép volt a nagy víz s a föld akármely tájon
Milyen szép volt. Tán jobban csodálom semhogy fájjon:
Hogy az élet, az élnivaló nem szép itt mégsem.

Vasúton és hajóval eljártam idegenbe,
Csak mulattak s kínlódtak mindenütt körülöttem,
Más-más nyelven váltottam szót s mindig visszajöttem,
Hiába megyek el: csak magammal megyek szembe.

Az igazit beszélni, azt úgy szerettem volna,
Panaszt felnyögni, ízes titkot kiadni s kérni
S mindent elkérni mástól s mi nekem van kimérni
S az élőknek köszönni s búcsúzni tőlük sorba.

Ismertem sok-sok embert, kerestem egy barátot
És ismertem sok nőt és egy barátnőt kerestem
S térdemmel a lemondás térdei elé estem
S a magánosság lett a legjobb barátom, látod.

Számolni kell hány évnél tartok s eltérni halkan
Hogy a nap itthagya mindig s kívánni kell jóestét,
A selyem élet lassan kopik le mint a festék
Orcáimon, hajam vész s már azt hiszem meghaltam.

Az életet barátom szétszórja itt az élet,
Én nem tudom mit éltem s mi az, hogy én itt voltam,
Már minden igazságnak, mely itt jár, udvaroltam,
Fáradt vagyok, nincs kedvem s magamról nem beszélek.

És képzelem még mindig, sejtem, gyanítom, várom
Hogy a boldogság fog majd egy reggel rám köszönni
S elment időm kezd majd mint tavasz jön, vissza jönni
És minden szépre fordul s azt hajtom: álom, álom.

Én mindennap megnéztem a felhőket az égen
Mert szépek voltak, szépek szépség fölött, túl szépek
És tudtam mindörökre múlnak mint álmokképek,
Ez fájdalom s öröm volt együtt s így volt jó nekem.

A felhők pártján voltam s virágokon borúlva
S a tenger volt tanyám és a széllel kóboroltam,
S mégis mindig és mindig az emberek közt voltam
S mentem szorongva köztük színházba, háborúba.

Az elmúlás kiáradt. Halált egymástól vesznek
A hímek. Megbukott a szív. Nyomor, kín, baj, vadság
Paréjja nő a kertben. Álom, remény, szabadság
Elszáradt. És hold és nap cserélve fönn repesnek.

Nincs más világosság itt, csak a halál. A száraz
Észben más mentség nincsen, csak a halál. Nincs vigasz,
Csak a halál. Fedél nincs, csak a halál. Ki hí, az
Csak a halál. Nincs válasz, csak a halál a válasz.

Elmúlni vágyom s vágyom. S felélni, jönni, lenni:
Csudálatos csudálat a nagy világ. Egyetlen.
Hogy ríttam volna gyáván: emberek! És kegyetlen
Ordítottam vón: gyilkos! téboly! nem igaz semmi!

De ez mind annyi volt mint mikor a sűrű nyájban
Egy juh nyugtalanul megy, fejét felfúrja, béget,
De elnyomják és nem látsz közöttük különbséget
Ahogy tűnnek mind a nagy porban, alkonyattájban.

A VILÁG [1921]

Mit tettetek velem

Mit tettetek velem emberek. Emberek mit tettetek énvelem.
Mi történt az én életemben. Mit tettetek velem mostoha fivéreim férfiak.
Csupa vér a képetek, egy vér a szemetek, vér cseppen az ujjatok hegyéről.
Bűn lángol nyelveken, homlokotokban férgek hemzsegek. A szívetek, mutassátok a szívetek!

Felhők hogy tűrhettétek! Virágok hogy szenvedhettétek! Csillagok hogy nézhettétek!
Hegyek, hogy maradhattatok veszteg. Hogy nem fulladtál meg levegő, levegő!
Hogy nem jaidúltatok fák, hogy nem rohantatok közéjük, országok felnőtt fáit!
Tenger hogy nem csaptál a földre, föld hogy nem futottál a tengerre!

November alatt fekszem arcommal a sárban. A szél vonít felettem,
Felém dülnek fejetlen fűzek, az egen sárga tenger megy, az alkony megőrült.
Egyesegyedül vagyok én, el engedtem a drága bolond beteg világot pusztulni.
Valaha jó gyermek voltam, szívből nevettem, játszottam. Egyszer csak fekete járvány lett belőlem.

Fáradt vagyok, kihalt, fáradt. Nem is érzem mi történt, nem értem, nem emlékszem.
Úgy elmúltam mint a fülcsengés. Mint a délignyitó, úgy leestem.
Mint a sírás úgy felszáradtam. Mint az ablak úgy befagytam.
Elsüllyedtem úgy mint Pompéji. Mint a nap, mint a nap lementem.

Én vagyok az oka mindennek, én magam, csak én vagyok itt az oka mindennek.
Ha nem élek nincsen szomorúság, nincsen halál ha én nem születek meg.
A mély világ, mind az élet első kakasszó óta az én boldogtalanságom iskolája.
Ha volnék sátorok fa, ráznátok, esve esne rólam a könny, olyan nehéz sírás van énrajtam.

Fel próbálom emelni homlokom a csillagok iránt. Nem látom mi van ott, megvakultam.
Arany opera zúgott, tűz mese esett, augusztus gyönyörűség.
Epres kert volt az ott odafenn, abban eprészett a süldő szerelem, szerelem szerelme.
Nevetett ott ábránd gyémánt vidéke, csodálkozott csurom csodálatosság.

Úgy langallt a vágy hogy egész éjszaka hajnal volt és alkony volt egész nap.
A királynők hermelinje piros színt játszott az én tűzvészem lángjai előtt.
Szüretre farsangra bálra jöttem, azt hittem azért küldtek, zeneszót hallottam.
Azt vártam megfürdünk holdfény tavában, szebbek leszünk sárga viola liliomnál.

Nem szabad élni már, nem szabad, tudom én azt. A fal mellé csúszok, úgy tűnök mint a vétek.
Szemembe süt majd egyszer itt egy fehér férfi: mit szóltál? hol jártál? szíved hogy hogy nem hasadt meg?
Halottas íze van ínyemen a baracknak, elíjdek ha hangom hallom, húzódok kéjes kedvesemtől.
Gyanú búvik az ákác lombajában, úgy hallgat az a csend, én utánam hallgatózik.

A zöld reggel nyitotta szemét. Azok a született bokrok a pázsiton a világosságban!
Fenn volt a Nap. Szakadt a mosoly a kék égből. A dombon gurultak bárányok. Meleg lett.
Lángolt a kupolás város. Azt hittem a bazárban örömet árusítanak.
Azt hittem szerelmet harangoznak. Azt hittem trombitaszóval barátságra gyűlünk.

Nem akarnék magamba boldog lenni, nem tudnék halottak közt állani danolva,
Csak együtt esne jól vidúlni mint egy táblában a mákvirágok.
Csak mint a selyemhernyók a papíroson, mikor gubóznak és egyszerre kelnek pillangóknak.
Csak mint a csillagok akik egyszerre jönnek ünnepre este s együtt álmosodnak hajnalra.

Meghalt az élet, meghalt a halál. Mi támadhat még itt? hallod vak idő mit hozol még?
Ember majd ocsúdó merre fordúlsz mondd! talán magas óht kiáltasz
S arany arccal a tiszta napot megcsókolod? Talán felhőt festel szívedre?
Tüdődből dal lesz tán? gyomrodból lélek? eszedből kéklő álom?

Jaj látok én, látom vak arany folyam hízik puffadva hideg bőfejjel,
Jaj hallok én, hallom, hogy rí abban elnyelve ifjúság, tréfa, báj, jó szó, szemérem.
A kísértet szegénység futkos a két parton hadonászva kóró karokkal
Leesnek a dülledt hasú csontváz nők, ejtenek fehér hajú csecsemőket.

Nem tudom mért szenvednek mások is, nem tudom! Hisz itt vagyok, elég vagyok én szenvedni,
Én majd hírt adnék a szenvedés felől mint kengyelfutó. Én szállanék, úgy énekelném el.
Sérti a szemem ez a szenvedő verseny. Féltékeny vagyok én. Haragszom.
Ha mind akik élnek tulipánt vinnének kézben, és mosolyoghatnék titkossal mint a halott gyermek.

Gyertek zászlóm alá ti édes rokonok, panaszosok, óh csodálatosak kik ide jöttetek élni,
A hold mossa fejr lobogómat, pszt csendbe gyülekezzünk, éjjel fogunk tengerre kelni,
Ezüst vízszínen menetelünk, de olyan üdén mint akiket majálisra várnak,
Gyertek a könnyek zápora alatt, szívünk énekel majd, a mosoly lesz itt italunk az úton.

Gyertek gyertek lakodalom lengeti szallagjait a tengeren túlról.
Gyertek, oly elíziumot ígérek néktek ahol nincs ott a jó isten.
Ne féljete többet meg nem csal senki. Nem kell igazság üdv a mi végzett szívünknek.
Majd csak alszunk kutyatejes gyep alatt tisztán álmotlan mint elásott gyöngyök.

Hol van valami

Hol van valami tűnékenyebb hangtalanabb annál, mikor egy nagy madár szárnyal az égben
És úgy hagyja nyujtva két szárnyát és úgy látszik mintha alámerülne
S megint emeli két szárnyát, s mintha álmában emelné s úgy száll előre, feljebb.

Tán az gyengébb és ámulatosabb, az mikor télben elkezd a hó pelyhenként esni
Vagy az mikor július arany zöld fűvén homály oson át mert gondolt az ég egy felhőt.
Hát az mikor szikkad a szivárvány és még ott van de már nincsen ott, ki emlékszik?

Ki leste meg azt a hajolást, azt amint a rózsafej meghajtja magát a szárán
És úgy marad bukva s a földet nézi mintha így óhajtana tükörbe nézni
S úgy várja meg az októbert. A rózsza főhajtását ki látta, kinek a szíve fogadta méltó módon?

Hold, hold

Mely hölgynek hűs orcája vagy
Hold hold
Milyen világnak tája vagy
Hold?

Mely vak kéznek jég rajza vagy
Hold hold
Milyen holt honnak pajzsa vagy
Hold?

Mely ékszerésznek míve vagy
Hold hold
Mely örült úrnak szíve vagy
Hold?

Nagy énekesnő Múza jöjj

Nagy énekesnő Múza jöjj
Míg a világ cigánykodik
S ordít fölöttem a magány
Jöjj diktálj ritka dalt nekem.

Jöjj május éj, ittas halál,
Gyermekség trombitája szólj
Július pázsít-gőze kelj
Jöjj szívet fojtó szerelem.

Robbanva vágnak vésze gyúlj
Lángold be bús országomat
És kergesd lángos füst között
Az égő testeket felém.

Jöjj emlék, távol lombjaid
Nyisd, add a halvány kék eget
Engedd szenvednem fájdalom
Egy névnek almaillatát.

Jöjj halk fülzúgás, csacska mák
Álmos tej, álmos por, szirup
Jöjj békés téboly, ájulat
Orchídeák túl illata.

Erdő sötét zöld csendje jöjj
Gyümölcsök éden ízei
Algás korallós óceán
Alkonyhon, indus bűvölet.

Jöjj évtelen híg végtelen
Benned lengjek mint vak madár
Szíván örök lélegzetet
Túl oxigénen, holdakon.

Emberkék kóros gyermekek
Boldogtalan testvéreim
Én tőletek meg-megszököm
Bocsássátok meg bűnömet.

A lezuhant lovas

Megláttam már a boldogság honát
Egy dallam a szívemre támadt
Sötétkék mélység volt előttem
Azon túl barna parton őz futott
Egy sor ciprus nyúlt mint sötét imádat
Láttam felhős mezőt a fák mögött
Rőt márvány kút volt abban a mezőben
Nagy néma nőket láttam összegyűlni
Sétálva mint álomban lankatag
Meghajtott fővel, oly alélt kontyokkal
S keblökkel combjaikkal tejfehéren
Aggatva voltak gyöngé bíborokkal
Az ég oly kék volt mint az orgonák
Szemem betettem a gyeplőt bocsájtva
Sarkantyút adtam vad lovamnak
És hátra dültem, még emlékszem én
Hogy hús szélben mosolygott homlokom
Azóta itt lenn fekszem összetörve
Nincs út nincs hang nincs ég nincsen segély
És ártatlan lovam kimúlt alattam.

A hó

Tél volt, tél volt, tündéri volt
Öröm sütött az ég falán
De nem volt ott se nap se hold
Csillár világított talán.

Hó pillangók hulláma folyt
Rajzottak fel le hó pihék
Barack virágja áramolt
Hideg se volt, se fagy, se jég.

Néztem hogy mint ábránd oson
Sereg bárány a télen át
Rebegve gyermekhangokon
Utánok angyal szárnya szállt.

Harang zendült vagy óramű
Mely régen holt időket old
Oly méla mód, oly halk nemű
Emléssel, mely igaz se volt.

Derengtek muszka templomok
Viaszból sárgán bíboran
S kék pályaudvar, ott forog
Csudás vonat, de színarany!

Mily túl jó jóság szendereg,
Jaj andalító enyheség,
Jönnek hasas hóemberek
Kezdvén neveltető mesét.

Hipp hopp lett boldog alkonyat
Dalszó sóhajt és szenderül
Meleg hó érte arcomat
Farsang vihogva ment elül.

Szép báli nép mazúrozott
Előre nem tudom hova
Süppedt búval húrozott
Bögő s iszkolt velük tova.

Nézett egy rózsza lelkü mécs
A hóra messze bágyatag
Hullt rózsaszín semmittevés
Hívott ünnepre vágyakat.

Én ültem lágy szánon vele
Hölgyemmel, rám és rám omolt
Hév illattal lehelt tele
Ily kéj szívemben sohse volt.

Tucat sor ablak csupa tűz
Rubint tetőjü palota
Onnan langall epesztve szűz
Zenézés, szállj szán, szállj oda!

De lett barnább barnább sötét
Láttam terjengni szaporán
Lehelletem gomoly ködét
Szívfájdalom szakadt le rám.

És ott vonultak száműzött
Foglyok, kiknek nincs nap se éj
Hajolva mély átkok között
Örökös árvaság felé.

Bukdácsoló banyák papok
Sintérek sánták púposok
Kapott mind hajba és kapott
Pofont s gödrökbe búdosott.

Hallottam sok farkas lohol
A hó bomolt, omolt, borult
Orditva távol valahol
Hullt bánat, éj hullt, hullt a múlt.

És sírva mint a szél sovány
Halottak szöktek feketén
Pillantottam, hogy halovány
Képpel köztük sietek én.

Mint ájulat mely még feled
S mint révedt szó gégételen
Úgy hallatszott hogy: ég veled
S elmúlás hullott végtelen.

Kormos jaj jött, vak kocsisok
Hörögtek halvány módra: hó!
Rá csend lett, tébolyult titok
Mert mindent elnyomott a hó.

Madár

Hajnal előtt hallottam
Bizonyos madarat
Aki ott hál a lombban
Hogy gyöngé neszre adott
A levelek között
Holdtalan nyugalomban.

Szegény talán megfázott
Vagy rosszat álmodott
S vad kicsi szíve fájult,
Borzadtak szárnyai,
Az tett oly futri zajt
S az éj megint elájult.

Kinek híred se hallom
Kit rég elvitt a szél
A messzi rossz világra,
Szívemben így moccansz
Elhagyott éjszakán
Kis táncosnő, te drága.

Az élet

Ha kölyök koromba
Lehajítottak vón
A Tajgetoszról
Akkor is látott volna két szemem
Csuda kék eget
Prémes mezőket, meztelen
Tengert s beszíttam volna ájuló
Bukfenceim közt míg a földet érem
A szeles évszakot s élveztem volna
A részeg végtelent.

Kenyeres

Úgy híjják, hallod: kenyeres.

Leány és kenyeret keres.

Saját ollója van neki,

Kivel a jegyeket nyesi.

Nikkel láncon csüng. Hogy ragyog.

Nézem, nézem. Bágyadt vagyok.

Fehér az ő kötője, de

Szoknyája, blúza fekete.

Fehér a szűzek színe és

Fekete szín a temetés.

Mint a német hatalom, oly

Fegyelmezett ő, oly komoly.

Mosolyt el nem fogad. „Kegyed

– Azt mondja – sose hoz jegyet.”

Mert mindig kér kenyérjegyet,

Minden karéjra kér egyet.

Látom sokszor, hogy álldogál

A szeme jár mint két bogár.

Tartja a bal karja alatt

Azt a kenyeres kosarat.

A két szeme hogy megreked

Ha néz mamát meg gyermeket.

Ha a szívem megvolna még,

Zokognék én, jajonganék.

Tovább itt ki nem tartanék,

Olyan mélyen sóhajtanék,

Hogy avval elmúlnék talán

És holt fejem lehajtanám

A hársnak este lombjai

Fájdalmat fognak mondani.

Tudod, mikor bólonganak

Minden fájdalmat mondanak.

Itt egy leány vénülni kezd,

Ők elmondják a holdnak ezt.

A gyász ezüstbe öltözött

Hold ájul árny felhők között.

Fátyolt vesznek a csillagok,

Nem marad csillag ki ragyog.

Sötét a föld, nagyon sötét,

Madár elhagyja énekét.

Meszelő

Úgy mint az arany álom úgy pihent
A kitelelt szalmakazal
Mert április volt. A nagy téli hó
Az mind az égről bámúlt a kazalra.
Szegény mama a ház falát meszelte
És éneket vett föl szegény mama
Hogy is szólott az? hallom már, igen:
Elmondanám én hő titkát szívemnek.
És fölnezzett a szőke meszelőre
Oly hosszú volt az, mint a hosszú grófok
Olyan magasba sétált
Oly nyegle volt, szeszélyes és regényes.
Fel, fel figyelt mindig szegény mama
Fel volt a rékli karja gyűrve
A macska nyújtózott a gangon
Az udvarban figyelt a tyúk
Kapkodva tyúk-törvény szerint fejét.
Oh gróf úr akkor úgy sütött a Nap
A boldogság zúgott az égben
Szegény mamának szállt a meszelővel
Két gyenge karja s a házfal vizes volt
S világított úgy hogy fájt a szememnek
Emlékszem estek estek nagy magosból
A földre hangos cseppenettel
Ijedt kerek fehér pecsétek.

Nem tudom kicsoda

Késő este jött szembe magában a Váci körúton a járdán.
Szeptember jár most, az utcai fának a levelei
A lámpafény miatt csuda árnyékot tesznek ily őszi este a járdán
Azt néztem világított arccal, feledkezve művész hangulatban.
Egyszer csak ott jött az a lehajolt figura. Azt hittem most hajolt le
Fölvenni valami leejtett igazolványt. De az a férfi ilyen nyomorék volt
Így jött közelebb is, így kushadva, hogy ujjai majd a járda porát érték
S úgy lógázta szegény a kezét. A majmok járnak ilyen mód, az elnagyolt majmok.
Ó de büszke volt ennek a hímnek a háta s a feje de sunyi volt, de gyalázatos óvatos!
S farát hetykén ugortatva mutatta azoknak akik után sétáltak.
Nem láttam én a képit mert az a kalapja karimája alól nem látszott
S nem tudom fiatal ember volt-é vagy olyan akinek bőrén megszáradt már az élet.
Nem is igen láthattam volna mert a szemem nem akart szót fogadni
És a szívem is úgy hökkent, mintha nem volna szabad dobogni néki.
Megállottam és a lámpán sötétet pillantottam. Hallottam, lép lép lép az a púpos
És aztán fel találtam az égre nézni. Ott voltak a kékes gyémánt csillagok
És úgy állottam a csillagok alatt de nem azokat a régi csillagokat tanultam
Hanem azt vártam hogy egy jó isten Majd lenyúl ide a Váci körútra

S megfogja ennek a csüngő jobb kezét
És fölemeli szép lassan ötöt hogy ő is mint mások egyenesen járjon.

Nem tudnak a fák alúdni

Mi baja lehet a szélnek
Úgy fú a szél, úgy fú a szél
Nem tudnak a fák alúdni
Szegények.

Zeng zúg ezer fekete hárfa
A vak tenger kínjai bőgne
Országról országra száll a hold
Az árva.

Egy rém suhant császári gépben
Hallottam sziréna-jelt,
Repül a halál, ölni ölni
Sötétben.

Olyan csöndet szeretnék

Olyan csöndet szeretnék
Hogy hallván hallgassam
A pillangók szárnyait.

A rózsák jajjait
Szeretném hallani
Mikor odasüt a nap.

Szeretném hallani
Kacagni a tollút
Mikor a szélbe hajbókol.

A hattyúk örömét
Sötét híd alatt úszókét
Hallgatnám hallgatag.

Szeretném hallani
Holdsugár sikolyát
Ha az ablakot találja.

Hallgatnám hallgatnám
A könnyek rívását
Akik az arcon lejárnak.

Süllyednék a tengerbe,
Süllyednék, hallanám
Az emlékek énekét.

Merülj el ki éltél
Mosódj el ki szenvedtél
Múlj el ki gyermek voltál.

Szegények, szegények

Szegény emberek, szegény emberek,
Szegény emberek akik élnek
Szegények, szegények.

Szegény férfiak, dali férfiak,
Szegény ütődött gyenge vének
Szegények, szegények.

Szegény küzdők, küzdők és küzködők,
Szegény bátrak meg akik félnek
Szegények, szegények.

Szegény suhancok, szegény urfiak,
Szegény kedvesek, vőlegények
Szegények, szegények.

Szegény nyírt bajszok, meg szurós állak
Meg körteképű új legények
Szegények, szegények.

Szegény apák meg özvegy emberek,
Szegény száradó agglegények
Szegények, szegények.

Szegény sapkák, szegény lábszárvédők,
Derékszíjak sárgák, kemények
Szegények, szegények.

Felsarkantyúzott bergsteiger-cipők,
Spangni, zsinór, gombok, szegélyek
Szegények, szegények.

Szegény felkötött zöld-szürke púpok,
Barna szeredások kenyérnek
Szegények, szegények.

Mankók, botok meg készített lábak,
Kesztyűs fa kezek kik henyélnek
Szegények, szegények.

Szegény nagy fekete pápaszemek
Tükreivel az ablakfénynek
Szegények, szegények.

Szegény, szegény stemplis papirosok,
Szegény személyek, szegény egyének
Szegények, szegények.

Szegény gyilkolók, rablók meg lopók,
Dekkolók, lógók meg szökevények
Szegények, szegények.

Szegény emberek, szegény emberek,
Tudatlan tűnő tünemények
Szegények, szegények.

Szegény emberek, szegény emberek,
Eltévedt, romlott küldemények
Szegények, szegények.

Én azt álmodtam boldogok lesznek,
Csak dalidóznak, csókot kérnek
Szegények, szegények.

Mentek el mellettem, láttam őket,
Azt vártam, hogy örökre élnek
Szegények, szegények.

Hogy úsznak, hogy úsznak el a föld színén
Messzi mosódnak rémregének
Szegények, szegények.

Meleg, gőzlő zápor veri őket
Borultjából lelkem égének,
Szegények, szegények.

Jóság, jóság

Én mint egy pusztában késő őszen egyedül, úgy esnék le a földre
Itt az emberek közepén, városban, tornyok alatt, ablakos üzletek között
Robogás, zengetés, kiabálás, sántikálás, hastömes, kín vásár között
Mint egyes egyedül, elveszve mindenhol, úgy esnék itt le a földre.

Úgy rimánkodhatnám most valakinek és nem tudom merre mutassam arcomat.
A jóságot mondom magamban úgy mint a kised az angyal nevét idézi
Járatlan csepp száján akkor mikor a bölcsőben álmából üdülve nézni kezd
A csendben és az idegen lámpát látja mely a világosságban úgy fénylik.

Jóság, jóság, jóság, magamban vagyok itt, tehozzád kívánok beszélni.
Bár volnál eres kéz akit megkaphatnék és tapogathatnék két kézzel.
Bárcsak volnál tejes színű márvány oszlop hogy oda illeszthetném hozzád
Bágyadva oldalam és orcám hűthetném rajtad és ölelnék felnyújtózva karommal.

Lám mint a bolond tegezve szólítalak te csuda valami, jóság. Úgy fáj itt létem.
Nem tudok mit tenni, jól esik ezen mód kiadni kinlódást, vágyakozást.
Ha adnál egy angyal hangot, hallanám itt a csinált csendben a szobában.
Ó csak rebegnéd a mennyezet alatt: fiam! Vagy csak egy anda sóhajt fuvallanál.

Jóság! neked ajánlom a szívemet. Fogadd el, légy olyan jó, vedd fel ezt a szívet.
Vedd át ezt az én szívemet, nézzed csak egészen elkéült a sok szorongatástól.
Nézzed már össze van zúzódva mint az eltaposott körte s mint a füle a műbirkózóknak.
Vedd te a kezébe jóság, gyógyítsd meg, csinálj másik szívet belőle.

Mert a bolond ifjúság elszaladt de úgy mint a megütött karika szalad egyet
És azonnal eltér és lankad és mintha ájulna úgy inog le s elfekszik az út mellett.
Semmi sincs az ég alatt. Vészeket süvölt fülembe az ég alja mindenfelől,
Jég érzés borogat. Oly vagyok mintha leégett volna testemről az élet.

Gondollak tégedet egy kegyelmes asszonynak akit nem lehet tűzbe hozni gyújtó sóhajjal,
Olyan túl gyengéd a bőre hogy a csókolt csók bélyeget sütné azon
S annyi lelke van annak hogy a teste mindig fáradt a lelkétől
S az úgy szeret minden férfit hogy nem tudna hálni egyetleneggyel.

Mint a kék eget úgy is gondollak jóság, mikor fogam mögött neved gömbölyül.
A május hónap kikékölt kék egét szoktam meglátni gondolatomban,
Azt a melegedett kéket ami olyan síma mintha üvegből vón s oly mosolygós
És nincs egy felhő benne, csak hó álmodozás foszlik el azon mint boldogság.

Szép moha látszott már emlékemben hogyha futamolt a fejemben az a szó, a jóság,
Vénült cserepes házon az a zöld moha. Barna is. Napos színű a nyári időben.
De nem ragyog csak fogadja a fényt enyhe kedvvel s oly hű hogy a hóval vele nem megy tavaszkor,
És olyan honszerető hogy fel nem tudja ragadni az őszi éjszaka szélviharja.

Jó reggelt. Örvendez a zöld fű, meleg lesz, pendelyes gyerekek kergetőznek.
Jó étvágyat. A leves hő felhőt ereszt. Fényablak a poháron. Kés kanál csókolóznak.
Jó éjszakát. A hold odafenn aggó mosollyal siet mint a nyughatatlan anya.
Jó utat. A kerekek bodor port hajtának, üdült beszélés rezeg, lobog esős szél.

Jóság, ugye te vagy az ami omol a diófa dús borulatából, hogy azt mondják: jó szag.
Eltisztult vihar után az a fényes könnyű fürdött idő, hogy azt mondják: jó idő.
Lágy körtének izzadó fehérés húsában az a körtei édesség, hogy azt mondják: jó ízű.
S te villanyozol az érző tenyéren amelyiknek a kutya fejét simogatni jól esik.

Jóság maradj rajtam mindig, mint ahogy olajfolt rajta marad a zsákon,
Meg úgy mint az aranyozás a kereszten. Légy mindig gyenge kesztyű két kezemen.
Légy bennem úgy mint könyvben két levél közt a száraz bazsalyikom illatja.
Úgy viseljelek szépen mint a gyászos úrfiak a fekete szallagot bal karjukon.

Jóság, jóság el ne hagyj, ügyelj fel rám, el ne veszíts szem elől.
Ha jönnek szőke lánykák, te mint barátkozó eb úgy fuss elébök
És úgy fuss hozzám vissza, mert én különben dühödött vad vagyok, szorítva s csókolva csókkal
Égetni, marni, vérezni vágyom őket mikor elébem kerülnek.

Jóság fejem fölött jöjj úgy mint öreguras szürke napernyő,
Mikor megyek az emberek közt és látom őket és érzem őket,
Vagy adj hű délutánt nézésemmnek úgy mint az a zöld papírpajzs a szemfájósoknak.
Bocsájtssd magad képemre mosolynak, olynak aminő tetszik kevés ó szobrok arcán.

Mert szörnyedek az emberektől ha közel jönnek mert tudom már hogy mit művelnek.
Mert már nem kívánok egy csendes szín alatt köztök elszunnyadni a szénában.
S nem kívánok a hold alatt szenderült tájon vándorolni vélők
Egymás vállán tartott kézzel, dúdolászva vagy méla barátságban elnémulva.

Kérlek jóság diktáld és sűgalmazd bennem örökösön hogy szegények, szegények
Mind csak boldogok iparkodtak lenni s szemök langy könnyecseppet tud előadni
S hogy mindnek kerül szíve szerelemhez és édesanya sajnálásához
És hogy nekik is rossz a nagy szél és hogy mindent azért tesznek mert a halálra vannak hívatva.

Az ezüst végtelen színén végig nem osontak. Sem a ciprusnak éj lombja közzé
Le nem hajtották homlokuk üdvözülni. Sem a felhőket fel nem falták szemökkel.
Se nem hemperedtek el a csillagokon. Sem a kiöntött tavaszt át nem úszták.
Sem a boldogtalanság angyalának alélt dallamát nem hallgatták holdas mosollyal.

Fejem leengedem és ráteszem jobb karomra s elfektetem bánkódva
S görgetem karomon és elgyászolom a fiúkornak föníciai szín ábrándjait
És meghallgatom szenvedve, szenvedve, szenvedve maradék szívemmel
A srapnelek suhogását és a fűszál katonák anyás jajjait és haldokló köhintéseiket

Jaj jaj ha mind a fejfa alól feljönnének szédüléssel, pápista színben
Azok akik elestek és mosolyt kezdenének a napon és nyúlnának zöld levelet szakasztani
És ha mind a vakok lekapták a bő fekete pápaszemet a szemök elől
És nagy csudálkozva néznének széjjel a hidról és cintányért verne vigalmuknak visszhangja.

Tőled kérem jóság hogy ne ohajtsak elmenni vadászni hűvös alkonyatos erdőbe
S ne kívánjam célba venni a törékeny szárú halk őzet aki nem tud semmit sem.
Se a szegény sorsú nyúlat se az aranyos fécánt, se a lisztes tollú gémet
Se a riadó foglyot, se semmi más teremtest ne kívánjak soha eltalálni.

Jóság légy merengett zengzet itt bent a mellemben, olyan mint a legelőn a harangszó
Mikor már elhúzták a deket de a mező hallja s tartja a múltot aranya zajt.
Meg ne essen hogy nem látok meg köszönő kalapot s ha botom forgatva sétálok,
Hát egy élő levelet le ne csípjek se egy siető hangyát sarkom el ne nyomjon.

Ugye meg nem unom így soha magam, ugye vidítod majd mindig friss fuvalommal eszemet,
Édesded meleg nyílallásokkal szűrod majd mélyen szívemet mindig ha koldúsnak adtam,
Mindig mikor nemszép nő szemébe kitartással kell nézni, mindig ha ostoba szájba
Vak figyellel kell esni, mindig ha az élet utálata facsargatja gyomromat hánytató módra.

Mondd ugye hogy pingálva van mind a néma ünnep s mind az a hajbókos kerti szerelem.
Ugye csak legyezőre vannak képzelve s szőnyegekben alszanak mint álmodott álom,
Ugye hogy nem lehet élve sehol ilyesmi. Ugye hogy mint hajnal arany rámás fellegeit
Nem lehet megtapogatni mert csak látszanak de nincs ott az égen egyéb mint síma csalódás.

Tégy jót velem jóságos jóság. Rendeld hogy még magamhoz is jó lehessenek.
Mert csak véteni kívánok magamnak, mert haragba estem volt magammal.
Mert a kínok báljára járok, csak a szégyen felé bókolok epekedve
S hajtom magamról a szép időt és sóvárságomat halállal traktálom.

Engedd hogy meg tudjam sajnálni magamat hogy legalább szomorú lehessen egyszer-mászor
Egynéhány kis percig, csak hogy sohajtsak és érezzem azt hogy öröm lett volna élni
S ismerős melegséget nyeljek akkor gégémbe, egy visszagurult csepp könnyet,
Amelyik ki akart jönni, ezt a világot megnézni ragyogva rengedezve.

Kézírás

De kurta, jaj de kurta
Ez az egész, az élet ólom útja.
Még csak most kezdenél
Itt széjjelnézni, hallod hogy zenél
Az új erdő felől a május hónap,

Szívedre rózsza fájdalmak tolódnak,
Megállanál, emelnéd homlokodra
Kezed hogy: istenem! hát balra jobbra
Ájulva kertek esnek vak ködökbe
Segítség jaj! veszendő
Hajód éj vízen eltűnt mindörökre
S nem leng utánad búcsukendő.

Február vége felé

Hadd állok meg hisz kék az ég
De jó az ég, de tiszta kék!
Kék üdvösség alatt lakok
Ne haragudjatok rám vakok
Ne haragudjatok.

Újság van, ez a hab meleg!
Pajtás felugrál, enyeleg
Megugat, véle szaladok
Bénák ti szegény lábatlanok
Ne haragudjatok.

Bolond rigó ezen a fán
Csikorog május kulcslyukán
Oly kéjes szél közt borzadok
Halottak jaj kik meghaltatok
Ne haragudjatok.

Itt volt benn a szívemben

Látom, hogy egy valami pondró húzódik, lent, lent, egész lenni ott a földön,
Az a kicsi kis néma pondró belecsúszik majd egy repedésen a földbe
Látom én hogy így megyen ez az én életem itt a világon előre,
Hogy így húzom magam egyik napból a másikba míg belé nem búvok a sírba.

Mellemhez kapok úgy mint aki arra ijed hogy a tárcája nincs meg.
Ott volt a zsebében a vagyona, azért nyomkodja azt a zsebet a mellén.
Én is tapogatom most a mellemet, nekem elveszett az ifjúságom.
Az ifjúságom, az én egyetlenegy szándékom, mindenem, hallod az ifjúságom.

Itt volt az az ifjúság, itt volt az, itt volt balfelől a mellemben
Itt volt benn a szívemben, vagy a szíven, vagy a szívem tájékán
Mert itt érzem hogy a helye fáj, mintha ide csaptak vón puskatussal
Vagy mintha felkaptak vón egy kis síró gyermeket onnan a meleg bölcsőből.

Hogy van ez, én nem tudom, hogy lehet ez hogy az ifjúság így el tud veszni!
Én nem tudom hová tehettem, hogy hol hagyhattam el, mikor, mikor vajon?
Én azt a pillanatot nem vettem észre, azt a hoppot mikor elhagyott az ifjúság,
S én így kezdtem tovább élni, így hogy már nincs bennem az én ifjúságom.

Ott maradhatott egy május estefeled egy padon a Múzeum-kertben
Édes május alkonyatban ültem bágyadalmas fővel, bánatból elszenderültem
S felkeltem s nem vettem észre, hogy ott hagytam valamim, mert még zúgott távol álmodom
S helyem még egy pár percig meleg volt azon a padon és én már ifjú nem voltam.

Nem értem én, olybá veszem hogy most meglepődve megállok a járdán, hátra fordúlok,
Úgy nézek az élt életbe vissza s gondolkozom, hol ragadhatott az ifjúságom?
Szórakozott vagyok, minden elkapja figyelmem, autó, rakott villamos, kirakat, plakátok,
Hordár, katona, gyermekek, lovak, kémény s úgy elvesztem magam minden közt.

Itt ülök íróasztalnál, itt bokáznak el sorba tintás betűim
Itt ezen a papiroson s megáll az öklöm és nyúlkálok errébb arrébb,
Megfogok egy könyvet és helyre teszem, a gyufatartóhoz érek, nem tudom mért, nem tudom én azt.
Minden amit itt megnézek, minden mond nekem valamit, valami betegséget, csalódást.

Hattyúk megálljatok ti ringók fájdalom taván,
Zöld alkonyban halálos fehér dalt húzzatok,
Felkél a nap felhőin s arany búcsút sajog,
Ezer sötét kart nyújt a víz a szívem jajszáván!

Sejtem én azt, hogy klasszikus költeményt illene ma verni nekem
Megtanult metrumban, egymásnak bókoló nevelt rímekkel, úri módra
Gyöngy vón az nevemen, koszorú hajam körül, egy esztergált deákos elégia,
Azt a gimnazisták könyvébe tennék majd egyszer egy művész időben.

Igen de nem tudok magamhoz térni s föllengeni fájdalmam tátra tetejébe,
El nem akarom hinni, hogy csakugyan elveszett már az ifjúság énbőlőlem.
Eszelem mint eszelős hogy nem is igaz ami volt eddig, az nem lehet érvényes,
Vissza lehet menni megkeresni az ifjúságot, megfújni s a gomblyukba visszatűzni.

De hát hol maradt el, hogy, mi módon? nem megy ez az én fejembe.
Lehet hogy egy leány után fordultam s állottam egy kis percet és tovább mentem
Lehet akkor avval a nézéssel szökött meg szememen át az ifjúság, a leány után ment,
Vagy lehet egy regényben maradt, amelyikbe lesóhajtottam és aztán a fedelét betettem.

Lehet, lehet hogy az tudta mikor kell menni néki s nem adott egy búcsú nyilallást,
Elosonhatott egy lehellettel ajkam közzül és útra mehetett a nyárfai pelyhekkel
Melyekből soha nem lettek nyárfa-virágok, azokkal bújdoshatott el világga.
Vagy álmodban hagyott ott engem, a nyílt ablakban felszökve hívó húrjára a holdnak?

Jaj mégis, hogy engem nem tudott a rend kifelejtteni s én úgy nem maradhattam,
Úgy hogy itt vagyok használatlan, az élet le nem hántotta az éveket testemről
S itt lehetnék avval a füzi zöld szomorúsággal, finom füttyszóval, selyem sírással,
Avval a csillár csodálattal, avval a láng vágyakozással, mint aki meggyúlva szalad az utcára.

Most már zárják be azt a pünkösdi napi kék eget odafenn, köszönöm, most már hiába, hiába:
A kirakatokat is a Váci-utcán, hol lovas képek vannak meg úrias réz szobrocskák,
Meg a fehér hajókat is köszönöm az Adrián! meg a Vogue fényűző lapjait,
Szép barna cigányok dugjátok a zöld zsákba a muzsikákat, menjetek aludni.

Hol van az én ifjúságom, hát hol van? nem hagytam el valahol a szegénység közt?
Megjártam én az örülteket és a hályogos szeműeket, a púpos hátúakat, a golyvás nyakúakat.
A gugásokat és a heptikásokat és a leégett sorsúakat, a búskomorakat, öngyilkosokat
Meg mind a kietlen kinlódókat és leültem az úti köre s éreztem áradni fáradni meggyúlt szívemet.

Tudjátok hogy én felhőbe voltam fogózva, csak úgy bírtam itt ti köztetek megállani
Ugy mint a villamoson abba s szíjba fogózva áll az alak. Lássátok eleresztettem magam
És alélok. Végem van. A nedves virágok halva lefordulnak száraikon,
Kisértet szél jött, a hideglelés leveleket a kemény tiszta földön elseperi messzi.

Tudom nem erednek néma menetbe a szép nagy komoly leányok leengedett hajjal
Hogy merengő ünnepet járjanak a ligetben, mert halálra szállt az én ifjúságom
Nem képzelődöm én, nem, hogy az Opera kürtjeit hozzák zúgni a cilinderes zenészek,
Tudom én hogy nem áll miattam majd népgyűlés selyempapíron tremolózó szónokokkal.

Borzasztó férfinép, mit akartok még, az ifjúságot odaadtam!
Hagyjátok abba már a veszedelmet, hagyjátok e lármákat, hisz ez mind hamis és oly unalmas!
Nyissátok öklötöket hogy kiszálljon a düh belőle, simítsátok el vörös homlokotokat, nézzetek rám
Kezdjünk szép csendet, jaj, ülünk körbe, kérdezzessük egymást és sajnáljuk el egymást.

Ó szóljatok egyet fák, ti olyan nyugodtan állottok, szóljatok már egyszer
Imádott magas fák ti ámúltak, ti égre figyelő hűek, ti soha sétára nem mentek,
Mondjátok meg nekem mihez tartsam magam. Sújatok egy világos szépet nekem,
Ti biztosan tudtok valamit, én nem bírom magamat az élethez igazítani.

Hisz csak éveim után mondom, hogy nem vagyok ifjú már, hiszen nem vették ki a szívemet,
Hiszen nem vették el a szemem, hisz én vagyok ez, hát mi keringel oldódzik itt mindenfelől?
Megfogta a bokám a csárdás, ott várja a bált, egyszer egy nóta kinyitotta ajkaim, így vagyok
S felkelek s dél lesz, ni megyen le megint a nap, már megint eleredt az éjszaka.

Jaj, lehet hogy nem is fáj nekem ez igazán, ez, hogy elment az ifjúságom!
Ifjúság mutasd arcodat, mondd meg hogy hínak! Hiszen csaló mind a szó az ember száján.
Hát lehet még valamiféle fájdalom itt annak aki túl hozta magát a halálon?
Én nem tudom mit sajnálok magamban, az én kis szép időm vagy az elgyilkolt és megromlott
embertestvéreket.

A halottak ideleln a föld alatt futkosnak, óh olyan halk jajveszékeléssel
Hogy ők magok se hallják azt csak én hallom. Nem látnak azok mert a föld alatt olyan sötét van.
Derengést várnak, keresnek lépcsőt fel a mi mezőnkre nyúlnak mint a tengeri szokott őszi szélben,
És minden untalan szólnak: jaj jaj, és elcsitúlnak, figyelnek és megint: jaj jaj jaj.

Eltört fiú alakok, kik siheder kedveitek közt vitézségbe estetek,
És le kellett venni lábotokat vagy karotok csapták le, vagy szép mustos ajkatok szakadt el,
Ti messzi maradtok onnét, ahol bál van s a füttyszóból kitanultok és nem jut eszetekbe pálcával
hancúzva vívni.

Lelketeken ólom trónusban ül a sárga fejű Gyilkos király fekete koronásan.

Azért volt annyi borzalom az embertáblákban, hogy én búsuljak és a búsulásban rekedjek
És elengedjem a nevetős tündérek kezét és megalúdjak és meghaljak
És mikor engem eltemettek, akkor aztán a gonosz ifjú nép elkezd tapsolni hahotával
S azonnal megindul az öröm forogva zenegépekkel és pavilonokkal.

Lantomat a tengerre vettem és elfordultam és megfutottam
Jajgatva süket jajokkal, a két kezemmel a két szemem beragasztottam
És láttam, láttam a tenger vize égő kertet okád azon a helyen és onnan holt angyalok kelnek
Csupa korom lett az ég, a csillagok hullottak, milliomm piros madarak orkánban repülnek el a világról.

De szép volna, ha lenne csakugyan lantom, nem mindig ez a púpos irkálás éjszaka,
Lantom a bal karomba tartanám, jobb kézzel rezgetnék gyengén, lassacskán annak húrjain,
Elhallgatnám a réz hangzást, oldalt engedném fejem, szemem betenném, csillagos könnyet ejtenék,
Gondolatom arany cérnáját szép parton álló nemtők húznák, gombolyítanák szépséges méla módra.

Te hát mikor lesz már hogy dallamost siessünk a víz felé karjainkat a szélbe bocsájtva
Husvéti hanggal az eget említsük, hogy az van és hogy kék és olyan sok hogy képtelen!
Mikor, hogy találkozáskor zokogjunk egymás váró halála miatt és rejtjük egymást ölelkezéssel!
Hát ez már így marad mindétig: alázatos szolgálója, szervusz, mi újság, min dolgozik most?

Csak nem nékem szól az a gyász kocsi az utcán, csak nem nékem szólnak a komoly harangok,
A papok fekete szövet beszédje, a kőfalon belül a ciprus fák, az arany írásos sírkövek és szobrok?
Ugorj izabel paripán elő, hágoz kengyeledbe, combot adok néked, hajrá szökjünk el innen
Verik a lombok arcomat, árnyék öltöztet, vár királyi udvar programmal, izgatottan.

Ó de szeretem én megállva hallgatni a naplemente lángjait, az én mulasztott vallomásaimat,
Ó, de tetszik nékem bizonyos szürke női kelme, de szeretem érinteni s ujjam hegyét húzni rajta,
S tudjátok milyen könnyű felsóhajtanom. Ó de tetszik nékem a belga csipke, mily lágy az, de mily érdes,
Szerelmes az és szomorú, oly titkos sárga! De kapós az az én szememnek és az én szívemnek

Szerdai nap van ma, szerda, úgy tetszik ma kell érkezni annak a nőnek
Ki szép sírásban megmossa szívemet. Olyan csoda nap süt, oly tiszta jó meleg jött,
Ez az az ünnep az életben, tudom, ennek a szentje külön mennyországban énekel, vadrózsa színűben
Új szívem van, égő piros selyem! Zörgést hallottam, szaladok, leomlok, átölelem az országútat.

Mély hangú grófnők otthagylak a lépcső előtt, tapogathatjátok a kegyenc fehér agarat,
Már búcsúzó, elmegyek én. Soha nem örvöngünk azokban a kárpitos ágyakban, soha de soha, én
nem is értem.

Velence idegen hölgye, udvaros álmos szemű, korál szín szájú, krétás barna bőrű
Te babonás, síró, te érdekes gyűrűs kezű, te kanadai dalt tudó, te veszedelmes jó illatú.

Páris, Páris éji kertjében ott a villanytüzes lombok alatt ámulgató árnyékos kék szeműek
Nagy fekete kalaposok, káprázó fehér keblűek, hosszúak, uszályosak, ópiumos aléltak,
Gyémántos cipőjűek, kemény selyem lábúak, ájulva énekelők, szívtelen festett halottak,
Ah, s'endormir à jamais dans le matin rose bercé par un chant d'innocence.

Prairie hűvös szemű szőke lovas lányai pisztolyos övvel, fiú kalapba, nyakukból ellobog a kendő,
Déli fürdő fövényén delelő síma delnők, kiknek nincs gondjuk, gyermekük, jó szívük,
Angyal leányok víz közt holland mezőben, spanyolok csipkekendővel, cigarettes kármin szájjal
És fenyegető creol nők és játék nőcskék Japánban és gyöngyös vadak, hát mért voltam én itt a világon?

Mind a vörös és kék és barna városokban kedves kacérok akik az ablakhoz jönnek délelőtt
És kihajolnak és szétnéznek, be van a hajuk pirosba kötve s ezüst kalicka van ott az ablakban,
A dal lejön és a szív fölmeleg és az élet elúszik az utcába lenn, mint világos nehéz folyófenéken,
A huncut fejek eltűnnek az ablakokból és a vonzó úrinők befordultak a másik utcába.

Egy csókot akartam én kérni, csak egy csókot minden kellemes női alaktól
Összetenni meleg orcánkat és az üdvöt félig elsohajtani s búcsúzni máris, ismeretlen.
Jöjjetek hát mert nékem meg kell halni s nem kapok engedélyt még egyszer a földre belépni,
Özön virág színén rám alkonyul, vergődök viola hullámokon, a hegyek mögött lemegy a szívem.

Igaz, hátha a tengeren vészett el az én ifjúságom, egyszer mikor a fedélzeten ott állottam,
Könyököltem, mellem a korlátnak nyomtam és nem tudtam magamat és senkit ezen a világon
Úgy figyeltem a hullámoknak siralmas versenyt a végtelenség iránt. Nem ott maradt el?
Én itt a földön hiába futkosok utána, ha ott vészett az ifjúság a tengeren. S a tengeren hol keressem?

Jaj ti iskolából kibúvó lányocskák, édesek kedvesek, bimbó nép, hajnal carillon szava, álom,
Itt látlak közlelől, itt jártok ti, éltek, a járdán illantok csengetős túlkös fényes déllel,
Jaj lábotok tollszára, jaj kiöntött hajatok, jaj kezdő melletek, jaj tiszta új szácskátok,
Jaj szökő szemetek, rigó hangjaitok, jaj tilalmas titkos évácska életetek.

Adjátok ide a kezembe azokat a zöld füzeteket, hadd írom teli tavasz ízével, óh óh nyögéssel,
Gyertek menjünk játszani valahova sítelen szép határba, ott nem lát a világ bennünket.
Gyertek játsszunk majd haragszomrádot meg fehér-fekete-igen-nemet, meg szembekötősdit,
Jaj micsoda kacagás visítás, úgy kergetőzünk majd napbáratig, andalodásig.

Hát a megsántult leányok szegények! hibáznak minden lépésnél és nem sikoltanak segélyért!
Meg nem merné kérdeni valaki: mit gondolnak mikor szól a zene meg mikor a tavasz kiugrott a fákon.
Szegény vak asszonyok, nekik felhős égbolt az ő szemök, melyben elveszett a nap, szegény vak leányok
Le van pertlizve fekete szalmakalapjuk állukhoz, hallgatóznak, úgy sétálnak.

Szegény szegény szegény pici púpos nők, ember ábrázattal néznek fel az én szemembe.
Élnek míg meg nem hálnak majd. Hogy érzik magokat azok szegények? Vén diócska az ő képök,
Nincs nekik élő színök. Madár módra lesnek tudós szemökből, homlokukra ráncok vannak varrva,
S eszméleten vannak. Kire tartozik ez a bánat? Ki fut a kacajt eloltani s betemetni a májust?

Minden hibás szegény nők, de sajnállak, de szégyellem én hogy itt vagyok, de búvok, de szenvedek,
Ti szegény égett képűek meg ti megfércelt nyakúak, ártatlanok, mi történt itt véletek?
Hát akinek a keze fejére meg akinek a karjára esett égés. Hát akik hülyék lettek, borzasztó leányok.
Hát ti vitust keringőzők, árvaházakban rívók, tébolydában acsarkodók, hajatokat kitépők!

Szegény leányok leesett körműek, bekötött ujjúak, kiesett fogúak és fogfájósok, kik mindig az égbe
sandalogtok,

Szegény csendes csunyácskák, szerények szomorúcskák, elszelídülve figyelemmel mosolygók,
Nektek sima szemetekeken kinéz sokszor még a kezdő lemondás, ti templomfalra való szentképek.
Szegények szegények szegények kiknek nem szoktak virágot szakasztani, kiket sóhajok nem keresnek.

Engedjete meg nekem drágáim galambocskáim, nem tehetek én semmiről, csak bocsássatok meg,
Jaj kivilágított süllyedő sötétedő egyetlenegy forráságos mesés szerelmes élet!

Mondjátok meg hogy hínak titeket, kik itt még csinosak se voltatok csak szegények, csak betegek,
csak nyomorékok

Én a drága idegen virágokból kivetem a ti kedves neveteket a kerítetlen tavaszba.

Lépjétek útatokat a kezembe, letett tenyeremre, lágy kellemes lesz az, ringva mosolyodtok,
Legyezem hajatok szabad szárait áprilissal, nevessetek egyet, oly bolond ez a hűvös csiklandós élet.
Ábrándot hadd tartok kontyotok fölé, úgy sétáljatok el árnyán, egyenkint úgy keljete át e földön
Daloljatok dalolva oldalatokon, meleg befőtt a szívetek úgye? oh el ne aludjatok, alélván.

Őszi lombot lebbentek felétek, a szikkadt rózsaszirmokat esőztetem felhői bálból.

Nyomjátok csak meg ököllel két szemetek: ni hogy kerengélnek holdak, opálok

Arra messzire hogy andalog az a hegedűszó, hallga. Édes langy alkonyaton reng a csolnak,
Csoda sötétkék odafen, köröskörül, csillagok zengve rajzanak ránk, csókolni, csókolgatni, csókolni.

Sötét hintó jön

Most hagyj magamra édes cinkosom

Elmúlt az óra

Sápad bíbor szívem

Orcámon fárad a mosoly

Elalszik mulató kezem
Jaj szökj el innen
Sötét hintó jön
Nem akarom hogy itt találjon
Féltékeny hercegnőm a szomorúság.

Eső

Egy esőcsepp szállt arcomba
Hogy a hűvös úton mentem
Szemem alá ugrott éppen
S még egy csepp jött. És görögtek
Lefelé, le. S téli szívem
Engedett. Oly jó meleg lett.
A fájdalmat észrevettem
Hogy benyit s leül szívemre
Mint pamlagra ül a vendég
Ki jó szót hozott a házba.
És a víduló esőben
Fölemeltem érző arcom
És a két szemem betettem
S képzeltem hogy sírok sírok
És könnyeim korcsolyáznak
Számhoz mint még friss időmben
Mikor mindig tudtam ríni.
És mosolyra ment az ajkam
S elnyílt mintha fel az égnek
Vallaná hogy: jó, nagyon jó.

Hold

Osonsz szökkenve szökkenve vak tiszta hold ott, ott az égen
Olyan vagy, nem tudom mintha újszülött arcod volna ma este
A múltkor is voltál már ilyen, igen és egyszer réges-régen.
Milyen magos az a jég út, ahol utazol úgy mint autolámpa
S még feljebb kelsz futással, hová? azt az ezüst megyét nem ismerem.
Csend lett, mert néma vagy, a folyó víz itt visszképed reszketve széjjel rántja,
A bádogtetők eszmélve ragyognak nagy halpikkelyekkel.
Ábránd esett az ablaküvegre, fagyos az, ijedelmes, idegen.
Én is, tudom hogy fehér arcom halotta fénylést vett fel.
Hold hold hold, hold nevű hold, itt hűsen lélegzek látlak,
Nézésemet vedd el, szórakozottan érzek, bágyadva reménylek valamit,
A mosolyt, ugye megtartod a mosolyt az ez után jövő világnak.

Bocsássatok meg

Bocsássatok meg
Kiürült szemek
Legördült mellek
Megszáradt kezek
Leütött háta
Elsápadt hajak
Bocsássatok meg nékem
Bocsássatok meg.

Bocsássatok meg
Megégett szívek
Befagyott ajkak
Elhervadt fogak
Legázolt arcok
Pusztá homlokok
Bocsássatok meg nékem
Bocsássatok meg

Bocsássatok meg
Halott kalapok
Pállott gomblyukak
Fáradt nadrágok
Foldott harisnyák
Góliát cipők.
Bocsássatok meg nékem
Bocsássatok meg.

Bocsássatok meg
Csavargó kutyák
Meggötött kecskék
Kopasz bárányok
Koplaló cinkék
Megragadt legyek
Bocsássatok meg nékem
Bocsássatok meg.

Bocsássatok meg
Széttört játékok
Megvakult tükrök
Elesett szegfűk
Levert levelek
Hontalan pihék
Bocsássatok meg nékem
Bocsássatok meg,
Bocsássatok meg nékem.

Csókold meg

Csókold meg nap a fehér felhőt
Csókold meg felhő a kék vízszínt
Csókold meg mosoly a levegőt,

Csókold meg a síneket meg a mérföldköveket
Csókold meg a telegráfrúdon azokat a porcellánokat
Csókold meg a tavalyi szalma kazlakat.

Csókold meg világosság a levelek lakkos orcáját
Csókold meg a cserepet a bádogot a zsindelet
Csókold meg a falakat meg a rózsaszín szoknyákat.

Csókold meg világosság a gyermekek grádicsos haját
Csókold meg az öreg bácsiknak gyöngye pici szemeit
Csókold meg a kórházak bekapcsolt ablakjait.

Csókold meg szél a madarak szárnyait
Csókold meg a csikók sörényét, a halász bárkák ártatlan kis zászlait
Csókold meg a száradó cihákat meg a szakadt plakátot.

Csókold meg zengedelem a rigók kitátott veres csőrét
Csókold meg a legyek rezegtetett szárnyacskáit
A labdarúgó fiúk ajkai közt a karcsú kiáltást.

Melegség csókold meg az utcák kövezetét
Csókold meg vidámság a kocsisok ostorát
Csókold meg ifjúság a világtalan koldúsok énekszavát.

Csókoljátok meg egymást járókelők szemei
Csókoljátok meg egymást ismerősök kezei
Csókoljátok meg egymást hímek nőstények szájai.

Csókoljátok meg egymást szomszéd fák lombjai
Csókoljátok meg egymást kamélia őszi rózsza
Csókoljátok meg egymást sóhajok holdas országok felett.

Csókold meg merengés a gyászt, csókold meg feledés a gondot
Csókold meg az éhséget álom, az unalmat is megcsókoljad
Szomorúság csókold meg a szívem, csak az én szívem csókolgassad.

Szeretnék eperfa lenni

Szeretnék eperfa lenni
De olyan csuda nagy eperfa
Kit ha megráznak
Eprészhet alatta mind az egész világ gyermeke.

Olyan eperfa szeretnék én lenni
Ki csókot is hullat
Azoknak akik itt száraz szájjal járnak
És hullatnék kiflit a szegényeknek
Szívet a gazdagoknak.

Senkinek se

Görgettem magam az életem, tövisen hencseregtem.
Haloványságom bemázoltam a világnak maszat szégyeneivel.
Mártogattam ajkamat hazugságba, sárga förtelmek levébe,
Nyomorúsággal halállal háborúval mángoroltam a szívemet
Csakhogy leszoktam már azt hogy boldogtalan vagyok, boldogtalan.

Karom soha lázadva ki nem csapom, egy lángot a számról el nem ereszték,
Álmomat ki nem beszéltem, el nem szóltam magam, orromon bocsájtottam a sóhajt,
Le nem estem a fűre nyöszörögni, senki vállára nem rakom a fejem zárt szemekkel,
Járok mint a katona bal jobb bal jobb, köszönök, kitérek, megállok ha rám vonít az autó.
Váram feladtam, elhagytam életem, felé se nézek már magamnak.

Az alkonyatot átnézem. Azután leadom a fejem és a porban a mások lépte nyomát figyelem.
Az óráam felhúzó, azt elhallgatom. Érdekel hogy hogy illan arrább a percmutató s arrább és arrább.
A cigarett füstjét észreveszem, nézve nézem mi módra megy az felfelé reszketve, kék színben.
Ha ráérek a diványon heverni hát megkapcsolom a két kezemet meleg tarkóm alá
S úszom háton a halálon, azon a csendes ringó Balatonon, seszín emlékekkel nézek felfelé az égbe.

Ha megjönne a boldogság

Ha megjönne a boldogság
Egy piros tündérekisasszony
Hogyha rám törné az ajtót
Csurom fényes kacagása,
És meghívna új hazámba
Az a szép tündérekisasszony:
Kelj fel hát, eljöttem érted!
Én talán már el se mennék
Nem biz én, már fel se kelnék
Azt mondanám: késő, késő
Köszönöm, hagyjon magamra.
Sóhajt adnék, befordulnék,
A szememet visszahúynám
Árva szívem átölelném
És alúdnék még egy verset.

Csodálatos

Csodálatos, csodálatos
Hogy mindig életben vagyok
Hogy háború volt s nem talált
Hogy bős ló nem hurcolt halálra
Hogy egy járvány ki nem söpört
Hogy össze nem tört vonatom

Se gép le nem zuhant velem
Sem autó még rám nem rohant
Sem el nem gázolt villamos
Se földrengés le nem süllyesztett
Sem óceán be nem kapott
Se villám a mezőn nem ért
Se szét nem téptek farkasok
Se téboly el nem égetett
Se szívem még meg nem szakadt
Se jobb kezem nem lőtt agyon.

Tavaszi lesz már

Csupa szegények vagytok ti ezen a hídon, itt mentek
Ugye jó néktek, ugye jó ez a hamar főtt meleg.
Tavaszi lesz már, tudom én azt hogy örömetek van most
Szegény használtak, ti szegények, ti szegény bohóc emberek.

Nékem magamnak is örömem van, tik azt nem tudjátok,
Én vagyok ezen a világon az utolsó boldogtalan
Ni borul ez az én két szemem, ízesedik és borul egyszerre.
Könnyet kapok mingyár. Jaj, ez a szív is a szívem most újra nagy nehéz arany.

Tik itt mind Budára mentek. Jobb is néktek odaát Budán, ugyebár.
Kanári gyakorol Budán. Vig kis délebbé lesz. Én nem is tudom én hová megyek.
Nékem már megint fordítva van a két part, szédülök én vagy mi,
Csak látom bánataim borúlnak előttem, igen igen, ezek itt a budai hegyek.

Titeket megcsókol most a ti jó istentek, ti szegény szegény sorsúak,
Mint azok a régimódi fülönfüggő kövek, oly fénnel vannak repedésszerű zöldek orcáitok.
Jaj nékem is, az én képemen is olyan édes jószágos ez a szép meleg nap,
Olyan minthogyha kezet éreztem vón arcomon, egy nőét, azét kit néha még álmomban álmodok.

Ti ártatlan szegények

Én volnék a gög
Nyelnék halálos étet
Hogy soha de soha
Ne véthessek már néktek
Ti érzékeny szegények.

Volnék én a kacagás
Egész nap nyűnélek
Volnék a búbanat
Messzi elkerülnélek
Ti jószívű szegények.

Én volnék az arany fény
Tennék glóriát rátok
Egyásra bámulnátok

Tyű de begyülladnátok
Ti angyali szegények.

Volnék én a hold
Kinyitnám tiszta számat
Mesélnék mesélnék néktek
Meg is vigasztalnálak
Ti szótalán szegények.

Pillangós ábránd volnék
Álom, tündéri tréfa
Véletek, csak véletek
Járnék egy kvartélyra,
Ti kedves szép szegények.

A halál én volnék
Mese grófnő alakban
Úgy jelennék meg néktek
A haldokló barakban
Ti haldokló szegények.

De jószagú csókot adnék
De dobnám el rossz cihátok
Lágy hintóra tennélek
Szunnyadva ringanátok
Ti ártatlan szegények.

A padon firkantottam

A felhőknek bárányos gyűlése
Az időnek ájúlt repülése.

Levegő, meleg édes üresség
Fecskék, messzi kerengélő fecskék.

Virágos ága mandolafának
Virágos ága mandolafának.

Látom világos van, érzem arcom
A csodálat önt le, majd elalszom.

Rózsaszín az a mandolaágon?
Szívem lüktet, hallom némaságom.

Abbázia, 1920 április

Szeretem a tavaszt

Szeretem a tavaszt
Szeretem az őszt
Szeretem a nyarat
Szeretem a telet.

Szeretem a földet
Szeretem a tengert
Szeretem a napot
Szeretem a holdat.

Szeretem a szelet
Szeretem az esőt
Szeretem a havat
Szeretem a ködöt.

Szeretem a gyermeket
Szeretem a madarat
Szeretem a pillangót
Szeretem a gyíkocskát.

Szeretem a mosolyt
Szeretem a sóhajt
Szeretem a zokogást
Szeretem a az éneket.

Szeretem az édeset
Szeretem a keserűt
Szeretem a sárgát
Szeretem a kéket.

Szeretem a szőkét
Szeretem a barnát
Szeretem a halált
Szeretem az életet.

Balaton

Kitől kérdezzem én azt mi vagyok én, mért jöttem én, mi ez az én itt létem?
Néztem alkonyatot a Balaton arcán, a hullámokat, a hullámokat láttam.
Vér volt a víz színe mintha oda öntötték volna a férfit s mint sajgó szenvedés, olyan fényes volt.

A hullámok meneteltek, a hullámok egymás után, egymás előtt, egymás mellett
Olyan hosszú komoly sorokban, mint a nemzetek omlását mesélő versek
Tihany oly szürke zöld volt, Tihany temploma oly sárga fehér, mint az ember álma, emléken.

Én is megkérdeztem volna hangomon, hová mentek ti hullámok, hullámok?
Mint megkérdezték már más magányosok naplementébe borult homlokukkal
S ha kiszakadt vón a szívem akkor sem feleltek volna nekem se a hullámok, a hullámok.

Hallgatózott a part, hallgatózott a füstös lángos ég lerogyva, hallgatóztunk.
De a hullámok úgy mentek mint a némák akik nem tudnak szólni csak zokogni.
Elmentek és jöttek és elmentek s szomorú szomorú szomorú volt ez a végtelenség.

Az alkony jön felém

A boldogság felé indultam én
S attól mind távolabb
Mind távolabb járok,
Gyengülnek száram.

A gyermekek nem játszanak velem
Pajtásom sok idegen
Sok idegen férfi,
Nem kérdik álmomat.

Az alkony jön felém, magam vagyok
Hallom bús énekem
Bús énekem szállni
Mint költöző darut.

A két karom szakítsd le őszi szél
Vidd el ölelni
Azt a nőt megölelni
Ki más hazába vár.

A sírban kezd az élet fájni majd
Majd hullnak könnyeim
Majd folynak könnyeim
Örökké ömlenek.

Jaj fájdalom

Fájdalom, varrónők fájdalma kiknek nem telik cérnára, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, mankós fiúcska fájdalma mikor a labdázást nézi, fájdalom
Fájdalom, nehéz betegek fájdalma kik távol grammafont hallgatnak, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, örültek fájdalma kik fejüket a falhoz csapkodják, fájdalom.
Fájdalom, fájdalma fagyásnak szomjúságnak fegyveri sebeknek, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, fájdalma szibériai fogolynak aki ott őszül ott romlik, fájdalom.
Fájdalom, fájdalma vakoknak akik a március verebeit hallgatják, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, szegény asszony fájdalma kinek kis leányát a villamos elgázolta, fájdalom.
Fájdalom, magyarok fájdalma kiknek lábok alól elszökött hazájok, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, szégyennek, rabságnak, szerelmi vágnak fájdalma, fájdalom.
Fájdalom, friss özvegy fájdalma mikor este lesz és a magány leszáll a hajára, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, rongyosok fájdalma kik a gyümölcsöt bámulják a kirakatban, fájdalom
Fájdalom, fájdalma gyilkosnak ki egy éjszaka kedvesét megölte, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, jó szívek fájdalma itt ezen a pokol világon, fájdalom.
Fájdalom, munkások fájdalma kik Amerikába szeretnének menni, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, agg hölgyek fájdalma kik egyedül ülnek kietlen hintóban, fájdalom.
Fájdalom, cselédek fájdalma mikor a vonatban idegen helyre utaznak, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, ciprusok karcsú fájdalma a platina hold alatt, fájdalom.
Jaj fájdalom, fátalan utcák fájdalma siketnéma vasárnap délután, fájdalom.
Fájdalom, beteg cicák fájdalma, kik soványak és vajúdva hánynak, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, poéták fájdalma kik kettétört lant felett ülnek, fájdalom.
Jaj fájdalom, öngyilkosok fájdalma kik a sebes mentőkocsiban fekszenek, fájdalom.

Fájdalom, tanítók fájdalma kiknek nincs már zsivajos iskolájok, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, emlékek fájdalma mikor alvásukból felserkennek, fájdalom.

Nagy nagy fekete kürtön kéne feljajdulnom az egekre,
Forró ólomnak kéne két szememből csurogni
Hónak kéne hullani kezdeni s hullani örökkön örökké.

Pincio

Olyan fájdalma jött a szívemnek
Csodálom
Hogy el nem borúl s a nap le nem megy.

Az azaleák itt hogy virulnak!
Hogy nem fakulnak, hogy le nem hullnak
Csodálom.

Csodálom
Hogy ez a sok élőfa mind hallgat
Hogy a harangok meg nem szólalnak.

Róma, 1920 április

A fenyves fent a hegyen

Látod kis testvérem azt a sötét zöldet odafent?
Csoda zöld függöny az, két tündér tartja annak a két szélit.
Óriások állanak a mögött, nagy nagy nagy szép boldog férfiak.

Az a két tündér egyszer csak elengedi azt a függönyt,
Hű, rettentő hahota fog hallani
Azok az óriások kacagva le fognak a hegyeken ugrálni
Olyan nagyokat fognak kacagni
Hogy eláll a völgyben a harangszó!

Semmering, 1920 július

A jégvirágok holt hónapja

Eljön az a nekem való majd
Meglátja szívemet szememben
Sikolt gyöngét, langallva sápad,
Esik vállamhoz, úgy ölel meg.

Ezt a tavaszt én akkor érem
Mikor már száraz lesz a széna
Mikor hó lesz az almafákon
S alszik befagyva mind a nádas.

Halántékomhoz ér kezével
Deres hajamtól újja fázik
Csókol s a bánattól elájul
Hóvíz indul borúlt szememből.

Hold néz le majd a nap nevében
Sötét zajlás közt csolnakázunk
Vad sóhaj űzi gyász vitorlánk
A jégvirágok holt honába.

Adjátok vissza

Adjátok vissza a halált.
Adjátok vissza már,
Adjátok vissza, adjátok vissza,
Az az enyém volt! szőnyeg volt előttem,
Bánat szín szőnyeg s abban elmerült
Szép sorsom perzsa kényelmét figyeltem
S elrántottátok azt sétám alól
És itt maradtam pusztá földön.
Adjátok vissza már, adjátok vissza.
Nekem volt a halál nagy alkonyom,
Kék meg skárlát, gyöngyház meg viola
Meg sárga mint gyönyör s zöld mint a tenger
Meg rózsaszín mint álló ifjúság.
Leszaggattátok azt fejem fölül
És itt rekedtem ólom űr alatt.
Adjátok vissza a halált,
Adjátok vissza hosszú sóhajom
Amelynek elsikamlott életem,
Adjátok vissza azt a símaságot,
Amit tenyérrel homlokomra vontam,
Az május-kék ég volt a lét felett,
Adjátok vissza a halált
Adjátok vissza már,
Állítsátok fel vissza ahol állott
Borúlva esti zöldbe s tündökölve
Rubinttal, bazsarózsa s amarant
Láncokkal, azt a vonzó szép kaput
Amely felé honvágy vitt engemet
Az élet idegen fűvén keresztül
S húzott előre húzva homlokom
S karom kinyúlt mint a szerelmesé
És két szemem nézett mint dupla hold,
Nézett nézvéen váró kapum felé
S fülem feszült fogadni angyali
Üdvözlétet, mely meg-megállva zengő
Szelekben, távol, üdvvel énekelt.

Ledúltatok bűvös bejáratom,
Az út el van zárva, nincs hová!
Adjátok vissza
Adjátok vissza a halált.

Halál, hűlt iszonyat, ha lál ha ha
Rút rángatás orcáton, meredt kín
A gondolatban, úgy, vak nyilallat
Jó kedvetekben, pocsolyán a köd
S mély árok mélyén a rothadt sötétség.
Egy vérrel jött jaj, melynek nincs Tihanyja.
Halál, halál, halál, hisz ez nem így van,
Hisz csak kuvikfüty ez, nem száji szó!
Bagoly nótája, vaksi denevér
Ijedt súrlása meg huncut kísértet
Ki rátok ijeszt éjfélben hahozva.
Halál, ni csúszás szélmalom karokkal,
Sáros hanyatt esés a tarlón
S fut néma szél hajad némán emelve
S ott hágy alkonyba nyílt szemekkel
S dagadva márvány színnel és hideggel.
Nézd nézd csurom hajakkal, puffadt
Kemény nagy hassal, kék borúlatú
Bőrrel s eldült arcokkal és azok
Hűlt borzadályán alj hullámok undok
Meséivel, nézd csak halálotat.
Halál, halál: kitört a csigolya,
Fordúl a bíbor fej s szemlélnék körbe
Dülledt szemek s bambán kijő a nyelv.
Nézd, elterül felfúva, cink árnyékkal
Az arcon, terhes förtelmet panaszló
Üreg szájjal, hová a gáz hatolt.
Nézd el nem békült kínok búcsúját
S a téboly szenny habját halálotat ajkán.
Itt a halál, itt van: csak úrfi csiny,
Fickói virtus, ostobúlt erény,
Egy robbanás, egy fagylaló futam,
Kevés rándulás, egy bukfenc az utcán,
Már semmi, rongy tudat s alig egy érzés,
Únt ásítás, a Szahara sötétben.

Adjátok vissza szívemet,
Elvettétek, magamnak nem maradt.
Kellett szívem minden megszült virágnak
Kinek zápor bunkózza kis fejét
S hideges ősz alatt rezegve hajlong.
Kellett a szívem a kóróknak is
Mert senkijök sincs, a paréjnak is
Mert elkapálják bár zöldelni jött.
Kellett a szívem az egérnek is

Ki a fogóban a drótot szagolja
S november napján lármázó libáknak
S madárijesztő tört cylinderének
S az ország útján összeszáradt rongynak.
A kútágasnak is kellett a szívem
Mert annak testén nem hajt zöld levél
S kellett a szívem minden hontalan
Sohajnak, melyet ábránd elbocsájtott
S kellett a néma fellegeknek
Kik üzve futnak s ámúltan szakadnak
S az éjnek is ha nincsen benne csillag
S kellett a szívem fázó tengereknek
S kellett bódorgó farkasoknak
Meg tigriseknek s a hiéna rút
Magányának, mit nem tud kedvesíteni
Hű dúdolással. Meg kellett a hegynek
Mely úgy maradt s nem tud ledűlni néha.
Kellett a szívem Afrikának is
Mert égett homlokkal panaszkodik
S megsült ajkakkal bús arany napokra.
Szívem kellett Észak világtalan
Vidékinek, honnan néz jég merengés
Meg nem pillantható flórák felé.
Szívem kellett az ott hagyott Izlandnak
S a vén földrészek roncsolt szélnek.
Most éhezők cipója csak szívem,
Most csak könnyöklő szűk kis ablakok közt
Hol asszony várja veszni ment urát.
Most talp a szívem árváknak ha járnak
Kiknek fából ütöttek nagy cipőt.
Szívem most úti kő, melynek leülnek,
Szívem sírdomb, millió s mégegyszer annyi
Mert elvettétek minden szívemet.

Adjátok vissza szenvedésemet,
Szépséges szenvedésemet,
A szenvedést adjátok vissza.
Minek, minek, minek vettétek el?
Jaj kontár népek vaskos körömös
Kézetek közt mi lett a szenvedésből!
Koplaltok meg nehéz rossz kotyvalék
Fül gyomrotokba s nincs dohány pipátok
Szomjadt odvába s most kór ízű émelet
Csámcsogtok ásítással. Béletek
És véretek, tüdőtök, szívetek
Járvány epeszti vacogó tüzekkel,
Roncs gégétek heheg s vakúlt szemekkel
Hogy pislogtok s próbáltok égbe nézni!
Sötétség horpad orrotok helyén
És orcátok leégett s ajkatok

Elrántja varrat és mutat hamis
Röhejt s a csók bántódva szárnyal
Fölötte el, távolba mint a kócsag.
Sovány kabátujj lóg egy vállatokról,
Fél, búvik zsebbe, nincsen benne kar
És lábotok térdből vagy térd felett
Vagy térd alatt a kába gyors iparban
Levágattatok s csikorogtok kínos
Derékkal gép lábón meg felcsomózva
Nadrágotok, két mankó közt lebegtek
És titkos csonkról hallgat képetek.
A megmarkolt idegzet villanyozva
Fejetek térgyetek könyökötök
Idétlen farsangot csap rajtatok
S meglőtt velővel sírtok bútalan
Görcsben s figyelgetvén hülyült szemekből
Tát szájjal áh áh holt panaszt hebegtek.
Rab sorsot vettetek, sótlan nyöszörgést,
Majom törvényt, patkány félelmeket,
Vakondok gondot, hulló némulást.
Lappangva kórház jó szagán szipogtok
S lyukadnak rongyolt rámajú sebek
Combon, mellen, karon meg kézfejen
S azok vak fájdalmukban gennyet ejtnek
S színt váltanak, bíborral sárga színt
És barnát violával és utálat
Pókhálós borzadása fut felettök
Saját bűzölgő párájok miatt
S viasz hízottság alkony fénye járja
És dérlik rajtok síri vágy fehérje.
Nincs már kocsmátok, szombat éjszakátok,
Nincs kunyhótok, gólyás kéményetek,
Nincs egy eperfa, nincs cserép virág,
Nincsen kerítés, kis kert, boglya, kút.
Kutyátok megdöglött, elhullt csibétek
Nincsen jóreggelt, nincs jóéjszakát,
Nincs nóta, nincs piac, nincs estharang
Nincsen húsvét, nincs pünköst, nincs karácsony.
Nincs részeg itcének méz dünnyögés
Letentélt kis gyerekeknek nincs mese.
Visztek száradt bőrt és meszes haját
S ringy-rongy ruhát a züllött napvilágon
És romlott szívét kit rossz vón szagolni
S leégett lelket, hol nem hál az isten
S dohot, dühöt lehelltek, nem tavaszt.
Dül hátatok kopár batyuk alatt,
Szemetek csüng és szátok szétesett
Úgy vánszorogtok két parancs között
S rázkódtok hosszas éjeken berakva

Kemény vonatba, hallva hallgatag
Kietlen kín örök hörgéseit
Sötét sínen hajszerű vas kerékről
S jajjajba hág szeggel vert talpatok
S a haltak állott sűrű sóhaja
Mint háló fogja forgó térgyetek
S gőzöl, füstöl felette holti szag
S páráz bajusszotok szőrszála közt
És benne van pipátok füstjiben
És csókotok levében benne van
És árnyékol, bíbor bűnnel borít
Elölt testek gazdátlan élete
Az itt rekedve járt a föld felett
Mint összement köd, a kiömlött élet,
Itt vár, merengve s esztelen kerengve
Savanyú vér s keserű szív ízével
Hullámoz part nekül, dülvén, csapongván
S becsap szátokba, kit falatra nyittok
S kiből óbégattok, ríttok, hazudtok.

Fonnyadt rózsás kert volt a szenvedés.
Hideg lócán ott ültem egyedül
Didergő falevél futott a földön
Sovány szél sóhajtott fülembe
Azt sóhajtotta; soha de soha
Míg élek nem jön énekes tavasz
S fogták egymást elítélt ajkaim
S márvány szemmel figyeltem túl a messzin
Hideg fehér ködökbe, semmibe,
Hol el van már tisztúlva minden álom
S madártalan csendben bebalzsamozta
Nyers szívem a szederjes hervadás.
Tűz volt a szenvedés, jaj égető
Nagy tűz, tűzvész élő hús szívemen
És néma langallással abban égett
Piros dühökkel, dús füstök között
Az élet indus rajzú palotája
S a kért szerelmek démon szárnyai
S napfény rámban pávázó remények.
Zászlózott ünnep örjögött a tűzben,
Szép hercegnék, kegyencek és királyok
Ájulva dőltek perzselő pokolra,
Az ég pernyével omlott s elborúlt
Mezőben trombiták bőszt búttal
Tündöklő torkokon s a háborúlt szél
Tündér trallákat elszakasztva hurcolt
És marcangolt selyem hó kéjsikolyt
És szűz szívek szeráfi szép szavát
S a hárfa hulló permet hangjait
Hideg sziklákra szórta szerteszéjjel

És hamvadozva úsztak át a tűzön
Vonagló szőke hajzatok s elégték
És elvesztek. S a délután arany
Órái hullottak le mind ezer
Kis zendülettel a hamus homályban
S a nap lebukkant és hideg koromban
Alúdni ment s elő rezzent a jég hold,
Dermesztő mód nézett le s kancsi
Mosollyal indult el fagy végtelenbe.
Álmos folyóvíz volt a szenvedés,
Álommal úsztam langy hullámain
S mint már nem élő test, moccantalan
S nyitott szememnek sárga fátyla volt,
Mert könny ment két szememből kétfelé
Csendes, virágos arcu vízre
S úgy néztem én múló zöld partokat
Bágyadt világossággal mint az emlék
És homlokomban vittem éneket,
Búcsúsok Máriás siralmát
És harsanó zsoltárt fűlt orgonával
És reszketeg hideg sírhanti kántust
S szegény zsidó nép fájdalomdalát,
Ében pálcával vert színházi kórust,
Vásári nótások fás énekét
És drótos tótok drótozó panasszát
S ős koldusok húzott dícséretét
És vénleányok sírós valcerét
Dajkák alvó danáját és szopósok
Nyúlós rívását és a téli szélnek
Rém dallamát s farsangéj gajdolását
És zongorás csókház rekedt dalát
S a búskomoly dalárda himnuszát
S a munkások sötétült indulóját
S kis gyermekek világos éneklését
Az osztálynak kikapcsolt ablakából
S könnyem folyott, mert nyitva volt szemem,
Minden hangokra folyva folyt a könnyem
S szívem fájulva fájt és úgy feszült
Úgy mint emlő kit szétvet már a tej
S olyan nehéz volt. És a messzi népek
Könnyen forogtak mert a szívüket
Mind én vittem mellemben egyedül.
S levelezett fák és virágos kertek
Vonultak hátra s úgy látszott megállnak
S indulnak vissza s távol tornyok is
Utánam vágytak lombok közt loholva
S utánam szállt minden vágyó madár
S követtek fenn a bágyadt képű felhők
S utánam szálltak a nyírfák

Hó gyapjokat s aztán utánam úszott
Pihéje mind a gesztenyevirágnak
S minden miatt ment könnyem két szememből,
A fák miatt, a sok kertek miatt,
Madár miatt, virágpehely miatt
S felhő miatt és nagy nagy ég miatt
És könnyezésem édes volt szememnek
Mint szájnak édes sok sok csókolás,
Mert édes szívemből jött a meleg
Könnyforrás, mert oly édes volt a szívem
Mint a mennyország, hol jó ami rossz volt.

Eredj megint villáddal válladon,
A széna szála hulljon úgy utánad
És bajsod alján rezgess nádi nótád.
Csak üljetek leányokkal legények
Átellenben két vendégoldalon
Sorban, cicázva, rázással kacagva
Ha takarásból jöttök alkonyattal.
Csak menjetek pár párral délután
Zöld júniusba vén padon hűsölni
S gyermekkocsit futtatni és fölé
Csörgőzni vígan bábész kisbabának
S a gyepre ülni s ott teríteni
A zsebkendőre liptait, szalámit
S harmónikát kihúzni hajladozva
És klárinéttal ríni kéjesen
És szandolinban a moszat tavacskán
Evezni ingujjban s fehér ruhában
S egy pajkos hullámtól sikítani
S a hintázás kacér veszélyitől
S nevetni semmiért, az ifjúság,
Egészség és a jó kis perc miatt.
Csak menjetek tánckertbe sört nyakalni
És színi szörpöt és cuppogni cifra
Cukrokkal s nyalni cukros szátokat
S új dalra üzni a forgó keringőt
Mely a mosolygó szédülésbe hí
És zöld piros papírlánc égies
Szépsége mélyén alvadt lámpiónok
Rózsás borulatában súgdolózni
És duzzadt kart és durcás derekat
Paskolni s dugni csengős csókokat
És szembenézni a befőttnél dúsabb
Édességben, jaj ifjú nemzetek
A nap ni csúszik és nem esküdött meg
Hogy feljön holnap is! de édes az
Hogy szádat málna mód csucsorba húzva
Parázs szomszédjához közel viszed
Ütő szívvel, forróságot lehellve,

Dúlt homlokoddal, hűnyva lány szemed.
Csak menjetek kuglizni s billiárd
Csatáin síma diadalt nevelni
Csak menjetek labdázni mért mezőnyön,
Suhanni fény alatt jégünnepélyen,
Csak menjetek saszasz szagú szüretre,
Sötét szánkán vihogva névnapolni,
Csak menjetek majszolni szép napot
S habzsolni a forralt fahéjas éjt.
Gyújtsátok fel megint a bált,
Borúljatok belé selyemben,
Alélt csipkékben, hajnal szállagokban
Képzett hajakkal, szerzett illatokkal,
Ájult uszályal, repke legyezővel,
Bársonyban, hő aranyban és hűvös
Ezüstben és lehúnyt tekintetű
Gyöngyökben és ellázadt briliántban
És rezzenő, zúgó, repülve zengő
Vihar zenében, rózsá homlokokkal,
Vált ajakakkal, süllyedő szemekkel
Lebbenni körbe tűz csillár alatt
Jég arcú padlón, nézd a csoda bál
A tükör falban messze andalodva
Hullámszik zsongván véges végtelen
És elvisz észt és szívet elveszít.
Hadd halljam újra lenni az utcán
Hogy búg a bögő s majd a jó meleg
Sóhajjal újra meglehelhetem
Egy hólapátoló fagyos kezét.
Adjátok vissza szenvedésemet,
Ti szenvedtek most, én elfagyva várok
Mint a göröngy s kisülve mint a szén
És nem tudok csak pusztá holdi kint.
Boldogtalan voltam helyettetek,
Fordúljatok meg boldognak valók,
Kérlek, kérlek, összekapcsolom
A két kezem, hogy leggyöngébb legyek,
Letérgyelek nézzétek hogy legkisebb
Legyek mindenki közt, ni földig ejtem
Pondró fejem, sárgák a tengerek,
Látjátok sárgák lettek mint esővíz,
A boldogság úgy sír utánatok
Eltévedettek, árvák, gyermekek,
Fűves világra tett játék babák,
Adjátok vissza nékem a halált,
Adjátok vissza már,
Adjátok vissza, adjátok vissza.

1917 szeptember

JÓ SZÓ [1928]

Homlokom lassan leáldoz

Olvastam a felhőt, a tengert
Tavaszt meg őszt kijártam én már
Utaztam éven, éven átal
Álmodtam és ébredtem én

Gyászommal nem kellek halottnak
Nem kellek gazdagnak szívemmel
Szavammal nem kellek szegénynek
A síró gyermek meg nem ért

A rózsza nyíló szája néma
A szélütött fa nem ölelhet
Az örült víz néz, rám nem ismer
A fölkelte hegy süket tetem

Vad állat nyöszörög a pusztán
Len tűz tolong a föld belében
Jég cirkál a világok mellett
Fenn lesnek spicli csillagok

Itt homlokom lassan leáldoz
Sírom fölött a hold vihog már
Csodálkozom, csodálkozom még
Örökkéig csodálkozom.

Hová megy egy ákác levél?

Hová megy egy ákác levél
Kit a patakra fútt a szél?

Én úgy nézem hamarosan
Ott úszik majd a Maroson

Se Maroson se Kőrösön
Nem passzióz örökösön

Siet a Tisza, felveszi,
A Duna tőle elveszi

Oly könnyű mint a lehelet
Vinni egy ákác levelet

És hajnalban hajnal előtt
Letenni a tengerre őt

Tenger felett fölkel a nap
Lenn boldog lángok ringanak

És ringva ringatják Kelet
Nyugat között a levelet
Ni most ezüst, ni most arany
De mese fényes dolga van
Haltól hajótól sose fél
Se jéghegytől, egy falevél!
Csak élvez és csudálkozik,
Ég meg tenger hogy változik
Habon habozva merre reng
Milyen piros parton mereng
Míg hontalan s oly gondtalan
Ott foszladozhat nyomtalan
Az óceán örök színén...
Szeretnék így elmúlni én.

Bizalmas

Hallod lépéseid ha sétálsz?
Az álmos társalgást szoktad figyelni
Mit két cipőd folytat sétád alatt?
Nem meglepő? kivált ha kavicson jársz.
Hát a kefének halk seprű-neszét
Lesed füleddel ha hajad keféled,
Igen? s ha társaság közt ülven
Hasad megkordul, elrémsz ugye
S egyet köhintesz. Így van-é, felelj!
Beszélj: mit gondolsz egy-két pillanatban
Olyankor? nem tudod? az a köhintés
De árva hang az! a te árva hangod,
Oh arra senki nem szokott felelni.
Mit is akartam mondani... igen,
Hűs és meleg szél sétál néma szádon
Ki és be: a lélegzet. Életed.
Érzed? hallod? hát azt hallod ha nyelsz?
E földön szolgálat nélkül maradtam
Nincs semmi gondom, aaa unatkozom!
Ne vess ki, örvendek ha szép fogad van.
Igaz: te nem tűnődtél még egy percig
Mikor roppantak tördelt ujjaid?
A csendes erdő nem jutott eszedbe
Hol vékony ágat törnek valamerre?
Mondd, hát az ajkad ízét ismered?
Mondjad. Hisz tán haraptad ajkaid
Te is mikor gögödre szégyen ömlött
S szemed gyújtotta vérvágyó harag

S reménytelen reményeid mikor
Dühöngtek szíved rengő ketrecében
S szögezted a szádat, hogy egy nyögés
Ne jöjjön a mélységes háborúból
Amit rendeznek kórod bestiái?
Hát sóhajod mindig meghallod-é
S meghallgatod, mondd? végigolvasod
Míg röppen halkán, azt a névtelen
Sürgönyt, mit a távol halálnak adsz fel?
A kalapodra hullott már levél
Az őszi fák közt? nekem a kabátom
S mellényem közzé is szállt egy levél
S szívemre csúszott. Ó de furcsa ez.
Jaj hadd kérdezzek! a friss kis hidegre
Emlékszel, amit ujjhegyedre vettél
Mikor betűket húztál ablakon
Télben, midőn a hályogos üveg
Hólepte kertbe s alvó múltba néz?
Szemed megérzed néha hirtelen,
A két szemed, mikor húnyod s nyitod?
Érzed hogy él a két néző csiga?
Sejdtéted íztelen s érzékeny ízét?
Nem kószolgattad azt a ritka percet
Mikor melegszik a szem s elborul
S az orrcimpákba is meleg vegyül
S csiklandós lesz belül, meg is remeg
S szemed golyóján félig ecetet
S tokajit érzel félig s ájuló
Eszmélettel látsz égő óceánt
Amely már összecsap fölötted.

Szívem

Én a szívem elajándékoznám
Úgyis mindig csak bánatot hoz rám
Felvarrnám egy béna mankójára
Hóna alá lenne puha párna
Ketté vágnák a szívem, szabnának
Piros cipőt egy kis kódus lánynak
Vagy adnám az anyjának a búsnak
Elég vón tán egy ebédre húsnak.

Orgona virágja

Nem is szakasztottam
Nem is szagolgattam
Meg se tapogattam
Máris levirágzott
Az orgona fája
Hiszen még tavasz van
Mondjad hova lettél
Mondjad mér siettél
Mondjad hova lettél
Orgona virágja

Mondjad hova lettél
Mondjad mér siettél
Mondjad hova lettél
Szerelmes szerelem
Szívem orgonája
Hiszen még tavasz van
Úgy nézek utánad
Álom ez a bánat
Úgy nézek utánad
Orgona virágja.

A felhőkhöz

Úgy kínlódom hogy felvegyem fejem
Egy pillanatra még, ti felhők
Örökre búcsút venni Tőletek.
Ti felhők, kik fölöttem várakoztok
Bocsássatok meg, csókom el nem ér
Ti felhők, lám a sárba fekszem
A góliát Baj a nyakamra lépett
Ti felhők, bársony erdeim
Oh ifjúság nászágyai
Angyaltiporta szőnyegek
Festmények, égi múzeum!
Szabadság, emlék, gyermekábránd
Színház, világtörténelem
Álmélkodó őszállatok
Oh tenger, édes óceán!
Ti felhők, ünneplő tribünök
Ti megváltást borító kárpitok
Szegények fénylő palotái
Ti ártatlan rózsás megyék
Boldogságos bandérium
Ti halhatatlan örömök
Oh néma, néma himnuszok
Melyekben a magas jövők zenéznek

Ti felhők jaj szólaljatok meg
Zengjétek hogy a tietek vagyok
Ájúllok, már fájdalmam is megáll
Már szellemem, szívem kimúlik
Felhőim mentsetek meg, felhők!
Vakok az emberek a földön
Ha én elvesztem, nem lesz senkitek.

Élő szó

Úgy mint az elejtett falat kenyeret
Felveszitek a földről, tiszteletből,
Úgy vegyétek fel a szívet a földről,
A szívet, embernek a szívét
Úgy mint a csillagot megnézik
Meg a szentjánosbogarat meg a smaragd követ
Úgy nézzétek meg, olyan kíváncsi fejjel
A szemet, embernek a szemét
Nem igaz? olvassátok a halottak nevét
A koszorú szallagján mikor a gyászkocsi ballag
Olvassátok el a meleg szegények homlokát
A meleg szegények homlokát
Ugye hogy könnyen adsz tüzet az utcán
Ugye meg se gondolod, ugye rögtön el is felejtéd
Ilyen könnyen adhatsz másnak is az életedből
Ilyen könnyű a boldogság.

Narancs

Láttam ma reggel jönni a Napot
Köd volt a fákra kötve
Tócsát kapott az országúti sár
Didergett messzi kút, kazal, torony
S a foszló szürke sárga vatta közt
A Nap, a gyulladó vörös Nap
Olybá tűnt mint az óriás narancs
Kit egy beteg gyerekek nyújtanak.

Ó de megnémúltál

De sokat danoltak nagy Magyarországon
Nem danoltak annyit az egész világon
Angyalok hallgatták azt a magyar nótát
A mennyországban is úgy írták a kótát

A sok barna hangászt ejnye már mi lelte
Hallgat a hegedű, kiesett a lelke
A juhásznak meg a furulya lett drága
Vagy nem ad az hangot, akárhogy próbálja
Énekes madarak erre nem is szállnak
Dongók is tücskök is más hazát találnak
Nincs ki tanítgassa fiúk jányok torkát
Ó de megnémultál te kis Magyarország.

Hold

A hold sokszor sárga réz
S indián országra néz
Másszor fél eydami sajt
Vérszín felhő héjja rajt
Mint tüzes vas, ma olyan
Holnap sülttök, komolyan
Néha oly szép ó arany
Mint a múzeumba van
Néha halvány rózsapír
Néha zsíros vén papír
Gyémánt szín, rizskása szín
Hol sápadtság, mint a cín
Volt már kormozott üveg
S beütött bohócsüveg
Némelykor jéghegy gyanánt
Ússza fenn az óceánt
Aztán hajszał-féle fény
S mint a handzsár éle, fém
Óh, tükrén most angyalok
Ezüst arca andalog
Szent szerelmök hegedül
Hallgatózom, egyedül.

Itt várnak szegények

Itt várnak, itt várnak
A szegény leányok
Alkonyat felhői
Hulljatok le rájuk
Nékik is hadd legyen
Szép selyem ruhájok

Ti felállott nyirfák
Legyetek legények
Ágatok öleljen
Mozduljatok kérlek
A szegény leányok
Úgy várnak szegények

Szellő holdsugáron
Szerelmet pengessen
A csillag, a csillag
Mint meleg hó essen
Elhagyott ajkukra
Csókot hintegessen.

Holnap

Holnap ha nincs több ifjúságod
A fejed mondd a falba vágod
Szaladsz majd hajdonfőtt a járdán
S óbégatsz csődületben állván?

Bukdácsolsz ájulsz és remegve
Kapaszkodol minden gyerekbe
Belékötsz majd az élő fába
Azt rázod rángatod hiába?

Kérvény hajítsz fel tán a Napra
Rárontasz a rendőrré papra
És rúgsz harapsz habzol dühödve
Míg hurcolnak s eltűnsz a ködbe?

Vagy majd monoklit kensz szemedbe
Utolsó könnyed úgy szeded le
S hűlt sóhajod a rend javára
Ráfúvód a szivar havára?

S élcet hajtasz s vihogsz erővel
Szemközt a bűvös úri nővel
Gerinced ej ha! mint a létra
Tekinteted kacér rakéta

Simmizni kelsz ha bezabáltál
Lerészegít az a csinált bál
Szemed megfúl, kicsap a nyelved:
Lehet csupasz bőrt tenyerelned

Úgye! s kisütsz majd minden reggel
Frissen beretvált két füledde
Bajuszkád közt francia festék
Fogaid márvány sírkövecskék

Tavaszt lehell, ha nem is ingyen,
Chipre a nyakon, parfüm az ingen
S majd a brijjantin dúsan adja
Kamasz fényét rongyos hajadra
Ó képedből szerveznek újat
A ráncaidban dúló ujjak
Tyú strimfild masnid de betyáros
Ismer mint a rossz pénzt a város
A masszórt óra hosszat tűröd
Nyútt hangod cukron köszörülöd
Szerekkel gerjeszted szerelmed,
Jóság mélyedben sohse gerjed
Suttyomban hörgesz és kehelgetsz
Lépcsők után hülyén lehellgetsz
De csámpálsz télben rózsza arccal
Mert az be lesz rózsászva kvarccal
Kényes leülés meg felállás
Félórás fontos fogpiszkálás
Orrtörlés is vagy fertályóra
Mintha vallásos aktus vóna
Sajtok primőrök és likőrök
Vizek porok: bendői örök
Soha egy jaj, soha egy álom
Soha egy vágta a halálon!
Látlak ha csókod kedvesíteni
Elfordúlsz ajkad nedvesíteni
S les a tükör, szemedbe mondja:
Csaló te, szörny, te dög, te ronda!
Nem jobb vón mondd míg hortyogsz kéjjel
A guta rajtad ütne éjjel
Vagy míg egy csíz visít epedve
Kővé vált szíved megrepedne.

Március 5

Mit ér nekem hogy jön már a tavasz
S rigó meg cinke mind reá szavaz
S az égi felhő rózsaszín selyem
S ocsúdik rajta álomszerelem
Mit ér nekem!
Mit ér, hogy száz huncut mosolyt kapok,
Mit ér a víz hogy issza a Napot
Mit ér a rügy hogy hízik, hogy tolong,
Hogy öklelőzne mind a kis bolond,
Mit ér nekem!

S hogy a galamb a tiszta földre lép
Hogy hencseregnek a szabad gebék
S meztláb football nyargal a gyepen,
S biciklisták jönnek, mint ünnepen,
Mit ér nekem!
S hogy némák száján boldogság gagyog
S hogy a tavalyi szalma hogy ragyog
S az új kutyák hancúznak a tanyán,
Ha most is sír az én szegény anyám.

Gerjedelem

Úgy szeretnék a szegény világnak valamije lenni,
Nap, akitől kezdenek a házak reggel melegedni
Vagy a csillag az esthajnalcsillag, ki első az égen,
Kinek minden cselédek örülnek a borult vidéken

Vagy az álom, betegek meg bénák melyben elpihennek,
Melyben se a bánat, se a szégyen, se a bűn nem szenved
Furulyaszó, mely az erdőn túlról késő este reszket,
Szomorúfűz, aki meghallgatja a kis fakeresztet.

Kisujja körme éle

Villám futott borult szemem fölé
Hogy ellopózott a kezem fején
Kisujja körme éle

Azt éreztem, hogy hangya sétál
A szívemen, vagy erdőben, melegben
Sejtettem rózsaszín vonaglást
Opál hajnal s ezüst reggel között

Láng, láng lepott el tengert kerteket
Pillám alélva hullt és rozsdá ködében
Fúltak, vakúltak gyémántos Napok

Betett szememben tűnt egy karaván
A messze, messze, messze Szaharán.

Felhő

Megláttam egy felhőt
Szép viola felhőt
Olyan volt, olyan volt
Mint a boldog álom,
Szoboszlai kenyér
A hetivásáron,

Gyenge domb a pusztán,
Koszorú a bálon,
Olyanforma felhő,
Olyan teljes forma,
Mint az a te orcád
Teljes Magyarország

Néztem azt a felhőt,
Halványodó felhőt,
Megállottam, néztem
Odafenn az égen,
A rózsás, a füstös
Alkonyatvidéken,
Úgy fájt az én szívem,
Ahogy nem fájt régen,
Néztem azt a felhőt,
Míg a magas szelek
Széthúzták, elhordták,
Volt, nincs Magyarország.

Csókoljatok meg csillagok

Csókoljatok meg csillagok
Én vágyva vágyva vágyva vágyom
Oly örült láva dűl a számon
Már el nem oltja nőnek ajka
Se hó se jég nem húthet rajta
Égen földön szomjas vagyok
Csókoljatok meg csillagok

Csókoljatok meg csillagok
Elváltam én már a világtól
Nem kérek altatót virágtól
Nem kérek én mosolyt a naptól
Bíbor halált az alkonyattól
Csók nélkül meg nem halhatok
Csókoljatok meg csillagok

Csókoljatok meg csillagok
Hallom pirúlt hangjegyjejecskék
Hogy zongoráztok bűvös estét
Kigyullad mák álom honában
Kerengve sűrű koronában
Mily boldogságra virradok
Csókoljatok meg csillagok

Csókoljatok meg csillagok
Ti csöpp pulyák, reszketve fáztok
Hiszen pucéron éjszakáztok
Lenéztek egy testvért szemelve

Jövök már, szívem szám emelve
Örökre meleget adok
Csókoljatok meg csillagok.

A gesztenye pelyhe

Esik a hó nézd!
Májusba! Délbe!
Hiszen a nap süt
A liliomokra.
Jaj persze, tavasz van
A gesztenye pelyhe
Szabadul a fáról
Úgy mintha tavaly vón.
Mi hajtja nem értem
Oly csenddel iramlik
Irulva pirulva
Mint késett konfetti
Az elaludt bálon.
Hopp pedzi az arcom,
De drága kis érzés
Hogy viszket utána.
Oly jó most megállni
A szemem betenni
Mosolyba borúlni
Egy édeset nyelni
Alélva csalódní
Hisz álom az élet,
Hisz élet az álom.

Ki tudja a némát

Ki tudja a némát
Milyen hangja volna
Azt a dalt ki hallja
Amit az danolna

Milyen szép szeme volt
Ki tudja, a vaknak
Mennyi mosolygása
A kitört ablaknak

Milyen felhője volt
A fekete éjnek
Milyen tündérálma
Itt minden szegénynek

Csokonai

Akkor Rómában élt szegény Ferenczynk
Canova szép kezét szolgálta ott
A nagylelkű mestertől, úgy meséli,
Derék darab márványt kapott

Dermedt tej volt, Carrara boldog álma
És ő se nem szentet, se nem királyt:
Egy méla lombos főt képzett a kőből,
Az édes bús Vitéz Mihályt

Vendégek jöttek, London utazói
Azok közt volt egy fátyolos leány
Az kék szemét a márványon feledte,
S átlengett hangja fátyolán:

„Csodálatos bánat borúl szívemre
Ábrándkép ez? vagy élő lény vajon?”
„Oh miss, itt járt s a föld alá merült már
Fájdalmasan, fiatalon

Poéta volt, nevét miért is ejtsem
Magyar lett ő, mindegy élt, vagy nem élt.”
A lány még nézte. Hívták, arra fordult,
Indult, lehajtva rab fejét.

Hangom

Ó de szeretek
Minden kis tiszta
Körbenyírt hajú
Vadrózsa bőrű
Szappanos szagú
Új kék ruhájú
Matróz galléros
Úri gyereket

Ó de szeretek
Minden maszatos
Grádicsos hajú
Karikalábú
Leguggolt fülű
Trachomás szemű
Tepertős szájú
Paraszt gyereket

1926

Te nap virradj az eszkimóra
Az a sötét álom lakója,
Egyszer süss ott a vaksi jégfazában
Akkor leszel Nap istenigazában

Oh boldogság, te föld szerelme
Fordulj meg már, nézz egyszer erre
Százszor boldog lesz az az arany orcád
Ha mosolyog a könnyes Magyarország.

Szenvedni a tulajdon bűnödöt

Ez, ládd, a kínok koronája
Szenvedni a tulajdon bűnödöt
Nem, arról nem tud egy teremtetett lélek
Se pap, se kedvenc nő, se hű barát
Ajkad mélységes émelyt panaszol
S megromlott szíved nem lehet kihányni
S nem kapsz országot hol feledni tudnál
Nap hold örökké razziáz reád
Szélvészes fák szörnyülködnek feletted
S te túl kívánnád élni a világot
Merengve érthetetlen perceden
Ez az mi sétádon fejed lenyomja
Az orchesterből ez dördül füledbe
Ez fogja meg szemed ha olvasol
Köhintsz a csendben és magadra eszmélsz
Ki is vagy és mit műveltél magaddal!
Oh, szenvedés mi rád gyűl mint a ház
Legesleggyöngítőbb malária
Kórháza sincsen és nincsen neve
Megörültél s nem venni rajtad észre
Amint nem látni hogy bolyong pupillád
Éjféle tón, ahol sápadtan úszik
Elűzött boldogságod hatyúja
Jaj csak bűnhődni! a segítő sóhajt
Elvonni szádtól mint korsót a rabtól
A tükröket sunyítva kikerülni
Vagy jó sokáig szembesíteni
Magad magaddal, megfogózva nézni
A tükröt, a pokolnak ablakát
S borzadni hangodtól mikor nevetsz
Cukros csókoktól elfordulni búsan
És felhorkanni bájos álmaidból
S gúnyolni fényes sóvárgásaid
S elhinni s fel nem fogni sohasem
Hogy ez te vagy s együtt maradsz magaddal

Egész nap és álmodban éjszaka
S a föld alatt a sírban összezárva.

Pillangó

De könnyű neked
Pillangó, pillangó
A te életed
Egy könnyű tangó

E félig alvás
Ez vón nekem való
Bolond andalgás
Örökös kóstoló

Baj vón a legnagyobb
Boldogság nékem
Ha nem illanandó,
Végem volna, végem:
Én gyöngébb vagyok
Mint e néma tangó
Pillangó, pillangó

A csikós

Nézzed azt a csikósbojtárt
Hogy vágat a Hortobágyon
Mint egy pusztá nagy világon,
Kék ingújjá gatyaszára,
Túzok tolla az a sárga
Kit a csikós oda tűzött
Szoboszlai kalapjára

Nem hallik már a zörgője,
Réz zörgője a csikónak
(Az égen vad ludak szólnak)
Bőr sallangja az még lebben
Fejét hányván a melegben
És a szélbe hosszú farka
Uszkál mindig sebesebben

Tenyereddel a Nap ellen
Nézz utána míg csak láthadd
Nini, már a habon vágat!
Nem alszom én, de ez álom:
Hattyúfehér oceánon
Száll a csikós a mesébe
Délibábos Hortobágyon.

Nagyhortobágy

Én nem tudom

Talán a tenger mélyéből jövök
Mert úgy esik le néha a fejem
Hallgatni méla, méla lány selyem
Borúlt és zúgó csendet, mely örök

Felhők közül ereszkedem talán,
Megállok itt az alkonyat alatt
Én nem tudom, valamim ott maradt,
A boldogságom, fenn az ég falán.

Az alkony néma húrjain

Csalódás volt az én borom
Rózsás kertem merő korom
Árnyék, sohaj hosszúvá nőtt
Ó ciprusok, főúri nők

A csillagokból estem én
Itt lenn szívet kerestem én
A hold, a nap nem szívek ők
Ó ciprusok, főúri nők

Mély útam tünnek tova
Soha semerre sehova
Kimúlok mint szél és idők
Ó ciprusok, főúri nők

Az alkony néma húrjain
Elhúzzom hárfás újjaim
Tengerre zeng az árva gőg
Ó ciprusok, főúri nők.

Az ablak

Megérezem
Mikor a fát meg az eget
Az ablakon keresztül nézem

Oly fáradt,
Oly bágyadt csak én lehetek
Amilyennek látom a tájat

Érzékeny
Vagyok nagyon. Fájnak az üvegek.
Fáj semmi is. Régen rossz nékem!

Rigó

Nem megy ez a vers dámának
Se az ország kormányának
Se magyarnak se zsidónak
Csak a fekete rigónak

Az én szívem, mely vidéki
Régi tisztelője néki
Különösen respektálom
Hogy itt lakik télen nyáron.

Velünk fázlódik míg nyár lesz
Ilyen drámai madár ez
Ha cigány is, ha paraszt is:
Úriember, prima klasszis!

Madaram, csak tűrd el kérlek
Hogyha szemedbe dícsérlek,
Ha hálámmal pötty leventém
Cirógatlak tollad mentén

Nem szoktál tükörbe lesni
Se fényképészt fölkeresni
Bárcsak látnád pedig, bárcsak
A rigók mily elegánsak

Nincs Zwiebacknak próbalánya
Nincs mágnásnak díszdolmánya
Kiér adnám jó kis állat
Pernyeszínű tollgúnyadat

Se hajdú sárga csizmája
Se színésznő harisnyája
Hogy ne lenne hetykébb nála
Bagaria lábodszára

Amint lebbensz, amint nyugszol
Farkod játszik, fejed kuksol
Amint moccansz esők mellett
Nézhetné a cári ballet

Úgy figyellek tolvaj kéjjel
Ha az ágról nézel széjjel
Borostyán csöröd esetleg
Parancsol egy cigarettet?

Nincs szívemben oly szerelem
Nincs oly tréfám, nincs oly elvem
Nincsen oly eszményi, mint az
Mikor egyet furulyintasz

Mondd éhes vagy, vagy ihatnál
Mikor rigó hangot adtál
Vagy tán egy csepp csókot innál
Ha torkod tündérje trillál?

Kár hogy olyan csoda nem nyit
Hogy nem érhetünk el ennyit
Hogy egyszer csak nyelvem érted
S bemutatkozhatnám néked

Én emlékszem anda csendben:
Ismertelek, te is engem,
Hajnalálom közbe híven
Elfájúl fütyödre szívem

Hogy élsz te meg szavak nélkül
Hogy élsz te meg javak nélkül
Hogy élsz te meg isten nélkül
Hogy élsz te meg minden nélkül

Társaságom vajon kell-é
Meghínálak kályhám mellé
Szolgálnék téli diétát,
Fenyőmagot, sárgarépat

Úgy sajnálom, mikor sétálsz
S arra lépek és odébb állsz
S felszállasz a fán egy helyre
Mintha finom lift emelne

Amit piszkolsz az is tiszta:
Egy galambszín kis giliszta,
Meleg... még él a kis árvám
A kalapom karimáján.

Vadlibák felé, téli éjszaka

Ki üldöz mindétig vajon
Te vadlibák, te vadlibák
A hályogos sötéten át
Te bús, te barna vadlibák

Hol vár kvártély, jó lámpafény
Te vadlibák, te vadlibák
Te kicsapott csapat diák
Te bús, te barna vadlibák

A jég, a szél krisztustalan
Te vadlibák, te vadlibák
Mit tettetek ti nagy hibát
Te bús, te barna vadlibák

Hol hangoltak szátokba jajt
Te vadlibák, te vadlibák
A hold is búvik hogyha lát
Te bús, te barna vadlibák
Fölkél a nap, jön a vadász
Te vadlibák, te vadlibák
Meg nem sajnál a vad világ
Te bús, te barna vadlibák

Sötét lesz a Duna háta

A hat hídat el kell zárni
Be kell a Dunát deszkázni
Vagy dróthálót kell rá tenni
Ne lehessen nekimenni
Jönnek jönnek a szegények
Látjátok már nem is félnek
Holnap mind a hídon lesznek
A halálba bukfenceznek
Süthet a nap a Dunára
Kacsinthat a felhő rája
Sötét lesz a Duna háta
Akár a papok kabátja
Ez a folyó meg fog állni
Halott hangon fog kántálni
A hala majd mind elhagyja
Vagy ott szorúl megrothadva

Részvét

Ha olvasztott arany csurogna
Könny helyett két szememből,
Ha sóhajom selyem szál volna,
Pamut lehetne legalább!
Ha véremnek minden lökése
Egy-egy ital tokajit adna
S a haldoklóknak egy-egy percet érne
Pillám sűrű szökellete.
Ha milliónyi pórúsom
Fűtést küldhetne télire
S kezem lebbentve mint a bűvész
Szórhatnék széjjel a világra
Csókot, jó szót, fütytyöt, kacajt
S minden lépésemből csudára
Házhely meg szép kis kert kerülne,

Én éjjel-nappal vándorolnék
Higyjétek meg hogy le sem ülnék,
Ha térgyem érezném gyűrődni,
Felnéznék, egy kortyot húznék az égből
S danolva ballagnék tovább.

Pitypang

Nótába nem írnak
Gomblyukba nem tűznek
Nem tesz kirakatba
A virágos üzlet
Mert te nem vagy ritka
Mert te nem vagy drága
Csak az árokpartról
Nézel a világba
Mintha kis nap sütné
Orcád oly szép sárga
Te pitypang,
Te pitypang virágja

Az urak, a dámák
Úgye rád se néznek
Tán le is tagadnák
Az ismeretséget
Pedig hogy meggyúrtunk
Hogy agyontépáztunk
Te kezes, te kedves
Falusi pajtásunk
Hófehér lelkedet
Szétfújtuk a nyárba
Te pitypang,
Te pitypang virágja

Ezennel én tőled
Bocsánatot kérek
Köszönöm azt a kis
Könnyű gyermekséget
Köszönöm hogy itt vagy
Lehajlok utánad
Gyere bemutatlak
A kaméliának
Csak ne vess rá bátran
Mezidlábos árva
Te pitypang,
Te pitypang virágja.

Köszöntelek mint napfényben hulló levél

Kényes nyögésed nem jut a fülemhez
Szemedén át a végtelenbe nézek
Hajaddal játszom s elfelejtem a neved
Csókom csalás, álom visszhangja hangom
Alakom a forgószél képzeménye
Hazám a köd, majd eltévedsz és sírni fogsz
Árnyék kezemből ujjaid kiesnek
Sikolthatsz, odaadlak a halálnak
Nem élek én, én meg se hallhatok veled
Menj, mézes hőség, útonálló szépség
Mit kérsz? fejem némán azt inti: nem nem
Nincsen szívem, szívem helyén a föld szorong
Az alkony ünnepélyén vérzem érted
A holdból egy sugárral símogatlak
S köszöntelek mint napfényben hulló levél.

Nagy nagy madár

Nagy nagy madár ez a bánat
És nem tudom honnan szállhat
Honnan szállhat, hogy találhat
A szívemre ez a bánat
Sasmadár lesz ez a bánat
Már megvénült, már elfáradt
Vágyakozik meleg tájra
A szívem gyenge dombjára
Ide szokott ereszkedni
Két szárnyával terjeszkedni
Körmeivel belé vájni
Úgy tanítja fájni, fájni
Hol ihattál hol ehettél
Ilyen mázsás mikor lettél
Elterülve nyögök halkán
Amíg itt tanyázol rajtam
Se kérlelni se vadulni
Nem tudok én szabadulni
Csak alélva várni tűrni
Mikor tetszik elrepülni
Hány fellege volt az égnek
Mind elkísért hozzám téged
Attól támad szerte széjjel
Ilyen hajnaltalan éjjel

A nappal holdja voltam

A nappal holdja voltam
Halványan haldokoltam
Éjből való delejjel
Felhőre hajtott fejjel
Pilláim ejtve szépen
Álom lett néma képem
Mélyen tengert virágot
Szerelmes szűz világot
Még sejtettem s óh halkkal
Sóhajtó béna ajkkal
A végtelenbe oldott
Fájdalmam felmosolygott
De tüntem már merengve
A csillaglakta csendbe
Az égen szürke kéken
Lappangva múlt emléken.

Hajó

Hajó megy messzi
Az óceánon
De állni látszik
Mint alvó álom
Az élet sokszor
Nem áll így véled?
Jaj pedig múlton
Múlik az élet.

Holdfényes nyírfát láttam

Holdfényes nyírfát láttam, néztem havak rogyását,
A cinke tollát láttam, bújó fütytyét füleltem
Hallgattam messze menydörgését tavasszal, ősszel
Fehér ökröt meg sárgát láttam mezőn merengni
A víz szövését néztem, nap csillagjait abban,
Szagolgattam virágot, virágot tapogattam.
Virágos zászlók úsztak felettem fönn az égen
Úgy múlok én el innen nehéz arany szívemmel
Én mindig emlékszem majd fűszálra, harmatcseppre,
Lepkére, aki nyáron szállott mint néma álom
Emlékszem, emlékszem majd, én ezt el nem felejttem
Bármerre lengek majd, vagy ha úszom nem tudom hol

Mélázom, el nem fogyhat belőlem a csudálat:
De gyönyörű, de boldog ünnepre voltam híva.

Mennydörgés, villámlás

A sötétkék inges csikós gazda
Odafenn elmordúl
Káromkodik, karikás ostora
Feje felett fordul

Cserdít egyet, olyat hogy kigyúllad
Belé a csapója,
Mind nyargal a vad sörényes felleg
Szerteszét alóla.

Úgy mint a szívbajos szegény

Ahányszor szépséges felhőre nézek
Szúrós szemét repüljön a szemembe
Úgy álljak meg pislogva kinnal
És vérig gyúrjam a szemem,
Csakhogy ne lássam azt a felhőt,
Csakhogy ne fájjon már a szépség,
Szokjam le már a rémült leskelődést
Az Álom ablakán

Egyet találjon ütni még a szívem
Merész szüzcseke titkos mosolyától,
Görcs kapja meg lágyuló szívemet
És elvágódjam, ott a flaszteren
Úgy mint a szívbajos szegény
A száját tátsa majd a népség
És émelyedjen és vihogjon
Ha fúvom a habot s öt ujjam dermed
Egy árny Halál előtt

Csak egyszer merje még a hiú bánat
Szalagjait ringatni sóhajommal,
Bolond szélvész rontson nekem
És csapjon a kórház falához,
A gyászosok sírása mosson,
Dobhártyám a jajszó repessze,
Az embergond öntsön ködöt, ne leljem
Az Ifjúság nyomát.

Ha nincs vágy a szívedben

Ha nincs vágy a szívedben
Barbár a bomló rózsza
S fáradság túlságos szaga
Az ég ha kék is, szürke mint a jég
A felhő mind oly életúnt fakó
Mint vén ponyván esőknek foltjai
S a fülemile hajnali szava
Csak annyi mint ha cseng telefon.

Sajnálom a tengert

Sajnálom a tengert, mert nincsen ősze
Nem tudja az a vas tenger, mi ez
E szőke bánat, bűbáj, szerelem.
De szép is vón olyan szeptember egyszer
Hogy szállna, szállna a hervadt levél
A vadonat kék vízre végtelen
Honnan, csudából, álomból, az égből.
Szegény matrózok nem hinnék, hogy élnek
Úgy ámulnának a korláthoz esve,
Tengerbe hullna a matrózpipa,
Helló! helló! repdezne jobb kezök
S még mit szólnának iskolátlanul,
Bolondot, ünnepit, jaj, nem tudom
S mit képzelnének a sirályok is
Gyáván sivalkodván, szokatlanul?
Buknának, csipkednék a levelet,
Falánk szemök görögne gyanuval,
Aztán engedne szárnyok, a feszes
És elfogódva halkal lengenének
És enyhe rózsaszín lopózna
Eszméletök ködös jegére
S talán el is mulasztanák
A szép zsíros halakra törni,
Kik a hullámot orrukkal kiszúrták
S nézik, nézik, nézik merev szemökkel
Szétfoszlott alkony aranyos rogyását
Vagy mit látnak, mit láthatnak vajon,
Hiszen reggel volt az imént az égen,
Nincs is fejökben ész tűnődni, nincs,
És nincs oly lelkek szálkáik között
Mely boldog és boldogtalan lehet
S nincs hangjok mint nekem, sóhajtani.

De szégyen élni

De szégyen élni
De szégyen élni
Tovább köszönni
Tovább beszélni

Jaj emlékezni
Jaj mindent tudni
Hallgatni szépen
Némán hazudni

Szégyen a sóhaj
Szégyen a bánat
E hűtlenségre
Nincsen bocsánat!

Borúlj rám felhő
Tenger ragadj el
Őszi köd rejts el
Narfény tagadj el

Bújkálni, várni
Haláltól félni
De szégyen élni
De szégyen élni

Remélni, hinni
Éghez epedni
Szívnek dobogni
Meg nem repedni.

Csak a szívem érzi

Nem érzi a halott veréb
Ha a ló a begyére lép
Csak a szívem érzi

Nem érzi a száraz levél
Ha sárba teszi le a szél
Csak a szívem érzi

Ha válnak néma fellegek
Nem érzik azt meg az egek
Csak a szívem érzi

Nem érzi nyíló rózsa azt
Hogy elvesztette a tavaszt
Csak a szívem érzi

Nem érzi azt a sárga hold
Hogy végtől végig árva volt
Csak a szívem érzi.

Meztelen

Ábránd derül elébem, esztelen
Holnaptól fogva járnánk meztelen
Ingünk a napfény, a vihar a fésünk,
Szerelem vón őszinte nevelésünk
Én nem tudom szívünk mikor szeret
Egyet szeretne csak vagy ezeret?
Az ölelések vinnének kerengve
Mint hullámok a tengert végtelenbe
Sejtek csókot többet mint eleget
Csillagos földet, pipacsos eget
Erdőkön élnénk, senkitől se félnénk,
Százszor többet danolnánk mint beszélénk
Csapná a záporos május szelével
Vizes testünk szírommal, zöld levéllel
Színt játszva, mint a selymek és halak
Versenyt futnánk a szivárvány alatt
A sóhaj híd vón estéből az éjbe
Öröm hegyéről álom felhejébe
A tiszta könny altunkban esne meg,
Nyílnának reggel harmatos szemek
Azt sem tudom, dolgozni kéne-é,
Vagy csak vonulni a szüret elé
De tán még a szüret sem érdekelné
Az élet csak szerelmet énekelne
Csak csókot ennénk, legjobb földi jót,
Nem vón kinek leverni a diót
A Nap borúlván, mennénk mind mesélve,
Lábunk megmosni csendes fűzes érre.
Fejünk merengés félre hajtáná,
A mosoly ajkunk nyílván tartaná
Amit beszél a víz, a lomb, az állat
Füleink mindent hallván hallanának
Tollát a gerle s hervadat felé
Levelit tölgy útunkra ejtené
Jaj, csuda vón az őszök levele:
Pillangó, ki nem száll, csak lefele
Télen beesné hajaink a hó
Óh, báj vón, bál vón, bomlani való

Állnának szembe a fiúk, a lányok,
Merő fehér anyók meg aggastyánok
Vón hahota, az ég ketté hasadna,
A boldog isten is velünk kacagna.

A Ritz előtt, ha zene szól

Akkor sajnálom a szegényt
Ha olvas egy boldog regényt
Szorulva a villamoson
Meg a hídon ha nekidül
Bámulni, hogy a víz oson
S ha lép vasárnap egyedül,
Mint úri ember, sarlatán
Kaucsuk gallérral a nyakán
S nyakkendőtüvel és igen
Fényesre nyalt cipőiben
Vagy hogyha a telisteli
Csapatba ő is beleáll
A Ritz előtt, ha zene szól
(A járdán is hallani jól,
Bent ünnepély foly, csoda bál)
Lábujjhegyen ha odaáll
S a kis lányát fölemeli.

Virágok mért hallgatnak

Mért áll a nap felettünk, mért fut mindig a hold?
A föld mért alszik mélyen, miért eszmél a víz?
Virágok mért hallgatnak, mért hangzik a madár?

Szemünk miért hord barnát meg kéket, mért vajon?
A szőlő mért lett édes, miért lett sós a könny?
Más más hangon miért szól a férfi, női hang?

Nem sejtik ezt vegyészek, hervadt professzorok,
Miből, mióta, honnan kelt egy ilyen világ?
Merenghetek s a hosszú csöndet faggathatom

Öröm miért örvendez, mért fáj a fájdalom?
Mért rossz a rossz a szíven, miért nem jól esik?
A hó mért jön fehérben, miért sötét az éj?

Meghalhatok, szemem csak bámul tovább, tovább
Talán lát egy tavaszt itt sárgán lobogni majd
Meg kék havat havazni, az is de furcsa lesz.

A rendőr

A Nemzeti táján
Jobbra balra járja
Összevissza járja
Mind a maga útját
A rengeteg ember
A rengeteg árva

Az a nagy nagy rendőr
A két karját nyitja
A két karját nyitja
A téveteget népet
Arra megállítja
Erre megindítja

Úgy áll tárt karokkal
Utca fejedelme
Utca fejedelme
Te, hogyha valakit
Szórakozottságból
Egyszer megölelné.

Hadd látogassalak meg elhagyottak

Hadd látogassalak meg elhagyottak
Hisz én is el vagyok hagyatva
Sötét van és hideg van egyedül
Cseréljünk sóhajt szerteszórt szívek
Hozzátok érek, megszólítalak
Idegenek kiket nem ismerek
Hisz idegen vagyok magamnak én is
A testem lelkem ismeretlenek
Szeretni kívánnám saját magam
Hát hadd szeresselek hasonlókat
Hát hadd szeresselek szegény szegényeket
Mert én szegény szegény szegény vagyok
Egy fűszál nem nő sík tenyeremen
Arany nem foly csak sárga víz szememből
Felhőkhöz ágaskodni nem bírok
Hogy tapogassam és szagoljam őket
Vének karoljatok belém
Én jó pajtásotok vagyok, mert nékem
Az élet messze s a halál közel
Ti asszu hangú érdes férfiak
Borítsátok vállamra kezetek
Én is bűn gond és búbanat vagyok
Jaj gyermekek kis tiszta gyermekek
Lepjete meg mint tavaszi kiöntés
Hadd essem el botolva köztetek

Tudatlan, gyönges és ártatlan vagyok
Csúfoljatok ki mert otthagytalak
Arcomba hulljatok lombok virágok
Leányok asszonyok, leányok asszonyok
Én nem vagyok más nemzet, más világ
Szívem tűpárna és két ajkam panaszt köt
És éjjel nappal csókot álmodok
S két bimbót látok két holt mellemen.

Kék szeműek

Mindig szólhatnám
Valamit néktek
Ti kék szeműek
Ti kék szeműek

Azt hogy csudálom
Szemetek kékjét
Azt hogy nem értem
Fel nem foghatom

Sokszor úgy nézem
Ti bábok vagytok
Porcelánból van
Kék szín szemetek

Alig hiszem el
Hogy ti is láttok
Itt színről színre
Mindent a földön

Fáradt vagyok én
Én barna szemtől
Ha bele nézek
Csak elfáradok

A kék szemekbe
Jól esik néznem
Lányé, gyermeké
Vagy öreg úré

Ti kék szeműek
Ti szebbek vagytok
Szerelmesebbek
Ártatlanabbak

Úgy hiszem néktek
Több közötök van
A kék egekhez
A tengerekhez.

Ezüst napsütésben

Bámulom hogy indul
Hogy száll lefele
Emitt is amott is
A fa levele

Mint az új pillangó
Ijedez, haboz
Mint a ballerína
Fordul, hajladoz

Mint a szökött csillag
Rézsut úgy inal
Mint hó hull december
Lágy álmaival

Ezüst napsütésben
Havaz az arany
Boldog az én szívem
Vagy boldogtalan?

A veréb, a cinke
Hova tűnhetett,
Szellő se zavarja
A szent ünnepet

A sóhajom én is
Úgy tartogatom
Nem merek moccanni
Ezen a padon

Én vagyok, én vagyok

Én vagyok a Hold, az a bús téveteg
Tőlem ne féljete

A tajték felhő mely az égen andalog
Én vagyok, én vagyok

S a tépett plakát is mikor úgy didereg
Mint az árva gyerek

Az a gazdátlan eb, az is én vagyok
Jaj fel ne rúgjatok

Az alma ha adja azt az álomjő szagot
Érzem az én vagyok

Én vagyok, én, az az őszi levél
Kit rád fricskáz a szél.

Egy kutyához

Tudnád hogy fáj, tudnád hogy szenvedek
Te házőrző, hogy így ugatsz felém
Míg lépek itt a villa rácsa mellett.
Elő loholsz a nyírott pázsiton
Dülled szemed s az ínyed láttatod
Hörgesz, ugatsz, ugatva kapkodod
Fel-fel remek fejed te jó kutya,
Ugatsz, ugatsz, ugatsz dühödve rám.
Mi lelt? Tolvajnak nézel engemet?
Fényes nappal van, zárva a kapu,
Csak nem hiszed hogy most vállalkozom!
Nem is láttam jóformán ezt a villát,
Azt sem tudom ki bújt el itt előlünk
A jó módját én nem kívánom el
Akárki az, tőlem békén mulathat
Vagy nem mulat jól? oh azt fájlalom.
Te tán úgy képzeled hogy rossz vagyok
Mert semmim sincs, csak lángot gondolok
S a szívem mérget főz, lehelletem
Gáztámadás, nézésesem tűzveszély?
Nem nem, derék állat, tőlem ne tarts
Nem száll itt békanyál ártatlanabb
A sóhajomnál s két szemem ha pillant
Földön járó csillag világa az
Rendetlenség, rútság, halál felett,
Nem tud rossz lenni szívem, gyöngyvirág
Csak illatozni tud; s édes gyökér
Marcangolhadd, csak édes, édes az.
Látod megállottam, térítelek
Reád mosolygom tiszta kedvemet
Hangot kínálok, füttyöt dűnnyögést
Adnám a rács közt ujjaim neked
Tarkód vakarnám, hátad mángorolnám
De hát békülni nem méltóztatol
Hiába, sőt annál jobban haragszol.
Cipőm orrához ó ha szimatolnál
Rögtön nyaldosnád meztelen kezem
És jó barátok lennének ízibe
De sajnós elfogúlt vagy kedvesem
Gazdád az istened s hogy így ugatsz
Az szent szolgálat, istentisztelet.
Vajon mi légyen mind e vad vu! vu!
Én úgy szeretném ezt megérteni
De nem kaptam szótárt az ebbeszédhez
Csak bámúllak mint kábúlt idegen
Úgy hallgatom hamis szónoklatod
Embertelen színészi dikciód.
Gyöngít a bánat, elsajnállak itt

Szegény bolond, megrontott pára te
És szégyelem magam, de szégyelem
Hogy bélyeget nem lelsz az arcomon
Hogy nem sajdítod semmi lelkeket
Hogy nem rezzensz s torkod meg nem szorúl
Hogy nincs sugalmaid s fény szemed mögött
Nem virrad, hogy rám ismernél talán
Ki itt a Földön a szívére vette
A szíved, álmod, árvaságodat.
Megyek már, szervusz; ládd fejem lehajtom,
Magamban tengermélyen megcsalódtam.
Ugass kutyám, ugass ha jól esik,
Ha nem tudod hogy engem nem szabad
Ugatnod. Nem baj, fő hogy élvezel
Amíg ugatsz, úgyis hosszú a nap,
Hosszú, hosszú, unalmas, óh tudom.

Köszönöm

Köszönöm oh május hogy láttalak
Hogy fulladoztam orgonák alatt
Köszönöm fűves nyár a meleged
Melengettél mint édes gyereked
Köszönöm ősz a sárga levelet
A boldogság jött bálba teveled
Tél, tiszta tél, köszönöm halk szavad
Kezemre szállott friss pehely havad
Köszönöm felhők, álmod varrtatok
Álommal engem betakartatok
Köszönöm üdvösséges éj neked
Az égi fényt, a gyémánt éneket
Köszönöm óh csók, hév illat zamat
Hogy itt megested érző ajkamat
Jóságos jószág tündér cseppje, könny
Kóstellak, köszönöm, köszönöm.

A margaréta

Valami szél most szállni kezdett
Nem érzem én, nem érzik azt a fák
Nem érzi azt a végtelen világ
Csak egy pár margaréta reszket

Csillagok

Éjfél felé az ég alatt
Oly hangulat esett le rám
Hogy fent az ég az óceán
S a csillagok aranyhalak

Életem

Az én életem nem élet
Csak életet játszik
Az a fa vagyok kérlek
Aki a vízbe látszik

A gyertyának repült a lepke

Az kevés kis sercegés
Amint a gyertyának repült a lepke és
A szárnya megégett:
Az az élet

A fák

A fák a fák
Mert itt járok éppen
Indulnak szépen
Hátrálnak járnak
Mint néma katonák
Fordulnak jobbra át
Fordulnak balra át
Megállok nézni a csodát
S a fák a fák
A fák is hirtelen
Megállnak velem.

Impressio

A fák: a férfiak
A bokrok: az asszonyok
A virágok: a gyermekek
A reggel: a születés
A dél: a szerelem
A csillagos est: a halál

Virágok

Tavasznak ibolya a virágja
A nyár rózsát hoz a világra
Az ősz a krizantémot költi fel
A tél jégvirágot lehell

Jó

De jó a sírba lejtetni
Hitet hazát elejtetni
Világokat felejteni
Feltámadást se sejtetni

SZÉP ERNŐ
ÖSSZES KÖLTEMÉNYEI
[1938]

Elszorult szívvel

Szabad-é nekem még
Nevetni tréfálni
Levelező fák közt
Füttyszóval sétálni?

Szerelem jön szembe
Szabad észrevenni
Minden bánatomhoz
Hűtelennek lenni?

Sors

Senkise látja a felhőt
Az esti sötét egeken

Senkise látja a lepkét
Ha éjszaka száll a mezőn

Az édeni színt a virágon
A kertre ha nem süt a hold

A tenger ezüst ragyogását
Ha reggel a köd leborúlt

A Földön az isteni lelket
Ha mocsok lepi azt be: a gond.

Olajfa

Az olajfa, az olajfa
De sáppadt a levél rajta
Úgy tekintek mint a télre
Az ezüstös levelére

Mosoly járja, csoda bágyadt
Azt a gyenge olajágat

Ki sejthetné milyen fajta
Álmot visel az olajfa

Melynek égő nyári délre
Hold süt az ő levelére.

Harapás

Mikor belém mart a foga
Én észre sem vettem bizony
Belém mart, volt hozzá joga
Nyomát nyolc napja hordozom

Megláttam a tükör előtt
Reggelre, édes istenem!
Hogy visszaképzelhessem Őt
Behúnytam elbájolt szemem

Irtózatossá hogy meghalok
És elfelejtem a nevét
Sötét hideg semmit falok
Nem szája parfümös hevét

Első reggel viola volt
Az a szerelmes drága nyom
Csuda bolond viola hold
Itt kelt föl a bal vállamon

Borult kék lett (a széle rőt)
Másnap reggelre már a hold
Nézem harmadnap délelőtt
Kerek, kerek hú tintafolt

Negyednap pernyeszínt kapott
Ötödnappal lett sápadt hamu
Aztán fehér lett a hatod
Napon, de sárga hajlamú

S tegnap lett barna, halovány
Ma már csak árnyék, lehelet
Nem láttam még ilyen sovány,
Ily finom hervadt levelet.

Míg tűnök a platán alatt

Hajoljatok ti lombok
Míg tűnök a platán alatt
Zöld leveles ágak
Szép zöld kezek lágyak
Érintsétek vállamat

Hajoljatok zöld ágak
Te meg csitúlj bolond madár
Fújjad fújjad majd, csak
Egyet hadd sóhajtsak
Jól esne ha hallanál

Június 24.

Kis piros pillangó
Elbágyadt szegény
Lassít, lejt, hopp megszáll
Egy fűszál hegyén
Összetette szárnyát
Megbillen, de ül
Ha Veled nézhetném
Nem így egyedül.

Kaszálnak

A nagy fűbe heten állnak
Sorba állnak, úgy kaszálnak
Csak bokától látni őket
Azt hinnéd a földből nőttek
Egyet lépnek, egyet állnak
Akár álomban járnának
Le van az ő fejük hajtva
Elhajlásuk táncos fajta
Mind egyszerre suhint, lassan
Hogy én azt alig hallgassam
Mintha édes sóhaj lenne
Bánat lenne, óhaj lenne
Nem napszám ez, nem fűvészet
Fénylő mozdulatművészet
Oly finom, oly csoda fáradt
Ahogy ontják a fűszálat
Mintha nem halálnak adnák
Csak szelíden símogatnák.

Eső után

Ott iszkol még egy felleg
Akár a megdobott kutya,
De már az ég kikékölt
A nap megint örül
S ni még egy csepp esik!
Orron talált; megrezzentem belé
Új csepp! zsupsz, a tükrös járdára hullt
Cipőm elé, vizet szikrázva szét.
Szivárvány hajt, oh illan, mint a láng

Egy taxiból az úr az égre néz
Nekem meg a kezem fejére pottyán
Még egy késő csepp. Jó nehéz, meleg.
Fölvettem a kezem. Mi érdekel,
Én nem tudom. Reflex, ugye.
A jobbkez napsütött bőrén lesem
A cseppet, hogy hogy szikkad rajta fel.
Ábrándító perc, ismerős.
Hányszor de hányszor lehetett
Az élet évei alatt
Hogy cseppet kaptam még az égből
Az utcán így eső után
S épp ily frissen jött ment a nép,
Én meg figyeltem a kezem.

Hinta

Páros csillag fenn az égen
Fenn a holdnak közelében
Nékem olyan nagyon tetsző
Az a csillag az a kettő
Oda kötöm majd a hintám
Ha beszáradt itt a tintám
Elpihenve ringva rengve
Onnan nézek csendesesen le
Onnan nézem ezt a Földet
Ezt a kéket ezt a zöldet
Csoda csendbe rengve lengve
Ázsiákon elmerengve
Afrikákon Ázsiákon
Minden Polinéziákon
Lejtve lejtve, csak felejtve
Fájdalmaim mind elejtve
Szép emlék lesz, félig álom
Hogy itt jártam a világon.

Szeptember 12.

Szeretem a plajbászt hegyezni
Az arcom könyvvel meglegyezni
Az órámat felhúzni lustán
Cipőkenést nézni az utcán
Esőben az ablakhoz állni

Egy gyufaszállal elbabrálni
Fiókban semmiért kutatni
Ismeretlennek tüzet adni
Nyakkendőt kötni
Fésülködni
A kalapom kefélni
Élni.

Új mandula

Nézd oly halvány zöld a tokja
Mint a golfpályán a szoknya
S bent az ájult sárga héjja
A hold ilyen sárga néha
S ez az álomfehér teste
Te vagy ilyen este, este.

Húsvétra

Tojásnak, tojásnak
Nyolc fillér az ára
De kevés is kerülhet
A magyarok konyhájára
A nyúlnak, a nyúlnak
Ára három pengő
Nem élvezhet biz abból
Csak az előkelő bendő
Báránynak, báránynak
Pengőhús kilója
Annyit ölni kár is volt
A szegen marad ni, lógva
Kár is volt, kár is volt
Ölni annyi embert
Kit az öreg Úristen
Mind megöregedni rendelt
Orgona virágja
Rakodj ki az ágra
Borítsd rá az álmodat
Erre a gyilkos világra.

Egyedül

I.

A tavasz hullámai zsongnak
Körül kacagón, melegen,
A tavaszban dalolva fürödnek
Napfényesen itt ezren.

Érzem szíveik dobogását,
Látom, hogy lángol a szem:
Örök ünnepet ül a világon
Diadalmasan a szerelem.

Az ifjúság csodautját
Pártalanul rovom én,
Gond asszony jár karomon csak,
Rút asszony, szomorú, vén.

A tavaszt, szívem, te nem érzed,
Nem reszket az illata át –
Te megbabonázott bimbó,
Nem nyílsz ki sohase hát?

II.

Ha mosolyogni látom őket,
Kik párosak, szerelmesek,
Ha megszorítják egymást a kezek,
Ha édes titkokat susognak,
Zengése száll boldog daloknak –
Nagy árvaságom könnyre lágyul,
Zokogok gyáván, ostobául,
Ha mosolyogni látom őket.

És ha könny csillog a szemükben,
Kik párosak, szerelmesek,
Ha ajkukon sóhaj rezeg
És vivódnak és megcsalódnak,
Siráma száll a bús daloknak,
Betegek, boldogtalanok –
Vadul, pogányul kacagok,
Mikor könny csillog a szemükben.

Piros

Nincs piros szebb
Mint a tulipán
Ha még bimbó
Tavasz derekán

Csak a hajnal
Az szebb nála tán
Ha pitymallik
Messze Cinkotán

Legszebb hajnal
Legszebb tulipán
A piruló
Fiatal leány.

Május

Édeset, de édeset nyelek
Badacsonyi bor ez a meleg

Oly világosság van, oly csuda
Mese, mese a magas Buda

Ünnepfelhő lebeg a vizen
Messzi bűgös örömet izen

S micsoda jókedvet kiabál
Az ablakban az a zöld madár

S egy-egy sárga pöttység itt terem
Tündérből lesz édes istenem

A sínen is szerelem ragyog
Csepp híjja hogy boldog nem vagyok.

Olyan fehér

A bodza nézd milyen fehér
Mint a karéj vajaskenyér

Meg mint a csipke, hajdanán
Ilyet horgolt az én anyám

Olyan fehér, olyan fehér
Olyan szelíd fehér tenyér

Reá borítom arcomat
Emlékszik majd, megsímogat.

Hallga

Most hagyta el az estharang
És hallga... még
Egyet zendít utána
Bágyadtan, szinte bánja
Hogy este lesz, elvész az ég.

Kedvencem ez az árva hang
Vigyázva várom
Halkal csudálom
Míg elrezdül, álomba foszlón
Párisban is úgy mint Szoboszlón

(Páris)

Október

Az utcán a szél, a szél végigszaladt
Hintál még a lomb az ablakom alatt
Egy-egy levél hull a járda szélire
Emlékszem, emlékszem, nem tudom mire.

Karácsonyfa

Az országút szélén
Ott áll télbe nyárba
A Krisztus keresztje
Hóba porba sárba

Félre dűlt a fája
Hallgatott a szélre
Vagy a részeg autó
Billentette félre

Az Ő bádog testét
Megeszi a rozsda
Bajuszát szakállát
Az eső lemosta

Még a szeg se látszik
Ami felszegezte
A kezét a lábát
Arra a keresztre

Olyan mint az árnyék
Mint a tűnő álom
Mégis nézve nézem
Csudára csudálom

Te elhervadt Krisztus
Te vagy az én pompám
Te vagy az én drága
Fényes karácsonyfám.

Taktus

Ahol mutatnak sóhaj vagyok
Árny a gyémánton ami ragyog
Napsugár vagyok Grönland haván
Egyetlen fűszál a Szaharán.

Valami

Szél voltam itt mely ellobog
Egy ernyőt fel nem fordítottam
Egy rózsaszálat meg nem törtem én
Felhő voltam, gyors égi füst
Vonagló szárny, úszékony álom:
Egy árnya sem maradt, nem lett eső
A szívszorulás voltam, a sohaj
A messzenézés, csönd két szó között
A fülsengés, az elcsodálkozás.

Április

Nyargalt mint kiscsikó a szél
Belém akadt egy fűzlevél
Itt megragadt a vállamon
Olyan szívesen vállalom.

Adat

Sose nézem meg mennyi a pézem
Hányadika van ma azt se nézem
Nevem napját mindig elfelejtem
Születésem napját is elejtem
Órák is ha meg kell nézni félek
Jobb nem látnom hogy vész el az élet.

Egy könyecsepp a bűnöm

Egyszer szerettem vón,
Egyszer, boldog lenni
E bűnös világon
Az én bűnöm ennyi
Egy könyecsepp a bűnöm,

Egy sóhaj, egy álom
Ezért kell bűnhődni
Az életen végig,
Végig a halálon

1935

Mennél szegényebb a világ
Én annál gazdagabb vagyok
Enyémelek felhők csillagok
Égenföldön minden virág.

Nyári este

Esett. Az ég megint ragyog:
Juj édeset sikolt
A hold
S úgy kacagnak a csillagok.

1919

Jaj mennyi sánta sánta sánta
Csípőjét rántja rántja rántja
Szívem de bántja bántja bántja

Nehéz ezt bírni bírni bírni
Mit ér itt írni írni írni
Sötétet sírni sírni sírni.

Csak az alvás ilyen csendes

Mintha hó vón, pedig dér ez
Nem süt a nap pedig dél lesz
Olyan csend ez, olyan csend ez
Csak az alvás ilyen csendes

Varjú szól majd arra várok
De még a varjú se károg
Olyan csend ez, olyan csend ez
Isten lelkében mereng ez

Ebben a deres mezőben
Ezüstözött gyenge zödben
Járok ebben a mezőben
A világról elveszőben

Emlék lettem vagy csak álom
Az a fátyol a határon
Ott szűrődik föld az égbe
Ég meg föld a semmiségbe.

A csillagok lejönnek

Mákos kalácsot majszol
A legkódusabb pára,
A csillagok lejönnek
Karácsony éjszakára,
Karácsony éjszakára,
Arany jóság hull nesztelen.

Csak oda nem esik fény
Az ócska keresztfára,
Csak Jézus nem kap semmit,
Csak Jézus mindig árva,
Csak Jézus mindig árva,
Csak Jézus mindig meztelen.

Március virágja

(Szavalnivaló)

Márciusnak nincs virágja
Hideg jár még a világra
Az ibolya, a kis balga
Elfagy némelyik hajnalra

Egy virág van a világon
Az se terem meg az ágon
Se a fű közt se bokorba
Nem szedhetni azt csokorba

Magyar fiúk magyar lányok
Hogy híjják ezt a virágot?
Szívünkön nyit... ez az árva
Magyar nemzeti kokárda.

Márciusban, márciusban
Virágontó nagy május van
Csoda hajnal, tündérvárás,
Pirosfehérvirágzás

Egy kis selyem, vagy csak vászon
Egyszerűen, ránc a ráncon
Olyan olcsó, nincs is ára
De minékünk ugye drága

Óh százszor szép, százszor drága
A március bokrétája
Szívünk nyitott, szívünk termett
Pirosfehérvölg szerelmet.

Le nem tépik soha onnat
Sohse fakúl, sohse fonnyad
Úgy világít a világra
A szabadság szent virágja.

1936

Te nap virradj az eszkimóra
Az a sötét álom lakója,
Egyszer süss ott a vaksi jégfazában
Akkor lesz Nap istenigazában
Oh boldogság, te föld szerelme
Fordulj meg már, nézz egyszer erre
Százszor boldog lesz az az arany orcád
Ha mosolyog a könnyes Magyarország.

Én így szerettem volna élni

Én úgy szerettem volna élni,
Minden halandóval beszélni.

Mindenkinek nevét kérdezni,
Mindenkinek szívét érezni.

A járdán osztani virágot,
Tegezni az egész világot.

Megsímogatni ami állat,
Érinteni minden fűszálat.

Imádni végtelen sereggel,
A Napot, ha fellángol reggel

És énekszóval összejönni,
Az esti csillagnak köszönni

S testvéri csókkal hazatérni,
Én így szerettem volna élni.

ADD A KEZED [1958]

Ne hidd

Ne hidd, ne hidd, ami igaz,
Ami kegyetlen, ami gaz,
Mi ocsmány és alávaló
Ne hidd, ne hidd, ami való.

Hazugság, amit a lap ír,
Félrebeszél az a papír,
Meredt szemekkel aki sug,
Az mind gyalázatos hazug.

Ugratnak, játszanak veled;
Nem lehet az, hogy képzeled!
Nem hiheted, ha van hited,
Gazember vagy, ha elhiszed.

Ne hidd el, ne hidd el, mi gaz,
Ordítsd az égre: nem igaz!
Szeme közé kacagj neki,
Ki a borzasztót hirdeti.

Hátrálj, zárkózz el, menekülj,
Vigyázz, ne süllyedj, el ne züllj,
Vigyázz, a szenny meg ne egyen,
Ne rothadj itt elevenen.

Hallod, ne hidd, mi rút, mi vad,
Mi undort és gyötrelmet ad,
A fényképed, meg a tavasz,
S az Igazság, az az igaz.

Csak ami szép, jó, mindig az,
Mit álmodtál, az az igaz,
Mi nem divat, mi nem haló,
Az, ami örökkévaló.

Csak a kedvesség, az öröm,
A pardon, meg a köszönöm,
A gyöngédség, a figyelem,
Csak az az igaz ideleln.

Csak a segítség, a vigasz,
A barátság, az az igaz,
Csak az a gyémánt-szeretet,
Mi a szívekre veretett.

Beléd döfték a kést: ne hidd,
Kiszaggathatják beleid,
Míg lélegzel s eszmél agyad,
A bűnt tagadd, tagadd, tagadd.

Megmarkolom két válladat,
Szemembe nézz, ne hadd magad,
Tiszta maradj, maradj szabad,
Ne bukj el, meg ne add magad.

Légy tiszta, hős légy, légy erős,
Holtrészeg légy, légy eszelős,
A Földre felhőkből tekints,
Te légy az isten, hogyha nincs.

1942

KÖTETBEN KI NEM ADOTT VERSEK

Két koldus

Csöndes országútján alkonyatkor egyszer
 Találkozott két vén, rongyos, megtört ember,
 Két szegény koldus. S hogy egymás mellé érnek:
 – Ösztönéből örök nagy üldöztetésnek –
 Az egyiknek, ime, megrogyik a térde
 És „ne bánts!” motyogja megriadva, félve...
 Odalép hozzá és megnézi a másik:
 „Koldus vagy, vén zsidó, rajtad is meglátszik!...
 Ne félj, ne reszkess úgy... én neked nem vétek:
 Mért bántanák egymást hitvány koldusnépek?...
 – S néma nézésével fénytelen szemöknek
 A koldusok lassan barátságot kötnek,
 S mert az utjuk ugyis oly uttalan, aztán
 Együtt mendegélnek már tovább a pusztán.
 Hallgatag ballagnak és néznek a földre...
 S az egyik öreg csak megáll eltűnődve:
 „Testvér – szól sóhajtva – valamikor... régen
 Volt egy kis házacska, egy kis földem nékem...
 S mikor még nem voltam ilyen koldus-szegény:
 Azt a te fajtádat – bizony – gyűlöltem én...
 S hogy itt együtt megyünk, az jár a fejemben:
 Ládd, harag, gyűlölség nincs egy szikra bennem!
 Mért hogy gonosz érzés *most* nincs bennem semmi?!
 – Hogy szeressük egymást: *koldusnak* kell lenni!...
 Elhallgat. A zsidó nem felel... csak érez,
 S könnyét letörölni gyakran nyúl szeméhez...
 És tovább ballagnak csöndesen, szó nélkül,
 Míg a piros alkony estévé sötétül.
 A falu még messze; fáradtak is régen:
 Meghálni ledülnek bársonyos gyepszéken.
 A rongyos batyukból csak előkerülnek
 Száraz karéjai sokféle kenyérnek...
 A kolduskenyérben, hej, a puha ritka:
 Hulló könny legföllebb, ami megpuhítja...
 Tüzet gyujtnak aztán, s fényénél mesélnek
 Száz bánatáról a koldus életnek...
 Elsirja a zsidó, hogy a sorsa oly bús –
 Ó, mert ő zsidó is amellet, hogy koldus...
 Hogy kövel dobálják és hogy ősz szakállát
 Lelketlen suhancok meg-megráncigálják;
 Alamizsnát tőlük nem kér – nem is adnak –
 És hogy rája mégis kutyát uszítgatnak...
 A másiknak rajta megesik a szíve:

Koldus a koldusnál nyomorultabb, ime...
S néznek tünődve a pislogó parázsba –
Míg ki nem gyúl fönn a csillagok világa:
Akkor a zsidó a tűz mellől felállva
Csöndesen beléfog esti imájába.
És a másik némán, szótlanul bámulja,
Hogy hajlong a zsidó... búg fel-feljajdulva...
Panaszos sirámok szállnak ajakárul
És a két szeméből könnye csak aláhull...
Majd meg halkan suttog, mellét sűrűn verve...
S reszkető két karját kinyújtja – keletre...
Valakit, valamit mintha onnan várna...
Mintha szoritani vágná a karjába...
Ragyogó szemmel néz az üres légbe
Talán a mennyország nyílt meg most előtte.
S, hogy imádságát a zsidó elvégezte,
Megint lepihen a tűz mellé a gyepre.
Néz a tűzbe békén... boldogan... a másik
Nézi csodálkozva a zsidót sokáig...
Nem sejti, dolgának mi lehet a nyitja,
Csak bámul... végtére lassan megszólítja:
„Hallod, öreg zsidó! Mondjad, mi lelt téged:
Piros volt az orcád... a szemed meg égett...
Napkeletnek álltál... arra néztél arra...
Hol gajdolvá, hol meg hangtalan hadarva.
Az imént még sirtál – most meg, mint a gyermek,
Olyan gondtalan vagy – szinte irigyellek.
Én nem értem... ebben valami titok van:
Mondjad, te vén zsidó, mondjad, mi van ottan?...”
Ősz fejét a másik fölemeli lassan,
Szemében rajongás, csodás áhítat van:
„Ott... keletnek... arra... – kezdi álmodozva –
Népét a Szent, a „Név” oda visszahozza –
Ott van Jeruzsálem! ott van a szent ország...
Ott nem lesz a részem száraz koldusmorzsák:
Cédrusok közt élek, boldogan, bőségben –
Odafönn az égből meg van írva régen...
Hogy itt koldus vagyok – az nem igaz! álom...
Fölebredünk – ott van megígért világom!...
A Messiás eljő – elmegyünk Sionba...
A régi nap felsüt: csupa fény meg pompa!
Van egy nagy, szent templom – az aranytól fénylik –
Imádkozhatom majd reggeltől estélig...
Ott nincsen gonoszság, csak áhítat, jószág:
Ami itt csak álom, ott édes valóság...
Ott meg nem cibálják többé ősz szakállam:
„Zsidó! zsidó!” – ott nem kiáltják utánam.
Ma szét vagyunk szórva, élünk koldussorba’ –
Jövőre szabadon, megfiatalodva...

Kergetnek ma minket hátra meg előre –
Sionban leszünk mind jövőre.. jövőre!...
– Kihamvadt tűz mellett alszik rég a másik...
De ő még mesélne akár pirkadásig...
Öreg este van már... az álom lehuzza
Vén törődött testét. Imát mormol újra
És a másik mellé lefekszik a földre,
S álmában is motyog: „jövőre... jövőre”

A mozdony

Füstöt okádva, szilaj robogással
Vágtatok végtelen útakon átal,
Rovom az utam, sohse nyugodva –
Előre! Előre! – az életem ez...
Lobog bennem a tűznek erője, hatalma –
S a végzet a sínekhez leszegez...
Restül, mereven, ridegen,
Szörnyű-szabályosan kimérve nekem,
Gyáva erővel örökre
Leragadva a porba, a rögre,
Huzódnak előttem végtelenül
A sínek, a sínek...

Mindig titeket látlak, ha megyek,
Ó sínek: a föld tele van veletek!...
Felül vagyok, rajtatok én tapodok –
És szolga vagyok... nyomorult rabotok!
Hiába erőm, a hatalmam, a lángom,
Tiétek a cél, akarat!
Nektek rovom én utamat,
Ti vagytok az úr a világon,
Ti vagytok... az Isten –
Sínek, buta sínek!

Forrong, lobog, izzik bennem a tűz...
– Fellázad néha s úgy ösztönöz, úz.
Elhagyni a sínt, mit unok, gyűlölök,
Melyen millió más vonat is dübörög...
Lázít a tűz és tüzel egyre,
Kitörne az újra, az ismeretlenre,
Hol senki se járt soha...

s mit tüzszezem itt lát,
S mit a sín óvatosan kikerül –
Rombolni szeretném olykor a sziklát!
Titkok homályos ösvényire vágyom,
Szállani gáttalanul... egyedül!
– S villognak ilyenkor,

Kacagva a dőre, vad álmon,
A sínek a sínek...
Értem: jaj annak, aki letér –
Csak az halad, aki a síneken él,
A síneken mindig!
Lezuhan, összetörik, ki lesiklik...
S míg a tűz vadul ég –
A sínbe fogózik a gyáva kerék:
S én tehetetlenül, én leigázva,
Örök-szomjan epedve s lázongva hiába,
A megunt, a gyűlölt utakon maradok...
Restül, mereven, ridegen,
Szörnyű szabályosan kimérve nekem,
Húzódnak előttem végtelenül
A sínek, a sínek...

A vonat

Megy a vonat egyhangu robogással
Az éjszakában, réten-erdőn átal;
Egy elsőosztályu rekeszben
Még ébren üldögélnek ketten.
Hallgatag ülnek s az ablakon át
Bámulják a fekete éjszakát.
Nem látni semmit, ami élet,
Csak a titokzatos sötétet.
Nincs hang egyéb, csupán a kerekek
Vad kattogása. Megy, megy a vonat...
S egyik utas egyszerre megremeg,
A néma tünődésből fölriad
S halkan, nyugtalanul beszélni kezd.
„...Oly különös... sohasem éreztem ezt...
Hogy utazunk, a csendben, unalomban
A vonat fölött gondolkodtam.
Elálmodoztam, áldva sorsomat,
Hogy első osztályon visz a vonat;
Hogy külön ülhetünk e drága helyre,
Mily bölcsen van rendelve!
Itt nem kell küzdeni, helyért tolongva:
Oly jó e fény, oly kellemes e pompa,
Itt a bársonydiványon
Édes, zavartalan az álom...
Hogy elül vagyunk, külön s kényelemben;
Boldog göggel töltött el engem...
S most hirtelen, mely mögöttünk robog,
A harmadik osztályra gondolok...
Mi itt kevesen, környezve pompátul,
És ott a harmadik osztályba', hátul,

Kemény fapadon, büzben és sötétben,
Az egyik szomjan, másik étlen,
Szorongva, rázva, összetörve,
Küzködve *egy helyért* örökre,
Ezernyi bajjal, gyötrellemmel
Utazik annyi, annyi ember...
S egyszerre elvesztem nyugalمامat,
Szorongás lep meg, kinzó, gyáva, vad –
Tudom: itt vannak a hátam mögött
– A harmadik osztály – sokan... sokan...
A vonat velünk örülten rohan –
S úgy érzem magam, mint az üldözött!
Jönnek... és bennem megremeg a lélek,
Úgy rémlik, mintha minket kergetnének,
Az első osztályt kergetik!
Mi kevesek pedig
Menekülünk – azért vagyunk elül...
S utánunk rohannak szüntelenül,
Diadalmas-szivósan, szakadatlan;
A bársony égni kezd alattam...
Nem lehet tőlük szabadulni,
Akármily gyorsan haladunk mi:
Belénk kapaszkodtak, s idenőve,
Hatalmas erővel törnek előre!
Hiába a gondok, a járom, az éhség:
Meg nem akasztja utjuk sietését...
Ha! – a vonat vágat zakatolva:
Mintha a lázongás zaja volna...
Len a kerék ordítva robog:
Hallga csak... emberi hangok azok.
Sírnak, követelnek... szidnak, fenyegetnek...
Ujjongva kitörnek szörnyü zsivajban...
Hallga: csörögnek a régi bilincsek!
Reszkess – már forradalom dala harsan!...
Sír a sötétség kísértete mind:
Vérszínüvé lesz az éjszaka kint...
És egyre rohannak... rögtön elérnek:
Nem hallod, nem érted a hangjaikat?!
Ó hogy menekülünk... semmire véd meg,
Ránk zudul hatalmuk, mint az Itélet
És – összetörik a vonat...”

A toll

A műhelyben kigyúl a villany,
Leszállt a sejtelmes nagy est,
Lent vár a gép, a szörny, a zsarnok
És fent a toll robotba kezd.

Kezdődik – minek vége nincsen –
A láz, a hajsza, az örök;
...S míg tollam a betűket rója –
Egyszerre álmokat szövök...

A tollat a kezemben érzem,
S rajongó tűzben ég szemem:
Tele a szívem dalaiddal,
Oh ifjúság, oh szerelem!

A tollat a kezemben érzem:
Gondolatok felrajzanak,
S ajkamról hangtalan lebegnek
Szerelmes, szép színes szavak.

A tollat a kezemben érzem,
S az éjszakába bámulok,
Sováran száll a lelkem fel, fel –
Felétek, fényes csillagok!...

Elöttem a fehér papír, mint
Egy asszonyarc, hív, integet –
Szerelmes tollam úgy csábítja:
– Csókolj rám csengő rímekeket!...

...A gép belézúg álmaimba,
A gép, a zsarnok, zakatol:
– És rója szürke, bús robotját
Fásult lázzal tovább a toll...

A havasi gyopár

*Innsbruck tájékán tegnap
egy húszéves ifjú gyopárke-
resés közben lezuhant a ha-
vasok között. A havasi gyo-
párnak minden évben meg-
vannak a maga áldozatai.*

A bús, elátkozott havasnak,
Hol nincs madárdal s tél a nyár,
Egyetlenegy virága van csak:
A fehér havasi gyopár.

A zord, kietlen sziklatájnak
Ő a tavasza, a nyara,
A gyopár a havas szerelme,
Mosolygása, napsugara.

Virul üdén és hófehéren
S körötte minden vad, kopár...
Oh természet, te nagy poéta,
Egy szép poémád a gyopár.

S mint ifjú szép királyleányát
A zordon mesebeli vár,
Úgy őriz féltve és szeretve
A havasvárad, oh gyopár.

...S jönnek rajongva, jönnek dallal
Bohó fiúk egymásután:
Szerelmesét egy szál gyopárral
Várja valahol egy leány...

Hiába rózsza, s száz virág más
Kertjében hasztalan virul:
Égő szerelme lánysziveknek
Gyopár a hegy ormairul.

Epedő vágya, sóvár átka,
Bolond és megható mese...
S elindul dallal és rajongva
Gyopárért hű szerelmese.

S előtte tiltón tornyosulnak
A virágrejtő ősz hegyek
Az ifju reszket... visszatérne.
S a lányra gondol: „Ah, megyek...”

Szakadékokból zúg fülébe
Egy hangtalan fenyegetés,
De vár a lány... s az ifju suttog:
„Tovább! Az út már oly kevés...”.

S úgy érzi: vív az ideálért,
Úgy érzi: hős, mese-lovag...
Előtte szikla, gyilkos örvény –
S azt a leányt, azt látja csak...

Oly együgyű a nóta vége:
Az ifjú persze lezuhan –
(A leány vár... vár a gyopárra
S egy ideig boldogtalan...)

Az ifjú véres, buta roncs lesz...
Halálhörgése fölzokog –
És visszhangozzák vad kacajban
A bosszuálló havasok...

Reggel felé

Csókolja már a buja hajnal
Piros ajkával az eget.
Bezárul a csudás meséskönyv:
Az éjszakának vége lett.

Óh éjszakám, a hajnal eljött,
Kiábrándul szerelmesed...
Kacagnom kell a szép meséket,
Amikben hinni jól esett.

Sejtelmes álompalotáim:
A mások rút bérházai...
És szárnyam a rideg falak közt
Vergődik, nem tud szállani.

És halkan csüggedésre bágyad
A rajongásom, a bohó,
Siratom a vidám virrasztást
Én léha, lusta álmodó!

Az élet indul a robotra,
A napfény útjára ragyog,
Vad zsongással táborba szállnak
Az alkuvók, a józanok.

A való ébred... elötörnek
Ujjongó lázban az erők –
Idegenül, fásultan nézem
Az álmos kávéház előtt.

...Menjünk aludni. Megindúlok
Tünődve, lassan, egyedül,
S úgy érzem, az eltűnt sötétség
Az én lelkemre nehezül...

Egy levél

Héber betűk... reszketve írta
Hozzám anyám a levelet:
„Édes fiam, szent ünnepünk lesz
Ó, valahogy el ne feledd!
Elmégy-e majd egy imaházba? –
Szivem miattad nyugtalan...
Ó, ne feledd el, hogy zsidó vagy,
Imádkozz, édes jó fiam!”

Az írás végén százszor csókol
A legjobb, legdrágább anya;
Itt-ott egy könnycsepp foltja látszik...
Mintha szivemre hullana!

A levelet betűzőm hosszan,
Nézem tűnődve, szótalan:
„Ó, ne feledd el, hogy zsidó vagy,
Imádkozz, édes jó fiam!”

Este van. A redakcióban
A lázas munka zsong körül –
S a lelkem innen mesze száll el,
Egy ifjúságot átröpül.
A rég elillant gyermekkorban
Találom valahol magam,
Mikor anyám először intett:
„Imádkozz, édes jó fiam!”

És rég nem ismert ismerősök
Meglátogatják lelkemet...
Ünnep van... szombati köntösben
Apám a templomba vezet.
Ájtatos zsoltár zeng ujjongva...
S közben hallom szomoruan:
„Ó ne feledd el, hogy zsidó vagy,
Imádkozz, édes jó fiam!”

Hogy égett bennem a rajongás,
A tiszta, édes áhitat...
Ó, jaj anyám, arról álmodtunk,
Híres pap lesz a kis fiad...
– S most alig birta kibetűzni,
Mi szent betűkkel írva van:
„Ó, ne feledd el, hogy zsidó vagy,
Imádkozz, édes jó fiam!”

Az élet tépi észrevétlen
A szív üde virágait...
Ó, jaj, hogy fonnyad, megszaggatva,
Legszebb virágom is: a hit.
Könnyeim elmossák az írást,
De vádlón lelkembe suhan:
„Ó, ne feledd le, hogy zsidó vagy,
Imádkozz, édes jó fiam!”

Vonat az erdőn

A vonatunk egy erdőn rohant át,
Vadul robogva ment a gyorsvonat;
A mozdony füttye élesen riadt –
S elhallgatott az ágon a madárdal.

A szürke füst a lombokon szétáradt...
S a csöndesen mélázó rengeteg,
Tündér, manó tanyája, megremeg...
Borongás lengi át a néma fákat.

Az erdő elmereng... az ősi fák,
Kik itt fognak örökre állani,
Kiknek az erdő az egész világ –
Látják a gőzöst messze szállani.

Elátkozott rabok a rengetegben
A gyökerüket föl nem téphetik,
Élnek és nincsen életük nekik;
Állnak lekötve, gyáván, tehetetlen...

A vasszörny füttye, füstje, robogása
A világból kegyetlen üzenet:
Édes, regés szűz nyugalmat temet,
S lázadást lop a boldog álmodásba.

...S a lombok közül a vonat után
Egy szellő indul, sóvár és kesergő;
Panaszát, bús vádját sohajtja tán
A vonathoz az erdő...

Vér

Tekintetem töprenkedőn, sovárul
Olykor jövőd Hortobágyába bámul.
Boldogtalan, rab proletárvilág –
S a csudás, szörnyű délibáb
Véróceánt varázsol énelém.
A tűnődésen és az álmokon
Egy titkos jóslat néha átoson,
Elkápráztat egy örült, szent ígézet:
Vért, vért látok, ha a jövőbe nézek...

Tán századok tűnnek le addig sorban
Néhánynak fényben, milljóknak nyomorban;
A sóhajaink tovább mennek-jönnek
És szivárognak csöndesen a könnyek
És mindhiába küzd a szó, a toll,
Dalok, próféták hasztalan születnek:
A zsarnok gép csak zúg, csak zakatol,
S a milliók sinylődnek gyáván, vesztég,
S csak foly tovább e nyomorult rabélet...

– Míg fölvirrad a szörnyű nagy Ítélet:
Míg a világ két hadsereggé válva
Összeroppan a halálos tusába.
Az egész föld a rémes csatatér,

És az erekből kitör majd a vér...
A háború tombol elkeseredve,
Omlik az élet forró, piros nedve...
S folyni fog a megváltó vér sokáig –
Míg hömpölygő, zúgó özönné válik.
Míg szörnyű, isteni hatalma támad,
Hogy alámossa mind a palotákat
És áradása trónt és szobrokat
És oltárokat széttör, elragad...
Mint a regék folyója, zúg ömölve,
Hogy a földről a szennyet elsöpörje...

S amint rohan a világon keresztül,
Ujjongást, átkokat és jajokat
Egy diadalmas összhangba fogad:
S zugásában a *jövő dala* zendül...
S a vérhullámok fölcsapnak az égig,
Hol még a vak éjszaka feketéllik –
S te ős sötétség, átkos, rut, galád:
Millióknak vére festi oda rád
Egy új világnak piros hajnalát!...

Strófák az utcasarokról

Gyere velem te bűn, nyomor leánya,
Téged sodort utamba ma a vágy,
Jöjj forró, mámoros pásztorórára,
Te utcasarkon hervadó virág.

Gyere velem te szintelen virágszál,
Nem tudom, ki vagy és mi a neved:
Arcodra a gázláng sugára rászáll –
Fiatal vagy s nem bánok egyebet.

Ki vagyok én, te se bánd, te se kérdjed:
Valaki. Jött és egy percig szeret.
Mohón lesi anyád és szűz testvéred –
Hoztam nektek egy falat kenyeret.

Ne dideregj itt, jöjj ölelkezésre,
Olcsó véredben gyuljon föl a láng...
Ez a titkos, vad nászok édes éje,
Csillagos fátyolt szőtt becézve ránk.

Jöjj bűn boldogtalanja, fűzd karomba
Karod, s menjünk az éjben csendesen,
Járjunk némán, járjunk elandalodva,
Hadd képzeljem: te vagy szerelmesem...

Te vagy a mesék Tündér Ilonája,
A hófehér, a szűzi ideál,
Kit lelkünk vár-vár rajongva hiába,
Kihez dalunk sejtőn, epedve száll...

...Ó hazug ábránd, esztelen imádás,
Bolondul hódoló illúziók! –
Te vagy a jó, a valóság, az áldás,
Te vagy az élet, a mámor, a csók!

Jószívű angyal, itt virrasztasz értem,
E satnya testet te öleled át:
Tied legyen ma szívem, szenvedélyem,
S holnap – tán nem is ismerek reád...

Gyere velem, mindenki szeretője,
Te vagy az én szomorú tavaszom...
Karom lemondón hajlik ölelőre
S minden csókom csalódva gyászolom.

Jöjj párom, induljunk hát... szerelemre...
Az éj útján, sápadt lámpák alatt
Remegő árny én, fázva, dideregve
Viszem neked az ifjúságomat...

Éjszaka

A lelkem muzsikában fürdik...
Ó bűnös, édes szép, világ!
Nagy árvaságom most elűzik
A mámoros melódiák.

Lányok kacagnak a fülemben,
Cédák, de édesek, de jók –
Nem vágyom szűzi szerelemre,
Míg ajkamon ég ez a csók.

Nincsen szerelmes dalom, álmom,
De csókra, arra szomjazom
S a cédát mindig megtalálom –
Nekem gyönyör, neki haszon.

S míg éjszaka van, bűnös, léha,
S az ifjúságban tombolok,
Eszembe juttok néha-néha,
Ti halovány hajadonok.

Ti szűzek, tiszta lányszobákban,
Ilyenkor szánlak titeket:
Oh várni csöndesen, sováran,
Panasztalan: mily bús lehet!

Oh várni, várni a tavaszban
S körül az élet ünnepe...
Oly szomorú, mikor tavasz van,
S itt-ott egy rózsza hervad el.

Ki engem vár szűz ajkával,
Ő is közöttük van talán...
Muzsika ringat, ég a vérem
És álmodik rólam fehérén
Egy ismeretlen, tiszta lány.

Éjszaka

Hajolj reám, borulj reám
Én párom, bűnös szép leány.
Nézz a szemembe szeliden,
Érezzen egy szívet szívem:
Borulj reám.

Árvák vagyunk, árvák vagyunk...
Vadul ölelhet a karunk,
Lehet láng a lehelletünk, –
Nincs tavaszunk, nem szeretünk,
Csak hervadunk.

Hajolj reám, borulj reám
Szegény párom, bűnös leány:
Behunyom némán a szemem,
Engedj pihenni csendesen
A kebleden.

Hadd álmodom, van valaki:
Ringatnak gyöngéd szavai,
A szíve ver szívem felett,
Öleli lelke lelkemet,
Szeret, szeret.

Most meglopom az életet:
Szívemben szűz mámor remeg
És muzsikálva átnyílal
Egy hófehér szerelmi dal,
Szerelmi dal.

Hajolj reám, borulj reám,
Szegény párom, bűnös leány,
Maradjunk szótlan, nesztelen –
Egy percig hadd játsszék velem
A szerelem...

A Váci utcán

A levegőben drága illat,
Fényben fürödnek a falak,
Gondosan ápoltt finom népség
Az ivlámpák alatt.

A kirakatban gyémánt csillog,
És szép asszonyok szeme künn,
Selyem suhog halk vízesésként –
Zsoltárod zengi, bűn.

Ó, itt ünnepet ül az élet,
Itt minden kacag és ragyog
S én gyáván, félszegen bolyongok,
Én itt idegen vagyok.

Pillantásom düh, kín, irigység,
Lelkemben lázadás dobog...
Az otthonom ti vagytok, koldus,
Szennyes sikátorok.

Hol átokból, bánatból, bűnből
Sápadt köd ül a melleken,
A külváros felé száll lelkem
Rajongva, szerelmesen.

Ahol fásultan sír az élet,
Hol bús árnyak lézengenek.
A külvárosé szent, nagy álmom,
Mely szívemben remeg.

Álmodva, büszkén szoktam járni
Sikátorok sötét sorát,
Megrészegülök, ha beszívom
Füstjét, bűzét, porát.

Lelkembe ölelem ujjongón
A piszkos, rút barakkokat
S fenyegető tűz gyúl szememben,
Ha leszállt az alkonyat.

Egyszer megindul a sikátor,
Egy rongyos, rémes hadsereg!
Koldusok, tolvajok, csavargók...
És én köztük leszek!

Jövünk, rohanunk a jövőbe,
Az lesz az élet harca majd:
Az árny a fényt megostromolja,
A sóhaj a kacajt.

Elsáppad az arany, a gyémánt,
A palota inog, remeg,
Ha jövök ujjongva, dalolva
S utánam a tömeg.

Ó, hogy fog majd sikoltva futni,
Ez a víg, kacagó csoport...
Az életet mi meghódítjuk,
S megüljük a büszke tort.

Elmossa vérünk majd a multat
S kigyúl a szent győzelmi fény:
Vörös fáklyával a vak éjbe
Én hajnalt festek. Én!...

A Vezuv

Szerelem, napfény, dal, mese táján
Dús virulásban egyedül, árván,
Idegenül, torzúl, hallgatagon
Áll a legendás őshatalom:
A Vezuv.

Nápoly a völgyben dalol, ölel,
Hódolva, remegve nem néznek a csúcsra.
Irtózatot a szem már sohse lövell:
Nem rémcsofó már, csak érdekes, furcsa
A Vezuv.

Távoli földről ember özönlik,
Kiváncsi, merész turistasereg
S a néma Vezuv ormának ered.
Hágnak a mellén, szívére taposnak
Kószálva nyugodtan, mulatva profánul
S a kráteren látcsöve víg utasoknak
Titkos, szent, szörnyű lelkébe lebámul
A Vezuvnak.

S míg néznek a hegyre, másznak a hegyre,
Titáni álmokat álmodik egyre
Lázasan, gőgösen, hallgatagon
A szörnyű, legendás őshatalom,
A Vezuv.

Lenn a szívében, a mélyben, ahonnan
Nem nesz a nesz sem: forradalom van,
Gyötrelmes, örök, vad forradalom.

A nápolyi völgyben zeng örömének,
A Vezuv alatt óh, gondtalan élnek...

A por az istened, Élet? –

S hatalmas hatalma lázad a mélynek,

Óh izzik a mélyben egy isteni emlék:

– A völgyben örökre feledték? –

Pompeji, Pompeji története reszket

Mélyén a Vezuvnak...

A poron, a sáron, a köznapokon

Uralkodni akar a Tűz szilajon.

Lázítja gyötörve a Vulkánt valami:

Ó rontani, dúlni, hódítani!

Mindent, ami szürke, rajongva leverni,

Tombolni, föllengni, sohse pihenni,

Óh uralkodni, istennek lenni!

Ezer évek halnak a múltba

S mámoros kínban vivódva, zihálva

Lázong a Vezuv szent, szörnyű szíve –

Ezer évek haltak a múltba

És gyúlik a láva és gyúlik a láva...

S boldog, búja, szép tavaszéjjel

Kitör isteni, ördögi fénnel

A Vezuv.

Látjátok a gyilkos, szörnyű csodát:

A pokol tör a mennybe a kráteren át!

A völgyben a nász dal jajba fullad,

Mámorosan sújt a Tűz le a porra.

Él, él ím a Vulkan

Diadalmasan, ölte, tiporva.

Reszket az élet egy pillanatig,

Míg a tüzek tüze harsogva vakít.

Míg a kráter zúg, zakatol,
Kétségbeesik, megborxad a por,
Óh a Vezuv!

És vége van egyszer a tűzzivatarnak...
S fölmásznak újra, mulatni akarnak,
Látcsővel a törpe, merész utasok.
Nápoly dalol, a nap leragyog.

Ezer évek halnak a múltba
És tehetetlenül vivódva, zihálva
Lázong a Vezuv szent, szörnyű szive –
Ezer évek halnak a múltba
És hamvad a tűz és elfogy a láva
És valamikor már sohse zuhog...
Elbuknak, alusznak minden Vezuvok.
Ez a végzet, az élet, szent, bolond Vezuvok.
Hatalmatok, tüzetek rege, álom –
S a por lesz az úr a világon!

A déli korzón

I.

Ó hogy tévedtem ide én
A déli séta idején,
Mit keresek idegen Éden
Közepében?

A gazdag paloták alatt
Ezren járnak, hogy – járjanak.
Zsongnak mosolyogva, ragyogva,
Mintha ünnep volna.

S körülöttem üdén, illatosan
Kápráztató asszonyssereg suhan,
S vérem bejárja
A selyem buja muzsikája.

E kacagás, e suhanás itt
Megbabonáz, gyötör és lázit –
Köztetek járok
Szép asszonyok, ti élő álmok.

Pénzes lovagok karján mentek,
Ti szépek, ti sugárzók, ti szentek!
S én nézlek rajongva, imádva –
Hiába, hiába!

Szent bók a vérem lobogása,
Zsoltár a szívem dobogása,
Fürteitekre glóriát fon
Szerelmes hódolásom.

Ó mennyi mámoros dalom van,
S asszonyok: én meghalok szomjan.
Dal-kincsem mind a tietek –
Szeressetek!

Állj meg, gyönyörűség korzója!
Jöjjön az asszony s szórja, szórja
Arcomra csókját mindahány
Izzón, szerelmesen, buján...

A tenger

A tenger régi álmom nékem,
Régi szerelmem, bűvös vágyam –
Óh, hogy bámultam a térképen
Már az elemi iskolában.
Ha este elnyomott az álom
És a Robinzont elejtettem:
Mohón, bátran, rettenhetetlen
Ott eveztem az oceánon.
Fantáziám, miként a bóra
Nyargalta a habokat át...
Fölszálltam a kalózhajóra
S a viharral vívtam csatát...
A tenger, a tenger! –
Imádtam kalandos lelkemmel.
Úgy csábított szent szabadsága,
Titkos, hatalmas végtelenje –
Szívem a mámor átaljárta
S tüzek lobbantak a szemembe.
Gyerekszerelmem, ifjú álmom,
Én viharos, szabad világom,
Óh tenger, látlak végre:
Eljöttem hozzád – betegen,
Az enyhe partvidékre.
Fölkerestem az idegen nyarat
És megfizetem habjaid zúgását
És megfizetem a napsugarat.
Nézlek és kószálok a homokon...
Lelkem veled már nem rokon,
Rajongás nem lobog szememben,
Kalandok nem tüzelnek engem.
A vihart, a vihart hogy imádtam! –
És most, ha látom,

Hogy szél borzolja végig a vizet:
Összébbhúzom reszketve a kabátom...

Cirkvenica

Mikes

Szivtelen, kegyetlen,
Ravasz praktikával
Játszik a sors vélem:
Egymásután láttam
Halni sok bús társam,
S végre jó vezérem,
Én édes vezérem.

S másé lett, kit vártam,
Az a kedves asszony.
Titkolt, szép szerelmem...
Sorsom így rendelte.
Szakadatlan, egyre
Magánosabb lennem.
Magánosabb lennem.

Hazament Rákóczi,
Nagy Törökországból
Szép Magyarországba.
Visszatértek mind, mind:
Én maradtam itt kint
Halottan is árva,
Halottan is árva.

Én legárvább árva
Nagy Törökországban
Életben-halálban:
Itt a ragyogó nap –
S én az én hajómat
Már hiába várjam,
Már hiába várjam.

Engem megkiméltek,
Sirom nem bolygatták,
Én hajóm nem jött el:
Én csendes idegen,
Hadd fekszem idelemn,
Sok jámbor törökkel,
Sok jámbor törökkel.

Zágoni harangszó,
Halottan se hallak:
Nemzetem nem látott
A siromig nékem:

Itt felejték szépen
Az íródeákat,
Az íródeákat.

Vagy nem is felejtés,
Nem is csúfság sorsom –
Tán gondoltak énrám:
Egyedül, egyedül
A bujdosók közül,
Maradjak egy példány,
Maradjak egy példány...

Apácák éneke

Ragyogó nyári délután
A kórház hallgatók kertjében
Apácák ülnek egy padon négyen,
Ragyogó nyári délután.

Nyár van s a kertben ülnek ők,
Piros virágok mosolyognak,
Nyár van és halk énekbe fognak, –
Egy zsoltárt énekelnek ők.

A négy apáca énekel...
Arany napsugár szökik rájuk,
Fényben inog a kórnetájuk –
A négy apáca énekel.

A zsoltár, mely bús, jámbor, német:
Most lángot kap, illatot, lelket –
Így még sohasem énekeltek
Zsoltárt, mely bús, unalmas, német.

A négy apáca fiatal;
Laposra fűzött kebelük zihál
S a zsoltár forró, vad taktusokba száll...
A négy apáca fiatal.

Mintha szerelmes nóta zengne:
Vágy, ifjúság... mámoros csókok álma
Belopózik az ájtatos zsoltárba –
Mintha szerelmes nóta zengne.

A furcsa ének elakad
És hull a négy apáca könnye,
Több, mint az olvasónak gyöngye –
S a furcsa zsoltár elakad...

Hajnali vendégek

Hajnal van és ébren vagyok,
A láz aludni nem hagyott.
Fekszem az ágyon a sötétben
S bódultan és mereven nézem,
A cigarettám tüze hogy ragyog.

Fekszem zsibbadtan, szomoruan,
Perc percre halkán így suhan
S a füst reszkető fátyolán át
Látom egyszerre nőknek árnyát...
Szemem kimered... látom csakugyan.

Száz asszonyárnyék... istenem,
S én most mind, mind megismerem.
A nap nem süt be, nem ég a lámpa,
S látom, beszöktek a szobámba:
Az én céda tavaszi seregem.

Nézem lázban, reszketve, szótlan.
Ó ők azok, akikkel voltam:
Kikre sikátorokban letem,
Akiket egyszer megöleltem,
Akiknek én egy percig udvaroltam.

Itt lengenek mind csodamód:
Egy-egy ölelés, röpke csók,
Egy-egy perce ifjúságomnak,
Kik kiszolgálták a lázt, a szomjat.
Nevük nincsen és sohse volt.

Egész tavaszom látom... s félve,
Nyögve nyújtom karom feléje.
Szólnék, sirnék és lehetetlen...
– Aztán nézek kinban, meredten
A cigarettám hamvadó tűzébe.

Az ács kis fia

A régi világban egyszer
Élt a földön egy ácsmester,
Volt egy kis fia az ácsnak,
Akit híttak Jézuskának.

Nem játszott gyerekkorában
Búvócskát az iskolában,
Az erdőbe se szaladt ki
Csigabigát csalogatni.

Édes epret sose szedett,
Sose lopott kis verebet,
Nevetésre nem állt szája,
Sápadt volt a kis orcája.

Mert a szegényt szólítgatta,
A beteget gyógyítgatta,
Mert vándorolt reggel, este,
Az igaz utat kereste.

Ifjúsága így eltellett,
Benne öröme se tellett,
Egyszer aztán gyenge testét
A keresztre felszegezték.

Ott kinlódott, lassan vérzett,
A vidéken végignézett,
Hát a szélén szép mezőnek
Kis fiuk ott kergetőznek.

Nézte, hallgatta hallgatag,
Mind hogy hancúz, mind hogy kacag,
Csak egy sápadt gyermek látszik,
Ki a többivel nem játszik.

Aki a többitől messze,
Arra bámul, a keresztre...
Megmozdult a Jézus szája:
„A másik ács fiacskája.”

1910

A lány szól

Az élet gőgje megtiport,
Borostás arca sebesített,
A lelkem csupa áhítat
És csókra, alázatra vágyom.

Jöjj szőke szeretőm te szép
Csókold reám a nagy világot,
Hitet, álmot, mesét hazudj,
Mert csókod esküvés és szentség.

Az élet gőgjét akarom
Szeretni csókos szolgaságban
S borostás arcát viselem
Fájó, nagy ölelésed üdvén.

A kenyér

Édes anyám, éhes vagyok,
Adj kenyeret, mert meghalok.
Édes fiam még várni kell,
A buzát reggel vetjük el.

Édes anyám, éhes vagyok,
Adj kenyeret, mert meghalok.
Adunk fiam, mindjárt adunk
Csak először learatunk.

Édes anyám, éhes vagyok,
Adj kenyérkét, mert meghalok.
Ne félj fiam, lesz kenyerünk
Holnap hajnalban csépelünk.

Édes anyám, éhes vagyok,
Adj kenyeret, mert meghalok.
Egy cseppet várjál lelkem még,
Örölni a malomba mék.

Édes anyám, éhes vagyok,
Adj kenyeret, mert meghalok.
Ne ríjj, ne ríjj, te rossz gyerek,
Holnap sütöm a kenyeret.

Édes anyám, éhes vagyok,
Adj kenyérkét, mert meghalok.
Meksütötték a kenyeret,
Akkorra meghalt a gyerek.

Háború előestéje

Chiffrirozott táviratok: jönnek-mennek.

Külügyminiszter: „Milyen pechem van. Csak le ne járjam magamat.”

Egyik uralkodó: fogadja a másik állam nagykövetét.

Ez a nagykövet: „Istenem, talán itt kell hagyni ezt a várost, amelyben olyan kedélyes nép lakik és amelyet úgy megszoktam.”

A másik uralkodó: fogadja az egyik állam nagykövetét.

Ez a nagykövet: „Ó ragyogó esték a balletben.”

A vezérkari főnök: Napoleonra gondol.

A tábornok: „Jaj, nyugdíjaznak!”

Az ezredes: „Tábornok leszek.”

A kapitány: „Ezredes lehetek.”

A hadnagy: „Kapitány lehetek.”

A káplár: „Elveszek egy zászlót, oszt medaliát kapok.”

A közlegény: „Ha a mutatóujjamat levágtam volna, nem vettek volna be.”

Az édesanyja: „Drága szép fiam, látom-e még valaha.”

Dr. Tartalékos: „A fene egye meg azt a rongyos Durazzót.”

A felesége: „Istenem, istenem.”

A gyereke: „Fáj a torkom.”

Az iparos: „Nem kapok megrendelést.”

A kereskedő: „Mi lesz az üzlettel!”

A bankár: „Tönkrementem!”

Munkások: Le a háboruval!

Rendőrök: elkergetik őket.

A lélek intelligenciája: szenved.

A kolera: dul.

Durazzo fölött az ég: kék.

Tölténygyáarak: sürgős megrendeléseket kapnak.

A művészet: kétségbeesik.

Krisztus tanai: hatályon kívül helyeztetnek.

Páris népe: az örömek és szépségek felé siet.

A csók: édes.

A szerbek: csunyák és műveletlenek.

A srapnel: a legundokabb találmánya az emberi észnek.

Az élet: a legfontosabb dolog a világon.

Isten: ?

Késő este

Hallgat már ajtók csapása,
 Kalapácsok pattogása,
 A gyáraknak vonítása,
 A nagy vasak zuhanása,
 A hordóknak zúdulása,
 A villamos csikarása,
 A kofáknak csatítása,
 A család sivalkodása,
 A szekerek nyikorgása,
 A patkóknak csattogása,
 A trombiták harsogása,
 A doboknak dobolása,
 A puskáknak ropogása.

Csak hallik tó locsolása,
 Szélnek lombban motozása,
 Árva madár csipogása,
 A vonatnak mormolása,
 A kutyák ugatozása,
 Sürgönydrótok zúgdosása,
 A denevér kapkodása,
 Az örültek szavalása,
 A részegek motyogása,
 A kórosok nyavalygása,
 Az asszonyok zokogása,
 Gyermek nyúlós sírása,
 Leányok sohajtozása,
 Az élők szívdobogása,
 A holtaknak hallgatása.

Dalforma

Eljön majd a május, majd megint
Zöld ággal, virággal,
Kettesben egy kedves kisleánnyal
Ott ülünk majd a padon,
Bolondosan, szabadon,
Szívünkben a friss meleg világgal.

S hogy ölelném szépen szép nyakát,
Odaáll egy kódís,
Mikor éppen ölelkeznénk szépen,
Odaáll a sok szegény,
Szegény félkezű legény,
Száz, száz, százezer vagy millió is.

„Mink is így ölelnénk, éppen így,
Mostan szép tavasszal,
Úgy szeretnénk mink is vígan lenni,
De hiába akarunk,
Nincs meg már a jobb karunk,
Milyen jó is vót ölelni azzal.”

Megkapom majd gyenge kis kezéd,
Jaj, fussunk el innet!
Akkor meg hátunk megett kocognak
Mankón a féllábuak:
„Álljanak meg, várjanak!”
S halljuk, mint a szélvész, ríni mindet.

Mályva meg székfű virul miránk
S néz az égi kékség,
Már azt hinnénk, itt van a mennyország
S jönnek az özön vakok,
Szemeik vakablakok
S kérdezik, mi ez a nagy sötétség.

Jaj nekünk, ha fűbe heverünk,
A szemünk betéve,
A földből suddognak a halottak:
„Szívetek miért dobog,
Hogy lehettek boldogok,
Ilyen szörnyű, szörnyű téli éjbe!”

Az olvasóhoz

Szívemmel, szívemmel
Szívtelen világba estem
Vétkeknek nem való a lelkem
Kínoknak nem való a testem.

Nem lehet, nem lehet
Nyakamba hegedűt venni
Ráhúzni a szélvész szerelmet,
A sikollyal kékűtra menni.

Nem tudok, nem tudok
Jajszóval kontrázni a bálnak,
Eső levél elé térgyelni
Fáklyát nyújtani a halálnak.

Nem birom, nem birom
Felköszönten a holdat,
Nem birom hírrel híresztelni
Azt, hogy virágok leszünk mi holnap.

Az élet, az élet,
Fényes lármák, dalok, sugalmak,
Fohász, füttyszó s atlanti orkán:
Az összechapott két kéz közt hallgat.

Álmodni, álmodni
Hanyatt, süket, vak fejjel, meredten
Nem tudok, nem tudok már,
Álmodni is elfelejtettem.

Itt voltam, itt voltam,
Amit hoztam azt le nem adtam.
Szétnézek a tévesztett tájékon
Egyedül sárga alkonyatban.

Meghalok, meghalok,
Fenn tiszta fellegek takarodnak.
A sírban elerednek könnyeim
S örökkön örökké folyni fognak.

Halál az utcán

Elénk került Halál az utcán
 Mindenki ment egy másik cím felé
 Úgy pattogott a járdán a sok ember mint a zápor
 Ment mondom mind begombolt szájjal, titkos kis fejével
 Halál elébünk állott: vastag fehér botját emelte
 Úgy mint Londonban az a nagy magos rendőr.
 Olyan férfi arca volt Halálnak mint annak ott Londonban,
 S olyan nagy magos volt, merő fekete öltözetes.
 S mint őszi mennydörgés olyan hangja volt;
 Kell megállni! Ki hová megy itten?
 Mindenki mondja meg mit művelt eddig
 Mi járatban járt életében, mit gondolt gondolatában
 Mit nyelvelt nyelvével, mit végzett két kezével
 Mind igazolja magát, hadd halljuk!
 Felcsapott alvó eszemen a vihar
 És lángra lobbantak hullámai
 Felnyultam ott a megfagyott tömeg közt
 Szentelenül számat tátottam ordítani
 Elkezdtem: én én én
 Az égig nőttem pillanat alatt
 S megláttam lent az öt világot
 Fekete lett világos homlokom
 Le vissza rogytam tündöklő nap alól!
 Oly földi lettem újra mint az emberek
 Nem bírtam ólom szivem tartani
 Úgy estem arcra ott a járdán.

Csók a kapu alatt

Nem, nem jön senki
 Te drága ne félj
 Tedd be a szemed

 Egy kar elfogja
 Síkos derekát,
 Másik kószolja
 Válla melegét,
 Hajlik a fej mint
 A hallgatódzás,
 Verik a pillák
 Pillái hegyét,
 A fül elájult,
 Alszik a tüdő,
 A Föld megcsúszott,
 Leolvad az ajk,
 A nyelv kanóca
 Szikrára talált,
 A kalap alatt
 Tetőtűz langall,
 A mell rohan mint
 Domb ellen ostrom,
 Gomb combra hág mint
 Vaj a kalácsra.
 Az orron át jön
 A szív nyögése,
 A fogak néger
 Álmod dadognak,
 A kéz, két fáradt
 Hullám, tántorog,
 Kígyók izegnek
 A csípők alatt,
 Jön végtelenből
 Egy lassú számum,
 Az ágyék enged
 S inogva simúl
 Lány kapujához
 A mennyországnak.

A holdhoz

Öklömre támasztom arcomat, felnézek reád, esti vendége a világnak, tiszta égi Hold. Minden este más arcod van. Most árnyék vagy, csak egy vékony karéj ragyog fel belőled, olyan vagy, mint a gyász fölött a remény. Mennyi mindenféleképpen láttalak világéletemben: vajaskenyérnek, ötkoronásnak, lampionnak, tejgömbnek, a boldogság arcának, narancsnak, ezüst tónak, halotti maszkomnak, Pierrot-fejnek, magnoliának, kardnak, broche-nak, sárgadinnyének és monoklinak a lump ég szemén, bocsáss meg. Én nem tudom már, mi mindennek. Mindig csuda voltál, a gyermekkor ezüst merengése, az ifjú ábrándok démonja, a homályos szomorúság tiszta tükre, az esti gondolatok társalkodónője és a sejtelmek tündöklő lapja, melyen olvasni lehet. Szórakoztató és ámító voltál, bűbájos és borzongató és álmosító és kétségbeejtő.

Suttogva szólok hozzád, mert olyan nagy a láрма. Drága Hold, te tudod, hogy a mindenségnek vagyok híve, hogy az örökkévalóságnak vagyok kérője és a csillagoknak és minden pillanatnak vagyok barátja. Tudod, hogy az életet kérdezem a haláltól és a halált kérdezem az élettől. Tudod, hogy minden fiókot felhántam a boldogságért és tűvé tettem a világot érte. Te tudod, milyen mély sötétségben vagyok bányász és tudod, milyen tengeren csónakázok. Te ismersz engemet. Te nagyon sokszor néztél, mert én nagyon sokszor néztelek. Lehetetlen, hogy észre ne vettél volna. Úgy láttam, mindig visszanézel rám s ha fellegek közé bujtál, onnan is aggodalommal leskelődöl és előtisztulván, mosollyal hívod szememet tovább. Te tudod, hogy az éghez szegődtem tekintetemmel és az égről nézek mindent, ami ideleln van. De ládd, talpammal a földhöz vagyok ragadva és testemmel és sorsommal az embereknek vagyok foglyuk. Te tudod, hogy gyógyíthatatlanul idegenek nekem az emberek, akiknek mezében futok el a földön. De látod, szív van a mellemben s fejemnek úgy kell lehajolni a szív fölé, mint a doktornak a beteg fölé. Dobog. Fáj.

Az embernek szíve is szívalakú, mint az enyém. Sokszor nem is hiszem, hogy szívalakú a szív, csak egy formátlan darab parázs a pokol tüzéből. Az embereknek a szíve is fájni szokott. Másért, másformán, de fáj. Sajnálom őket s örvendezek, hogy közös tulajdonságunk van. Beszélnek is. Mást mondanak, de az ajkuk fölött repkedő szavak ugyanazok a szavak, amelyekre magam is utalva vagyok. Menekülve keresek mindent, ami közös az emberekkel. Mosolyognak. Sőhajtanak. Könnyek merülnek föl szemükben. Meghalnak. Élnek. Életük tökéletlen. Az emberek boldogtalanok. Aki nem boldogtalan, az szerencsétlen s aki szerencsés, az sem boldog. Sajnálom az embereket. Ostobaságukért is, gonoszságukért is, unalmukért is. Soha senkire nem haragudhatom, soha senkit le nem nézhetek, mert minden ember a halál isteni titkával halad. Míg élnek az emberek, örülnek és szenvednek. Tudod, Hold, mennyivel több szenvedés van a földön, mint öröm. Tudod, hogy most nem udvarolok az örömnak és alig veszem észre az örvendezőket.

A szenvedés mint egy ötödik évszak van most a földön. A szenvedés levegőhullámaiban járok, amelyek fojtogatnak és béklyózzák bokámat. A szenvedés ezerféle és ezerszeres. A szenvedés csodálatos, mert megvan. Itt van, akár a föld, akár a víz. Mondd, Hold, látod a szenvedést? Az égitestek tudnak erről a világról? Nem nézik ki maguk közül a Földet? Nem akarják kigolyózni? Tudjátok-e, hogy itt a szenvedés? Talán csak ennek a bolygónak a levegőjét bírja, tán a Föld flórájához tartozik. A szenvedés a Földnek egyénisége, kiválósága.

Talán a Földnek köszönhetitek a felhőket, mert mint baldachin borulnak a földi szenvedés fölött. A szenvedés ideleln az örökkévalóságból jön, mint az élet és az életért van, amely elmulandó. A mező miveletlen növényei közt gyógyító füveket leltek az emberek. Aki a füvekbe iratot rejtett, tudta, hogy beteg lesz a test és aki illatot lehelt a virágokba, tudta, hogy beteg lesz a lélek. Könnyeket, sőhajt hoztunk magunkkal az útra és a remény élesztőjével élünk és az álom altatójával alszunk. A legeggyűbb lélek is teli van narkotikumokkal és elixirekkel, egy kézipatikát hordoz mindenki magában. A szenvedés ellen, vagyis a szenvedés mellett, annak az érdekében, hogy bírjuk a szenvedést. Hogy éljünk vele. A szenvedés természetes. A szenvedés élet. A szenvedés gazdagság. A

meghasogatott, esőtől meglágyított, hótól elnyomott, fagytól dermedt föld adja ki a búzát és a pipacsot. Virágokhoz érkezünk szenvedéseinkkel. Ha meghalunk: aratunk. Ránk borul az egész élet koszorúja. Jaj, te Hold, ha ráérnék idelelni csak a szenvedésről kimondani, amit elolvastál szememből. Tudod, mit szerettem volna most is? Nem írni mint író, nem költeni mint költő, csak szólni egy szót mint ember.

Isten veled

Felvettem egy szép
Nyárlevelet,
Ki a nyárfáról
Lelebegett.

Forgatom ezt a
Falevelet,
Arany ily sárga
Sose lehet.

Sem a borostyán,
Sem a Kelet,
Csak a szerelem
Álma lehet.

Megcsókolom a
Nyárlevelet,
Csókom halkabb, mint
A lehelet,

Adom a szélnek
A levelet,
Árva levelem,
Isten veled.

1926

Tavas

Első nap ibolya
Kankalin a másnap
Margarétát hínak
Harmadik pajtásnak.

Első nap gesztenye
Második a bodza
Harmadik délután
Az orgonát hozza.

Első nap a béka
Második a fecske
Megszáll a pillangó
A harmadik este.

Álom az első nap
Csudálat a másik
Harmadik hajnalra
Szívem szakadásig!

1928

Nyár

Ó hogy cicázik ez a víz
Ez a Duna, ez a Duna
Mintha a sok szegény szegény
Fölösleges leány legény
Belé nem hullana

Jaj hogy bír sütni ez a nap
Hogy mosolyog, hogy kacarász
Mintha nem is lett vón jelen
Mikor hömpölygött ideleenn
A vér, a bűn, a gyász

Kék tenger alszik odafenn

Tél van, december
 Ni most is füves még a gyep
 Ha sápadt is, ha deres is
 Tél van, december
 A szilfán még levél ragad
 A hárson is, a tölgyön is
 Tél van, december
 Egy cinke selypít hallga csak
 Iszkol, repes, jó kedve van
 Tavaszi tollazatba jár
 Mindig van ládd egy kis tavasz
 Kék tenger alszik odafenn
 Ki nem hal álom és remény.

Szegénynek égett arca van

Oh, szégyellem magam
 Egy fáradt nő jött most a járdán
 Reménytelen szemekkel, árván,
 Szegénynek égett arca van.
 Hallgattam, mint mindenki más.
 Elhagytam, mint mindenki más,
 Pedig meg kellett volna állnom
 És őt megsimogatni vállon,
 Rá sóhajommal fátylat adni,
 Egy jó szavammal megitatni.
 Mely, mint a könny, oly jó meleg:
 Mi történt a földön veled,
 Mondd el nekem, boldogtalan.
 Úgy szégyellem magam.

Tél

Nézve nézem a hóeste fákat
Hol vették a haloványkék fátylat
Lélekzetem hallom csak, a halkat
Ég is, föld is fátyolosan hallgat
Csuda csend ez, a varjú se károg,
Azt hiszem, a másvilágon járok.

Karácsonyfák

Némely karácsonyfa
Magas, mint a pálma,
Rajta ragyog a gazdagság
Valóra vált álma.

Vatta felhőzetben
Gyémánt Hold, arany Nap
S ezüstsál Tejúton
Gyöngy csillagok vannak.

Némely karácsonyfa
Olyan apró-cseprő,
Annyi mint a hitvány virgács
Meg mint a tollseprő.

Pénz se adtak érte,
Úgy szedték fel, félve,
Amint a szél elsodorta
A piac szélére.

Filléres gyertyácskák
Gyulladnak ki rajta,
Egy pár cukor csüng az ágán,
Az is olcsó fajta.

Ez a szegénységnek
A karácsonyfája,
Álmodozó gyermekarcok
Tekintenek rája.

Csodafényben fürdik
Arc, meg szív, meg elme:
Oda tűz a menyországból
Kis Jézus szerelme.

1934

Hervadt levél leszáll a hóra

Az ősznek nincsen vége hossza
A levelet még most is ossza

Csend, tisztaság, tündéri óra
Hervadt levél leszáll a hóra

Akár terítő szobalányok
Abroszra hintik a virágot

Szeretném én ha így élnétek
Megállani ha ráérnétek

Ha nézhetnétek amit nézek
Ha éreznétek amit érzek

[Lányok lábán harisnya...]

Lányok lábán a harisnya
Ki-kireped lenn a sarkon
Ott kis testszín félhold ébred
Minden utcán szemmel tartom

Élnek még hű napimádók
Vad szigeten, Trinidadon
Lefelé húz az én szívem
Ezt a félholdat imádom.

[Ó de csendes hónap...]

Ó de csendes hónap
A szeptember hónap
Nem hallik a szava
Fekete rigónak

Hallgathatom, igen,
Alpár Gitta hangját,
Zongorát szakszofont
Szinfónikus bandát

Odaadnám mindet
Egyiket se bánom
Csak te tovább szólnál
Kedves kis cigányom.

1935

Három platánlevél a földön

Ez a barna levél
Olyan nagy kerek, ni,
Belé lehetne a
Szívemet temetni.

Még nagyobb a másik
Színarany a bőre
Lehetne egy néger
Király legyezője

Hát ez a harmadik
Ebből varrhatnának
Egy pár piros cipőt
Egy szegény leánynak.

Én édes Jézuskám

Én édes Jézuskám
 Arra kérlek téged
 Hozzá nekünk, hozzá
 Egy kis szegénységet

Nem azt a vadságot
 Nem azt a vakságot
 Nem azt a fertelmes
 Csúnya gazdagságot

Csak a szegénységet
 A szegények jussát.
 Tisztuljon már innét
 Ez a nagy kóduesség

Hozzad vissza Jézus
 Azt a szegénységet
 Búbos kemencében
 Mikor csutka égett

Tepsiben a kolbász
 Zsírjába henyéljen
 Este lámpa süssön
 Rádió zenéljen

Szűr kerüljön újra
 A magyar vállára
 Csizma a lábára
 Végre valahára

Dohányt a pipába
 Mindennap vehessen
 Egy komisz Leventét
 Szájába tehessen

S ne legyen probléma
 Se Memfisz se Mirjam,
 Ezt a Budapestet
 Én is jobban bírjam

Hogy több mosolyt lássak
 Füttyöt nótát halljak
 Mindenki bajába
 Hogy belé ne haljak

Én édes Jézuskám
Csudáid mívével
Hátha boldogulnál
Az urak szívével
Állást adass, áldást,
Ne hiába kérjék
S emeltesd fel Jézus
Gürcölőknek bérét
Jézuskám az égből
Nézzél le ezekre
Karikagyűrűt tégy
A csupasz kezekre
Aki szerelmes lett
Hadd lehessen páros
Friss fészekkel végig
Rakódjon a város
Óh nem kell a kiskert
S ház körül akácok,
Szűk emeleten csak
Kétszobás lakások
Bútor legyen bennök
Gyúródeszka teknő
Legyen egy kutya is
Gyerek meg majd kettő
Ezt a leányságot
Ezt a legénységet
Intézd el kis Jézus
Ezt a szegénységet
Jézuskám ezt hozza
Kérve kérlek téged,
Ezt az ügyes kedves
Édes szegénységet.

Apám

Ezüst órája volt, egyfedeles, ócska,
 Azt az órát hordta prepa kora óta,
 Felhúzta csöpp kulccsal lassan minden este
 A kis fia nézte, nézte, óh élvezte.

Azt a vén óráját de tudta dicsérni:
 Még az onokáját is túl fogja élni.
 Órás ezt az órát nem látta még egy se,
 Sose siet, sose késik egy percet se.

Sose késett ő se, bajuszos korába
 Reggel nyolc órára ment az iskolába.
 Szegény gyerekekbe az ábécét verte,
 Rongyos fizetésit avval érdemelte.

Annak örült, hogyha a május kiáradt
 S vitte az erdőre azt a gyereknyáját,
 Elnézte hogy futnak, hancúznak, hevernek,
 Ilyenkor az ember lesz maga is gyermek.

Kivette osztán a hegedűt a zsákból
 Soha el nem maradt ez a mulatságból:
 Dalukat kísérte, táncukat diktálta,
 Estére a nyáját haza muzsikálta.

Rakodva virággal, csigával meg makkal
 Kézenfogvást léptünk sorban alkonyattal,
 Piros pillangók az édes álmodat hordták,
 Azt hiszem Szoboszlón volt a Tündérország.

Óh a hegedűnek a négy szőke húrja
 Áldást hozott, áldást a tanító úrra,
 Hitták muzsikálni lakziba, névnapi,
 Úgy elmaradt, nem jött meg csak virradatra.

Névnapi, lakziba, Lajos napi bálba
 Boldog magyarokat büszkén muzsikálva
 Százával a nótát a négy ujján rázta,
 Négy, öt, hat pulyáját etette, ruházta.

Ő maga, az apjok, mézpipát vett mindég:
 Pohár sert se ivott ha csak nem volt vendég
 Legfeljebb olvasni járt a Gazdakörbe,
 Elaludt a pipa, s maga is, letörve.

Mikor unatkoztam a frakkos banketten,
Kortyoltam a pezsgőt és a rákot ettem,
Meg ha Páris becses borait izleltem,
Akadt olyan percem, hogy keserűt nyeltem.

Néha meg ha túrtam selyem nyakkendőket,
A kezem megállott, elutáltam őket,
Mert az a nyakkendő jutott az eszembe
Kit apám vásárolt mindig Debrecenbe.

Mindig, értsed ezen: egyszer esztendőbe:
S nem is válogatott ő a nyakkendőbe,
Volt ott egy fekete durcás chifon fajta,
Gyárba varrták össze, fórsriftosan hajtva.

Ismerik remélem, az a régi módi,
Ez szokott tanító urak mellin lógni,
Lelkész is ezt hordja, bíró is vidéken,
Gyengém nagyon régen e nyakkendő nékem.

Nem kell, hogy a grófok dámáinak tessék,
Nincs hiuság benne, nincsen csak tisztesség,
Komolyság van benne, illendőség jóság,
Hűséges szegénység, lemondás, olcsóság.

Jaj de bánom, hogy mind elvesztek, elhulltak,
El nem tettünk egyet, foszlottat, fakultat.
Tartanám vitrinbe, elővenném, nézném,
Sóhajnál lágyabban simitnám, becézném.

Hát te kézi lámpás, vajjon hol lehetsz te,
Kivel a pallón jött sötét őszi este,
Hintáló világod mégegyszer ha látnám,
Apa! – ha még egyszer elébekiálnám.

Könnyeit cseppenni láttad ugye Isten
Mikor Kossuth Lajost eltemették Pesten:
Néztem én számtátva mint hatéves gyermek
Sírását annak a hű magyar embernek.

Fekete éjféltre, halovány hajnalra
Hallatlan harsona szava ha szólalna,
Égből le a földre fényes angyal szállna,
A temető fáit érintené szárnya.

Sóhajtas suhanna hantoknak alatta,
Rezzenne a csontja annak aki lakja,
Zengene fenséges mennyei karének,
A halottak mind mind szedelőzködnének.

Elhülve, orrukat fülüket keresve,
Négykézláb, felnyúlva, szédülve, elesve,
Úgy indulnának meg lassan, révedezve
S eszmélni és nyögni meg dadogni kezdve.

Ádám, [v. sz. Apám] fel ne támadj! Harsonaszó, ének,
Isten ne engedje, hogy serkentsen téged.
A te csendes álmod apám álmodd, álmodd,
Álmodd apám, álmodd a régi világot.

Fohász

Bárcsak felmehetnék
A mennyekbe liften,
Térdelnék Elébed
Te jószágos Isten.

Kezem összetenném,
Úgy kérnélek Téged,
Tegyél nekem egyszer
Egy kis szívességet.

Amit Tőled kérnék
Szepegve, dadogva,
Egy szavadba kerül,
Egy bólintásodba.

Könnyem is pottyanna,
Előtted nem szégyen,
Képnélek jó Isten
Hogy most tél ne legyen.

Szentséges Közönyöd
Jobb időkre tedd el:
Az idei telet
Engedd el, engedd el.

Pillants le erre a
Megbukott országra,
Lyukas tetők néznek
Te fényes orcádra.

Nincs ablak a falban,
Pincébe fa nincsen,
Nincs szűcs, ki vállunkra
Meleg bundát hintsen,

Vékony rongyainkat
Nézzed jó Teremtő,
S ki cipőt talpalna
Nem jön olyan mentő.

Jaj, ha a tél ránk nyit,
Megfagy itt az ember:
Ne legyen december,
Legyen csak szeptember.

Gyepen ne legyen dér,
Zuzmara az ágon
A mezőt liszt lepje
Most Magyarországon.

Hó, eső ne hulljon,
Föld ne legyen fertő,
Essék, ha esni kell,
Inkább majd tépertő.

Ragyogok majd Rád, mint
Gyertyalángos oltár,
Sose felejttem el,
Milyen kedves voltál.

Régi jó világ

Istenem de jó világ volt nálunk valaha,
Mikor még élt Ferenc József, Jókai, Blaha

Az úttesten pattogtak a szép fiakkerek
Fütyörészett városszerte az inasgyerek

Villogott itt a monokli, az előkelő,
Egyiptomi cigarettát szítt a könyvelő

Cilinder volt a polgáron, lakkcipő, zsaket
Gyémánt gyűrű lepte el a kövér kezeket

A cigány ráhúzta este, folyt dáridó,
Pezsgőből itta a pertut gentry meg zsidó

A nyár csupa lóverseny volt, a tél csupa bál
Meg disznótor, mit a magyar oly kéjjel zabál

És francia zene szállott, a *valse lente*, s a *bleue*,
És párisi parfümökben fürdött mind a nő

Konyakunk is francia volt, s az a sok likőr,
És finomabb sajtot adott *Brei*, mint Pusztadör

És egy Gerbeaud-torta, az a mennyei zamat...
Mindig mindig meg akartam ölni magamat.

Év nélkül:

Kedves öcsém

Kijártad minden iskolád,
Öcsém állj meg, ne lépj tovább,
A kislány várjon egy kicsit
S a blues s a jazz mely úgy visit.

Az élet jön most, a világ,
Még egy percig maradj diák:
Füleljed bátyád tanait,
Mert boldogulásra tanít.

Jaj féltelek nagyon, gyerek,
Hemzsegnek nézd az emberek,
Vigyázz hogy életúton
Ne tapossanak majd agyon.

Vigyázz ha jársz, vigyázz ha állsz,
Vigyázz ha autóbuszra szállsz,
Ki már föllépne, hogy nagy úr,
Lökd félre irgalmatlanul.

Lábára hágsz valakinek,
Pardont sose hadarj, minek?
Sőt, tyúkszemét gázold le, le,
Éreztesd súlyodat vele.

Tyúkszemről tyúkszemre haladj,
A muszkli fontos, nem az agy,
Bolond kinek az esze sok,
Csak a buták az okosok.

Hát légy okos, sose feledd
Fajtádért fájó kebeled
És mindennap hördülj nagyot:
Csúda de nagy magyar vagyok!

Addig danoljad ezt a dalt
Míg nem szerzel szép hivatalt,
Mandátumot, mozit, pazar
Villát, mint kárvallott magyar.

Ó hát a nők! A nők fiam
Neked nyílnak mindannyian:
Akárki lánya asszonya,
Tipord el és robogj tova.

Ami kis szív szívedbe bújt,
Enyésszen el a nyomorúlt,
Hogy jól múlass völgyön hegyen,
Eged hogy felhőtlen legyen.

S ajánlom jól, igyál egyél,
Nyolcvan kiló hamar legyél,
Fejed legyen dagadt, tokás,
Mint ősnemes magyar szokás.

És még nagyobb pofát csinálj
Hogy fölfelé is imponálj
Lefogadom hogy erre fel
Majd méltóságos úr leszel.

Ha indul háború, hevülj,
Hadat kerülj: csak Pesten ülj,
A belső frontot óva ódd,
Van itt tenni-vennivalód.

Szalámit végy, kávé t vaját,
Tanár rágjon kenyérhaját:
Elvész hazánk? mint illik, azt
Pezsgő, cigány mellett sirasd.

A lelkieket szép öcsém
Ni majdnem elfelejtem én:
A lelkieket meg ne vesd,
A gyöngét lelkedből nevesd,

Sajnáld, sajnáld le aki bal
Oldali ígéket szaval,
Hitlert csodáld, imádd a vért,
Heil! lelkesedj a pogromért.

Becsuktad a kalandregényt,
Megfullasztod a lámpafényt:
Akármilyen sötét az éj,
Akárhogy villámlik, ne félj.

Ne félj, ne szeppenj cimbora,
Krisztus nem áll eléd soha,
Keresztjéről le sose jó,
Jól oda van szegezve ő.

Az én batyum

Hurcolom mint a vén zsidó
A falunkban régesrégén,
Kirakodott a kocsmában,
Néha meg a faluvéken.
Kék meg zöld üvegkalárist,

Gyűrűt, gyűszűt, bugyellárist,
Viaszbábut, óh nagyszerűt,
Selyem hajút, lakkos szeműt.
Falu népe körülállta
És bámulta és csodálta.

Az én batyum, az is tele,
Jaj de régen járok vele,
A portékám csuda volna
Ha kiraknám mindet sorba.
Szépsége van, mese fénye,
S tudom, senkinek se kéne.
Nem rakom ki, dehogy rakom,
Csak itt csendben tartogatom,
De ha messzi útra kelnék
S a batyumat nyitva lelnék,

Látnák, e fényes göröngyök
Lelkemből hullt drága gyöngyök.
Tükör, gyűszű meg kaláris,
Pántlika meg bugyelláris,
Ez mind jókedv, öröm, jóság,
Szebb és jobb mint a valóság,
Ráhagyom erre az árva
Szeretetlen rossz világra.

KUPLÉK, SANZONOK

KABARET-DALOK

[1908]

Aktuális strófák

Zárás után jött egy pékbolt kuncsaftja,
De a pék nem jött zavarba miatta,
A zsömléket a kulcslyukon kiadta.

A marha ára kezd megint fölmászni,
A husa oly kincs, hogy már büszke quasi,
Akit marhának titulál Ujházi.

Luéger beteg, írja a hírrovat,
Láza van, szegény félrebeszél sokat:
Zsidóul dicséri a magyarokat.

Színésznő vágyott lenni egy leányka,
Aztán belátta, hogy van egy jobb pálya –
És belépett egy sziniiskolába.

Felolvasott itt Pesten Roda-Roda,
De nem ment el senkisémm oda-oda,
Mert olyan marha, hogy az csoda-csoda.

A kocsitton valami ott pihen,
Arra megy Somló: „Ez egy darab... igen,
Előadatom majd a Nemzetiben!”

Haragszik Bécs a kormányunkra, pedig
A kormányunk szerényen viselkedik,
Nem hetvenkedik, csak hatvanhétkedik.

Hegedüs Sándor és Verő György, ketten
Darabot irtak elkeseredetten –
Tettüknek oka eddig ismeretlen.

A Moltke-pörnek nincsen vége eddig,
A tárgyalások szünetelnek keddig,
Aztán elülről, vagy hátulról kezdik.

A tulbuzgóság, bizony az is átok,
Szegény Eulenburg, látod, látod, látod,
Mért szeretted úgy a felebarátod?

A háziur, egyik úgy mint a másik,
Reggelizik, ebédel, vacsorázik,
És ha még éhes, akkor uzsorázik.

A delegátusok Bécsbe utaztak,
Jaj, jaj, jaj, jaj, búza, szalma, zabasztag,
Na nekünk ugyan mindent megszavaztak.

A diablo finom játék, remek,
Azért dobja a spulnikat a gyerek,
Hogy azok pont az orromra essenek.

Kenyérgyár készül Pesten most a népnek,
Már gyűjtik is az anyagot e végett:
Krumplit, cipőfüzöt meg szivarvéget.

Pest mindig töpreng, hogy vajon hol nyaral,
De ez attól függ, hogy bejön-e Taral,
Ha nem jön Taral, az ember nem nyaral.

Van vörös pincér és van pincér sárga,
S a vendég kék meg zöld lesz haragjába,
Mivel a feketét hiába várja.

Áthelyezték a Nemzeti Színházat,
Jaj, bárcsak még messzebb hurcolkodnának,
Ahol Prém József rájuk nem találhat.

La-la-la-la-la-la-la-la-la-la-la,
Szomorúan szól most gitárom dala:
Megint csinált egy csomó szobrot Zala.

Berlinben lép föl most már Fedák Sára,
Megértik ott is, bár botlik a szája –
Németre van fordítva a bokája.

Pesten járt a spanyolok Alfonzója,
Büszkék lehetünk kérem Alfonzóra:
A legszebb spanyolviaszkot ő szórja.

Törökországban feloszlott a hárem,
Nem maradt ott nő, csupán kettő-hárem,
Mert a szultán nem ifjú-török, – már nem.

Apponyi nem vágyik zenére, dalra,
De mikor a szép Eliánát hallja,
Sírva borul egy közeli asztalra.

Szerbiának nagyon szegény a népe,
S a trónörökös ha király lesz végre:
Csak ötven fillért tesznek a fejére.

Harci híreket olvastam az előbb:
Fölkeltek reggel a bolgár fölkelők.
S este tizkor megint lefeküdtek ők.

A koncertek szezonja közeledik,
Föllép a télen egy csodagyerek itt,
Föltéve, hogyha addig megszületik.

Ugy érzem, háboru lesz mostanába,
Bécs úgy akarja, itt minden hiába –
Szegény magyar mehet Banjalukába!

Az aszfaltbetyár

Betyár vagyok, fővárosi,
Nem pedig vidéki,
Az aszfalton betyárkodok,
Az istenét néki!
Bogár I-zor becsületes nevem,
A lapokból ismerik elegen.
Váci-utcán télen-nyáron,
Az aszfaltot én elállom,
És a nőket inzultálom,
Inzultálom.

Betyárélet, betyárélet,
Aszfaltbetyárélet...
Megszólítom, hogyha látom,
A fehércselédet.
Hej de siker ezt nem koszoruzza,
A betyár a rövidebbet húzza:
Hogyha a nők előtt termék,
Nem imponál ez a termet,
A gyenge nők pofonvernek,
Pofonvernek.

Rosszul megy szegény betyárnak
Most ezen a téren:
Sulyos testi sértésekkel
Tele vagyok kérem.
Ahány hölgynek kívánok jónapot,
Ugyanannyi nehéz pofont kapok,
Szemem a szikrát úgy hányta,
Mint a villamos ivlámpa,
Felnyakalt már minden lányka,
Minden lányka.

Ötvenezer pofont kaptam
Kérem szépen máig,
Ezt a mesterséget arcom
Nem birja sokáig.
Megdöbbentő, ahogy velünk bánnak,
Kérvényt irok Boda kapitánynak:
Főkapitány úr, esengem,
A brutális hölgyek ellen
A rendőrség védjen engem,
Védjen engem!

Abbáziában

Ha Pesten már a nyár nagyon galád,
Bepakkol tiz kofferbe a család,
S elvánszorog, mint a divat kívánja,
Abbáziába.

Ott a Lipótváros, meg a Teréz,
Odamegy Pest, mikor nyáron kivész,
Ott van minden hordár meg minden bába,
Abbáziába.

Az Adriában így cseveg a hab:
Nini megint itt uszkál a Jakab,
S Alisz is fürdik, mert oly szép a lába,
Abbáziába.

Pick urnak újra két tyukszeme nőtt,
Azokkal is fixirozza a nőt,
S belémarkol a hölgyek vádlijába,
Abbáziába.

A strandon ott izzad tout Budapest,
Alsózni a papa még itt se rest,
Míg a mama a vízbe nem cibálja,
Abbáziába.

S szól mindenütt a panasz, a vita,
Hogy itt mindenki izraelita,
Zsidó a pápa és zsidó a cápa,
Abbáziába,
Abbáziába!

Csak egy kis benzin kellene...

Én csöndes, jó fiu vagyok,
Élek szerényen,
A szerénység az én leges-
Legszebb erényem.
Szerényen illatozom én,
Mint egy szorgalmas ibolya,
Csak egy ki benzin kellene,
Szívemnek nincs más óhaja.
Egye meg a fene,
Csak egy kis benzin kellene,
Kellene,
Csak egy kis benzin kellene.

Szerénységem mást nem kíván
És mást nem tervel –
Benzint adj istenkém nekem
Néhány literrel,
S egy tartályt, beleönteni,
És persze hozzá gépkocsit,
Mely büvösen, és büzősen
Pesten végigszáguldozik.
Egye meg a fene,
Egy automobil kellene,

Kellene,
Egy automobil kellene!
Az Operába robogok
Prémes bundámba
S palotámba eljön velem
A legszebb dáma.
Igen, ha lesz majd benzinem,
Tartályom, automobilom,
Sok drága nő hozzám hajol,
Mint szellőhöz a liliom...
Egye meg a fene,
Egy finom metresz kellene,
Kellene,
Egy finom metresz kellene!
S ha netalán az élvezet
Megunnám Pesten,
Trouvillba vinném nyáron el
Üdülni testem.
Montecarlo, Páris... bizony,
Kincs, szépség minden az enyém,
Pompás yachton sétálok át
Az élet sima tengerén...
Egye meg a fene,
Csak egy kis benzin kellene,
Kellene,
Csak egy kis benzin kellene!

Montignoso

Ismerik, remélem,
Azt a nőt, akit
László Rózsi itt most
Hévvél alakít.
Én vagyok a büszke, kényes,
Szenzációs, vadregényes,
Csókra éhes, szenvedélyes,
Férfit orzó
Hires-neves Montignoso,
Montignoso!
Én valék a Lujza,
Fejedelmi szász,
Elszédített Giron,
Törje ki a frász.
Volt gyermekem öt-hat példány,
Mind ott hagytam vigan, léhán,
Mondott egyszer a nyelvmester
Egy-két jó szót

És elvitte Montignosot,
Montignosot!

Nem sokáig volt a
Nyelvnek mestere,
Lanyhán működött és
Kirugtam erre.
Ujabb férfi nagyon kell itt:
Elcsábítottam Tosellit,
Toscánába vitte vágyva
Csókolózó
Telhetetlen Montignoso,
Montignoso!

Zongorázik nékem
Éjjel-nappal ő,
Ámde nemsokára
Néki is agyő!
Tosellit is unom már, ó:
Fortissimoból piánó...
Szivem dobban – hol egy jobban
Zongorózó:
Ezt keresi Montignoso,
Montignoso!

Ah... ki játszik itt lenn,
Fiatal, ügyes,
Milyen szép az orra,
Szeme mily tüzes!
Olyan fürge, mint a zerge –
Moszjő, gyerünk Heidelbergbe,
Énnálam verd Albert, Albert,
Gyerünk ó... ó...
Érted eped Montignoso,
Montignoso!

Vallomás

Kisasszony, legyen az enyém,
Intézzé úgy, hogy nőm lehessen,
A házasságközvetítő,
A házasságközvetítő
Tanácsolá, hogy önt szeressem.

Kisasszony, legyen az enyém,
Ó kapva kaphat ily legényen,
A fixem kétezer forint,
A fixem kétezer forint
S van, esküszöm, nyugdijigényem!

Kisasszony, legyen az enyém,
Raison, hogy önnel frigyre lépjek...
Elnézem önt szerelmesen,
Elnézem önt szerelmesen:
Orra rendes... fogai épek...

Kisasszony, legyen az enyém,
Ön és a tisztelt hozománya,
Viszem színházba szombaton,
Viszem színházba szombaton...
S lesz két gyerek, ha ön se bánja.

Kisasszony, legyen az enyém,
A boldogság kapuja nyitva,
Sirni se kell, ha meghalok –
Sirni se kell, ha meghalok –
Életem be van biztosítva...

Kisasszony, legyen az enyém,
Intézze úgy, hogy nőm lehessen,
A házasságközvetítő,
A házasságközvetítő
Tanácsolá, hogy önt szeressem.

A rossz asszony

Midőn először csalja meg
Férjét a nő,
Ugy fél, úgy drukkol, úgy remeg –
Bajban van ő.
A szeretője küszöbén
Haboz egy percig, míg bemén,
És bent pirul és sir, na ja,
Fél, hogy borzas lesz a haja.
A csókja gyors, zavart, ijedt,
Felöltözik, hazasiet;
S otthon megesküszik, hogy újra
Bizisten nem megy randevura.

Mikor másodszor csalja meg
Férjét a nő,
Egyáltalában nem remeg,
Nevetve jó.
A kis fészekbe betör ő,
Mint egy többszörös betörő,
Nincs már szemérem, nincs veszély,
A pletykától csöppet se fél,
Csókol sokáig, nagyszerűn,
Szemébe hengeg már a bün,

A lelkiismeret nem furja –
Miért ne menjen randevura?
Mikor tizedszer csalja meg
Férjét a nő,
Szerető – férj már egyremegy,
Ásitva jó.
Oly közönyösen nyit be már,
Mint aki hivatalba jár...
Nincs már a csókban oly varázs,
Nem érzi, hogy ez bűn, csalás,
A pásztoróra véget ér,
Unottan, mint jött hazatér;
És elhatározza, hogy újra –
Egy másikkal megy randevura.

A mama

Mamának több nagy lánya van,
Van köztük Stefi és van Örzsi,
Kis házukat nem éri baj,
Mert a rendőrség ellenőrzi.
A lányok jól élnek, nahát
Szeretik is a vig mamát,
S van valahol síró mamájuk,
Ki hitte: főköttő alá jut
Egyszer a lányuk.
Az urak Pesten ismerik
A mama címét s rátalálnak,
Benyitnak bátran éjjel is,
„Szervusz!” mondják az ősz mamának.
A nép között, mely odajár,
Akad doktor, pap és tanár;
S mily sok a férj, ki éjidőbe,
Nem erkölcsös szándékkal jó be
Leánynézőbe.
Vörös slafrokk csüng a mamán,
Mely nem illik nagyon korához,
S Zerkovitz-kuplét énekel,
Midőn leül a zongorához.
Ne ütközzünk meg a mamán,
Ő nappal tisztos dáma ám,
Komoly s a lányokkal goromba,
S vasárnap feketébe vonva
Megy a templomba.
Egy kis lányért imádkozik
A jó istenhez: baj ne érje,

Őrizze meg tisztának őt,
S akadjon majd derék jó férje.
Ártatlan lánya van neki,
Egy zárdában nevelteti...
Szeress, keress, sok nagy leánya,
A kis leánynak nemsokára
Kell hozományra.

Fürdőszезon

Ezer pengőt megspóroltam,
Hogy ezen az áron
Elmegyek majd Norderneybe
Fürödni a nyáron.
De mert a lovat imádom,
Zsebemben a pénzzel
Elnéztem a turfra minap,
Hova más is néz el.
Jaj, jaj, rosszul tettem,
Felit elvesztettem...
De megmaradt a fele:
Svájcba mehetek vele.

Ötszáz forint az is szép pénzt,
Csomagoltam tüzzel,
Gondoltam, a gyorsvonat majd
Holnap Svájcba üz el.
De mert a lovat imádom,
Zsebemben a pénzzel
Ujra elnéztem a turfra,
Hova más is néz el.
Megint rosszul tettem,
Felit elvesztettem...
De megvan még a fele:
Velencébe mék vele!

Ugye milyen jól megy nekem,
Lám milyen szerencse:
Kinn vagyok a vízből, hiszen
Vizbe van Velence.
De mert a lovat imádom,
Zsebemben a pénzzel
Ujfent elnéztem a turfra,
Hova más is néz el.
Ujfent rosszul tettem,
Felit elvesztettem...
Még mindig megvan fele –
Nagymarosra el vele!

Igy készültem Nagymarosra,
Balatonbüdösre,
Igy készültem összevissza,
Aztán visszaössze.
De mert a lovat imádom,
Zsebemben a pénzzel
Mindig el-elnéztem oda,
Hova más is néz el.
Egy frt.-ig sülyedtem,
S felit elvesztettem...
Egy forintnak a fele:
Gőzfürdőbe mék vele!

Az odaliszk

Ez a fátyolos török nő kérem
Aki itt áll, finom és uri,
A hatalmas szultán háremében
Voltam én valamikor huri.
Huri, huri, szép kis huri,
Meg kellett értem vadulni,
De nem nagyon jól ment ott a boltunk,
Mert háromszázhatvanöten voltunk.
Minden évben csak egy éjjel
Voltam én alattvaló,
Otthagytam hát a dicső szultánt
És mentem tovább, aló!

A szultánnak háremét otthagytam,
Kergetett a forró szerelem,
Nemsokára uj hivatalt kaptam:
Egy basa megalkudott velem.
Nagy hasa volt a basának,
Az istenit a hasának,
De itt sem ment nagyon jól a boltunk,
Feleségek éppen százan voltunk.
A basánál vajmi ritkán
Voltam aktiv feleség –
Otthagytam hát a basát, a hasát,
Mert ez nékem nem elég!

Ráakadtam ezután egy beyre,
Annál is volt harminc feleség...
Percentekben nem dolgozom, ejnye –
S feleségül vett egy árva bég.
Nagyon szerettem a béget,
Mert nem tart több feleséget,
De hiába pofoztam a béget –
Csibuk volt ő, mely régen kiégett...

Megkérdeztem, mért vett hát el
S így hangzott a felelet:
„Hogy protezsálj be a hárembe
Eunuchnak engemet!”

A garni

Budapesten van tucatszám
Leginkább a mellékutcán
Diszkrét, olcsó kis hotel.
Hol nem fontos a fotel,
Sem a szekrény, sem az asztal...
Nem törődnek itten azzal.
A legfontosabb butorzat,
Amelytől senkise borzad,
Csak az ágy, az ágy,
S nem a szükség hoz vendéget,
Nem az visz el engem, téged,
Csak a vágy, a vágy.
Refr.
Garni, garni, garni,
Olcsó szálloda,
Oh szerelmet vallni
Sok pár száll oda.
Mit kerestünk benned furcsa kis hotel,
Senkinek se mondjuk azt a titkot el.

Ily hotelben egy szobába
Nem költöznek hónapszámra,
Itt a sok pasas, az ám,
Nem lakik, csak óraszám.
Leszurják a pénzt előre
És az urra és a nőre
Rácsukódik egy-egy ajtó
És a pincér felsóhajt: Ó!
Az az ágy, az ágy!
Tizszer vetjük meg egy éjjel
S tizszer bontja újra széjjel
Az a vágy, a vágy.

Refr.
Garni, garni, garni,
Olcsó szálloda,
Detektiv is vajmi
Gyakran jár oda.
Kit találtak benned furcsa kis hotel,
A razzia mondja azt a titkot el.

A sok piszkos kis szobában
Sugdolóznak lassan, lágyan,

S itt-ott hangos, durva csók
Veri föl a folyosót.
S száz szerelmes szív ahol ver:
Kettőt durran egy revolver...
Hörgés hallik és sikoltás,
Fut a rendőr, fut a portás:
Az az ágy, az ágy...
Véres testek haldokolnak,
Tiszta ágyhuzat kell holnap:
Jön a vágy, a vágy...

Refr.

Garni, garni, garni,
Olcsó szálloda,
Közösen meghalni
Sok pár száll oda.
Mi történik benned furcsa kis hotel,
A riporter mondja azt a titkot el.

A kávéházi ember

Pest a kávéházak városa,
Ezt a frázist hallották már, nemde?
Kávéházak városa biz ez,
S kávéházi ember vagyok benne.
Én vagyok a kávéházi,
Kávéházi ember,
Ki feketét s kapucinert,
Kapucinert rendel.
Van már bennem egy fekete-tenger,
Én vagyok a kávéházi,
Kávéházi ember.

Abbázia, New-York, Balaton,
Magyar Világ, Upor, Emke, Lido,
Tibennetek él a pesti nép,
A keresztény éppugy mint a zsidó.
Belétek vagyok bezárva
Bezárva én árva,
Eledelem, szivar, ujság,
Két tojás pohárba.
Kávé habbal, nekem egyéb nem kell,
Én vagyok a kávéházi,
Kávéházi ember.

Nyáron csak a Balaton előtt
Ülök s a Lidóba megyek télen,
S ha a Magyar Világot unom,
Kivándorlok a New-Yorkba kérem.
S ha netalán csókra kapok

Gusztust hébe-korba,
Megtalálom a Francais-ba,
Avagy az Ámorba.
Jóba vagyok ott a női nemmel,
Én vagyok a kávéházi,
Kávéházi ember.

Társaságom kávéházba van,
Ismerek ott ügynököt és bárót,
Ott olvasom én el A Napot
S feleségem a Magyar Figárót.
Az asszony a gyerekeket
Megszülni ott szokta,
S ott a tejet mind a gyerek
Szalmaszálon szopta.
Ott üt meg a guta engem egyszer –
Én vagyok a kávéházi,
Kávéházi ember.

A tolonckocsi

A rendőrségnek kapujában
Előállott a zöld fogat,
A tolonckocsiba befogtak
Három rendőrt és két lovat.
A zord sötétbe egy csavargót
Belökött a rendőri düh,
Bedugtak oszt egy nőszemélyt is
És a kocsis azt mondta: gyü!

Döcögött a toloncfiakker
Rendőri fedezet alatt,
S durván egymáshoz rázta őket
A nőt s a férfit, míg haladt.
A Zrinyi-utca szögletén már
A sötétben, hol nincs derű,
Egymást örömmel fölfedezték...
S kint a kocsis dünnyögte: gyü!

Egymásról tudomást szereztek
Két rongyos, elzüllött személy,
S testükben a Váci-köruton
Föl is zendült a szenvedély.
Bus csókjuknak tanuja nem volt,
Fapad az ágyuk, egyszerü...
S megáll a zöld hintó egyszerre
S a kocsis újra mondja: gyü!

A nyugoti pályaudvarnál
Kihuzta egy rendőr a nőt,

Egymást egy percre sem láthatták
És el se bucsuzhattak ők.
S a keleti pályaudvarnál
A rendőrség, a kőszívű,
Ott tette le szegény csavargót...
S kint a kocsis azt mondta: gyü!

Ninon

1.
A kis Ninont, midőn tizennégy
Volt éveinek száma,
Beiratták gondos szülői
A Saphir-iskolába.
S táncolt a lábával Ninon,
A lába karcsu, szép, finom,
És nézte sok diák pirulva
Hogy tanul Ninon lába
A Saphir-iskolába
És ah, mind beleszeretett
S a kis Ninon egy pár hét múlva
Tudott egy táncot, kecseset,
Amelynek neve: menüett.

2.
Holtig tanít a jó táncmester
S tanul a jó növendék,
Ninon a táncnak csarnokában
Már mindennapi vendég.
Buzgón, fáradhatatlanul
És boldogan tanul, tanul...
Tizenhatéves volt Ninon már
S elment az első bálba,
A vidám Karneválba
Szép volt, miként a liliom,
A férfi mind csak őt kívánta,
S kosarat nem adott, bizony,
S ezer valcert táncolt Ninon.

3.
Nyulik a bakfis, nagy leány már,
Mintegy tizennyolc éves,
Titkos tüzek gyulnak szemébe,
A szája édes, édes.
Egy szenvedélye van neki,
Egy barbár ösztön kergeti:
A tánc, a tánc a szenvedélye,
A tánc, amelyben este

Szépen vonaglik teste.
S fölébred vérenek heve...
Egy uj táncé már napja, éje,
Ezt járja ő tüzzel tele,
E táncnak boszton a neve.

4.
Ninon, Ninon, szegény bolond lány,
A táncnak adtad tested,
Mért hallgattál a muzsikára,
A tánc lett a te veszted.
A szép Ninon, kacér Ninon
Most már egy csöppet sem finom,
A tánc egy rossz tündére ragadta
S részeg, vad kéjre gyulva
Ott táncol egy lebuja...
Pincér, cigány s a kocsisok
Sokat virrasztanak miatta,
A pénze és barátja sok –
Macsicsot táncol, macsicsot!

A kávéház

– *Elégia* –

Budapesten pincérsztrájk lesz,
Alkalmasint az lesz itt,
Leteszik a frakkot zordan
És a harcot felveszik.

Zakkót vesz föl s sztrájkba ballag
A markőr, a fizető...
Gyülik, gyülik, nagygyűlést tart
Homlokomon a redő.

Bezárul a sok kávéház,
Megáll üzletmenete –
Ó e hirnél nem sötétebb
Egy pikkoló fekete.

Kávéház, te nyájas hajlék,
Én édes, szűkebb hazám,
Most, hogy a sztrájk veszélyeztet,
Most szeretlek igazán.

Gondolok rád meghatottan,
Érző szívvvel, álmodón:
Oda lesz a búfelejtő
Délutáni pikkolóm.

Oda lesz a billárdpárti
És az olcsó *kaszinó* –
Nem járhatok finom klubba,
Mint Festetich Tasziló.

Oda lesz a társaságom,
Annyi pajtás, jó, derék,
Mind, akivel elcsevegtem
És nem tudtam a nevét.

Oda lesz a sok szép asszony
S a tartalmas élclapok –
Művelődtem száz ujságból,
Most már elbutulhatok!

Habos kávé, bécsi virsli,
És pohárban két tojás...
A jövőben mindez emlék,
Büvös, csalfa látomás.

Ugy szeretlek, ó kávéház,
Mint a polgár a hazát,
S szívemet most valóságos
Honfibánat hatja át.

Ó, ha zárva lesz előttem,
Én, akár a számüzött,
Busan ülök kis szobámban
A rossz butorok között...

Ó, ha tényleg pincérsztrájk lesz,
Ha jönnek a bus napok –
Kávéházam el nem hagylak,
Én pincérnek fölcsapok!

A Tauszky

Mikor elérkezik a fertály,
S hurcolkodik a pesti partáj,
A partáj, a partáj,
A fővárosban megjelen
Tavaszi avagy őszi reggelen,
Egy reggelen, egy reggelen
S döcögve szétmegy Pest utcáira
A Tauszky, a Tauszky,
A Tauszky kocsija.

Két stájer származásu állat
Huzza a Tauszkyt s el nem fárad,
Nem fárad, nem fárad
S utána megy busan, bizony,
Szegény család egy lassu konflison,

Egy konflison, egy konflison.
Hogy gyászmenetnek lássék, kis hija,
A Tauszky, a Tauszky,
A Tauszky kocsija.

És nyög belül, tele panasszal,
A szekrény, mosdó, szék s az asztal,
Az asztal, az asztal
És sir az ágy: „Mi van velem?
Én így még nem recsegtem sohasem,
Még sohasem, még sohasem.”
S a butort egyenkint kiejti ah
A Tauszky, a Tauszky,
A Tauszky kocsija.

A tükrödhöz te sohse jutsz ám,
Széttörve ottmaradt az utcán,
Az utcán, az utcán.
Mint a fáról a levelek,
Szék, asztal, szekrény, ágy, mind lepereg,
Mind lepereg, mind lepereg
S üresen ér haza, uramfia,
A Tauszky, a Tauszky,
A Tauszky kocsija.

Az ősbudai bohém

Ősbudába szombat este
Kirobog a vidor ifju,
Ki egy bankban hivatalnok,
Vagy a jogra hallgató.

Egész héten izzad, fárad,
Csöndes, józan, mint egy marha,
Közönséges, jámbor ifju –
Ám bohém lesz szombaton.

Félrecsapja panamáját,
Bérletjegyét fölmutatja
S szalutálva nyitnak utat
Néki a zord várnagyok.

Szemei a villanyok közt
Fantasztikus tűzben égnek,
És a *Móricot* fütyülve
Lép a területre ő.

Betekint a lovardába,
Lóra pattan, mint egy cowboy,
Husz krajcárért *huj-hujt* ordít,
Míg a földre leesik.

Majd beront a lövöldébe,
Hol a szegény célok vannak,
Göggel lő be ötszáz célba
És egyet el nem talál.

Innen mén a borozóba,
Hol a lányok s a pincérek
Hódolattal köszöntik a
Nagyságos bohém urat.

A nótáját elhuzatja,
Pár kurjantást megreszkíroz
S „Bohémasztal!” kiáltással
A cigánynak mitsem ad.

Majd a Moulin-Rougeba néz be,
S táncoltatja ama nőket,
Kik megélnék, ha szeretnek –
S egy szeszt elszántan lenyel.

A Moulinba, a moziba,
S mindenüvé ingyen lép be:
Azt hiszik, hogy hirlapíró
És ez néki jól esik.

Ilyen ifjut hogyha látok,
Szivem vigan kezd dobogni:
Hál’ Istennek s Ósbudának –
Nem vészett ki a bohém!

PESTI VERSEK

A Lánchíd és az alagut

Indiszkkrét nem leszek talán,
Midőn elmondom most önöknek,
Hogy a Lánchíd s az alagut
Valamikor viszonyt kötöttek.
Hogy kezdődött, mindenki tudja:
Egyszer egy nagy eső esett,
S a Lánchidat az alagutba
Betolták jótékony kezek.
A Lánchid, Lánchid,
A Lánchidról szól ez az ének,
A Lánchid, a Lánchid,
A Lánchid olyan, mint az élet.

Azóta forrón szereti
A jó Lánchid az alagutát,
A csókos pesti éjszakán
Mindig egymás mellett aludtak.
Az alagut sötét szemébe
Régóta bolondul a híd
S a viszony megviselte végre
A Lánchid összes láncait.
A Lánchid, a Lánchid,
A Lánchidról szól ez az ének,
A Lánchid, a Lánchid,
A Lánchid olyan, mint az élet.

Hej, reszket minden tagja már,
Szegény Lánchid már hatvan éves...
Szidja az omnibuszkocsis,
Hogy átdöcögni rajt veszélyes.
Hogy talpra álljon egyszer újra,
A Lánchidat kezelni kell,
Két évig eltart ez a kura –
Oh alagut, mondd, hű leszel?
A Lánchid, a Lánchid,
A Lánchidról szól ez az ének,
A Lánchid, a Lánchid,
A Lánchid olyan, mint az élet.

E megható pesti regény
Utolsó fejezethez ér el,
A rossz asszony, az alagut
Kikezd egy fiatal legénnyel...
S most válik bussá ez a vig dal,
Az öreg Lánchid elaludt –

S az izmos eskütéri hiddal
Megcsalja majd az alagut.
A Lánchid, a Lánchid,
A Lánchidról szól ez az ének,
A Lánchid, a Lánchid,
A Lánchid olyan, mint az élet.

A korzó

Amig beléd csomagolnak,
Szűkkeblű koporsó,
Örömöm és bánatom a
Dunaparti korzó.
Olykor délben, máskor este
Én szomoru garszon,
Kihordom a Dunaparra
Igénytelen arcom.
Nézem ott a nőket, nézi
Holdkóros a holdat,
S oly keserű lesz a szívem,
Mint a lugkőoldat.
Mert a külsőm akármilyen
Igénytelen ámbár,
Azt hiszem, hogy minden urhölgy
Kizárólag rám vár.
S nem tarthatom magamban, csak
Buta tévedésnek,
Hogy mindenre reánéznek,
Csak épp rám nem néznek...
Ülök, ülök, a nap rám süt
Egész iszonyuan,
S szívemben, – talán már mondtam –
Tüzes, forró bú van.
S mit követ el egy rajongó,
Ha minden hiába –
Beleugrom minden délben
Busan a Dunába.
Nem éppen a vad habokba,
Nem, kissé odábbra –
A Scholz-féle friss, üdítő
Dunauszodába.

A Stefánia-uton

Oh megint van kocsikorzó,
Alkonyomnak van már célja:
Mint elszánt szegény vadorzó,
A ligetbe megyek néha.

Zenés Stefánia-uton
Alkonyatkor mendegélek,
Málé szájjal nyakam nyújtom,
Mint az árva bus legények.

Míg a hintók, jönnek, jönnek,
Állok én az utszegélyen...
Szivem átadnám egy nőnek,
Isten engem úgy segéljen.

Sőt már titkon választottam
Egy szép asszonyt szeretőül,
Ottan száll a hintó, ottan,
És a hintón az a nő ül.

Barna fátyla széllal lebben
És a haja szőke, szőke...
Viszonyunkat a legszebben
Fantáziám már megszötte.

Száll a hintó, én meg várok,
Állok, állok, mint a gólya –
Ó, hogy ide érte járok,
Fogalma sincs neki róla.

...Lennék lova kocsijában,
Csengő patkóm szikrát hányna
S akkor ő jönne utánam
Nem mindig én ő utána.

A fenyő és a pálma

(Heine-utánpótlás)

Áll egy fenyő elkeseredve, busan
Itt kinn, a Newyork-kávéház előtt:
Istenem, mért van úgy elszontyolodva,
Mi lelte e szegény, peches fenyőt?

A hatodik kerületnek fordítja
Fejét, a zöldet, az előkelőt:
...Az Oktogonon áll egy karcsu pálma
Az Abbázia-kávéház előtt...

Az udvari fogat

Reggel, délben vagy éppen este,
Ha átvágyik Budáról Pestre,
A fenség befogat,
A Lánchidon átgurul lágyan
S megjelen a Fürdő-utcában
Az udvari fogat.

Két ló szállítja tisztelettel
Megáll s bámulja minden ember
A kocsit, a lovat,
Egymás hátán kordont csinálunk,
Olyan szenzáció minálunk
Az udvari fogat.

Bécsnek, Berlinnek vagy Londonnak
Lovai száz ily hintót vonnak,
Itt több a hódolat,
Vannak itt szépen toloncházak,
Szemétkocsik, de nincs, csupáncsak
Egy udvari fogat.

A pisze kocsis hogyha köpköd,
S ami a lovak után röpköd,
Tisztelettel fogadd,
A legmagasabb helyről szállt le –
Oh éljen, vivát, gotterhalte
Az udvari fogat!

Ülnek benne rendesen hárman,
És nézzük őket télben, nyárban
S közös a gondolat:
Ha egy szebb asszony ülne benne,
Mindjárt szimpatikusabb lenne
Az udvari fogat...

A kapualjban

A kaput már régen bezárták,
Bus, elhagyott az éjszaka,
A kapualjba néz a holdfény,
Ott áll egy cseléd s egy baka,
Ott áll egy cseléd s egy baka.

Hallgatnak egymáshoz borulva,
Mint ázott tollu két madár,
Mint fejfák régi temetőben...
Mosolyog, aki arra jár,
Mosolyog, aki arra jár.

Az otthonuk a zord kaszárnya,
S a rossz, sötét cselédszoba,
Állnak s gondolnak egy pusztára,
Egy szép falura, vagy hova,
Egy szép falura, vagy hova.

Hol a rejtelmes zöld buzában
Friss ágyat bont az alkonyat,
Hol nászindulót huz a szellő

S az elmorajló gyorsvonalat,
A szellő és a gyorsvonalat.

Nagy étvággyával elragadta,
Elnyelte őket Budapest,
Kapu alá szöknek szegények
Reszkette, hogyha jó az est,
Ha csókot prédikál az est.

Itt gunnyasztanak, bóbiskolnak
Némán a kapualjba benn...
Átellenből figyel a rendőr:
A kapualjba rend legyen,
A kapualjba rend legyen!

A lakó

Lakó vagyok Budapesten,
Ezt nyögi a testem, lelkem,
Bubánatra az nagy ok,
Hogy pesti lakó vagyok.

Partájnak teremtetten Isten,
Gyalog járok, avagy liften,
Kocsin csak nem járhatok –
Én pesti lakó vagyok.

Isten, minden teremtményed
Közt a partáj legszerényebb,
Örülök, hogy lakhatok,
Én pesti lakó vagyok.

Egy piszkos kis lyukban lakom,
Lichthofra nyíl az ablakom,
Birodalmam egy sarok,
Én pesti lakó vagyok.

Rossz a gáz, a vízvezeték,
Fehér falak mind feketék,
Én mindent török, hagyok –
Én pesti lakó vagyok.

Rossz az ablak, rossz az ajtó,
De bejön a végrehajtó,
Mindig tudom, mit dadog –
Én pesti lakó vagyok.

Felpofozhat, ó, nem egyszer
A háziur s a házmester,
Arcomon pofon ragyog –
Én pesti lakó vagyok.

Háziuré a borostyán
S én pihenek száz poloskán,
Mely ágyamban andalog –
Én pesti lakó vagyok.

Akár télben, akár nyárban,
Stájgerolnak, ha fertály van,
Háziuré ez a jog,
Én pesti lakó vagyok.

Máma százszal stájgerolnak,
És kétszázszal ujra holnap,
Nem mulnak el a bajok,
Én pesti lakó vagyok.

Ha meghalok, ha e gyász ért,
Ó, nem engem, de a házbért
Fölviszik az angyalok –
Én pesti lakó vagyok.

A san-marinói kölcsön

San-Marino csöndes ország,
Nem történik semmi ott,
De bármilyen csöndes állam:
Előfordult mostanában,
Hogy a pénze elfogyott.

Az idén a termés rossz volt
És nagy lett a drágaság...
Részletekkel nem kinlódom,
Elég az, hogy szörnyű módon
Snasz lett a köztársaság.

A köztársasági elnök
Országgyűlést összehitt:
Összejő az országgyűlés,
Mely egy kávéházban ül és
Ott egy pikkolót ürit.

San-Marino honatyái
Míg isszák a pikkolót,
A pénzügyet busan szidják
S csakhamar megállapítják:
Ily szegénység sohse vót.

Föliratja kávéját, s szól
A pénzügyminiszter úr:
„T. Ház, van egy ötlet nálam –
Kölcsönt vesz föl minden állam,
Hogyha néha megszorul.

Vegyünk föl egy államkölsönt,
– Ez előkelő dolog –
Ha valahol kölsönt kértünk
S Tiller konzul jól áll értünk:
Államkölsönt pumpolok!”

Megy a levél (utánvétellel)
S Tiller Mórhoz béköszönt:
„A külfölddel ön jóban van,
Szerezzen pénzt valahonnan,
Szent hazánkra kérjük önt!”

Ó, a helyzet ünnepélyes,
A feladat isteni:
Tiller Mór hát nem áttal
A magas diplomatákkal
Jegyzékváltást kezdeni.

Cimeres, szép cég-papíron
Minden istenadta nap
A jegyzéket váltja, váltja,
Államkölsönt hátha, hátha,
Szakállára hátha kap.

Angolország, Francjaország,
Németország visszaír,
Mind azt válaszolja: „jó vics!” –
S Tiller Mór, vagy Tiller Mór
Mint konzul, naponta sír.

San-Marino eszerint hát
Államkölsönt nem kapott
S Tiller Mór, kit bosszu tölt el,
Nincs már jóban a külfölddel
És ez sulyos állapot.

Ámde nem snasz San-Marino,
Némiképen már virul:
Hat vég posztót küldött Tiller
S lemondott hű honfi-szívvel
A konzuli gázsirul...

A sánták ligája

Van a világon mindenféle
Embersereglet:
Klub, társaság, szövetség, egyesület,
Szövetkezet, kör és liga.
Egyikbe jár Zsiga,
Míg Jakab
A másikba’ tag.
Ligákra, klubokra, körökre

Feloszlik a világ örökre,
Mindegyikben, ha éppen ráér,
Egy más világ él,
A nagyvilágtól mind elkülönül...
És e társaskörök közül
A legujabb egy liga, mely a mult
Héten Párisban alakult.
Be nem léphet e ligába,
Akinek kettő a lába,
Csak egy lábbal
Lehet átal
Lépni az új liga küszöbét:
Igen, igen, az új liga övék,
A sántáké.
Aki egy súlyos baleset
Folytán az egyik lábától elesett,
A megmaradt lábbal ma már
A sánta-klubba jár.
Viselnek mankót, vastagot
A klubtagok,
Mint egy karddal, mind büszkén lépeget
S lenézi az épeket.
Mily szép is, ó, az összetartás,
A sánta mind eggyé kögöl
S ki legjobban sántit közöttük,
Azt megválasztják elnökül.
„A lábamon alig-alig állok!” –
Ez a jelmondatuk
És szigoruk a házszabályok:
A klubba tagnak
Be nem fogadnak
Pupost, vakot,
Ugy élnek ott maguk között
A mankóba öltözött
Exkluzív klubtagok.
A Jockey-klubbal nem cserélnek,
Oly intim, vidám lesz a klubélet,
Csak egy hiányzik majd. Noha
Másban nem is lesz ott hiány:
A sánták kaszinója tán
Táncmulatságot nem rendez soha.

Adatok az őszi

Benne vagyunk már az őszi
Könyökig:
A kert a kávéházból
Kilökik.

Panamát a forgalomból
Bevonnak,
S Ósbudában vége van a
Szezonnak.

Mint a partáj, háziurtól
Üldözve,
Gólya, fecske költözködik
Külföldre.

Hull a levél a lombokról
Ezernyi
S most kezdik a szénnek árát
Emelni.

Szezont most nyit nátha, csusz és
Podagra
S pénzünk alkonyát most visszük
Alagra.

Most jár le a Farkas-Raskó-
Pályázat
S most nyitják meg a sok komoly
Szinházat.

Mind a legszebb primadonna
Itthon van
S megjelenik Freystädtler a
Páholyban.

Most pihen meg a tenniszhős,
Az uszó
S jó a szép iránt fogékony
Caruso.

S jó a költő, ki vén, kopasz,
Nem borzas:
Prém, Zempléni minden héten
Felolvas.

S pár szimptomát ha kihagytam
Volna itt –
Lásd a többi lapok szezón –
Dalait.

Nyári örömök

1.
A májusnak mihelyt vége
És a nyár jön a helyébe:
Ah, a gége egészsége
Budapesten rosszul áll.

Por az utcán, téren sorban,
Por az ágon, a bokorban
S a tüdőben és az orrban
Állandó vendég a por.

Ha szétnézek innen, onnan:
Ugy érzem magam nyomban,
Mint a ködös Albionban –
Olyan sűrű itt a por.

Oh, nem bíránk betegen mi
Ily sok drága port bevenni
Száz év alatt, mint amennyi
Ingyen port így beveszünk.

S a tanács néz türelemmel:
Hogy ful meg a pesti ember –
Oh, hogy semmi port föl nem ver
A városnál ez a por!

Az vigasztal néha titkon:
Porrá válok egykor bizton
S akkor én is így pusztítom
Unokáink tüdejét...

2.

Itt a nyár, a szép meleg nyár,
Beköszönt már Budapesten,
Itt az édes, nagyszerű nyár –
S nappal élni lehetetlen.

Nappal por, bűz, forróság van,
Rut a nappal, ámde éjjel
Tele van e piszkos város
Szerelemmel, dallal, kéjjel.

Oh, gyerünk csak a ligetbe,
A szinkörbe s Ósbudába,
Ahol zeng a *Móric, Móric*
És a *Bergerék Zsigája*.

Gyerünk csak a Moulin Rougeba,
Gyerünk csak a szeparéba,
Hol a sok nő vig, közlékeny
S édes, mint a cukorrépa.

Oh, a vidám Ósbudában
Éjjel szent gyönyörben uszom;
Gummitalpun hajtatok ki –
S visszatérek omnibuszon.

Tavaszi dalok

1.

Március van, a tavasz
Elérkezett végre,
Jäger-inget vegyünk föl
S gyerünk ki a jégre.

Oh be szép a kikelet,
Oh be szép is, kérem,
Hull a finom hópehely
Lágyan és fehéren.

Mily szép bundák láthatók
Az Andrássy-uton,
Számba sem jó emellett
Makacs hörghurutom.

Most van részünk sok vidám
Mulatságban, bálban,
A sok koncert most terem
A fényes Royalban.

S el dehogy feledkezem
Ama bájos lányrul,
Ki a sarkon mosolyog
És marónit árul.

Kandallóhoz ülj mellém,
A kocsz vigan serceg...
– Így íródna ezután
A tavaszi versek.

2.

Március van, április jó
S mindjárt megjön Afrikából
Mind a madár, aki vándor.

Visszaszállnak konzekvensen
Gólya, fecske, mindahányan
Nagykendőben és bundában.

Milyen szép lesz, ha megjönnek
S kis fészükben őket várja
Egy Meidinger-féle kályha.

ÚRINÓTA [1940]

Baba

Sí, rí magában a gyerek,
Egyedül lenni nem szeret,
Hát a bazárban a gyereknek
Egy szép kis viaszbábut vesznek.
Jaj, hogy örül a kis gyerek,
Csak a babával enyeleg,
Öltözteti szép bábruhába,
Este vele fekszik az ágyba.

Altatja és ébresztgeti,
Mond csacsiságokat neki,
Csak símogatja, csak becézi,
Fényes szemét csudálva nézi.
És addig játszik vele így,
Míg jön az ördög, az irigy
S azt súgja néki, hogy jó lenne
A szívet megkeresni benne.

És kettétöri a babát,
A drága francia babát,
És aztán pityeregve bámul:
Fűrészpor hullott a babából.

Uraim, ti nagy gyerekek
Dalomból láttok eleget:
Jó urak, hogyha van babátok,
Becézzétek, cirógassátok,
Óh, kapjon szép babaruhát
És kapjon ágyacskát puhát,
És friss ékszer és friss virágot,
S mondjatok néki csacsiságot.

Csak játssz vele, mulass, örülj,
Ne gondolj rá, mi van belül,
A szívet ne keresd, te dőre,
Fűrészpor ömlik majd belőle.

Kávész és kifli

Egy kis utcán egy homályos
Kávémérés létezett,
Létezett, létezett,
Melybe reggel sok szerényebb

Külsejű úr étkezett,
Étkezett, étkezett,
Ott szerényen étkezett.
Kávémérés ablakába
Volt pingálva két pohár,
Egyik: nagy kávé nyolc krajcár,
Másik: kicsi, hat krajcár,
Nyolc krajcár és hat krajcár.

Gazdája e vállalatnak
Egy molett özvegy vala,
Hegy vala, begy vala,
Agglegénnyel népesült be
Minden egyes asztala,
Asztala, asztala,
Minden egyes asztala.
Jövet-menet a vendégek
Kurizáltak öneki,
Ám a feddhetetlen özvegy
Nem kezdett eggyel se ki,
Egyik sem tetszett neki.

Egyszer egy gigerli jött be
Reggelizni peckesen,
Peckesen, peckesen:
Kérem adjon egy nagykávét
Szűrve habbal kedvesem,
Kedvesem, kedvesem,
Szűrve habbal kedvesem.
S hogy elment, sóhajt az özvegy:
Tetszem néki szerfelett,
Rám bámult és zavarába
Egy kiskávét fizetett,
Holott nagykávét evett.

Másnap is jött a gigerli,
Özvegyünk csak nézte őt,
Nézte őt, nézte őt,
Kis bajuszkát, nagy kravátlit,
Zöld fuszeklit, lakkcipőt,
Lakkcipőt, lakkcipőt,
Zöld fuszeklit, lakkcipőt.
Távozván a szép gigerli
Özvegy boldog: már szeret,
Nagy szórakozottságába
Csak egy kiflit fizetett.
Pedig kilencet evett.

És egy szép nap rácsördített
Özvegyünk az ifjúra,
Ifjúra, ifjúra:

„Szóljon már, hogy tetszem Önnek,
Hallgatása mily fura,
Mily fura, mily fura,
Hallgatása mily fura!
Nézze kérem nyilatkozzék,
Hisz az élet elsiet,
Vallja be a szerelmét, vagy
Vallja be a kifliket,
Mind a kilenc kifliket.”

Szeretnék Párisban élni

Szeretnék Párisban élni
Vén palotába, fényesen
Lebegni csillárok tűzében,
Mulatni tüneményesen.
A divat lenne csak a gondom,
A társaság, a sport, zene
Ismerne Montecarlo, London
És szépségemről zengene,
És szépségemről zengene.

Szeretnék apáca lenni,
Holdarcú, hallgatag, hideg,
Szemem lesütném, nem mutatnám
Fényét és könnyét senkinek,
Csupán az oltár szent Szűzének
Ha áhítatban térdelek,
Égig hintál az édes ének,
Győzzük le óh az életet,
Győzzük le óh az életet.

Szeretnék táncosnő lenni,
Lidérce minden férfinak,
Csipkeörvényben villan térdem,
Lihegjetek bolond urak,
Pondrók, kiket a vágy felém ránt,
Kiket karom kígyója úz,
Hideg maradnék mint a gyémánt
S mind felperzselném, mint a tűz.
Mind felperzselném, mint a tűz.

Szeretnék regényes sorsot,
Haramiával szökni el,
Apámnak gyászát kikacagni,
A tengeren túl tűnni fel,
A mámor Gangeszében úszni,
Nem tudni semmit semmiről,
S az élettől büszkén búcsúzni,

Ha az utolsó csók megöl,
Ha az utolsó csók megöl.
Szeretnék parasztlány lenni,
Hajam két ágba hordanám,
Mezítláb járnék a mezőre,
A bojtár lenne a babám.
A boldogságom egy szép nóta,
Piros kendőm, kék pántlikám,
S egy kis pulyám, aki az ócska
Teknőből mosolyogna rám,
Mosolyogna az én pulyám.
Szeretnék, mit is szeretnék,
Ha én azt tudnám Istenem,
Szeretnék egy szívet találni
És ráborulni csendesen.
Hagyjatok el hasztalan álmok,
Nem kell nekem, semmise kell,
Valakit várok, várok, várok
És meghalok, ha nem jön el,
Én meghalok, ha nem jön el.

Medaillon

Unalmat érzek a szívem felett,
Ily rossz órán mindig elővonom
Keblembe rejtett kis médaillonom,
Hogy egy percig beszélgessek veled.
Veled te büszke homlok és te kék szem,
Sas orr, kis lágy bajs, néma, száj,
Echarpe-nyakkendő... ó de fáj,
És mégis jól esik, ha rád emlékszem.

Barátom, csábítóm, egyetlenem,
Első s utolsó ki szívembe volt,
Ki rámtört s tőlem mindent elrabolt,
És elment mint a rabló, szívtelen.
E kis halvány fénykép maradt cserébe
Szívem fölött s a kép alatt.
Hatalmad szívemben maradt,
Most is szolgállak mint urát cselédje.

Barátom bőgtem én nagyon sokat,
Aztán a könnyem lassan elapadt,
S cserélni kezdtem gazdag urakat,
Volt ékszer, toalett, lakás, fogat.
Parfumt lehelltem, pezsgőben fürödtem,
Nizzában a szezon bomlott,

Felejtettem szégyent, nyomort,
Az élet részeg bál volt körülöttem.

Barátom már a szívem megfagyott,
A csókot tűröm érzéketlenül,
De néha megvonaglik itt belül,
Barátom, oly szerencsétlen vagyok.
De jó ilyenkor kinyitni a képed,
A szívem néked köszönöm,
Hiszen a bánat is öröm,
Hogy tönkretettél, megköszönöm néked.

Hol jársz, hogy élsz, boldog vagy-é vajon,
Tán van szép és hűséges hitvesed,
S bölcsőben alvó kis fiad lesed,
S mondjátok sokszor: édes angyalom.
Szép kis fiad lehet, jaj mért nem látom?
Ölelhetném csak egyszer át,
Csókolhatnám meg homlokát,
Valaki jön... au revoir barátom.

Életrajz

Ha nem lennének szép selyemruhák,
Ha nem lennének szőnyegek, puhák,
Ha nem lenne autó, mely úgy suhan,
Ha nem lenne parfum, ó csakugyan,
S nem lenne gyémánt, mely csillog-ragyog,
Nem lettem volna az, aki vagyok.

Ha nem lennének gazdag emberek,
Kiknek zsebébe sok pénz szendereg,
Kik oly unottak, oly kényelmesek,
Kiknél a szerelem nem nagy eset,
Kik nőt vesznek, mint egy szép állatot.
Nem lettem volna az, aki vagyok.

Nem lenne tánckastély Pesten, Budán,
Hol száz leány kering éjfél után,
Ha nem lebegne francia zene,
Az édes pezsgő ha nem ömlene
S nem bókolnának züllő lovagok,
Nem lettem volna az, aki vagyok.

Ha nem lenne kávéház, mely meleg,
És benne hangos, vastag emberek
És cigány, aki jókedvet csinál
S egy vendég, aki sörrel megkínál,
S nem érzek tubarózsa-illatot,
Nem lettem volna az, aki vagyok.

Kinn a ligetbe ha nem lenne pad,
Hová leülni ingyen is szabad,
Hová egy kócos fiú is leül
S nem maradunk ott ketten egyedül
És nem tüzelnek fenn a csillagok,
Nem lettem volna az, aki vagyok.

Ha a világon nem lenne nyomor,
Odú, melyet az éhség ostromol,
Apa, akinek teher a gyerek,
Anya, aki köhög és pityereg
S nem kérdi: a lányom hol csavarog,
Nem lettem volna az, aki vagyok.

Esőcsepp

Elkezdett esni, és esőt leső
Szemem alá pattant egy csepp eső.
Én cseppet sem haragszom érte, sőt
Köszönöm szépen ezt a csepp esőt
Amint gurult, behunytam a szemem:
Oly rég nem sírtam édes Istenem.

Jégvirág

Én csöndes téli délután
Szeretek az ablakban ülni,
Fölöttem az emeleten
Hallok valakit hegedülni.
A halk hegedűt hallgatom,
Kibámulok az ablakon.
Az üvegen nem látni át,
Belepte azt a jégvirág,
A jégvirág.

Csodálatosak igazán
Az ablakon a jégvirágok,
Lassankint álomnak hiszem
Odakint a bolond világot.
Oly idegen lesz énnékem
Minden emlékem, életem,
Óh ez az égő ifjúság
Elhal bennem, már jégvirág.
Már jégvirág.

Unom magam, figyelgetem
A sok-sok jégvirágot sorba,
Milyen szép rajz az ablakon,

Nini, ez mintha rózsza volna.
S ez jácint... itt meg szegfű nyit,
Eszembe juttat valamit.
Ti lázas nyári éjszakák!
A szegfűm is csak jégvirág,
Csak jégvirág.

Emitt olyan mint egy lugas,
Az orchidea, s ott egy pálma,
S itt, itt ez mirtuskoszorú...
Óh Istenem, valóra válna?
Ujjam gyáván érinti meg,
Milyen hazug, milyen hideg.
A szívem fáj, nézem tovább
Mily érdekes a jégvirág,
A jégvirág.

A szőke meg a barna

Volt egyszer egy fiatal úr
Kinek volt mindig péze bőven,
A péziért korlátlanul
Gyönyörködött úrfink a nőben.
Volt egy babája, volt bizony,
Egy úgynevezett kicsi nője,
Az úrnak kell egy kis viszony,
A nő viszont megél belőle,
Belőle.
S az úrfi úr volt mondhatom,
Vett néki sok szép drága dögöt,
Ellátta őtet gazdagon
Lekvittelvén az édes csókot,
A csókot, a csókot.

Jól élt a nő, táncolt, dalolt,
A Ritzbe ette az ebédet,
Autója, kis kutyája volt,
Tetszett tehát neki az élet.
De haj, minden levél lehull,
A szegfű hervad mely virított,
Szól egyszer a fiatal úr:
Mint mondani szokás, szakítok,
Szakítok.

Ne vegye rossz néven babám,
Az ember beleun a nőkbe,
Elég a barnából, az ám,
Ön barna volt, jön most a szőke,
A szőke, a szőke.

Az árva nő, az elhagyott,
Könnyes szemekkel néz az égre,
De aztán gondol egy nagyot,
Megfesteti haját szőkére.
Így ment a kedvese elé
Aki először ámul-bámul,
De hirtelen átölelé:
Miért is válnék el magától,
Magától.
Miért ne kezdenénk megint,
Hiszen különbség nincs a nőkbe:
A nő, a nő egyforma mind,
Csak egyik barna, másik szőke,
Szőőke, szöhőke.

A gyáva legény

(Ó-német nóta után)

Bemehetek hozzád este
Galambom, galambom?
– Bejöhetsz-i hozzám este,
Hát persze, hogy bejöhetsz te
Ha mondom.

Hogy menjek, hogy meg ne lássák
Galambom, galambom?
– Dehogy lássák, dehogy lássák
Csak nyisd ki a kapu rácsát
Ha mondom.

Hátha ugat majd a kutya
Galambom, galambom?
– Hogy ne ugasson a kutya
Csontot lökjél neki, buta,
Ha mondom.

Hogy lellek meg a sötétbe
Galambom, galambom?
– Hogy is lelsz meg a sötétbe,
Tapogatózz, majd elérsz te
Ha mondom.

A gúnyámat hova tesszük
Galambom, galambom?
– A gúnyádat hova tesszük
A ládára odatesszük
Ha mondom.

Apád anyád hátha felkel
Galambom, galambom?
– Apám anyám sose kel fel
Úgy alusznak, mint a tejfel
Ha mondom.

Jaj ha szólok s hallanának
Galambom, galambom?
– Hát ne szólj egy szót se, marha,
Semmi szükség nincsen arra
Ha mondom.

Búcsú az ifjúságtól

Ragyog a nyár még, süt a Nap,
A fűbe boldog bogarak,
Pillangó flangéroz a réten,
Csikók ugrálnak Kecskeméten.
De egy hűvös szél hirtelen
Végigfutott a rózságon,
Isten hozzád, Isten veled,
Isten hozzád én kedves ifjúságom.

Hollónak tolla a hajam,
Egész erőm karomba van,
Lobog a szemem gyertyalángja,
Gégém a nótát még kívánja,
De szívem néha elszorul
Merengve az álmatlan ágyon,
Isten hozzád, Isten veled,
Isten hozzád egyetlen ifjúságom.

Utcán, téren, meg kis közön
Jaj szembe mennyi fruska jön,
Megfordúlok mindig utánok,
Csak kettőt léptem, és megállok.
Miért nem kell már mind a nő,
Csipcsup kalandra mért nem vágyom?
Isten hozzád, Isten veled,
Isten hozzád te szédült ifjúságom.

Sétálni egy ablak alatt,
Míg a függöny fel nem szalad,
Birkózni egy csókért, hazudni,
És három éjjel nem aludni.
Zülleni búbárat miatt,
Úgy élni pálinkán, cigányon
Isten hozzád, Isten veled,
Isten hozzád szerelmes ifjúságom.

Romantikus séták Budán,
Ábrándok táncosnék után,
Csavargás május éjszakáján,
És vad cécók a vurstli táján...
Nem mászok omnibusztetőt
S a garnít, fuj, már én utálom,
Isten hozzád, Isten veled,
Isten hozzád, maszatos ifjúságom.

Az Isten tudja, hogy megy ez,
A jókedvünknek vége lesz,
Lekopnak szívünkről a vágyak,
Piros szívünk már haloványabb.
Sokszor fütyölni kezdenék
S a fütyből sóhaj lesz a számon,
Isten hozzád, Isten veled,
Isten veled gyönyörű ifjúságom.

Keverem-kavarom

Az algebrát én nem bírtam kiállani,
Oly rémítő nehéz,
Nem lettem hát tanár s nem lettem állami,
Se ügyész, se vegyész,
Ez mind nem volt szimpatikus,
Én inkább lettem patikus.
De régen is volt, hogy a pulthoz álltam,
Azóta mennyi hashajtót csináltam.
Bánatomat angol keserűbe fojtom
S keverem-kavarom, keverem-kavarom,
S keverem-kavarom folyton,
Keverem-kavarom, keverem-kavarom,
Keverem-kavarom folyton,

Menyi rebarbara, kenőcs meg pilula
És mennyi bolhapor,
Az ifjúság köztük de rég elvirula,
Lettem vén provizor
Ki éjjel-nappal fúj, szagol,
Recepten izzad, csomagol,
Már tarkóját a kopaszság kikezdi,
És nem tud, nem tud patikát szerezni.
Bánatomat angol keserűbe fojtom
S keverem-kavarom, keverem-kavarom,
Keverem-kavarom folyton,
Keverem-kavarom, keverem-kavarom,
Keverem-kavarom folyton,

De nem leszek tovább ily jámbor ily mulya,
Megjött az én eszem,

A princiném vén orvosságos skatulya,
Ám én nőül veszem.
Boldogítom az özvegyet,
Patikát másképp hol vegyek?
Egy cseppet se lesz majd nehezebb a dolgom:
Keverem-kavarom, keverem-kavarom,
Keverem-kavarom folyton,
Boldogítom az özvegyet,
Patikát másképp hol vegyek?
Egy cseppet se lesz majd nehezebb a dolgom:
Keverem-kavarom, keverem-kavarom,
Keverem-kavarom folyton,
Keverem-kavarom, keverem-kavarom,
Keverem-kavarom folyton.

Francia nóta

Száz esztendő's lehetnék
Több juhászt nem szeretnék
Lallalla, lallalla,
Egész áldott napon át
Meg nem fogja a kaszát
Lallalalla, lallala.

Sose kaszál a juhász
Csak heverész, furulyáz
Lallalla, lallalla,
Egy-két csókot ha ad is
De azután szalad is
Lallalalla, lallala.

Híjja híjja a leány,
Ő megy a birka után
Lallalla, lallalla,
Süt a nap vagy fú a szél
Csak a birkáról beszél
Lallalalla, lallala.

De legmérgeesebb vagyok
Mikor a csillag ragyog
Lallalla, lallalla,
Mert a farkast keresi
Ki a barit megeszi,
Bárcsak téged enne meg
Kiér annyit szenvedek
Lallalalla, lallala.

Oda megy a kedvese
Ahhoz sincs egy szava se
Lallalla, lallalla,

Ölelgetné, jaj de kár,
Mingyár alszik a betyár,
Kódus rongyos lehetnék,
Juhászt mégse szeretnék
Lallalalla lallala.

Szomorú tavaszi dal

Tavaszi dalra lantom zendül,
Tüdőmbe nem fér az ozon,
Más életet remélek szentül,
Magam nagyban csiklandozom,
Most már a lusta vén diványrúl
Felállok, két karom kitarúl,
Hajrá, újjászületni én
Elszántam magam az idén:
Az első langy zefir Budárúl
A Margithídon átszökik,
A nők a muffot ellökik,
A gesztenyés mimózát árúl
Én kalappal elfogom
Tűnő lepkém, ifjúkorom.

Egy kedves színinövendéket
Felkarolok s avval megyek,
Perecért verjük fel a péket
S megmásszuk a Gellérthegyet,
S majd minket is himbál a csónak
Színén a zöld ligeti tónak,
És fölvesz a barlangvasút
Amelyen tíz fillér az út,
Nyerítünk majd a bábszínházban,
Hajóhintán vitézkedünk,
Panoptikumba bémegyünk,
Rémmaszkákat bámulni frászbán,
És programunkon lesz a Feld
Mátyás, ki sosem érdekelt.

Majd a korzóra is kijárok
Eladni sápadt színemet,
Mindig a zöldbe vacsorálok
Serkentvén álmos ínyemet,
A Sziget is sokat lát engem
A fák alatt könyvvel kezemben,
S szólhatnak bármit ellenem,
Kirándulok propelleren,
Virágot szúrok gomblyukamba,
Kezembe nádpálcát fogok,
Csak ifjú népek boldogok

Hogy felejtethetted el te bamba.
Kollégáim nevessetek,
Megint vidám suhanc leszek.

Dehogy leszek, nem tok szaladni
Az elfütyölt vonat után:
Ez a tavasz is mint megannyi
Pesten telik le, nem Budán.
Csak sóhajom felel a szélnek
Mely messzi sétáról beszélget,
Nyújtózkodom, de heverek,
Francia kártyát keverek,
Az utcán kinn a bosnyák banda
Felharsan, én két ablakom
Spalétával végigrakom,
Káromkodván csúnyán magamba
S útván a gyerekhadat,
Amely a bandával szalad.

Itt a tavasz

Itt a tavasz nagyérdemű közönség,
Aszfaltba zárt fáink megint rügyeznek,
Itt a tavasz kérem vígan köszöntsék,
Sok Buchwald-széket a korzóra tesznek.
Itt a tavasz, a Nap ragyog,
Óh én is csupa vágy vagyok:
Én úgy szeretnék hazamenni,
Megint gyerek szeretnék lenni.

A kávéház előtt keretet csinálnak,
Dézsából nő ki ott a büszke pálma,
A jó pincérek fagylaltot kínálnak,
Van kávé, citrom, vanília, málna.
Könyörgök meg ne vessenek
Vagy nembánom nevesselek:
Én úgy szeretnék hazamenni,
Megint gyerek szeretnék lenni.

Hölgyeim és uraim üljenek be
Kiki párjával, kinek nincsen párja?
Autókba és nyitott fiakkerekbe
S menjenek a Ligetbe meg Budára.
Sétálni kell a fák alatt
Ott édes csókot váltsanak...
Én úgy szeretnék hazamenni,
Megint gyerek szeretnék lenni.

De jó vón újra egy kicsit csigázni,
Zörgő sárkányt eresztetni az égbe,

Labdázni és abroncsot gurigázni
S versenyt futni a messzi faluvégre.
Lovazni, ürgét önteni,
Gólyát dallal köszönteni,
Én úgy szeretnék hazamenni,
Megint gyerek szeretnék lenni.

Oszt körbe állnánk kis fiúk, kis jányok
Aranykapun fordulnánk kéz a kézbe,
És aztán játszanánk haragszomrádot
S a fűbe hengergőznénk napsütésbe,
És fogdosnánk a fű alatt
Piros katicabogarat,
Én úgy szeretnék hazamenni,
Megint gyerek szeretnék lenni.

Én megpróbáltam itt Maguk közt élni
Utánoztam amit Maguk csinálnak,
Unalmas volna mindent elmesélni
Amibe szívem, lelkem belefáradt.
Itt a tavasz, a Nap meleg,
Mulassanak, örüljenek,
Én úgy szeretnék hazamenni,
Megint gyerek szeretnék lenni.

A lufballon

Midőn az utca ibolyával
meg verkliszóval volt tele,
Egy május délbe rózsaszínű
lufballon szállt az ég fele.
A hordár felnézett a kávéház előtt,
Egy rikkancs, egy kofa és több járókelők,
Nézték a lufballont, hogy száll, emelkedik,
Amíg csak látni tudták gyarló szemeik,
Szemeik, szemeik,
Amíg csak látni tudták gyarló szemeik.

A rózsaszín lufballon közben
már ott járt a felhők felett,
Szállott feljebb, feljebb, egyszer csak
a mennyországba érkezett.
Ott aztán elfogták a szép kis angyalok
A rózsaszín gömböt, mely boldogan ragyog
S szaladtak, hű, vele végig a Tejuton
Arra kell menni az Istenhez jól tudom,
Jól tudom, jól tudom,
Arra kell menni az Istenhez jól tudom.

És labdázta és futballozta
az angyalok közben vele,
Ez jól esett a lufballonnak,
kérem csakúgy hízott bele.
A jó Isten elé vitték az angyalok:
Atyánk a földről jött ez a csuda dolog,
Sosem láttunk ilyet, jaj benne mi lehet,
Ajándéknak küldték talán az emberek,
Emberek, emberek,
Ajándéknak küldték talán az emberek.
A jó Isten mosolygott erre
s a lufballont kioldta lent,
A lufballon hosszút sóhajtott;
ooóh! – így csinált, és összement.
A szép nagy lufballon sóhajjal volt tele,
Az angyalkák nézték búsan, mi lett vele.
Megtöltenék megint, az vón az óhajuk,
De hát az angyaloknak nincsen sóhajuk,
Sóhajuk, sóhajuk,
De hát az angyaloknak nincsen sóhajuk.

Marika

Falusi kisjány volt Marika
Olyan kezes mint a barika.
Szomszéd házon nagy réztányér lógott,
Borbélylegény intett néki csókot.
Borbélynak volt göndör frizurája,
Tárogatózni tudott csudára
S május volt, nem is kell mondani,
Az övé lett a kicsi Mari.

Egyszer oszt a szép borbélylegény
Marikáho búcsúzni bemén,
Koffer volt a borbély bal kezében
A jobbal meg átölelte szépen:
Marikám és felmegyek most Pestre,
Visszatérek holnapután este,
Itt egy gyűrű, nesze, karika,
Azt teszi elveszlek Marika.

Marika oszt a kapu előtt
Várja, várja, várja, várja őt.
Vár egy hétig, vár szegény kettőig
Azután osztán felcihelődik,
Cókját-mókját katulyába rakja,
Bilétát vált, felül a vonatra:
Megyek Pestre, majd megkeresem
Vőlegényem, hű szerelmesem.

Szerencsésen megjött Marika,
Az ujján a gyűrű, karika,
Száz nagy utcán, mennyi széles járda
Késő estig össze-vissza járja.
Késő este felsóhajt az árva:
Hol talállok szállást éccakára?
Úgy nézett a csillagok felé
Majd a szíve megszakadt belé.

Addig jár, megáll egy ház előtt,
Az ablakba csupa, csupa nők.
Marika keresztet vet, becsenget,
Öreg néni, mindenkit beenged.
– Nénikém jó estét adjon Isten
Gondolom jó helyen járok itten,
Az ablakba csupa eladó,
Ugyi ez a leány-fogadó.

Odabenn osztán szomorúan
Elmeséli mi járatba van
Szőke, barna, sárga, vörös nőknek,
Kik elkezdik vetkeztetni őtet:
Csak feküdj le, csak maradj mivélünk
Nékünk is elment a vőlegényünk,
Az ujjunkon gyűrű, karika,
Mink is őtet várjuk, Marika.

A trombita

Rohamra mennek a magyar bakák, trara rara,
Fújja a trombitás a trombitát, trara, rara,
Előre megy sok szép magyar gyerek,
trara, rara,
Szembe meg jönnek bombák, srapnelek,
trara, rara,
Trara ra ra.

Hull mint a zápor az orosz golyó, trara
Egyszer csak nem zúg a trombitaszó
Pedig a trombitás fújja nagyon ra ta ta ra
Mi leli ezt a trombitát vajon ra ha ta ha
Ta a ha ha.

Lekapja, nézi, megütögeti
Csak nem szól, ugyan mi baja neki tha a
De fújja, nyögve fújja s kesereg:
Nem szól a trombitám, jaj gyerekek, a ha.

Csak fújja, csak hörög, csak támolyog
Csak nem szól, nem szól, de csuda dolog,
A drága kedves sárga trombita,
Már messzi jár a sok bátor baka.

A trombitás lerogyik és tovább
Fúná szegény sírva a trombitát, ta ha
Száján vér jön, lehelli már csupán:
Mi lelte, mi lelte a trombitám.

*(Trombitakísérettel énekelték, a trombita
mindig gyengébben, szaggatottabban szólott,
míg szólott. Mikor elhallgatott, az ének meg-
tartotta a trombitaszó szüneteit. Sz. E.)*

Gyere haza édes párom

Gyere haza édes párom
Hullanak a levelek,
Őszi rózsá illatából
Már hervadást lehelek.
Hideg eső kezd csepergni,
Elment a fecskemadár,
Gyere haza édes párom
Gyere haza már,
Gyere haza már,
Gyere haza már.

Könnyel mosom párnacihám,
Reggel sóhajjal kelek.
Két karommal csak árnyékot,
Csak bánatot ölelek.
Kinek a vállára hajtsam
Fejem ha a nap lejár,
Gyere haza édes párom
Gyere haza már,
Gyere haza már,
Gyere haza már.

Megmondom a nagy ágyúknak
Az árokba dőljenek,
Minden muszka fegyvereknek,
Soha el ne süljenek,
Még a szelet is megkérem
Kerüljön, ha arra jár,
Gyere haza szép szerelmem
Gyere haza már,
Gyere haza már,
Gyere haza már.

Gyere haza édes párom
Hullanak a levelek,
Arany pokróc van az úton
Azon járnék teveled.
A kertajtó tárva-nyitva
Késő estig várva vár,
Gyere haza mindenségem
Gyere haza már,
Gyere haza már,
Gyere haza már.

Mademoiselle

Mademoiselle Párisból jött mihozzánk
Mademoiselle, szegény,
Kopott volt, színtelen, nem izgató, mint
Az eldobott regény.
A gyárban s a Moulin de la Galette-ben
Ifjúságát otthagytá már,
S eresz alá vergődött Budapesten
A kis fakó vándormadár;
Sóhajtozott a Home Francais-ban éjjel:
Mon Dieu, mon Dieu, mon Dieu.

Egy szép nagy házban az Andrássy-úton
Volt három rossz gyerek,
Mademoiselle odament madmoazelnek,
Keresett kenyeret.
Az iskolánál várta őket délbe
S nyáron velük kijárt a zöldbe,
S vezette őket télen át a jégre
Gyakorolni a franciát.
Mindenki korcsolyázott, ő csak fázott,
Mon Dieu, mon Dieu, mon Dieu.

Jött ez a nyár, s hélas! most ellenség lett
Szegény mademoiselle,
Nem illik már fecsegni franciául,
Idegenek: el, el!
Mademoiselle elbújt és sírni kezdett:
Je suis si malheureuse, madame,
Madame, én most Párisban mihez kezdjek.
Testvérem nincs és nincs anyám,
S mindenki tud Párisban franciául,
Mon Dieu, mon Dieu, mon Dieu.

Hát itt maradt. Jut a magyar kenyérből
Neki is egy karé,
Mademoiselle nem érti, mért haragszik
Monsieur Poincaré.

Óh mennyi sóhaj száll innét az égbe,
Szép magyar sóhaj: Istenem...
Egy francia is a többi végébe,
Remeg testvérien:
Mon Dieu...

Két sebesült a színházban

A színházba az utolsó sorba
Egy más mellett két katona ült
Közönséges baka mindakettő,
Közönséges sebesült.
Tartja egyik jobb karját kötésbe
A másik pedig a bal kezét,
Ülnek a piros karszékbe és a
Zelőadást élvezik.

S mert a színpad de valami fényes,
Mennyországba lehet egy szalon,
Csupa villany, csupa pingált oszlop
S pezsgő állt az asztalon.
Oszk egy gyönyörű szép nagysád táncolt
És danolt a pazar színpadon,
Selyem strimfli ragyog a két lábán,
Oszk mutatja, de nagyon.

Két huncutka van a füle mellett,
Fülibe gyémánt fülbevaló,
A meje meg ki van kanyarítva,
Olyan fehér, mint a hó.
Két bakának szeme majd kiugrik,
A nyőt nézik, mindig csak a nyőt,
Egyik szól: „Pajtás az életemből
Odadnék egy esztendő.”

A másik jó vitéz visszasúgja:
„Én meg tíz esztendőt hallod-e,
Hiszen kérlek, úgyis olyan ócsó
Most az ember élete.”
Összemegy a függöny nagy zenével
És a színház mind tapsolni kezd,
A nagysád kijön, mosolyog, hajlik,
Két sebesült nézi ezt.

Az egyik a jobbkezét kinyújtja,
Adja a másik a balkezét,
Tapsolnak a sok urak meg hölgyek,
Ők is együtt azt teszik.
Nem látja a primadonna őket,
Mert hátul vannak igen nagyon,

De az angyalok a mennyországból
Őket nézik, fogadom.

Árva Pál

Menni kellett Árva Pálnak,
Menni a csatába,
Hát búcsúzni Budapesttől
Elindult magába.
Megnézte a karóráját,
Éppen hét az óra:
Megyek a Váci-utcába
Az esti korzóra,
Az esti korzóra.

Árva Pál szegény ki is ment
Az esti korzóra,
Maga körül nézett, bizony
Megnyúlt az ő orra.
Istenem, de fényes utca,
De sok finom dáma,
Én pediglen holnap reggel
Megyek a halálba,
Megyek a halálba.

Szíve szörnyen fájni kezdett,
Mert oly fiatal volt,
Oly kórus volt, a fejébe
Mennyi csalfa dal volt.
Egyszer csak jött szembe véle
Egy tündéri szőke,
Árva Pál tyhú de elámul...
És megállt előtte:

„Pardon, bocsánatot kérek,
Nagyságos asszonyka,
Holnap reggel a menettel
Kimegyek a frontra,
Egyetlenegy boldog óra
Az életem álma,
Óh, adjon egy édes csókot,
Isten is megáldja,
Isten is megáldja.”

Halkan sikított a dáma
S szól: „Fúj, szemtelenség!”
S végigméri hidegen, mint
Egy királyfi fenség.
Árva Pál kitárt karokkal
Ott maradt magába
És csak bámult és motyogta:

Megyek a csatába,
Megyek a csatába.

Kirakatok tündököltek
S nők, urak mint álom,
Árva Pállal nem törődött
Senki a világon,
Szeméből a könny kiszikkadt,
Mosolygott az árva,
Felsúgta a csillagoknak:
Megyek a csatába,
Megyek a csatába.

Kop-kop

Megkérném szépen itt az urakat
S a dámákat, a szép arcúakat,
Kegyes szívvel figyeljenek reám,
A nótám bár egy cseppet sem vidám,
Egy cseppet sem vidám.
Kop-kop, kop-kop, ma a hátam mögött
Két bottal vaslábú katona jött,
A korzón sétáltam, mint rendesen.
Kop-kop, kop-kop, jött ő is csendesen,
Jött ő is csendesen.
Nem fordultam meg, nem láttam, nem én,
Csak hallottam, vaslábön jön szegény,
Csak hallottam, hogy katona szegény.
Hogy boldog nem lesz már soha szegény.
Kop-kop, kop-kop, kocogott, kopogott,
Egy szót se szólt és nem is motyogott,
Nem is sóhajtott, nem is zokogott,
Nem is köhintett, nem, csak kopogott,
Kop-kop, csak kopogott.

Ez képzelet, a fülben ez szeszély,
Én úgy hallottam, hogy mégis beszél:
Kop-kop, kop-kop, vaslábön itt megyek,
Kisasszonykám, kérem, bocsássa meg,
Kérem, bocsássa meg.
Úgye, hogy én már ember nem vagyok.
A csizma rajtam többet nem ragyog,
A lóra többet fel nem kaphatok,
Lányok után már nem szaladhatok,
Már nem szaladhatok.
Kisasszony, ugyi nekem nem szabad
Büszkén pederni kis bajuszomat,
A táncba én már be nem állhatok,
Már kényesen nem is sétálhatok.

Ugyi kisasszony nincs divatba már
A béna hős, ki Pesten sántikál,
Nékem magára nézni nem szabad,
Úgy fáj a szívem, mingyár megszakad,
Jaj, mingyár megszakad.

Diplomaták ti, ti miniszterek,
Te Lloyd George, Wilson s minden miszterek
És minden kunsztot roppant tiszttelek,
Hát mit tudtok ti híres miszterek,
Miszter miniszterek.
Mit tudtok hát ti nagy-nagy férfiak,
A két lábat tegyétek vissza csak.
Keressétek meg néha valahol
Ahol a borzasztó gránát dalol,
Hol a gránát dalol.
Szép homlokotok csudálni fogom,
Ha tetszem néktek, meg is csókolom,
Elétek térdelek s úgy áldalak,
A két lábát adjátok vissza csak,
Ti borzasztó urak!

Hőc hőc katona

Felveszi a kisfiát
Ölébe az apja,
A térdére ülteti,
Úgy lovagoltatja,
Símogatja a haját,
Danol néki halk danát:
Hőc hőc katona
Ketten ülünk egy lóra,
Osztán megyünk Váradra.

Felnő a szép kisfiú,
A kedvesét nézi,
Térdére is ülteti,
Csókolja, becézi,
Súgja-búgja: édesem
Úgy ringatja édesen:
Hőc hőc katona
Ketten ülünk egy lóra,
Osztán megyünk Váradra.

Ifjúból lesz katona,
Ülni kell a lóra,
A csatába menni kell
Szép trombitaszóra.
Vígan vágtat a lova,
Mindegy merre, vagy hova:

Hőc hőc katona
Ketten ülünk egy lóra,
Osztán megyünk Váradra.

Elesik a katona,
Kifolyik a vére,
Felülteti a Halál
Őtet a térdére.
Símogatja a haját,
Danol néki halk danát:
Hőc hőc katona
Ketten ülünk egy lóra,
Osztán megyünk Váradra.

Emlékszel-é katona,
Emlékszel apádra?
Jó volt lenni gyereknek
Ugye szegény árva?
Kisfiú vagy újra ládd,
A Halál a te apád:
Hőc hőc katona
Ketten ülünk egy lóra,
Osztán megyünk Váradra.

Az én uram is szervezkedik

Édes Gyurkám imádlak, azonban
Ellened egy súlyos panaszom van,
Az jutott eszembe tegnap este,
Borzasztó, hogy mennyit szervezkedsz te.
Három hete kezdte szervezkedni,
Én beláttam, hogy meg kell ezt tenni,
Hanem most már elmúlt a karácsony
És még mindig eszkedsz, teszkedsz,
Szeszkedsz, veszkedsz,
Veszkedsz, reszkedsz,
Szervezkedsz kérlekalászon.
Hétfőn kezdte lenni szervezkedve,
Még jobban szervezve lettél keddre,
Hát gondoltam, na Istennek hála,
Végig leszel szervezve szerdára.
De fiam még csütörtökön este
Se voltál mindenütt megszervezve,
Ott lógsz még a Nemzeti Tanácson,
Péntek, szombat:
Csak tervezgetsz,
Tezgetsz, vezgetsz,
Zezgetsz, gezgetsz,
Szervezgetsz kérlekalászon.

Mondd meg mért kell egy embernek ennyi
Szervezett szervekkel szervezkedni,
Mintha bajod támadt volna szervi,
Nem lehet terád már rád ismerni.
Nem akarsz már se inni, se enni,
Nem akarsz egy este itthon lenni,
Szerepelgetsz százötven plakáton,
Szergesz, zergesz,
Gelgesz, pergesz,
Elgesz, pelgesz,
Relgesz, gergesz,
Szergegetsz kérlekalásson.

Én barátom tűnök, amíg tűnök,
De szívemben keletkeztek ürök,
Ember szervez, asszony végez, hallod,
Ennek a kárát is csak te vallod.
Tisztelem a szervezeted kérlek,
De csak annyit mondok ma tenéked:
Addig szervezed magad barátom,
Míg kigyúlok, mint a kazlak,
S felszervezlek,
Felszarvazlak,
Meglátod kérlekalásson.

Két kicsi bagoly, mindakettő jómadár

Mesélek kérem egy kis intimpistát
Melyben nem primadonna szerepel
S nincs benne gólya, aki kelepel,
Viszont bagolyról lesz szó, – kezdem is hát
A diszkrét intimpistát:
Nos kérem szépen két ifjú bagoly
Kint a Városmajorba valahol,
Egyik baglyocska persze hím,
A másik nőstény, uraim,
Találkozott a vadgesztenyefán
A randevúknak édes alkonyán.

Azon a fán, méltóságos közönség,
Bagoly kisasszonyék odúja volt
S a bagoly úrfi oda vándorolt,
Hogy egymást édes csókkal csőrön öntsék,
Méltóságos közönség.
S ez eldugott bagolylakás alatt
A fán egy villanykörte is ragadt,
Melyet még Bárczy és Boda
Szereltetett nekünk oda,

Hogy este se legyen sötét Buda,
De akkor béke volt, hát nem csuda.
Szóval, sőt szó nélkül a két fióka
Az odu szélén flörtölt hevesen
A csóknak náluk nincsen neve sem,
Csak vágyat érez ezredévek óta
Minden bagolyfióka.
Két csőr egymásra könnyen rátalált,
Mivel a bagoly csak sötétbe lát,
S bagolykisasszony felfülel:
Huh, huh... jönnek... vigyázni kell!
A villanyt felcsavarnánk netalán,
Hogy meg ne lásson, ha jön a mamám!

A pesti ház

A pesti házban, pesti házban
Kinyitják reggel ötkor a kaput,
Jön tej, meg ujság, zsömlye, posta
És nyolcra a gázszámla is befut.
A ház álmából észretért,
Jönnek húszféle részletért.
A telefon cseng még ahol van,
Pokrócot ütnek, melybe por van,
Ajtót csapdosnak, hűhó, csupa láz
A vedlett, fáradt pesti ház, a pesti ház.

A pesti házból, pesti házból
Az iskolába üget a gyerek,
Az OTI-ba lohol az orvos,
Markó-utcába ügyvédeberek.
Állástalan fiatalúr
Hová, nem tudja, csak vonúl,
S vonúl csarnokba, irodába
S nem tudni hová a csodába
Asszony, leány, fiú meg férfi száz,
Elcsendesül a pesti ház, a pesti ház.

A pesti házra, pesti házra
Az unalom, a bánat ráterül,
A házmester zúg valamerre,
Egy varrógép hadar kegyetlenül.
Egy láb kitartóan sikál
És egy makacs kéz muzsikál,
Csengő, kulcszörgés, nyílik ajtó,
Jön kézbesítő, végrehajtó,
Ez már egyáltalába nem blamázs,
Hozzászokott a pesti ház, a pesti ház.

A pesti házban, pesti házban,
A délutánt, csak Isten látja azt,
Egyik lakásban vak botorkál,
A másikban szépasszony rúzszt ragaszt.
Itt egy vad férj széket dobál,
Ott egy kisbaba sírdogál,
Ugat a fokszi és két rádióból
Két jazz vitázik Varsóból, Oslóból,
Mentősziréna... itt állt meg, vigyázz!
Összeszalad a pesti ház, a pesti ház.

A pesti házra, pesti házra
Rácsukják este tízkor a kaput,
Jönnek mozikból, kávéházból,
Találkáról a hitves hazajut.
Sok árnyék, mind rendezkedik,
Eszik, nyújtózik, vetkezik,
Följebb, lejjebb a fény kialszik sorba,
S egy kis cseléd, kinek már semmi dolga
A kapuban friss honvéddel cicáz...
Mögöttük halva áll a ház, a pesti ház.

Sokat ne várj a szerelemtől

Sokat ne várj a szerelemtől
Óh ifjúság örült ne légy,
Szívedbe téved
És otthagy téged
Mint ha cukorra szállt a légy.

Az életed ne add el érte,
Örök szent eskü nagy hiba,
Mert más az élet
Mint a regények
S mint Charles Boyer a moziba.

Mit is jelent a híres Ámor,
Két hétköznapi közt kurta bált,
Egy ittas percet,
Hogy elfelejtsed
A vénülést meg a halált.

Egy dalt a rémes lárma közben,
Pár szép szót szomjas ajkadon,
Tangót a bárba,
Csónakot nyárba,
S egy hosszú csókot a padon.

Sétát kettesbe fenn a Bástyán,
Suttyomba firkált levelet,
Telefonálást,

Kapuban állást,
Egy sóhajt... és Isten veled.

Jaj meg ne várd a csúf csalódást,
Hízelt napfény alkonyát,
Mikor a könyved
Legszebb, legkönnyebb,
Csapd be, ne olvassad tovább!

Hervadni kell a szerelemnek,
Hisz az tavaszi ibolya,
Csupán a száraz
Csinált virág az,
Amely nem fonnyad el soha.

Dal

Vetkezz le drága szép szerelmem,
Vetkezz le édes, kérlek esdve,
Oh vedd le arcodról a púdert,
A rúzszt a szádról vedd le, vedd le.

Az érzés gyöngé bimbó bennem,
Hajtsd belőle dús imádat:
A kármint vedd le körmeidről
S hajadról minden platinádat.

Ki ne kacagj, hogy ostromollak,
Légy jó s e bomlott vágyam nézd el:
Az ondulációt is vedd le,
Könyörgök összekulcsolt kézzel.

Essen meg szívemen a szíved,
Nézd, néz egy bánatos vad állat:
Növessz szemöldököt szerelmem
S tündér fürtöd hadd verje vállad.

Borulnék térdre majd Előtted,
Csudálnálak majd, mint a szentet:
Csak megmutatnád magad egyszer
Ahogy az Isten megteremtett.

Kiskocsi

Egy kiskocsi az álmom,
Minden nő álma ez,
Amit Pest potom áron,
Netán részletre vesz.
Jaj Istenem, szeress kicsit,
Szeretnék én egy kiskocsit.

A kiskocsit imádom,
De vágyom rá, de vágyom,
De váhahágyom.

Halló fiúk, zsidányok,
Az álmom kergetem,
Egy kiskocsit kívánok,
Ki szerzi meg nekem?
A szám, a szívem az övé,
Követem őt mindenüvé.
A kiskocsit imádom,
De vágyom rá, de vágyom,
De váhahágyom.

Egy kiskocsi az álmom,
Kisebb, mint Balila,
A színét én nem bánom
Ha sárga, ha lila.
Lehetne kék, zöld vagy fehér,
Piros lehetne, mint a vér,
A kiskocsit imádom,
De vágyom rá, de vágyom,
De váhahágyom.

Egy kiskocsi az álmom,
Csak lassan szaladó,
S nem lenne gond instállo
Se benzin, se adó,
Hozzá soffőrt se fogadok
Uraim oly szerény vagyok!
A kiskocsit imádom,
De vágyom rá, de vágyom,
De váhahágyom.

Egy kicsi kocsi kérem,
Egy édes kis kocsi,
A járdán járna délben,
Olyan csuda kicsi.
Én tolnám négy kis kereken,
Psztt... alszik a kisgyerekem.
A kiskocsit imádom,
De vágyom rá, de vágyom,
De váhahágyom.

Törődj velem

Törődj velem, törődj velem,
Csak kérem, nem követelem,
Bár három éve vagy te házasság
S elhalt a szerelem, a lázas,

Bár más asszonyt is ún a férje,
Te még ne únj, ne dobálj félre,
Drágám ne légy még hűtelen,
Törődj velem,
Az Istenért, törődj velem.

Ha sétálunk belém karolj,
Egy pillantással udvarolj
Tudniillik n e k e m, ne másnak,
Ne bámuld akik szembe másznak,
S veled ha kávéházba mentem,
Az újságot ne kérjed menten,
S ne ásíts, azt úgy szégyelem –
Törődj velem,
Ó légy kedves, törődj velem.

Dicsérd meg az új kalapom,
El ne felejtse a névnapom,
Mint elfelejtesz csókot adni,
Ha irodába kell rohanni...
Én más ékszer úgy nem kívánok,
Mint egy csókot, mint egy virágot,
Ezt oly ragyogva viselem,
Törődj velem.
Csak egy kicsit törődj velem.

Van már egy édes gyerekem,
Anyaszerep a szerepem,
De s z e r e t e m akié lettem,
Más férfi? nincs. Az lehetetlen!
Bocsásd meg ezt a nagy hibámat,
Hogy olyan ostobán imádlak
És hogy a flört nem kenyerem,
Törődj velem,
Szépen kérlek, törődj velem.

S azt kívánom, ha este van,
Még mellém símulj fiúsan,
Mesélj, neved, keresd az ajkam,
Ne tedd magad túl rögtön rajtam,
Kívánom a szívdobogásod,
A reszketésed, dadogásod,
Mint mikor dúlt a szerelem...
Törődj velem,
Egyetlenem, törődj velem.

Várjon

Nem, nem. Rúzsos lesz. Auu, ne bántson.
Engedje már el a kezem.
Nem! Idelátnak. Ne vadúljon.

Megmondtam, nem. Bolond maga?
„Mért nem, hogy mért nem, mért nem?”
Csak. Nem. Maga nem érti,
Mert maga férfi.
Mert maga harcos, maga rabló,
Mert maga gyilkos. Maga férfi.
Ha ha! haragszik.
Jaj ne gyötörje szegény
Ártatlan cigarettjét.
Nem is felel már. Gyűlöl. Ideges.
„Nem tehet róla, mit csináljon.”
Megmondom kedves mit csináljon:
Várjon. Várjon.

„Mi az az egy csók?” Hm. Mi az.
Az az, hogy húnyom a szemem,
És álomért imádkozom.
Nincsen tegnap, nincsen nevem.
Az élet égő rózsatenger.
„Egy csók, mi az?” Maga nem érti,
Mert maga férfi.
Az az, hogy leszakadt az ég,
Meghaltam, itt a másvilág.
Csók... búvöl messzi-messziről,
Óh az mesés korallsziget,
Utazni kell oda hajón.
A csók... az fél elájulás.
Az egy kis megbolondulás.
Csók... csók... letörve és alélva
A forróságtól, influenzás
Testtel, felszökött
A hőmérő... olyan az, a csók.
Nem, nem szabad még, semmi áron.
Várjon. Várjon.

Igen, szenvedjen. Tán megéri.
Nem alszik majd. Nem hal bele.
Örüljön így is egy kicsit nekem.
Hadd érezzem, hogy emberszámba vesz.
Egy séta egyszer kis esőben.
Egy halk cigány. Egy halk sohaj.
Egy halk szó. Egy elnémulás.
Ez a sok semmi, együtt,
Ez a boldogság. Ezt maga nem érti,
Mert maga férfi.
Kedves, fogadjon szót.
Ne higgye, hogy ez elveszett idő.
Olyan szép emlék lesz, meglássa, majd.
Dühöngjön néha. Csak meg ne utáljon.
Várjon. Várjon.

„Mikor, mikor már?” Én nem kérdeném.
Mit tudhatom. Egyszer, talán.
Talán a szellő a szívemre ejtett
Egy pötty porzót. És megfogán talán.
Tán egy darázs járt a szívem körül.
Felhólyagzik, megérezem majd, talán.
Hajnalba hallok egy hajósípot,
Álomszerűt... hozzám ízen talán.
Úgy kell majd egyszer bukni a fejemnek
Mint szeptemberben a virág...
Van annál szebb? Maga nem érti,
Mert maga férfi.

Majd egyszer... nagy bögés után,
Vagy egy kacaj közt.
Vagy csak magára nézek, kedves,
Ha egy lemez lejárt. Vagy, vagy csak úgy,
Egy cigaretta közben. Este majd.
Vagy délután. Vagy délben. Nem tudom.
Holnap talán már. És talán soha.
Mi az? maradjon! csak tovább ne álljon.
Várjon. Talán csak percig.
Várjon. Várjon.

Egyedül a moziba menni

Nincs szomorúbb mint egyedül
Egyedül a moziba menni
Egy jegyet tülekedve venni
Idegen mellé telepedni
A bonbont az ölembe tenni
A sötétben egy sóhajt engedni
Reklámot, Híradót, jaj mennyi
Borzalmat nézni peregni
Senkivel szót se fecsegni
Nincs szomorúbb mint egyedül
Egyedül a moziba menni.

Nincs szomorúbb mint egyedül
Egyedül a moziba lenni
A partnert nem tudni feledni
Ki kezedet el szokta venni
Egy nézést a szemedbe csenni
De jó volt, de jó ez a semmi
Fejemnek a vállán pihenni
Egy közös perccet enni
A Memfiszét rúzzsal bekenni
Nincs szomorúbb mint egyedül
Egyedül a moziba lenni.

Jaj egyedül, jaj egyedül
Egyedül a moziba ülni
A fixirozásokat túrni
A zene elkezd hegedülni
Nézni két szívet hevülni
Két fejet egy csókba merülni
A torkom halkan köszörülni
Mert érzem a könnyeim gyűlni
Egy viccen szipogva derülni
Jaj egyedül, jaj egyedül
Egyedül.

Népballada a szegény anya imádságáról*

Volt egyszer egy özvegyasszony
Nem tudom hol, talán Aradon,
Két lánya volt az özvegynek,
Egyik asszony, másik hajadon.

Éjjel-nappal sírt-rítt a menyecske,
Mert nem szállott gólya az ereszre,
A könnyektől megázott az ágya.
A gyermek,
a gyermek
a gyermek volt az egyetlen vágya,
az egyetlen vágya.

Szólt egyszer az édesanyjuk:
Fen' egye meg, nincsen unokám!
Lenne, hogyha rajtam állna
De ne bőgjünk, lesz valaha tán!
Ne bőgj, ne bőgj szép menyecske lányom,
Én most Máriapócsot megjárom.,
Imádkozok ott az ég urához,
S a gólya
a gólya
a gólya egy porontyot talán hoz, porontyot talán hoz.

Két lányától elbúcsúzott,
S el is ment anyjuk a búcsúra,
S imádkozott: „A lányomnak
Küldj kis babát ó egek ura.”
Fohászkodott gyöngé térdén állva
S bizalmat vetett az ég urába,
S így motyogott: „Meghallgatja ő, meg
S a ménkő, a ménkő,
A ménkő megütheti a vőmet, ütheti a vőmet.”

A jó isten, az jó isten,
Az istennek, annak van szíve,
Meghallgatja az imákat,
Nagyon ráér az ilyesmire.
S a szegény asszonyból nemsokára
Ilyen formán buzduült fel a hála:
„Hála néked, hogy megjött a gyermek
De baj van, de baj van,
Nem a hajadon lányomnak kellett,
Nem a hajadon lányomnak kellett.”

KÖTETBEN MEG NEM JELENT SANZONOK, KUPLÉK

A szoknya

Térden felül – az első szoknya,
Térden alul – a második,
S alig hogy ehhez hozzá szokna,
Bokáig ér – a harmadik.

A negyedik már irigykedve
Cipőt, harisnyát eltakar –
Az ötödik meg furcsa kedvbe
Már azt se tudja, mit akar...

A kurtának biz évek keltek
Amiglen hosszú szoknya lett...
S a hosszú szoknya mily hamar van
Egy-kettőre a térd felett!

Toilette-titok

Nemtudomki kisasszonyka
Nagy sikkesen lép,
Utána néz bámészkodva
A sok férfinép.
Kár, hogy mégis a dolognak van egy bibije,
A szoknyácska ránci közül
Rikitón fehérén kiül
Nemtudomki kisasszonyka nem tudom mije.

Mi lehetett az a fehér...?
Ing, bugyogó, zseb...?
Kinek esze ide felér,
Bölcsnél esesebb,
S bizony magam is megvallom, csak homályos folt,
Meg nem fejtett örök talány,
Hogy az a kis ruhahiány
Hogy az a kis nemtudommi – mi a fránya volt!

Ítélet

Alig, hogy kikelt a tavasz a télből,
Alig, hogy olvadt a tavalyi hó,
Kimondtam én a szentenciát, hogy:
– Médike édes, Médike jó! –

S alig, hogy újra fordult a kocka,
S a nyárra az Isten télvizet hoz,
Kimondom újra a szentenciát, hogy:
– Médiike csunya, Médiike rossz!

Százhuszonhat kis japán

Egy japán gőzös, amely katonákat szállított hazafelé a harctérről, tegnap éjjel egy angol hajóval összeütközött és elsüllyedt. A hajón volt 126 katona oda veszett.

Száll a hajó a nyári éjben
Hintázva zúgó tengeren,
Kelet felé, hol a nap fölkel,
Ahol a krizantém terem.
Megy a hajó és rajta boldog,
Ujjongó dallal ajakán
A százhuszonhat kis japán.

Ezer csatát végigküzdöttek
Hol vérben dőzsöl a halál –
Mi volt az nekik: vidám ünnep,
Tündöklő, édes, játszi bál.
Rajongva várt a szent halálra
A harcok szörnyű piacán
A százhuszonhat kis japán.

Száll a hajó... és rajta hősök,
A fölkelő nap fiai.
Evez regés honába vissza,
Krizantémot szakítani,
S aratni édes csók-jutalmat
Szerelmes gésa ajakán
A százhuszonhat kis japán.

Száll a hajó – a csodaszép nagy
Éposznak immár vége van –
Napos zászlója leng a szélben
Tisztán és diadalmasan.
És néz... néz csillogó szemekkel,
Repesve már a part után
A százhuszonhat kis japán.

Roncsokra zúzva, a hajó már
Hever a tenger fenekén...
Az óceánon néma éj ül
Vigasztalanul, feketén.
A szél sóhajtva száll Keletre: –
Üzenetet küld haza tán
A százhuszonhat kis japán...

Az omnibusz tetején

Az omnibusz ment a ligetbe
Egy szép vasárnap-délután:
A napsugár ragyogva táncolt
A paloták ablaksorán.
Körülöttünk hintók robogtak
S mi ott fönn ültünk (ő meg én)
Az áprilisi napsütésben
Az omnibusznak tetején.

Ő a hintókat nézegette:
„Ládd, ott az élet, ott a fény!”
És eltűnődött és sohajtott...
De átöleltem lágyan én:
– Hintón járnak, ruhájuk drága,
De a szivük fakó, szegény...
Édes, hidd meg, hogy szebb itt, jobb itt
Az omnibusznak tetején.

A léha flirt az ő szerelmük,
Szavuk rideg, csókjuk hideg –
Előkelő örömeiknél
A szenvedésünk édesebb!
Frivol regény az ő világuk,
Miénk – egy édes költemény,
Füldünk a vágyban, napsugárban
Az omnibusznak tetején.

Hintón járnak, – s az arcukon sír
A spleen: halálos unalom;
Ha nem tudnak örülni néki,
Mit ér a pompa, fény, vagyon?
Hintón járnak – s sajnálom őket,
Isten bizony sajnálom én,
– Mikor így a szemedbe nézek –
Az omnibusznak tetején...

Gyermeknapon

Egy utolsó szegény ember
Megy az Andrássy uton,
Május tizenötödikén.
Ott flangérez szomjan-éhen,
Egy vasa nincs a zsebében,
Mindez első pillanatra
Meglátszik a külsején.

Megy mellette hét kis gyermek,
Szegény ember hét gyerekkel
Milyen piszkos mozzanat!
És az utcán állnak urnák,
Lovagolnak rajta urnők,
Hogy a szent jótékonyáságnak
Áldozatot hozzanak.

És az urnők ráförmednek
Csunyán a szegény emberre:
A gyermeknap itt van, itt,
Ugyan áldja meg az isten,
A gyerekeken segítsen,
Ne legyen oly smucig kérem,
Dobjon belénk valamit.

Fölnéz a hóltszegény ember.
Fölnéz rájuk lenézéssel,
Leveti a rossz zekét
S a hét gyerek rongyos apja
Hét gyerekét mind felkapja
S hét urnába behajítja,
Sorba hét kis gyerekét.

Az ifjúság, a szerelem

Kis verseskönyv fekszik kinyitva
A vén kritikus asztalán
Poétája valahol messze
Sorsát remegve várja tán...
S a kritikus olvasni kezdi
Szemüvegén át csöndesen –
Címét unottan elmormolva:
„Az ifjúság, a szerelem.”

...Nem nagy tehetség, aki írta.
De szerelmes, de fiatal
És a szívéből álmodozva,
Rajongva, forrón száll a dal.
Az égen csak a napfényt látja
És csak a rózsát idelelni –
És úgy lánkol minden sorában
Az ifjúság, a szerelem...

S a kritikus szívét megejti
Tünődő, méla hangulat –
Beesett, fénytelen szemében
Valami tűz csak felgyullad...
Napfény oson be a szobába
És rózsailat, hirtelen...
S valahol mintha zene szólna:
Ó ifjúság, ó szerelem...

...Eszébe jut a régi nótá –
Egy édes, aranyhajú lány.
És az a tűz és az a mámor
Első szerelme hajnalán...
Mikor rímekbe sírta ő is
Lelkét sok lázas éjjelen –
Mikor még lángolt a szívében
Az ifjúság, a szerelem.

Mikor még a babérért üzték
Illúziói, álmait,
S rajongva, sóvárogva indult
A hírnév szárnyán szállani...
S a pályának kijózanító
Robotját nem ismerte, nem –
Mennyi ábránd is elszáll véled
Ó ifjúság, ó szerelem!...

S a vén kritikus két kezére
Sóhajta hajtja a fejét
És eltűnődve nézi-nézi
A könyv virágos fedelét...
Szívében csendesen siratja
Elillant múltját a jelen –
S két könnycsepp hull a verseskönyvre:
– Az ifjúság... a szerelem...

A Sándor utca

Ez az utca oly különös,
 Ily utcában még sohse laktam,
 Idegen nekem ez a csönd
 S a nép fölöttem és alattam.
 Gyűlölöm ezt az uri csöndet,
 Oly üres, gőgös, oly sivár...
 A Sándor utcán villamos nem csönget,
 Itt verklis, handlé sohse jár,
 Itt verklis, handlé sohse jár.

Komoly, bús, barna paloták
 Állják körül a Sándor utcát,
 Szentségtörő vagy, egylovas,
 Ha rajta dübörögve futsz át.
 Itt áll a parlament, a régi,
 S a Muzeum is itten áll,
 Mely mult időkrül némán tud regélni –
 És itt lakik Gyulai Pál,
 És itt lakik Gyulai Pál.

Akácfa áll az udvarán
 Ez utcában sok néma háznak,
 Zsalu őrzi az ablakot,
 S mögötte halkan zongoráznak.
 Akácillat, hervadt szonáta
 Az utcán este átsuhan
 S kiáll egy sápadt asszony ablakába
 S a holdba néz szomoruan,
 A holdba néz szomoruan.

Nincs esti séta, nincs kaland,
 Családapák, szegény diákok,
 Midőn fölébük hull az éj,
 Eloltanak minden világot.
 Alszik a Sándor utca némán,
 Az éjnek itt nincsen szava...
 A sok palota oly sötéten néz rám,
 Ha hajnalban megyek haza,
 Ha hajnalban megyek haza.

A gummirádlison

1.
 A szép Stefánia úton
 Tavaszi este volt,

Mint női fülben a buton,
Ugy fénylett fenn a hold.
A lég oly édes, langyos, tiszta,
Sokan kocsiztak össze-vissza,
S egy szép ruhába öltözött
Asszonyka ült két úr között,
Két úr között ült, a bizony,
Egy gummi-gummi-gummirádlison.

2.
Az egyik ur az jobbfelül,
A másik balrul ült,
S ki balrul ült, az asszonyért,
Kiváltkép lelkesült.
Sugott fülébe sok-sok szépet,
S két láb érintkezésbe lépett,
S mint banketen a poharak,
A térdek már kocintanak...
Igy folyt a plátói viszony
A gummi-gummi-gummirádlison.

3.
A másik úr, ki jobbra ült
Az asszony oldalán,
Lassankint mindent észrevett
S így dünnyögött: „Na lám!
Hát kellett ez ma este nékem –
Csalásba kezd a feleségem!
Szétütnék köztük egy kicsit –
Ha én fizetném a kocsit...
Elönt a méreg, az iszony
E gummi-gummi-gummirádlison.”

4.
A férfi, aki balra ült,
Imádkozta hűn a nőt,
A karja csúszott s végre a
Tenyerén hordta őt.
Az asszony némán helybenhagyta...
S ajkát a férj búsan harapta:
„Nem értem, miért gunnyasztok itt.
Hisz húznom kéne a kocsit:
Mert egy ló ül, isten bizony,
E gummi-gummi-gummirádlison.”

Kuplé a gyermekek nemi felvilágosításáról

Előadja egy felsőbb leányiskolai növendék

Eddig így is megvalék én
Mint naiv lányka, szépen, békén,
S bizony isten, hogy azt hittem:
Gólya szállit házhoz itten
Gyermekeket utánvéttel...
Míg ezelőtt néhány héttel
Majdnem kilelt a hideg:
Szavalta száz feminista –
Nem vagyunk még nemileg
Fölvilágositva!

Megdöbbenve vettem észre,
Mily blamázs ez én rám nézve
S mint szorgalmas kis lány, búsan
A tanár úrhoz fordultam:
„Ó tanár úr, jó tanár úr,
Mindig jóra felelek
Algebrából, fizikából
S egy talánynak nincs még nyitja:
Nem vagyok még nemileg
Fölvilágositva!”

A tanár úr megnéz engem:
„Ez nincs benne a tanrendben,
De neked elmagyarázom
Édes, kedves tanítványom”.
S megcirógat a tanár úr
– Ah, a keze oly meleg! –
Ismételten is hozzám nyúl...
Ily jó tanár milyen ritka:
Most leszek majd nemileg
Fölvilágositva!

S este átkarolt ő lágyan
A tanári zord szobában,
„Fölvilágosítlak!” – mondta
S a lámpát elfújta nyomba’,
A fölvilágosításhoz
A sötétség, ah minek?...
De a kérdés már világos,
És a szemem nyitva, nyitva –
Föl vagyok én némileg
Már világositva.

Gyűrűk

Az ujjaim mozgatom, ím,
Hogy szórnak vakító világot:
Virítanak szép gyűrűim,
Mint karcsú ágon a virágok.

Gyémántbokor az én kezem,
Te drága szép kéz, hogy becézlek!
Elnézlek és emlékezem,
E kincsek csak nekem beszélnek.

Az életem káprázik itt
E smaragdban, e tűzopálban –
Ezért bezártak valakit
Bolond gyerek, meg is sajnáltam.

E babonás türkiz be szép,
Egy férfiéletet megér-e?
Szívét miattam zúzta szét...
Most már nem emlékszem nevére.

Ez briliáns... ez meg rubint...
Fekete gyöngyök is ragyognak;
Kezemre estek sorba mind:
Hideg könnyei gazdagoknak.

Titeket látni mily gyönyör
S ezer győzelmes éjszakámat...
De néha fényetek gyötör
S rám száll multam miatt a bánat.

Szűz ujjamon nem volt gyűrű
S álmodoztam árván, sovárul
Egyetlen olcsó, egyszerű
Vékony kis aranykarikáru.

Mariska

Napok óta, hetek óta
Izgatott ember vagyok,
Megkívántam, megszerettem
A legeslegszebb rabot.
Kedd volt éppen, azaz szerda,
Hogy belémbujt a Haverda
Mariska.

Tolnai Világlapjában
Arckép van egy regiment,
A Haverda Máriáé
A szívemnek nekiment.
És az Altes Politisches
Cimképén is szédít a fess
Mariska.

Férjes asszony, elvált asszony,
Özvegy asszony, se leány,
Egy sincs ilyen nagy hatással
A világon énreám.
Hogy bűnös lettél, legottan
Én is beléd haverodtam
Mariska!

Rabja lettél a fogháznak,
Rabod lettem én neked.
Eszem azt a, iszom azt a
Tulmolett szép termeted,
Jaj csak láthatnálak eccer,
Ez a vágyam izgat, heccel
Mariska!

Ámon, Bémon, Cémon, Démon,
Mér nem engem üldözöl,
Aladárod vágyom lenni,
Akit minden lap közöl,
Avagy mér nem vagyok Vojtha,
Ki a csókot belédfojtja
Mariska!

Elkövetnék mindent érted,
Ami jó és ami rossz,
Hej egy szép hiu ábrándom
Éjjel-nappal szekiroz:
Le nem löhetem már érted
Azt az édes jó születet
Mariska!

A majom

Egyszer volt egy majmocska,
Tán ökölnyi lehetett,
Hogy elhozták Afrikából,
Ahol szegény született.

Egy goromba vén emberrel
Vásárról vásárra járt,
Az a farkát ráncigálta
Mindössze ennyibül állt.

Rossz gyerekek elkövettek
Vele sok csíny, csunya cselet,
Dacára hogy kapitányi
Diszgyenruhát viselt.

Bolhászkodott, vicsoritott
És ha kellett, szalutált,
Az ő élethivatása
Mindössze ennyiből állt.

Egy este a majmos ember
Nagyon leitta magát,
S eliszkolt a majma, tőle
A kocsmaablakon át.

Erdőn-mezőn, árkon-bokron,
Szárazföldön és vizen
Visszamászott Afrikába
Egy év alatt úgy hiszem.

Rongyos uniformisába
Egy fa alatt oszt megállt,
Ott meglátta vén szüléit
S nekik sirva szalutált.

Édesanyja majd elájult
Viszontlátván szép fiát,
De az apja végignézte
S szigoru pofát csinált.

„Ejnye taknyos, ez is sarzsi?
– Így dörgött kemény szava –
Mars vissza, s mint generális
Gyere nekem majd haza!”

Oregon

Van egy ország messze-messze,
Óceán ködébe veszve,
Egy bűbajos tartomány,
Ahol bőven van dohány,
Reggel, este, jobbra-balra
A boldogság gyűjt ott dalra,
Egy álomföld, regehon,
Melynek neve Oregon.

Erdőnek néznéd a buzát,
A kocsit meg csirkék huzzák,
Nem látszik ki belőle, tyhű,
Olyan magos ott a fű,
A telegráf oszlopának
Szalámirudat használnak,
Oh öregem, oregon,
De szép lehet Oregon.

Nem vetettél s van vetésed,
Égből hull a fizetésed,
Megcsókolhatod a nőt,
S nem kell kitartani őt,
Honatyát ott ki nem vernek,
Honatyát nem is ismernek,
És rendőrség és pofon
Nélkül elvan Oregon.

Mit mondjak még, mit vázoljak?
Villamosok nem gázolnak,
Nem reszket rajtad a bőr,
Mert nem jön az ellenőr,
Kocsis sem ver, autotaxi
Száll ott, vigan ül rajt Maxi,
Pista, Ödön, meg Egon,
Igy csinálja Oregon.

Nincs, mint nálunk, annyi tenger
Csunya, ravasz, gonosz ember,
Ott a nép szép könyveket
Olvas és sir könnyeket,
A kártyából nincsen kára,
Mert nem játszik csak fricskára,
Mindig jó a telefon,
Jó az egész Oregon.

Mindezt én nem tapasztaltam,
Hanem egy szép este halkán
Hallgattam egy idegent,
Ki mesélni megjelent,
S néztem a vetített képet
Egymásután a sok szépet,
Néztem, néztem a padon
És gondoltam: Oregon...

Pászor, Pásztor, miér tetted
Oregont lelepleztetted,
'sz ugyse mentem volna én,
Csak merengtem volna én.
Hát seholse szebb az élet?
Itt kinlódjak s ne reméljek? –
A fejem megvakarom:
Le van zárva Oregon.

A rapport

Reggel korán az ezredes
A gyakorlatra ment,
Az ezredes feje deres,
Öreg már szakrament,
Szakrament, szakrament,
A gyakorlatra ment!

Alhadnagyok, főhadnagyok,
Mind-mind elébe áll,
Parancsot ad az ezredes,
Indul és szalutál,
Ide megy ön!
Oda megy ön!
Mindannyiuknak köszönöm,
Uraim, köszönöm,
Köszönöm, köszönöm!

A trombiták szólnak vadul,
Ó szólni szakrament,
Alhadnagy úr, főhadnagy úr,
Most mind rapportra ment,
Szakrament, szakrament,
Most mind raportra ment.

Elébe vágat minden tiszta,
S dül bennük szörnyű drukk,
De vígan szól az ezredes:
Brávo, jó volt fiúk!
Nincs senkivel
Semmi pöröm,
Mindannyiuknak köszönöm,
Uraim, köszönöm,
Köszönöm, köszönöm!

Most halt pedig és hallja meg
Az egész regiment,
Urak kis fiam született,
Az éjjel szakrament, szakrament,
Huszár lesz annyi szent!

A kis kölyök akár a makk,
S én oly boldog vagyok!
És szalutál az ezredes
S a szeme felragyog!
Ugye urak,
Milyen öröm!

Mindannyiuknak köszönöm,
Uraim, köszönöm, köszönöm, köszönöm!

Vasárnap délután

A múlt vasárnap délután
Én, falusi liba
Kimentem, mert volt kimenőm,
A hires vurstliba.
Hogy csilingelt, hogy ragyogott,
Eltátottam a szám,
A menyország leszállt oda
Vasárnap délután.

Málé szájjal a vurstliba
Flangérozok magam,
Egyszercsak egy szép katona,
Megfogja derekam:
„Gyerünk, ülünk ringlispilre,
Na gyere violám,
Itt a ligetbe így szokás
Vasárnap délután.”

A ringlispil de szép, de jó
Arany hintó megy ott,
Vitéz Lászlót is láttuk oszt,
Nevettünk jó nagyot!
Ittunk édes piros vizet
S vót nagy kifli de hány,
Milyen sok szép szokás van ott
Vasárnap délután.

Estefelé eccerre csak
Aszongya a baka:
Gyerünk mostmár a sűrűbe,
Míg nincsen éccaka
Na gyere mán, na gyere mán,
Ne nézz olyan bután
Ez is szokás a vurstliba
Vasárnap délután.

Cselédleány is, baka is
Bujkált ott sűrűen,
Én istenem, mi lett velem
Ott benn a sűrűben!
De megvigasztalt a baka:
Ne sírj te kis leány
Most már tudod, mi a szokás
Vasárnap délután.

1917–1918

A Szultán lányának dala

Török császár egyetlenegy szépséges leánya
lalla lalla lalla lalla lalla lalla
Mért vagyok én e világon legszomorúbb árva.

Annyi kard nincs hogy annál több sóhajom ne lenne
lalla lalla lalla lalla lalla lalla
Nem adhatok annyi gyöngyöt könnyem több ne lenne.

Bülbül bülbül mit énekelsz mondd ki már a vágyat
lalla lalla lalla lalla lalla lalla
Mondanád mért fáj a szívem mondanám utánad.

Mondanád meg merre menjek messzi tartományba
lalla lalla lalla lalla lalla lalla
Csúda tájra végtelenbe szerelem országba.

Minek a zöld levél...

Minek a zöld levél,
Sárguljon, lehulljon,
Minek a boldogság?
Minek hogy elmúljon.

Ifju szép szerelem
Mikor visz el a szél,
Szép ifju szerelem,
Falevél, falevél, falevél.

1924–1925

A pezsgőspohár

Finom pohár, pezsgőspohár,
Szinültig gyöngyöző arannyal,
Ó hogy kívántalak sóvár,
Szegény és halvány ajakammal.
Mert ibolyával jártam én,
A mulatóknak éjjelén,
Én sosem ittam, ó be kár.
Pezsgőspohár, pezsgőspohár!

És elcsavarták a fejem
A szép nóták a pesti éjben,
A nagy kalap, meg a selyem,
Én Istenem, minek meséljem,
Hisz nem is érdekes talán,
Egyszer az ibolyás leány
Leült, elgurult a kosár
Pezsgőspohár, pezsgőspohár!

Pezsgőspohár, oh életem,
Szeparé, hol mindig zenélnek.
Hol derekam öleltem,
Virág, pezsgő, csók, részeg éjek!
Reggelre gyűrött a selyem,
Reggelre úgy fáj a fejem,
Virágom széttaposva már.
Pezsgőspohár, pezsgőspohár!

A szeparé üres maradt,
Utálat lett a pezsgő íze.
Nézem a pezsgős poharat
S úgy vágyom egy korty tiszta vízre,
Ott áll előttem üresen,
Benne a szívem keresem.
Hányszor sírtalak tele már
Pezsgőspohár, pezsgőspohár!

Hónapok

Január, január:

Szép állat a jaguár,
No de sokkal szebb a foka,
Még annál is szebb a róka,
Annál ritkább, mennél kékebb,
Annál jobban kéne néked.

Február, február:

De teli van ez a bár!
Egy-egy koktélt kérnek ketten,
Egy-egy tangó a parketten,
Egy-két pengő a dzsesszbendnek,
Holnap nincs ebédje kendnek.

Március, március:

Ez a kislány már fiús,
Úgy füstöl, mint Pál és Péter,
A szipkája másfél méter,
Szemöldöke pedig semmi,
Így lehet csak férjhez menni.

Április, április:

Száz virággal vár Pilis,
Vár tücsökkel, pitypalattyal,
Csókra szóló hangulattal.
E bolondság, ne félj attól,
Sohse megy ki a divatból.

Májusban, májusban

Elsején már május van.
Fészket rak a füsti fecske,
Őt nem várja házbérecske.
Vidd el, vidd el, édes fecském,
A felmondó levelecském...

Június, június:

Földön járni ún Ilus,
Csónakot hát nosza bérel,
Vadevezős Elemérrel,
Lenni kell csak hűnek, jónak,
Révbe érhet az a csónak.

Július, Július:

Elutazni úri juss.
Jó Deauville, de jobb Velence,
Sankt Moritz még jobb szerencse,

Ám jó egy kis falu tája,
Akinek nincs valutája.

Augusztus, augusztus:
A lesült hölgy au, gusztus!
Vörösebb az indiánnál,
És cigányabb a cigánynál,
Szerecsenek ilyen szépek,
Ezt nevezem fehérnépnek!

Szeptember, szeptember:
Csupa gond lett az ember,
Selyemboltban állogatni,
Kalapokat válogatni,
Dolgot a szalonnak adni,
Mindezért adós maradni.

Október, október:
Jaj de sok szép bontóper!
Bíró elé odaállnak,
Válnak, válnak, válnak, válnak,
Csak az igazira várok,
Elveszem, és én is válok.

November, november:
Fölfér most már a dzsemper.
Dzsemperben a nő lejár a
Cukrászdába egy teára.
Még csak keksz se kell a léhez,
A nő csak pletykára éhes.

December, december:
Két káró-ra veszem fel.
Csak csinálnék már egy szlemmet,
Abból vennék holnap dzsemmet.
Megbuktatnak a zshiványok:
Boldog újévet kívánok.

Évszám nélkül

A persely

Volt egyszer egy derék leányzó
Derék volt ő és takaros.
S nagyon szerette a leányzót
Egy tisztességes iparos.
De a házasság réve hej be volt előttük zárva,
Mert a leány meg a legény szegény volt és oly árva,
S ha már az Isten nem segít –
Oh kitaláltak valamit,
Oh kitaláltak valamit.

S szólt egy nap a fiú: galambom!
Én most egy kis perselyt veszek,
S valahányszor mi csókolózunk
Egy forintot beléteszek.
Ezután dolgozni fogok akár egy marha meglásd
S szorgalmasan fogjuk kedves babám, szeretni egymást,
S a sok forint, ha százra nőtt,
Megtartjuk majd az esküvőt,
Megtartjuk majd az esküvőt.

S a szerelmes ifjú kézműves
Így szólt és így cselekedett,
Gyakran átölelte babáját
S egy pengőt a perselybe tett.
És egy szép forró éjszakán oszt szólt a legény: „Drágám!”
A kis perselyt, a csók perselyt meg kén nézni tán már,
Sok volt a csók, sok volt a méz –
Tán együtt is lesz már a pénz,
Tán együtt is lesz már a pénz!

És feltörte a nehéz perselyt
S a legény majd esik hanyatt.
Mert szétgördülni lát nagyon sok
Ötkoronást meg aranyat.
Nem forint van benne csupán, s tátva maradt a szája
S szegény legényre nagy büszkén ránevet a babája:
Talán az hitte valaha –
Más is oly smucig mint maga!
Más is oly smucig mint maga!

Léha

Mivel tiltják teszem folyton
vágymaimat el nem fojtom
s mert azt mondják hogy nem szabad

nem fékezem magamat:
nem vagyok az oka kérem
mért is oly pezsgő a vérem,
ma is akármi legyek
azt se tudom mit tegyek.

Refr. A kedvem ma olyan léha
Piszkál Ámor isten nyila:
Vélem táncol fü fa virág
ma enyém az egész világ.

De szeretnék férfi lenni –
Akár merre jönni meni!
Orfeum és kabaré
mind-mind csak a férfié.
Szeretnék sok pezsgőt inni
Komiszságot végbe vinni
Kurjongatni nagyokat
Direkt duhaj dalokat.

Refr.

Ott fekszem a szüzi ágyba
Ölelésre csókra vágyva
a fehér fal rám ragyog
Bizony isten meghalok.
Ébren hágy a lázas álom
Fekvő helyem nem találom
Párnáimat harapom
Belesírom a dalom.

Refr.

Papok az ágyban

Bérma utra ment a püspök
Egyszer úgy húsvét felé,
Hogy szentséges két kezével
Áldást osszon égi hével
Két kezével két felé.

Ugy esett, hogy egyszer este
Vihar vert egy kis falut
Megrekedt a püspök ottan
S hogy leszállt az est nyugodtan
A káplán urnál aludt.

Egy káplánnak nincs kastélya
Szegény ördög az szegény
Szól a püspök „Isten áldjon”
Ketten hálunk az egy ágyon
Jó testvérem, te meg én.

Szenderegnek püspök, káplán,
Fönn az úr kedveli ezt.
Hajnalban a tehén pásztor
Amint már megtette párszor
Az utcán dudálni kezd.

És a káplán mozgolódik
Ide szól az izenet
S félálomban a szent püspök
Oldalába többször is bök
„Hajtsd ki már a tehenet
na Zsuzsi
Hajtsd ki már a tehenet.”

Egy budapesti kis leány ábrándja

Istenem én egy kis gépirólány vagyok,
Az élettől mit várhatok?
Ugyis elcsábit egy művész vagy egy hadnagy,
Én hát azt gondolom: vagy-vagy!
Inkább egy gazdagtól kitartatom magam,
Hja mert ilyen az élet. Hát nincs igazam?

Tartok egy barátot, aki havonta ad
Mondjuk hogy hatszáz koronát.
Hatszáz koronából már szép lakást veszek,
És egy boldog kis nő leszek.
Sikkesen öltözök, finom kosztot eszek,
S még félre is teszek, ahogy más metreszek.

De azt mondják hogy most rosszak a viszonyok...
Ilyen barátot hol fogok?
Hát két barátot tatok. Mindegyik barát
Ad majd háromszáz koronát.
Háromszáz meg háromszáz, hatszáz korona,
És egyiket se fogom megcsalni soha.

A dizőz

Párisból jött egy szél egy este
E divatot az hozta Pestre
S e divat, valljuk mind egy szálig,
Pestnek becsületére válik.
Szóval divat lett ugye kérem,
Divat lett nyáron ugy mint télen
Hogy tavasz van avagy ősz,
A dizőz.

Annak kinek dizőz a rangja,
Nem árt ha van valami hangja,
Persze a bariton a legszebb
Mert az [olv. szó] a székszet.
S ha már fejét sanzonra adta
Ifjú legyen az istenadta
Amennyire csak teheti,
S az is hasznára lesz neki
Ha olyan karcsú mint az őz
A dizőz.

A sanzont terjesztő művésznő
Ő egy éneklő hangszer – és nő.
Diszkrécio ő és kacérság,
Itt-ott kis illendő pucérság.
Tudván mi kell a másik nemnek,
Megadja ami jár – a szemnek.
Tiszteljük ó a himnemet,
Urak, urak csak képzelődjenek!
Hát dáma is, de gracióz
A dizőz.

Dizőz dizőz dizőznek
Esténként netten megjelenni,
Nincs sűgő, partner, nincs rivalda,
Könnyet, kacajt lopni a dalba,
Pincér csörög, egy vendég zsörtöl,
Másik majszol, harmadik flörtöl,
S így hangulatot szítani,
Hóditani, bódítani
Míg a pódiumon időz
A dizőz.

Démonnak lássék, lássék vempnek,
Kiért már százan tönkrementek,
Nem baj – csak az ne lássék rajta
Hogy véletlenül jámbor fajta,
Csuda hűséges, csendes, rendes,
Nagytakarítást maga rendez,
Stoppol ha strimpflin lyuk akad,
És nem csak éppen urakat,
De isteni lecsót is főz
A dizőz.

Rikkancs

Hű, kajabál
Szalad, megáll,
Hóna alatt
Szorúl a lap.

Elád egyet,
Tovább rohan
Eladni mind
Amennyi van.
Orditja fel az égig
A nagykörúton végig
A páratlan szenzációt,
Bőgi, dörgi,
Rekedten hörgi,
És azt a rémes eseményt
Amely szegényt
Ilyen nagy izgalomba ejti,
Félóra múlva elfelejti.

Louise Duval

Párisban élt egy primadonna
Nem mondhatnám hogy szent madonna,
Sőt.

De tán ez volt a fő varázsa,
Imádta a vikomtok száza
Őt.

Ám nemcsak a vikomtok, márkik,
Jöhettek őt imádni bárkik,
Ezer frank volt a diva ára
Ki azt letette paplanára
Ölelni már jogában állt
A nagyszerű Louise Duvalt.

Tudóst a holdba hiv a vágya,
És szent zsidót Palesztinába
Hiv,

A franciák dicső honába
Egy hires, drága ágyba vágy a
Sziv.

A körmét sóhajtozva rágtá
A Quartier minden diákja
S mont-martrei kis fodrászlegények
Habjába könnyek csepegének,
Potyára senkivel se hál
Az isteni Louise Duval.

Saint-cyri nagy kadettkaszárnya
Rossz asszonyoktól óv a szárnya
Még.

De a saint-cyri hősi házban
Kétszáz kadett szerelmi lázban
Ég.

A nagy Louise-ért oda lettek

Ők is, szegény kétszáz kadettek,
S az arcképét kinyirva szépen
Ott őrzi mind a blúz zsebében,
Holdfénynél nézi s úgy zihál:
Loise, Louise, Louise Duval.

S egy túlságos szép nyári este
Egy bús kadett szavalni kezdte
Ezt:

Fiúk meddig fogunk habozni,
Az én eszem már bomladozni
Kezd.

Kétszáz bajtársam jöszte jöszte,
Öt-öt frankot tegyünk ma össze,
Ebből ezer frank épp kijut,
Kisorsolunk egy szép fiút,
Az lógjon majd Párisba át,
Ölelje meg Louise Duvalt.

A primadonnát másnap este
Egy reszkető kis hős kereste
Fel,
Rézből ragyog tizenhat gombja,
A leckéjét dadogva mondja
El:

Madame... Saint-Cyrből jöttem éppen
Kétszáz szerelmes sziv nevében,
Öt frank... s öt frank... egy élet szebb lesz,
Tessék csak nézni: itt az ezres...
– Mon ami – szól a nagy Duval –
Ha itt a pénz, minek dumál.

Lejárt a csókok éjszakája
Mely csupa láz és csupa drága
Méz,
Kadettünk útrakészen állva
Kezet csókol s a szép Duvalra
Néz:

Merci, madame, köszönöm százszor,
Bárány valék, ön volt a pásztor,
Ön előtt nőt még nem öleltem,
Örökre büszke lesz a lelkem...
– Szemet lesütve szalutál: –
Agyó, agyó Louise Duval.

Az ünnepelt nő meglepetve
Tekint az elpirult gyerekre,
Ó!
A szüzi bájnak ő is híve,
Ugy érzi most, hogy züllött szíve
Jó!:

„Que c’ est gentil, mond Dieu... maradjon:
E szép éjhez szenny ne ragadjon,
Emlékem legyen szent és tiszta,
Fiacskám itt a pénze vissza!”
S *öt frankot* oda adogál
Könnyes szemmel Louise Duval.

Az alvó fakir

A bűvös Indiának földjén
Élt egy fakir a Gangesz völgyén,
Igy szól egy elsárgult papir,
Ki nem csinált mást életében,
Lefeküdt a hasára szépen
S aludt, aludt a szent fakir.
Hevert a kéjnek egy nemével
A gyékényén nappal meg éjjel
Reggel úgy mint estefelé
És alszik, és alszik,
Alszik, nem fárad el belé.

Az is benne van a mesébe,
Volt néki szép kis felesége,
Kinek nem izlett úgy a lét,
Ura felett a legyet fogat
S itt-ott megrugta, mert megszokta,
Alvó fakirunk szent fejét.
Forró az indiai este,
Hűtlen lett végre a menyecske,
Egy éber hinduért üzent,
És alszik, és alszik,
Alszik mint a bunda a szent.

Menyecske hívott sok sok hindút,
Az egyik ment, a másik indút,
Gavallér, óh, mindég akad,
A fakir alszik áhitattal,
A földön alszik éjjel-nappal
S az ágya egyszer leszakad.
A zajra a fakir megrebben:
„Kérem egy kissé csendesebben,
Az ember aludni se bír...”
És zordul befordul,
Szunnyad tovább a szent fakir.

(Ajánlok a végére egy nagy hortyogást! Sz. E.)

Plánéta

(Jelenet betétdala)

Legény: A ligetbe jaj veszélyes
Elkísérlek, gyere édes.

Cseléd: Hű!
Mondja nem csal nagyon messze,
Mondja énhozzám hű lesz-e?

Legény: Hű, hű, hű.
Gyere gyönyörűm hogyha hilak
Hintázol majd, én taszilak!

Cseléd: Ó!
Bábszinházba is vigyen be
Én még sose vótam benne.

Legény: Jó, jó, jó!
Veszek néked mézes szivet
Rá lesz irva, leszek hived.

Cseléd: Jó, jó!
Ha lehet kérem szivessen
egy fagylaltot is fizessen!

Legény: Jó, Jó, Jó!

Cseléd: Ó, ó, ó!

Legény: Így lesz minden szépen sorba
Elmegyünk oszt a bokorba.

Cseléd: Jaj!
Tudom nincsen arra lámpa
De a jó isten meglátja.

Legény: Baj, baj, baj!
(homlokára csap)
Összebuvunk ha akarjuk,
Egymást szívem eltakarjuk...

Cseléd: Ó!

Legény, Cseléd együtt:
Meg van irva cédulámon
Boldogságom megtalálom
Ó Ó Ó
Jó jó jó

ALKALMI VERSEK, RÖGTÖNZÉSEK

RÉGI KEDVÜNK [1919]

Ródlí

Hó nem esik, de ródliznak Budán
S lebuknak egymásután
Bután,
Hála
Istennek, most már jobb lesz a pálya,
Sok vér folyta be az útat,
A ródlí futhat.

Nincs jég

Megint nincsen jég a ligetben
A tavon
Nem korcsolyázhatunk mi ketten
Karonfogvást, ó angyalom.
Undorító,
Hogy nem tud befagyni a ligeti tó.
Én azt hiszem, az a titka,
Hogy a víz tejjel van hamisítva.

A népszámláló

A népszámláló, mint a vidra
Ráugrott a Lánchídra,
Ahonnan egy ember éppen
Csúszott le a Dunába szépen
Bocsánat – szólt – de nekem
Önt megszámlálni kötelességem.
Az öngyilkos röptében hamar
Bediktálta, hogy anyanyelve magyar,
Hogy mikor született,
S vallást, foglalkozást, nyolc gyereket
S hogy választójoggal bír, szegény,
Aztán megfulladt az egyén,
S a másik tovább lépett
Számlálni a népet.

Színi szemle

(A Bolond Istók után)

Operában igen szép zenéket játszanak,
Fráter Loránd támadja operánkat,
(Mert ott száz szál gyertyát nem dalolhat.)

Nemzetiben rajong a Bolzay leány,
Márkus E. egy szegény úrileány,
(Csak legyen kasszasiker, lesz hozomány.)

Vígben mint „Testőr” feszít a fess Csontos,
A hölgyek imádják, hisz valóban csinos,
(Meglátjuk milyen lesz, mint Medikus.)

Királyban Fedák tánc és énekkel
Szereti Pest cigányszerelemmel
(Beöthy igazgató zseniális ember.)

Magyarban Hajótól „Fiuk és Lányok”
Ezt pikánsnak titulálták az újságok
(Beöthy igazgató zseniális ember.)

Feld tatánál megy a „Halhatatlan lump”
Telivér bécsi, egy kicsit plump
(Feldnél jobb volna: Hallatlan pump)

Urániában a vásznon kép áll
A publikum a moziból idesétál
(Pedig ez se jobb a Deákné vásznánál.)

A színi szemlének ezennel vég.
Nagy gonddal írtam, elhinni tessék
(A harmadik sorban van a szellemesség.)

A ház

De érdekes a Ház.

Száz

Képviselő vitáz.

Láz,

Izgalom, harc ráz,

Mindenki jássz,

Ugrál, hadonász

Buta úr magyaráz,

Erős úr a képire mász

Gyenge úrnak, más

Két úr plajbász

S papír után kotorász.

Affaire, jegyzőkönyv, pardon, pássz.

Miniszter: Tisztelt Ház!

Szélsőbal: Frász!

Elnök csengőt ráz,
Közös bank blamázs,
Névszerinti szavazás,
Hírlapíró méláz:
Őn kávéház,
Nagykaszinó, két ász...
Fráter nótáz,
Hölgyekkel mókáz
Karzaton szoknyavadász,
Büffében ananász,
Folyosón ég a gáz,
Hazafi úr panamáz.
Derűlség: Csacsi úr adomáz.
Az ország csupa gyász –
Hétfőn d. e. 10 órakor ülést tart a Ház.

Rotschild

Meghalt az arany hintón járó,
Parkban sétafikáló,
Mennyezetes ágyban háló,
Alázatos hajlongást váró,
Fogai közé havannát záró
Rotschild báró.
Meghalt s egy összeget, nagyot
A szegény zsidóknak is hagyott,
Mint fogfájósoknak a vattát,
Az összeget szétosztogatták.
Ide egy tallér, oda egy tallér,
De Rotschild is óvatos gavallér,
Még egy Rotschild is, kérem szépen –
Csak egyszer hal meg életében.

Öngyilkossági iroda

Hallom, irodát fognak
Nyitni az öngyilkosoknak.
Ezt az ideát tartom okosnak.
Halmos Izor jó szívéből
Az iroda majd fölépül.
És be lesz rendezve szépen
Egy kis Dunával a közepében.
A pultokon este-reggel
Gondosan töltött revolverekkel.
Izmos fogasok állanak tökélyel
Készített kötéllel.
Lesznek különböző mérgek,

És szűrő, vágó eszköz tömérdek
S ha majd öngyilkos akarsz lenni,
Nem kell hotelbe s a lánchídra menni,
Elvégezheted potyára
Ideát az Irodába.

Szerenád

(A nadrágszoknya napjaiban.)

Ó, mit csináljak hogy szeress,
Te szép, nemes, te kellemes,
Ó micsinájjak?
Küldtem neked sok szép virágot,
Kegyetlen lábod rájok hágott.
Ó, mit csináljak hogy szeress.
Te büszke, karcsú, egyenes,
Ó micsinájjak?
Már küldtem néked verseskönyvet,
Nem ejtettél egyetlen könnyet.
Ó, mit csináljak hogy szeress,
Te finom, forró, fűszeres,
Ó micsinájjak?
Már vettem egy csinos nyakláncot,
Az eredmény seholy látszott.
Ó mit csináljak, hogy szeress
Te démoni gonosz veres,
Ó micsinájjak?
Leheltem már készpénzt kezédbe,
Csókolni nem jutott eszedbe.
Ó, mit csináljak, hogy szeress,
A kínom már ezerszeres
Ó micsinájjak?
Bús arcomba hidegen nézel
Nadrágzsebbe mélyesztett kézzel.

10°C

Megenyhült a lég, vidul a határ,
T még itt nem vagy, jó gólyamadár,
De már megpukkad minden ruhatár,
Megenyhült a lég, vidul a határ.

Kék

Be akarják mázolni kékre most
A barna közuti villamost
Kék lesz,
Szép ez:
Felspriccel a kocsi kék színére
Az elgázolt egyénnek piros vére,
Ami kellemes színhatást képez.

Tavaszi hullámok

Szép idő volt ma reggel,
Teli lett hölgyekkel
– Amit úgyis tudsz – a
Kossuth Lajos utca.
Oly szép ilyenkor az élet
A szívben a vágyak ízélnek
Hát én is szaladtam egy drága
Nő után, aki szoknyanadrágba
Úszott előttem
Tűnődtem, tűnődtem, tűnődtem,
Mi vagyok én most, mi a frász:
Szoknyavadász vagy nadrágvadász?

Egy kurta elégia

Kis lantom szomorú dalra ajzhatom,
Kokottok ültek a Házban a karzaton,
Ültek mosollyal, illattal, vidáman,
Határozatképes számban.
Kis kokottok, kis kokettek
Sok csábos pillantást vetettek
A kopasz főkre
A butuska képviselőkre
A jobbközépre, a szélbalikra,
A palikra.
S gazdagabb lett sok kalanddal
A Házban a sok érdekangyal.
De az elnök, adta lelke,
Megelégelte
S a kis kokottokat mi várja –
Elnök a züllést bezárja.

Jön a tavasz

Tavasz, te szerelem idénye
Jöttöd mily bánatos nekem...
Egykor Puskin költői lénye
Így áradt búsan, melegen.
Az orosz költő jut eszembe,
Ki a tavaszról így rítt zengve,
Ilyenkor lett fájó dala
S húsz egynéhány éves vala.
Diákkorom szép olvasmánya:
Eszembe jut az Anyegin,
Szívembe mért gyűl annyi kín,
Tüdőm a sóhajt mért kívánja,
Ha jó a kikelet, azaz
Polgári néven a tavasz?

Óh annyi tavaszon keresztül
Hagytam zsarolni már magam
A kedves, csalfa Budapesttől
És spekuláltam oktalan,
Hogy életem tunya vackárul
Felkelek, két karom kitárul,
És végre, végre az idén
Vidáman fogok élni én.
S ha az első zefír Budárul
A Margithídon átszökik,
S a nők a muffot ellökik,
S a gesztenyés mimózát árul
Felugrok, futok, elfogom
Tűnő lepkém, ifjúkorom.

Hogy egy kis színinövendéket
Elcsábítok, vele megyek
S mely ismeretlen nékem (s néked?)
Megmásszuk a Gellérthegyet.
Színén a zöld ligeti tónak
Hintálni fog minket a csónak,
S megnyílik a barlangvasút,
Amelyen öt krajcár az út.
Álmélkodunk a bábszínházban,
Hajóhintán vitézkedünk,
Panoptikumba bémegyünk
Viaszvilágot nézni lázban,
Nincs hitvesem meg sógorom –
Babám hazáig csókolom.

Majd a korzóra is kijárok,
Eladni sápadt színemet,
Kocsmába, zöldbe vacsorálok,
Ez felfrissíti ínyemet.

A sziget is sokszor lát engem,
A fák alatt könyvvel kezemben
És érdekelni fog a Feld
Mátyás, ki sohsem érdekelt.
Virágot szúrok gomblyukamba,
Kezembe nádpálcát fogok,
Az ifjú népek boldogok,
Ezt mélyen érzem én magamba.
Barátaim nevessetek,
Én még egyszer suhanc leszek.

Fenét leszek, nem tok szaladni
Az elfütyölt vonat után,
Ez a tavasz is, mint megannyi,
Pesten telik le, nem Budán.
Csak sóhajom felel a szélnek,
Mely egy kis sétáról beszélget.
Én nyújtózkodom, heverek,
Francia kártyát keverek.
S ha az utcán a bosnyák banda
Felharsan, akkor ablakom
Spalétával végigrakom,
Csúnyán káromkodok magamba
S utálom a gyerekhadat,
Mely a banda előtt szalad.

Idusa

Egy házon kilógnak egy darab vásznat,
Háromszínű gyártmány, honi
Rá van mázolja: éljen Vázsonyi.

Egy szegény vállalkozó kokárdát árul
Egy vidéki iparos koptatja a járdát,
Hosszas alku után vesz egy kokárdát.

A kávéházban ülnek a honfiak
Az asztalok körül. Egy úrnál
Ott a Lloyd, az Abendblatt, a Journal.

A képviselőházban szünet van
Ilyenkor nem kelnek fel délelőtt
A képviseléstől fáradt képviselők.

Jaj! Harsona, vörös lobogó az utcán,
Igen, a mentők visznek egy cselédet,
Akinek Pickéknél rossz volt az élet.

Petőfi Sándor kinyújtja a kezét
A Dunaparton, mint az időjárást leső,
S belényugszik, hogy esik az eső.

Vicc a halálról

A halotthamvasztók deputációvá
Alakultak, felmentek Héderváryhoz,
Hogy az alapszabályokat hagyja jóvá.

Héderváry jóvá is hagyta őket
Remélem, ez most megnyugtatja
A halandókat, a szenvedőket.

A magam részéről meg vagyok hatódva,
Elég életem rosszul szelelő szivarja
S majd beletesznek a hamutartóba.

A borraivaló

Bocsánatot kérek
El akarják törölni a borraivalót
A pincérek.

Hála Istennek.
Eddig egy borzasztó probléma gyötört,
Most vége van ennek.

Bocsánatot kérek:
Hol kaptak bort három krajcárért
A pincérek?

Apponyi tanár

Meghívják tanárnak Apponyit,
Mert a tudományhoz konyít.
Firtatom magamban Apponyit:
Mit fog tanítani, mit?
Azt hiszem, a számtant fogja
Beleverni a diákokba,
A magasabb számtant tanítja,
Melyből már több vizsgát letett:
Mennyi marad a negyvennyolcból,
Ha levonunk hatvanhetet?

A padokon alszanak

Itt a tavasz, süt a nap,
Itt van az a szezón,
Mikor a padokon alszanak.

A csavargók a ligetbe fázva
És az úgynevezett honatyák
Nappal a képviselőházba.

Alag

Alag,
Rólad szól ez az új versalak.
Alag,
Gyepeden a ló a célhoz ballag,
Alag,
Jaj de régen nem láttalak.
Alag,
Odaviszi a pénzt a turfalak.
Alag,
Ma megint elszakad a startszalag.
Alag,
Sokáig mért taglaljalak.
Alag,
Az ember oda vonaton szalad.
Alag,
Az ember visszajön gyalog.

Április

Már itt volt a tavasz,
Tavasz,
És most megint mit csinál:
Havaz.
Megállok én a sarkon,
Bamba,
Veszek egy jégvirágot
A gomblyukamba.

A negyvenévesek

A szigorú Boda
Hova akar hatni? Oda,
Hogy a negyvenéves kokottok végre
Térjenek át a tisztességre.
A szegény negyvenévesek
Sóhajtanak egy mérgezet:
Mért nem volt Boda ilyen
Goromba
Tizenhatesztendőskoromba?

Csirág

A vendéglőben ülök én
A vacsora fölött
Csirág van a tányéromon,
Tányéromon vagy öt.

Köröskörül sok asztalon
Bélszín, karaj, gulyás.
S lelkem megejti mégis itt
Egy bús ellágyulás.

Mire tanított jó anyám
Hajdanta engemet:
Ki a csirágot szereti
Rossz ember nem lehet.

Milyen szép idő van

Milyen szép idő van,
Az utcán mennyi nő van,
Mennyi szép asszony van,
Honnan, honnan?
Mintha az este
Érkeztek volna Budapestre.
Óh ez a tavasz,
Az, az!
Itt van, itt van, no látod
Végre hinni lehet neki.
Ma miért nem gomboltad be átmeneti
Kabátod?
Nytított kabátok és nyitott fiakkerek
Kocognak
Már puhúlnak a narancsok,
És ibolya van sok.
A padokat a fasorba kirakják,
A rendőr leveszi a sisakját,
Mert megizzadt a homloka.
Sok a
Félcipőben a szép boka,
A tavasz az oka.
Nini, mit látok,
A cifra cirkuszi plakátok,
Őn jönnek a kedves népek,
A lovarnők, a szépek,
Az elefántok, a fókák,
És minden egyéb mókák,
És a meszelt pofájú bohócok,
Lelkemből minden szomorú nótát
Kigolyózok.

A kapu alatt egy új kuplét ver ki
A zongoraverkli.
A cselédek cicázva klopfolnak
S maholnap
Öntözni fogják az utcát,
Amelyen lespriccelve jutsz át.
Egy öreg ember elém járul,
Piros luftballont árul.
A felesége, az öreg duzzadt,
A sarkon kis egérrel planétát húzat.
Gyertek,
Már csinálják a kertet
A kávéház elé,
Kis asztalkákat vetnek el belé.
Megyek a kávéházba
Hogy ne legyek tavaszi lázba.
Amit motyogtam, már szégyellem,
Mert nincs nekem más kikelet:
A kávéházban kikelek
A rossz kiszolgálás ellen.

Bocsánatot kérek, de ezt el kell mesélni

Tavasza van, szóltam önfeledten,
Mikor az ebédet megettem,
S mikor ki volt fizetve az ára,
Elindultam egy kis sétára.
Semmi gondom egyelőre,
Gyerünk egy kis levegőre,
Egy kis füre, egy kis rétre,
Ráérek visszajönni hétre.
Szegény gyerek vagyok,
De egy konflist fogadtam,
Beleültem s „Budára” ezt ugattam.
Elértünk a Lánchidra és
Ott rám jön, mint a hideglelés
Egy egyén,
Egy jegyén,
S húsz krajcárt leszakított rólam.
Jól van,
Megint merengni kezdtem,
Bút-bajt feledni igyekeztem,
Gyönyörködtem a szép Dunában,
Hol mormolnak az öngyilkosok lágyan.
Egyszerre csak
A fejemre csap
Az alagúti katona,
S aszongya: na?

Karomat a zsebembe nyújtom,
Most
S fizetnem kell egy hatost,
Hogy élvezzek az alagúton.
Hát így feledjem el,
Hogy az élet milyen csúnya?
Elkeseredve és a dolgot únva
Magam a konflisból kivettem,
Fizettem,
(Hogy rövid legyek)
Most boldogan, gyalog megyek
Sétálni, sétálni,
Boci, boci, tarka
Egy kis székre lecsücsülni
A Dunapartra
Önfeledten
Öntudatlan
Ég felettem
Víz alattam.
Hát ott terem egy porhanyó
Buchwald-anyó
Kötényében friss jegy-halmaz,
És bántalmaz.
Kifizettem a széket,
Az ülést bezártam,
Szerettem vón a közeli gyepre esni,
Sírásban vigaszt keresni,
De ott egy tábla állt, piros:
A gyepre lépni tilos.

Folyó hó

Tudjátok-e, mi a május,
Az a bűvös-bájos hónap
Mikor elkezd esni-esni
Mikor nincs egy tiszta jó nap.

Tudjátok-e, mi a május,
Költözködik gólya, fecske,
Dehogy. Csak mi költözködünk,
A fene egyemegecske.

Tudjátok-e, mi a május,
Mikor előlép heroldja,
A háziúr és lakásunk
Bérét újra stájerolja.

Tudjátok-e, bi a bájus,
Hátha deb tudjátok, hátha;
Begnagob, hogy a tődőbet
S orrobat győtri a dátha.

Tudjátok-e, mi a május,
Kimondom a valót, nyerset:
Utolsó egy költő már az
Ki a májusról ír verset.

Tünemény

Kocsin jött a Lánchídon át,
Úgy láttam, hogy a Várbúl,
De mindenesetre Budárúl,
Ennyit az útirány is elárúl.

Katonaruha volt rajta,
Egész fehér volt a szakálla
És úgy rémlik, hogy az álla
Középuitt ki volt borotválva.

A német

Elment a német, aki szavalt,
Most jön a német,
Aki kupléval boldogítja a magyart.
Bezárt a Steinhardt,
Elment a Reinhardt,
Most jön a német operett,
Melyet a publikum szeretett,
Már itt szaladgálnak
Kvartély keresve
Reggel-este
A sok csúnya állat.
Lábuk feje oly hosszú
Mint az izraelita bosszú,
Cipőjük amerikai,
Rajta vastag gummisarok.
Ha a német az utcán megy gyalog,
A forgalmat meg kell állítani.
Testén jégering,
Mivelhogy itt a nyár,
Az izzadság szaga kering,
Amerre jár,
S mind kedélyesen, hangosan ugat,
Ezeket küldte ránk a nyugat.
Én nem bánom, kérem szépen,

A németet a kedveset,
A nedveset, a redveset,
A színházba hódíthatnak bamba
Nőket,
Csak a kávéházamba
Be ne eresszék őket!

Fáj a fejem

Ha szombatonkint leülök verset írni,
Rendesen
Fáj a fejem csendesen,
Ejnye, ejnye, kutyafékom
Itt, itt a bal halántékom,
Micsoda rím,
Micsoda báj,
Mily édes, ím:
Fáj, fáj, fáj.
Az ujjammal dörzsölöm,
Mily könnyedség, mily öröm,
A fájdalom úgy lenyom,
A szemem is behunyom,
Mely most ezerszámra lát
Forgolódó karikát,
Kéket, sárgát, vereset,
Rímecskéket keresek,
S agyamon, mely szolgál,
Átmászkálnak tunyán
Az elmúlt hét dolgai.
Időjárás, szinkörök
És Gaedicke és Török,
A Vampeticsbe járó
Vendég és a gondnokság
Alá helyezett báró.
És a politika és a külügyek
És mindenféle ürügyek
Hogy verset írjak szombaton.
És fáj a fejem mondhatom,
Ez a nyilalló, szűrő, reszelő
Fejfájás épp ilyenkor vesz elő.
Szolga, szolga, szolga
Hol bujkál maga megint,
Hát mi a maga dolga,
Rohanjon le a New-Yorkba
Hozzon egy aspirint
(De siessen!)

Berteaux

Berteaux szegény
Meghalt a tribünök alatt,
Mert a nyakába esett egy legény.
Az aviatikában minálunk,
Ugye-e nem csinálunk
Ilyen nagy hibát –
Legfeljebb elgázolunk egy libát.

A nyolcak

Bántják a szegény nyolcakat,
Mind csupa seb, csupa cafat.
Kuss,
Mondja nekik minden kritikus.
Leköpi a vásznat,
A képükre másznak,
Se száma, se szeri,
Aki őket veri,
És őket üti
Minden balogsüti.
Hullnak rájuk a pofonok,
Mivel Césanne-nal rokonok.
S a műbarát is csúfolja,
Hogy mégis külömb volt Goya,
S nagyot sercent egy bácsi
Hogy jobb munkát szállított Munkácsy,
Hát így bánnak a nyolcakkal a szittyák,
Rajtuk seb, sár és folt van,
S ők ajkaik sírva csak erre nyitják:
„Nyolcan vagyunk uram, nyolcan”.

Az antiszemiták

Én antiszemita vagyok
Mert a zsidók tönkreteszik az országot
S én ilyesmit nem hagyok,
Nézze meg az ember,
A zsidó mind gazember,
Szentelen.
Weisz, a suszterem,
S a szabóm, a Schwarcz,
És végig, minden arc,
A bankárom, kinél hitelt könyörgök,
Az orvosom, vigye el az ördög,
Az ügyvédem, ki viszi a pöröm,

Törjön le róla mind a húsz köröm,
A divatárusom,
Akinél sokkal úszom,
A szerkesztő,
Akinék a lapját olvasom,
Hogy vinnék be vason
No meg a festő,
Akinék a képe a falon lóg,
Mind, mind olyan hasonló,
Gazemberek, tolvajok,
Én antiszemita vagyok.
És a szívem csak arra nógat,
Hogy a fene egye meg a zsidókat.
Hát nincs igazam, mondják,
Hisz olyan rondák,
Mindnek sorra
Görbe az orra
A füle szétáll
A szeme se jól sétál
Csámpás a lába,
Menjenek vissza Galiciába.
Azért vagyok ilyen kegyetlen,
Mert én keresztény vagyok,
Ugyanis kikeresztelkedtem.
Igen... azaz bocsánatot kérek
Eddig nem értem rá, nagyon sok dolgom volt,
De talán a jövő héten kitek.

Villamos-mizériák

Tényleg nem lehet kibírni
A Közúti villamost,
Muszáj erről mérgesen írni
Most.
Azt a kiskésit
A Közúti folyton késik,
Órákig állok.
Mint a hordárok,
Míg egy kocsira várok.
És tíz is elmegy hej,
Míg egyiken akad egy hely,
Mely szűk, kellemetlen és piszkos,
A koci megreked, az is biztos,
Állni, állni
Kiszállni, átszállni,
És hogy nyikorog,
Felháborító dolog!
És hogy ráz,

Ellenőr száz,
És én folyton a mérget egyem?
Óh, mily szívesen járnék gyalog,
Csak ne volna szabadjegyem!

Virágos Budapest

Milyen szép lesz, milyen szép lesz,
Milyen andalító kép lesz,
Mit rajongók álma fest,
A virágos Budapest.

Elmegyünk majd, ugye kedves
A virág-szövetkezethez,
S egy váltón, mit elfogad,
Felveszünk virágokat.

A virág az ablakunkba,
És szomorkodunk magunkba
Mert elhervad mielőtt
Kifizettük volna őt.

Index

Kár,
Hogy Prohászka Ottokár
Cikkeit a pápa
Mostanába
Szedte-vette
Indexre tette.
Óh mily dicsőség volna nékem,
Csekélységem,
Szerénységem,
Imádságom, reménységem,
Ha a Vatikán
Még ma délután
Jelen versikém is észrevenné
S indexre tenné.

Elemi iskolai versecske

Nagyon szeretem a nyarat,
Mert a havon szánkó szalad
Jobban szeretem a telet,
Patakban fürödni lehet.

Mély gondolat

Nagy örömöm nekem most
Bajaím közepett
A kordonoktól övezett
Utca-kövezet,
Melyet minden másnap
Felásnak.
Most a József-körúton
Majd ugyanilyen módon
A Lipóton
Aztán a Terézen,
Én nézem, nézem,
Mint megfigyelő
Járókelő
Ezeket a mély üregeket.
A fiatalokat és öregeket
Tán megsajnálta a város
Hogy annyit kinlódnak Pesten
És nem boldogul egy sem.
És csodával határos
Jóindulattal
Most éjjel-nappal
Az utcákon végig
Sírokat ásat nékik.
Ó bárcsak így volna, bárcsak
Ingyen sírhely, polgártársak,
Gyerünk, gyerünk,
Ugorjunk bele,
Míg nem lesz tele!

Fürdőre

Süt a nap az égen,
Fagylaltot eszik csekélységem,
Megérett a mák,
Mindezek a szimptomák
Képét adják a forró nyárnak
És kapcsán ennek
A magyarok fürdőre mennek,
Áldja meg az Isten, áldja
Aki elmegy Karlsbadba,
És az se menjen hiába
Aki elmegy Abbáziába
Az Isten áldással borítsa
Aki elutazik Rohitsra,
Annak is legyen szerencséje
Aki elmegy Velencébe

Annak is jól folyjon dolga,
Aki elmászik Tirolba,
Áldd meg isten nyakra-főre
Aki a Schweizba megy fürdőre
S ki Trouville-ban a plage-ra dől le,
Szép barnára süljön bőre,
Aki elmegy a szép Spaa-ba,
Áldassék mind a két lába,
De a legjobb kívánságom
Mégis, mégis annak adom,
Aki egy
Hazai fürdőre megy.
Én láttam egy olyan magyar,
Aki hazai fürdőre tart.
Éppen máma
Ment az ingyen Duna-uszodába.

Ma

Ma lett drágább a dohány,
Drága lett a
Cigaretta,
Szivar, no de hány!
Drágább lett máma
Hölgy, sport, dráma
Tudjátok még ezt a sort:
Hölgyet színi sport,
Sportot színi dráma?
De az ordo és ligo,
Cargo, margo, harpago,
Portorico, trabuco
Mind hímnemhez tartozó.
Szomorú ez esemény, melyre
Nem készült senki,
Ah, egy mély sóhajt szívok mellre
S az orromon ereszttem ki.

A zsemle

A pék
Meg a péklegény
Szegény,
Összevesztek, ó nagy ég!
Gyultak nagy szenvedelemre
És a kiabálástól a zsemle
Úgy megijedt,
Hogy egészen kicsi lett.

Vázsonyi

Jé!

Kiesett a konflisból Vázsonyi V.,
S egy kocsi, egy másik
Elgázolta képviselő bácsit.
De Istennek hála
Nem lőn szörnyű halála,
Sőt
Súlyos baleset sem érte őt,
Mert hogy elesett,
Puhává lett alatta a kövezet,
S a kocsikerekek
Szintén felismerték őtet
Mint az okos gyerekek
S könnyedén suhantak el felette,
Miközben tőle protekciót kértek
És nemsokára odaértek
Összes fodrászai Budapestnek
És Vázsonyinak nekiestek.
De nem volt szükség rájuk,
Istennek hála
Mert nem görbült meg a hajaszála.

Pszsz...

Elmentem ma délelőtt
A Ház előtt.
Az utcán füttyörészni szoktam
De most a számat befogtam
S hogy zaj ezzel se legyen,
Lépdegéltem csendesen,
Lábujjhegyen,
Csendesen csak, hallga csak,
Pszzsz...
Odabenn alszanak.

Jaj de meleg van

Jaj de meleg van uraim,
És hölgyeim,
Jaj de meleg van
Pestnek minden utain,
Buda minden völgyein.
Pfű!
Elsorvad a fű
Az Erzsébet-téren,

Borzasztó ez kérem.
Én lankadok, mint a szírom,
Midőn e sorokat írom,
Míg bírom
Megtölteni a papírom,
S az egész szerkesztőség
Nyögdicsél, milyen nagy a hőség.
Az én ruhám vászon
S fulladjak meg, ha fázom,
És lüszter van máson
S majd megfő, kéremaláson.
Sőt
Folyton előveszik a zsebkendőt,
S törlik az áldott
Sokszor megénekelt izzadságot.
S a nap a péksztrájk dacára
Süt,
Sugarával fejbeüt,
Rugdos, pofoz,
Fejfájást okoz,
És mi kába
Fővel szaladunk uszodába
Ligetbe, kioskba, parkba,
Bőgve, mint a boci, a tarka,
És fogyasztunk jegeskávét,
Málnaszörpöt, limonádét
És fagylaltot és gazózt,
S epedve várjuk az őszt,
Az őszt, a gyönyörűt,
Amely lehűt,
Amely esőt ad és ködöt,
Náthát és minden ördögöt,
Mikor a kávéházba
Szomorúan, fázva,
A pesti ember, az árva
Úgy vágyik vissza a jó meleg nyárba!

Új ház

Istenem, de szép,
De ügyes,
Az állványon a kőműves
Dalolva lép,
Zászlók lobognak a tetőn.
A háziurat és nejét éltetőn.
A tető pala,
És a párkányokon
Sok szép kabala.

Kőből való csipkék, fodrok,
Allegórikus kis szobrok,
Udvara nincs, s nincsenek rút akácok,
De csupa nagy és kis lakások,
Köztük Rabitz-falak,
Mint megannyi selyemszalag.
És teremtő
Nagy Isten,
A kapu alatt csengő,
És járnak majd a liften,
És van már benne telefon
És telefon
A villanydrót minden falat,
És gázkályha van az alatt,
És gázóra,
Mely ketyegve int a jóra,
Központi fűtés, fürdőkádak,
Mindent, mindent megcsináltak.
Óh, gyönyör, oh te láz,
Kész a pesti ház,
Jaj de szép, jaj de új,
Pillámba könny vegyül...
Csak kérlek, rá ne fujj,
Mert összedül.

Melegem van

melegem,
Sóhajtják most elegen,
Ez nyávog minden ajkon,
Én is ezt sóhajtom,
És nyávogom és sírom,
S kívánom hűvös sírom,
Mert ezt ki nem bírom.
Jaj hogy hull rám
A híres hőhullám.
Már látom kérem szépen
Az utcaközepén
Napszúrástól ledöfött hullám.
Ó hová kén menni,
Nem használ már semmi,
Sem a hűsítő italok,
Sem a legyező,
Se erdő, se mező,
Se a télről szóló dalok,
Se vérfagyasztó dráma,
Sem a babám, a-
Ki hűvösen bánik velem.

Istenem, istenem
És nem is panaszkodhatom kedvemre,
Nyiltan,
Mert most jut eszembe,
Hogy a múlt héten is a melegről írtam.

Politika

Csatáznak, csatáznak
Üléstermében a Háznak,
Csatáznak nappal
És este sem pihennek,
Mert csattogó fogakkal
A korcsmákba mennek,
Esznek, isznak,
Danolnak, muriznak,
És fölemelt karral
A cigányzenekarral
Népdalokat huzatnak
És hozatnak
Ásványvizes bort
És pezsgőt, hosszú sort.
Át-
látom ezt a taktikát
Áldja meg a Jézus Krisztus,
Ez a régi magyar virtus,
Az a párt jön, majd meglátod,
A harcból győztesként vissza,
Aki a másik pártot
Az asztal alá issza.

Holtszezon

Egy hajó elsüllyedt máma
Az óceánon.
A vízbefultak száma
Háromszázharminchárom.

Felragadott egy fejszét
Edelényben Regula,
Munkájának eredménye
Három megcsonkított hulla.

Tegnapelőtt egy bányában
Elszakadt a lánc a liften,
Ilyen módon ötven bányászt
Magához szólított az isten.

Szegeden egy gyilkost a hóhér
Akasztófára von –
Mindezt némi joggal
Úgy hívják, hogy holtsezon.

Márványmenyasszony

Fehér márványmenyasszony
Te ünnepelt, te szép,
Bántanak, boykottálnak,
Már elkerül a nép.

Szegény márványmenyasszony
Te árva, gyöngé lény,
Hol a lovag, ki védjen,
A márványvőlegény?

Lesültem

Éljen!
Boldogan, büszkén, kevélyen,
Kimondhatatlan örömmel
Tudatom önnel,
Hogy harcom, melyet kezdtem,
Vitézül befejeztem.
Nagy célokat elértem
E héten
Diadalmaskodtam, érvényesültem,
S felordíthatok lelkesülten:
„Lesültem!”
Ha delet ütött az óra,
Szaladtam, ahogy bírt a lábam,
S a kánikulában
Kiültem a korzóra
A nap ragyogott felettem,
A kalapom levettem,
Behunytam a szemem,
Kinyitottam a szám,
Úgy ültem bután
S míg szenvedtem halkán,
A napot faltam.
S mikor félholtra izzadtam ottan,
Ebédelni támolyogtam
A vendéglő elé, nem a szobába,
Aztán hajrá, az uszodába,
Bele se léptem, a vizibe
Csak fel a napfürdőre izibe!

Ott már száz Ádám
Feküdt a hátán
Boldogan közéjük estem
Pirítani gyöngé testem.
És sültém és főttem
És utánam és előtttem
És jobbra és balra
Jaj már mindenki barna!
Mint egy halott kinyúltam,
Irultam, pirultam, virúltam
Ó micsoda kéjek,
A szemem kiégett,
A hajam elégett
És nem üres szólam:
Hét bőr lejtött rólam.
Sültém, sültém,
Guggoltam, ültem,
Feküdtem hason, háton,
És álltam a fejemen,
Hogy a talpam is barna legyen.
Naponta máglyahalált haltam,
Mint a mártírok egykoron,
Míg elértem, amit akartam:
A bőröm egy korom!
Nem voltam hiába
Utókurára
Balaton-túrára
S Abbáziába
Ej haj, fekete vagyok,
Mint egy arab.
A fejem úgy ragyog,
Mint egy kőszéandarab.
Nézzék meg a marcona pofámat!
De már az őszi bánat
A lelkembe nyilall,
Nem boldog az ember,
Jön a szeptember
Hűs napjaival
Az őszi szél legyint
A nyár meghal szegény.
S sárgák leszünk megint
A falevél meg én.

Szeptember

Én bús gyermekkorom
Sajnállak, siratlak.
Szeptemberben engem
Mindig beirattak.

Ilyenkor megszűntem
Játszani, forogni,
A szűk padban kellett
Nekem nyomorogni.
De kár, hogy felnőttem,
Az isten mért vert meg
Miért hogy inkább most
Nem lehetek gyermek:
Ma már egy szebb kor van,
Ma már ez nem így van,
A gyerek egész nap
Csavaroghat vígan,
Az iskolán kívül
Játszhat, kergetőzhet,
Mert helyszűke miatt
Nem veszik fel őtet.

Az artisták

(Leesett egy trapezbajnok)

Az artisták olyan egyének,
Akik vándorolnak szegények,
Egyik végétől a világnak
A másik végéig komédiáznak.
És Moszkvában fáznak.
Londonban csodákat lelnek,
Berlinben korsó sört nyelnek,
Montecarlóban kártyára tesznek,
Bécsben jó marhahúst esznek,
Párisban szerelmet vallnak,
Budapesten meghalnak.

Ábránd Alagon

Kisasszony napján
Alagra mentem,
Ami pénzem volt
Egy lóra kentem.
A pénzt rátettem
Egy sárga lóra,
Ő lesz az első
Azt hittem róla.
De nem lett első
Nem bizonyisten,
Még második sem,
Még harmadik sem.

Minek cifrázzam,
Az idő drága:
Éppen utolsó
Lett az a sárga.
De el nem dobtam
Vesztő tikkem.
Szemem búzgón az
Égre vetettem.
Úgy szól az írás,
Gondoljad ezt meg:
Az utolsókból
Ott elsők lesznek.
Ha majd meghaltam,
Szépen beváltom
Ezt a tikket
A másvilágon.

Előhang

Nincsen annyi csillag az égen,
Nincsen annyi fűszál a réten,
Ahányszor én magamtól kérdek:
Mi is történt ezen a héten?
Mi is történt ezen a héten,
Mi is történt ezen a héten,
Kérdezem magamtól sötéten,
Kérdezem magamtól sötéten,
Vörös fonál az én pályámon
Ez a kérdés. Én szegény pára,
Egyszer nagyon nekibúsúlok
S felkötöm magam e fonálra.

Na de most

Na de most aztán gyerünk,
Az elmúlt hét fölött viccelünk,
Hahaha!

Kolera van a Duna vizibe
Tejet ha veszünk, megkapjuk izibe
Hahaha!

Az iskolák megnyíltak. Remek!
Több a tanító, mint a gyerekek,
Hahaha!

Stolypint lelőtték, hiába
Neki golyó van a hasába
Hahaha!

Német-francia háború lehet,
Kapunk gyönyörű moziképeket
Hahaha!

Utóhang

Repülj el, repülj el
Csácsogó madárka
Az én kedvesemnek
Rácsos ablakába.

Ha kérdi, hogy vagyok,
Mondjad, hogy rab vagyok,
Szombaton délelőtt
Tréfás verset adok.

Ősz

Remélem, már kántálhatok
Az őszi, melyet úgy imádok,
Hisz mindennap több levelet látok
Az aszfalton. Viszont a fán
Kevesebbet nap nap után.
Az ég kukucskál a lomb között,
A szél ócska hegedűjén stimmel
Én überciherbe öltözök
S mászkálhatok fogékony idegeimmel.
De szeretem, de szeretem
Az őszt. Most lesz a szüretem
A szőlőben, ott a Badacsony
Oldalán. Szép hegy, bár alacsony,
De szüretig még néha reggel
Elöttem a szép, hű ebekkel
Kirándulok, nemde
A vadászterületemre,
Amelyet itt Pest körül bérlek,
Ó milyen szép is az, kérlek,
Mikor így sétálok az avaron
S a nyulat, foglyot felzavarom,
Aztán ebédelek vadászlakomban,
Csibukkal könyökölök ablakomban,
Aztán hébe-hóba
Befogatok a könnyű homokfutóba.
Fák közt szalad a két pej vélem,

Fejemet jobbra-balra
Csendesen csavarva,
A nyugodt földeket szemlélem,
Miközben arra gondolok,
Hogy nem lesz maholnap semmi dolog,
Itt lesz a boldog, tiszta tél,
Milyen jó lesz a nyájas földél,
A kandallóba befűtenek
És én előtte ülhetek
Egy orosz regénnyel kezemben,
Míg meg nem lep engem
Szende kedvesem,
Lábujjhegyen jött, megcsókol nedvesen.
„Igen, igen... kávét, igen, kávét”
A pincér az asztalomnál vár még:
„Habbal vagy föllel?”
„Habbal... nem, föllel...”
Nem... mégis habbal...
Várjon, inkább föllel...
Vagy mégis tán habbal...”
(A pincér a fejét vakarja),
„Hozza, amivel akarja.”

Háború

Boldogtalan az az anya,
Kinek fia diplomata.
Mert nem tudja mely órába
Fullad bele a tintába,
Míg a jegyzéket firkálja.

Boldogtalan az az anya,
Kinek börzére jár fia,
Mert nem tudja mely órába
Fullad meg az árfolyamba,
Ha papírját olcsón adja.

Boldogtalan az az anya,
Kinek szerkesztő a fia
Mert nem tudja mely órába
Esik el a nagy munkába
Míg a híreket kivágja.

Jaj de boldog az az anya,
Kinek katona a fia,
Mivelhogy az ki van zárva,
Hogy elmenjen háborúba,
Nincs ott annak semmi dolga.

„Must – most”

Itt van az ősz megint most,
És megérett már a must
És a kirakatba most
Megint megjelent a must.

Ez a kis cédula most
Melyen két szó van: a must,
És a másik szó a most,
Így van hirdetve a must.

Ez az ősznek dala most,
Szép kis vers ez rólad, must,
Korcsmáros azt hiszi most,
Hogy rimmel a most és must.

Megint eltelt egy év most,
Megint itt az édes must,
Keserű a szívem most,
Hogy megint édes a must.

Tripolisz

Szeretnék hajóra szállni,
Szeretnék tengerre menni,
Kelet felé vitorlázni,
A Keleten megpihenni.

S ha ábrándom fényoszóróját
Forgatom oda meg vissza,
Csakis Tripoliszba vágyom,
Csakis vágyom Tripoliszba.

Óh elég egy ilyen vágy is
Gyöngé szívemnek, hogy fájjon,
De jó lenne ott sétálni
Most ez exotikus tájon.

Elképzelni is milyen jó
Az életet, ami van ottan:
Pálmák között folyó úton
Tevék ballagnak nyugodtan.

Süt a nap a sivatagban,
S ha egy kis enyhelyet áhít,
Az arab a fa alá ül
S eszi a fa datolyáit.

Ott ül fehér burnuszában,
Nézi a fehér tetőket
Mily fehérek ott a házak
A moziban láttam őket.

Hát még este, az lehet szép,
Tripoliszban a hold felkél,
És fátyolos török nőkkel
Népesül meg ablak, erkély.

És a csendes ódon utcán
Felhangzik a méla ének,
Melyet az ő sajátságos
Hangszereiken kísérnek.

És az utcán, itt is, ott is
Olasz katonák sétálnak,
Pödörgetik bajuszukat,
Talán bizony nőket várnak.

Hát persze hogy nőket várnak,
Jönnek is már, jönnek, jönnek,
Fátyolukat feltakarják
S fűszeres csókkal köszönnek.

Tenger is van, napfény is van,
Csend és béke és csók is van,
Nem hiába gondolom én,
Mily jó lehet Tripoliszban.

Most már értem, kis koromban
Könyveimre ráborúlva
Mért szerettem volna mindig
Elmenni a háborúba.

Gyümölcs meg gesztenye

Hölgyeim és uraim
Ezer bocsánat,
Hogy megint sok lesz a bánat
E víg versezet sorain.
Mit tehetek róla,
Már elutazott a gólya,
Már elvirágzott régen a mák
Már megnyíltak a tánciskolák,
A gigerliket gamásni
Segélyével látjuk mászni,
Eltemetkeztek a kertek,
Felzendülnek a koncertek,
Keletnek – nyugatnak
Csukott kocsik szaladnak,
S ha beszélgetünk reggel
A többi emberekkel;
A szánkon át, ni
A lehelletünket látni.
S az utcán, milyen kedves –

A ködtől nedves
Gyümölcsökkel szemben
Sütik már a marónit.
A tagadás mire való itt,
Ez nagyon ellágyít engem,
Sokáig nézem én itt
A két utcai nénit.
Lassan pizsmog, lemondva jár,
Kordéja mellett a Nyár
Utolsó, vén, rongyos nemtője
S körtét, szőlőt, barackot
Kínál,
Miket a kecskeméti parasztok
Dolgos keze csinál,
S az utca nem igen veszen tőle,
S a másik nénit a másik sarkon,
Őt a Tél boszorkányának tartom.
Kövér kályhája mellett
Terebély ernyője alatt
Barna gesztenyét szemelget
Tisztogatja, mint a kis halat,
S rakosgatja a forró serpenyőre
És vesznek és esznek belőle.
A két öreg néni
Olykor egymásra szokott nézni
S a fejével csendesén int:
Hát itt vagyunk megint,
Szomszédasszony, nyárból tél lett,
Szomszédasszony, elmegy az élet.

Asta Nielsen

Oh Asta, te gyönyörű fantom,
Hallgasd meg lantom
Nyögdécselő dalát.
Nahát
Azt a
Kutyafáját Asta!
Szeretlek, imádlak,
Mióta a moziba látlak.
Téged nézlek minden este,
Rabod lettem szép menyecske,
Te csábos arcú,
Karcsú,
Vonagló alakú,
Tiszta nyakú,
Gyilkos szemű
Nőnemű

Álom.

Minden este csodálom
Tüzes véredet,
Perzselő szenvedélyedet,
Kalandos éjedet,
Véres negélyedet.
Eltáncolsz hangtalan előttem
Esténkint a lepedőn,
Mint vad álmaim, melyeket epedőn
Ifjú ábrándjaimba szőttem.
Egyszer fekete lovarnő vagy,
S ostoroddal szíven suhintasz,
Vagy
Kóbor cigányleány gyanánt
Eszed a férfit, mint a banánt.
De ez nem ér tán annyit, mint az,
Mikor a castagnettet rázod
És cicisbeódat leigázod.
Hát mikor mint úrhölgy, éjjel
Egy előkelő
Kastély ablakából mászol elő
S megszököl a sofférrel.
A képzelet vágyón élém von
Óh démon, démon, démon,
Melynek szerelmét rég lelkemben hordom,
S amellyel sose volt dolgom,
Óh rohanó autó,
Óh rejtekajtó,
Óh álarcok,
Oh szeparéban dülő harcok,
Óh fekete valcerek,
Mérgek, török, revolverek
Óh mért nem vagyok Zigomár,
Óh mért nem vagyok mormon,
Kalandom nem lesz sose már,
Megnyúlik búsan az orrom,
S csak ennyit tudok motyogva mondani:
Nordisk Film Company.

Borzasztó

Borzasztó, amit az olaszok
Jelentéseiben olvasok.

Az arabok, óh azok a csúnyák,
A kegyetlenkedést el nem únják.

Milyen barbárok, milyen vadak,
Íme néhány egyszerű adat.

Mikor a szuronyt beléjük tolják,
A finom acélt összekarmolják.
Ha a falvakra ráirányítják a löveget,
Vadúl szitkozódnak az öregek.
Még a nők is, a szemtelenek,
A koncolásnál hogy üvöltenek.
S ha az arabot felhúzzák a pózna
Tetejébe, még ott is rugdalózna!
Milyen vadul vicсорít mindenik,
Mikor a belüket elevenen kiszedik.
S mikor máglyán kell nekik meggyulladni,
A kutyák, alig akarnak gyufát adni.
Még a csecsemők is csúnyán nyávognak,
Mikor a bölcsőkbe bombákat dobnak.
Lám, ilyen vad népség az arab,
Csuda, hogy az olasz ott oly szelíd marad.

Béke

A csendes, idylli harcnak vége
A Háznak nevezett palotában
S kitör a fülsiketítő béke.
De nem lesz baj ebből se, meglásd,
Nem fog vér folyni,
Csak egy kicsit jobban utálják egymást.

Halottak napja

Elmúlt már a mentők napja,
Mégvolt a Tüzoltók napja,
És most jön a Halottak napja.
A zsebemet a gond harapja
Pénzt megint honnan veszek,
Hogyha ezek
Is ellátják magukat persellyel
Nemsokára,
Mellyel
Kiállanak az utcára.

A villamos csengője

Tényleg csináljunk rendet
Az utcai lárma körül,

Mert a járókelő nem örül,
Hogy a villamos annyit csenget.
Fülünknek nyugtot mért nem engednek,
Minek csengetnek, minek csengetnek,
Nincs ennek semmi értelme,
Az ember a dühbe belekékül:
Hát nem tudnak elgázolni
Csengetés nélkül?

Köd

Köd volt mostan
Pár napig a városban.
Pest nem szerette a ködöt,
Köpködött,
Krákogott, köhécselt
És mérgesen trécselt
A köd ellen.
Én azonban, különös jellem,
Körülöttem, felettem
Nagyon szeretém
A ködöt,
Amely mindent úgy elfödött,
Amelyben oly álomszerű homályos
Volt a város
Minden utcája,
Hogy öröm volt nézni rája.
Óh az ívlámpa de sok volt,
Tündöklött minden pizok bolt.
Szép volt, mint tündéri este
Az új bérházak sziluettje.
S a járdákon, melyek
Máskor oly elhagyott helyek,
Sejtelmes tömeg rajzolt
Én élveztem a rajzot,
Mit leír a sok lámpa, ha mozog:
Jól jártak kocsik, villamosok.
És nem láttam felásott utat,
Rongyos napszámos-fiúkat,
Kőrakást, gidret-gödröt,
Gerendát, csövet, sínt, vödröt,

Piszkot, nyomort, szemetet –
Csak szép várost, finomat, remeket
És boldog
Voltam, hogy helyesek a dolgok.
De aztán hátrahőköltem én,
Mert a költemény,
Mit a köd írt, elcsengett...
Soká nem enged
Élvezni a végzet,
Amely kurtán végzett
A köddel. Most azt a
Kelléktárba visszaakasztja –
S az ember búsan tovább mendegél
A nap kiábrándító fényinél.

Tavaszi dal

Én a kávéházban ülök.
És úgy örülök
Ahogy csak birok,
És kusza érzéseim rendezve,
A tavaszción írok
Lelkendezve.
Milyen szép ez a tavasz...
Amilyen ravasz
A világ,
Azt hitte, hogy most tél lesz,
Kinyílik a hóvirág,
Zúz, mar a
Zúzmara.
És majd sütik a gesztenyét,
Hogy a járókelők ezt egyék.
De hála istennek,
Ennek
A kedves agg varázsolónak:
Langyos zefírek sugdolóznak
A fejünk körül,
És összébbtömörül
A megmaradt lomb a fán:
Talán életben maradunk, talán...
És egy sereg
Veréb meglepetten csicsereg,
És nagyot kacagnak
A kényes és gazdag
Vándormadarak felett.

Akik monoplánjukra ültek
S ijedten elrepültek
Virányaidra, tropikus Kelet.
Az égen selyemfelhők lakoznak
És fénykockákat rakosgat
A mosolygó nap az ablakokra.
Nytott kocsik repülnek
S a pasasok hátradülnek
A kikeletből slukkerezni.
Megint be kell szerezni
Maholnap a Girardi-kalapot,
Kemény ing helyett veszünk puhát,
És tenisz-ruhát
Mert jó a nyár...
De nem, nem, már
Ennek
Nem igen örvendek,
Mert a hosszú higanyt útalom
És elkeseredve várom,
Mit sejtésem aggódva lát:
A januári kánikulát.

Lopás Homéroszból

A kérők elmentek Penelopéhez,
Mindnek a szíve az asszonyra éhes.
De Penelope így szól: Uraim,
Én addig férjhez nem mehetek,
Míg rendbe nem hozom a kövezetet
A pesti utcák sorain.
A kérők várnak, várnak,
Vége a tavasznak, a nyárnak,
Nemsokára havaz,
De Penelope, a ravasz
Soha nincs a kövezettel készen,
Amit betömött nappal,
Azt éjjel felbontja egészen.

Sumurun

Láttam a Sumurunt,
Ebadta,
El voltam ragadtatva.

Bár német munka,
De biz Isten
Benne egy rossz szó sincsen.

Ez csak igazán jó dolog
Az ebadtát.
A színészek is végighallgatták.

Sikkasztók

Két ambiciózus hivatalnok
Ellopott harmincezer koronát
És elszöktek egy autóval
Árkon bokoron át,
És másnap utólérték őket...
Minek mentek autón, minek,
Ki tudja, hol járnának már,
Ha gyalog léptek volna meg.

Mit meséljek még?

Meséljek arról talán,
Hogy megjött tegnap December,
Ez a kedves ember
S elhozta havi fizetésemet?

Meséljek arról is talán,
Hogy nem jött egyedül December,
Velejött egy pár utálatos ember
S elvitték havi fizetésemet.

Nem érdemes

Pesten élni,
Mert a nyomortól kell félni
Az ember bárhogy csinálja,
Keserves itt minden pálya.
Nem fizetnek itt semmit sem,
Csak a sikkasztást, bizisten.
De még a sikkasztóknak sem
Érdemes itt élni Pesten
Úgy látszik,
Mert hiszen aznap
Már mind külföldre utaznak.

Új színház

nyílt meg a héten
Mindnyájunknak örömére
Gyönyörű fővárosunkban.
Ó milyen szép az új színház,

S mily művészi a programja:
Pénztárnyitás tíz órakor.
Előadás este hétkor,
Dohányzás mindenütt tilos,
Színlap jegyszedőknél ingyen,
Cukrászda az emeleten,
Vészkijárat, Vészkijárat,
Felöltő, bot, kalap, ernyő
A ruhatárban hagyandó
Minden felöltő húsz fillér,
Kalap, bot, ernyő tíz fillér,
Ünnepnap két előadás,
Színház után hova menjünk?

A Ferdinándok

Megint egy főherceg
Akinek a szíve
Szerelmesen perceg.

A jó Ferdinándok
Olyan szerelmesek
Mint a kis bárányok.

Az arany gallérról
Épp úgy lemondanak
Mint a sok tallérról

S címeik lehányva
Mind belenősülnek
A polgárleányba.

A polgárleányba
Nősül a Ferdinánd,
Ő csak azt kívánja.

Öltözik oszt frakkba
A gomblyukát tele
Gyöngyvirággal rakja,

És fiakkert bérel,
Úgy megy a templomba
Az ő jegyesével.

Azután lép ő be
Az ő jegyesével
Egy kis vendéglőbe.

Ebédjét bevágja,
S az első vonattal
Megy Olaszországba.

Az ő jegyesével
S jönnek a gyerekek
Szépen, egyesével.

Így él a főherceg
Így múlnak a napok,
Az órák, a percek.

Így éli világát,
Költi apanázsát
Fujja furulyáját.

És egy kicsi házba
Ül egy főhercegnő
Ül fekete gyászba,

Ül szegény és hébe-
Hóba jól belébőg
A keszkenőjébe.

Ablakát kitárja,
Hallik Ferdinándnak
Édes furulyája.

Szegény főhercegnő
Úgy borúl a falnak
Mint az üres teknő.

„Bár polgárlány lennék,
Egy szép főherceghez
Én is hozzámennék.”

A karácsonyi számba

Sóhajt veszek most a számba,
Sóhajt veszek most a számba,
S tollat veszek a kezembe
S tollat veszek a kezembe
S írok a karácsonyi számba
S írok a karácsonyi számba.

Hagyományos szokás minálunk
Hagyományos szokás minálunk
Úgynevezett hírlapíróknál
Úgynevezett hírlapíróknál
Hogy karácsonyi számot csinálunk
Hogy karácsonyi számot csinálunk.

Írni kell ilyenkor komolyakat
Írni kell ilyenkor komolyakat
De akinek tréfásat kell írni
De akinek tréfásat kell írni

Köztünk oly kollega is akad
Köztünk oly kollega is akad.

Nekem jutott a szomorú szerep,
Nekem jutott a szomorú szerep
Hogy e helyen a tréfát képviseljem,
Hogy e helyen a tréfát képviseljem,
Bár méla lelkem tréfát nem szeret,
Bár méla lelkem tréfát nem szeret.

Pláne ilyen alkalommal,
Pláne ilyen alkalommal,
Mikor csak pihenni szeretnék,
Mikor csak pihenni szeretnék,
Jobbkarommal és balkarommal.
Jobbkarommal és balkarommal.

Mint a többi ember, pihenni,
Mint a többi ember, pihenni,
A mesterséget most nem űzni,
A mesterséget most nem űzni,
Hogy ne jusson eszembe semmi,
Hogy ne jusson eszembe semmi.

Csak a csend, béke, a karácsony
Csak a csend, béke, a karácsony,
A szülei házra gondolni
A szülei házra gondolni,
Kérődzni rég evett kalácson,
Kérődzni rég evett kalácson.

Meg az eperfa havas ágán,
Meg az eperfa havas ágán,
Fehér lámpán, fehér kemencén,
Fehér lámpán, fehér kemencén,
Gyermekkorunknak tisztaságán,
Gyermekkorunknak tisztaságán.

Gyermekkorunknak boldogsága,
Gyermekkorunknak boldogsága,
Az, fájdalom nem nyílik kétszer,
Az, fájdalom nem nyílik kétszer,
Csakis az akácfa virága,
Csakis az akácfa virága.

De beborult az ég felettem,
De beborult az ég felettem,
Csendesen kántálom magamban
Csendesen kántálom magamban
Istenem én szerkesztő lettem,
Istenem én szerkesztő lettem.

Kérem minden sort kétszer írtam,
Kérem minden sort kétszer írtam,

Karácsonykor sokat kell írni,
Karácsonykor sokat kell írni,
Bocsánat én másképp nem bírtam,
Bocsánat én másképp nem bírtam.

Szilveszter

De szép
A kávéházi kép
Szilveszter éjszakáján
Éjfél táján.
A cigány húzza,
Füstfelhők mennek-jőnek,
A hőségtől a nőnek
Megázik a blúza,
A kávé ez éjjel
Körülsétál nagy garral,
Arany kedéllyel
És ezüst szivarral,
Melyet ad az uraknak,
Melyet ők zsebre raknak,
De a hölgyeket se hagyja:
Nekik azt a szép gombostűt adja,
Akit a teli
Kávéházban
Nem lehet leejteni.
És a rengeteg vendég,
Mint ilyenkor mindég,
Italokat fogyaszt,
Ezt vagy azt.
Pezsgők, borok, pálinkák
Mindenféle fajtáját,
De mégis leginkább
Puncsot meg csáját.
Óh puncs, óh csája,
Fűszereket hordó,
Ragyogó bordó,
Édes és forró,
Ez az élet kéje, bája,
A kávéház minden odva
Elandalodva
Hintálja fejét:
Csupa mámor a lét
Minden napja, éje
Az utolsó percig
Oly könnyű és hercig,
Mint Jacobi zenéje.
S míg ürül az itce

Az újesztendőre
Mindenkinek van egy dőre
Vicce.
Óh istenem
A percmutató hirtelen
Tizenkettőre illan,
Elalszik a villany.
Kis disznó visítani kezd,
Cigány tuszt ereszt,
Poharak csengenek.
Prositok zengenek,
Szalvéták lengenek,
Borravalók pengenek.
Rendőrök rengenek,
Mentők mengenek,
Pincérek pingenek...
A villany megint ég,
És mint eddig is mindég,
Ilyenkor látod,
Hogy elcsórták a télikabátod.

Újév után

Ezren kívántak
Nékem meg néked
Borravalóért
Boldog újévet.

Minden pénzt szétszórt
Köztük a kezünk,
De ki garantálja
Hogy boldogok leszünk?

Ballada

Süvít a szél
Elkezdünk fázni,
Itt a tél
Megy korcsolyázni
A korcsolyázó.

A nap kisüt,
A jég kezd ázni,
Sár mindenütt,
Nem tud korcsolyázni
A korcsolyázó.

Süvít a szél,
Elkezdünk fázni,
Itt a tél,
Megy korcsolyázni
A korcsolyázó.

Odaér, hiába,
Megint május van,
S a jégpályába
Beleugrik búsan
A korcsolyázó.

Vízkeresztre

Január hónap
Hatodikán
Kezdődik a vidám
Farsang állítólag.

A kalaposhoz lép be
A pesti ember,
Csörgősipkát rendel
Részletfizetésre.

Hideg van

ez az első téma,
Amellyel elbánok itt én ma,
Tehát hideg van ugyebár,
Az ember dideregve jár,
A meleg szobába megy ön,
És a szegény tót zavarba jön,
Zavarba jön szegény tót Pesten
Nem tudja, hogy megfagyjon-e
Vagy az állványról leessen?

A football

az, ami a földön
Mindenkit örülten érdekel
Hát az F. T. C. Budapestről
Az ő lábával útra kel.

Megy az F. T. C. a lábával
Megy Bécsbe és Berlinbe megy,
Az eredmény a mi javunkra
Hol 2:1 hol 3:1.

Megy az F. T. C. a lábával
Hamburgon át, Londonba ki,
És itt is, ott is nagyokat rúg,
Isten fizesse meg neki.

Isten áldd meg az F. T. C.-t,
Mivel ott tartunk már manap,
Hogy a külföldön legalább a
Lábunkkal szóbaállanak.

A pincérek közt

mint lapomban
Olvasom, megint mozgalom van.
Én rokonszenvezek velők,
Mert sok a dolguk, kevés a bérök,
S mint aki a szívére hallgat,
Csakis helyeslem a mozgalmat
S csak azon tűnődöm, vajon
Mikor én a kávémat kérem,
Miért nincs köztük semmi mozgalom?

Nem új a vicc

ami eszembe jut:
Mikor a két Zsilinszky-fiút
A bíróság először mentette fel,
Megfordult a sírjában Achim L.
Gondoltak egyet a jó esküdtek,
Összegyűttek,
A két gyereket elővették,
És még egyszer felmentették.
Erre Achim megfordult megint
És most nyugodtan fekszik a sírban
Annak rendje és módja szerint.

Befagyott

a Duna is végre,
Öröm nézni a havas jégre.
Öröm nekem, de nem a tejesnek,
Ő ezt nem tartja nagyon helyesnek.
Ilyenkor búvárokat szerel fel,
Kik a jeget felássák
S páncélos fejjel
Lebuknak a Dunába, hogy ellássák
A fővárost tejjel.

Ó

De kár
Hogy elolvadt a hó
És kivirult a sár.
Ez egy olyan
Frázis csupán,
Amit leírok bután,
De nem érzem át komolyan.
Úgy áll a dolog ugyanis,
Hogy boldog vagyok én kis hamis
Boldog vagyok kéremaláson,
Tegnap vettem egy pár korcsolyát
S vivát
Nem kell korcsolyáznom.

Balling

Volt egyszer egy Balling
A többek között,
Aki Pestre jött
Nagy sebbel-lobbal,
Síppal-dobbal,
Nádi hegedűvel
Aztán elment Pestről
Dühvel.
Kár érte, kár érte,
Már kezdtem csudálni,
Milyen jól tanít itten
Keztyűbe dudálni.

Bál

Minden este bál
Van a Royal
Nagytermében a szezonban.
Innen-onnan
Előkelő
Hintók s fiakkerek rohannak elő
S ezekből kiszállnak
Lenge árnyak,
Tünemények,
Tündéri lények,
Selyem felhők,
Illatosak, fehérek –
Bocsánatot kérek,
Az ifjú delnők.
Nézem és bódít

Ahogy nyitódik és csukódik
A kocsiajtó
És én, a sajtó
Szerény munkása,
Igénytelen alak,
A kocsik közt nevetséges módon.
Előre-hátra kínlódom,
Hogy el ne gázoljanak.
Ott lézengvén imígyen
Bámulom irigyen
Az érkező fiatal urakat,
Szívemből szakadt
Sóhajjal gondolom: Ezek
Az úgynevezett
Táncosok. Ó de szépek.
S nem bánom, ha a lábomra lépnek.
Hátha jól esik
Nekik?
Mind fürge, karcsú
Mind gondtalan arcú,
Mindnek az álla
Ki van borotválva,
Mint a pünkösdi rózsza.
A kocsisnak odasózza
A taksát,
S boldogság, ifjú vakság,
Repülnek fel a lépcsőn, mint a fecskék,
S jönnek a tisztetcskék.
Feketében és aranyba.
Sarkantyú piciny harangja,
Vissza varázsolod, vissza
Szívemet, mely képzelt bálók
Tündér emlékeit issza.
Én is, ó Szentpétervárott
Hóval fedett palotában
Arra, szemben a Volgával,
Lejtettem, csusszantam, jártam
Tatjánával és Olgával.
Milyen szép volt, de mit ér ez,
Költemény és regények?
Hiszen nem táncoltam tényleg,
Lelkem méla vágyat érez.
S menni szeretnék a bálba,
Igaziba, a Royalba.
Nézek, néma érdeklődő,
Csak a ruhatárig látok,
Mit játszanak a cigányok?
Nem hallatszik, csak a bögő.

Beszélgetés Puccinivel

Puccini a minap este
Vagy reggel, az itt nem fontos,
Megérkezett Budapestre
Úgy tudom
A Déli vasúton,
S egy kis pálca volt nála,
Hogy a Nyugat lányát dirigálja.
A kupé előtt
Sok ember várta őt,
Portás, hordár, finánc
S hírlapírókból hosszú lánc.
A sok hírlapíró mit mível:
Beszélget Puccinivel.
Kezdik írni,
Amit Puccini
Álmatag szemével,
Boglyatag hajával
Szívében a zenével,
Melódiák rajával
Vall:
Már voltam egyszer Budapesten,
Tehát most másodszor érkeztem,
Vonaton jöttem,
Az úton ittam-öttem
És aludtam,
Amennyit tudtam,
Mert bizony a kocsi, a háló,
Nem oly nyugalmas, mint az álló
Ház, melyben az ágy
Kényelmes, puha, mondhatni lágy.
A fejemben sipka
Volt az úton, ez praktikusabb,
Mint a kalap.
Szipka
Segélyével cigarettáztam
S a térdemre mikor fáztam,
Rátettem a plédet.
Félkettőkor kaptuk az ebédet.
Aztán feketéztem,
Azután kinéztem az ablakon.
A gallér a nyakon
Elpiszkolódik ilyenkor. Az orrom,
Fülem is csupa korom,
Milyen pechem volt! A podgyászom
Ott maradt egy állomáson
A vámvizsgálatnál
Az ember hiába szaladgál
Ilyenkor, nem igaz?

De most bemegyek az
Állomásfőnökhöz és ő
Megreklamálja. Még nem késő.
A hotelbe hajtatok innét.
Hogy tiszta inget vegyek föl és főleg
Hogy megmosakodjam előzőleg,
Mert csupa piszok ilyenkor az ember!
Így ni,
Így beszélgetett Puccini
Olvasom,
S elmélázok azon
Rajongó szívvel:
Beszélgetni Puccinivel.

Szalvátor

Bátor
Vagyok megfigyelni
Hogy itt a Szalvátor.

(Nem
A főhercegről van szó,
A sörről van szó kedvesem.)

Ó be-
Vonult habozás nélkül
Sőt habozva a vendéglőbe.

A falra
Fölkenték a sok plakátot,
Amin a pap a sört nyakalja.

Boldog
Ilyenkor a pesti ember,
Kedveli ezt a dolgot.

Széjjel-
nyitva száját, szíjja a barna nektárt,
Mint mondani szokás, kéjjel.

Habzik
A bajuszuk, mámoros a lelkük
Mintha a menyben ülnének lakzit.

Örül
A szívem, ha nézek ilyenkor
Söröskörül.

Baleset

Teli van a város
Balesettel.
Itt egy ló esett el,
Ott egy betyáros
Soffőr megy valakin keresztül
Amott egy állvány rezdül
S lejt egy pár tótot,
Én a minap lótok
Az utcán kéremalássan
S látom, hogy egy embertársam
Aki ment
Nekiment,
Gorombán nekiütközött
A villamosnak, mely gyanútlanul állott
A sínek között.

Én is forrást kutatok

Spalding őrnagy
És Tüköryné őnagy-
sága nyomán
Kezembe vesszöt veszek,
Én is forráskutató leszek,
Ez szép tudomány.

Ne nevéssenek,
Ha majd végigmegyek
Az utcákon bután
S vesszőmmel erre-arra mutatok:
Tudják meg, akkor kutatok
Új pénzforrások után.

Üdvözlég

drága Karsawina
És te többi ballerina
Üdvözlég, fürge Nijinszky,
Russia szép táncosa, nincs ki
Jobban vár titeket Pesten,
Mint én, aki úgy imádom
A muszka zenét meg a táncot
S a lányokból font lenge láncot.
Orosz ballet, kár hogy nem látom
Kár, hogy a Népoperába nem megyek,
Mert nincs csak százezer forintom,
S annyiért nem kapni jegyet.

A Petőfi társaság

játszi módra
Vonatra ült s elment Aszódra.
Ez ellen én egy árva szót
Nem szólok. Jó hely Aszód.
Remélem, nem sok idő múlva
Visszatérhet, megjavulva.

Hétfőn

március negyedikén
A parlament elébe mén
A nép s borzasztó, mit követ el:
Választójogot követel.
Sajnálom mind, e jámbor főket,
Nem tudják, hogy az elnök illet nem enged,
Majd csenget,
S rendreutasítja őket.

A hétről

1.
Szegény Pályi, szegény Pályi,
Harmadszor is szegény Pályi,
Mért ugrottál be a Házba,
Kellett neked ezt csinálni?

(Tegezlek itt, bár nem ittam
Eddig bruderschaftot veled,
De ez csak költői forma.
Remélem könnyen lenyeled.)

Mér ugrottál a karzatról
A képviselő urakba.
Ládd, ez bünvádi eljárást
Vont maga után, ebadta!

S majd egy szigorú testület,
Mely a törvényt magyarázza,
Arra ítélt, hogy mindennap
Ugorj be a tisztelt Házba.

2.
A színpadon Nijinszky leng
És odalent
A nézőtéren
(Nem engedem el: kérem)
Főhercegek, hoppmesterek,

Örgróf, tábornok egy sereg,
Aranygallér, fehér plasztron
És mennyi tündöklő asszony!
Szemedbe sugarat vagdal
A briliáns és a smaragddal
Veszekedik a rubint.
Az utolsó sorbul int
Egy báró. Egy jegy száz forint,
A karzaton bankárok állnak.
„Hogy hívják ezt gyermekeim?” –
Népoperának.

Regula

Csunya dolog az akasztás
Felül nem mulja azt más.
Az elnök (asztmás)
Előkelő
Lassúsággal elrendeli,
Hogy az elítéltet vezessék elő,
Jön Regula, könnyel teli
Szemekkel felnéz az égre,
De még nincs vége,
Az ítéletet is felolvassák.
Egy óráig tart. Gazság.
Közben szegény nézheti, a hóhért,
Aki, bár nem kap jó bért,
Kötelességét mindig teljesíti,
Mint ideális hivatalnok.
Pribékei, mint a barmok,
Egy intésre, regulára,
Rárohannak Regulára
Szegényre, aki nem ellenkezik,
Mégis, lábát-kezeit
Durván összekötik
S olvashatsz huszonötig
Míg végre valahára
Ráteszik a kötelet a nyakára.
Kínozzák, mint a bábák,
Húzzák a lábát,
Míg végre Bali Miska,
Aki ilyesmiben specialista,
Eltöri a nyakcsigolyáját.
Ugye önök is utálják
Ezt a csúnya s embertelen
Bánásmódot. Pfuj, szégyelem.
Mennyivel finomabb
Volt ez a rab,

Aki ott a
Korcsmában Ceislert, hógát, nejét
Egy-egy csapással elnémította,
Fejszével hasítva szét mindnek a fejét.
Végük volt rögtön bokáig,
Nem kínlódtak sokáig,
A másvilágra szaladt
Mindhárom egy perc alatt.
Elegánsan csinálta, szépen
Nem is értem,
Hogy lehetett
Felkötni ilyen finom gyereket.

Jön

Jön a tavasz,
Jön, jön,
jön
Boldog ember vagyok én,
S boldog ember
Ön.

Kibujik a
Rügy, rügy, rügy.
Ez a fának az ügye
Szóval magán-
ügy.

Rügyeznek a
Fák, fák, fák,
S mutatkoznak még egyéb
Ismert szimpto-
mák.

Fúj tavaszi
Szél, szél, szél,
Leviszi a kalapom:
Hát ez volt a
Cél?

A pacsirta
Szól, szól, szól.
Nem nekem szól, csak mivel
Néki esik
Jól.

És az ég oly
Kék, kék, kék,
S nekem most nincs semmi se,
Ami nékem
Kék.

Jön a tavasz,
Jön, jön, jön,
Ön okosabb, mondja meg:
Miért boldog
Ön?

Még

Olvassák el
Még csak ezt:
Látok most Pesten
Úgynevezett maceszt.

Nagy és ropogós
Mint az ezres,
Zsidók húsvétján
A kenyér ez lesz.

S a kávéházban
Lábam hová lép
Mindenütt látok
Maceszkávét.

Ugyanis a kávéba
Maceszt tesznek,
Én tanácstalanul
Figyelem eztet.

A fogalmak bennem
Csöppet se tiszták:
A maceszkávét
Eszik-e vagy isszák?

Baccarat

Gazság, szemtelenség,
Nincs rá mentség
Felháborító,
Gyászba borító,
Undorító.
Tűrhetetlen
A baccarat Pesten!
Minek
Engedélyezik ezt a klubokba?
Fel vagyok háborodva
Erkölcstelen,
Ki nem állom,
Utálom
Kéremaláson,

Nem is értem, miért játszom
Én is, ha a klubba elmék,
Vagy ha már játszom,
Legalább nyernék!

Tavas

De szép, de szép,
A korzón a nép.
A székre leülök
S hat fillérért ott hevülök
Tizenkettőtől egyig.
A nőket nézem
Kérem szépen,
Hisz oly gyönyörű mindegyik,
Francia ruhájuk,
Angol cipőjük,
Ó mennyi üdvöt
Lehetne kapni tőlük.
S amint bámulok rajtuk
A szívemben elszántság reszket,
Hogy valamelyikkel kikezdek.
S azonnal görcsöt kötök én dőre
A zsebkendőmre,
Mert tavaly is, az isteni
Tavaszban viszonyt akartam kezdeni,
És – ilyen az én pechem –
Elfelejtettem.

A nyúl meg a tojás

Ó emberek,
Hallgassatok meg kérlek
Engemet,
Valamit mesélek.
Kis mesém nem szól másról,
Innenről-tulról
Egy kicsi nyúlról
S egy még kisebb tojásról.
Ezek ketten
Egymásra mit sem adva
Éltek Budapesten
A cukrászdában a kirakatba.
Krémese, torták meg rollnik
Közt állott a nyúl.
Némán és mozdulatlanul
Mint egy komornyik,
A két hátulsó lábán.

S a tojás, drágám,
Az ott ült mellette,
Úgy rémlik nékem,
Valahol a vidéken
Kendermagos tyúk ellette.
De most itt ül reggel-este
Elegáns pirosra festve,
S buta képet vágva
Néz szét a világba
A tojás meg a nyúl.
Előttük vonúl
A villamos meg a fiakkerek,
Autók, lovak, emberek.
Egy kis gyerek néha
Megállt a kirakat előtt s méla
Szemekkel néz rájuk.
De ők elhúzzák a szájuk,
Félrenéznak,
Utálják az egészet.
A nyúl tovább nem állja,
A fejét megcsóválja
S szól sóhajtva: Lássá, lássa
Tyúkanyó szép tojása,
Hova jutottam?
Sohasem futottam
A mezőn, a végtelenben
Mint a többi nyúl.
Ideállítottak engem
Irgalmatlanul.
Elhiheti, ha mondom
Teli a szívem és a gyomrom
Valami nagy keserűséggel.
A cukrászok sose hinnék el
Milyen undok ízűek s mily nehezek
Ezek
Az apró kemény dolgok,
Amiket magamban hordok.
Óh most szép napsugár van
Kinn a határban
Kergetőznek vígan a nyulak,
És én itt meg se mozduljak?
S maga is, kis tojás itten,
Tiszta fehér lehetne,
Amilyennek a jó Isten
Megteremtette.
S egyszer csak a barom-
fiudvaron
Kilyukadna lassan,
Osztán egy pici sárga csibe

Tipegne oda-ide
Az édes, kedves tavaszban,
Mint a többi kis testvére...
Így lamentál a nyúl, a dőre,
S lerázta csavarra járó fejét,
S a Kugler mind kijött belőle
S gurult szerteszét.
Erre a tojás is megcsuklott,
Vége lett
Gyöngé héja megrepedt
S kihányta mind a szaloncukrot.

Sport

A versenypályáról a néző
Hazajönni készül,
A zsúfolt villamosnak
Nekimegy vitézül,
Mérkőzni kezd a kalaúz
És Budapest polgára,
Eredmény: 1:0
A kalaúz javára.

Szezon

Odakint még mindig tél van,
Szél, hideg, havazás,
És bent a Házban is még mindig
Névszerinti szavazás.

Színház

Nagy-nagy szoba teli székekkel.
Benne kétszerannyi néppel
Mint amennyien beférnek,
Kasu-rágás, köhögés, röhögés,
Mindezzel szemben a színpad,
Amelyen németül beszélnek.

Szombat

1.
Daloljunk tavaszi éneket,
Hisz a napsugár már kigyulladt,
A Titanic ezerötszáz utasa
A tengerbe belefulladt.

Sétáljunk, sétáljunk, oly szép az idő,
Virágot szedjünk a határba,
Kéjgyilkosság áldozata lett
A kis Schwarz Gizella, az árva.

Élvezzük az ifjú életet,
Szerelmét, jókedvét, báját,
Balázs Istvánnak az állami közeg
Eltöri a nyakcsigolyáját.

Bajusza serked a faágnak,
Az embert andalodásra készíti
Egy anya három gyermekét
És önmagát elemészti.

Suhanc szellők fütyörésznek,
A virág oly édesdeden nyit,
Milyen szép lenne a tavasz, az élet,
Csak ne tudnánk semmiről semmit.

2.

Nem sül le a bőr
Nem sül le a bőr
Nem sül le a bőr
A pékek pofájáról?

Nem sül le a bőr
Nem sül le a bőr
Nem sül le a bőr
Úgy látszik, a bőr is sztrájkol.

Kis versek a hétről

1.

Minálunk Pesten a kikelet
Olyan szép, amilyen csak lehet
Egy kikelet.

A tél elmúlik, a gonosz,
S ki örömet a szívünkben hoz,
Megjön az orosz.

S amíg háromig olvasok,
Már szállnak felénk... mik azok?
Az olaszok.

Már volt orosz, már van olasz,
S még nem elég szép a tavasz,
Hogy lehet az?

Az úgy lehet, hogy az égnek
Orcái fel nem derülnek,
Míg nem volt német.

Mikor osztán megjött, a német,
A fák azonnal rügyezének,
S a karcsú géme

Orrukat szintén idetolják
Meg a fecskék, meg a gólyák,
A ragyogóját,

Most már virág van és meleg
Hallgatom a pacsirtát, feneegyemeg,
Milyen nyelven csicsereg?

2.
Gyerekek, a bácsi
A gyermeknapot, ami lesz
Most nektek szépen
Meg fogja magyarázni.

Gyermeknapnak
Nevezzük azt a pitykét,
Amit az utcasarkon
Az urak a hölgyeknek adnak.

Itt vagyok!

1.
Vége az Olympiádnak,
A hosszúnak és a fádnak.
Vége zajnak, bajnak, láznak,
Nem tapsolnak, nem hurráznak,
Akik vadul kirohantak,
Most boldogan hazamásznak.
Mind a rugók, mind az úszók,
Futók, ugrók, mászók, csúszók
Lövők, vívók és birkózók,
Gerelysujtók, diszkoszsózók
Stockholmból elindulnak,
Hazardúlnak, hazahullnak:
Édesanyám, vessen ágyat,
Itt a fia, szegény, bágyadt.
Elesem, ha egyet hajlok:
Én lettem a világbajnok.

2.
Mit olvasok!
Már mind eladták a sok
Olcsó sírhelyet,

Melyek

A fővárosnál kaphatók voltak.
Én a holtak
Közé kimondhatatlan vágyom,
De felemelt helyáron
Anyagi viszonyaim miatt
Nem alhatom örök álmainmat.
Vagyont egy sírért nem adok,
Mert nem tudok adni,
S egyelőre kénytelen vagyok
Az élők sorában maradni.

Budapest

De furcsa város vagy
Te Budapest,
Tollam, érzem, nem fog,
Amikor lefest.

Ha nem volna Pesten pénz,
Nem volna kevés,
Ha kocsí nem lenne
Lenne közlekedés.

Jó volna a zsemlye,
Ha nem volna pék,
Ha nem lenne villamos,
Soha el nem késnék.

Jó volna az Opera,
Ha nem énekelnének benne,
Nem volna az utcán sötét,
Ha lámpa nem lenne.

Volna alkotmány,
Ha nem vón parlament,
De ha nem lenne rendőr,
Tán mégis lenne rend.

Tintám elhalványul,
Amikor lefest.
De fekete vagy
Te Budapest!

Az önkéntes

Az önkéntes
A kaszárnyába bemegyén.
Kap szép ruhát, amely egyen.

Kantinba ül, civilt utál,
És masszíroz és szalutál.

Az önkéntes
Kap stráfot, csinos csillagot,
Fejes bicskát, puskát, nagyot,
Golyót is kap, teszi bele,
S lövi magát agyon vele.

Nyárutó

Már
A nap tüzét oltják,
Ritkulnak a legyek,
S hogy még egyszerűbb legyek:
Becsukja a boltját
A Nyár.

Ó
Istenem,
Az ősz ellen semmi panaszzom,
Viszont a nyár se tiszta haszon,
Mégis, hogy elmúlt, de nem
Jó...

Az
Élet úgy szalad előlünk,
Jön egy szél s a nyár elsuhan,
Mindennek oly gyorsan vége van,
Alighogy körülnézelődünk,
Nem igaz?

De
Félek,
Hogy itt mindjárt sírok,
S nem tréfás rigmust írok,
Holott azt várod kérlek,
Te.

Ám
Tudom én, habár
Nem is nyitod ki a szád,
Ha a dolgok úgy hatnak rád
Akár
Rám.

Mert
Hogy elmarad megint
A nyitott ablak, a csend,
A légyapapír idebent,
És odakint
A kert.

És
Zöldpaprika és dinnye,
Tenniszrekett és evező,
Sétány fák közt, szabad mező,
Ahol puha ingbe
Mész.

Meg
Zöldbe vacsorázni görbe
Fák közt, hol régi nótát csépel
A tücsök, meg a cigány, és a kucséber
Az asztalok közt körbe
Megy.

El,
Elmúlt az édes unalom, adni
Kezdenek darabot színházak, mozik,
Zerkovitz megint dolgozik,
Jaj, jaj, megint mulatni
Kell.

Szombati penzumom

1.
A hídról
A mozinak
Egy legény
A Dunába lépett,
De rögtön meghalt.
Szegény
Nem látja a képet.

2.
Az istállófiú
A futam alatt
A lóról a földre esett
És halva maradt,
Ami
Súlyos hiba az urak előtt.
Most a lovaglástul őt
Nyolc napra el fogják tiltani.

3.
Az iskola kapuján
Megy befelé
Kicsi fiú, kicsi lány,
A kapu előtt egy sereg
Okleveles tanítónő
Kesereg.

Tekintetük milyen sovár, ni,
Úgy szeretnének ők is
Iskolába járni.

A rendes őszi dal

Sok újat ebben nem fogsz találni, íme
Elárulja a címe.

A cirkuszban megint nekiesnek
A birkózó mecsnek,

Most már elmondhatja az ember,
Hogy itt a szeptember.

Az időjárás, hát az nem kedves,
Miért, azért mert nedves.

Esik az eső és méltán
Nem jöhet létrán.

És itt a nátha, éppen mint tavaly,
Oly lágy, mint a vaj

Az emberek hangja, mikor szólnak a pincérnek,
S aspirint kérnek.

Kinyitják a száját, becsukják a szemet,
Kettőt tüsszentenek.

S mérgesen csóválják a fejet, nézd csak,
Hogy mért van négy évszak.

Vigyázz magadra, ne üldögélj már azon
A hideg terraszon.

S ha kocsiba ülsz, a takarót kérjed,
Mert megfázik a térded.

Ládd a kopaszok, a ravasz rókák
Ilyenkor parókát

Növesztenek, hogy a fejbőr ne fázzon,
Én meg vigyázom

Mint egy detektív, hogy húll lefele
A fa levele.

De alig hogy leér a járdára
Már várja

Az utcaseprő és elsepri, mert kérlek,
Kell a hely a szemétnek.

No de be is fejezem dalom ezennel
Reszkető kezemmel:

A virág elharvad, a levél lehull,
Élj boldogul.

Kis versek a hétről

1.
Azon tűnődök én,
Hogy tizenhetedikén,
Mikor
Megnyitják a parlamentet,
A kapuban áll majd egy csokor
Rendőr, őrizni a rendet,
A lépcsőházban is áll egy csoport
A ruhatárban is lóg egy sereg,
A telefonfülkében is kecmereg,
A büffében is őrzi a bort,
A padláson is búsul egy szakasz,
A pincében is akad
Egy két rendőrcsapat,
Csak az
Ablakok közt lesz még egy blokád,
No meg a kémény
Gomolygó rendőrt okád.
Én, én
Azt tanácsolom végre
Az összes képviselő uraknak,
Menjenek a rendőrségre,
Ott majd zavartalanul mulatnak.

2.
Óh, emberek, mily rosszak vagytok,
Egymás veséjébe láttok,
Egymásnak gáncsot adtok,
Egymást rontjátok, pusztítjátok.
Egymásnak nyugtot nem hagytok.
Egymásra mérgesek vagytok,
Egymást nem tűritek,
Egymást ölitek,
Rugjátok, püfölitek,
Magatok alá gyúritek.
Lássátok, lássátok,
Ez az életben az átok
Nézzétek, nézzétek
A birkózók milyen jó népek,
Akár Pesten, akár Bécsben
Élnek szép egyetértésben
Egymás mellett csendesen

Dolgozva rendesen.
Egyástól el nem térnek,
Mert mindent szépen megbeszélnek.
A szívem örül nekik,
Mert egymást megértik, szeretik.
Ha mindnyájan így csinálnátok
Lássátok, lássátok.

Pesti elemisták olvasókönyvébe

Egy:
Feld tata a városházára megy.
Kettő:
Iparunk és kereskedelmünk meddő.
Három:
Az autotaxit mindhiába várom.
Négy:
Papa, mindig a kávéházba mégy?
Öt:
Mama az apróhirdetésben viszonyt köt.
Hat:
A kocsis a közlekedésre bénítólag hat.
Hét:
Házépítő bácsi a jóizlés ellen vét.
Nyolc:
Közrendőrnek lenni a legmagasabb polc.
Kilenc:
Marhahúst enni Bécsbe megy az ingyenc.
Tíz:
Ez a tej már megint csupa víz.

Háború

Vérben forgó szemmel a nagykövet
Jegyzéket döf, ultimátumot lövet,
Zúgnak siffrirozott táviratok,
Békét és szeretetet siratok.
Ó mert iszonyú és ó mert szomorú,
Mikor kitör a gyilkos háború.
Ezek rendkívüli és végzetes idők,
Kivált a tőzsdén délelőtt.

Nézd meg, ha jó idegeid vannak,
Hogy a részvények milyet zuhannak.
A pún háború óta – az égre –
Nem szakadt rá a csőd annyi cégre.
S arcod rémült kifejezést öltön,
Se Párisban, se Londonban nincs kölcsön.
Dúlt arcú futár robog, megannyi,
Lovat, zabot, golyót, cipőt eladni.
Tömegek futnak – oda nézzetek –
A bankból visszavenni a pénzeket.
A levegőég jajjal megtelik,
A liszt árát nagyon felemelik.
No és azt is mondják, hogy rengeteg kába
Ember elmegy majd a csatába,
És nem tudom miért, míg van lőszer,
Lövöldözik egymást, mint a nyulat ősszel.
Sok-sok ember meghal... a harcmezőn csend honol...
No de ez már nem olyan komoly.

Vitézi tűnődés

Kérem,
A dolog úgy áll,
Hogy Montenegró már a harctéren
Operál
Törökország ellen,
Mert mint jellem
Szó nélkül csatázni kezdett.
Eztet
Meg kellett várnia
A finom Bulgária
Seregének,
De most majd ő jön,
Hogy vágjon, löjjön.
Szerbiát is elönti a méreg,
Kirántja a kését,
S szalad, hogy el ne késsék.
Ennek már a fele se tréfa
Gondolja meg Görögország meg Kréta,
A fejüket megvakarják,
Felkerekednek,
S mert a békét akarják,
Hát verekednek.
Ejnye, ejnye – csóválják
Majd a fejüket az orosz meg az osztrák,

S mert ők is a béke álláspontját osztják,
Elvetik a háború csóváját.
Azaz egymásra mennek,
Ennek pedig rossz lesz a vége,
Bizony,
Mert én is a hadsereg kötelékébe
Tartozom,
S bár szelíd vagyok, mint a bárány,
S az oroszokat imádom,
A monarchia érdeke vár rám,
S magamat mundérba kell vágnom,
S ha majd elindul a sereg,
Az eső megered,
Sár lesz, de nekünk
Menni kell. Sietünk, megyünk sebesen,
Elcsúszok, az ágyú elé esem,
A lovak keresztül mennek rajtam,
Egypárat nyögök és meghaltam.
Elföldel a csapat, ha ráér,
Szülém könnyeket fog ontani,
S önök azt fogják mondani,
Hogy hős voltam s meghaltam a hazáér.

De borzasztót álmodtam

az éjjel!

Az erdőbe sétáltam
És eltévedtem és szerteszéjjel
Tanácstalanul jártam
Közbe lement a nap
S feljött a hold,
Egyre nyugtalanabb
Lettem, féltem, oly szörnyű volt
A magány és zúgása a szélnek
És sehol egy emberi lélek.
Futkostam kérlek
Az erdőben összevissza,
Mint a sok színházi kulissza
Közt a járatlan udvarló
És gyarló
Életemet kérlek aláson
Nagyon féltettem. Egy tisztáson
Hirtelen rémülten megállottam.
A kísérteties holdfényben ottan
– Nini és hallga! –
Morogva állott egy falka
Rendőr. Ó borzalom, utálat!
Úgy látszik, éhesek voltak,

Vonítottak és csaholtak
Szájuk eresztette a nyálat,
Éhes nagy foguk villogott,
Szemük vérszínben csillogott,
Vad szenvedélyükben a kába
Dúvadak egymás nyakába
Harapdáltak. Ó istenem
Észrevettek. Mi lesz velem.
Szaladni kezdtem, ahogy bírt a lábam,
A rendőrök utánam,
Hörögve, bögve és üvöltve,
Hova meneküljek? A földbe
Nem bujhattam, szaladtam egy bokorba,
A rendőrök sorba
Szaglászva, meglapulva
Körülvették a bokrot. Egy perc múlva
Láttam, hogy el vagyok veszve
És összegezve
Minden erőmet, gyorsan egy fára
Másztam, nemsokára
Tíz-húsz rendőr mászott
Utánam. Én a legfelső ágra
Kúsztam. Hintázott
Alattam a gyenge ág
És egyre magasabbra hág
A rendőr, a tömérdek
S mikor ők is fölérték
S megragadtak, abban a pillanatban
Leszakadt az ág alattam,
Összetört a testem,
Mire a földre estem
Közibük. A rendőrök száza
Nekem esik, cibálja, rázza
– Ó micsoda jelenet! –
A lábomat, karomat, a fejemet,
Nem maradt épen semmi részem,
Széttéptek egészen
S vad csámcsogással faltak, faltak,
Még most is falnak, ha meg nem haltak.

Hölgyeim és uraim

nézzenek meg engem,
Egy újságot tartok a kezemben,
Mert ugyebár lépést kell tartani
A világgal és ami
Történik, mind tudni kell nekem
Nem?

S mikor végigolvastam a lapot,
Bágyadtan leejtem az ölembe,
S elgondolkozom, nemde?
Fejemben ekkor török csapatok
Vonulnak át száz meg százezeren,
Bús, barna arcú ottománok
S mikor a törököket befejeztem,
Már Montenegróba járok
Hol a fekete sziklák barbár népe
Puskát, ágyút süt el, ordítva késel,
Elbukik és meghal megannyi nyögéssel
S lelkemben mindet jajgatva siratja
Szeretője, anyja, atyja.
A másik pillanatban a görög
Hadüzenet zörög,
Feldübörög a komoly
Bolgár s a vad szerb bomol.
Látok minden katonát külön,
Mindnek az életét becsülöm,
Mindnek a halála fáj.
Aztán elborul a táj,
Hollók lepik el a halál honát.
Veronált
Ivott Schönberger báróné s déli
Sürgöny szerint utolsó perceit éli.
Horvátországban odaát
Fel fogják akasztani Jukics Lukát,
Politika... Népgyűlés... Vakok...
Tejhamisítás... Új színdarab...
Deroute a tőzsdén... Azonkívül a nap
Sápadtan süt, a szél leveleket hajszol,
A szegény ember kormos gesztenyét majszol,
Mennyi baj, bűn, nyomor van
Mily csúf és szívtelen dolgok,
És elgondolom napjaimat sorban
Múlik az év s én most se voltam
Boldog
Fojtottan zokog belül a lelkem,
Nem oly szép az élet, amilyenek képzeltem.
Ó istenem,
Fejemen problémák dübörögnek által,
Mi lesz velem
És mi lesz Törökországgal?

Én meg a törökök

Isten tudja mért,
De a háború első napja óta
Kimondhatatlanul aggódom
A törökökért.

Pedig ha minden
Körülményt számbaveszek,
Rájövök, hogy nekem a török
Se gallérom, se ingem.

Nekem a török polgárok
Épp oly közönyösek lehetnek
Mint a szerbek vagy a görögök.
Vagy a bolgárok.

Sőt ha visszagondolok
Az elmúlt évszázadokra,
Eszembe jut néhány
Felháborító dolog.

Várna, Rigómező, Mohács...
Ó ez a betyár török
Ütötte-verte nemzetemet,
Mint a vasat a kovács.

Tulajdonképpen örökre
Engesztelhetetlenül
Haragudnom kellene
A törökre.

No de hát ilyen a jellemem,
Nem tudok haragudni rájuk,
Sőt direkt imádom azokat,
Akik vétettek ellenem.

Szóval
A háború kitörése óta
Szimpátiám együtt lobog
A félholdas zászlóval.

Képzeltetik,
Hogy el vagyok keseredve,
Mióta a bolgárok a törököt
Legyőzőgetik.

Egy szörnyű végzet
Jut eszembe. A törökök azért
Vesztenek, mert én
Velük érzek.

Mindig rossz gibic voltam,
Mindig vesztettek a barátaim,
Ha a játéknál mögójük ültem
S nekik drukoltam.

Sétálni

Sétálni, sétálni
Mily tiszta élvezet,
Járni, amerre a napfény
S a gyöngye szél vezet.

A pálcát forgatni
Tűnődve, bután.
Megfordulni sokszor
A könnyű nők után,

Megnézni, milyen finom
A cipő, a boka,
S bámulni, milyen nevet hord
A boltok homloka.

Bár nincs vevő szándékod,
Megállni a kirakat
Előtt, nézni órát, gyűrűt,
Tárcát s az árakat.

S megállni a finom
Papírkereskedés előtt,
Képeslapokat nézni,
S rajtuk sok eszményi nőt,

Fővárosi művésznőket
És ismeretlen arcú
Démonokat, kik muff mögül
Kacsintanak. Oly karcsú,

Oly hódító, oly mosolygó
Mind. És kis lánygyerekek
Kik mereven az égre néznek,
Mint hitreményszeretet.

És tovább menni dúdolván,
És a fasorba érni,
Hol minden lépésedet a földön
Levélzörgés kíséri,

És színi a jó levegőt
És szórakozottan
Hallgatni messziről a villamost
Mely csilingel itten-ottan,

Mily jó mindez a léleknek,
Mily jó az idegeidnek.
Sétálni, elfeledkezni
Magadról, ez a legjobb, hidd meg.

Látod, te Tisza, terólad
Jutott mindez eszembe,
Szeretnél csendesen sétálni
És rádkiabálnak, nemde?

Megéri ez a politikát, mondd,
E bosszú, amit az utca tud állni,
E gögös és szívtelen bosszú
Hogy téged nem enged sétálni?

Konstantinápoly

Konstantinápoly messzi város,
A zengő Bagdaddal határos,
Mely épültél aranyos fából
S fantáziából.

Szelíd tetőknek méla nyája,
Minaret pásztor vigyáz rája.
Az Aranyzarv öbölnek partján,
Hol vígan, tarkán

Könnyű naszádok imbolyognak
Kéjútra ifjú boldogoknak,
Kik csöndben bámulnak az égre,
A félhold bégre.

Az ezüst-bégre, a félholdra,
Ki háremét magával hordja,
Arany-hárem, ó csupa úri
Csillag-húri.

Konstantinápoly ódon város,
Álomrajzú szőnyeg, virágos,
Vágytam rajtad járni bolyongva
Ifjabb koromba.

Hogy készülődtem menni, menni,
Bazáraid közt megjelenni,
A zshivajban a tarka-barka
Menettel tartva.

Míg a kávé sátrához érek,
Jelekkel én is kávét kérek
És égő csibukot is kérek
És mint a vének,

A ponyva szélire leülök,
És lusta tünődésbe dülök,
S a fátyolos nők után nézek,
Míg lágy igézet

Kezd andalogni a fejemben.
Egy fátyol elvarázsol engem.
Milyen e nő? Megyek feléje,
S hastánc zenéje

Csábít tovább, bódéba lépek,
Olajarcú, tűzszemű népek,
Bús fejükön piros fezekkel,
És én ezekkel

Együtt bámulom bágyadt tűzzel
A táncosnőt és amit művel
Kéjes zenére ingadozván,
Amit az ozmán

Nyájas fejbólintással élvez.
Ó, a hastáncosnő szívéhez
Eljutnék mint spanyol vagy angol
Sápadt kalandor

S mint Musset (ki por lett azóta)
Madrid kék lépcsőit dalolta,
Én is Sztambult ott járván-kelvén,
Megénekelném...

Oh kedves olvasó bocsánat,
Hogy ily gyerekes kedvem támadt
Konstantinápolyt felkeresni
S kétségbeesni.

Hogy ebből se lehet már semmi,
Az ábrándtól búcsút kell venni,
Mit gyenge szívem titkon ápolt,
Konstantinápolyt,

Ahova álmodozni járok,
Elveszik tőlem a bolgárok
S a minaretek fölé tolják
Ferdinánd orrát.

Téli gond

Jön a tél,
Amitől a szegény ember
Minden évben joggal
Fél.

Bizonyára
Többe kerül a világítás,
És felmegy a szén
Ára.

És valószínűleg
Sok adósságot csinálnak,
Mert télen minden este színházba
Dülnek.

És a beteg
Gyerekek orvosság kell,
Sok Jäger-holmi, tea, rum, cukor
Rengeteg.

És be
Kell fizetni a korcsolya-egyletbe,
És zsurt kell adni, ami kerül sok
Pézbe.

Sőt
Szilszkinnel, nerzzel, hóddal
Kell beborítani egy kis kényes
Nőt.

Én, én
Mindezt csak úgy hasból mondom,
Semmit, de semmit nem érzek ebből
Az ősz végén.

Mint az ujjam,
Olyan árván élek e városban,
De kötelességem, hogy a tél gondjait
Fujjam.

Mivel
A sajtó szolgálatában állok,
S az ember az olvasó kedvéért
Humort mível.

Őszintén
Bevallom, hogy szenet, villanyt, szilszkint
Senki sem veszi oly egykedvűen
Mint én.

Nekem
Fájdalom, semmi izgalmam nincsen
A tél se lármázza fel bámész
Életem.

Óh egek,
Adjatok nekem is gondokat,
Különben egyszer a Dunának
Megyek.

Mohamed könnyei

Ötödik Mohamed szultán
Sírt.
Erről néhány óra mulván
Hírt
Kapott az olvasó-tenger
Minden
Lapjában a világnak. Sírt egy ember
Kissé.
És óh mennyi sürgöny, mennyi cikk, mennyi
Klisé.
Irigyeljük mi, akik szoktunk szenvedni,
Őtet,
A szultánt, kinek pár könnyével szíven
Lőttek
A tudósítók mindenkit? Vagy ne irigyen
Gondoljunk rád, te árva szultán,
Jaj, jaj
Jaj, jaj
A te dagadt fejednek,
Bánatod a sírástól se gyógyul tán
Mikor könnyeid ily zajjal
Közhasználatra peregnék.

Már megint szombat van

1.
Kikötő
Kikötő
Ez Szerbiára rávall:
Kiköt ő
Kiköt ő
A monarchiával.

2.
Oroszországnak
Hadonáz a karja,
Azt mondja, hogy
A békét akarja.
A monarchia
A fejét vakarja,
Ő is azt mondja, hogy
A békét akarja.

Németország
A fogát csikarja,
Ő is ugyanezt
A békét akarja.

Ó látom, ó látom
A dolog végét:
Szét fogják tépni
A szegény békét.

3.
Vérszegény
Vagyok én:
Ezt kötelességem
Előre megmondani,
Nehogy a monarchia rossz néven
Vegye majd, ha nem fogok érte
Elég vért ontani.

Kémek

A lapok
Mindennap kiírják azt a titkot,
Hogy itt-ott
Elfogtak egy-egy gyanús alakot,
Akiben kémet
Sejtenek. Az én egyszerű elmémet
Izgatja kimondhatatlanul
Egy ilyen kém,
Aki minálunk hadi titkokat tanul.
Hiába, ez régi gyengém,
A fantasztikus dolgok
Mindig vonzottak engemet.
Ó istenem, milyen lehet
Egy ilyen kém. De boldog
Volnék, ha szemtől szembe
Állhatnék egyszer egy ilyen kémmel,
Kinek szűrős a szeme, nemde,
Mert a tekintetével kémlel,
A füle pedig hegyes,
Mert mindig hegyezi,
S minden hangot megjegyyez.
Az orra lyuka tág,
Mint egy akol,
Mert folyton szimatol.
Titkos zsebei is vannak
Alkalmasint
Melyekből rejtélyes írással
Teli sok jegyzet kikacsint.

Cipőjében is dossier van talán
És egyáltalán
Egész valója mily rejtélyes lehet.
És jelentést tehet
A szerb királynak vagy a muszka cárnak,
Kik levelére izgatottan várnak.
Csak azt tudnám,
Micsoda titkokat oroz
Egy szerb vagy orosz
Veszedelmes kém
Akit el-elfognak
Szabadkán meg Derecskén.
Mit ír haza a muszka cárnak
A kém, ez a naiv gyermek,
Megírja-e pontosan,
Hogy az idén mennyi hagyma termett?

Kis versek a hétről

1.
Egy úriembert találtam az utcán,
Ki vállain negyvenöt esztendővel
Úgy bögött, mint egy kis gyerek,
Kezében könnyes zsebkendővel.
„Mi a bajod, te szegény ember?”
„A parlamentbe szeretnék bemenni!”
Hát mér nem mégy be, szegény ember,
Ha a kívánságod csak ennyi?
„Bemennék én, de nem engednek be
A rendőrök, meg a hadnagyok.”
Mér nem, te szegény ember?
„Azér, mert képviselő vagyok.”

2.
Ó de szép lesz az idén
A karácsonyfa. Én
Már előre boldog
Vagyok, ha a sok szép dolgot
Elképzelem, amit rátesznek a drága
Gyönyörű zöld ágra.
Azt a kardot, puskát,
Amikkel felszerelték apuskát,
Azt az órát, amely nekünk ütött,
Meg azt a darab szenet,
Amit kapni nem lehet.
Meg azt a fűgét, amit mutattak
A bankban, ahol kölcsönt nem adtak.

Politikai párbaj

Egymásután harminckétszer
Csaptak volt a felek össze,
Kardjuk fénylett, mint az ékszer,
Sőt nem is csak harminckétszer,
Harmincháromszor mindössze.

Sőt pontosan harmincnégyszer
Mint egy némely újság írta,
Egyszóval éppen elégszer:
Gondolják meg, harmincnégyszer!
Mindkettő nagyon bírta.

Szelíd lelkem már nem retteg,
Örvendezvén felsóhajtok,
Hogy bár mérgesek lehettek,
De egymásba kárt nem tettek,
Nem fogott a kard őrajtok.

Izomlázuk elsajogták,
Már a párbajt nem is érzik,
Doktor is megkapta pézit –
Beköthetné az országot,
Amely, mint mondani szokták,
Ezer nehéz sebből vérzik.

Falinaptár

Volt egy örömöm is,
Az újévi gondok
Közepett,
Egy papírkereskedő
Falinaptárt küldetett,
Amiért köszönetet mondok
Ez úton neki,
Bár, elhiheti,
Mily borzasztóan megijedtem,
Mikor a szegre akasztott
Papírlapokat számolni kezdtem
Melyeket majd naponta leszakasztok.
Ó, háromszázhatvanöt darab
Papír. Ennyi éj és ennyi nap
Egyetlenegy rongyos esztendőben
S minden nap gond bőven,
Mászkalni sárban, ködben, hóben,
Csalódni barátban, nőben.
És háromszázhatvanöt éjjel
Gondolkozni szenvedéllyel,
Álmodni Tündérországról
S felébredni Budapesten.

Ezt a fenyegető tömböt
Magam előtt lássam, lessem?
Ó papírkereskedő úr
Ne vegye tőlem rossz néven,
Olyan bús volt minden évem...
A naptárt, én tapintatlan,
A takarítónőmnek adtam.

Én is

                    egész héten törtem
A fejem, eszem gyötörtem
– Minthogy nem volt egyéb bajom:
Vajon
Foghatok-e kezét
Tiszával ezek
Után?
Bután
Könyököltem az asztalra,
Jobbra-balra
Bámultam szórakozottan,
Alig mozogtam,
De bensőmben forradalom volt,
Lelkemben a honszerelem tombolt,
Amelynek Tisza neve sértés
Aztán az emberi megértés
Lágyított, hogy olyan
Úriembert, mint Tisza, komolyan
Megrendíthetek,
Ha nem kezelek vele. Beteg
Lesz. Belehalhat.
Pilláimon megjelent egy csöpp harmat.
De viszont magam
Is úriember vagyok, vagy mi az ördög,
S mit szól majd kényes családi hadam,
Ha egy Tiszával kezét zörgök?...
Büszke nagyanyám kitépné a haját...
És mit szólna a saját
Lelkiismeretem,
Melynek nyugalma úgy szeretem?
Magamban némán
Tépelődtem e hazafias problémán
Egész héten. Borzasztó, nemde?
Végre eszembe
Jutott, hogy nini, hiszen
Nem is ismerem Tiszát személyesen,
A jó isten tudja, mikor
Kerül köztünk kézfogásra a sor!

Megkönnyebbült lélegzetet vettem,
S a nagy problémát felfüggesztettem.

Rózsadomb

Budára átmászni
Nem egy embert látok,
Gyalogszánkó alatt
Görnyed az ő hátok.
Az ember a szánkót
Hová viszi, vonja:
Budátlan Budára,
Messzi Rózsadombra.
A Rózsadombnak is
A legtetetejére,
Kell hozzá egy félnap,
Hogy aztat elérje.
Ott leteszi szánját
És lecsúszik rajta,
Miközben kéjesen
Liheg az ő ajka.
Nem tart csak egy percig,
Míg így csúszik ő le,
Osztán húzza a szánt
Vissza a tetőre.
Cipeli, elfárad,
Megizzad, nem bánja.
S megint egy perc alatt
Lecsúszik a szánja.
Hát ennyi az egész,
Hát így néz ki, mondom,
A téli boldogság
Fenn a Rózsadombon.
Mennyit kell ott mászni,
Meddig kell kinlódni,
Egy szép, könnyű percért,
Ó ember és ródli.
Mily hosszú az útag,
Mily kurta a kéjed,
Mondd, hát nem olyan a
Ródli, mint az élet?
S mondd, kedves olvasó,
Ily bolondot láttál:
Rózsadomb tövében
Így magába kántál,
Így magába kántál,
Tűnődik, elmélyed,

Ahelyett, hogy vígan
Ott csúszkálna véled.

Orosz románc

Nagyhercegek Szentpétervárott
Oly boldogok télen és nyárott,
Ők, atyjafiai a cárnak,
Aranyba és bársonyba járnak,
Egész nap egyebet se tesznek
Nagy csuporból kaviárt esznek,
A pezsgőt meg vederből isszák,
S ha jó az este, a kulisszák
Mese világa vár reájok
Fehér virágok, könnyű jányok,
Ballerinák, tündéri tüllbe
Várnak ott az ablakba ülve
Az operában, rájuk várnak,
Kik atyjafiai a cárnak.
Címeres trojkán jönnek sorba
Virág van náluk nagy csokorba,
S gyémánt van náluk bársony tokba
S három ló a trojkába fogva,
A három lovon drága szerszám,
S szólnak: „Virág, gyémánt, címer, szán,
Ló, nagyherceg, mind a tiétek!”
S a jányok, a fehérek, szépek
Tanult hajlással komplementet
Csinálnak s máris csókot kentek
Nagyhercegek kis bajuszára.
A nagyherceg tovább nem állja,
Viszi utazni és elérve
Párisba, megesküszik véle,
A könnyű kis ballerinával.
Az én lelkem pedig elszárnyal
Messzi-messzi Szentpétervárra,
Hol otthon sóhajt a sok árva
Orosz hercegnő. Ó szegények
A csalfa nagyherceglegények
Nem udvarolnak nektek. Drága
Orosz hercegnő, tél virága,
Te finom, te halvány, te bágyadt,
Kiben úgy suhannak a vágyak,
Mint a szellő a parkban este:
Ó én vállalom örömet e
Szerepet, én megvigasztallak,
Hercegnőm, hát sírást ne halljak.
Orosz hercegnő, jöszte, jöszte,

Látod én nem vagyok oly büszke,
Bár csak hercegnő vagy, szeretlek,
Még nőül is veszlek esetleg.

A Vojnich-díj

Heinrich:

Nagyúr-Bagyúr az is rút,
Farkas-Barkas az is rút,
Ella-Bella az is rút,
Éva-Béva jaj de szép!

Herczeg:

Nagyúr-Bagyúr az is szép,
Farkas-Barkas az is szép,
Ella-Bella az is szép,
Éva-Béva hm, hm, hm,
Heinrich-Beinrich az is szép,
Vojnich-Bojnich az is szép,
Egyáltalán minden szép.

A többi szerző:

Farkas-Barkas az is szép,
Nagyúr-Bagyúr az is szép,
Ella-Bella az is szép,
Éva-Béva hm, hm, hm,
Vojnich-Bojnich no, no, no,
Heinrich-Beinrich jaj de rút!

Heinrich:

Heinrich-Beinrich jaj de szép,
Szerző-berző jaj de rút!

Szerzők:

Szerző-berző jaj de szép,
Heinrich-Beinrich pfuj de rút!

Ítéletem

ez ügyben kimondom nyíltan:
a Vojnich-díjat adják nekem,
mert se nem bíráltam, se nem írtam darabot.
Kiváló tisztelettel maradok.

Szombat

1.

Carnevál, ez a híres talián
Szerdán sötét hajnalba
Kiment egy rozoga konflison
A nyugati pályaúdvarra,

Beült egy üres fülkébe,
Podgyászát a hálóba rakta,
Kezével szétmázolta a homályt,
Amely rátapadt a kupéablakra,
A vonat fütyölt, ő visszaneézett
És köpött egy vagy két csöppet
És így szólt: No feneegyemeg
Ide se jövök többet.

2.
Kövessük a hasznos elveket,
Teszem azt, tanuljunk nyelveket,
Mert annak
Csupán előnyei vannak,
Ha az ember
Saját nyelvén cseveg az idegennel.
Például
Milyen jó tudni dánul,
Vagy ha tudnék spanyolul...
Óh a szemembe könny tolul.
Vagy ha tudnék svédül...
Fejem a vágytól szédül.
Oh minden nyelvet megtanulni,
Ez volna lelkem forró vágya –
No majd eljárak ezután
A Népoperába.

3.
Ó hát csakugyan, valóban, tényleg
Megadják az autótaxit
Budapest népének?
Ó hogy vártam kínban gondban;
Ha az első megindul, aláfekszem
Meghatottságomban.
Csak hadd gázoljon halálra,
Mert épp eleget éltem,
Ha ezt is megértem.

Szalvátor

Az utcán idekint
Mit látok, mit látok:
Kiragasztották megint
A Szalvátor-plakátot.
Hogy zúg – hallga csak hallga –
A szomjas emberfalka

S csurgó nyállal dől be
A meleg vendéglőbe.
És ellep minden asztalt
S a nyájas és tapasztalt
Vendéglős sétál a heccben
Mint az oroszlánketrecben
A szelídítő.
Ó milyen üdítő
Lelkemnek ez a látvány,
Melyet csöndben, számat tátván
Az ablakon át nézek.
A forgalomtól részeg
Pincérek két kézzel tárják
München fekete nektárját
S a vendégek rögtön bedugják abba
Az édes, sűrű, sárga habba
Az orrukat. Szemük behunyják
És nyelik, nyelik, nyelik, el nem unják,
Fejük hátra ájult s a nyakon
Ádám-csutkájuk jár. Hallgatagon
Állok magamban kinn a járdán
A sörívó népet csöndesen áldván:
Ó emberek, boldogok legyetek,
Sört igyatok, perecet egyetek,
A bajuszcól a habot nyaljátok,
Legyetek boldogok, halljátok?
S mondjátok: Ááá... s mondjátok: Prozit!
S mindent, ami a sörhöz tartozik.
Egy Zerkovitz-nótát is danoljátok,
Aztán fejetekkel összebb hajoljátok,
Valami jó viccet meséljete
Egyáltalában boldogan éljete,
A szerelemnek föl ne üljete
Állásért és pénzért nőüljete,
S álljátok a fotografus elé
Arátokkal mosolyogjátok belé.
Nézzétek meg a mozi-szkeccseket,
Szivarfajtaíkról beszélgetsetek,
S ha zord az idő, mint Ázsiába,
Utazzatok le Abbáziába,
Ne olvassatok könyveket,
Ne hullassatok könnyeket,
Lelketekkel ne legyen dolgotok,
Mondom, legyetek mindig boldogok
Mint februárba,
Mikor beledugjátok az orrotok
A sörös pohárba.

Egy dedektív szomorú dallja

Jobb kezem írnád le nagy keservemet,
Egy pár jó emberem, vagy jó komájaimnak,
Vagy csak magam tulajdon árva szívemnek,
Szegény emberről mit kell tudni az világnak?

Jaj de régen robotolom az életet
Mint szegény ember az állam szolgálatába,
És nem tartottam szükségesnek
Dallokat összehozni, nem vagyok hivatva.

De azonban igénytelen hangulatomat
Nagyon elővette bánatom aggálya,
Nincsen kinek panaszolni magamat
Csendes éjszaka idehaza a magányba.

Hogy a Méltóságos Főkapitány Úr
Rendeletére a Méltóságos Tisza István
Gróf Úr ekszcelenciáját követem
A fővárosban jókor reggeltől számítván.

Mert ezidőszerint a munkást csorbítja,
És a negyvennyolcat kirekeszti fegyverrel,
Egyszer már rá is lőttek, mikor az ülés folyt,
Kérdem, mér nem marad otthon az ilyen ember?

De azóta a Méltóságos Tisza István
Épségének semmi baja nem esett,
Noha kísérem feltűnő távolból,
Mint kirendelt dedektív unom életemet.

A méltóságos Tisza Gróf úr népszerűtlen
A népeknél, tehát nem éri bántalom,
Erő és ügyességet szolgáltatni
Egy ízben sem volt alkalmam, sajnálom.

Egy gyanús mozdulatot sem észleltem,
Csak tekintetet lövelnek Reá,
A gróf úr Ő méltósága össze-vissza sétál
Budapesten reggeltől estig fel- s alá.

Az elhanyagolás miatt a Méltóságos Úr
Gondolom izgatott és nincs nyugta,
Fejét csóváltgatja és mint árnyéka
Rendkívül unatkozom az utakba.

Némelyik utcába feléje sem néznek,
Pályájok után mennek kicsik-nagyok,
Azonban engemet gúnyosan fixíroznak,
Mert ismer mindenki, dedektív vagyok.

Magányos, néma szótlanságba haladok,
És mindenféle okoskodással szórakozok,
Vizsgálom az auzlagokat és hölgyeket
És reklámhirdetéseket, de már unom.

Minap is nagy hangversenyen voltunk
A Vigadóba, egy kopasz kisbőgős játszott,
A zenét kedvelem, de itt be voltunk csapva,
Én rögtön tudtam, nem cigány: a Pofáján látszott.

Bevégezem dallomat, kérem a jó istent,
Meg ne háborodjak keserves pályámba,
Méltóságos Tisza gróf is jobban tenné,
Ha változást eszközölné politikájába.

Couplet

Én nem vagyok
Ravasz,
Elárulom
Hogy jön a szép
Tavas.

Úgy jön mint egy
Bakfis,
Hallom hangját,
S lélegzetét,
Azt is.

Friss ibolyát
Dobál,
Kinek kell még
Művirággal
A bál?

Ki vinné még
Kérde
A korcsolyát,
Mely zörög a
Térden?

Ki sajnálja
Itten
A kandallót,
Mikor fűt az
Égen a jó
Isten?

Egy kis páthoszt
Bérlek:
Ó emberek

Örüljetek
Kérlek.

Mikor a dél
Ragyog,
Eredjete,
Sétáljatok
Nagyot.

Vég virágot
S tűzzed
Gomblyukadba,
Hidd el, nem rossz
Üzlet.

S menj hajadon
Fővel
A ligetben
S kezdj ki egy szép
Nővel.

Ne légy, kérlek
Ravasz:
Köszönnéki,
S mondd, hogy itt a
Tavas.

A választójogi

javaslatot,
Amely a népre oly rosszul hatott,
Mely annyi bajt csinált, azt a
Javaslatot Tisza megszavazta.
Most mind a kérges
Tenyerű paraszt mérges,
És szabó, suszter, pék és lakatos
Nagyon indulatos,
Orraik nyúlnak hosszúra
És bosszúra
Gondolnak, ugyebár
A harmincéves korhatár
Miatt. Mind dühöng Tisza ellen,
Istenem én gyöngébb jellem
Vagyok talán,
Mert kedélyemen egyáltalán
Nem fogott
Hogy nem kaptam választójogot.
A törvényt jól megértve
Egy csöppet se érzem sértve
Magamat,

És nem sürgetem jogomat,
Sőt
Kérem az istent, egyenesen őt,
Hogy részemre azt a
Kis választójogot csak halassza,
Választani bármilyen édes,
De még nem vagyok harminc éves,
És egyelőre
Beérem egyéb apró, dőre
Dolgokkal. Adj istenem
Még néhány szép tavaszt,
Mely arcomra pírt és mosolyt ragaszt,
Adj tavaszt, ingerlő szellővel,
Kedves, könnyelmű nővel,
Ki karját karomba befűzi,
És udvarlásomat betűzi,
Ó adj tavaszt dallal, fütttyel,
Kevés bajjal, nem sok ügyvel,
Adj virágot gomblyukamba,
S pénzt, papírba és aranyba,
Mellyel lehet kelni útra,
Venni egész füzet jegyet,
Ülni hajóra, vasútra,
Nézni tornyot, vizet, hegyet,
Messzi ünnepekre járni
És a boldogságra várni.
Várd meg hát, na várd
Istenem, hogy szolgálád boldog lesz-e,
S told ki kérlek, told ki messze
A harminc éves korhatárt.

Március 15.

Olvasóink közül
Fel fog tűnni soknak,
Miről megemlékszik
Lapunk jelen száma:
Hogy valamiféle
Ünnepjük van máma,
Ismétlem, ünnepjük
Van a magyaroknak.
Vagy tévedtünk volna?
Lehet, de hát mégis,
E tavaszi napon,
Mikor még nincs hőség
Bizonyos szavakat
Szoktak lanszírozni,

Azt hiszem: szabadság,
Aztán egyenlőség,
Sőt testvériség is.

Sőt úgy rémlik, mintha
Valamikor régen
Zászlókat láttam vón
Kidugni sok házon
S jött egy tanár vagy pap
Hogy ott szónokoljon
A piac közepén
A jámbor vidéken.

És friss diákokkal
Volt teli a járda,
S a gimnáziumban
Visítva szavaltak
S énekelni kellett
Szopránnak meg altnak
S gombostűvel ránk volt
Szúrva egy kokárda.

Talpra magyar... soha...
Petőfi, ő Kossuth...
Drágább rongy élete...
Esküszünk... lemossuk...
S több efféle, mit már
Csak halványan sejtek,
S miket, ahogy illik,
Lassan elfelejtek.

Pedig de szép dolgok
Míg gyerek az ember:
Haza és férfiak...
Szív honszerelemmel...
Szép volt ilyen napon
Kartonkokárdával
A friss szélben jöni...
Minden tekintetben
Rossz dolog felnőni.

De szép idő

van istenem,
Ez a kikelet, ismerem.
Az édes kikelet, azaz
Még fájóbb szóval a tavasz.
Most szép idő van, szép idő,
Az ég kék, mint a kékítő.

Az utcán sok nő látható,
A benzin szaga átható,
A fák a járdán rügyesek,
Az ágat nyesik ügyesek,
A fák alatt pad is vagyon,
Ráülök s magam otthagynom.
Felrántom a nadrágomat,
Keresztbe teszem lábomat.
Nos és tudóm nagyot sóhajt,
És lelkem sok mindent óhajt.
Jó lenne lenni tengeren,
Bár viharos, megengedem.
Jó lenne finom kert ölén,
Hajolna sok virág fölém.
Jó lenne a szép idegen
Városokban járni nekem.
Jó lenne egy úgynevezett
Metresz, ki csókolni vezet.
Ki oly szép, mint az istenek,
S oly kedves, mint egy kis gyerek.
S jó lenne csekk-könyv mindehöz.
Mit könyvtáram rég nélkülöz.
Jó lenne az egyszerű rét
Füvén sétálni szerteszét.
Jó lenne vígnak látszani
És gyermekekkel játszani.
Jó lenne tudni keveset
Drinápolyról, mely elesett.
Lukácsról, aki nem megy el,
Kit Bécs oly örülten kegyel.
Nem tudni ezt, azt és emezt,
Nem tudni mi az: Budapest.
De szép idő van, istenem,
Ez a kikelet, ismerem.

Tintatartó

Bár megütöttek egy-két tarkót,
De én azért el nem ítélem,
Kik eldobták a tintatartót.

Tán nem jól céloztak: az ajtó
Felé akarták dobni, csakhog
Másfelé ment a tintatartó.

Ó én megértem a magyart, ó:
Méregbe jöttek, mert meglátták,
Hogy előttük a tintatartó.

Kell itt az arcra egy kis barkó,
Kell itt a balszemre monokli,
De minek itt a tintatartó?

A cipőre a gummisark jó,
Jó terckirálybélára menni,
De mire jó a tintatartó?

Jó a tüdőbaj ellen Arcó,
Katzenjammeről jó a szóda,
De miről jó a tintatartó?

Előttem is egy tintatartó,
Ha ránézek, elfog a bánat,
S ez a bánat örökké tartó.

Minek írni a sok magyar szót...
Csak tudnék valakit gyűlölni,
Hozzávágnám a tintatartót.

Szombat van

1.
Nikita, te konok,
Szkutarit bevetted keddre,
Ezért babért fonok
A fejedre.
Én a babért odaadom neked,
Te osztán viselheted,
Vagy átnyújthatod a hatalmaknak,
Ha pénzbeli kárpótlást adnak.

2.
Jön a május első,
Örül az én belső
Részem ennek,
Mert a csúnya házakból a népek
Kilépnek
És a szép ligetbe mennek,
Jaj, nem azért mennek, mintha
Oly fontos lenne a zene,
Kék ég, zöld lomb, madár, hinta, –

Hanem fizetni kellene
A háziúrnak,
S nem tudnak megfelelni ennek,
Ezért osztán a házból kimennek,
És a ligetbe indulnak.

3.
Ki mondja meg,
Mi az nekem,
Hogy az orosz
Cár elmegy-e
A berlini esküvőre,
Vagy nem megy el?
Tudják-e, hogy
Mi ez nekem? –
Nekem ez mindegy.

Május

A lapok históriával teli
Vannak,
De rám nem sok hatása van
Annak.

Skutari képe innen borzasztó
Halvány
S oly jelentéktelen minden, ami
Albán.

S a színházakban fellépő sok
Német
Nem érdemli a pénzt, e nemes
Fémet.

Kibékülnek-e vagy se
A pártok,
E gonddal magamnak sokat nem
Ártok.

S mit akar egymástól Lukács meg
Désy,
E kérdés magát lelkembe nem
Vési.

Mert észrevettem, most vettem észre
Éppen,
Hogy milyen szépen süt a nap, milyen
Szépen.

Hogy ez a május és virulnak a
Völgyek
És mindenütt sétálni mennek a
Hölgyek.

Kis lányok, meg kisasszonyok, meg
Dámák,
Mint képek, melyek körül nincsenek
Rámák.

Fehér a ruhájok és piros a
Szájok,
Feltűnő hosszasan nézek
Rájok.

Uram, önöknek én egyet
Mondok:
Fölöslegesek a gondolatok s a
Gondok.

Hagyjunk minden komoly dolognak
Békét
S élvezzük az életnek ezt az
Ékét.

Habozó lelkem, bánatom, sok bús
Könyvem,
Most lemondok rólatok, még pedig
Könnyen.

Semmise kell, csak legyen szerető
Párom,
Szemem behunyom, Madame, jöjjön,
Várom.

Ada-Kaleh

Történt valami ezen a héten,
Ami nagyon jól esett nékem,

Az, hogy birtokba vette Ada-
Kaleht az én szép hazám hada.

Az én szép hazám hada a zsandár,
Nincs is félelmesebb katona annál.

Nem is csudálom a török haderőt,
Hogy megretírált négy zsandár előtt.

És nem négy zsandárunk van, hiszen
Összesen van vagy ezer, azt hiszem.

Ennyivel lehetnének tán a mai
Viszonyok közt a világ urai.

De tekintetes Rendek és Karok,
Én itt nem csúfolódni akarok,
Hanem lelkemnek friss és szelíded
Örömét öntöm, olvasó, elibed.
Ada-Kaleh, e bájosan hangzó
Név fölötti örömemről van szó.
Imádom ezt a szép ki szigetet,
Melyhez diák-fantáziám ügetett.
Mely a romantika peremén kéklett,
S imádom most is, hogy a miénk lett.
Ó egy picit kis föld e hazában,
Mely csakugyan vad, istenigazában.
Ahol tündéri még az állapot
Ahová nem járnak még a lapok,
Ahol nincsenek kéjes kávéházak,
Kártya, lóverseny s más alacsony lázak.
Se villamos, se telefon, se boy,
Se színház, amely oly izgalmas, oly...
És nem jönnek az utcán ismerősök,
Kiknek közeledtére libabőrözök.
Se korzó, se Gerbeaud, se Stefánia-út, ó,
Se Ritz, se tenisz, se hooky, se autó.
Én az én hazámból nem vágyom el,
Rájöttem, hogy itt élni s halni kell.
Ada-Kaleh, szívem, a dobogó
Örül, hogy rajtad a magyar lobogó.
Ada-Kalehra, oda megyek lakni,
Csak lesz egy nő, kitől csókot is kapni?

Mentő-garas

A mentők, a mentők
Nagyon jó emberek,
A mentők, a mentők
Egész nap mentenek.
A mentő, a mentő
Ha úr vagy, vagy paraszt,
Kimentti zsebedből
A sok mentő-garast.
A mentők, a mentők
Nem mentegetőznek
A mentők, a mentők,

Elfogadni győznek.
A mentő, a mentő.
Ha elgázolja a pénzed
A mentő, a mentő,
Vigasztalódj meg kérlek,
Hisz mindnyájunkat érhet,
A mentő, a mentő.

Bajusz

Este jött a
Parancsolat
Csukaszürke
Pecsét alatt.
Bajuszt kell most
Okvetlen
Viselni a
Hadseregben.
A hadsereg
Szépen néz ki,
Elül is lesz
Copfja néki.

Három árva

Három árva sír magába
Három előkelő árva
Stefánia, Klementina
S Lujza mintha sírna-rína.

Hogy éjjel a sírból atyjuk
Fölkel, nem igen mondhatjuk,
S akkor se hozzájuk menne,
Inkább egy Bal Tabarin-be.

Újévi strófa

Sírva borulok asztalomra
Egy krajcárt sem tartalmazok,
Újévkor elraboltak mindent
Betörők, tolvajok, gazok.
Első koronám egy rikkancsnak adtam,
Az utolsót a vici vitte ki –
De majd jövőre én megyek le hozzá
S boldog új évet kívánok neki.

Krematórium

Krematóriumot csinál
A főváros tanácsa,
Így lesz belőlünk egykoron
Hamuba sült pogácsa,
Hamuba sült pogácsa.

Ha meghalok, ha meghalok
És alszom, mint a bunda,
Kikisérnék majd engemet
A krematóriumba,
A krematóriumba.

És átvesz ott a könyvelő
Mindkét szemében könnyel
És keresetlen szavakkal
A főkönyvben elkönyvel,
A főkönyvben elkönyvel.

És iktat majd az iktató
Hogy átvett engem tényleg
S egy rövid gyászbeszéddel át-
nyújt a tűzilegénynek,
nyújt a tűzilegénynek.

Tűzilegény markába köp
S alá fűt drága szénnel
És addig fűt keservesen
Amíg elégek én, el,
Amíg elégek én, el.

Kis-angyalom, kis angyalom
Tudom, hogy sírni fogsz ott –
Sírom fölé ültess egy szál
Salgótarjáni kokszot,
Salgótarjáni kokszot.

Nem kapok naptárt

Mindjárt itt lesz újesztendő,
Újesztendő mindjárt itt lesz,
És ilyenkor mit tesz Isten,
És ilyenkor isten mit tesz.

Aki jó volt egész évben,
Aki izzadt, aki fáradt,
Az kap most újesztendőre,
Kap, tényleg kap egy naptárat.

Kap a laptól, hol fizetett
Elő egy éven keresztül,
Kap a klubtól, kap a banktól
És kap a Fehér Keresztül.

Benne lesz a Zeppelin gróf,
Akit a szél vígan lóbáz,
Benne az év halottai,
Benne az Uralkodóház.

Benne lesz az új házelnök,
Benne lesz a kis Messenger,
A leghosszabb ház New-Yorkban
És a legkövérebb ember.

Alfonz király Budapesten,
Siófoki szépségverseny
És Szabolcska Mihál verse,
Nem pediglen az én versem.

Kossuth Ferenc és Szterényi
Egymás oldalán feltűnnek,
És a bélyegilletékek
S minden izrajlita ünnep.

Most magamhoz kell itt szólnom,
Úgy hat én reám a naptár:
Jó poéta nem kapsz naptárt,
Jó poéta sose kaptál.

Jó költő, nincs bankbetéted,
És nincsen fehér kereszted,
Senki, senki naptárt, naptárt,
Útnak, útnak nem eresztett.

Nem vagy, nem vagy elő, elő-
Fizetője semmi lapnak –
A te törzsed amaz Ázrák,
Akik naptárt sose kapnak.

Aviatika

Olvasom, hogy Zeppelin leng,
És hogy Blériot suhan,
Latham, Wright és Lambert szállnak
És Kutassy lezuhan.
Kutassy az elszánt férfi
Máma megint lezuhant,
Ezt a kis hírt minden reggel
Úgy kapom mint a zuhanyt.
Csak nem értem azt az egyet
Úri becsületszavamra

Hogy tud mindig lezuhanni
Mielőtt még felzuhanna?

Oh Steinheilné!

Oh Steinheilné, szép Steinheilné,
Ünnepelnek, mint egy szentet,
Amióta az esküdtszék
Minden vád alól felmentett.
Oh Steinheilné, szép Steinheilné,
Véres tündér, drága démon,
Hódolatot, hő rajongást
Az egész föld csak beléd nyom.
Már imádlak én is, én is,
Bűvös lényed csábit, éget –
Istenem, mily szép halál vón
Oltárhoz vezetni téged!

Tej

A fővárosnak
Megjött az eszi
A tejet házi
Kezelésbe veszi,
Igazgatónak
Kajlingert megteszi.

Szegény György

Rosszul megy Györgynek, a Péter fiának,
Aki trónörököse Szerbiának.
Rosszul fizetik az uralkodást ott,
Zaciba kell vinni jogart, palástot.
Nem vehet Gyuri reggel gallért, tisztát
S bántják ezért a pesti humoristák.
Sóhajtok érted egy szép hosszú h-val.
Hej Gyurka mi lesz majd a koronával?
Smucigok a szerbek, én félek egyre,
Hogy csak ötven fillért tesznek a fejedre.

A meztelen

Elvitt engem két paripa
A Casino de Paris-ba,
Ott éldegél fesztelen
Egy nő, aki meztelen.

Kedvelem én a szépen nőtt
Leplezetlen meztelen nő,
Oh és most itt láthatom
Mint Tavaszt a színpadon.

Perverz vággal ültem ottan
S hogy lejött, megszólítottam:
„Úgy vágyom ruhástul önt
Látni egyszer idefönt.”

Elpirult szegény felette,
Kis ujját szájába tette:
„Felöltözve, jó uram,
Nagyon szégyelném magam.”

Könyörgés hóért

Ó istenem
Te nem
Is tudod, milyen boldogtalan vagyok.
Nézz le, az utcán pocsolya ragyog,
A járdán sár van, ragadós puha,
Az ég oly szürke, mint a rabruha,
Az eső szálai lefele szállnak,
Mint az életúnt hosszú cérnaszálak,
Az uraknak esernyő a kezében
Orrukat fujják s köpködnek kérlek szépen,
S a hölgyek lába mászik, nem tipeg,
Galucsniba dugták cipellőiket,
A rendőrökön csuklya van, viaszkos vászon,
Úgy állnak, mint a végzet, kérlek aláson,
S a konfliskocsison három kalap,
Búsan konyul le a feje három kalap alatt.
Szegény rikkancsnak a lapja elázik
Egyik kávéháztól a másik kávéházig.
Megállok én az utca közepén
És fáj a szívem és tudóm és epém
Ó én az élettől nem sokat várok,
Pénzt nekem nem adnak a bankárok,
Nem lesz soha izmos Mercedeszem,
Palotából és yachtból sem eszem,
S a nők, a sok finom és kecses állat,
Szívemtől, lelkeimtől oly távol állnak.

Utazni sem tudok (habár
Szeretek) pénz nélkül mint a madár
De mégis, ládd, az ember oly konok,
Illuzióim vannak. Szép sablonok
Melyeknek mindig örülni lehet
Így például szeretem a telet,
Mikor a hó alszik a tető felett,
A tornyokon, kupolákon, lámpákon.
S oly altató szép ez, mint a mákony.
S az ember lába alatt is hó zenél,
S a kalap karimáján is hó henyél,
S a mellünkre is hópehely lebeg:
Fehér csillagok, keresztek, rendjelek.
Oly szép a város, hogy rá nem ismerünk,
Alig hallani, hogy jövünk-megyünk.
Halk élet, mint varázslat, tiszta álom,
Szívem városát már-már megtalálom.
Ó istenem, csak egy szavadba kerül,
Szólj az angyalnak, ki a felhőbe ül,
Egy kis párnacihát szakasszon széjjel
S a fehér pihét szórja le ma éjjel.

Választás

Képviselőnek
Föllép most sok alak,
Én is föllépnék
Egy riaszt vissza csak:
Attól félek hogy
Megválasztanak.

A küteges

Ami oly szokatlan nálam,
Most népdalra nyílik szájam.
Dudolászok a tifusztul
Amelybe Pest belepusztul
Míg a város gyógyítással hitegeti,
Hitegeti,
Csalogatja,
A tifusz a lakosságot
Kütegeti
Halogatja.

Lasker – Schlechter

Lasker doktor ül, ül a széken
És az asztalra könyököl,
Ki így merengne, ilyen szépen,
Nincs oly költő s nincs oly ökör.

Mereng s órára múlik óra,
S ez a merengés ah, helyes,
Mert harmadnapra virradóra
Egy parasztot odébb helyez.

Most Schlechter doktor kezd merengni
És gondol mindent, ami szép,
S két nap alatt csodát fog tenni:
Az egyik bástyával kilép.

Ülnek tíz évig, húznak sokszor,
A játszma vége lesz remis
És Lasker doktor, Schlechter doktor
Előlről fogják kezdeni.

Lueger órái

Nem ajánlom, nem ajánlom,
Hogy valaki Luegertől
Órát lopni most próbáljon.

Azt olvastam máma,
Hogy a Lueger órái
Meg vannak számlálva.

Hamvazó

Véget ért a, véget ért a
Budapesti farsang,
Nincsen több vicc, nincsen tréfa,
Koncerteken fals hang.
Nem jajgat a Vigadóba
Beregi, az Oszkár,
Oszkár nem búvunk viganóba
És álarcba most már.
Nem illegetjük farunkat,
Elég volt a bálból,
Nem szijjuk a szivarunkat
Már csörgőszipkából.
Már bűnbánók lettünk lassan
Mint a szép Haverda,
Hogy folytassam, hogy folytassam,
Kedd után jön szerda.

Szerda fejemre hamvazott,
E gondolat heccel,
Hamutartó miért is vagyok
Minden évben eccer?

Chantecler

Debrecenbe kéne menni,
Pulykakakast kéne venni,
Vagy Párisba kéne menni
Chanteclerhez jegyet venni.

Itt van végre, végre itt van
Bemutatják hát Párisban,
Bemutatják végre Rostand
Chanteclerjét mostan, mosztan.

Hej Párisba kéne menni,
Chanteclerhez jegyet venni,
Ottan ülni lázban, frászban
A Porte-Saint-Martin színházban.

Istenem, ha ott volnék, hol
Rostand végre kukorékol,
Ugat, csipog, béget, nyávog,
Hápog, röffög, bög és gágog,

A szemétdombot ha látnám,
Az volna a legszebb látvány,
Elillana minden gondom
A párisi szemétdombon.

Hej Párisba kéne menni,
Chanteclerhez jegyet venni...
Nem. Sok volna a gyönyörbűl
Az a függöny föl nem gördül.

Mit tudom én, milyen terv ez,
Mi közöm a Chantelerhez,
De mintha az életembe
A Chantecler belemenne.

Olyan régen sért már vérig,
Hogy hirdetik, hogy ígérik,
Én úgy vártam, én úgy féltem,
Körülbelül annak éltem.

Oh Chantecler, régi álmom,
Hogy beteljél, nem kívánom,
Maradj meg egy szent darabnak,
Mit soha elő nem adnak.

Őszi dolog

Az őszi mikor eljő
S ríni kezd a felhő,
Blériotnak szíve fáj,
Búsan, halaványon
Ül a monoplánon,
Messzi néz, hol kék a táj,
Utazó darvakkal
És más madarakkal
Ő is mintha érezné:
Nem szabad megállni,
Szállni kell most, szállni
Messzire kelet felé.

Színlapok

Ej haj hová menjek ma este,
A darabok valami jók:
Csuha, a Szűz megy a Magyarban
S a Királyban Tilos a csók,
Hová menjek pikánsat látni,
Emerra vagy amarra –
Úgy állok itt a színlapok közt,
Mint a Buridán számarra.

A cigányok királya

Nagy a muri, nagy a vásár,
Nagy a cécó, sőt a cécé,
Ki a cigányok királya:
Rácz Laci, Radics vagy Kóczé.
Szép cigányok összegyűlnek,
Muzsikálnak, hegedülnek,
Sír a banda száraz fája,
De szomorú a nótája –
Nem kap koronát, csak hatost
A cigányok nagy királya.

A szabadkai rémtett

Írta: Jókuti (Löbl) Vilmos

Ezen évnek március havában
Szörnyű rémtett történt Szabadkában,
Márciusban Szabadkán kibujt sok rügy,
Akkor bujt ki a Haverda-ügy.

Szegény úrnő, özvegy Haverdáné
Meggyilkolták őt egy estefelé,
Lelőtték szőlőhegyén egy este,
Mely saját tulajdonát képezte.

A tettes volt Jánosi Aladár
Akasztófavirág és jómadár,
A dúsgazdag matrónát megvárta,
Revolveréből több lövést tett rája.

Az ártatlan úrnő nem sokat haldokolt,
Az egész környék uzsorása volt,
Befogadta a családi sírbolt
A rendőrség nyomozást indított.

A nyomozás szép eredménnyel járt,
Néhány hónap múlva az összes bandát
A rendőrségtől letartóztatták
Jánosit, Vojtát és a Mariskát.

Jánosi e kétes egzisztencia
Állandóan pénzelte őt Mariska,
Gyilkosságra azért volt lelke,
Mert Haverda Mariska fölheccelte.

Egy jellemtelen züllött társaság,
Mely csupa alávaló gonoszság,
Vojta is mint bűnrészes gyanánt volt,
A szép Mariska köztük „Démon” volt.

Klein Pál Lipót is közéjük jutott,
Mert Popper J. alibit igazolt,
A bíróság velük hamar végzett,
Félév múlva főtárgyalásba kezdett.

Jánosi Aladár az úri gyilkos
Beismerte, hogy ő a főcinkos,
Multjára hivatkozott könnyezve,
Sikkasztásért többször elítélve.

Haverda a veszedelmes személy,
Kinél anyagyilkosság egy szeszély
Ő rendelkezik a legtöbb ésszel,
Viszonyt folytatott dr. Winkler ügyésszel.

De Mariska a cinikus „Dämon”
Mindent tagadott a végtárgyaláson.
Ugyanígy viselkedett Vojta,
Az esküdtbíróságot héklírozta.

Őrájuk már mindent kinyomoztak,
A fogházban levelezést folytattak,
A törvényszék ezért bizonyára
Őket külön pénzbírsággal sújtja.

[Kegyednek, mint itt láthatja...]*

Kegyednek, mint itt láthatja,
Szerencsés a csillagzatja.
Odafönt a sors könyvében
Boldogság van írva régen.

Aj, de szép!

Sose higgyen az álmoknak,
És a csalfa ábrándoknak.
Ügyeljen a valóságra,
Hallgasson a szívjóságra...

C,c,c! Hallga csak.

Fennhéjázó és szeszélyes
Ne legyen, mert ez veszélyes.
Pletykaságért könnye csordul,
De majd minden jóra fordul.

– Jézus Mária, de megijedtem.

Ne higgyen a hízelgőknek,
Ők csak a készpénzért jönnek.
Ám ha vásárol sorsjegyet,
A számokat jegyezze meg.

(Bután csóválja a fejét.)

Utazni fog nemsokára,
Útjában szerencse várja,
Levél áll a házhoz önnek,
A levélben hírek jönnek.

Jaj de gyönyörű szép, hogy a jó isten áldja meg!

Jövendőbelije hol van,
Egy szép barna, a távolban.
Kegyed nevét sóhajtozza.
Kegyed szívét óhajtozza.

(Kezeit szívére szorítja.)

Ezen személy nem lesz álnok,
Ő nem ismer csalfaságot.
Minden csókját által adja.
Önt csakhamar ott nem hagyja.
Az a személy finom jellem,
Szívében igaz szerelem.
Boldogságát megtalálja.
Így szól az ön planétája.

KÖTETBEN KI NEM ADOTT ALKALMI VERSEK, RÖGTÖNZÉSEK

Levél**egy kizárt diákkisasszonyhoz**

Igen tisztelt diákkisasszony,
 Fogadja bús részvétemet,
 Mert, hogy ön nem lett praematurus,
 Beiratkozni nem lehet,
 ...Bezárták hát – ah – mindörökre
 A vonzó, misztikus kaput,
 Amin keresztül oklevélhez,
 Tudáshoz, katedrára jut.
 Szomorú, tényleg, szerfölött ez,
 De már segíteni nem lehet,
 Még egyszer kérem, szép kisasszony,
 Fogadja bús részvétemet...
 ...Le kell hát vetni egy sóhajjal
 Szemüveget, reformruhát,
 És a konyhához visszatérni,
 Mi csúf, unalmas, szörnyű fád,
 A „doktor” címnek vége... vége...
 Ah, füstbe ment a nagy jövő:
 Bonckés szelíd varázsa helyett
 Megint a kézimunka jő...
 Stoppolni fogja könnyes szemmel
 Az öccs harisnyáit tovább,
 Az öccsét, aki háborítlan
 Kerülgeti professzorát...
 Hanyagok, léhák a fiúk mind,
 De ön tanulna, ugyebár?
 A tanulás boldogság önnek:
 Szerelem, illat, napsugár...
 ...De hát ezen tűnődni késő,
 Fordult a sor, könny nem segít:
 Majd bújja főzőiskolában
 Szakácskönyvek rejtelseit...
 A staffirungot várja buzgón,
 – Mint azt mamája tette rég –
 Szerelmi dalt dudolva, ami
 A boldogságról mond regét...
 ...Igen, kisasszony, ön boldog lesz,
 Egy rózsarcú házilány...
 ...Ne is legyen komoly tudós ön,
 Úgy szép, ha csacska és vidám...
 S ha vőlegény jön majd a házhoz,
 (Hisz majd csak megjön valaki!)

Hogy érettségit is tett egyszer –
Kérem, ne mondja meg neki!...

Darázsfészek

I.

Ah, itt az ősz... s én újra érzem
Az ősz komoly hangulatát.
S rónám a rímeket tűnődve,
Miket a bús hangulat ad.

Vándormadárról, falevélről
Úgy írnék most szívem szerint!...
De strófáim sóhajba fojtom:
Alkalmi múzsám másra int:

...Az emberek nem mind poéták,
S az ősz: egy nagyszerű idény!
A pesti élet akkor ébred,
Mikor a föld aludni mén.

A kőszínházak sorra nyíltak,
A primadonna itt van, itt:
Kulisszák misztikus világa
Kitárja bűvös titkait.

És gukkereknek sortüzében
Hangos csók-bombák közepett
A primadonnák közt foly ismét
Sok liaojangi ütközet...

Csillár ragyog, bódít a tánc, dal,
Tapsol lelkes klaqueur-tömeg,
S a fővárost a színi évad
Izgalma, láza ejti meg.

...Csak egy kőszínház hallgatag még,
Színpadján ásít szörnyű csend,
Kulisszái némák, sötétek:
Ah, zárva még a parlament!...

A primadonna Geszt virányin
Bolyong merengve szerteszét,
S, mely elzsibbadt a nadrágzsebben,
Pihenteti erős kezét...

S klaqueurök, hallgatag statiszták
Kedves csapatja is pihen:
Piheni fáradalmait ki, –
Amikről nem tud senki sem...

...De nem pihent a boldog Belgrád
A koronázó hét alatt;
És végbement az ünnepélyes,
A történelmi pillanat.

Újjongó népre szórta fényét
Péter fején a korona:
Minden biztonnyal boldogabb lesz
Ezentúl szerbek szép hona...

A szerb sertések jobban híznak;
Nem lesz hideg, ha jó a tél;
S az éhezők vígan koplalnak
A koronának fényinél...

II.

Lujza néni, Lujza néni
– Mint egy kis királyleány –
Megszökött a hű lovaggal
Csöndes nyári éjszakán.

És azóta Lujza néni
Egyre szőnyegen forog;
Lujza néni ép eszén most
Összevesznek doktorok.

Egyik mondja: Lujza lángész!
Másik mondja, hogy: bolond;
A királyi udvaroknak
Szörnyű szégyen, szörnyű gond...

...Nem bolond a vén királylány;
Mattasich sem... vaj' ki hát?
– Hogy annyit beszélsz óróluk:
Te vagy bolond, nagyvilág!...

III.

Hull a levél, a rózsza hervad,
S letört a büszke bookmakerhad...
Az arca bús, a szeme könnyes,
És fölsóhajt a szegény „könyves”:

„Mi kék az ég, mi zöld a gyepek még!...
Oh, ha tovább is könyvelhetnék!
A ló vígan fut, – áll a tét...
Miért nem kértem engedélyt?!...

Mi boldogság volt „közvetíteni”:
Sokat nyerni, sohsem veszíteni...
– Mit ér az édes szenvedély,
Ha nincs rendőri engedély?...

Rabolni, csalni jámbor népet:
Engedéllyel nem volna vétek...
S nem vón' bajom ilyesmiért:
Oh miért nem kértem engedélyt?!”...

Levél Amerikába

Ki messze, messze vagy, kinek hajója még
Nem indult vissza, bár innét elszálla rég,
Mosolygó ég alatt, kék óceán felett:
Engedd meg, Apponyi, hogy üdvözljelek.

Hadd üdvözljelek: kinek elméje nagy,
Aki dicsőségünk beszélő szobra vagy,
Kit hódolat fogad, lábához húll virág,
Akit körülrajong a boldog újvilág...

Kincset sovárgó nép csak téged hallgat ott,
Ki bűvös ajkaid kincsét pazarolod!
Csak téged néz a szem, csodál a yankee-agy:
Világkiállítás látványossága vagy!

Az egyesült elnök vendégeül fogad,
S szájtátva élvezi bűbájos tóasztodat...
S a millió magyar, ki ott künn nyomorog,
Köríti boldogan babérrel homlokod...

S a szabad szellő, mely – szerinted – megcsapott:
Híreddel még soká fog szálldogálni ott!...

...Ah – és elgondolom, hogy visszajössz megint,
És könnyel telt szemed merengve szétekint...
Sóhaj remegteti varázsos ajkaid:
Hiszen se fönt, se lent nem méltányolnak itt!...

Programod megható, mögötted szép a múlt,
S szép a neved, mit a yankee is megtanult...
Mégis – csatlósaid elhagynak hűtlenül,
S a „vaskezű” fiú a bársonyszéken ül...

Elég – a példa fáj!... s, míg rímeim rovom
Oh, nagy Cyránónk, én borongok sorsodon...
A gascognei lovag te vagy, te vagy magad:
Másnak sug, mást segít – és ő hátul marad...

...Én nem csodálkoznám, s nem venném rossz neven,
Ha ott maradnál kinn, túl messze tengeren...
Ha gondolnál egyet – és nem jönnél soha
Hazádba vissza, mely hozzád oly mostoha...

Az évek szállanak... – már szürkül hajzatod:
Elvesztett múltadat kárpótolnád amott:
A kedves yankee, ládd; szeret, becsül, imád...
Az újjvilági nap ah, földerülne rád!
...Maradj, maradj tovább! Maradj örökre ott:
Ott újra fölragyog kialvó csillagod!
...Majd a szabad szellő súg programot neked,
S meghódítod vele a yankee szíveket!
S talán – nem, biztosan! – ha programot cserélsz;
Mindenki rád szavaz – az elnökük te lész!...
Neved ragyogni fog, világot elvakít...
Szobrod lesz egykor ott – mint Washingtonnak itt!...

Egy színház megnyitásához

A művészi körútnak vége,
A hősszerelmes itt van, itt –
Hát megnyithatják holnap reggel
A nagy kőszínház ajtajait.
Unalom, csend, sötét nagy árnyak –
Eltűnnek mind egy perc alatt:
Előadásait megkezdí
A legkitűnőbb társulat.
A primadonnák fölvonulnak,
S a primadonnák pártjai,
És a statiszták és a – sűgők...
Lehet hát újra játszani!
Ah, nagyszerű repertoár jő:
Lesz prémiér is, nem kevés;
A szerepét mindenki tudja,
Pompás a bécsi rendezés.
Az összjáték – az itt kitűnő!...
A színpad márványtól ragyog;
És beűtnek – honi szerzőktől! –
Operettek, bohózatok...
Ah, hogy tudnak szavalni itten,
– Belé a szívűnk is örűl –
S tojástáncot bravűrral járni
A sok kényes kérdés körül...
S mily szerencsés e műzsahajlék;
A ház nap-nap zsűfolva van,
S a hírlapok minden dolgáról
Komműnikéznek boldogan...

Nyilvánosságban sütkéreznek
Kulisszatitkok, intrikák...
...S a sok szereplő népszerű lesz –
Mint Kóburg Lujza, mint Fedák...

S legyen főhős, vagy csak statiszta:
Él vígan, mint egy kiskirály;
Személye szent és sérthetetlen,
S a gázsi gazdagon kijár...

Nagy lélek? Tiszta kéz? Vasjellem?
Ezt fontolóra nem veszik;
– A népszerűség itt az első:
A szép szakáll, s a chic, a chic...

S tudás, tehetség, érdem helyett
Minálunk – hisz tudják önök –
A karból főszerephez juttat
A két erőszakos könyök...

...Boldog, ki népet képviselhet,
Ki szavaz, tapsol és derül;
Boldog ki ekkép szerepelhet:
(Zajos helyeslés jobbfelül)...

...Csak te, te nem vagy boldog ezzel,
Én jámbor, én szegény hazám!
Mikor komédiáznak véled:
Akkor sajnállak igazán!...

Strófák a hétről

I.

Dunaparti nagy ház egy kicsiny zugában
Összegyülekeztek hétfőn egynehányan
Fínomabb kurucok, s kormánypárti vének
Megható és kedves ünnepet ülének.

A föntisztelt urak csöndesen, suttymban
Vén kuruc levantét ünnepeltek ottan,
Ki egy nagyszerű, egy történelmi órán
Enyhe békét szerzett harcok dáridóján.

És a vén levantét, kit mindenki tisztel,
Üdvözölte halkán a márvány-miniszter
S a kezébe nyomta loppal a kis érmet:
„Harcok írójának – béke szerzőjének.”

És a bájos érmet az öreg levante
Mélyen megrendülve a zsebébe tette...
És a többiek, kik megjelentek ottan,
Éljent suttogának, szintén meghatottan...

...S míg a szív itt rezdül, míg az éljen zendül,
Profán lárma hangzik a szomszéd terembül;
Vaskezű zsarnoknak szélsőbali nyelvek
Ünneprontó zajjal háborút izennek.

Zoltánok rikoltnak, s mint vésztjósuló kuvik,
Harsog harcok hőse, harsány hangú Kubik...
...Az ünneplők pedig, végén béke-tornak,
Megkönnyebbült szívvel, lassan szétoszolnak.

S méla akkordképpen könnyek folydogálnak
Szürke szakállába jó Thaly Kálmánnak:
Könnyekig meghatva, ah, a Béke atyja
Korán sírba szállott magzatát siratja...

– Most pedig, mint illik, a művészi kézből
Egy más férfiúnak új, szebb érem készül.
Rá egy erős kezet, s egy mondatot vésnek:
„Levél írójának – harcok szerzőjének!”...

II.

Kuropatkin jelszavát már
Egész világ hangoztatta:
Az orosz, az visszavonul –
Ámde magát meg nem adja!
Gyönyörűszép jelszó volt ez,
Lázba jött a muszka tőle!...
De ím, letett Kuropatkin
Passzív rezisztenciáról,
S a hátráló hadra rászól,
Hogy azt mondja: most előre!

Nem szavalnak, nem tervelnek
Hősies kis sárga majmok,
S újra kikap Kuropatkin,
A kitűnő cári bajnok...,
...S odahaza a föld forrong,
Felhő tolul a felhőre:
Rab milliók összesúgnak...
S nagy a félsz a cári háznál,
Mert, míg az orosz **had** hátrál:
Az orosz **nép** megy – előre!...

A balti hajóraj

Már napok óta, sőt hetek óta
A lapokban, a háború híreiben
Bujdokol egy kis távirat itt-ott:
„A balti hajók már mennek.” Igen,

Már mennek a várat felszabadítani,
– Ami régen muszka közóhaj –
No várj, Oku, Nodzu; no várj, az ebadta:
Már indul – thalatta! thalatta! –
A balti hajóraj!

És a fehér cár arculatára
Pírt ad az édes, a büszke remény:
„Ah a hajók... az erősek, a szépek!
A diadal ezután az enyém!
... Már füstöl a kémény, búgnak a kürtök...
S nemeztem ajkán szűnik a sóhaj:
Hiszen indul – forr a tenger alatta
– Thalatta! thalatta! –
A balti hajóraj!”

S végre elindul, tényleg elindul
A nagyszerű, órjas járműsereg
És a vezért a hatalmas önérzet,
A harci rajongás, láz lepi meg:
„Ránk néz a világ most: hurrah, előre!
Leng a magasba’ dicső lobogónk, haj!
Jó katonáim, gyűjtani dalra!
– Repülj viadalra, repülj diadalra
Oh, balti hajóraj!...

... S messze a vízen csillagok úsznak:
Száz lámpa az éjben jó... közeleg...
Látja a muszkák büszke vezére,
S megrogy a térde... az ajka remeg:
„Mi ez, fiaim: már itt a japánok?...”
– „Csak gyöngé halászok, – semmi komoly baj –
Fegyvertelen együgyű, picike flotta:
Mehet nyugodtan előre miatta
A balti hajóraj.”

De ím, a vezér a fejére üt... és szól:
„Topp! gyerekek, mondok valamit!
... A japánt bajosan fogjuk mi leverni –
Rajta tehát, míg az alkalom itt!
Legyünk mi az első muszka, ki győzött...
– Nekem gyönyörű és kedves ez óhaj –
Az alkalom int most: ah, soha jobbkor!...
Megőrzi neved a világ, az utókor,
Óh, balti hajóraj!...

...Rajta fiúk, hát, hurrah, tüzelni:
Tudjátok, a reklám: az ma a fő!...”
...S ágyúk tüze lobban, zúg a golyójuk
S bárkák csapatába vígan belelő.
Nyájasan int a halász, a szegény, de
Csak röpül és öl az ágyugolyó: jaj,

Hull a halász... nem tér haza Hullba...
S egyre lövöldöz nekivadulva
A balti hajóraj...

...S bujdos a vízen búsan azóta
A balti hajóknak büszke raja:
Szégyeniben majd elsüllyed, óh, mert
Rút vereség lett – a diadala...
Bánja bűnét a vezér, a kitűnő,
Ajkairól száll sűrűn a sóhaj...
– S kábelez a cárnak haza, hogy:
„Győzni – ígérem – többé sohse fog
A balti hajóraj.”

Halottak napján

Minden virágüzlet virágzik
Ködös november elsején;
A temetőket látogatják,
S a sírokon kigyúl a fény,

Koszorú hull a néma hantra,
Továbbá forró könny pereg:
Tietek ez a megható nap,
Ti elmúlt, csendes emberek...

Ah, ezeket mindig szeretjük,
Övék a könny, a tisztelet,
– (Talán azért, mert már meghaltak)
Legjobb barátaink ezek...

...És kivonult tömérdek pesti,
Villámoson, kocsin, gyalog;
– Utóbbi módon kivonulva
Közöttük én is itt vagyok.

A pesti temetők földjében
Egy szál halottam sincs nekem,
– Csak úgy kijöttem... mert e csendes,
Nyugodt világot szerettem.

És, míg a hantok közt bolyongok,
S az ajkamon sóhaj lebeg:
– Óh, én halottat nem sajnálok,
Sőt szerfölött írgyelek...

...Boldog, ki a szemét lecsukva,
E jó, e biztos révbe ért:
S rút harcait már nem folytatja
A kedves pesti életért...

Boldog, ki egy csöndes veremben
A nagy föltámadásra vár –
És elsején a számos számlát
Az asztalán nem látja már...

Boldog, kinek szelíden bólint
Feje fölött a cipruság, –
S akit többé nem érdekel már
E túrhetetlen drágaság.

Kinek ma nem kell ismételt
Elhagyni drága otthonát,
S tükörrel, képpel hurcolkodni
A forgalmas körúton át...

Boldog vagy, ki egy sír ölében
Nyugodtan, egyedül lakol,
– Kinek vagy ötven éven átal
A háziúr nem stájgerol...

...S míg utait a temetőnek
Tűnődve, csöndesen rogom:
– Lassankint megvigasztalódom
A domboruló hantokon:

Csak járjuk békén, megadással
Utunkat, ami hátra van:
– Egyszer mi is, kik itt bolyongunk,
Megboldogúlunk biztosan...

Hisz egyszer mind, mind, aki partáj,
Ide kihurcolkodni fog:
– S akkor talán majd megjavulnak
A pesti lakásviszonyok...

Dal a kézlegyintésről

Melyről oly régen szól a nóta,
Mely már legenda és mese:
Előkerült a nadrágzsebből
A Tisza I. erős keze.

Ah, szétfoszlott a köd, a fátyol,
Mit szőtt köré a képzelet:
– Tisza szíves volt megmutatni
A misztikus erős kezét...

...Szerdán történt. – Künn őszi szél fúj –
És benn borong a honfibú:
Beszél súlyos kongó igéket
Egy hosszú, tisztos férfiú. –

...Hogy a magyar nemzettel léhán
Játékot üzni ne szabad:
Cserébe adva Bécs kegyéért
Az árva szót, mi megmaradt...

Hogy megszegetni nem tanácsos
Királyi esküt, ami szent:
Jövendőjét a nemzet félti –
S viharra válhatik a csend...

...És mintha benn is felhő gyűlne
Sötéten és fenyegetően...
Mintha a multak vészes árnya
Suhanna át a levegőn...

...A homlokon redők támadnak,
Komorrá lesz a hangulat...
Panasz kél a szélsőbal-ajkon,
S a szívben forr az öntudat...

– De Tisza I., a kormányelnök
Székén vígan, kacéran ül,
S a nagyszerű, a híres jobbkez
Nadrágzsebből előkerül.

S a híres kéz, a nagyszerű kéz,
– Amely már szállóige lett –
S mely most kibújt a nadrágzsebből:
– Könnyelműen legyint egyet...

A híres kéz, a nagyszerű kéz,
Melyről annyit hallott Kegyed:
Úgy hesseget komor felhőket,
Mint júliusban egy legyet...

A híres kéz, a nagyszerű kéz,
Mely országgyeplőt tartogat –
Csak int kacéran, megvetőleg:
„Ah, ez nekem gondot nem ad!”

Mit bánom én, bármit beszéltek!
Mit nékem nemzet és jövő:
Én e finom, szép széken ülök, –
S hogy én itt üljek, az a fő!

E kedves, drága széken ülni
Felülmúlhatlan élvezet
S mentül tovább itt megmaradni:
Engem e jámbor cél vezet.

’sz én olyan jó fiú vagyok, hogy –
Látjátok, Bécs is úgy szeret!...
S azért küldött csak a klotürrel,
Hogy biztosítson engemet...

S egy loyális magyar karakter
Háládatlan csak nem marad?!
– S én megteszem, csekély erőmből,
Ami csak bécsi akarat...

...Szabályozz házat, óh, erős kéz;
Hopp, hopp: előre! Rajta hát!
Magyar szíved bujjék el mélyen,
Mert megneheztel Bécs reád...

...Legyintő kéz: fogózz a székre!
Mert majd szintén legyint egyet
Feléd a nemzeti önérték:
„– Elég volt, gróf úr, elmehet!”...

Dal a kis plaketról

Tavaszmúlt... elmúlt a nyár
S az ősznek szintén vége már;
Megértük a hideg telet:
– Nem fázol, kis plakett?...

A trotoárra hull a hó...
E látvány bús és megható,
A napsugár, ah, odalett:
– Sajnálod, kis plakett?...

Szél fúj az egész vonalon...
– Gondolni rá is borzalom:
Vihar lesz, szörnyű, rettegett!
– Vihar lesz, kis plakett.

A szél úgy fúj... feléd lehel:
S te sápadsz most, kis békejel,
Dicsőségednek vége lett,
– Szegény, szegény plakett...

A béke gyöngye kártyavár:
Az „erős kéz” széthányta már...
Bármily komisz volt ez a tett,
– De megvolt, kis plakett...

Csak tegnap vertek tégedet, –
S ma már verést kap nemzeted...
Az „Oh jérum...” dalt ismered?
– Rád illik, kis plakett!...

...Örjög, tombol a jobboldal,
És balról szól a harci dal...
A harci dalra harc jöhet: –
Rút harc, – szép kis plakett!...

Ah, nemsoká' az arcokon
Csattogni fog a bús pofon:
A szó helyébe lép a tett...
– Így állunk, kis plakett!
Intő szó, törvény hasztalan:
„Gyű, gyű!” – Tisza csak fut, rohan...
Hol áll meg: tudni nem lehet,
– Terád sem ad, plakett!

És, bár becsüllek én nagyon,
De fájó szívvel mondhatom:
– Kár volt születni teneked,
Jobb sorsra érdemes plakett!

Körmöcnek drága aranyát
Ah, kár volt pazarolni rád:
Egy fagaras értékesebb
Most nálad, kis plakett!...

...S gazdád, a vén kuruc vitéz
Rád, ugye most sohajtva néz?
Ugy-e, kredencben rejteget,
Kis ártatlan plakett?...

Gondolja-e: nem volna jobb,
Ha téged a Dunába dob?...
Ha a hideg hab eltemet,
Szerencsétlen plakett?!...

A büntudat nem marja, mert
Tisza szavában bízni mert?...
Mondd, nem panaszkodik neked,
Te jámbor kis plakett:

– Hogy, mint a példaszóba' van,
A hallgatás – az is arany!...
– S ha akkor nem békéltetek:
Hej, minden másképp volna most,
Biz' úgy, te kis plakett!

El, Nagyváradra!

Én lakatra véltem tenni ajkatok,
S nem lehet kifogni soha rajtatok:
'sz most, csak most beszéltek!...
S Pestet s a vidéket
Lázítjátok... hej, most lőttem nagy bakot!
Súlyos ez a helyzet tényleg, igazán:
Forradalmi szél zúg végig a hazán...
Ez a kisdéd játék
Oly könnyűnek látszék...
Nem hittem, hogy ilyen nagy bajt hozna rám...

... „Nagyvárad dombon...” – régi nótá már:
 Várad népe engem szívrepesve vár.
 Nagyvárad dombon
 Oszlik szét a gondom:
 Nagyvárad nyomában béke üdve jár...

Nagyvárad majd nekem hej, igazat ad:
 Én mentem meg, nem más, a szegény hazát!
 Ugra, Geszt, s a többi
 Bizalmát kiönti...
 És Polónyit sújtja ott a honfivád.

S Nagyváradról lábam a vidékre lép:
 Fölvilágosítlak, istenadta nép.
 Nagyszerű személyem
 Hat reád, remélem...
 Szólok hozzád: tőlem ez fölötte szép!...

Miről meg nem győztem Széllt és Apponyit,
 Mit kárhoztat, aki törvényhez konyít:
 Majd a nép megérti,
 Asszony, gyermek, férfi:
 Klotúr kell a népnek, megmutatom itt!

Majd elmondom, mily szép a revízió;
 Hogy veszélyes volna: agyrém, vízió!...
 A klotúr oly édes,
 S szól a nép szívéhez:
 A klotúr, ah jobb, mint minden földi jó!

A klotúr a népnek áldás és haszon:
 Fogható ekébe, hogyha nincs barom.
 Az ital, az étel;
 Az: ha útlevel kell...
 S műtrágyának szintén alkalmas nagyon...

A klotúr – hisz az csak szépet, jót akar,
 A klotúr az, ami ápol, eltakar...
 Ah, hisz olyan jó ez:
 Ha revízió lesz,
 Nem fáj semmi többé, boldog a magyar!

Népies szavakkal mind ezt mondom le én –
 S a föld árva népe sírva hull elém...
 Dalt csinál maholnap
 A revízióknak...
 S én is népszerűvé válok, annyi tény!

... „Nagyvárad dombon...” – régi nótá már:
 Nagyvárad most engem szívrepesve vár,
 Nagyvárad dombon
 Oszlik szét a gondom:
 Nagyvárad nyomában béke üdve jár!...

Ének a negyven zsandárokrul

Az égen barna felhők járnak,
A helyzet szerfölött komoly, –
„Mi lesz, mi jó?” – mindenki ajkán
E szörnyű, bús kérdés honol.

Kárpátoktól az Adriáig
Ez hangzik völgyön és hegyen;
„Mi lesz, mi jó most?” én is, mint más,
Ezen töröm szerény fejem.

S kutattam lázzal reggel-este
És délután a hírlapot –
Míg végre a derült sorokból
Az ismert villám lecsapott:

A sűrű, misztikus homálybul,
Mely elfeküdt a helyzeten,
– Zsandárok bukkannak ki végre,
Ah, számra nézve negyvenen...

Oh, annyi balszerencse közt s oly
Sok nézeteltérés után,
A t. Házban negyven zsandár
Üti a honatyát kupán...

S én meghatottan eltűnődöm
A negyven zsandárok felett...
Mely lényükből lágyan kiárad,
Oh érzem a költészetet...

A zsandárok! ez oly regényes...
Ez egy nagy és szép gondolat!
Ilyesmi nem termett a honban
Egy hosszú ezredév alatt...

– A boldogult Demosthenesnél
Százszor szebben beszél – a t e t t !
S e szempontból a zsandárkarban
Van ám tehetség módfelett!...

Eddig csak Tiszának jutott ki
A t e t t nek örömeiből:
Szegény fejét Pest hógolyóval,
És kövel ünnepelte Győr.

De most jaj nektek is, kik balgán
Lármáztok holmi szent honért:
A zsandárhad, hej, megszolgálja
A Házőrzői munkabért...

Ah, gondolatnak is mily kedves:
Ha Perczel int, ki elnököl,
– A negyven zsandár, „akit ér: vág,
Pofoz, tör, ront, dul, sujt, rug, öl!...”
Foglalkozásuk kellemes lesz:
'sz oly szép e működési tér...
– S a negyven zsandár – istenugyse –
A kormánypártnál többet ér.

Tisza István elégiája

– Énekli ő maga –

Ej haj, az államférfiunak
Némelykor furcsa sorsa van...
Apponyinak, neki kívánom,
Ahogy én érzem most magam!...

Szobrom még nincs – és mégis, mégis
Szavamra, fáj minden tagom:
Pest, Győr és M.-Vásárhely népe
Hej, kövel ünnepelt nagyon...

Egy-két pofon nem a világ: Bécs
Ennyit tőlem megérdemelt, –
S, mint a Sion közismert bérce,
Ugy állok nála, el nem ejt!

– De százszor kinosabban érint
Ó, mint a hó, a kő, a bot:
Zártkörű ünnepeltetésem...
– Ez undorító állapot!

Utazzon kell, mint egy vigécnek,
S dicsérni az „erős kezét”;
Utazni bécsi árucikkben:
Képzeltető mily élvezet!...

S ha minden poklokon keresztül
Egy szállodához érkezem,
A nagyterembe fölcipelnek,
A „éljen !”-től zug szegény fejem.

Izgalmaktul remegve, mint a
Miskolci specialitás:
Nyelnem kell, hogy dicsér, magasztal
Egyik beszéd után a más.

Ah, képviselve van közöttük
Mindennemű felekezet –
S jobb ügühöz méltó buzgalommal
Szorítok számtalan kezét...

Sok uriember „népgyűl” itten
A díszes, szőnyeges helyen –
Csak, kit jurynek szólíték fel:
A nép, a nemzet nincs jelen;

Sok uriember népgyűl itten,
Plasztronja szép, a frakkja ép –
S ordítva kint pokolra kíván
A nép, az istenadta nép...

...De bent – lágyan beszélni kezdek,
Ecsetelem a „l é n y e g e t”.
S zudulnak rám, mint kint az átok,
A jól vezényelt „éljen!”-ek...

S míg kézzel-lábbal ünnepelnek,
S finom claqueurok tapsa zug,
– Gyomromban úgy forrong az undor...
Hisz éljen, taps, – minden hazug!

Oly jól esnék leköpni őket,
Kik rózsát hintenek felém...
De hej, az „üzlet-üzlet” elvén
– Folytatom a beszédem én...

S amíg a díszes társaságon
Pápaszemem legeltetem,
Rezignáltan megállapítom,
Kik ünnepelnek lelkesen:

Egyik báróságon mereng itt,
A másik egy kerületen,
A harmadik, az nem haragszik,
Ha főispánnak megteszem...

A negyedik trafikra szomjas,
...És így tovább mindannyian;
– Míg én közéjük utazom le,
Ők rám utaznak nagy vígan...

S ez Makótul – Jeruzsálemig
Így megy, az egész vonalon –
És így terem számomra, kérem,
Az úgynevezett „bizalom”...

Hetivers

I.

„Fürdik a holdvilág, az éj tengerében!”
Sóhajt a darabant a Rókusba mélyen.
Mankója nyelére támaszkodva mondja:
„Mért is adtam fejem ilyen csúf dologra?!”

M. k. zsandár voltam, kérem, a vidéken,
 A királynak sem volt jobb sora, mint nékem:
 Öklöztem, pofoztam, rugtam, vágtam, lőttem,
 A szegény föld népe reszketett előttem.
 Minek is jöttem fel Ház-őrző kutyának:
 – Sok volna egy lónak ennyi tenger bánat!...
 Odavan a puskám, oda van a kardom:
 Világ csúfja lettem itt a Dunaparton!
 ...Felesketett Perczel a három istenre;
 Keztyűt is faszoltam tízes két kezemre;
 Fel is feladták rám a Kazinczy dolmányt:
 Védjem halálig a tekintetes kormányt!
 Ki is tapasztaltam, milyen jól lesz módom:
 Hivataloskodni a vidéki módon;
 Kivinni a zoltánt szabad levegőre
 S egypár szelíd pofont sem sajnálni tőle!...
 Kedden reggel aztán fel is állítának,
 Mint a hamis halász horogra a hájat...
 Tisza Pista meg csak leste mosolyogva:
 Hogy akad a hal majd hájért a horogra!...
 Hát a tenger zoltán egyszer csak betódul,
 Elkezdtek gyalázni mindjárt az ajtóból.
 Pedzettem, miben föl az uraknak agya...
 („Tisza – mondok lassan – verjen meg a ragya!”)
 Láttam: indulatjuk pogány módra füstöl...
 – Egyszer osztán Hock úr a szemembe tüszköl;
 Avval nekem estek, mint az átkos fölleg:
 Ütöttek, pofoztak, kirúgtak – megöltek!...
 – Mi tagadás benne: csúnya fijaskó ért...
 Örülnek is otthon: „akasztják a hóhért!”
 Kit úgy respektált az istenadta jó nép:
 Jaj mi lett belőlem – pesti pofozógép!...
 Akikhez szegődtem: könnyű az uraknak,
 A hazáért pofont meg rúgást nem kapnak!...
 Tiszának is – hallom – erős keze volna:
 Mért nem állott hát ki ő a dobogóra?!
 Én kaptam a verést, de neki volt szánva,
 Nem is haragszom én a vitéz zoltánra!
 ...Ezt a testi sértést, hej csak kiheverjem:
 Elmegyek tüntetni – Tisza Pista ellen!...

II.

Tisza – bocsásson meg – de
 Ön bukni fog, fiam!
 Egyszer, egyetlenegyszer –
 S utólszor biztosan...

De ne búsuljon, kérem
Ha már le is köszönt:
Szavamra mondhatom, hogy
Mi sem siratjuk önt.

Ha elkövetkezik majd
A megható bukás –
Nevét is elfeledjük,
Mint rossz álmot szokás.

Ha elvonul t. tagnak
A Kaszinóba majd –
Legföllebb Mikszáth lesz csak,
Ki ön után sóhajt...

S amely az ön ajakán most
Kacéran haldokol:
Emléke nem lesz más, mint
– Egy „szánalmas mosoly”...

Hetivers

Ah, itt van újra a karácsony...
– Hiába, az idő szalad –
S előestéjén áhítattal
Felajzom én a lantomat.
Ihless meg, nagy nap szent varázsa,
Adj szárnyakat, hadd szárnyalok!
Süss rám, hit biztató világa,
Rímeim, sorakozzatok!
– Karácsonyfák zöld lombja közül
Szemembe tűz a gyertyafény...
Himnusz szeretnék énekelni
A szeretnek ünnepén!

...S amíg szívem színültig töltik
A tiszta, szent hangulatok –
A külvilágot észrevenni
Hiába, kénytelen vagyok...
– Ej ha, de fekete karácsony:
A földre nem hull szüzi hó,
Oly szürke, oly rideg lenn minden,
Nincs semmi, ami megható...
Az embereknek gond az arcán,
S közöny tanyázik a szemén...
Az üzletek vidúlnak csak fel
A szeretetnek ünnepén.

A szeretet, mit emelgetnek,
E napnak szent igéje, hol?
Szemem a széles nagy világon
Keresi, nem leli sehol.

De gyűlölet, de bűn, cudarság:
Az él ma is, hej, mindenütt...
S hány szembe csal ma is az élet
Keserves, fájó sós nedű?!
– Drezdában a bukott királynő
Fiaiért könyörg szegény...
S az anyaszívet összezúzzák –
A szeretetnek ünnepén...

És messze-messze Ázsiában,
Foly szörnyű, örült háború:
A cár legszentebb érdekében
Hull százezernyi jó fiú...
Az ágyu bög, a bomba robban,
Patakban ömlik ott a vér...
És pétervári palotában
Álmodik a cár, a fehér:
Álmodja, hogy halálos sebbel
Lerogy a jó kozáklegény
És áldja őt, a jó atyuskát
A szeretetnek ünnepén...

Hát a politikai helyzet,
A mi sorvasztó háborúnk?!
Szokás szerint egymásnak rontva,
Rút gyűlölettől lángolunk.
S a „bécsi kéz”, meg az „erős kéz”
Örjögve a fejünkre tör: –
Miben ma karácsonyt látom,
Ím, ez a szomorú tükör!...
– Szárnyam lehull... sóhajtok egyet,
Könny ül a szemem szögletén:
...Nem, nem tudok himnuszt dalolni
A szeretetnek ünnepén!

Hetivers

A falinaptárról letéptem
Ma a legutolsó lapot;
A kezem reszketett a ténynél,
Mely tudniillik meghatott.

Sok szomorú van abba kérem,
Hogy egy szökőév elszökött...
A dátum végén 4-et ír ma
A toll, s holnap, hej, ír 5-öt...

Mi fontoskodva futkosunk itt,
S az Idő csak játszik velünk...
Az évek egyre-másra szállnak,
S elillan kurta életünk...

Mit sóvárgón fűzünk az évhez
Minden január elsején –
Egy lemondó sóhajba vész el
Szilveszter-este sok remény...

Szegény hazánk is, azt reméltük,
Sok sorvasztó vizsály után
Beér az áldott békerévbe...
– S ez is remény maradt csupán...

Az erős kéz, melynek jegyében
E hosszú, kínos év lefolyt –
Ránk zúdítja minden dühével
A rettentő, tüzes pokolt.

A darabant bár kipofozva
S asztal, szék összetörve már –
A bűnös még ruganyos lábbal,
Szánalmasan mosolygva jár...

Szabadon jár, kegyelmes úr ő,
Rá hallgat Bécsben a király,
És új nemest és új bárót és
Most új választást is csinál...

A ló, kit egy megbomlott Caesar
Konzullá tett meg hajdanán –
Az lehetett ily államférfi,
Mint Tisza Pista itt Budán...

Az ég borús nagyon fölöttünk,
Rajtunk az isten ostora...
S mi meg megyünk hajrá, előre,
Az ördög tudja, hogy hova!

A szenvedélyek úgy lobognak!
Az ország rút csatára vár,
A helyzet sűrű, vad chaosz ma,
Sehol egy biztató sugár...

De a vezérkart gond nem bántja,
Azon töpreng a sok legény:
Tiszát ki fogja üdvözölni
Az újév első reggelén.

És szerte, széles e hazában
Magolnak itt, magolnak ott,
Jobb ügghöz méltó buzgalommal
Sok újévi szónoklatot.

S holnap minden papíron, ajkon,
Az országban köröskörül,
Részint írásban, részint szóval
Sok millió b. u. k. röpül.

Az elszökött év minden gondja,
Minden baja feledve van:
Egymásnak boldog újesztendőt
Kíván boldog-boldogtalan.

A sablont én szörnyen becsülöm,
Lobog bennem újévi láng –
Tehát boldog újévet kíván
Az olvasónak is

Szilánk.

Hetivers

I.

Az ülésszaknak vége hát:
Bezárták a Ház kapuját,
Mely szárnyszegetten csüngött róla:
Bevonva már a lobogója.
És benn a csengő nem szól csengve,
S nem utasítanak senkit rendre,
Az erős kéznek temploma
Nem zajlik már, mint a Duna.
Hárman nem lepik el a sarkot,
Kordont a rendőr hát nem alkot.
Nincs lárma kint, nincs lárma bent,
Oly megható a néma csend...

Tisza ajkárúl a teremben
Sok szállóige már nem lebben.
Oly csöndes, oly üres a Ház:
Plósz törvényt már nem magyaráz,
És torzzá dúlva arcvonásit,
Rigó reá szörnyet nem ásít...
– Nem mondhatnám, hogy a kedély víg:
Ki „Nagyságod” volt három évig:
Átkozva csöndesen Tiszát,
Tekintetessé vedlik át.
De van remény – és rá megint
A „Nagyságod” szép címe int;
A sok jelölt a honba széjjel
Zászlón lobog, harcolva széllel.
Meggalt az ülősszak; tehát
A kortes úr „éljen”-t kaját –
Jöjj hát bankó, mit bárók adnak,
És vedd át csöndes birodalmad...

II.

Magunkkal voltunk elfoglalva;
Port-Artunak ez vala gát –
Szenzációink elpihentek
S Port-Artur megadta magát.
Mert fő a népszerűség, kérem:
Beszélhetünk róla megint –
Ujfent verik a Port Artúron
Kávéházbéli vicceink...

III.

...És annyit balszerencse közt,
Oly sok vizsály után
Ah, Őfelsége trónbeszélt
A vén Budán.

Lihegve leste a magyar,
Mit mond a jó király,
Hoz-é sebünkre balzsamot,
Mi ég, mi fáj?...

Tekintetünk remélve hűn
Az ajkára tapadt:
Vártuk a bölcs, a fönséges,
Szent szavakat.

S ajkán, melyről az eskű szállt,
Ajkán, mely megható –
Megcsöndült egy dicső ige:
„A marhasó...”

A tömeg zúg, esküt kíván –
És hull, mint künn a hó,
Sebünkre lágyan finoman
„A marhasó...”

Ez az, mi ápol, eltakar,
Mi szent, mi szép, mi jó;
Oh, értsd meg ezt a szót, magyar:
„A marhasó...”

Egünk borús, egünk sötét...
– Ne búsulj, olvasó:
Keserveinkre cukorpor
„A marhasó...”

Szerezz hozzá finom zenét
Hamar, hamar, Kacsóh:
Hadd zengjen bérce-völgyön át
„A Marha-marha-marhasó...”

Hetivers

(A pesti kortes dala)

Őseimnek taktikája
Magát régesrég lejártá:
Mások most a viszonyok –
Én pesti kortes vagyok.

Nincsen ennél vígabb állás,
Könnyű csöndes és oly hálás...
Fiakkeren járhatok –
Én pesti kortes vagyok.

Kulacs nincs az oldalomon.
Nincsen subám, se fokosom,
Tűzzel nem kurjongatok, –
Én pesti kortes vagyok.

Nem meggyőzők, nem ordítok,
Működésem sötét titok:
„Megdolgozni” házalok –
Én pesti kortes vagyok.

A miniszter mosolyog rám,
„Drága Weisz úr” – így szól hozzám,
És a bankó felragyog –
Én pesti kortes vagyok.

A bankókat ideadja,
A választó elfogadja;
Nálam is marad, de sok –
Én pesti kortes vagyok.

Hogy a pasas boldog legyen,
Az adóját elengedem:
Voksolásra ez nagy ok –
Én pesti kortes vagyok.

S a jelölt, az nem hálátlan:
Házat veszek mostanában...
Így múlnak el a bajok –
Én pesti kortes vagyok.

És e díszes mivoltomban
Pályámat ha megfutottam:
Báróságot is kapok –
Én pesti kortes vagyok!

Hetivers

Kis korcsmáros, nagyvendéglős
Búsul ez idő szerint.
Elhagyott, bús éttermében
Meghatottan széttelint.

Szidja azt a csöndet, mely az
Asztalokra ráborult –
S fokozottan az okát, a
Választási háborút.

Hasztalan függ ablakában:
„Rácz Pál X-ik fia!” –
Ritkaság, vendég előtt ha
Földig kell hajolnia.

Fogy dühében, – mivel nem fogy
Az étele, a bora:
Konkurrál most véle számos
Kormánypárti vacsora.

Kormánypárti választónak
Lenni nagyszerű dolog:
A jelölt úr hízelegve
Személye körül forog.

Arcra csókol és a kézbe
Meggyőző bankót lehel –
S érte csak a boldogító
Igent elrebegni kell...

S a vacsorák!... miket önt a
Legendás húsofázék!
– Ily kitűnő vacsorákat
Nem mindennap oszt az ég!

Pártvacsorál, mint egy állat,
Buzgalommal, fesztelen,
S a miniszter ott ül véle
Együtt, egy terembe benn.

A menü fölötte finom,
Pezsgőt kap, meg böftököt,
Mikkel ismeretséget ma
Ő legelőször kötött...

És az ára összevissza
Nyolcvan kis fillér csupán –
S ha leszúrni elfelejti,
Akkor sem ütik kupán.

S ráadásul Tisza Pista
A lényegről szólni kezd,
Ő meg éljenez serényen –
Most hozták be a levest...

Tisza Pista szorgalommal
Még tovább is szónokol –
Tűzbe jő a honfi erre:
Ah, a húson már a sor...

A beszédnek végre vége,
S jégbe jő be Törley –
Mit tenne, ha tapsviharba
Mostan ő nem törne ki?!

S Tisza ajkán sóhaj lebben,
S benne rezg e bús morál:
– Hej, ha mind ránk is szavazna,
Aki velünk vacsorál!...

Hetivers

Tisza I. a Várba
Sirdogál magába:
Elfogyott szegénynek
Számos katonája.
Suhog a szél a Vár felett:
Tisza Pista, isten veled!

Megbukott szegénynek
Számos mamelukja,
Szánalmas mosolyát
A zsebébe dugja.
S az a mosoly most rá nevet:
Tisza Pista, isten veled!

Tizes, százaz, ezres
Érted harcba rontott,
S e sok drága fegyver
Csütörtököt mondott...
Csütörtökön volt az eset –
Tisza Pista, isten veled!

A sok börzebárót
Buzgón kinevezted
Hej, ha tudtad volna,
Hogy az ügyed vesztett!
Nem lesz több ily meleg teled –
Tisza Pista, isten veled!

Pátosszal dörögted:
„Itéljen a nemzet!”
És a felperes lett
Íme, a pervesztett...
Kimondták az ítéletet:
Tisza Pista, isten veled!

Mint jósoldad gyakran,
Pózzal, lázban égve:
A komédiának,
Vége, vége, vége...
Igen tragikus vége lett:
Tisza Pista, isten veled!

Kérdd el Perceltől a
Történelmi kendőt –
S sírd belé titokban
A multat s jövődöt!
Bársonyszéked feledd, feledd –
Tisza Pista, isten veled!

Fortuna szekerén
Nem ültél vigyázva –
S Zoltán lesz a többség
Holnap már a Házba...
Ki hitte vón, hogy ez lehet:
Tisza Pista, isten veled!

Te fogsz obstruálni
Lengyel Zoltán ellen...
Fáj e pontnál versem
Tovább énekelnem...
Látod, milyen ez az élet:
Tisza Pista, isten véled!

Hetivers

I.

A láthatár szépen kitisztult,
Szemünk ma jobb jövőbe néz –
Mindenki újjong, egy busúl csak:
A bécsi kéz, a bécsi kéz...

A bécsi kéz, mely fojtogatta
A torkunk századokon át,
A bécsi kéz, mely átkarolta
A drága összmonarchiát.

E rejtélyes, titokzatos kéz,
Mely írta a történetünk,
Amely a régi fényes égre
Rut felhőket festett nekünk.

Mely ráncot vésett homlokunkra,
S közénk viszálymagot dobált,
A bécsi kéz, mely suhogtatta
Rajtunk az Isten ostorát.

A bécsi kéz, amely kilopta
Szánkból a sovány falatot,
A bécsi kéz, amely bennünket
Oh, annyiszor arcul csapott.

A bécsi kéz, mely Gotterhaltét
Dirigált magyar fül előtt,
A bécsi kéz, mely honvédkardra
Feketesárga bojtot szőtt.

A bécsi kéz, mely oly sokáig
A mi pénzünket csörgeté,
Amely sziklákat hengerített
Vánszorgó szekerünk elé.

A bécsi kéz, mely aknát ásott
Érdekünkben a föld alá, –
S mely a kedves Percel kezében
A zsebkendőt lobogtatá.

A bécsi kéz, melybe fogózott
A Tisza I. erős keze –
S amelyre most olyat sujtottunk,
Hogy letört mindörökre, le...

II.

Megjárta büszke Bécset sokszor
Részünkről számos helyzet-doktor:
Finom hatvanhetes kegyenc –
S most Bécsbe megy Kossuth Ferenc.

Én még fiatal vagyok, kérem,
De nem hittem, hogy ezt elérem...
S a Lajtán túl sóhajtanak:
„Ah: *ők* és találkozzanak...”

Rémlik, miként ha Mátyás menne
Bécs ellen újra győzelemre...
Bécs kedve most is oly sötét:
Nyögi a Kossuth F. nevét...

A Burg minden téglája reszket,
Udvarhölgyek vetnek keresztet,
És Smólen mester is sóhajt:
„Oh, jé: Kossuth fog jönni majd!...”

Ez a körülmény szörnyűséges,
Ez bennünket megöl, kivégez.
Bécsben „a nagy rebell” fia
Ez halálos tragédia...”

S ha a magyarok ősz királya
Kossuth fiát előtte látja,
Csüggedt fővel elébe lép:
„Mért nem találkoztunk előbb?!...”

Hetivers

I.

A Hungáriában gyászos multság van:
Mamelukok ülnek a Hungáriában.

Mamelukok egykor: szélbal-gárda már ma,
Megfogyva, megtörve, Zoltánokká válva.

Fehér asztaloknál üldögélnek sorba,
Oly szerényen, mintha orruk vére folyna.

Fínom ételeknél ülnek csöndbe, veszteg,
Többet sóhajtoznak, mint amennyit esznek.

A leves is sós lesz, mivel néha-néha
Szabadelvű könny hull leveses tányérba.

Így ülnek... nem mint rég, vidáman, nevetve,
Oh, az a múlt! Csak azt feledni lehetne!

És a múlt, az éden, a nagyság, a szépség
Elvonúl előttük, mint egy mozgófénykép...

Mameluki sornak költészete, bája,
Húsos fazék... s annak sok dicső gazdája.

Tapsok és derűtség a vezér szavára...
Lármás kisebbségnek száz leszavazása...

A sok millió, mit kéjjel megszavaztak...
Elvonúl előttük Münnich is, a vastag...
Az erős, a szent kéz... Tisza-vicc, mely halmaz...
S a közismert mosoly, a híres, „szánalmas”...
S a képek sorát ah, méla akkordképpen
Bezárja egy kendő – a Percel kezében...
A kitűnő multra ráborul e kendő,
S kecsegtet sok bajjal a zoltán-jövendő...
Innen van, hogy ők itt ülnek csöndbe, veszteg,
S többet sóhajtoznak, mint amennyit esznek...

II.

Vladimir és Trepov győztek hát,
Nem a rabmilliók joga,
Csak megfürdött kissé a vérben
A büszke, fehér palota.
Csak ezrek vére ömlött hóba
S Gorkij a börtönben mulat, –
És véged lett izgalmas, kedves
Szép forradalmi hangulat.
A muszka földre újra rádült
A sötétség, a rút, a vak –
S a nagyszerű szenzációknak
Egy-kettőre vége szakadt.
Leteszi a lapot kezéből
A civilizált nagyvilág
S ásít unalmasan: „Csak Gorkijt
Legalább felakasztanák...”

Hetivers

(A mameluk elégiája)

A tisztelt Ház megnyílt újra,
Megnyílt pénteken –
Búsan léptem most beléje,
Higyjék el nekem...
És ahogy körülnéztem bent,
Ajkaimról sóhaj lebbent:
Nem vagyok már többség itten,
Én, a mameluk!

Míg zsibognak jókedvűen
A baloldalon –
Én szívemben elszállt multam

Sírva gyászolom.
Összetörtek, meggyilkoltak,
Holtabb lettem, mint a holtak:
Elhunyt bennem mindörökre,
Én, a mameluk...

Ez a lány szó – idegen bár –
Oly kedves vala!
Benne volt a menyországnak
Minden alkata.
Napfény volt ez, illat, áldás!
Finom, hálás, könnyű állás:
Dáriussal nem cseréltem.
Én, a mameluk.

Csöppet sem volt fáradságos
A föladatam:
Szavazásra készen ültem
Kényelmes padon.
Elaludtam, fölébredtem;
Úgyvandoztam önfeledten
És tapsoltam és derültem,
Én, a mameluk.

Kormánykocsit húztam buzgón,
S a napidíjat,
S voltam, agg Lloyd, engedelmes
Kitűnő fiad
Karriérem fölvirágzott,
Főispánság várt reám ott
S még miniszter lettem volna,
Mint hú mameluk.

S e szép kornak – hogy a kendő
Egyet lebegett –
Az utolsó „Szavazzunk!”-kal
Vége, vége lett...
A fölfordúlt helyzet folytán
Én leszek már itt a Zoltán –
S ő, a vad, obstrukciós úr,
Ő a mameluk...

Csendes élet isten véled:
Elváltunk mi, el –
Ah, ezentúl szónokolni,
Obstruálni kell.
Rám a balsors nagy csapást mért:
Dolgoznom kell a hazáért –
S rendre leszek utasítva
Én – a mameluk!

Elég, elég... fáj a példa...
Túl nem élem ezt...
Szívem már a drága multért
Meghasadni kezd!
...Ha másképp nem lehetséges,
Átmegyek az új többséghez
S leszek újra csöndes, békés,
Boldog mameluk!...

Hetivers

(Arany János nyomán)

Sűrű sötét az éj,
Zúg az északi szél...
És hej, nem aluszik
Se cár, se a muzsik
(Utóbbi csikorog éhesen.)

„Ki az? Mi az?” „Vagy úgy:
Fordulj be és alúgy
Hatalmas, büszke cár:
A zavar majd eláll,
Elintézi Trepov.”

Mélyen a vár alatt Rendőr, kozák halad,
És néz kémelve szét:
Ah, félti életét
Az anya és a cár...

„Miért zúg a tömeg?
Trepov nem ölte meg?”
„A nép, ó drága cár,
Nagyobbrészt halva már,
Csak még egy pár mozog...”

A bomba megszakad,
Nyílása tűzpatak –
S ki éppen arra mén;
A nagyherceg, szegény,
Száz kis darabra hull.

„Hah! Hol van, hol van ő,
Szergiusz, a dicső?”
„Már megvan a fele,
De sajnos, a feje
Nincsen, uram, sehol...”

Elmult a robbanás,
De készül bomba más.
S rémít cárt, Wladimirt

Gyakran, anonym írt
Ezernyi kis levél...

„Ó adj, ó adj nekem
Tanácsot, kedvesem!”
„Öless tovább, uram,
Amíg egy muszka van –
De alkotmányt ne adj!”

S tényleg nem ad a cár,
Szeretne adni bár...
Az istenadta nép
A tett terére lép –
S ő visszahívja Pált!...

„Messze még a halál?
Ó, bárcsak jőne már!”...
„Ne rettegj tőle, cár:
Hatalmad bizton áll,
Nem fogsz robbanni, nem...”

– Carszkoj-Szeloban így
Megy naprul-napra, míg
Egy szörnyű bomba jó:
Vladimir, cár: agyó!...
– S szabad lesz mind a rab!

Hetivers

I.

A víg, a kedves Karneválnak
Maholnap vége, vége –
Elmúlik csengő muzsikája
És minden bája, éke.

Az álarcok sarokba jutnak.
A husosfazék földül:
– Szemfényvesztő komédiákra
A függöny, hej, legördül...

Szemünkből március szellője
Elúzi hosszú álmunk –
A rest, a lomha éj után már
Dolgozni talpra állunk!

A komoly munka rég várt napja
Egünkre végre feljő:
Amit a múlt eltékozolt, majd
Pótolja a jövőendő!

...És dörzsöli szemét a bús Bécs,
S töpreng: „Mi ez, az égre?!
Harminchétéves Karneválnak
Már vége volna, vége?...

Oh jöjjetek, ha jöni kell, hát
Tizenhat férfiak ti:
És értekezzünk, hogy lehetne
A régiben maradni?”

S a gyorsvonat fut egyre-másra
A zoltánokkal Bécsbe –
S a kerekek vigan kattogják,
Hogy: „vége, vége, vége...”

II.

Nagy csönd borúlt a muszka földre bár,
Viharra gondol a csöndben a cár.
A csönd bármily nagy, úgy remeg a cár,
Mint szélvészben a kukoricaszár.
És reggel, délben és éjszaka pár
Nagyherceggel karban remeg a cár.
Számukra termel – sejtí azt a cár,
Valahol most egy buzgó bombagyár –
S így a repülés problémája már
Hamar meg lesz előtted oldva, cár!...

III.

Egész világon oly nagy a csönd,
De volt minálunk lárma, vad –
A Rottenbiller-utca mentén
A 37/B szám alatt.

Hej, tombolt parlamenti módra
A szittyá virtus idebenn –
Melyen serényen értekeztek,
A nyelv csak kissé idegen:

Röpüli a légben számos nú?!, mboh!
S sértéskép sok ganef! goj! Ochs!
S a nagygyűlő mind büszkén vallja:
„Jargonban él az orthodox!...”

Hetivers

I.

Zarándokol sok zoltán Bécsbe,
Velük röpül a gyorsvonat, –
Kedves hazám, ó, ha ily gyorsan
Vinnék dülőre sorsodat!

A felség, ah, fogadja őket,
Elébük mén személyesen
És koronás kezét is nyújtja...
„Kell-e több ennél, édesem?”

Ó, mert ha többet is kívánsz még,
Telhetetlen kuruc magyar –
Hát megkapod: leül a zoltán,
Helyet mutat királyi kar.

És ötvenöt, sőt hatvan percig
A felség véle elcseveg,
És szóba jő a kedves aszpik,
Malária, meg egyebek.

De míg a Burgig fölemelkedsz,
Ó, negyvennyolcas léghajó –
Ki kell, hogy hulljon a kosárból
Sok ballaszt-aspiráció...

S a tárgyalás még mindig meddő
Kormányra jutni nem lehet –
Míg a negyvennyolcból nem engedsz
Legalább is negyvenhetet...

...Az ünnep jó: ezer poéta
Ódához rímekeket keres...
Ó, ünnepeljünk: 'sz ott vagyunk már,
Ahol a mádi – új nemes...

II. (Kuropatkin dala)

Már siess Mukdenből vissza
Vert seregem,
Nékem ez a Mandzsu klíma
Nem, nem egem –
Hull a zápor, hull a srápnél
Hej, sebesen...
Csak vonulj Mukdenből is ki
Vert seregem!

Már egy éve, hogy a szörnyű
Háboru dúl;
Jobbszárny-balszárny dúl a sárba
Hangtalanul...
Offenzíva, defenzíva
Mindegy nekem:
Csak vonulj Mukdenből vissza
Vert seregem.

Ver Oyama, Oku, Nogi
És Kuroki,

S üldöz minden rovatvezér,
S sok rossz kroki...
S ezek után az embernek
Kedve legyen?!
– Csak vonulj Mukdenből vissza
Vert seregem.

Nem terem babér e réven
Homlokomon:
Már az egész mesterségtől
Undorodom...
Fásult kedvvel, közönyösen
Nézegetem,
Hogy vonul Mukdenből vissza
Vert seregem.

Stösszel már e rút világtól
Messze, mulat;
Grippenberget visszahívták
S még sok urat:
Én is mennék már üdülni
S nem tehetem
Míg el nem hull velem együtt
Vert seregem...

Hetivers

Negyvennyolc óta minden évben
A március hogy beköszönt:
Nagy és kevésbé nagy poéták
Készítnek költeményt, özőnt.
És mind e rímes hosszú cikk
Márciusra vonatkozik.

S amint az ünnepélyes dátum
Szokás szerint föl-fölvirrad,
Ily költeményt – mit ingyen írnak –
A krajcáros lap is kiad.
S a vezércikk, mely ma vezet,
Szintén kivágja a rezet.

Zászlót is alkalmaznak itt-ott,
Háromszínűt, házfedelen:
A választás emléke legtöbb,
Óhajtva, hogy éljen N. N.
A zászló lelkesen lobog...
S elvégre ez a földolog.

S amely magyar nem siketnéma,
Ki nem selyp és nem hebegő:
Hazafias szónoklatátul

Nyög e napon a levegő.
És emleget minden diák
Kárpátokat meg Adriát.

S midőn az ünnepélyes napra
Leszáll az ünnepélyes est,
Kárpátoktól az Adriáig
Mindenki vacsorálni kezd.
És itt a szó és itt a bor
Szintén a hon javára foly.

S tizenhatodikán az újság
Szokás szerint hogy megjelen,
Jobb ügghöz méltó buzgalommal
Írja több hasábnyi helyen:
Boldoggá tenni a magyart
Ez szónokolt és az szavalt.

Negyvennyolc óta minden évben
Így telt huszonnégy óra le,
S tizenhatodikára kelve
Bezökkentünk a régibe.
Tovább aludni azután
Ujfent befordultál, hazám.

A sablon ez volt. Megbocsátom:
Mit is reméltünk volna mi?...
Csak ünnepeltünk és aludtunk –
De most megmozdult valami:...
Lehet már tenni ezután:
Nem maradnál ébren, hazám!

Szép a beszéd, a zászló még szebb,
S legszebb az óda, ha sivít:
De most – a Fóti dallal szólva –
Csak tennél is már valamit!
Ünnep gyanánt mit áhitok:
Komoly, munkás hétköznapiok!

Hetivers

(A szezon)

Zálogba már a télibunda,
Már nincs hideg, már nem havaz,
A por már szállni kezd torkunkra –
Négyszóval: itt van a tavasz!

És ezt vígan megállapítva,
A rímbetyár mind dalba fog
És számtalan zöld vers tarkítja
Stílszerűen a hírlapot.

Az utcát, s a járókelőket
Öntözni kezdik a csövek;
S magát – szemlélve üde nőket –
Ifjúnak érzi az öreg.

A napsugár sok széket-asztalt
A kávéház elé kicsal
És ellágyúl az érző aszfalt...
Tavaszi: tiéd a diadal!

A rokonszenves gesztenyének
Immár leáldozott a nap,
Most ibolyáról zeng az ének –
Habár amaz praktikusabb...

Kinyílnak, mint a rózsabimbó,
A zárkózott fiakkerek:
Suhanni bennük ah, milyen jó...
S mily rossz, hogy én gyalog megyek!

...Gyalog járok – de bárha így van,
Ha a vasárnap felderül:
Kirándulok gyalog is vígan
Alagra, okvetlenül!

A gyep vasárnap megélénkül:
Már versenyezni kezd a ló –
S kiviszi rangkülönbség nélkül
Pénzét a pesti bennlakó.

Ujjong a mágnás, a mosóné,
Ujjong az ifjú és az agg...
A tavasz ily közkedvelt vón-é,
Ha nem működne, óh Alag?!

Derék Alag, köszönt a versem:
Egünk most felhőktől takart –
S e bús időkben a lóverseny,
Mi boldogítja a magyart!...

Hetivers

Néhány héttel ezelőtt, hej,
Boldog volt a jó magyar:
Megesküdött volna rá, hogy
Mind megkapja, mit akar.
Szentül meg volt ő győződve:
Meghal minden cselszövője,
S elmúlik a rút viszály –
Hogyne, hiszen egy szép este
Megérkezett Budapestre,
Ófelsége, a király!

Gyönyörű volt, felséges volt
A felségtől ez a tett;
S a lánchíd, hogy rajta átment,
Örömeiben reszketett...
S a Gellért, hogy felséget lát,
Lekapja a citadellát...
A Gellérthegy így csinál,
S habjai a vén Dunának
Meghatottan mormolának:
„Őfelsége, a király...”

Miben minden honfi úszott
E kiváló, szent napon:
Túlzás nélkül a boldogság
Tengerének mondhatom.
Dunaparti korzón járva
Fölnézett a díszes Várra,
S mélázott: „Bécs, na megállj!
Várj csak Bécs, az árgyélussát –
Fölkarolja a hon jussát
Őfelsége, a király!”

Amit e tény itt véghezvitt,
Megható az és csodás:
Benned is, bús időjárás,
Beállott a változás.
A felhős ég, ah, azonnal
Kiderült ez alkalommal,
Csupa fény volt, csupa báj...
Rügy kibomlott és meleg lett,
Számos költő dalba kezdett:
„Őfelsége, a király...”

Így volt, mikor megérkezett
S íme, most, hogy távozik,
S elnémúl a Szent György-téren
A bűbajos burgmuzik –
Vissza fordult a természet,
Szép tavaszról újra tél lett,
Rügyre fagy jó, hó szitál...
Nem olyan szép most az este,
Mint amikor megjött Pestre
Őfelsége a király...

Őfelsége összepakkolt,
Őfelsége elröpült,
És a magyar egy lemondó,
Bús sohajt utána küld.
Őfelsége hű magyarja
Szegény fejét megvakarja,
Homlokára felhő száll –

S mélabúsan konstatálja,
Hogy, ki itt volt most a Várba:
Ófelsége, a – császár!

Hetivers

I.

Köszöntelek vígan, régi aera,
Oh kedves, vonzó hangulat –
Mit sajnosan rég nélkülöztünk:
A tisztelt Ház megint mulat.

Már oly unalmas volt a válság,
Oly száraz, szürke, istenem!
Az olvasót mi földerítse,
Nem volt poezis semmisem.

– De most forr, izzik, pezsg az élet,
Tavaszi lázban van a Ház;
Tevékeny újra már a csengő,
Amely a „nagy zaj”-jal csatáz.

Oh, nyájas olvasó, nem élvez,
Ha nyájasan olvassa ön,
Mint másznak itt egymás orrára,
S zúg becsületsértés, özön?...

A kiskorú új honatyáknak
Az alkalom már végre int:
Egyet-kettőt szűz-közbeszólnak –
És szerepelnek, mint a pinty!

Mulatunk... száz bajunk iránt ma
Az érdeklődés már laza –
A Ház a fő itt elsősorban,
S csak másodsorban a haza!...

II.

Fölemelék nyugdíjad nagyra –
Kisüti ám a fürge vajda,
S szavát ez ellen – oh Dezső –
Fölemeli a balmező.

Jól megérdemelt nyugalmadnak
A megtorlók nyugtot nem hagynak;
S a krokigyáros – képzelet
Folyton foglalkozik veled.

Letárgyaltak írásban – képben,
Oh, árva zsebkendő-vitézem,
Százszor megöltek... most pedig
Nyugdíjad is fenyegetik.

A nyugdíjat, mely kizárólag
Végasza gyászos bukásodnak...
S a bús kérdést mos felteszem:
– Hát érdemes volt, Perczelem?!...

Hetivers

(A feltámadásról)

Midőn a kedves választáson
Megbukott a húsfazék,
Két kezem összekulcsolám én:
„Óh, hála néked, magas ég!
Dicső tény, vígan üdvözöllek;
Egünkről eltűnt mind a fölleg –
A magyar nemzet, mint olyan,
Feltámadt végre komolyan!”

Kiváló honfiúi kéj volt,
Nemzetszínű élvezet,
A választások elmúltával
Szerény szívem mit érezett.
És elhatározám azonnal,
Hogy áhítattal, buzgalommal,
A húsvét bájos ünnepén
Erről egy ódát zengek én.

Az idő eltelt, mint szokása
És most a húsvét ránk köszönt
És eredményez mint egyébkor
Alkalmi költemény-özönt.
S feltámadásról értekeznek
A lendületes vezércikkek...
Óhajtanám én is nagyon
Megírni tervbe vett dalom.

De haj – a nemzet bár meghozta
Magasztos, szent ítéletét:
Sugarait a hatalomnak
Itt még mindig Bécs hinti szét.
Bécs megneheztelt... Bécs nem enged...
S nézzük búsan az átkos csendet...
S habár kivágtuk a rezet, –
Tisza még mindig ügyvezet.

Feltámadásról hát hazudni
Tüzes ódát nem érdemes –
Kedves magyar, még mindig ott vagy,
Ahol a mádi – új nemes...
El van halasztva egyelőre
– Óh jaj – bizonytalan időre
A megható, dicső, csodás,
Szent nemzeti feltámadás...

Hetivers

Elértünk az édes
Május elsejéhez,
S a hon szíve még
Régi sebből vérez.
Száz nagy érdekünk már
Valósulást vár rég –
S a kitartó válság
Egyre dominál még.
Felhős, bús egünket
Mélabúsan nézem:
Magyarok Istene,
Mondd, velünk, mi leszen?
Hozza cikkeinket
A zeit és a Presse:
Minden vívmányunk ez –
Még a többi messze!
Béccsel, büszke Béccsel
Háborúban állunk –
S közben buzgalommal
Semmit sem csinálunk...
S az egész vonalon
Dívik e tény már ma:
Kőművesek közt víg
Krimicsau járja.
Május elsején ők
Lelkesen koplálnak –
S hallik vad moraja
Forradalmi dalnak...
...Mit törődünk vele,
S a hon száz bajával –
Hisz most szerteszét szent
Szenzáció szárnyal.
A lapot forgatjuk
Lázzal, szívdobogva:
Mi igaz, mi téves
Ebb' a nagy dologba?
Érdeklődünk tűzzel,

Késhegyig, halálig –
Az aranyos Ilka
Válik, vagy nem válik?
Mi lesz a hazával:
Bliktri! Majd elválik:
Az a kérdés: Ilka
Válik, vagy nem válik?
Ez az új nagy válság,
Úszunk benne állig:
Az aranyos Ilka
Válik, vagy nem válik?!...

Hetivers

Elöttem tinta és papír
S bemártva már a tollam:
De miről írok: – mindenütt
Szörnyű nagy nyugalom van.

A muszka virtus már lehült,
S nem működik a bomba:
Lassan-lassan bevezünk
Az uborka-szezonba.

A háború oly vérszegény...
(Vérlázító, hogy így van)
Togó és Rosztmicsoda is
Csak kéjutaznak vígan.

Nyugdíjba ment a nyugdíj-ügy,
Az izgató, a vonzó,
A Házban úntatón folyik
A szürke, monoton szó.

Halálítelve Bécsbe már
A hős Franciska asszony...
(S a nyájas olvasó sohajt:
Csak kegyelmet ne kapjon!...)

Az Ilka-válság is letűnt
Immár a napirendről –
A lóverseny ma már csupán,
Mitől a kedvünk lendül.

Ha versenyezni kezd a ló,
Pezsdül a pesti vére,
S villámoson, kocsin, gyalog
Kiront a versenytérre.

Nincs ideálisabb helye
Ennél a nagyvilágnak;
Az élet itt oly nagyszerű,
Hétköznapi is vasárnap...

Az életben mi rút, mi bús,
Itt nyoma sincsen annak –
Nincs osztályharc, nincs bűn, nyomor,
Ha a lovak rohannak...

A honfi nem törődik itt
A megható helyzettel:
A pénz, a pénz érdekli csak,
Mit egy szép lóra tett fel.

A gondolat, az eszme egy,
Mely minden embert áthat,
Egy érzés úr minden szíven:
A ló, a kedves állat.

De hej, az élet újra rút,
Ha véget ér a verseny...
– S e pontnál búsan véget ér
Egyúttal hetiversem.

Hetivers

A Dunaparton áll a parlament,
Áll egy bársonyszék büszkén odabent –
És áll a bús tény, áll kegyetlenül:
A bársonyszéken Tisza Pista ül.

„Itélt a nemzet” januárba bár,
S ma-holnap már nyakunkon lesz a nyár –
E frázis szerte hasztalan repül:
A bársonyszéken Tisza Pista ül.

Nincs már többség, mely pezsgőtől berug;
Az elnök Justh, Zoltán a mameluk,
S a Zoltán bár tenger köröskörül:
A bársonyszéken Tisza Pista ül.

Kik képviselték Bécs szent érdekét,
Januárban szét lettek szórva, szét...
S hazája ellen rendületlenül:
Tisza Pista a bársonyszéken ül.

Hiába int felé a zord ököl,
Szónoklatot hiába eszközöl
Jó Apponyi: élvezhetsz, honfifül –
A bársonyszéken Tisza Pista ül.

Röpül felé a sértés rút nyila,
 S ő néz közömbösen Pozsgayra...
 Fejére átok, gáncs, gúny raja gyűl –
 S Tisza Pista? A bársonyszéken ül.

 Kacéran ül ott s balfelé kacsint:
 „Nincs vesztenem mit. Ülök, mint a pinty!
 A fegyveretek visszafele sül –”
 Tisza Pista a bársonyszéken ül.

 Mi lesz a honnal? Mit hoz a jövő?
 Borús gondokkal telve mind a fő.
 Ő? Ő nyugodt. A világ összedűl –
 S Tisza Pista a bársonyszéken ül.

 Ha nem bukik meg pártja, rendszere,
 Már rég megtörtént vón’ a helycsere.
 Kiintrikálták vón’ alul, felül –
 S Tisza Pista a bársonyszéken ül.

 De ők megbuktak. Győzött a magyar...
 S diadalán búsan fejet vakar:
 A szent nemzeti vívmány egyedül –
 Tisza Pista a bársonyszéken ül.

 A kóbor napsugár az ablakon,
 Benéz a Házba mindenik napon:
 „Ah, semmi ujság”: – s fut kedvetlenül –
 A bársonyszéken Tisza Pista ül...

Hetivers

...És annyi balszerencse közt, s oly
 Sok nézeteltérés után
 Megérkezett a gyorsvonattal
 Bpestre báró Burián.

 S mint más ilynémű alkalomkor,
 A lap megírja valahány:
 „Uj fordulat: ma este megjött
 Bpestre báró Burián.”

 Kibontakozni jött a báró
 Más vállalkozó úr hiján;
 Bécsbül küldték: „Beszéljen velök
 Oh kedves báró Burián!”

 S búsan töprengni kezd a nemzet
 E szép kiküldetés mián:
 Miért utazik e hazába,
 Mi jogon, báró Burián?

Kikkel fürgén kísérleteznek
A válságban nap-nap után,
Mért egytől-egyig bécsi szerzet:
Galgóczy, Roszner, Burián?

Politikusban itt minálunk
Egyáltalában nincs hiány –
Mi a fenéért jön hát Pestre
Ujabban báró Burián?

A gondos Bécs e kényes ügyben
Valószínűleg fél talán,
Hogy másképp jár el majd egy honfi;
Nem úgy, mint báró Burián...

Hogy aki ismer, ért bennünket,
S velünk jár egy kálvárián, –
Érdekükben talál működni,
Nem úgy, mint báró Burián...

Oh, a magyar, az mind veszélyes,
Bécs-ellenes, kuruc, pogány
És szörnyű módon ritka közte
A finom báró Burián...

Kedves Bécs: már határozottan
Megmondta e hon, mit kíván –
S határozottan nem kívánta,
Hogy jöjjön báró Burián.

S a lap – mint szokta – írja ismét:
„Sok meddő tárgyalás után
Elutazott a gyorsvonattal
Bpestről báró Burián.”

Hetivers

I.

Semmi ujság nincsen
A politikában,
A szomorú válság
Csak folyik vidáman.

Homo regiusok
Pestre jönnek Bécsből
S mennek vissza Bécsbe
Egyre, szünet nélkül.

Honi férfiak meg
– Mit meséljem Önnek –
Egyre Bécsbe mennek,
S Pestre visszajönnek.

Küszöbén állunk már
Júniusnak, nyárnak –
S ők a gyorsvonattal
Még áprilist járnak.

E hónapot a hon
Járja, járja, járja, –
Ez kedves hazánknak
Bús Kálváriája...

Áprilist járunk mi
Vagy háromszáz éve,
Tudja a jó Isten,
Mikor lesz már vége.

Mikor jutunk el már
– Hisz már épp elég ez! –
A magyar szabadság
Május elsejéhez?!...

II.

Tiszát nem bántja csak
A jelen, a jövő:
Fogtechnikus baját
Fogorvosolja ő.

Hogy bátran fogja meg
A rút, a rossz fogat –
Fogtechnikusnak ő
Szép címet osztogat.

Az nem baj kérem itt,
Ha a beteg nyafog –
Törjön be, hogyha rossz,
A fog, a fog, a fog!

Itt nem számít a kín...
Mert mi a földolog?
– Megmondja szépen, ím,
Versem végén a rím: –
A cím, a cím, a cím,
S a jog, a jog, a jog!...

Hetivers

I.

Hogy Keglevichet leszurták elébb:
Buzgón a tettek mezejére lép
A szövetség, mely párbajellenes,
A szövetség, mely párbajt ellenez.

És valahányszor párbajügy esik,
Nyomába kél száz szövetségi cikk.
Ha vért szagol, hát párbajt ellenez
A szövetség, mely párbajellenes.

A lapban hogyha áll a bajvívás,
Alatta mindig ott a felhívás,
Amelyben bőszen párbajt ellenez
A szövetség, mely párbajellenes.

De foganatja nincs soha, soha,
A felhívásnak sorsa mostoha
És dül a párbaj, melyet ellenez
A szövetség, a párbajellenes.

De foganatja ne, ne is legyen:
Ó, mert hová lesz akkor – istenem! –
A szövetség, mely párbajellenes,
Mely abból él, hogy párbajt ellenez...

II.

A balti flotta tönkretéve,
A balti flotta elsüllyedt,
Japánországban újjongás van,
Oroszországban rémület.

Egész világ banzájt kiált most,
S Togó mestert dicsőíti –
De haj, Togó bús mindazáltal,
Egét ez nem deríti ki!

„Mit ér a győzelem, babér, mit,
Hogy méltányolnak a lapok:
– Óh jaj, – ha mint Oyáma, Eötvös
Károlytól kardot nem kapok?!...”

III.

Bombát kapott a csinos, vonzó
Spanyol királyka, az Alfonzó.
Egypár néző az áldozat, –
De Alfonzó épen maradt.

Épen maradt s most nappal-éjjel
A lapokat olvassa kéjjel.
Ah, mennyi hír, ah, mennyi szó –
Ez nagyszerű, ez bódító!

A kedves bomba ha merényel –
Fölér egy fényes fegyverténnyel:
A nagyvilág most – ez remek! –
Többet Togóról sem cseveg.

Ki ellen bőszen merényelnek –
Most imponálni kezd a gyermek.
És Alfonzó vígan kiált:
„Hej! bomba teszi a királyt!”

Hetivers

I.

Izzadva irtam akkor is,
Mikor dúlt január, –
Most kétszeresen izzadok:
Mert itt nyár.

Nagyon, nagyon meleg vagyok...
Jó vón' nyaralni már,
De pénzt hevével nem hozott
A nyár, a nyár.

Nagyon, nagyon meleg vagyok...
És pénzem nincs – mi kár! –
Hát hidegen fogadlak én,
Oh nyár, oh nyár!

Akinek Isten pénzt adott,
Most arra Tátra vár;
Én, sajna, Pesten töltelek,
Oh nyár, oh nyár!

...Fölösleged eltenni most
Bárcsak lehetne, bár:
És fűtenem télen vele...
Oh nyár, oh nyár!

Ó, mert szobám nagyon hideg,
Ha jó a január –
S télen sóváran suttogom:
Oh nyár, oh nyár!

Nyáron hidegre nem telik
– Szomorú, ugyebár? –
S télen hevedre nincsen pénz,
Oh nyár, oh nyár!

II.

Norvégiában a minap
– Mily szörnyű gondolat! –
Oszkár királyt, norvég királyt
Elcsapták, mint olyat.

És semmi harc és semmi vér,
Semmi romantika...
Szegény király dühös lehet,
Akárcsak egy bika!

A trónon mélabúsan ül
– Oh gyászos, árva sor –
És néha-néha fölsohajt:
„Seckerhets tendstichor!...”

Egy értesítés jött csupán
S oly szürke az irány:
„Tudatjuk tisztelettel önt,
Hogy ön már nem király.”

Hőskölteményt hogy zengjenek
Ez ügyről valaha?
Oszkár, rajtad kacagni kell,
Kacagni: hahaha!

Kacagni? Nem: a száanalom
Fog el e tény miatt:
Szegény király – most már csupán
Egy országa maradt!...

Hetivers

Ezek az ügyvivő legények:
Az átmenet-miniszterek!
És élükön Bécs szent kegyének
– Fejérváry úr tiszteleg.
Ezek az ügyvivő legények,
Személyük már ma nem talány:
Rettegj tehát szegény hazám!
Rettegj, mert elől ügyvisz – nézd meg –
Fejérváry, a kapitány!

Ezek az ügyvivő legények,
Hetten vannak, hazám, heten!
Szemeim rajtuk honfi-kéjnek
Szent tüzével legeltetem...
Ezek az új kormány-legények
Már nincsen köztük Talián,
S a többi vén... mind elmenének,
S az új mind ifjú, hős, titán,
Vezérli bőszen nemzetének
Fejérváry, a kapitány.

Ezek az ügyvivő legények,
Bámulja őket a haza,
Méláz betűin mind nevének:

„Ni! hát ez is élt valaha?”
Homályos, szűzi, titkos lények,
Nevük nem forgott még vitán,
Nem érte sár, gúny, gyanú, véték,
Nem tudni: gazdagok? szegények?
Egyet ismer mindenkit tán:
Bárcsak ne ismernénk úgy téged
Oh Fejérváry kapitány!...

Ezek a darabant-legények...
Előkelő, finom fiúk,
Mind kész szolgálni nemzetének,
Ha mások híján bajba jut.
Ezek a darabant-legények,
Az abszolutizmus-nyitány...
– Csak nyissatok be bátran, kérlek,
Volt már darabantunk egynéhány:
Emlékeztek az ügyre tán?
Így repültök majd, ti szegények:
Szánalmas ügyvivő-legények,
S te, Fejérváry kapitány!...

Hetivers

I.

Bejött Fejérváry,
Kiment Fejérváry –
Hm, hm... a magyarral
Nem lehet elbánni!

Bejött Fejérváry
És hat darabantja;
Póru jár ám szörnyen
E kitűnő banda.

Gúnykacaj meg átok
Támadt körülötte,
Elegáns frakkjukat
Pozsgay leköpte.

Nem fogadta őket
Semmi rokonszenv-jel:
Udvariatlanul
Lehurrogta Lengyel.

Lengyel s mind a többi,
Justh is zoltánná vált...
Ah, Bécs, itten többé
Nem rendezhetsz már bált!...

Bejött Fejérváry,
Kiment Fejérváry...
Kit küld most a császár?
– Ráérünk mi várni!

II.

A drága szép automobil
Röpül az úton, mint a nyíl.
Ki benne ül, ah, az maga
A bájos, isteni Zsazsa!

Száll, száll vígan a díszes töf-töf,
És közben dúl, dönt, gázol, lök, döf.
Ha valakit útban talál –
Abból halál lesz, bús halál!

A hősie automobilnak
Tetteiről a lapok írnak.
Itt egy gyerek, ott egy gyerek –
Tegnap azt, ma ezt ölte meg.

És fölzudúl rá a haza:
Micsoda dolog ez Zsazsa?
Szegény Zsazsának a lapok
Szereznek sok-sok rossz napot.

Ez eljárás nem méltó hozzá...
Oh, bár a sors utamba hozná!
S ha a töf-töf elém suhan,
Aláfeküdnék boldogan.

Az isteni, a Nagy Zsazsáért,
Mért ne szenvednék én halált, mért?
Ki tudja, – hátha Néki ez
Egy percnyi örömet szerez?...

Konti temetésén

Az őszi szél sohajt, s az égből
Pereg a könny a koporsóra...
(Egy sablonos carmen lugubre-t
Mily könnyű volna
Dalolni róla!)

...S míg hull a holt levél az ágrul,
S míg őszi szél ringatja a fát:
Hallani vélek egy könnyűvérű
Forró melódiát
A sírokon suhanni át...

Mintha derű szállana lopva
A holtak szomorú honára...
S ahány levél hull a bohémnek
Hantjára halkán muzsikálva:
Mintha üde babérrá válna...

Abdul Hamid dala

*Abdul Hamid takarékosági
szempontból redukálta háremét.*

Allah veletek gyönyörű odaliszkok,
Te szőke, te barna, te rőt:
Elküldök ezennel száz szeretőt.
Leszállítom én, mert túl nagy a létszám –
Allah veletek csodanők...
Sóhaj ered pici ajkaitokrul;
Hej, kínos az ügy nekem is.
Nehéz a szívem most, ámde, szavamra,
Nehéz ma a pénzügyi helyzetem is.

Allah veletek gyönyörű odaliszkok,
Kevés a piaszter, szörnyű kevés,
Nem futja a pompa, a költekezés:
Fölfalja egészen az udvari büdzsét
A toilette, az ivás, az evés.
Ahol lehet, ott spórolni muszáj ma
S hárem ügyében sajna, lehet
És csődbe jut íme a földi mennyország,
És dobra kerül száz kis kerevet.

Allah veletek gyönyörű odaliszkok,
Nézlek titeket most szóտalanul,
Mind, aki már nyugalomba vonul:
Tündércsapatát a bűbájos időknek,
És szemem lassan könnybe borul.
Multak csodaillata száll körülöttem,
Valaha voltam ifju, bohó,
Csupa tűz, csupa láng... vágy, mámor a vérem –
De hol van a tavalyi hó?...

Allah veletek gyönyörű odaliszkok,
Messzesuhantak az ifju napok,
Fáradt, szomorú vén bácsi vagyok.
Eléri az ősz a dicső padisaht is
És nő szeme rája hiába ragyog...
Sok vagytok a jóbul szép szeretőim:
Emlék ma a nagy szerelem –
Ó mit akartok: százan egy ellen,
Kinek reszket a térdem s szürke fejem...

Allah veletek gyönyörű odaliszkok,
A szerelem vár kint titeket,
Menjetek, ott kinn élni lehet.
Hervad a rózsza, ha nem süti napfény –
Szép üde nők Allah veletek...
(– Kevés a piaszter, de ifju ha volnék,
S volna a vérem még lobogó:
Ily könnyen a száz nőt el nem ereszttem –
De hej, hol a tavalyi hó?)

Tisza Bécsben

1.

Az óra fut, az óra száll,
Hát újra látlak, Arzenál.
Halkulva fut a mozdony, ím...
Köszöntelek, szép, drága Wien.

Igaz, már senki sem vagyok,
De lelkem mégis felragyog
A múltak szép emlékein...
Oh, Kaiserstadt, oh Burg, oh Wien.

2.

A Ringstrassen egy burgzsandár
A szemembe nézett...
Sőt – szavamra! – szalutált is,
Mennyei ígézet...

Szalutált ah! A burgzsandár,
S én reszkettem kéjben,
Ösmer még engem a Burgból,
– Nem hiába éltem!

3.

A császárnál megfordulnak
Mindenféle népek...
Hát uralkodóm elébe
Én már sohse lépek?

4.

Egy fiakker... Mint a villám...
Benne Fejérváry..
Bajsa hegyén mosolygás ül...
S nekem itt kell állni...

Nézem... Nézem, mint gördül be
A Burg udvarára...
S eszembe jut: Tegnap nekem,
És jaj!... neki máma!

5.
Merengek, sírok egymagam,
A gyönyörű múlt odavan.
A burglakáj már rám se néz...
A vaskézből lett gyöngé kéz.
Oh Pitreich, Golachowski, Beck,
Hogy a jó isten áldja meg!

Alfonz dala

Alig vagyok tizennyolc éves
S máris spanyol király vagyok.
Ez velemszületett sajátság
És kötelesség ez a jog.
Uralkodónak készítettek
Elő engem. Ezt így muszáj.
Egy zöld jogász volnék csupán ma,
Ha nem volnék király.

Alig vagyok tizennyolc éves
S király vagyok, fenséges úr,
Kabátomon ragyog sok érem
És gond tüskéje sohse szur.
Aranypénzen pompázik arcom.
Bár nincsen rajta semmi báj –
Határozottan csúnya volnék,
Ha nem volnék király.

Király vagyok s egész világon
Nyilvántart engemet Klió,
Amit beszélek és csinállok,
Az született szenzáció.
Mesél a fáma rólam egyre
És ismer minden földi táj –
Ehhez zseninek kéne lenni,
Ha nem volnék király.

Király vagyok s utazom ebben,
Így szabja meg az etikett,
Fölkeresem Párisban, Bécsben
A bácsikat s a néniket,
S a perronon képemre mászik
Egy számmal egyenrangú száj...

Hej, kis grizettel csókolóznám,
Ha nem volnék király.

S midőn robog hintónk az utcán,
Bámúl ezernyi nagy tömeg,
De őrzi kétszerannyi rendőr
Tizenharc éves bőrdet.
Fenyeget bomba, tör, revolver –
A népnek nem tudom, mi fáj...
Jár-kelnék gondtalan, vidáman,
Ha nem volnék király.

De van egy szörnyű, rút merénylet.
Mit elkerülni nem lehet:
Király vagyok, tizenharc éves
S már eljegyezték engemet.
Mely a szerelemet is kikösse,
Az etikettben nincs szabály...
Varróleány után futkosnék,
Ha nem volnék király.

Menyasszonyom, kit rám kiszabtak,
Velem közömbösen rebeg.
S találgatom buzgón, hogy nálam
Vajon hány évvel öregebb?
Ifjú vagyok, szeretni vágyom,
S módomban ez az egy nem áll...
Mily boldog zöld jogász lehetnék,
Ha nem volnék király!

Legenda

A pontos, éber falinaptár
Hullatja buzgón levelét,
Elszáll az év és – régi nóta –
Repül a kurta földi lét.
S a nagyvilágon – bár az élet
Harag, gyűlölség és epe –
December végén egyre eljő
A „szeretetnek ünnepe”.

...És fönt a fényes mennyvilágban,
Hol minden tiszta, béke, csend,
Ilyentájt kínos föltünést kelt,
Mily nagy a láрма idelent.
Krisztus végül Péterhez fordul:
„Öreg szógám, nem volna jó
Némi tapasztalás okából
Egy földi expedíció?”
A föld, az nem rokonszenves hely,

Egy percre elborul szeme,
De oszt' loyalisan szól Péter:
„Nincs kifogásom ellene.”

...A nagy körúton járnak-kelnek
Szent Péter és az Úr fia.
Fejük körül vibrál szelíden
A láthatatlan glória.
És nézik, nézik mélabúsan
És nincs fogalmuk róla, mért:
Dzsiu-dzsicuzva küzd az utca
Egy-egy fenyőfa-részletért.
A nagy körúton össze-vissza
Zsibong a körpump: „Öregem,
A szent karácsony alkalmából
Mit vesz nekem, mit vesz nekem?”

Olvasni kezdi Péter aztán,
Amit közzétesz száz plakát;
„A Megváltó nagy ünnepére
Vegyünk cipőt... ékszer... boát...
Manzsettagomb... kalucsni... purgó...
Szent alkalom, s olcsó az ár...
Istennek tetsző e három szó:
Gumi, Reisner, Harisbazar...”

Egy kávéházba tértek aztán.
Mert el voltak fáradva, mert,
S eléjük tett a fürge pincér
Egy pikkoló-kapucinert.
A szomszéd asztalnál két borzas.
Piszkos poéta csevegett,
S a társalgásbul búsán hallják
A jövevények ezeket:
„...A karácsonyi számok... mester:
Ötmilliónyi oldalon...
Dicsértessék a Jézus Krisztus –
Elhelyezem néhány dalom!”

S hogy földerül a szent, nagy este,
S fényben fürödnek a falak,
Az égiek a trottoáron
Lassan, némán bolyonganak.
Köröskörül zsibongva jön-megy
Robotbul egy, mulatni más
S kis proletár ordít didergőn:
„Nagy karácsonyi kiadás!”
Egy ablakon Péter bepillant:
„Hát megbocsátottak? ...Na lám –
Uram, ma este helyet foglalasz
A hébereknek asztalán.

Ott csillog, nézd, a karácsonyfa,
A kedves, eleven fogas,
Ki villanyfényben áll alatta,
Mind oly vidám, oly boldog az –
Az ágakon száz finom eszköz:
Kodak, revolver – oh egek –
Szivarkatárca, drága részvény
És nagyreményű sorsjegyek...”

...A nagyszerű karácsony-üzlet
Tombol zajongva mindenütt
S valami fájó, vad nyilallás
A Megváltó szívébe üt.
Némán sohajtva nézi Pétert –
Tán ezt mondják a szent szemek:
„Szegény anyám, ha tudta volna,
Dehogy szült volna engemet!”

Karácsony

Születésnapja volt Krisztusnak
E hó huszonnegyedikén,
Írt róla mind a száz poétánk –
Miért ne írjak éppen én?

A karácsonyról verset írni
Az megható, az oly csodás,
Az szent és tiszteletreméltó,
S ellene nincsen kifogás.

A karácsonyról verset írni
A leghálásabb feladat,
A költő tollát készen várja
Minden körülmény és adat.

A karácsony a legszebb téma:
A szeretetnek ünnepe –
Elragadók vagyunk ilyenkor;
Mézzé lesz bennünk az epe.

A bárány és a farkas ekkor
Könnyek között kezet szorít,
A cárt csókolja a mikádó,
S Bokányi mester Apponyit.

Lueger lelkes cionista,
Bécs csókokat dobál reánk
S egymást dicsőítik színészek
És primadonnák egyaránt.

Ah, csupa béke, megbocsátás
Ilyenkor lent az életünk:
Imába foglaljuk a kormányt,
S a főispánra sem köpünk.

Karácsonykor szeretjük egymást
Buzgón, kérlelhetetlenül –
Krisztus, te fönn ezt konstatálod
S szíved bizonnal földerül.

Te glóriás, szelíd Megváltó,
Te csupa jóság, szeretet:
Bocsásd meg hát ennek fejében
A karácsonyi verseket!

Zichy Jenő bucsuja

*(Zichy Jenő gróf megrendült egészsége
helyreállítása végett Afrikába utazik.)*

Isten veled hazám, bátrak hazája,
Isten veled te hölgy, sőt hölgyikék:
Én most huzamosabb tartózkodásra
A legsötétebb Afrikába mék.
Ha visszatérek, boldogulva, hon,
Új szépeket lássak aszfaltodon.

Hogy eltávozom e nehéz napokban
Édes hazám, ez, érzem, nem erény;
Tudom, bajod ezidőszerint sok van,
S ha itthagylak, hiányzom neked én.
De nemcsak honfi: férfi is vagyok,
S mint ilyet, erőm kissé elhagyott.

Az életnek amennyi bája, élve,
Illata, finom édessége van;
Költséget, fáradságot nem kimélve
Fürödtem benne hej, szorgalmasan.
S emellett a közért is lángolok –
Egy Zichytől ez igen szép dolog.

Karom ma záptojást ragadni gyenge,
S torkom nem bírja, sajnos, most a szót;
Érzem a rózsák töviseit rendre...
Adj hát hazám egy kis vakációt!
Isten veled, te felhős magyar ég –
Írd meg riporter: Afrikába mék.

Ah, Ázsiát már háromszor bejártam,
– Miről különben több művem beszél –
Bejártam, mint szakember, buzgón, bátran,
S boldogságom többek közt a veszély.
Az ősmagyart hiába kutatám –
De néhány új magyar lesz ott ma tán.

Hej, a nagy útnak kalandszomjjal telve,
Ujongva, frissen vágtam hajdanán...
Nyakam köré ma sál vagyon tekerve,
S a drága express ringat majd magán.
Mint szoknyavadászt kolportál Klió –
Ott más prédám nem lesz, mint víziló.

A fekete fehérszemélyek ottan
Pihenni hagyják szenvedélyemet,

Üdülök, míg kilókban gyarapodtam,
Míg munkabírón megtérnem lehet:
Míg ismételten szeretnem szabad
A szép hazát s a szép leányokat.

Isten veled hazám, kit úgy imádok,
Várj rám, míg veled ellenállhatok,
S ti ellenállhatatlan kicsi lányok,
Bocsássatok meg és... és várjatok!
Ha visszatérek, boldogulva, hon:
Új szépeket lássak aszfaltodon.

Hangok az állatkertből

I.

Az állatkertbe ah, silány, rongy
És megható az állapot:
Öregek, búsak, megrokkantak
Az állatkerti állatok.

Az egyiket köszvény kínozza,
A másik paralitikus,
Szóval, minden kór képviselve...
S a helyzet szörnyen kritikus.

Az állatkertben már az állat
Fölösleges lim-lom csupán –
S ha az isten is úgy akarja,
Kipusztul mind egymásután.

Így rendbe jő az állatkert majd,
– Búsulni semmi ok ezen –
Mert benne helyreáll a mérleg:
Se kert, se állat nem lesz.

II.

Nincs nőoroszlán, csupán hím,
S nincs hímmedve, csak női medve –
Mindkét fél el van keseredve.

Kínos sovárgásban remeg
Az oroszlán s a medve lénye;
Elvégre szeretni is kéne!

És mit tesz isten, Ámor isten:
Egyszer az oroszlán, a medve
Egymásra néz fölmelegedve.

A vérük forr, a vérük lázong –
Szerelmesen egymáshoz kúsznak,
S a viszonyokkal megalkusznak...

III.

A sivatag királya
Miért oly mélabús?
Hiába áll előtte
A drága marhahús.

Mit ér a büszke cím, rang,
A dicsőségteli –
A sivatag királya
Nem tud emészteni.

„Mért nem tudok beszélni:
– Gondolja s elborúl –
Ah, szódabikarbónát
Kérnék Lónyaytul.”

IV.

A párducketrecben
Sóhajtnak, nyöszörögnek –
Egy párduc néz elé
Anyai örömöknek.

A párduc rozoga,
A csontjai zörögnek,
Aggódva vár szegény
Jöttére a kölyöknek.

...Nubia párduca
– Ez komoly dolog, ez tény –
Egy gyáva nyulat szült
Egy csúnya téli estén...

Edvárd király szivaroz

Szomorú kis kommunikék
Röpködnek rólam a világban:
A torkom egyre fáj – nagy ég! –
S a múltkor sánta lett a lábam.
A nyájas olvasó ellágyul,
Sóhajtvá súgja annyi száj:
A torka fáj, a lába biccent,
Edvárd király, szegény király!

Egymásután a doktorok
Számomra zord receptet írnak;
Hogy talpraálljon a torok,
Ajálják ezt is, azt is írnak.
Egy óriási állam reszket,

Midőn a trónnak torka fáj –
S konzilium döntötte el ma:
Ne szivarozzon a király!

Türelmes páciens vagyok,
Ki gyógyulás után sóvárog –
De értetek, jó szivarok,
Most Aesculappal harcba szálllok,
Ti finom, illatos havannák,
Nem, nem mondok le rólatok:
Drágábbak vagytok én előtttem,
Mint száz egészséges torok.

...Hajdan divatkirály valék,
Az össz-szabókat dirigáltam;
E csillogó kor oda rég.
Hájas, vén spíszbürgerré váltam.
Kártyáról, nőről is lemondtam,
A szívem csöndesen ketyeg –
De szivarozni, azt tudok még
És szivarozni szeretek.

Nincs passzióm ma semmi más,
Csupán, hogy a kék füstbe nézek...
A szivar füstje szép, csodás,
Az poézis, mámor, ígézet.
Midőn a füstben elmerengek,
Szétfoszlik benne a jelen
És vén szívemben újra ott ring
Az ifjúság, a szerelem.

Ha száll a kék füst: ép a láb,
Leszek gavallér wellszi herczeg...
Oh édes, oh idilli percek!
Divatkirály vagyok tovább...
Marienbad eszembe nem jut,
Hasamról elillan a háj...
Professzorok, ne tiltsátok meg,
Hogy szivarozzon a király!

Hordárok audienciája

– *A Kont 97638-ik paródiája.* –

*A bécsi Burghan tegnap
száznégy hordár volt császári
audiencián. Lueger ellen pa-
naszkodtak, hogy nem ad
nekik igazolványt.*

Száznégy magyar a Burgba tart,
Kihallgatásra kész,
Helyet mutat szépen nekik
A jó császári kéz.

Hordárok ők, vagy trógerek,
Mind vézna, csupa csont –
A császár szembe ülteti
Vezérüket, a Kohnt.

„Gyerekek – így szól nyájasan –
Miben segíthetek,
Csak nem vívmányért jöttetek,
Miként a pestiek?”

És megszólal Kohn, a vezér,
– Zsargonban foly a szó: –
„Fölséges úr, az állapot
Siralmas, megható. –

Kiutasítnak innen, ó,
Mert magyarok vagyunk...
De szeretjük nagyon mi Weant,
Mi Wean maradunk!”

Kaiser, engedd meg ezt nekünk,
Mert Weanban élni szép...”
– S a császár meghatva nagyon,
A Kohnhoz odalép.

Vállára rakja a kezét
Szeméből könny pereg,
Ó trógerek, ó trógerek
Ti kedves trógerek!

Andrássyt most dobtam ki épp,
S vele egy nemzetet...
De titeket? Ezt nem teszem,
Ezt tenni nem lehet.

Maradjatok Weanban csak,
Ti jó kis magyarok,
Bár csak trógernek jönne mind,
Akiket akarok!...

Maradjatok Weanban csak
Lojális trógerek,
Közel jövőben veletek
Talán sokat nyerek.

Ha abszolutizmus lesz s megy
Fejérváry, a vén –
Minisztereknek küldelek
A Lajtán-túlra én!...

Kaffka! Kaffka!

*Haladópartiak híresztelik,
hogy Kaffka László minisz-
teri tanácsost kinevezik
Budapest királyi biztosává.*

Egy név csendül meg a lapokban újra,
A Kaffka...
A téli szél a honban szertefujja:
Ah, Kaffka...
Mindenki tudja, hogy ki ő,
A Kaffka:
Egy szörnyű úr, egy rémítő,
A Kaffka.
Ő itt az állandó mumus,
A Kaffka.
A hon miattad mélabus,
Óh Kaffka.
Ha vármegyét vizsgálni kő,
Jön Kaffka,
És osztogat fegyelmit ő,
A Kaffka,
Vizsgál, fölterjeszt és rovancsol
A Kaffka,
Itélkezik, büntet, parancsol
A Kaffka...
S amerre jár völgyön-hegyen
A Kaffka,
Utána száz sóhaj megyen:
Óh Kaffka...
Egy név csendül meg a lapokban újra,
A Kaffka,
A téli szél a honban szertefujja:
Ah, Kaffka...
Klió mindenkit elfeled,
Óh Kaffka,
De örökké virúl kegyed,
Óh Kaffka!
Igen, ön lesz idestova
Óh Kaffka –
A modern isten ostora,
Óh Kaffka, óh Kaffka!...

Az ágyuk

*Montenegró Olaszor-
szágtól egy hegyi üteget
kapott ajándékba, mire
Ausztria Abessziniának
küldött ágyukat.*

I.

„Ha te ütöd az én zsidóm...” –

Ez ismert kiáltással

Abessziniának ma Bécs

Néhány ágyut nyújt átál.

Holnap jön majd Itália,

Nem hagyja magát ő sem

S ad Montenegrónak megint

Egy ajándékot bőszen.

A negyvennyolcból nem enged,

Tudom, a büszke osztrák –

És Bécsből Abessziniát

Sok jóval elhalmozzák.

A drága játék hosszú lesz,

Hosszú, talán örök –

És Menelik és Nikita

A markába röhög.

II.

Lövésre használták csupán

Az ágyut eddig –

Most másra kezdik.

Egymás orra alá vele

– Ez sok gyönyörnek –

Ma borsot törnek.

III.

Goluchowski arca derült lesz,

Szól boldogan:

„Ezt jól csináltam, nagyszerű ez,

Most rendbe’ van –

Amit a multkor elveszték én

A szerb-bolgár vámon:

Népszerűségem az ágyuk révén

Most megtalálom!”

IV.

Ausztria, ó ne légy könnyelmű:
– Bár Olaszország megpukkad –
Óh Bécs, ne nyújtsd át Meneliknek
A drága finom ágyukat.

Ha a bemasírozás itt lesz,
Ha jó az Armee, a büszke had –
Mivel fogsz majd szétlőni minket,
Ha odadod az ágyukat?

V.

Ó mennyi ötlet, mennyi ész,
Ó mennyi fifika –
Nem is tudtam, hogy ily ravasz
A külpolitika.

Eddig oly ünnepélyes volt
S komor, mint egy bika –
S most a kedély terére lép
A külpolitika.

Hódolat illet meg csupán,
Nem pedig kritika –
Csak szállíts témákat nekem,
Ó külpolitika!

Dalok a feloszlatásról

1.
A tisztelt Ház feloszlik hétfőn,
Feloszlik, mint egy holttetem –
S az épület szól mélabúsan:
„E hét jól kezdődik nekem!”

2.
Egy új honatya kesereg:
A fene egye meg!
Megválasztottak tavaly engem
S azóta szörnyű csendben,
Azóta elátkozva élek:
Sohsem beszélek!

A választásom vagyonba került
És föltünni nem sikerült.

Kiadtam őrült összeget –
Most érte mit vegyek?

Híres, neves fiú nem lettem,
Mint honatya halvaszülettem.

A fáma rólam csunyán hallgat,
Álmok, remények, ah, megcsaltak.

A kurir hétfőn egyet int –
S kezdhetem elülről megint!

3.

A portás szól:

– Ezt szeretem,

Bécs dolga jól esik nekem.
Feloszlatják a Házat folyton,
Húzom a pénzt s nincs semmi dolgom.
Kis forgalom és nagy haszon –
Rivierára utazom.

4.

A hon ma gyógyulásra éhes
És gyógyulást vajjon mi ad? –
Kristóffy buzgón engedélyez
Kedvenceinek patikát.

A haza egyre betegbb lesz
S így egyre több patika kell –
Kap rá jogot, ki jó, ki kedves,
S Kristóffyhoz megy érte fel.

Patika Pesten száz meg száz van,
Sőt van már ezer meg ezer,
Patika lesz már minden házban,
A költőnek higgyétek el.

S mi lesz a tisztelt Házzal, kérem,
Mit bezár a közel jövő? –
Ahogy én Kristóffyt ismérem,
Kiadja gyógyszerértárnak ő!

Bánffy föltámadása

– Szabadon, Arany János után –

1.

Pár szó nyilallott a hazán keresztül,
pár röpke szóban annyi rémület:
„Ha Bánffy ki nem rántja a hinárból,
az alkotmány – se hozzád, se túled”...

Az első hír, midőn a szót kimondta,
önnön hangjától visszadöbbene;
Haját tépdeste a bős honfi bánat;
„Nincs a koalíciónak istene!”...

2.

Emlékezünk: – remény ünnepe volt az,
mely minket e mély gyászba buktatott;
Andrássyt vártuk a husos fazékkal, –
és jött a hír: – Bánffy föltámadott...
„Föltámadt Bánffy” – Hah, hogy tündökölnék
e szörnyű hírre a havas mezők!...
S a koalíció búsan megvonaglik:
– Élünk-e hát mi, hosszan éhezők?”...

3.

Megronta bűnöd és a régi átok,
beteg valál s nem érzéd, oh magyar;
és jöttünk mi, a koalícióval,
mely ápol, meggyógyít és – eltakar.
Tiszát legyűrvén, küzdünk a fazékért
és egybeforrt szívünk, agyunk, eszünk;
Nem bírt velünk a „darabont-szemétnép” –
s most Bánffy báró által elveszünk!

4.

Midőn riadtan kezdtünk leszerelni,
behúzván a dac tépett zászlaját,
jött Bánffy, br... hogy ő gyógyítja meg majd
e hosszú alkotmányos nyavalyát.
Ezer bajunk közt ő találta meg most
a formulát – ő lesz a foglалó;
s a koalíció örökre elvész,
mivelhogy – taktika nélkül való!

5.

Már ég az oltár, – Bécsig elvilágít,
és rajt a nemzet alkotmánya ég...
Föl újra nép! Föl tiltakozni, Pestre:
van birkapörkölt itt, ha köll, elég!
Oh, oltsuk e tüzet: – s ha nincs elég víz,
hadd folyjon rá patakban honfivér;
Mert az csak tűrhetetlen, hogy e Bánffy
ha Kolozsvárra megy, hát – Bécsbe ér?!

6.

Ha el kell bukunk, – hah, minő tanulmány!
ha Bánffy győz, – hah, minő áldozat!
Inkább pusztuljon el a szent alkotmány,
mintsem hogy néki adjunk igazat!...
A kibontakozást mi is akarjuk,
de hogy ő célhoz érjen, – nem, soha!

Mert élni, félni, fázni vaskezetől
nehéz sor ez és szörnyen mostoha.

7.

Hah, mily sivár jövő, ha újra ő jön,
ki kürtöl és lerogy a régi fal,
Ki nemzete szívét összhangba hozza
s megbékíti uralkodóival;
Ki győzni népét csellel is szorítja,
kit félve gáncsolunk, mivel igaz,
Ki sovinizmus lángját egyre szítja, –
elég... a példa fáj már: Bánffy az!

8.

Ha ő jön – a mi eszménk visszacsökken,
és szörnyen megnő az ő tábora;
A „Kisdéd makk” merész sudárba szökken
és megújul a „Tíz szobor” kora...
Kibékül ismét nemzet és királya, –
de hajh! mi akkor meg nem élhetünk!
Küzdjünk tehát, – mert Bánffy, br... halála:
ha nem a hon, – de a mi életünk!

Az esküvő után

– *Jelenet a hálósobában.* –

Longvorth:

Alice... e percre oly rég várok
Epedve, sóvárogva... jer,
Cuppanjon csók, száz és ezer –
Férjed vagyok, szerelmes párod.
Nászéj varázsa zsong körül,
Óh jöjj, Alice, szeress, örülj.
Fülünkbe dúdol száz pajkos kobold,
Nem lát meg senki, csak a hold...
(*Megöleli.*)

Alice:

Menjen, hagyjon magamra, kérem.

Longvorth:

Ah, föllépett a szűzies szemérem?
Hallgasson hát meg, ésbontó Alice...

Alice (sóhajt):

Ah, Istenem!

Longvorth:

Szentséges ég, de hisz
Maga mélázik, maga szomorú –
Nászéjszakán nem stílszerű a bú.

Oh, mondja meg – hisz szenvedek miatta –
Kis bohó, tán a lánykorát siratja?

Alice:

Igen, igen... a boldog, szép idő
Jutott eszembe, kedvesem,
Ezért csillog szemem most nedvesen.
Mert rémítő,
Kétségbeejtő a dolog:
Óh fáj a szívem, sír a lelkem,
Midőn most arra gondolok,
Hogy eddig folyton szerepeltem...

Alice voltam, Rooseveltt Alice,
Ismert az ég, a föld, a víz.
Éjjel-nappal foglalkoztak velem
Délnyugaton és északkeleten,
Írásban-képpen,
Lámpánál és sötétben.
Utaztam buzgón erre-arra
– Hisz utaztam az utazásra –

Az ember mind kíváncsi marha,
Mind lázba jött, Alicet ha látta.
Minden szeszély, minden kis hóbot
Előkelő szenzáció volt;
Nem fáradtam kérem, hiába:
Imádtak engemet Kínába'
És túl a Dunán Baranyában...
Rajongtak értem mind, mind valahányan.
A hírlapok számára készült
Minden mosolyom, mindenik szavam –

És szép napom most elsötétült,
A nyilvánosság odavan!
Hol a zaj, lármá, moly körülhízelgett? –
Egy fontos aktus foly le máma
S mitsem tud róla majd a fáma:
Nem látok itt egy árva lelket!
Az izgató mézeshetekben
Garmondból nem szednek ki egem...

A suttogásunk csöndbe száll el,
Az éjszakáknak miljom csókja
Akárcsak el se cuppant vóna –
Ha nem teszi közzé a kábel...
Kiből a reklám szerteszárnyal,
Ki rólam föl már annyi port vert –
Mért nem hozott kérem magával –
Nászéjszakánkra egy riportert!

A pártpolitikához

Bolond beszéd, hogy egyre veszünk,
hogy jön az összmonarchia,
hogy nem bírjuk közös keresztünk'
és összeroskad Hunnia!

Hogy alkotmányunk pusztulóban,
s veszélyben a haza, – nem áll;
bár nyögünk a reakcióban,
közel van már az ideál.

48 előtt mik se voltunk,
írott malaszt volt szent jogunk;
„moriamur”-ral udvaroltunk,
hogy „Provincz” ne legyen honunk.

Hogy ettől lázra gyúla testünk,
kockáztatunk: – éltet, vagy halált!...

A túlerő előtt elestünk: –
de a krízis javunkra vált.

Az osztráké lettünk egészen,
míg 67-ben jött Deák:
s a király, békülésre készen,
elismeré a nép jogát.

Amit kívívtunk, – csak közösség:
de szolgaságnál jobb az is;
hát „zsarnokság”-ról szó ne essék,
mert ez a szép frázis – hamis!

A múlt, az elmaradt mögöttünk,
most lettünk nemzet és haza:
magyar király lőn úr fölöttünk,
s mi lettünk trónja támasza.

Mit addig maga vitt az osztrák,
az közös ügy ma, jog szerint:
s ki addig mit se hallgatott ránk,
felénk ma szorongva tekint.

Mert bármi gáncsot vet, hiába!
halad előre a magyar;
ha erejét veti jogába: –
az történik, mit ő akar.

A 67 jogán, ha állunk,
nem lehet nekünk ártani:
ha 48-ra vissza szállunk, –
lehet... sötétbe ugrani.

Kár hát oly vadúl osztogatni
a frázist... köll is ahhoz ész!
Mi sem könnyebb, mint gyujtogatni:
de oltani... haj, az nehéz!

Savanyú

Ismét több lesz eggyel nekünk
Külföldi jelesünk,
Ujjé –
Külföldre mén Savanyu J.
Mégfésülik, megmossák
S működik majd, mint látványosság.
Ajánlatot tett neki, ó
Egy impresszárió.
Pedig őt szerződtetni kár volt –
Derék, őszinte, nyílt betyár volt.
Ő célba soh'se vett
Árvákat és szegényeket.
Csak gazdagokat ölt, rabolt, –
Sablónos, szürke figura volt.
Rosszul számít ön, impresszárió –
Savanyúból nem lesz szenzáció.
Óh impresszárió, ön állat,
Itt sokkal jobb seftet csinálhat:
Nézzen körül egy percre csak –
Vannak itt alkalmasabb férfiak.
Nemzetéhez mindegyik hűtlen,
Bitorolt tárcá van kezükben.
Lopnak, garázdálkodnak, ölnek,
Koldusok kenyérére törnek.
Savanyúnál mind különb rabló...
Tableaux!

Tavaszi strófák

1.
Tavas van újra, szép tavasz,
Már nincs hideg, már nem havaz,
Fúj március meleg szellője –
S a kormány fázik tőle.

2.

A rikkancs sóhajt: Óh egek,
Az idő kint szelíd, meleg,
Nincs tél, nem fázom végre, nem –
S Kristóffy most fűt be nekem.

3.

Mindenki boldog márciusban,
Csak Fejérváry jár-kel búsan:
„Nézlek, nézlek, hiába nézlek,
Deli, csinos magyar legények.
Itt a tavasz, a nap vígan ragyog –
S nem soroztathatok!”

4.

Úgylátszik, már a villamost is
Elkapta a tavaszi mámor:
Tessék a Hírek közt megnézni –
Naponta húsz embert elgázol.

Búcsú

– *Rebegi Lukács György* –

Isten veled, te finom tárca,
Oh vallás és közoktatás,
Én visszatérek B. Gyulára,
S a helyemet betölti más.
Intendáns leszek a jövőben,
A bársonyszék már odavan...
Mint egy bacillus a tüdőben,
Oly jól éreztem ott magam.

Ah, ügyvivőnek lenni édes,
Ah, ügyvivőnek lenni jó,
Nem kell ma ész e minőséghez,
Sem név, sem nagy protekció.
Köpőcsészén kezdi az ember,
S száll föl, miként a léghajó,
Ma tele már a hon nevemmel,
S személyesen ismer Klió.

Oh, köpőcsésze, köpőcsésze,
S ti, tüdővész-bacillusok,
Rátok gondolva, rátok nézve,
A vérem mámortól buzog.
Oh csésze, a szívem feléd húz,
Te bájos, drága, szép edény –
Mint a habokból hajdan Vénusz,
Belőled úgy keltem ki én.

Óh köpöcsésze, lelkem lelke,
Irántad én hálás vagyok;
A címerembe te leszel, te,
Ha majd báróságot kapok.
Népszerűségem hitforrása,
Hogy a jó isten áldja meg –
Óh mert a köpöcsészét látva,
Rám gondolnak az emberek!...

A díszküldöttség

Szent Kleofás, milyen karaván!
Óh, ez rondább, mint az oláh-cigány.
Piszkos, gyanus, rosszképű nácio –
Nem lehet más, csak deputáció!
Egy küldöttség, amelyet hívtak,
Mind lelkes, odaadó, hív tag,
A magyarok színe-virága,
Fejérváryhoz mén a Várba.
Vezérük büszkén, sebtén,
Vidáman elől lépeget,
Állása a legjobb esetben
Kucséber lehet.
Óh, oly ismerős ez az arc,
Memóriám, te soh'se csalsz:
Ez a fő, ez a száj, ez a fül, ez az orr..
A Rendőri Közlönyben láttam valamikor!
Utána andalognak százan,
Ujdonsült szép ruhában,
A nyakukon gallér van, istenemre,
S kényelmetlenül feszelegnek benne.
Egymásra gyanakodva néznek,
Mert a zsebükben vannak pénzek,
Némelyik mellényzsebében pedig
Egy lopott óra hetvenkedik.
Finom szivart szopogat ajkuk,
De száz lépésről érzik rajtuk
Kéremaláson,
Hogy éveken át éltek Vácon.
És állandóan ültek...
De most büszkék, derültek,
Gond, éhség egyet se kínozt.
Belépnek Fejérváryhoz,
S a címük fura, ím:
– Uraim!
S beszél hozzájuk Fejérváry,
És ők nem tudnak mit csinálni,
Csak állnak, állnak hallgatag, bután
S ha int Schlézinger, zúg az éljen.

S a beszéd után
Eltávoznak kevélyen.
S odaság Fejérváry
A titkárjához: „Náci,
Udvariasan, szép szerényen
Kísérje ki őket, kérem,
Hogy semmit el ne lopjanak
Az urak!”

Nikita levele Edvárdhoz

*Edvárd angol király a
napokban találkozni fog
Nikita montenegrói feje-
delemmel.*

Bocsánat, ó Edvárd, hogy írok
S hozzád, kinek a dolga sok,
Én, tisztelettel alulírott
Egy nagy kéréssel fordulok.
Neked nem árt, nekem meg használ
S epedek érte szertelen –
Mi volna ó, ha elutaznál
S találkoznál egyszer velem?

Tekintélyes, dicső kollégám,
Szegény rokont ne nézd le hát,
Ne haragudj e kérésért rám
És látogasd meg Nikitát.
Ez régi vágyam, régi álmom,
Oh nincs nagyobb ambícióm...
Könyörülj hát szegény szolgádon,
A legsnasszabb uralkodón.

Oh, mindig szörnyű búsra válok
Olvasgatván a hírlapot:
Ha jobb házból való királyok
Találkoznak imitt-amott.
Ilyenkor bennem méla vágy ég,
Az én sorsom zord, átkozott –
Oh nem találkozott király még,
Ki énvelem találkozott!

Uralkodók ha találkoznak,
Az kábító szenzáció,
A lapok referádát hoznak
S elkönyveli a tényt Klió,
S tárgyalja, mígnem belekékül,
A dolgot a politika...
S meghaljon találkozás nélkül
A szegény öreg Nikita?

Edvárd, e vágyat méltányoljad,
Hallgasd meg koldus-éneke –
S miként a nap a kopott holdnak,
Kölcsönözz némi fényt nekem!
Óh fölforralja még a vérem
Egy történelmi randevű,
Óh, hogyha egyszer ezt elérem,
Nem nyomja fejemet a bú!

Foglalkoznának eztán vélem
Úgy Párisban, mint Titelen,
Föllendülne a tekintélyem,
Megszilárdulna hitelem.
Ez a találka édes álom,
Pénz, hír, dicsőség volna, lám:
Óh, húsz főnyi katonaságom
Negyvenre szaporítanám!

Adj randevút hát jó királyom,
Óh néked el kell jönni, el,
Egy percre csak... aztán, nem bánom,
Távozhatsz isten hírével!
Nem baj, ha szót se szólsz majd hozzám,
Ha nem is nyújtasz majd kezet –
Nagylelkűen elhatározván
Csak látogass meg engemet!

Az abstinens orvosok

– *Románc* –

Tegnap volt az abstinens orvosok alakuló gyűlése, amelyen mindössze tizenheten jelentek meg. A gyűlésen az egyesület szabályait rendkívül megenyhítették;

Hatezer orvos van hazánkban...
S önöknek megizenhetem:
Vannak közöttük bornemisszák
Mintegy tizenheten,
Éppen tizenheten.

Tizenhét abstinens orvos van,
– Ez kérem hiteles adat –
És összejöttek megizenni
A szesznek a hadat,
A szigorú hadat.

Izenték bőszen órákhosszat
Az alkoholnak a hadat –
És némi nyájas részvét ébredt

Szívükben ezalatt,
Szívükben ezalatt.

Egymásra néz tizenhét orvos
– Ott kinn napsugár kóborol –
S tizenhét pillantás jelezte:
Oh, szegény alkohol,
Oh, szegény alkohol!

Egymásra néz tizenhét orvos:
„Ne legyünk oly kegyetlenek,
Elvégre emberek vagyunk tán,
A fene egye meg,
A fene egye meg!”

A szívük lassan megszelídül,
Szájukban összefut a nyál
S tizenhét abstinens ajakról
Egy sóhaj tovaszáll,
Egy sóhaj tovaszáll...

Békét kötnek az alkohollal
S csoda történik, csoda, lásd: –
Az abstinens orvosok vígan...
Isszák az áldomást,
Isszák az áldomást...

Alag

Csendes, hosszú téli estén,
Meggyötörve a nyomortul,
Vigaszt leltem a tudatban,
Hogy még minden jóra fordul, –

Hogy még minden jóra fordul
Ha tavasszal teszek Tomra,
S áprilisnak napja süt majd
Alakomra s Alagomra.

Budapestnek reménysége:
Alag, Alag szép határa, –
Ah, a végzet szörnyet ütött
Budapestnek Alagára!...

Alagomra, Alagodra,
Mindnyájunknak Alagjára, –
Szép híredből be kiestél,
Alag, Alag szép határa!

Más világ volt hajdanában;
Akkor nyertünk: más a kor ma!
Nem leljük a verseny kulcsát,
És nincs semmi papír-forma...

Darabontok búcsúja

– *Kesergés az elmúlásról.* –

Fejérváry:

Összeütöm a sarkantyúm,
Már én innen elmegyek –
Oh, hányadszor helyeznek már
Penzióba engemet!
Oda van már szép hatalmam,
Egy vigasztal meg csupán:
Annyi ronda küldöttséget
Nem fogadok ezután!

Kristóffy:

Darabontok gyöngye,
Ügyvivők vitéze:
Most akartam lenni
Népjogok vigéce –
S mielőtt valahol
Bekopogtam volna:
Előre kirugtak –
Mehetek pokolba.

Lányi:

Nem tört le nálam szebben senki
Az egész kormány-vonalon,
Két szék közé, s kétségbe esve
Búsan zengve hattyúdalom.
Igazságot nem ügyviszek már
S megesik az injuria:
Melynek elnöke vágytam lenni –
Elítélhet a Kuria!

Feilitzsch:

Erdő, erdő, sűrű kerek erdő,
Rád gondolok s bús leszek, kesergő:
Most virulsz csak, most borulsz csak zöldbe –
S mécénásod elhervad örökre.

Búcsú

az éjjeli ügyésztől

Sok olvasója van lapunknak,
Mind szorgalmas, lelkes, derék:
De mint ön, ó Polányi bácsi,
Oly buzgó nem volt egy se még.

Vezércikkünkön átrohant ön,
A Hírek-nek nekiesett,
Falta a Krónikát, a Sportot, –
S az apróhirdetéseket.

A Kis Tárcákban meghatottan
Skandálta a szép verseket –
Feleki S. verslábai közt
Is királlysértést keresett.

S ha a királyt ön sértve érzé,
Megcsendült kobza lelkesen,
Viszont szomorú volt nagyon, ha
Királyt nem sértett senkisé.

Lapunk szorgalmas olvasója,
Ön most a fenébe vonul,
Éjjelik éjjelije, ön megy,
Megy visszavonhatatlanul.

Nem közvetít több királlysértést,
Oh leglojálisabb magyar,
S kénytelen lesz előfizetni,
Ha lapot olvasni akar...

Lumpolni már nem lesz ürügye,
Biz isten sajnálom magát,
Menjen haza, éjjeli bácsi –
Jó éjszakát!

Emléksorok **a néhai mamelukok albumába**

Tisza:

Voltam király Beóciában
S most félreállok végleg –
Annál is inkább, mert ha nem tenném,
Félrelöknének.

Podmaniczky:

Ajaj, szegény jó cimborák,
Elestünk hát a harcson...
Ezstán nem mint politikus,
Csak mint magánfél alsom.

Perczel:

A legszörnyűbben én törtem le,
Elért az isten ujja –
Így jár, aki a zsebkendőbe
Nem az orrát,
Hanem a harci riadót fújja.

Kautz Gyula:

Beszűnt a szabadelvűpárt,
Ez tördöfés szívemben –
Oh jaj, ki fog már ezután
Tudósnak nézni engem?

Dániel Gábor:

Volt egyszer egy dicső törvényem,
Egy híres, büszke lexem,
Oly boldogan álmodom róla,
Mikor este lefexem...

Sréter Alfréd:

Pezsgőt a Házban többé nem iszom,
– Végleg meghaltam, meg, meg, –
Sőt, oh jaj, nem kínálnak már
Vizet sem az öregnek...

Mikszáth:

Meghalt a régi hősi gárda,
Minden mameluk csüggedt, néma –
A többinek ez tragédia,
Nekem: egy tárcatéma.

El, Karlsbadba!

– *Fejérváry elégiája* –

*A volt darabontelnök húsvét
után több hétre Karlsbadba
utazik.*

Hová szívem, lelkem, gyomrom,
Régen vágyik – bizony mondom! –
Fölkeresem most az áldott
Karlsbadot.

Sinylő gyomrok szent Mekkája,
Rád szorultam én is már, ah,
Vénségemre rom lett, rom, rom
Szegény gyomrom.

Nem ízlik már a legjobb koszt,
S nem ihatom, jaj, csak hopkoszt –
Jó gyomromnak fuccs lett, vége
Oh egy éve...

Hajh, egy évig darabonték
Élén hazám ellen ronték,
Gyomorbajom, – ó hallatlan! –
Ettől kaptam.

Ocsmány volt a társaságom,
A legrútabb a világon –
Eszembe jut, s muszáj háyni:
Feilitzsch... Lányi...

Sőt Kristóffy... és a randa,
Undorító, rongy, snassz banda
A hazaáruló-pályán –
Jaj, a gálám!

S szobámba mily bűzös léget
Árasztottak küldöttségek...
Pfuj, a gyomrom az undortul
Fordul, fordul...

Oh Karlsbad bűvös sója,
Páciensek gyógyítója –
Ajkam nyílik sóvár jajra:
Lesz-e írod ilyen súlyos
Gyomorbajra?!

Gorkij dala

Az óceánon áthajóztam
És Andrejevna is velem,
Az út oly szép volt, istenem.
De nem kékűt, kaland, regény
Kedvéért jöttem ide én.
E kirándulás célja más:
Ez biztos alapokon nyugvó
Irodalmi körutazás.

Tudóm nem vész szorgalmasan már,
S börtönbe nem lök otthon zord Iván –
S újabb ötleteket kíván
A telhetetlen vén Klió,
Akivel jóba lenni jó.
A forgalom mindig haszon:
Most utazásban utazom.
Külföldre menni kellemes,
Isteni
Annak, aki zseni.
Ha botrány ér, ha sújt a baj,
Varázsom nő, miként a haj.
És kél
A tavaszi szél
És kél, kél,

Mint a tavaszi szél, oly könnyen
A könyvem.

Az óceánon áteveztem
– Előnyös, fényes alkalom! –
Andrejevnával kapcsolatban,
Kivel a hitvesem csalom.
Reményükben nem is csalódtak
A szerelmes szívek:
Mert az erényes jenkinék
Bizony
Szemet szúrt e viszony.
Kidobtak harminc fogadóbul –
A botrány egyre följebb lódul
S kéjjel betűztem a lapot...
És mit tesz isten? Oh egyszerre
Dugába dől az egész állapot.
Szanfranciskóban ím a föld
Szó nélkül rengni kezd –
Oh jaj, ha tudtam volna ezt!
A föld reng, reszket és remeg,
A fene egye meg!
Szanfranciskóval foglalkoznak
Kizárólag emitt-amott,
S konkurrál egy élő zsenivel
Ötezer névtelen halott...
És nem bánom, hogy reng a föld
– Neki is élni kell –
Nem irigylem máskor, ha dülnek házak
És megfulladnak százak –
De hogy ő is most szerepel,
Ez becstelenség, ez gyalázat!
Szívem a bú összeszorítja:
Ritka blamázs ez, ritka!
Az üzlet sajnos, nem ütött be,
Itt csillagom fel nem ragyog –
Egy útiköltséggel szegényebb,
S egy pehheil gazdagabb vagyok.
Pakoljunk innen, Andrejevna,
El a fenébe kedvesem –
Ilyen udvariatlan földre
A lábam többé nem teszem!

A jelöltek

Mi zengi túl a bérceket most?
Mitől zajos Nyugat, Kelet?
E bösz üvöltés röpköd szerte:
„Kerületet! Kerületet!”

A honnak ezren udvarolnak:
Szeretlek híven, igazán –
Szeretetem viszonzásául
Egy kerületet adj, hazám!

Aki nem vak, aki nem néma,
Akinek a két lába ép,
Kárpátoktól az Adriáig
Mindenki lelkesen föllép.

Föllép az ügyvéd és bojtárja,
Föllép a bankfi, a merész,
Föllép a kis szegény riporter,
Az orvos és a gyógyszerész.

Maholnap már a kerületben
Jelölt gyanánt oh lent terem
A végrehajtom, a mosóném,
A szabóm és a suszterem.

S a lantos mögöttük maradjon,
Aki a hazáról dalol? –
Csak ezt a verset fejezem be,
S föllépek én is valahol!

A turf

Az ember a turfra kimegy...
Már szörnyű banális a téma:
Megzengte poéta nem egy,
S mit sütné ki újat a véna?

Az ember a pénzt kiveszi,
Mi a köznapis bús robot ára
És bízva, remélve teszi
Egy jóhírű, szép paripára.

Hátul jön a nagynevű ló,
Az egész mindegy neki quasi –
Hogy ezen mi a sírni való,
Fölösleges azt magyarázni.

S az ember a többire tesz,
S mind hátul lépked a gyöpre...
Ama híres régi dal ez,
Mely új lesz örökkön örökre...

A Lipótváros

Lipótváros, Lipótváros,
Előkelő, büszke hely –
Ha rólad nem zengne lantom,
Mulasztást követne el.

Lipótváros, Lipótváros
Két jelölted volt neked:
Pálnak hívják a másikat,
Józsefnek az egyiket.

Ebből mindjárt kitalálja
A figyelmes olvasó,
Hogy versemben Szterényiről
És Sándorról van a szó.

A Szterényi államtitkár,
Köztisztelt, előkelő –
És a Sándor egy jól álló
Gabonakereskedő.

E kitűnő foglalkozás
A Lipótban imponál,
S oh szörnyűség, nem becsülik
A koalíciónál.

Sándor Pál úr böszön vágja
Egy ideig a kupont –
Aztán küldöttséget szervez,
Mely Kossuthnak nekiront.

Nekimennek Kossuth F.-nek,
Megvan a ribillió,
S mindkét lábbal visszalépett
Végre is Szterényi, oh...

Most a morál következik,
Amit e kis csata ad:
Bár Sándorrá lett Schlesinger –
Most se hagyja ő magát!

Dal a tavaszról

Megérkeztek hát már a fecskék,
Megérkeztek hát már a gólyák,
Ah, most már hangosak az esték
S a tavasz édes, szép valóság.

És mint egy alvó szőke gyermek,
A város ébred bájjal, lustán,
Most nyílnak majd ki a szerelmek,
Az aszfalton és künn a pusztán.

A juhászbojtár künn a réten,
A nyáj után megy a haraszton,
Oly szomorúan, olyan szépen,
Mint én utánad, szőke asszony.

Aki lelkemnek lelke lettél
Főképp pedig mióta rajtad
Lila kalap van, s lila fátyol
Alól tüzel reám az ajkad.

Főleg ha rövid angol szoknya
Van rajtad s keskeny lakkcipellő,
Főképp ekkor becsüllek sokra
Szép vagy ilyenkor, mint a sellő.

Ó legyen áldott az a mester,
Aki e szoknyát feltalálta,
Lakjék Párisban, avagy Pesten,
Kerülje el a csőd s a nátha.

A nátha, mely most minden orrba
Épít magának enyhe fészket,
(Mint kis madárka a bokorba)
És folyton tüszögésre késztet.

De a tavasz poézisének,
Becsés kelléke ez a kórság,
Épp úgy, mint ez a léha ének,
Vagy mint adósnak az adósság.

Mint télen könnyű nyári öltöny,
És vastag téli bunda nyáron,
Az igazi alanyi költőn,
S sziklás vidéken hősi várrom.

A kikeletnek ily kelléke
A fentemlített bőségs betegség,
Hanem ön, százszorszépek szépe
Nehogy ezért kétségbeessék.

Az enyhe szőke napsugárba
Bolyongjon aztán is vidáman;
Hadd kulloghassak én utána
Míg egyszer elkopik a lábam.

Ilyenek mind a költők, – lássa,
Főképpen pedig ha szeretnek;
S miként a fecske és a nátha:
Kellékei a kikeletnek.

A kis Taral

Maholnap rend lesz már e honban,
Maholnap összeül a Ház,
S e rég várt fordulatra nyomban
Lóversenyterre hajt a láz,
Ahol dúló küzdelmeknek zúgnak,

Mely tág helye a honfibúnak,
Hol egy részt vesz, a másik csal
S hol megjelent a kis Taral.

Nem Fred Taral... Ő „nagy” e nemben,
De Johnie, Fred Taral fia,
Ki megmutatta küzdelemben,
Hogy méltó rája Anglia,
Hogy bár csak fia Fred Taralnak,
De mestere finisnek, startnak,
Hadd zengjen róla hát a dal...
Apádra ütsz Johnie Taral.

A „nagy” Taral egy méter ötven,
A kis Taral egy méter husz,
Amikor a nyeregbe röppen.
Erős és fürge, mint hiuz.
Az apjával fog konkurrálni,
Mi pedig egy nagy drukkbán állni,
Az elsőségért ah, ki csal?
A nagy Taral, vagy kis Taral?

Az Egyediek problémája,
A Péchy-Üchtritz cégfelek.
Schossberger-Herzog komplikálva
S kissé zavartan megre meg:
Mily szemmel kell az ügyet nézni,
Sőt nehéz is lesz elintézni,
Kié a végső diadal?
Oh nagy Taral, oh kis Taral.

Az apa enged-e fiának,
Átnyújt neki győzelmeket.
Avagy pedig virulni látnak
Szép fiú szeretet?
A két Taral együtt helyezve,
Első apa, vagy fiú lesz-e?
S bukméker ajkán zeng a dal:
– Nekünk születettél kis Taral!

Baj van, Beketow úr!

– *A darabontkomédiásokról* –

Megenyhült a lég, itt a gólya fecske
S Beketow úr, ön is megjött az este
Pestre.

A cirkuszt bár – istenem –
Én előnyösen ismerem:
Mégis rendkívül félttem én
Az idén.

Beketow bácsi, kérem szépen,
Tudja, hogy ön előtt éppen
Egy másik cirkusz szerepelt?
Egy kitűnően felszerelt,
Látványos, cifra,
A maga nemében ritka,
Abszolútizmus nevű
Nagyszerű
Cirkusz működött itten.
Felülmúlhatatlan bizisten,
Amit az tudott produkálni!

Voltak a cirkuszban bohócok:
Fejérváry, Kristóffy, Lányi...
És attrakció jó sok:
Küldöttség, kobzás, installáció...
És mulatott a náció,
Mulatott pompásan, szépen –

A könnye is hullt olykor nevében!
Alkalmazott száz új trükköt
És a szezonja beütött:
Egy évnél tovább tudtuk nézni...
Még ma is mindenki dicséri,
A jövőben pedig
Dédunokáink is emlegetik!

Beketow úr, most már belátja,
Mért félti önt alulírott barátja.
Vigyázzon, vigyázzon,
Nehéz lesz a helyzet a nyáron –
Mert elődjével, Beketow bácsi,
Nagyon nehéz lesz konkurrálni!

A gyűszűk

Szenzáció jár szájra-szájrul,
Egyről beszél csak a haza
Hogy gyűszűt árul, gyűszűt árul
A Bárd Ferenc cégnél Zsazsa.
S hozzá mindenki seregélhet,
Bár fölemelt helyárok mellett:
A gyűszű ára most magas –
Egy helyett harmadfél garas.

De ki sajnálná Bob hercegtől
A csekély két és fél garast?
A gyűszű-boltba seregestül
Tódul az úr és a paraszt.
És Zsazsa tüzzel a szemében,

Honfimosoly kíséretében
A vásárlónak áruját
Sajátkezűleg nyújtja át.

Kinek nincs is szüksége rája,
Zsazsának kezéből megveszi
S tulipán mellé gomblyukába
Dicső jelvénynek helyezi.
A gyűszű sohse hitte volna,
Hogy ily jó lesz valaha dolga...
Most boldog, büszke szerfelett:
Primadonna reklámja lett!

S Fedák kisasszony reggel-este
Tetemes bevételt arat,
S ha ily jól megy mindig a seftje,
Talán kereskedő marad...
S ha gyűszűt árul eztán nálunk,
Mi is jó üzletet csinálunk:
Ha ott él majd a pult előtt –
Nem halljuk énekelni őt!

Költözködés

Im wunderschönem Monat Mai...
Ezt Heine mondja, kérem,
De' hogyha Pesten élne most,
Nem mondaná, remélem.

Im wunderschönem Monat Mai...
Mikor virul a holt táj –
Oh összevissza költözik
A budapesti partáj.

Döcög a Tauszky kocsija
A nagy körúton végig,
S a kocsiban oh mennyi rongy,
S piszkos matrác sötétlik!

Im wunderschönem Monat Mai...
Oh mennyi piszkot látunk,
S költözködés közben lopják
Ékszerünk és kabátunk.

Családanya sikoltoz és
Káromkodik a férfi –
A tükör eltört... nem tudott
A Tauszkyba beférni...

Hurcolkodás, hurcolkodás,
Ez rettenetes munka,
A szívünk-lelkünk régesrég
Megutálta, megunta.

A sok hurcolkodás között
Van kellemes is ám egy:
Mikor végre, bútor nélkül
A partáj – a föld alá megy!...

Makkai bá'

Elkövették a nagy hibát:
Kibuktatták Makkai bá't.
Makkai bá' – fen' egye meg! –
Sajnálom én kigyelmedet!

Óh részvétemet fogadja,
Honomnak boldogult atyja...
Nagyon szomorú az eset –
Mindenkit érhet baleset.

Ákosfalva, Átkosfalva,
Makkai bá't megbuktatta...
Ő mért tette, mért is tette,
Nem lesz több ily jó követje!

Mit ér a sok szigorú úr,
Mely Bécs ellen bőszen zúdúl?
Egy ki derű, egy kis kedély
Politikánál többet ér.

Makkai bá' miatt lázba'
Jártunk mi a tisztelt Házba,
Mely most Makkai bá' nélkül
Megszürkül és elsötétül.

Szavazások bizonyisten
Nem vonzanak már senkit sem...
Mit ér, hogy csatánk megnyertük –
Makkai bá't elvesztettük!

Dal a gyűszűről

A gyűszű eddig oh mi volt:
Szegény grizettek pajzsa,
Poéta róla nem dalolt –
S most lantját érte ajzza.
A kis gyűszűt most fölkarolta
A nagylelkű Fedák Sarolta.

És forgalomba hozza őt
Hetenkint kétszer, délelőtt.

Zsazsa a pulthoz odaállt
És gyűszűt árul tényleg.
S a hont éltetve nyújtja át
Gazdagnak és szegénynek.
A gyűszűért virúl a lárma...
Csak másodsorban gyűszű már ma
A gyűszű. Elsősorban ő
Egy hazafias tényező.

És számos színigazgató
Pukkadva nézi Bárdot,
Oh mert a bolt forgalma jó,
A nép nyüzsögve jár ott.
A publikum tódul serényen,
Tíz fillérért buzgón bemégyen –
Most egy személyben láthat itt
Primadonnát és hazafit.

Elfogy maholnap sebesen
A gyűszűk milliója,
Erre a nyakadat teszem,
Dalom hű olvasója.
Minden magyar vesz majd sováran
S nem marad gyűszű Ausztriában:
Kitűzve a szívünk felett
Mind drága, szent ereklje lett.

S ahogy Fedákot ismerem,
Nem hagyja el a tűz őt:
Árul tovább majd – istenem! –
Rovarport, cipőfűzőt,
S a többi... mindent ott kell vened,
(Kereskedők, jaj, tönkremennek)
Ha nem boldogul a haza,
A fűszeresem lesz Zsazsa.

Virágzik egyre majd a bolt
És Zsazsa híre nő, nő...
Ily jó szerepe sohse volt,
Ő lesz a legdicsőbb nő.
S a mámorban, a dicsőségben
A deszkát elfelejti szépen...
A csillag elhagyja egét –
S marad kereskedősegéd.

Hálásabb a politika,
Itt szebben szerepelhet.
Nincs intrika, nincs kritika
Az üzlet pultja mellett.

Zsazsával nem fog konkurrálni
A visszatérő Küry Klári –
A legszebb trónon Zsazsa ül
Oh minden versenyen kívül.
Jó honfiszívem földobog
A gyűszűbolt zajába'...
És jövőjére gondolok,
Hazám dicső Zsazsája!
Ha netán majd kétségbevonná
Mint művésznőt, mint primadonnát –
De mint hazafinak, Kegyednek
Egykor lovasszobrot emelnek!

Hetivers

Májusnak rögtön vége már
És jó a nyár, oh jó a nyár
És feleségem, a zsvány,
Megint új kalapot kíván.

A napsugár forrón bomol
S a hat gyerekem ostromol.
Mit akarnak a gyerekek?
– Hogy nyári holmikat vegyek.

És nőm elszántan, zordonul,
Bőszén a nyakamba borul
S egy édes titkot súg nekem:
– Fürdőre mennék, édesem!

Oh június lesz, június
Azért vagyok most mélabús
S egy sóhaj ajkaimra száll:
– Fene egyen meg, üde nyár!

S míg macerál a hitvesem,
Én elborongok csöndesen,
Hogy minek is naptár nekem:
A naptár nem szükségletem.

Hisz az idényt a drága nőm
Megállapítja kitűnően,
Megtudom tőle hamarost:
Nyár lesz-e, vagy tél lesz-e most.

Bátran rábízhatom magam,
Oly nagyszerű szimatja van.
Most fürdőt pedz és oly sóvár...
S én vígan szólok: – Itt a nyár!

Majd hogyha boáról regél,
Búsan sóhajtom: – Itt a tél!...
Oh egy kincset megér nekem
Szép, időjelző hitvesem!...

Dal a rabmunkáról

*A belügyminiszter rende-
letileg megszüntette ma a
megyeházi börtönökben a
rabmunkát.*

Szenzációs a hír, amelyet
Önöknek most tudtul adok:
Ah, mátul fogva, mátul fogva
Nem dolgoznak már a rabok.

Megjött a hivatalos lapban
A miniszteri rendelet –
Amely örömmel s irigységgel
Egyaránt tölt el engemet.

S a nap a börtön ablakára
Már legvidámabban ragyog:
Óh, a legbolderabb halandók
E perctől kezdve a rabok.

Nem dolgoznak, nem rabmunkálnak
Abszolúte semmit sem ők –
Csak ülnek, ülnek este-reggel
És délután és délelőtt.

Ülnek vígan, ülnek derűlten,
Egyikük sem lesz már komor,
Ülnek kövéren és kevélyen,
Mint a Deák Ferenc-szobor.

A fegyházban kötött harisnya
Nem kapható már aranyér’ –
Annál gyakoribb lesz eztán a
Fegyházban szerzett aranyér.

S ily kedvező körülmények közt
Ah, elképzelve önök:
Föllendülnek, zsufolva lesznek
A jóforgalmú börtönök.

Oh nincs rabmunka... s majd ha kérdik:
Rabok legyünk vagy szabadok? –
Sok szegény honfi vígan ordít:
„Rabok, rabok, csakis rabok!”

Rigó Jancsi kesergője

*Rigó Jancsi hegedűjét,
amelyet valamikor Chimay
hercegnőtől kapott aján-
dékba, a hitelezők lefog-
laltatták s elárvereztették.*

Katasztrófa ért most engem,
Szörnyű baleset:
Lefoglalták a hegedűt,
Azt a becseset!
Milyen szégyen, milyen bánat:
Elvitték a muzsikámat –
Nesze neked, Rigó Jancsi
Cigányprímás úr!

Drága szerszám, kedves jószág
Volt a hangszerem:
Szerelemből adta azt a
Hercegném nekem.
S csavarogtam a világba,
Csókolózva, muzsikálva: –
Mindegyikhez jól értett a
Cigányprímás úr!

És az üzlet fényesen ment,
Volt egy nagy előny:
A szépséges Chimay volt az
Üzletvezetőm!
Én a hegedűt kezeltem –
S reklám-dobot szép szerelmem...
S világhírű lett a csinos
Cigányprímás úr!

Mindig tüzes volt a nótám:
S hullt százaz, tizes –
De a csókom, hej az nem volt
Tartósan tüzes...
A hercegnő másra tett szert
S hátbarugta Jancsi mestert
És azóta nyomorog a
Cigányprímás úr!

Elvitték a hegedűmet,
S isten a tanú:
Nem a hegedűért nyomja
Fejemet a bú!
Új hercegnő kéne nekem;
S volna hírem, dicsőségem,
Volnék újra milliomos
Cigányprímás úr!

Hohenlohe Budapesten

– Czuczor Gergely után –

Jaj, be szép ez a Pest, egye meg a fene,
Sokkal nagyobb és szebb, mintsem kellene.
Befiakkereztem utat-utfelet,
De szemem nyugodni nem talált helyet.
Ablak ablakon van három-négy soron...
A sok utca tömve... sok arany-torony...
Nem mindegyik polgár van ronggyal tele,
Sőt elvértve látszik a jólét jele.
Mondhatom, hogy Béctől nagy könnyelműség:
Végleg a magyar nincs tönkre téve még!...
Így kell operálni Hatvanhéttel és
Mire való – kérdem – a kiegyezés?!
Ám csudálni méltó mindenekfölött
Akad hatvanhetes a magyar között.
Ahogy mendegéltem Pesten és Budán,
Sokan mosolyogtak léptem után,
Bájjal, szeretettel, kicsinyek, nagyok:
„Hatvanhetes, mauzi, – én is az vagyok!”
Több politikus úr máris körbe vett,
Egyik kérdi tőlem: „Nos, mi a neved?”
Kérdi a másik is: „*Mi hír Bécsbe’ fönt?*”
És a harmadik mond: „*Gott erhalte önt!*”
Mennyi furcsa szépet kellett hallanom,
Azt elbeszélni oh dehogy tudom.
„Jössz-e újra Pestre? látunk akkor is?”
Kérdezének Isten tudja hányszor is!
Édes Ausztriám te, el se hiheted,
Szeretik még ott lent a Hatvanhetet...

Jaj, be szép az a Pest, egye meg a fene,
Sokkal nagyobb és szebb, mintsem kellene.
Ahogy álldogáltam Szent Györgynek terén,
Nagy sietve jött egy bajszos úr felém.
Fénylett rajta cifra süveg és ruha,
Bár katona-féle, mégse katona.
Darabontok élén láttam ilyet én,
Bajsza jól kikenve, sárgás, mint a kén.
„Tcsau! kasamadiener, alter kriegskamerád.
Rám ösmersz-e, pajtás, úgy, mint én terád?”
Így köszöntött szépen, bókot-bókra mond
Fejérváry Géza, a jó darabont.
Hiva hívott, hogy csak menjek el vele,
Osztrák szeretettel van szíve tele,
Néki a piros szék újra kellene,
És Wekerle Sándort egye a fene.

„Nem mehetek mostan”, – kérdezé: „Miért?”
„Mert még megláthatnák, mondtam, hát azért!”
„Öregem, tehát csak nem jössz el velem?”
Mondá s megszorítá kétszer a kezem,
Ezzel búsan ott hágy Szent Györgynek terén,

No de, megtiltják, mit tehetek én?!
No, de, ha megtiltják, mit tehetek én?!
Mit műveljek akkor, mert szeretjük ám.
Hogyha Budapestre lejövök megint,
És a kedves gazdám régi módra int,
Szépen kérem ötöt, hadd legyen szabad,
Felkeresni kedves Fejérvárymat,
Nagy titokban, éjjel, ha senki se lát...
Hisz’ ő képviseli Pesten – Ausztriát!...

Nikita Karlsbadba megy

Az olvasót most értesítik
Lojális kis kommunikék,
Hogy az idén üdülni én is
A büszke Karlsbadba mék.
Karlsbadba megyek valóban,
A rongy Cettinjét itthagynom –
És azt hiszem, hogy utazásom,
Az imponálni fog nagyon.

A finom cseh fürdőkbe járni
Uralkodók között divat,
Ez egyik fürdőt látogatja,
Amaz viszont a másikat.
Marienbadba, Karlsbadba
Megy a gyomorbajos király...
De Nikitának nem a gyomra,
Nikitának a foga fáj.

Fogam egy cseh fürdőre rég fáj.
Ahol uralkodó üdül:
Pár jó házból való királlyal
Együtt lenni jó rendkívül!
Nincs módom érintkezni velük,
Sajnos, nem tárgyalnak velem –
De Karlsbadban, Karlsbadban
Ambicióm elérhetem.

Oh Karlsbad előkelő hely
És kissé drága is nekem;
A súlyos karlsbadi büdzsét
Most pótdóba kivetem,
Zord proklamációt tesz közzé

Országomban száz falragasz:
„A fejedelemnek kúra kéne
S a fejedelem az szörnyű snassz!”

A hermelinem kikefélem
S vonatra ülök boldogan
S úgy feszítek majd a kupében,
Hogy bankárnak néznek sokan.
Virággal várnak Karlsbadban,
S tárgyal majd a politika,
Ha kiírják a kurlistába:
„Montenegróbul Nikita.”

Előkelő kartársaimmal
Cseveghetek majd könnyedén,
És hitelem most megszilárdul
És föllendül a renomém.
Klió tovább nem fog mellőzni,
Mert a históriába jut:
Hogy Edvárdnak és Nikitának
Egyszerre volt gyomorbajuk!

A cár és a dúma

– *Orosz románc* –

A dúma végre megszülemlett,
A dúma végre összeült,
És Oroszország zord egére
Modernebb hajnalpír derült

Az elnök szól: „A muszka népnek
Dúmát adott a cári kegy, –
Hálálkodjunk hát a cárnak!”
És ezzel Peterhofba megy.

A peterhofi trónteremben
A küldöttség a cásra vár:
Aranyfalon bizánci képek,
Bizánci képen napsugár..

A napsugárban isten-áldás,
És ebben szólal meg az ég,
És isten örök akaratja:
Szabadság és testvériség!

Testvériség és népszabadság
Győz korszakon, győz fegyveren, –
Megrendül éljen-riadaltól
A peterhófi trónterem.

Sápadtan, kis egyenruhában, –
Fáradt szemében méla láng, –
A cár a baldachin alatt áll:
„Éljen a cár!” „Éljen apánk!”

Hajlongva szólal meg az elnök:
„A régi, szörnyű kor lejárt,
Testvériség virul s szabadság –
Az isten tartsa meg a cárt!”

Felel a cár ráccsolva, halkan:
„Üdvözlöm kegyelemmel itt
Legfelsőbb trónom zsámolyánál
A duma tisztelt tagjait...

Legyen rajtuk isten kegyelme,
Hozzá kell mindig esdenünk, –
Jól mondták, hogy tartson meg engem
Erőben, épen istenünk!

Csak egyre kérem még a dumát,
Most elbocsátván magukat:
Tartsák hűséggel, szorgalommal
Ülésüket. – És szájukat!”

Éljen-vihar. Künn ágyú-dörgés,
A cár belső termébe ment.
Így lett meg az orosz hazában
Modernül az új parlament.

Népszámlálás

Népszámlálnak Budapesten
Este, délbe, délelőtt;
Nép gyanánt most megszámlálnak
Buzgón engem, téged, őt.
A kitűnő népszámláló
Minden házba látogat
És megszámlál férfit, asszonyt,
Fiukat és lányokat.
Palotába és kunyhóba
Egykedvűen lép be ő,
Egyremegy a férfi néki,
Egyremegy neki a nő,
Egyremennek aggastyánok,
Egyremennek kisdedek,
Mindegyik személyt egyenlő
Hévvél népszámlálja meg.
Gróf és koldus most bemondja
Jövedelmét, kenyerét,
S megvallja a primadonna,
Hány X nyomja a fejét.

Nincs tekintély, nincsen rangfok,
Semmi cím és semmi kegy:
Népszámlálás szempontjából
Ma mindenki egyre megy.
Nincs különbség köztünk, amíg
Megszámlálva nincs a nép,
Milliomos vagy kucséber:
Egy adat, egy szám, egy gép...
Amit isten nem visz véghez,
Azt te most elérheted:
Egyenlőség mennyországa,
Népszámlálás – üdv neked!...

Kínai levél

– *Taj-Hung-Csi – Ma-Fünghöz.* –

Taj-Hung-Csi, Kína alkirálya,
A Császár Átal Szeretett,
És számos rendjel birtokosa:
Cvikipuszt s üdvözlétet!
Neked, akire a lelke, szíve
Még távol is szeretve csüng.
Leghűbb barátom, Kína gyöngye,
Vitézlő férfiú: Ma-Füng!

Tartózkodásom a Duna partján,
Köröttem száz pompás csoda:
Zöld hegység, szőke víz, arany-fény,
Korzó, királyi palota!
Az ország neve: Magyarország, –
A város neve: Budapest, –
Hanem ha tán kíváncsi lennél,
Az osztrák térképen keresd!

Lelkemben itt megszűnt a honvágy,
Mely végigkínzott utamon,
Midőn száz idegen hazában
Más nyelvet kellett hallanom.
Itt magamat oly otthon érzem,
Az élet rögtön megkapott,
Virul a közigazgatásban
Az ázsiai állapot.

Sőt Magyarország – félig Kína,
(Ezt a csudát sejtetted-e?):
A mi hazánk a sárga ország,
Ez meg a sárga-fekete.
Sokat elmélkedem az ország
Valóban furcsa esetén:

A szittya közjog, szittya helyzet
Miért fest sárga-feketén?!

Itt is találni persze copfot,
Különb Kínából sem telik,
De érdekes: nem Budapesten,
Hanem künt Bécsben viselik.
Hogy copfja van, csak onnan érzi
A szittya nép, mert néha-nap
A fonadék kemény ütéssel
Immár edzett arcába csap.

Egyébiránt sok a kinézer, –
S ami Kínára nézve bók:
A főhatóságoknak élén
Kinézerek találhatók.
Mentől nagyobb itt a kinézer,
Annál nagyobb tisztet visel, –
Be kár, hogy vélünk nem utaztál,
A lelked hogy derülne fel!
Taj-Hung-Csi

Dal

Nepalek szertartásmesterről

Májusban minden esztendőben
Midőn virul a kikelet,
Hazánkba látogat a fecske
Át bércek, tengerek felett
De minden kilencedik évben,
Midőn virul a kikelet,
Egy drága vendég jó hazánkba,
Ah, drága mindenekfelett:
Az udvar jó, az udvar közeleg,
S előtte érkezik meg Nepalek!

Ah, hosszú, hosszú évek óta
Ismét szerencsénk lesz tehát
Láthatni a királyi várban
Az osztrák császár udvarát.
Ah semmi kétség, itt az óra,
Ah, itt van, – sőt hogy magamat
Egész precízül kifejezzem, –
Már itt a perc, a pillanat:
Az udvar jó, az udvar közeleg,
S előtte érkezik meg Nepalek!

Udvar, üdvöz légy Budapesten:
Udvarnagyok, hoppmesterek.
Főbiztosok, első komornyik,
Első kocsis, lakájsereg, –

Ön is, mein lieber Hof-Cassierer,
Be rég nem láttuk? – elhaladt
Néhány év, de a civillistát
Megkapta, ugy-e, ezalatt?
Az udvar jó, az udvar közeleg,
S előtte érkezik meg Nepalek!

Az országgyűlést meg kell nyitni,
Az országgyűlés nem balek:
A megnyitásnak rendjét-módját
Szertartni fogja Nepalek.
Mert szertartásban ő a mester,
Azért szertartni ő szokott,
Ilyenkor szigorun kitiltja
A kellemetlen közjogot.
Azért is, ha az udvar közeleg,
Előtte érkezik meg Nepalek.

Örömmel nézünk Nepalekre,
Mivel rendjel-dús kebele
Az első kerületre nézve
Forgalmi javulás jele.
Bár inkább forgalmat emelne
– Magyar nemzetnek gyönyörül –
Majd hétfőn a királyi hintó
(V. ker.) a parlament körül.
Az udvar jó, de ez sehogyse megy,
Szertartás tiltja, – tiltja Nepalek.

Ósbudavár

Hurrá, jön az én nyaralásom,
Már nem vagyok szomorú, árva:
Költői gyönyörben úszom,
Ha éjjel az omnibuszon
Kidöcögök Ósbudavárba.

Mert engemet Ósbudavárban
Vár a szabad bemenet:
Fölmutatni mi jó, mi kéj
Hírlapírói
Szabadjegyemet!

A várkapu erre előttem
Nyomba kitárul
És nyomba nekem szalad három
Kicsi nő, aki itt potom áron
Örömet árul.

S tíz katonabanda zúdítja
Marsát a fülembe belé,

Egy se kíméli a hangszer hangját –
Oh istenem, áldd meg a bandát
Őrmestertől lefelé!

És száz kitűnő helyiségben
Kapom a táncot, a dalt
S diszitve a szép tulipánttal
Tündérek nyújtanak által
Szeszes italt.

S hajnalra, hej, elfogy a pénzem
S kezdek szomorún vakarózni:
Fene egye meg
Hírlapírói
Szabadjegyemet!

Zsazsa sorsolása

Lejárta már magát a gyűszű,
Megunta őt a hazafi
És Zsazsa most a finom bűzű
Automobilt sorsolja ki.

Lemond a drága szerkezetéről,
Mely népszerű volt szerteszét,
Mely bájjal gázolta keresztül
A nép egyszerű gyermekét.

E sorsolásnak van alapja,
Ez nem humbug, nem örület:
A haza oltárára rakja
Zsazsa a finom járművet.

Mily szédítő csodák történnek,
Mit nem visz véghez ez a lány –
Bealkonyul Kissnek, Dörgének,
Hechtnek, Töröknek ezután!

Ötletes, hangos hirdetések
Meddők maradnak, oh, meddők –
Ha Zsazsa fölcsapott közétek,
Híres sorsjegykereskedők!

Jó olvasó, bár bankház száz van,
Ha igazi honfi kegyed:
Csak Fedák Sári bankházában
Vásárol eztán sorsjegyet.

Elégia

– *Két patikáros dala.* –

Heten vagyunk, uram, heten.

Megannyi gyógyszerész,
Darbontéknál járt mind a hét,
Nagy áldozatra kész.

Kristóffy úr, Kristóffy úr,
Bár anti-patikus,
Kegyelmesen szólt: Csak legyen
Mentől több patikus!

Heten valánk, heten valánk,
Kik kaptunk patikát,
Az összes pesti üzletek
Legeslegjobbikát.

De új világ jött, új urak,
Új kor meg új zene:
Heten vagyunk, uram, heten,
Kiket esz a fene.

A tisztelt közgyűlés felír,
Andrássy meg leír:
Nincs gyógyszertár, – zsebünkre nincs
Gyógyszertárunkban ír!...

És búsulunk, szomorkodunk
A szörnyű végzetten:
Heten nem kaptunk patikát,
Heten, uram, heten!

Cselédstrájk

A fővárosban
Nagy veszedelem lappang mostan:
Budapesten cselédstrájk készül.
Készítik bőszen, vitézül
A szakácsné, a szobalány, a mindenes.
Az eszme modern, nemes,
Szent szellemétől áthatottan
A cseléd majd mind hősen tömörül
Védszentjük, a Trieszti nő körül
S ottan
A szépek és a rondák
A strájkot kimondják.
S nem dolgoznak majd a cselédek
Csak strájkolnak veszteg
Oh ezek valóban, tényleg
Rossz napok lesznek!

Busul a finom, drága
Pesti nagysága
És a szegény nagyságos úr
Szintén busul.
A sztrájknak fenyegető réme
Belenyilall mindenki szívébe.
De legeslegjobban
Nem a partájok szíve dobban.
Meggondolva a vacsorát
Mit e sztrájk alatt majd nem esznek:
Kétségbeesnek,
Hogy nyelvük is kilóg belé –
A katonák
Őrmestertől lefelé!

A taxaméter

Taxaméter, taxaméter,
Te figyelmes, pontos eszköz,
Mely a bérkocsiknak árát
Oly precizen megszabod,

Eltűnődve, mélabúsan
Gondolok rád, taxaméter,
Melyet a fejünkhöz vág majd
A főváros netalán.

Taxaméter, taxaméter
Förtelem lesz te minékünk
Förtelem lesz a konflisnak
S a pasasnak egyaránt.

Olyan meghitt, olyan bájos,
Olyan intim, oly költői
A konflis közt s a pasas közt
Budapesten a viszony.

A konflissal alkudozni,
Alkudozni, összeveszni,
Összeveszni, pofozkodni
Szent polgári élvezet.

Taxaméter, taxaméter,
Áldjon meg az isten téged:
Tedd meg azt a szívességet,
Hogy nem lépsz életbe itt.

Gyermeknap

Program szerint mulatni indul
Egy kedves, apró hadsereg,
Azok, akik nincsenek többé:
A gyermekek, a gyermekek.

Vonulnak végig a körúton
S köztük vidáman ront elő
Egy-egy kis bájos, rózsarcu
Főispán és képviselő.

Nyarlás

Mindjárt véget ér a május,
Mindjárt itt a június,
S mostanában minden pesti
Családapa mélabús.

Júniusban, júniusban,
Nem lesz Pesten maradás,
S fölmerül az agg probléma:
A bűbájos nyarlás.

A hitvesünk őnagysága
Forszírozza hősileg...
Gondolva a nagy melegre –
Kilel minket a hideg!

Vilmos Bécsben

– *Tanulságos románc* –

Lassan begördül a vonat,
Vilmos megérkezik:
Forrón köszönti Ausztria
S egy fremdenblatti cikk.

A császár, szerző, énekes,
Építész, rendező,
Szabász, turista és zenész
Vendégül Bécsbe jő!

És mindenféle nyelveken
Zendülnek éljenek,
Hogy a penzingi pályaház
Falai rengenek.

Zeng németül, zeng lengyelül,
Csehül, kucséberül,
Szlovénül, vendül, olaszul, –
Végül luegerul.

„Ez oszt a szép fogadtatás!”
Szól Vilmos és hevül:
„E bájos osztrák potpourrin
A lelkem földérül!”

És újra zeng a viadal
Föntebb írt nyelveken, –
Vilmos szól: „Egy a sok közül
Hiányzik itt nekem?!”

Éltetnek németül, csehül,
És – ah! – luegerül.
De – hah! – éltetni engemet
Magyar szó nem kerül?!

Magyar éljent is akarok, –
Hát nincs itt valaki,
Ki erre célzó magyar
Kommandót adna ki?!”

A jó Beck báró elpirul:
„Felség, bocsánatot,
Ön az oka, hogy Bécs magyar
Vezényszót nem adott.

Most nem lehet magyarul
Éljent vezénylenem, –
Különben tartsa meg soká
Felséged’ istenem!”

Ah, így esett meg az eset,
A nagy szenzáció:
Hanem a császár az oka,
És nem a náció!

Románc a macsicsról és Zichy Jenőről

A macsics egy modern, finom tánc,
Nívója rendkívül magas,
A macsicsot karöltve járvák
Egyrészt a láb, másrészt a has.

Járvák a vidám Ósbudában
A Moulin Rougeban éjszaka...
S egy zord rendőrtiszt úgy találta,
Hogy helytelen a célzata.

Hogy kártékony a férfinépre,
Amidőn lejtí azt a lány,
Szóval, hogy helyet nem foglalhat
Művelt családok asztalán.

S a táncnemeknek műsoráról
Oh, le akarta rántani,
Miért is zsűrit hívtak egybe
A szép macsics barátai.

S itt kezdődik tulajdonképpen
A történet bús oldala:
A zsűriben, a Moulin Rougeban
Zichy Jenő is ott vala.

Zichy Jenő, ki gróf és honfi
És férfi mindenekfelett,
Akit, mint Heine költeményit,
Kivált a női nem szeret.

S a macsicsot buzgón szemléli
Zichy Jenő gróf, mint zsűri
S az előadás végén ő is
Szakvéleményét leszűri.

Kellő komolysággal kimondja
Nézetét, mely megbízható:
A macsicsot ő bárhogy nézte,
Nincs benne semmi izgató.

Ő nézte ülve, nézte állva,
Ő nézte hátul és elül
És nézte jobbról, nézte balról,
És nézte kívül és belül.

Ő nézte buzgón órahosszat,
De oly biztos, mint a halál,
Hogy izgató nincs semmi benne,
Mert izgatót ő nem talál...

...A macsics-ügyben ez volt kérem
A legszomorúbb epizód.
Oh gróf úr, a szakvéleménye
Kompromittáló szörnyűmód.

Szakvéleményt hadd mondjak én is,
Tisztelt gróf úr, engedje meg:
A rendőrtiszt, az fiatal még,
És Zichy Jenő már öreg...

Bécsi strófák

I.

A bankgassei Magyar Házban
Ülnek a delegátusok...
Az elnök úr most egyhangúan
Valami indítványt susog.

S az egyik delegátus sóhajt:
„Hát szavazzuk meg, üsse kő!...”
– És ím, az ablakon keresztül
A kő szófogadón bejő.

Elkapja mind a delegátus
Ijedten, búsan a fejét
S balsejtelmek közt összenéznek:
„Na, jól kezdődik ez a hét!...”

II.

Nem meglepő e bécsi szemtelenség,
Oh, a dolog világos, tiszta:
Mindig kenyérrel dobjuk mi meg Bécset
És Bécs mindig kővel dob vissza!

III.

Fölküldi buzgón, gyakran őt
Bécsbe e náció
És ott leül s szavazni kezd
A delegáció.

A szavazásban sohse volt
Semmi szenzáció,
Mindig száraz, egyhangú volt
A delegáció.

Egyet jegyez föl róla csak
A jó öreg Klió:
Tartott egy érdekes ülést
A delegáció...

Mindenható Goluchowski

– A külügyi expozé. –

A külügyi expozéját
Goluchowski előadta
És a finom delegátus
Érdeklődve meghallgatta.
S a külügyi expozéról

Mind a lapban közlemény van –
Szenzációs dolgok vannak
A külügyi expozéban.

Itt az írás, forgassátok
Budapesten s a vidéken,
Ily izgalmas, ily szédítő
Olvasmánytok nem volt régen,
Benne van az expozéban
Ami jó és drága, sorra
Ezer áldás szálljon érte
Goluchowski Agenorra.

A külügyi expozéból
Értesülünk elszörnyedve,
Hogy a kis japán majommal
Harcban állt a muszka medve.
Szerb-bolgár vámunióról
Is említést tesz az írás,
S benne van a szép Marokkó
És bizonyos Algezirász...

Több újság is van a pontos
Expozéban bizonyára:
Hogy a jónevű Kolumbusz
Hogy bukkant Amerikára..
Volt egy nagy hős, Napoleon
És elvitték egy szigetre...
És az isten a világot
Hat nap alatt készítette...

Ne fizessünk elő többé
Polgártársak, semmi lapra:
Ha egy és más előfordul,
Goluchowski úr tudatja.
S ha a mennybolt leszakad tán
És hogyha a világ szétdől
Megtudjuk majd – pár év múlva
A külügyi expozébül!

Hát kellett ez nekünk?!

– *Aktuális kuplé* –

Mi képviseltük szabadon
A szittyá nációt,
És szidtuk számos éven át
A delegációt.
De most, hogy itt az alkalom,
Nos, Bécsbe fölme gyünk,

Mint deli delegátusok, –
 Hát kellett ez nekünk?
 Azt véltük, lelkes és meleg
 Lesz a fogadtatás,
 De Bécs csak annyit konstatált:
 „Itt a magyar bagázs!”
 Kő, bicska, fustély szállt felénk,
 Veszélyben volt fejünk,
 Csorbát kapott a becsület, –
 Hát kellett ez nekünk?!
 De haj, hiába sértenek
 Minket Luégerék,
 Amint még eddig a magyart
 Megsértni nem merék.
 Nem köptek, csak eső esik,
 Tehát ernyőt vegyünk,
 Nem holmi szatisfakciót, –
 Hát kellett ez nekünk?!
 Tovább áll már a szittya had,
 De Breiter csakhamar
 Utána fut: „Leköptenek,
 Mélyen tisztelt magyar!”
 Megértük a gyalázatot,
 Hogy osztrák ellenünk
 Kér nekünk szatisfakciót, –
 Hát kellett ez nekünk?!

Vándordal

Énekli: Lueger.

Minthogy reggel tizenegykor
 Elfogott az úti láz,
 Este nyolckor úti dreszben
 Látott már a pályaház.
 És nyolc óra harminc perckor
 Meg is indult a vonat, –
 Az utolsó pillanatban
 Megeresztém hangomat:
 Kedves vonatvezető úr,
 Utam célja: Bukarest,
 Szépen kérem, hogy ne menjen
 Bukarestbe egyenest.

Amolyan kis kerülővel
Bukarestbe akarok,
Jó lesz, hogy ha Bukovinán
Egy hatalmast kanyarog, –
Hogy ne férjenek fülemhez
Kellemetlen magyarok, –
Egyébiránt Bukarestbe,
Bukarestbe akarok.

Toaszt

Elmondja: Szemere Miklós

Tisztelt osztrák s magyar urak!
Nem zöld asztal helyén,
Fehér asztalnál állok itt,
Pohárt emelve én.

Urak, emeljünk hát pohárt,
De nem bőszerűen:
Ahol a Mumm pezsegve forr,
A harcos megpihen.

Derék Magyarhon és te szép,
Te drága Ausztriám,
Szeretve borulok reád.
Te meg borulj reám!

Mért, hogy mi államférfiak,
Osztrákok, magyarok,
Viszálykodunk?! Azért, mivel
A sajtó agyarog.

A prés mindennek az oka!
Ezért rugást neki!
Az ellenzék diadalát
A prés küzdötte ki...

Hogy én mint Bécsbe delegált,
Itt zagyván szólhatok,
Hogy mostan a világ szeme
Büszkén függ rajtatok, –

Hogy konstitúciónk virul,
Hogy él a hon joga,
Hogy én bölcs és erős vagyok, –
A sajtó az oka!

Kuss hát a présnek! Ha kitör
Harc köztünk újra, – hát
Majd elemeljük ferbliben
Magyarhont s Ausztriát!...

Szezon

I. Celziusz

Védszentje a kedves nyárnak,
Mélyen tisztelt Celziusz,
Hát figyelmen kívül hagytad,
Hogy már itt a június.

Hogy elszántan, harcrakészen
Vár a nyárra Budapest
És a vidám nyaralásról
Búsan gondoskodni kezd?...

Csalfa játék, amit űzve
Mostanában mívelünk:
Reggel szalmakalapot, és
Este náthát viselünk.

Hol meleg van, hol hideg van
Hellyel-közzel csapadék...
Mi a terved a higannyal,
Nem tudja más, csak az ég!

Óh Celziusz, ingatag vagy,
Mint egy asszony, ingatag, –
Ne kockáztasd bizalmunkat,
Embereld meg már magad!

II. A naftalin

A droguista búsan áll
A boltajtó előtt,
Az ég borús, a lég hűvös,
S ez macerálja őt.

A droguista zordan áll
És megtörten rebeg:
„E június, e június...
A fene egye meg!

Tavaly ilyenkor, istenem
Már forró volt a lég,
Tavaly ilyenkor, istenem,
Már oly boldog valék.

Tavaly ilyenkor már nyaralt
Itt-ott a pesti mind,
S elhinték a lakásban itt
A finom naftalint...

Most itthon van még Budapest,
– Szívemnek ó mi kín! –
Mit ér a nyár, mit ér a nyár,
Ha nem kell naftalin!...”

A nyaralás

Midőn hatalmasan föllendül
Pesten a hő, a por, a bűz:
Nyaralás, rettentő probléma,
Te júniusban fölmerülsz.

Oh nyaralás, öreg probléma,
Szörnyű vagy minden pestinek.
De legeslegjobban tetőled
Most engem lel ki a hideg.

Ismétlem, a dicső melegben
Engemet a hideg kilel.
Mert hagyományos sablon folytán
A nyaralásról írni kell.

A témában nincs semmi vonzó,
Nincs benne báj és nincs varázs,
Éntőlem, sajnós, távol állasz,
Ó üdvöztető nyaralás!

És mégis írni kell terólad
Verset, formásat, meggyerőt
Szegény poétának, ki izzad
Itt künn a kávéház előtt.

Dalolni kell és szánakozni
Fiskálison, kereskedőn,
Akiknek ablakán az őszig
Lezárul most a görredőny.

Dalolni mérhetetlen gúnnyal
A nyaralásról ezt vagy azt,
Hogy komikus a fürdőélet,
Hogy mit zsarol a sváb paraszt...

És általában ily modorban
Kell hogy csevegjen most a dal –
Hogy élvezze kaján gyönyörrel
A jó közönség, mely – nyaral.

Nyári ábránd

Jóbarátom három évszak,
De nem az a negyedik:
Sohsem tartok én azokkal,
Kik a nyarat szeretik.

Bővebben mért indokolja
A dolgot a költemény:
Nem szeretem a nyarat, mert
Budapesten töltöm én.

Van egy régi szép ábrándom,
– Amely mindig új marad –
Istenem, ha medve volnék,
Átaludnám a – nyarat!

Búcsú az indiánoktól

Itt voltak hát Budapesten,
Mint Buffalo Bill serege:
Oh indiánok, indiánok:
Életre kelt bűvös rege.

A Cooper-mesékből direkte
A Tattersaalba jöttetek
És súlyos belépődíj mellett
Gyönyörködhettem bennetek.

A bőrötök valódi réz volt,
S a lelkem mégis megremeg:
Óh megváltoztatok azóta,
Mióta nem vagyok gyerek...

Láttalak Vadölő, szerelmem,
Hogy jámborul nézel, bután –
S a kávéházban pikkolóztál
A szép előadás után.

Láttalak, zordon Bőrharisnya,
– S látnom kín volt és fájdalom –
Ah, fegyházban kötött harisnya
Feszült mindkét lábadon...

És láttalak, dicső Sólyomszem,
De te nem láttál engemet:
Három és feles cvikkeren át
Bámult rövidlátó szemed...

Isten veled, regényes gárda,
A keblem sóhajtól dagad:
Egy entrée-vel vagyok szegényebb,
S egy csalódással gazdagabb...

Nyár a Házban

I.

A tisztelt Ház nem érdekes most,
Nincs munkakedv, nincs munkaláz,
A honatyák, óh, el se jönnek,
S az ürességtől kong a Ház.

Az elnök úr haragszik érte
S ajkán dühös panasz fakad:
A honatyák nem dolgozzák le
A súlyos napidíjakat.

Az elnök úr az emelvényről
Legfőlebb egy-kettőt ha lát –
Kerülik az urak a Házat,
Mint a diák az iskolát.

Tudnék ez ellen orvosságot:
A macsicst bevezetni kell –
Akkor talán a tisztelt Házba
Több képviselő jönne el...

II.

A bársonyszékben Polónyi
Elkezd búsan mozgolódni:
„Nyár van... úgyis van melegem –
És most fűtenek be nekem!”

III.

Képviselőnek lenni, jaj,
Ilyen melegben szörnyű baj.
Pesten kell lenni szegényeknek
S a tisztelt Házban ülni veszteg.

De csak nappal ily bús az élet,
Éjszaka pihennek szegények:
Ósbuda... egy-egy randevú –
Nem nyomja fejüket a bű!

Zsazsa nagybirtokos

Földbirtokot vett Sári most,
Földbirtokot vett, amint mondtam,
Mégpedig Hontban.

Keble az édes honi földért,
Oly hévvel dagadott,
Hogy vett belőle egy jó adagot.

S a mámorító primadonna
Lesz józan, praktikus, okos
Földbirtokos.

S akárhogy szereti honát,
Nem tulipánt vet majd a földbe,
Hanem gabonát.

Primadonnának lenni nem rossz,
Földbirtokosnak lenni sem,
Legalább úgy hiszem.

Zsazsa sikere többé sohse pang:
Egy földbirtok szebben beszél, mint
A legjobb terjedelmű hang.

S óh kábító gyönyört okoz,
Ha fess trikóban ugrál majd előttünk
A dúsgazdag nagybirtokos...

A krokodilusok

Elutaztak a krokodilok
S tudós professzor Pernelet,
Aki a krokodilusfajból
Megszelídített negyvenet.

Isten önökkel krokodilok,
Önnel is isten Pernelet;
Hogy föllépett a Beketowban
Azt ön jól tette szerfelett.

Produkcióit megsemléltem
S közben tűnődtem hangtalan:
Hogy mily fiatal ön aránylag,
S már negyven krokodilja van!

Remélem jól ment Pesten önnek,
Látott bevételt, nagyfokút,
S a népszerű krokodiloknak
Könnyezni itt nem volt okuk.

Mi melegen fogadtuk őket,
Melegen és nem hidegen:
A krokodilt is megbecsüljük,
Olyan kevés az idegen.

Ki messze-messze van már tőlünk,
Isten megáldja, Pernelet!
És áldja meg a krokodilt is,
Áldja meg mind a negyvenet!

A delegátusok

1.
A tárgyalásoknak már vége,
S a diadaltól lázban égve
A hazafiak tegnap este
Visszautaztak Budapestre.

Fölültek vígan a vonatra,
Ama büszke, boldog tudatba',
Hogy dicsőségünket fokozták:
– Többet szavaztak, mint az osztrák!

2.

A delegátus, oh szegény,
Mily szánandó, ha Bécsbe mén!
Kegyetlenül fölküldik őt
S szívni kell bécsi levegőt.

Várja ott munka, nem kevés:
A quóta, a költségvetés.
És bármily fáradságos az,
Ő napról-napra csak szavaz.

S mert adni kell ott az urat,
Hát – óh jaj – éjszaka mulat
S mert pénzt kíván a bécsi nő,
Költséget most is szavaz ő.

3.

És ha már egyszer Bécsbe megy,
A honért mit ne tenne meg?
Habár fájdalmasan esik,
Pompás ebédeket eszik.

Ebédet, Goluchowskinál,
Amelyet az zordon kínál,
Terheli gyomrát az ebéd,
Honának pedig a – zsebét!...

Egy csecsemő dala

– *A legifjabb Vilmos monológja* –

Szavamra, sohse hittem volna,
Hogy ily hamar föltűnök én,
Rólam beszél egész világ most,
Engem vitat meg ifjú, vén.

A ragyogó bölcsőben szívem
Királyi góggal földobog:
Ily zseniálisan születni
Az nagyszerű, dicső dolog!

Alig vagyok három napos még
S világhírű már a nevem,
És nem tettem semmitsem érte,
Csak megszülettem kegyesen.

Koronás címer a pelenkán,
Bögésem roppant imponál,
A dajkám gazdag emlőjével
Előttem loyálisan áll.

Maholnap gyöngé nyakamon már
Egy súlyos érdemrend rezeg,
És csekély két hetes koromban
Ezredtulajdonos leszek.

Oh unokának lenni nagy szó,
Mert nagyapám császár, az ám,
S imába foglal hódolattal
Már reggel-este a hazám.

Éjjel, álmomban, büszke kéjjel
Foglalkozom jövőmmel én:
A messzeségből egy hatalmas,
Fényes trón integet felém.

A trónon ül egy fényes bácsi...
Csodálkozva látom: én vagyok...
Oly egyedül van ott a trónon...
Arca bús, szeme nem ragyog...

Álmodom fényes ünnepélyről...
S hallok egy szörnyű robbanást...
Az emberek futnak sikoltva,
S véres a hermelinpalást...

Fölijedek ilyenkor nyögve,
Egy könny a szempillámra jó...
S félve húzódom a dadához,
Én, a császári csecsemő...

Dreyfus

– *A kapitány elégiája* –

Folyik megint az én pöröm,
De nézni ezt már nem öröm.
Nincs semmi láza és varázsa,
A réGINEK csak halvány mása.

Oh más ez, nem a régi, más,
Milyen szégyen, milyen blamázs
Búsan tapasztalom most, kérem;
Egy kutya sem törődik vélem.

A régi pör, a régi pör...
Emléke izgat és gyötör.
Ábrándozván a régi pörrel,
Szememből sóvár könnycsepp gördül.

Az volt a nagy szenzáció!
Ünnepelt minden náció,
Voltam egész világnak drága,
Becézett Dreyfus kapitánya.

A hírlapokban reggel-este
Mindenki a nevem kereste,
Napoleon óta, úgy éljek,
Nem volt ily híre egy vitéznek.

A jámbor pék is tűzbe jött
Akkor az én pöröm fölött,
Poéták rólam gondolkoztak...
És színdarabnak földolgoztak...

A borderó... Walsin... Zola...
A fátyolos hölgy, s fátyola...
S egyáltalán a régi nóta,
Istenem, hova lett azóta?

Ma borgissal szednek csupán,
És el sem olvas senki tán...
Óh nem fokoznak már többet le,
S nem szállítanak Ördögszigetre...

Örnagy vagyok, csöndes, kövér,
Már gond nem űz, már baj nem ér...
És gondolok sóhajtvá, vágva,
A dicső Dreyfus kapitányra!

Orvost! Orvost!

az osztrák parlamentnek

Dr. Stranzky, a kitűnő
Reichsrathi képviselő
Most a bécsi parlamentben
Indítványt adott elő.

Egy indítványt, mely találó,
Mely okos, derék, helyes:
Orvos kell az osztrák Házba,
Stranzky erre súlyt helyez.

Orvost kell ott alkalmazni
Sürgősen, okvetlenül:
Mert orvosra nagy szükség van,
Ahol oly sok ember ül.

Egy orvosnak kell ott lenni
És ügyelni egyre jól,
Hátha kitör egy-két uron
A végzetes, szörnyű kór...

Dr. Stranzky, a Reichsrathban
Oh ez egyszer jól beszélt,
Helyeslés fogja kísérni
Indítványát szerteszét.

Mi is vígan helyeseljük
Indítványát, óh zseni:
Reméljük, hogy *elmeorvost*
Tetszett kérem érteni...

Dal egy táviratról

Megjött megint a távirat,
Mely egy rozzant tüdőt sirat,
Mely összevissza, szerteszét
Tárgyalja Gorkij tüdejét.

A távirat, mely rendes, pontos,
Melyet a sajtó híven gondoz
És este-reggel azt a drága,
Hű olvasó fejéhez vágja.

E kis távirat nyáron-télen
Találkozik gyakorta vélem
S arról beszél, arról cseveg,
Hogy a szegény Gorkij beteg.

Alkotni újra nem tud ő,
Fáj benne a híres tüdő,
De gyógyulást keres vitézül
S valahová üdülni készül...

Ha jó idő, ha rossz idő:
Fáj ez a szorgalmas tüdő
S ha alkonyúl, avagy virrad,
Megjelenik a távirat.

S feledni kezdik itt meg ott,
Hogy Gorkij írni is szokott
És szerte azt hiszik majd végre,
Hogy tüdővész a mestersége...

S a távirat, mit Pétervárott
Föladtak, járja a világot
S mint a méh a virágokat:
Minden lapot meglátogat.

És szakadatlan, szüntelen
Itt is, amott is megjelen
S míg ajkát Maxim csókra nyitja –
Ő haldoklónak nyilvánítja.

Bolyongni fog sokáig, ó,
Mint a szívós örök zsidó
S ha porlad is már Gorkij teste,
Él e sürgönyben reggel-este.

Ez az a régi távirat,
Mely mindörökre új marad
S unokáinknak is regéli:
„Gorkij a reggelt meg nem éli”.

A frakk

1.
Kinek olyan előkelő,
Finom mezben volt a teste.
Aki, mint egy diplomata,
Frakkot hordott reggel-este:

Oh, a pincér, oh, a pincér
– Érte senki meg ne vesse –
A küzdelmet most fölvette,
Hogy a frakkját letehesse.

Én úgy sejtem, győzni fog majd
A pincérek zordon elve;
Nemcsak a frakk, a sorsa is
Meg van most már pecsételve...

Búsan búcsúzunk a frakktól,
Oh, a frakkért szörnyű kár lesz:
Aki eddig finom úr volt –
Szürke, szimpla proletár lesz...

2.
Szép a zakkó, szebb a smoking,
De legszebb, oh, a frakk,
S téged, oh, frakk, a pincér most
A zálogházba rak.

Vagy pedig megvesz tőle majd
A vén bolygó zsidó,
Ki azt a kérdést teszi föl,
Hogy: mi van eladó?

S az uraság, az uraság
– Ez nem lesz furcsa tán? –
Oh, pincérektől levetett
Frakkot vesz ezután...

A pofon

A választáshoz Budapesten
– Régi szabály ez, bizonyisten –
Egyenesen vagy visszajárul
Egy-két pofon is hozzájárul.

Az eredmény a választáson
Bizonytalan, kéremaláson;
A pesti választásokon
Egy bizonyos csak: a pofon.

A választópolgár zsvány,
A voksért bankjegyet kíván:
Eladja a szavazatát –
De pofont elvből, ingyen ad.

A fővárosban a pofon
A szavazással oly rokon
És bárki kapja s bárki adja,
Ez a választásnak zamatja.

A szín, az illat benne ez,
Mely zord küzdelmet fűszerez,
Mely muzsikát vegyít a kába
Szavazás vásári zajába.

És választásról választásra
Nő a pofon vonzó varázsa
S mindinkább tekintély lesz ő,
Mint alkotmányos tényező.

Mindegy nekem, ki a jelölt,
Ki győz s pénzt hasztalan ki költ:
A pofon az, amelyet várok,
Melyért honfiszívem sóvárog.

Ez alkalommal mégis féltem,
Hogy elmarad gyönyörűségem:
Ó, azt hittem, hogy a pofon
Most mind nyaral Siófokon.

Az örömöm most kétszeres,
Hogy mégis volt egy nyakleves.
Adta ezt egy bizalmi férfi,
Aki a bizalmat így érti.

Bizalmi férfi, odafönt
A jó isten megáldja önt,
Amért másnak pofont, nagyot,
Nekem pedig témát adott!

Nyári bökversek

1.

A kánikula hőfok ára
Tegnap és ma emelkedett...
Nemcsak a hús, a jég is drága...
Unalom leng B.-Pest felett.

A bennlakók megfőve járnak
S mint egy nyári étlapon áll,
Az aszfalt beillik „lekvár”-nak
Melyben egy rendőr szalutál...

2.

Az állam sok nagyképű bölcse,
A sok költség-megszavazó,
A nemzeti vívmányt-hozó
Ischlben ül, vagy Karlsbadban
És felsóhajt: A nyár be jó...

Övök a póz, hiúság, láрма,
S nehogy feledje kegyelet,
Mint Szilágyinál megesett,
Ők már éltükben emelnek
Önmaguknak sírkövet.

3.

Az élet nappal árva, meddő,
De este cirkusz, Ős-Buda...
A Villandok, a Beketow-lány...
Brezsina, macsics, – kész csuda...

Nappal azt hihetné az ember,
Szemerének igaza van...
De este... sőt, uraim, éjjel,
A magyar boldogul vígan...

4.

Az utcasarkon, oszlop ormán
Piros plakátsor díszeleg.
Még egy vasárnap... Boldog óra...
És már a turfra mehetek.

Fogad száz kedves ismerősöm,
Köszönt a totalizátor...
...Addig jár a korsó a kútra,
Míg egyszer egészen letör.

A háziúr dala

Őseimnek érző lelke
Előttem rég elfelejtve,
A szememben gőg ragyog:
Pesti háziúr vagyok.

Van egy dicső szenvedélyem,
Az életem ennek élem:
Stájgerolni akarok –
Pesti háziúr vagyok!

Akár télben, akár nyárban,
Béremelek, ha fertály van,
Az enyém e drága jog –
Pesti háziúr vagyok!

Azért erdő, hogy zöldelljen,
Azért házbér, hogy emeljem,
Remélem, hogy ez nagy ok...
Pesti háziúr vagyok!

Emelem a bért epedve,
Emeletről-emeletre,
Ez a sport, mit folytatok –
Pesti háziúr vagyok!

Szegény partáj, ez a nulla,
Elém rogyik elájulva...
Nekem hasztalan dadog –
Pesti háziúr vagyok!

Tele vagyok pénzzel torkig,
Stájgerolok mégis holtig:
Ez egy l'art pour l'art-dolog...
Pesti háziúr vagyok!

S ha már mindent fölemeltem,
Kilehelem nemes lelkem
S mennybe visznek angyalok –
Pesti háziúr vagyok!

Császártalálkozás

Mily imponáló, mily csodás
Az ily magas találkozás,
Mily szép, hogy így találkozik
Edvárd s Vilmos, a II-ik.

A két dicső, hatalmas férfi
Ilyenkor egymást ó, megéri,
Csupa titok, rejtély a lényük –
Mert egy világ bámul feléjük.

Találkoznak s kezet fognak,
S a szép időről társalognak –
S ezer riporter lázban ég,
S hegyezi Klió a fülét.

S ha szájával egyik a másik
Dicsőséges képére mászik
S elcsattan a császári csók,
Élveznek az alattvalók.

Az ily találka szép, remek:
A kávéház erről cseveg
S a diplomata, – szegény állat,
Míg beleszédül kombinálhat.

S bucsúzáskor mérsékelt kéjjel
Még egy-egy csókot nyomnak széjjel!
Jól beütött a randevú –
Nem nyomja fejüket a bú!

A marhahús

Ilyenkor, szeptember fele,
Mikor a levél hull az ágrul;
Az ősz legbiztosabb jele,
Hogy a marhának húsa drágul.

Fölszáll a húsnak ára, ó,
Mint gyöngy a borban, oly kevélyen –
Én istenem, egy léghajó
Mily büszke volna a helyében!

Budapesti polgár vagyok
S most eltűnődöm önfeledten:
Ó, rég letűnt dicső napok,
Mikor még marhahúst ehettem!

Ez már nem táplálék, csupán
A háziurak csemegéje –
Más halandónak ezután
Csak múlt időknek szép regéje...

Szívünkben nő a félelem
S ezzel karöltve a csudálat –
Tisztelni kezd a bús jelen,
Ó, marha, nagyszabású állat.

És többé nem hámoz-hímez,
Ellenben hiú lesz rá kvázi:
Kit zordan marhának címez
Nyilvánosság előtt Ujházi...

Szezonvégi versikék

I.

Már készülődik fecske, gólya
– Az ő szokásuk, az konok –
Bús tünete az augusztusnak,
Hogy gólya, fecske ah, búcsúznak –
S visszajönnek az asszonyok.

Ki Ósbudában vad bohém volt,
Most jámbor lesz, mint egy ürü
S előkerül a zsebből újra
S diszkrétén fölkúszik az ujja
A híven őrzött jegygyűrű.

És most egymás nyakába esnek
Férj s nő a pályaudvaron;
Féltékenységtől egy se szédül –
Kiolvassák egymás szemébül:
„Kvittek vagyunk mi, angyalom!”

II.

Múlik a nyár és jó a bős,
Mogorva ősz.

Letört a rózsaszál s letörik, ó,
A turflátogató.

S eltűnt a „lepke”
Főkapitányi rendeletre...

Nem csattog majd a fák bogán
A csalogány.

S nem csattog majd Siófokon
A pofon...

A pofon is, a kedves, drága:
A nyár virága,

Mely elhal szépen, csöndesen,
Ha ősz leszén...

Ha Siófokon már nem pofoz senki –
Ez a szezon végét jelenti...

Szezon

I.

Egy idegen, ki Budapestre jött,
Szétnéz este a házsorok között
És dünnyög búsan, ridegen
Az idegen:

Ez volna Pest? Az nem lehet...
Oh jaj, becsaptak engemet!
Ez a hely, hol büszke kincs,
Fény, látványosság semmi sincs,
Nincs jó szobor, nincsen művészet,
Itt nappal szét hiába nézek.
De este, este –
Oh ezért jöttem Budapestre.
Idevonzott a híre annak,
Hogy itt bűbajos éjek vannak:
Gyönyörű lányok
Kábító serege kóvályog,
Ünnepét üli Pest a bűnnek –
S idejövök: és mind eltűnnek...
A fene egye meg:
Se nappalok, se éjjelek...
Mégfogadom e csöndes este:
Sohasem jövök Budapestre!

II.

Egy zordon, elzárt épület
Előtt hatalmas csödület,
Nők, férfiak és gyermekek vegyest:
Egyik tombol, a másik esd;
Átkozás, hörgés, sikoltás...
Rúg és pofoz egy gőgös portás...
Gondoskodván a rendről,
Kordont húz s kardlapoz a rendőr...
És messze hallik a riadalom,
A halálhörgés, az ütleget, a sírás...

Mi ez? Tán az orosz forradalom? –
Nem: iskolai beírás.

Politikai versikék

I.

Megjöttek immár Karlsbadból
Polónyi mester és Kossuth,
Honukba visszahozta őket
A nosztalgia s a vasút.

Lefogyni mentek Karlsbadba,
Szopták a karlsbadi sót
S otthagytak a szép Karlsbadban
Minden fölösleges kilót.

Oh, ez egy régi nóta kérem,
– E nóta bús, e nóta rút:
Hogy szegény Magyarország zsírja,
Az mindig Ausztriába jut...

II.

Szeretnek minket a csehek,
Aminek örülni lehet.
Oh mily dicső, mily kedves, drága,
Hogy rokonszenvez Pesttel Prága.

Ezt a lojális magyar népnek
Nem meghálálni – vétek.
Igen, hálásaknak kell lennünk:
Többet kell cseh fürdőbe mennünk,

A cseh posztót, üveget, porcelánt
S a tenoristát egyaránt
– Mindenki érzi ezt tán –
Jobban kell kultiválnunk eztán.

S hálából a csehek
Íránt – a fene egye meg! –
Azon legyen mindenki nálunk:
Hogy – még csehebbül álljunk!...

A cápa elégiája

– *Fiumei hangok* –

A híres fiumei cápa
Csüggedten sírdogál magába.
A cápának, szegénynek,
A sírásra van oka tényleg.
A gyönyörű, kék Quarneróban
Töpreng búsán: Ez így nem jól van!
Eddig itt nyáron én voltam az úr –
S most elbántak velem gazul!
Fiumének ős idők óta
Én voltam egyetlen szenzációja
És írtak ott és írtak itt
Rólam színes hírt és kroit
S úsztam elégedetten, szépen
A Quarneróban és a dicsőségben...
Oh mily lesújtóan hatott rám
Most ez a Gotterhalte-botrány...
Hogy meggyalázták a magyart ott! –
S míg ez a botrány tartott,
Nem írtak rólam a pesti lapok –

Bár én magyarbarát vagyok...
S még nincs vége... Zanella úr
Dühöng és szerepel vadul...
Oh rémes, szörnyű sejtelem
Nyilall most át lelkemen:
Oh Fiumében a jövőben
Lesz esemény, skandalum bőven
És engemet
Ezután egy kutya sem emleget,
Zsurnaliszták elhanyagolnak,
S lejárom magamat maholnap.
Az élet már nem lesz oly édes:
Hozzászoktam a dicsőséghez
A Quarnerón gögösen úszva...
A fene egye meg,
Most mehetek
A tengerből – a spirituszbba!

Szezon

1.
Benne vagyunk a szeptemberben,
Lehull a rózsza és a mák
És megjelenek mélabúsan
Az összes őszi szimptomák.

A szimptomák hej, megjelennek,
Hisz már a nyárnak vége ma:
Erdélyben hervadnak az erdők –
S virul az erdőpanama...

2.
Pétervárott is fúj az őszi szél,
És hull a bomba, mint a falevél.
A cár a levegőbe néz:
Nehéz a helyzet, óh nehéz...

A hadsereg packáz velem
És nincs egy erős emberem..
Stolypin... Trepov... csupa állat –
Óh jaj, mi a fenét csináljak?

Hah: megvan! Van, egy orosz,
A Beketowban táboroz,
Az egész világot legyőzi ott –
Hazahivatom Lurikot!...

3.

Ha már Lurik vitézrül van szó,
Eszembe jut Lurik vitézrül,
Hogy a politikában is most
Egy sablonos birkózás készül.

Beck gróf a bajnok Ausztriában
És Wekerle a bajnok nálunk,
S mint rendesen, a földet nekünk
Érinti majd mind a két vállunk...

Alkalmi versikék

1.

Egy gróf, akit bámultak itthon,
Mivel sok adóssága volt:
Most zajtalan, diskréten, titkon
Amerikába vándorolt.
Egy gróf... egy mágnás... istenem,
Kit elvesztettünk hirtelen...
Az eset óriási port vert,
A hideg leli a riportert.
Egy gróf... hallatlan, szörnyűség –
Az egész ország lázban ég...
– Évente innen százezer
Nyomorult magyar evez el,
Kivándorolnak, mert nincs kenyerük –
S ki törődik velük?

2.

Lovaregylet, loharegylet,
Előkelő, finom banda,
Mely lovakból s grófokból állsz –
Üdvözöllek lelkesen!

Lovaregylet, loharegylet
Oh bocsáss meg, hogy tévedtem,
Azt híven, hogy szegény népet
Te lenézed gögösen.

És a fürge csikókkal
És a totalizátorrel
A harminckrajcáros népnek
Csak pénzére utazol.

Most azonban földerültem:
Magyar László közzétette,
Hogy a nyájas Lovaregylet
Óh a népért működik.

Hogy a népnek legyen kéje,
Mulatsága, boldogsága,
Hogy a turfon felderüljön
S ne nyomja fejét a bú.

Most már nem lesz kivándorlás:
Óh a népnek van barátja –
Lovaregylet, te vagy itt a
Legnagyobb demokráta!

Rákóczi

Messze tengerparton halk suhogás támadt,
Nyílik néma sírja kurucok urának.
Kél a hamvadó hős, hogy útra kelhessen
Keleti expresszen...

S a sötétben sugdos a mormoló tenger:
Nagy Rákóczi Ferencz, maradj itt, ne menj el.
Márványtenger partján boldogan pihentél –
Vissza minek mennél?

Hadd el – jobb lenne még porlanod, pihenned,
Álmodni édesen zúgó habok mellett.
Fényről, hatalomról, messze-messze tájról,
Egy boldog országról...

Ne menj el, ne menj el, ereklények lenni,
Fényes kriptasírban csalódní, szenvedni,
Sajogna holt szíved, könyben ázna orcád:
Koldus az az ország!

Vissza ne kívánozz, ne hagyd itt e földet.
Német szót, civódást nem hallasz fölötted.
Otthon a kurucok finom frakkban járnak
S Béccsel trafikálnak...

Vissza-visszavágynál sóhajtva, epedve
Régi szent sírodba, a szabad Keletre:
Szép Magyarországon sírna a föld rajtad,
Nem lenne nyugalmad!

Majd ha magyarnak régi napja feljő,
Szivárvány lesz egén, nem fekete felhő,
Boldog lesz, szabad lesz; magyar lesz a haza –
Akkor eredj haza!

Goluchowski

Midőn a tél közeledik már
S az időjárás búskomor,
Ilyenkor mindig aktuális
Gróf Goluchowski Agenor.

Mi teszi ezt, az isten tudja,
Talán az őszi hangulat:
Ilyenkor vágnak megbuktatni
A külügyminiszter urat.

Mióta élek, minden ősszel
Dörgött a Házban a tenor:
Hah, meddig lesz még hivatalban
Gróf Goluchowski Agenor.

Én nem nézem, hány fok hideg van,
Nem nézem, van-e még levél:
Ha Goluchowskit ütni kezdik –
Megállapítom: „Jó a tél!”

Eljő a tél és új tavasz lesz
S új lesz az ősz s új lesz a nyár,
S szorongó szívvel tépelődöm:
Mikor megy Goluchowski már?

Oh megy a gőzös Kanizsára,
Megy az idő és megy a kor –
De aki nem megy, aki nem megy,
Az Goluchowski Agenor.

Elmúlik minden a világon,
S egyszer majd elmarad Arad –
S titokzatosan, érthetetlen
Agenor a helyén marad...

Kormány bukik és kormány támad,
S bár a nemzet haragja forr –
Előterjeszti évrül-évre
Az expozéját Agenor.

Mint ember, meghal ő is egyszer
– Hisz ez kötelező dolog –
De mint közös külügyminiszter,
Ő mindörökké élni fog!

Hosztalek dala

Voltam király a Népszínházban,
Hatalmas, boldog és vidám,
Míg egy napon csuful megjártam:
Egy pofon csapott le rám.
Erről tárgyalnak ma lázban
Budapesten mindenütt.
Sohsem hittem volna kérem,
Hogy a nagy malőr beüt.
Voltam király a Népszínházban,
Jaj, jaj, ja-ha-jaj,
Voltam király a Népszínházban.

Voltam király a Népszínházban,
Beállítottam egy napon.
„Hosztalek vagyok” – magyaráztam –
S nem hazudtam, mondhatom.
„Üdv kegyednek Hosztalek!” – szólt
És nyakamba hullt Vidor,
S rövidebb lett nyomban arcán
A már régen hosszú orr,
Voltam király... stb.

Voltam király a Népszínházban,
Tisztelt engem Vidor tata,
Pénzt vágyott tőlem látni lázban,
Ámde pénzt nem láthata.
A tatának pénzt nem adtam,
Mert a tata egy balek,
S mert nem mondhat egy krajcárt sem
Magáénak Hosztalek.
Voltam király... stb.

Voltam király a Népszínházban,
Bizalmat helyeztek belém.
A férfi-színészt pofonvágtam,
A női-színészt ölelém.
Miljomosnak mily jó lenni:
Megtanított ez a hecc –
S miljomos a Népszínházban
Millió nélkül is lehetsz.
Voltam király... stb.

Voltam király a Népszínházban,
Igazgató, tulajdonos,
Bár szafaládét vacsoráztam,
Amely bennem otthonos.
Azt mondtam, hogy négy lovam van.
De, mi fénylik, nem arany:
Négy lovam hej, nem volt nékem,
Csak egy jámbor szamaram –
S voltam király... stb.

Voltam király a Népszínházban,
S detronizáltak, fájdalom:
Egy hősie kórista bátran
Megütött az arcomon.
Felpofoztak és kilöktek,
S Vidor dühe rémítő –
Pedig legjobb operettjét
Nekem köszönheti ő!
Voltam király... stb.

Aktuális versikék

I.

Párisnak turf-szenzációja
A Lovaregylet tagjait most
Rendkívül rossz kedvre hangolja.

Minden lovaregyleti úrra
Fölötte kellemetlenül hat
A gyökeres párisi kúra.

Óh Párisban fonák világ van:
Ott nem a játszó polgár ég le,
Hanem a bódé és vidéke.

Nemcsak szegény családfő tör le,
Hanem – óh csúnya, szörnyű bűn! –
Letör a drága nagytribün...

S a lovaregylet búsan méléz
A fenyegető eseten –
Hogy nálunk is majd lovak helyett
Grófok futhatnak a gyepen...

II.

Hát ismét harcban áll egymással
A monarchia s Szerbia –
Vámháborút kell a két félnek
Egymással újra vívnia.

Katona, ágyú nem kell hozzá,
Csak pár jegyzék, hírlapi cikk –
Én azt hiszem, e háborúra
Már mind a két fél utazik.

A két vitéz hadviselő fél
A külföld előtt imponál,
Minthogy a zordon vámra nézve
Már évek óta harcban áll.

A vámháború olcsó, vidám,
De a morálom szomorú:
Amit e két fél vívni képes, –
Ez az egyetlen háború!

Lóra városatyák!

– *Jelenet a városházán* –

Személyek:

A POLGÁRMESTER

VÁZSONYI |

KASICS |

POLLACSEK | városatyák

EHRlich G. |

stb.

POLGÁRMESTER:

Uraim, méltóztatnak tudni,
Hogy most Rákóczi hazajő,
Átutazóban Pesten is lesz
S hogy jól fogadjuk, az a fő.
Fogadjuk őt oly finoman,
Minthogyha angol vóna.
Egy indítványom íme van:
Uraim itt az óra –
Lovon menjünk a hős elé,
Uraim, üljünk lóra!

VÁROSATYÁK KARA (megdöbbenve):

Mily szóra nyílt az ajka,
Mily szörnyű szóra:
Röviden azt óhajtja,
Hogy üljünk lóra,
Ó jaj, ló-ó-ra!

POLGÁRMESTER:

Uraim, mért az arcuk sápadt,
Mért nyögdécselnek, mint a gerle? –
Tegyük kengyelbe ó a lábat,
Örülni fog neki Wekerle.
A bujdosóknak megmutatjuk,
Lóháton hogy fest ez a test,
S ha atyjait nyargalni látja,
Rajong majd értünk Budapest.

VÁROSATYÁK KARA (lojálisan):

Igen, ez indítvány mesés,
Dicső dolog az ügetés,
Ügessünk hát kevélyen –
A polgármester éljen, éljen!

VÁZSONYI (Kasihoz súgva):

A polgármester jól beszél,
Ő jól beszél, azonban
Nekem egy pocakom van,
Nekem tehát a ló veszély.

De ön, kedves Kasics, remélem,
Fölül a lóra, kérem.

KASICS:

A tanácsát köszönöm,
Én nem ülök, üljön ön.

(Pollacsekhez):

Nehéz vagyok én egy kicsit,
Inkább választom a kocsit,
De ön, Pollacsek úr, remélem,
Fölül a lóra, kérem.

POLLACSEK:

A tanácsát köszönöm:
Én nem ülök, üljön ön.

(Ehrlichhez):

Pollacseknek hívnak engem,
Mint tudva vagyok,
És ily névvel lóra ülni,
Az bajos nagyon,
De ön, derék Ehrlich, remélem,
Felül a lóra, kérem.

EHRlich:

Mit keresek egy paripán?
Hát vagyok én egy kapitány?
Nem hittem, hogy ily nagy legyen
A dicsőségem ára –
Nem ülök én egy lóra, nem,
Inkább felülök egy kályhára!

POLGÁRMESTER:

Nem értem, ó mért tétovázna,
A pillantásuk mért rideg.
Mindnyájukat váratlanul most
Miért lelte ki a hideg?
Hisz díszmagyarban lovagolni,
Az finom, impozáns dolog,
S a kurucok, ha látnak, szívük
A koporsóban feldobog.
Uraim, üsse meg a mennykő,
Hallgassanak a szóra:
Uraim huj-huj, uraim hajrá,
Uraim lóra, lóra!

VÁROSATYÁK KARA (zokogva):

Ó drága polgármester úr,
Ne legyen oly kegyetlen,
Amit kíván, az szörnyűség,
Az, kérem, lehetetlen.
Szívünk remeg, szívünk haboz,
És összeborzad testünk:

Ó jaj, hogy jövünk mi ahhoz,
Hogy vágtassunk, ügessünk?
Ó polgármester úr, könyörgünk,
Legyen kissé méltányos ön:
Meglátja, hogy ha lóra nem is ültünk,
Rákóczi úgy is hazajön.
Rákóczi úgy is hazajő –
És végre ez a fő...

(Könyörögve letérdelnek a polgármester elé. Csönd. Hadur egy könnycseppet – vagy mit – ejt a városatyák fejére.)

A köpeniki kapitány

Van egy kis város a világon,
A neve csinos: Köpenik;
Ez Párisnál is népszerűbb ma,
Őróla szól ezernyi cikk.
S van egy derék tiszt, egy vitéz tiszt,
Ki az, mindenki tudja tán –
A leghíresebb kapitány ma
A köpeniki kapitány.

A köpeniki városházán
Megjelent ő egy szép napon:
„A pénztárost, a polgármestert
Bocsánat, letartóztatom!”
Pereg a dob, a szurony csillog...
Milyen regényes ez, no lám –
És négyezer márkát emelt el
A köpeniki kapitány.

A hír a nagyvilágba szétmegy,
Ah, a köpeniki csata!...
És Hosztalek pukkad irigyen
És kárörvend Vidor tata.
A nagyvilág eltátja száját:
Ez egy zseni, ez egy titán –
A kapitányok kapitánya
A köpeniki kapitány!

A polgármestert lecsukatta,
A pénzt elvitte a csibész –
Az egész osztrák hadseregben
Nincs ennyit ötlet, ennyi ész!
Oh Bécs, hallgasd meg indítványom
Mely megmenti monarkiánk’ –
Alkalmazzuk a vezérkarban
A köpeniki kapitányt!

Feilitzsch elégiája

*A Budapesti Közlöny-ben ma
a földművelésügyi minisztérium
hirdetményt adott ki az állami
facsemeték adományozása ügyében.*

Oh, mit látok a B. Közlöny-ben
Én, savanyú, bús remete:
Facsemetékről szól az ének –
Óh, hát van még facsemete?

Szemem azonnal könnybelábad,
Egy nyilallás szívembe vág:
Igen, a szívembe markolnak
Ágaikkal e kicsi fák...

Hát van fa még... hát van még erdő?
– Kérdem búsan, mélán, bután. –
Hogy én az erdőt mind megettem,
Hát csalfa álom ez csupán!

Óh, mint agy költő, úgy imádtam
A rengeteget hajdanán;
A költő az verset ír róla,
Míg én az erdőt – eladám.

Eladtam öt rajongón, buzgón,
S azt hittem, kérem, igazán:
Az én nevemhez fog fűződni,
Hogy nincs több erdő e hazán!

E hirdetmény lesújtón hat rám,
Óh, nem rossz álom, nem mese:
Megloptak engem is, a tolvajt,
És van, van még facsemete!

És csemetékből lesznek erdők
És lomb virít az ág felett –
S én siratok kétségbeesve
Egy eltévesztett életet...

A köpenicki kapitány

A földet egy bús hír bejárja,
Ah véget ért a hősregény:
Szédelgők ünnepelt királya
Immár börtönben ül szegény.
Ül már a lángeszű titán,
A nagy vitéz, a nagy csibész –
És kiderült, hogy csak cipész
A köpenecki kapitány.

Ah, úgy csapott le, mint a bomba
A szívtelen leleplezés:
A németek Napoleonja
Civilben, prózában – cipész.
Nem haditerveket csupán,
Hanem cipőt is tart raktáron
S talpal, fejel jutányos áron
A köpenicki kapitány.

De nem halványul glóriája,
Cipész a híres hadfi bár
S jut minden suszter homlokára
E glóriából egy sugár.
Drágábban ad túl ezután
A bőszt suszterhad a cipőkön:
Büszkévé tette mind az őszön
A köpenicki kapitány.

De a bőr bármily drága leszén,
Én csöppet sem veszem zokon
S bámulatom adóját szépen,
Rajongó szívvel lerovom:
Ha majd a jó hír szerteszárnyal,
Hogy szabadon eresztik őt –
Csináltatok egy pár cipőt
A köpenicki kapitánnyal.

Novemberi bökversek

1.

Hét vége!

Alag, Pest, Bécs gyepére

Ezidén nem lép több ló.

Mily vigasztaló!

Nem von le több percentet a tot.

Zálogtárgyaid kiválthatod

S mi elúszott a tiketteken,

Most várhatod keservesen.

Imént volt az utolsó verseny,

S kimondom nyersen,

Áldás az emberek zsebére,

Hogy vége!

2.

Húsz ember bóbiskol,

Egy ember ül,

Unalom, unalom

Köröskörül.

Sehol izgalom, sehol láz.
Ez a t. Ház.

3.
Harminc évig adómentesek
Az új belvárosi házak,
Egy ellen teszek százat,
Hogy akik ezt megszavazták,
Mind belvárosi városatyák
S gyanúra van ok,
Hogy IV. ker. telektulajdonosok.

4.
Schönaich nem kér,
Jekelfalussy nem ad,
Csak úgy egyeznek
Suba alatt.
És, –
Lesz mégis létszámemelés.

5.
Más évben ilyenkor
A villamos drótot
Az mozgatta meg, hogy megevett
Egy farkas egy tótót.
Most levelezőnk
Egész másról ír.
Egy éhes tót megevett egy farkast.
Ez a legújabb hír...

Beköszöntő

Minden évben, minden évben
Megéri e náció:
Összeül az előkelő,
Finom delegáció.

Egy évben Bécs, másik évben
Budapest a stáció,
Ebben a két szép városban
Ül a delegáció.

Ámde akár Budapesten,
Akár Bécsben játszik, óh –
Mindig csak egy dolgot végez
Az a delegáció.

Most se tesz mást, most se lészen
Ebből nagy szenzáció:
A mi zsebünk rabolja ki
Majd a delegáció!

Gundel dala

Szerény vendéglős voltam eddig,
Szerény, de gazdag szerfelett –
De hej, nagyobb, szebb sorsra vágytam
A vendéglősi sors helyett.
Hogy mihez fogjak, mit csináljak,
Sokáig volt rejtély, titok –
Míg egy szép nyári nap rájöttem,
Hogy egy lapot alapítok.

A nagy közönség eddig tőlem
Nyomtatott írást nem kapott,
Csak egy művet, litografálva:
A vendéglői étlapot.
Meguntam rostélyost árulni
Hetvenért s filét nyolcvanért:
Az irodalom éttermébe
Beültem és kértem – babért!

Oh, a szereplés vágya marta
E jámbor vendéglős-szívet
És szerepeltem gyönyörűen,
Mert a lapból mindenki vett.
Nevemből név lett és a Szerdát
Írták előkelő kezek –
Míg, ismert körülmények folytán
A csütörtök következett...

Megint vendéglős-céggé válik:
Gundel már nem költői név –
Az öregem, hej, szigorú volt
És engem elhagyott a hév.
Megtérek elhagyott pályámhoz,
Ha már ily szörnyű fátum ért,
S savanyú babhoz mellékelem majd,
Amelyet szerzek – a babért!

Bökversek

1.
Itt a tavasz, itt a tavasz
Fű, fa, virág zöldell.
Gyönyörű napsugár
Enyeleg a földdel.

Szédeleg Hosztalek,
Strassnow s más sok ember,
Mért ne szédelegjen
Az öreg november?

2.

Andrássy szobra íme kész,
A parlamenti térre néz.
Sőt már a jövő hétre
Le is leplezik végre.

És felsóhajt Wekerle,
Lágyan bűg mint a gerle:
– Egy leleplezés, istenem,
Mitől félni nem kell nekem!

3.

Hunyadi ezred, Mátyás ezred,
Nagy Lajos ezred, Bocskay ezred,
Rákóczi huszárok, Thököly huszárok!...
Mind részt vesz majd a nagy csatán
...S Polónyi G. lesz, Polónyi G. lesz a kapitány.

Oh szegény nemzet, oh magyar nemzet.
Téged a sors is csak a bura nemzett.
Ha lesz is magyar hadsereged,
Ravasz kis számlát, ügyvédi számlát
Polónyi G. nyújt majd be neked...

Caruso majma

– *Kis elégia* –

New-Yorkban meghalt egy majom,
Óróra szól jelen dalom.

Az állatkert egy ketrecében
Naphosszat ott mókázott szépen.

Bámulta a kíváncsi nép –
Ezzel kereste kenyerét.

Oh, tehetséges volt nagyon
Az állatkerti kis majom,

Az embereket utánozta –
S volt népszerűsége s jó kosztja

Így élt vidáman, amíg egyszer
Föltűnt a szép Caruso mester.

A majomnak, uramfia,
Mit kellett gyakran látnia?
Carusonak de jó a dolga...
Utánozni szerette volna.
Tolongtak ott a nők, a nők –
S hej, elérhetetlenek ők.
Nem lehet az az övé – hasztalan! –
Ami a Caruso markába van...
Amire vágyott a majom,
Oh, arra nem volt alkalom,
Rabszolga-ketrecébe zárva
Csak sorvadt a majom, az árva,
Míg befogadta most a föld –
Mert bánatában megdögölt...

Ki mit kap Mikulásra?

Nagy öröm van minden házban,
Holnap este Mikulás van;
Ablakban a kis cipőcske...
Jaj! mi jó fakad belőle?
Mit kap a sok lány, fiucska,
Azt csak a jó isten tudja
És A Nap levelezője, –
Így tudtuk meg mi is tőle.

Wekerle kap nagy többséget
Amelyet bár szégyen éget,
Megszavazza az újoncot,
Remélve érte jó koncot.
Polónyi G. sztrájk törvényt kap,
(Amely előbb-utóbb rácsap),
Schönaich ötven milliója
Biztos a delegációba,
Széll kap szép, új formulákat,
Feilitzsch gyönyörű, zöld fákat,
Aehrenthal kép Balkán-kérdést,
Kossuth Ferenc félreértést,
Justh Gy. új házszabályfélést,
Kenedich egy szép magas c-t,
A honvédség ágyú-álmot,
A szerb-határ szabad vámot,
A tanítók kaucsukgyomrot,
Mert a régi már elromlott,
A bérkocsis taxamétert,
Minden díjnok meleg ételt,

A hadsereg magyar nyelvet,
A kormány ingatlan elvet,
A kivándorlási láz véget,
A Népszínház közönséget,
A főrendek ifjúságot,
Aszód néhány jó diákot,
Tisza István néhány hívet,
Hüvös-Jellinek jó szívet,
Barabás pap detektívet,
Budapest pár sétateret,
Polónyi D. zsíros peret,
Tiller új konzuli címet,
– Én legföllebb néhány rímet!

Örkény

– *A delegátusok Kropacseknél.* –

Örkénybe mentek tegnap reggel
A buzgó delegátusok,
Mert Kropacsek meghívta őket:
Jöjjenek el, majd ágyuzok!

És elment mind a delegátus
Schönaich vezérlete alatt
S az ágyupróba jól haladt.

Kropacsek lőtt előre, hátra,
Kropacsek jobbra-balra lőtt
S a delegátus mind fejet hajt
A Kropacsek-ágyuk előtt.

És visszajöttek Budapestre
A buzgó delegátusok
És Schönaich úr így szólt magában:
„Na, most pedig én ágyuzok!”

S kért egynéhány új milliócskát...
S a delegátus így rebeg:
„Volt ágyupróba, de hasunkba
Schönaich lőtt be, nem Kropacsek!”

Fedák Sári dalaiból

1.
Csípőm formás, arcom üde,
A fogaim épek –
S máris, máris a távozás
Mezejére lépek.
Nem lehetek már Bob úrfi,
Gyűszűs, tulipános,

Nem leszek már soha többet
Kukorica, Kukorica János.

Híres lábam a port többé
Színpadon nem rúgja,
Kifelé áll a közismert
Automobil rúdja.
Nem lesz többé három százaz
Egy föllépés ára,
Nem vagyok már, nem vagyok már
Kukorica, Kukorica Sára.

Hazamegyek Beregszászra,
Elmegyek parasztnak,
Földbirtokos leszek aztán,
Praktikus és gazdag.
S ha majd ősszel kukoricát
Viszek a vásárra –
Eszembe jut, hogy én voltam
Kukorica, Kukorica Sára...

Búsan megy az automobil,
Búsan ülök rajta,
Sír a „töf-töf”, míg a soffőr
Elcsüggedve hajtja.
„Gázoljunk el még egy embert
Soffőr, utoljára –
Ne felejtse el, hogy ki volt
Kukorica, Kukorica Sára!”

2.

A fuszujka szára
Fölfutott a fára,
De lefutott a csillagom
Hej, tegnapról mára.
Nem bánom, nem bánom,
Csak szívből sajnálom –
Hogy Küry Klárát még
A deszkán találom...

3.

Az istennő, kit nem imádnak,
Szó nélkül elmegy, ha okos:
Mint istennő, ha véget értem,
Leszek derék földbirtokos.

A hírlapok színház-rovatját
Nem veszem eztán komolyan,
Legkedvesebb olvasmányom lesz
A terménytőzsde-árfolyam.

A zajtalan száműzetésben
Csak egy az, ami fáj nekem, –
Hogy ünnepelt bokámat eztán
Közzszemlére nem tehetem.

Egy bús probléma foglalkoztat
S nagyon sok rossz órát okoz:
Miért is nem járhat trikóban
Egy fiatal földbirtokos...

Óh! óh! óh!

Óh, óh, óh,
Steiner, Kozlowsky és Ryba:
Óh, óh, óh,
A fejükben nagy a hiba.

Óh, óh,, óh,
E jó osztrákok azt állítják,
Óh, óh, óh,
Hogy elnyomják Bécset a szittyák.

Óh, óh, óh,
Azt mondták, hogy miénk a had,
Óh, óh, óh,
S ők nyögnek a Turul alatt.

Óh, óh, óh,
Hogy őket nyomja mind a kvóta
Óh, óh, óh,
S őket bántja a Kossuth-nóta...

Óh, óh, óh,
Steiner, Kozlowsky és Ryba –
Óh, óh, óh,
A fejükben nagy a hiba!

A Népszínház dala

Mi lesz velem? Mi lesz velem?
Jaj istenem! Jaj istenem!
Mennyi álság,
Mennyi válság,
Csak járni hál belém a lélek,
Csupa könyörületből élek,
Szojer,
Ó jer!
Oh jer Krammer Szaffi Teréz!...
Nélkületek élni nehéz.
A nyakamat kitekeri,

Van-e ki e nevet nem ismeri?
Igazgató korában Megyeri.
De ő nem tehet róla szegény,
Mert más a tény,
Tudvalevőleg az,
És ez a főpanasz,
Hogy itten Ruszt az úr,
Ki mindennel aszúr,
Ő rendez, ő intézkedik
Pedig
Színházat mérni rőffel nem lehet
Vezetni úgy, mind vászonüzletet
S most megöl engem juszt is,
Ruszt is!

Karácsonyi strófák

1.
Holnap, azaz kedden reggel
Oh mily boldog állapot:
Megjelennek nagy sereggel
A karácsonyi lapok.

Csupa napfény, csupa rózsza,
S bennük semmi bús, epés –
Mennyi vers és mennyi próza
S főleg mennyi hirdetés.

Hogyha négy krajcárt kiadhat,
Három évig olvas, óh –
S pártolta az irodalmat
A kitűnő olvasó.

2.
Most jön a legszomorúbb témám,
Most jön a legfájóbb dolog:
Oh eltűnődöm mélán, némán –
Feilitzsch báróra gondolok.

Ma este az egész világon
Csillogó karácsonyfa van...
Erre gondol Feilitzsch barátom
S nagy mértékben boldogtalan.

Oh poétikus karácsonyfák,
Rátok gondol most, fogadok
S szemei a könnyeket ontják,
Míg mélabúsan így dadog:

Csak én vagyok most bús, kesergő,
Nekem ez ünnep mostoha:
Zöld, kicsi fákból mily nagy erdő –
S én el nem adhatom soha!

Esik a hó

– *Pesti románc* –

Esik a hó, esik a hó,
Egész éjjel, egész napon:
Jellineknek fáj a szíve,
Hogyha kinéz az ablakon.

Esik a hó, esik a hó,
Nem járnak a villamosok
És az utcán – mily szent csoda –
Csupa fehér angyal mozog.

Esik a hó, esik a hó,
Esik búsan, mint egy részvény,
Esik, szakad, szakadatlan
Budapestnek minden részén.

Esik a hó, esik a hó,
Nem tudom én, mi lesz velünk,
Mert ha senki nem segít itt,
E nagy hóban meg nem élünk.

És nem tesz róla senki, kérem,
Esik a hó, esik a hó
S a kis pelyhek azt zizegik:
Most esni szép, most esni jó.

Essünk, essünk szorgalmasan,
Most az utcán marad a hó,
Eltemetjük Budapestet –
Mert nincs itthon a köztisztasági igazgató!...

B. u. é. k.

– *Újévi elégia* –

Januárnak első napján,
Hogyha földerül a reggel,
Megjelennek nálam, érzem,
Férfiak, nők nagy sereggel.

Január hó első napján
Elhagyott, bús kis lakomban
Évről-évre népvándorlás
És idegenforgalom van.

E szomorú évfordulón
Harci zajjal nekem esnek
A házmester, a mosóné,
Inasa a fűszeresnek,

A szemetes, rikkancs, hordár
És akiben sok a fortély:
Táska nélkül, mint magánfél
Látogat meg most a borbély.

Jön a tejes, jön a fürge
Pikkoló, az apró-cseprő,
Jön, de nem kéményseperni,
Sötéten a kéményseprő.

S kihez sohse volt szerencsém,
Jönnék, jönnek mintegy százan...
Ó miért is részletezzem,
Ó miért is magyarázzam!

Rámtámadnak, rámorditnak
Zordon hangján egy zsványnak
És részemre állítólag
Boldog újévet kívánnak.

„B. u. é. k.” nyomtatvánnyal
Elszánt arccal mind rám támad,
B. u. é. k., b. u. é. k. –
Négy betűben mennyi bánat!

Tele van a kezük, szájuk
Újévvel és boldogsággal –
Ó, úgy értik mind a kettőt,
Hogy a pénzem nyújtsam átal.

S én átnyújtom hősiezen
A tömérdek szép ezüstpénzt –
Szegény szabóm, hogyha látná,
Szívszélhüdést kapna tüstént.

És megfogyva és letörve
Állok majd ott én, a bamba,
Míg családom, amely koplal,
Sírva borul a nyakamba.

S rebegem, mint minden évben,
Félig halva, félig ébren:
Hogyha senki nem kívánná,
Mily boldog vón' az újévem!

Hejretyutyutyu

– *A kormánypárt dala* –

Kossuth-nóta kényes már ma,
Hejretyutyutyu,
Nem húzták el azt a Várba,
Hejretyutyutyu,
Bachó mester azt kihagyta
Hejretyu –
És helyette megszólalt a
„Hejretyutyutyu!”

Ne izéljünk, ne bomoljunk
Hejretyutyutyu,
Meglapulás a mi dolgunk
Hejretyutyutyu.
Meglapulunk szép szerényen
Hejretyu –
Sic itur ad astra, kérem,
Hejretyutyutyu!

Elvek fönttartása mellett
Hejretyutyutyu
Megszavaztuk, amit kellett,
Hejretyutyutyu.
Elintéztünk büdzsét, kvótát
Hejretyu –
S büszkén fujjuk az új nótát
Hejretyutyutyu!

Így viselünk hadat Béccsel
Hejretyutyutyu:
Nyájas, szelíd megértéssel,
Hejretyutyu
Kurucok vagyunk az égre!
Hejretyu –
S v. b. t. t.-k leszünk végre,
Hejretyutyutyu!

A delegáció

Kiknek szíve a budgetért buzog,
Visszamentek a delegátusok,
Visszamentek Bécsbe vidáman
S megállapítják mindahányan,

Hogy Budapest akkor szép város,
Mikor itt hetekig havaz
S a kurucnak az a szokása,
Hogy mindent megszavaz.

Ruszt

A világ fejcsóválva bámul:
A Népszínház bizottságából
A nagy mecénás, Ruszt úr
Végre elpusztul.
Oh végre ő is konstatálja,
Hogy nem neki való e pálya
S szomorúan kiábrándulva –
Vásznakat borít a múltra.

Szilveszteri strófák

1.
Az ó-évnek vége, vége,
S beleesünk az újévbe.

Egy a másik után mászik
S egyik olyan, mint a másik

A másikban bízunk itten,
Ha csalódtunk az egyikben

És csak bízunk és remélünk
S búsan, búsan élünk, élünk...

Elvihetné már az ördög
Ezt a nyomorult világot...
– Boldog újévet kívánok!

2.
Oh, holnap reggel minden polgárt
Megtámad egy dühös sereg:
Jönnek, jönnek ijesztő számmal
A b. u. é. k.-emberek.

Mit hogyha ön tehetne arról,
Hogy ím, egy új év beköszönt:
Január hónap első napján
Anyagilag tönkreteszik önt.

3.

Akinek van egy kis esze,
Az a pénzét oda nem adja.
Hanem fölül ma éjjel a vonatra
És elutazik messze-messze.

4.

Holnap reggel, az újév napján,
Látunk egy különös csodát,
Amely egy régi jó közmondást
Nem enged élni már tovább.

Holnap, az újév reggelén mi
Csodát látunk, mely megható:
S már nem kérdezzük, hol van, hol van? –
Mert itt van a tavalyi hó...

Meggyógyultam

– *Polónyi monológja.* –

A csillagom, mely majd letűnt már,
A csillagom megint ragyog:
Már kint vagyok megint a vízből,
Már újra ártatlan vagyok,
Ujjongó szívvel ünneplem most,
Hogy csődöt mondott ím a vád –
Ártatlanságom, tisztaságom
Gyönyörű jubileumát.

Orgazdaság, lopás, bordélyház...
Oh, istenem,
Hogy ilyen ronda vádakát kell
Hallgatni nékem szüntelen.
Engem vádolni... tudja isten,
Mi is ezen sírni való...
De fejem már a bú nem nyomja,
Meggyógyított ön, oh Manó!

Wein doktor itt a legjobb orvos,
Óh, megmutatta ez a tett:
Wein doktor úr meggyógyította
E haldokló becsületet.
Wein doktor úr, az ön híreről
A jövőnek is tudni kell –
Belekerül a Lexikonba
E büszke orvosi siker.

A megoperált becsülettel,
Mint egy lábbadozó beteg,
Kényelmesen, boldogan, kéjjel
A bársonyszékben heverek.
Megérdemlem jól ezt a helyet,
Megérdemlem, természetes –
Hisz senki sem volt e hazában
Ilyen sokszor becsületes...

Elégia az adósságok könyvéről

A könyvek kereskedője
Most egy furcsa példányt árul:
Könyvet írtak Budapestről,
Az adósok városáról.

Búsabb könyv, mint a Karthauzi,
Legbúsabb könyv a világon:
Eszembe jut róla minden,
Minden, minden adósságom.

Adós vagyok jobbra-balra,
Amerre csak lép a lábam,
Adós vagyok a szélrózsa
Valamennyi irányában.

Tartozom a zord szenesnek,
A cipésznek, a szabónak,
Mészárosnak, fűszeresnek...
Hogy házbérről ne is szóljak!

Tartozom a zord kincstárnak,
És harminc szövetkezetnek –
Én istenem, mit csinállok,
Ha ezek mind nekem esnek?

Adós vagyok a pincérnek,
Kinél pikkolózom hétszám...
Hitelezőimből telnék
Egy fölemelt újonclétszám.

Tartozom itt a Dunának
Mindkét partján, minden részen,
Sőt tartozom neked is, már,
Jövő havi fizetésem!

A bútorom, oh jaj, másé,
És a cipőm s a mellényem...
Hogy ezt mindet megfizessem,
Százhusz évig kéne élnem.

Hogy én mindent megfizessek,
Ó Rothschildnak kéne lenni
S még akkor is Nagyváradról
Egy leánykát nőül venni...

Elmélázok most e könyvön,
Minden lapja gyásszal telve...
S mint a könyvek nagy barátja,
Megyek, megveszem – hitelbe.

Első tavaszi dal

Itt vagy hát, végre megjelentél,
Te bűvös, mámoros tavasz:
Oh itt mindenki régen óhajt,
Oh itt mindenki rád szavaz.
Isten hozott szép március hó,
Hadd legyek első az idén,
Az első stréber, aki dalban
Ma téged üdvözölni mén.

Isten hozott oh március hó,
Evoé, szervusz, kisztihánd –
Köszöntelek elszántan, ne tudd meg,
Hogy engem influenza bánt.
Jer, ülj mellém a kandallóhoz,
Nincsen fölszítva melege,
S a becsstelen széndrágaságról
Jer, halljad, ím egy agg rege.

Oh jer, naptárunk büszkesége,
Március, finom kikelet,
Te is kikelsz... s van száz körülmény,
Mely ellen én is kikelek.
Kikelek oh Celsius ellen,
Mert az elvetemült öreg
A higannyal oly rondán bánik,
A fene ötlet egye meg.

Orromban örökifjú nátha,
Szívemben undor és harag...
És bárcius van s debsokára
Jöddek a váddorbadarak...
Bundában fogdak szállni kéreb,
Bert bárcius van és havaz –
Köszödtlek öröbbel, beghatva,
Gyögyörű, báboros tavasz!

Búcsú

*A felosztatott vurstli emberei
ma tiüntető felvonulást rendeznek
a városháza karzatán.*

Ma délután a városházán,
Sőt ottan is a karzaton,
Egymás mellett és egymás hátán,
Padon, rácson és ablakon
Ott szorong majd a vurstli népe,
Folyamodással a kezébe
S úgy demonstrál – óh sors, kegyetlen! –
A zord kitelepítés ellen.

A bűvár ember, Messalina,
A kígyótest, a tüzevő,
A kardnyelő, Miss Serpentina,
A törpe Tom, – mind sorra jó.
Ez a csoport meghatna bárkit,
De nem a zordon szívű Bárczit,
S mire a gyűlés véget ér,
A vurstli már semmit sem ér.

A kikiáltók pályavesztve
A közéletbe lépnek át,
Kinő majd a törzseember teste,
A törpe kihúzza magát.
A kardnyelő vendéglőt bérel,
A bűvár borügynökként lép fel,
S Messalina, – óh az a váll! –
Egy női zenekart csinál.

Agyó vurstli, agyó lövölde,
Ringlispil, s te kis Minimak,
Jön az enyészet néma csöndje
És bennetek nyugdíjba rak.
Csenevész tuják félénk rendje
Nő ezután csak a ligetbe...
S gyermekkorunknak álmait
Nem látjuk többé soha itt.

Kikelet

Itt a tavasz és a légben
Tavaszi szél lágyan susog
Megjöttek a karcsú fecskék
És a vidám bacillusok.

Kongresszusra gyűlnek össze
Rügybontáskor, tavasztájon:
Nem azért van tüdőnk, orrunk,
Gégénk, torkunk, hogy ne fájjon.

Sőt azért van minden szervünk,
Hogy gyötörjék inzultusok,
Tavaszi felé imígy vélik,
Az elegáns bacillusok.

Ezt véli a derék nátha
És bebújik minden orrba,
S épít diszkrét garszon-fészket,
Mint madárka a bokorba.

A toroklob szintén így tesz,
S hanyatt-homlok, egyre-másra,
A tavaszi langyos légtől
Jó a tüdő gyulladásba.

A csontok is megfájdulnak
És a lábak és a térdek,
Tavasszal az influenza
Elsőrendű, fő közérdek.

Épp úgy, mint a vízvezeték,
Vagy a jó öreg kanális,
Mint télen a zsúrok, bálók,
Mint májusban a majális.

Éppen ezért üdvözöllek
Szép kikelet, bűvös álom,
Hátborzongva üdvözöllek,
Üdvözöllek minden áron.

Egy kis félcipő

*A főváros múzeumában el fog-
ják helyezni Eissler Fannynak, az
ötvenes évek híres táncosnőjének
egy félcipőjét.*

A főváros múzeumában
Sok szürke régiség között
Ott lesz egy aszott félcipőcske,
Amelyben hajdan, szép időkbe
Egy híres láb öltözött.

Okiratok, vén buzogányok,
Rossz képek óh lenéznek ott:
Shoking! – mondják undorral telve –

Ily előkelő, finom helyre
Egy rossz félcipő hogy jutott?
Ím, karriért csinált e rossz bőr,
Múzeumban tanyázik ő,
S azon tűnődik ott magába:
Melyik szeméten rothadt el párja,
A másik kicsi félcipő...

Bimbók

Itt a tavasz, itt a tavasz,
Mint mondani szokás,
Kezdődik a nagy gerjedés,
A buzgó sarjadás.

Kibújnak most a kis csirák,
A tavaszi rügyek.
És bimbóznak gyönyörűen
A szép közös ügyek.

Folyik Bécs s Budapest között
A nagy járás-kelés
És kibújik a föld alól –
A létszámemelés.

Tavaszi

1.
Itt a tavasz, itt a tavasz,
A naptár jelenti:
A tavaszban most már nem is
Kétkedik senki.

Itt a tavasz, itt a tavasz,
Végre betoppantott,
És a jámbor, rossz poéták
Smirglizik a lantot.

Itt a tavasz, itt a tavasz,
Örül, vigad minden,
Mosolyog ránk a napsugár
Szerelemből, ingyen.

Itt a tavasz, itt a tavasz,
És könnyei jönnek
A meghiúsult, a lesújtott
Szénkereskedőnek.

2.

Megenyhül a lég, vidul a határ,
S szemügyre veszek, kisdud ruhatár.

Nézlek borús arccal, sötétben
Én kis gardróbom a szekrényben.

A szmokingom gyűrötten máláz:
Zsúr, bál és Orfeum-kávéház...

Van három nadrág s mellény tíz is
S mégis van itt egy szörnyű krízis

A szekrényemben én titokba
Egy übercihert kutatok ma.

S mily bús frázis s mily nagy probléma,
Hogy – ilyen nincs a sífonérba...

Tavaszi bökversek

1.

Ah! újra itt vagy lángoló tavasz,
Forró fuvalmad megcsapott...
...(Szobalány, nézze meg az ablakot,
És verje már le azt a jégcsapot.)

2.

Óh mily különös ez a kikelet,
Meleg helyett fagy, dermedés,
És
Befagyott a kiegyezés.

3.

Tudok egy dalt,
Egy szegény magyar rügy kibújt az ágon,
De jött egy osztrák generális,
Azt mondta: Halt!
És a magyar rügy belehalt.

4.

Kopogtak az ablakomon éjjel...
– Kérem,
Engedje meg, hogy egy vándor betérjen,
Nincsen szemem s ezen a hosszú télen
Megfagy a vérem,
Eledel az utcán hull, hull... De gyéren...

– Hát ki ön? – kérdem.
– Veréb vagyok az Erzsébet-téren.

5.
Egy szőrmeboltban
Megjelent egy lány,
Az arca sápadt,
Nagyon halavány.

Kérek egy kis bundát,
S a foga vacog.
Én, kérem, az idei
Tavasznak vagyok.

A szeparé

*A főkapitány elrendelte,
hogy a szeparék ajtai
eltávolítandók.*

A rendőrség, ez a derék had,
Nem szereti a szeparékat,
Intézkedett a rend fő őre –
S az ajtót elveszik előle.

A szeparé elől, mi rajt' vót,
Elveszik most a diszkrét ajtót,
Mely mögött, tulnyomólag éjjel,
Ha pénzünk volt, pezsgőztünk kéjjel.

Beszedtünk ott sokat a jóbul,
A csókból s a finom Cliquot-bul,
Volt lumpolás, volt dinom-dánom,
Hevertünk piros plüss-díványon.

Mindezt nem tettük, ej, haj, ingyér –
Kivurcnizott a jó főpincér,
Mici, ki csókjait ránc hányta,
S anyja, a virágáros-lányka.

Hej szeparé, hol néha reggel
Még mulattunk Vörös Elekkel,
Ki fölfogva a helyzet báját –
Húzta a Bergerék Sigáját.

Hej szeparé, víg Eldorádó...
Van a zsebembe néhány váltó,
S szemem alatt ránc három-négy is
Hej szeparé, sajnállak mégis.

Hej szeparé, hol izoláltan
Ittam, csókoltam, kornyikáltam, –
El leszen távolítva majd ó,
Előled a derék, hű ajtó.

Szívemre dűl a méla bánat,
Oh szeparé, sírok utánad,
Mit is csinállok, ha már így van –
Tán éljek józanul, szolidan?

Kis fizetésem rútul vesszen:
Netán a szabómat törlesszem,
S ha leszáll a szent éjjel, aztán
Aludjam, mint egy bús aggastyán?

Tavasz, poézis, isten véled:
Egyre nehezebb a lump-élet,
Nem lehet szeparében ülni...
Hej, végre is meg kell nősülni.

Koronás hús

Ó koronás hús, koronás hús,
Te szörnyű, rejtelmes titok,
Melyet a nagylelkű mészáros
A szegény népnek mérni fog.

Ó koronás hús, koronás hús,
Én nem tudom, bagó-e, kokszt,
Vagy lámpabél, műtrágya, strupni –
Amit te tartalmazni fogsz.

Ó koronás hús, koronás hús,
Melyet a mészáros kimér,
Ha száz fillérért adnak téged,
Mi lesz benned, az istenér!

Ó koronás hús, koronás hús,
Habár olcsó hús kellene –
A nép nem fog megenni téged,
Hanem egyen meg a fene!

Verniszázs-dalok

1.
Férfi arckép. Nincs bajusza,
Se szakálla nincs.
A magyar szekerét húzza
S mégis Bécsnek kincs.
Gúnyos szája szögletében

Egyre mosolyog.
Kitalálják, vajjon én most
Kire gondolok?

2.
Férfi-arckép. Van bajusza,
Szakálla is van.
Nemrég még az igazságot
Védte gondosan.
Tónusa most borús kissé,
Arca feketéll...
S elvonulva a köztérről
Köröskényen él.

3.
Női arckép. Pufók, rózsás,
Termete erős,
Bécs és Pest közt közvetített
Ez a női hős.
Addig üzött tiltott dolgot,
Míg kitiltatott...
Most Párisban ül meg szépen
S tovább mulat ott.

4.
Cigány-genre. Nyári alkony,
Rudi hegedül.
Münchenben egy grófkisasszony
Nézi messzirül.
Néhány forró, égő sóhaj,
Mely válaszra vár,
És Sopronban anyakönyvez
Egy fiatal pár.

Nem vállalkoznak!

*A tanítók nem vállalják a
nemi felvilágosítást.*

Nemrég pikáns kérdés merült fel,
S azóta szőnyegen forog:
Hogy némi felvilágosítást
Kapjanak-e kisasszonyok.

A közvélemény, az öreg már,
S szól: – Nékem ez nehéz dolog.
Vállalkozzék a tanítóság
Arra, mi szőnyegen forog.

S nyilatkozott a tanítóság:
– Szép az, mi szőnyegen forog.
De kell ehhez sok mindenféle
Jó élet és erős karok.

A gázsi kicsi, rosszul élünk,
Gyengék vagyunk, gyomrunk korog...
S a nagy, pikáns kérdés azóta
A szőnyegen tovább forog.

Jónás

*Az állatkerti vízilovat
bírói zár alá helyezték.*

Hazám, az állatkert feloszlott,
Ah csődbe ment a vállalat
És én búsan gunnyasztok itt most
A zord bírói zár alatt.
Medencémből kirántanak majd,
Dicsőségem már elhagyott;
Kihúznak a vízmedencébül
S én mégsem mondhatom el végül
Azt, hogy – a vízből kint vagyok...

Jónás elégiája

Szörnyű csapás ért, e csapásról
Egy drámát írni kellene,
Verje meg háromszor naponta
A vízilovak istene!
Garcon-medencémbe ma reggel
Egy végrehajtó megjelent
S bíróilag lefoglalt engem –
Csak én érzem, ez mit jelent.

A pesti gyermek engem bámult,
Imádta a vízilovat,
Belőlem élt hosszú időig
A lapban a kroki-rovat...
S az állatkert, oh jaj, fölsozlott,
Úgy ülök itt, mint Marius
És egy modortalan közeg most
A lakásomból is kihúz.

A többi ló e szép hazában
A karrierjét fölviszi –
Se nyugdíjat, se korpótlékot
Nem kap a ló, aki vízi.

Oh, más lovaknak tág teret nyújt
Késő vénségükig Alag,
És engem oh most, agg pofámmal,
Lefoglálnak bíróilag.

A népszerűségemnek vége,
A csillagom már lefutott...
Hát az egyéniségnek nálunk
Ily ronda osztályrész jutott?
Azt hittem, dízsírhelyet adnak
S nevem följegyzi itt Klió –
Hisz én valék Magyarországon
Az egyetlenegy víziló!

Ah, sorra elszakad szívemben
Az a sok gyöngéd kötelék,
Mely Budapesthez fűzött engem –
Leszek itt, érzem, virsli még.
Lefoglálnak, elárvereznek
A lovagias magyarok...
Szegény anyám, ha tudta volna –
Én Afrikában maradok.

Súlyom, kedélyem megfogyott már,
Pest többé rajtam nem nevet,
Visszavonultan, búsan élek
S a paralízis fenyeget.
Az élet e hálátlan tájon
Külföldieknek nem való –
Várhatja most már Magyarország,
Míg idejön egy víziló!

Május

1.
Május volna a naptárban
Mely konzekvens, a bohó –
S gúnyt űz véle a természet
Ez a vén csirkefogó.

Napsugárnak, gyöngyvirágnak,
Szerelemnek idején
Jäger-ingben jár a polgár
S esernyő ül a fején.

Oh május van s ifjú, lányka
Aspirint sóhajtvá szed –
Május, május, bűvös hónap,
A renoméd elveszett.

Itt a nátha, influenza,
S csúztól fáj minden tagom
És a lovak térdig sárban
Vánszorognak Alagon.

A felsorolt szimptomák mind
Ködös őszre illenek
És emellett május volna,
Hogy a fene egye meg.

2.
Külföldről nem jöttek be még
A fecskék százan, ezren –
A fecske nem evett kefét,
Hogy itt náthát szerezzen.

S Liptóból jelentik, hogy ott
Egy tót megfagy naponta...
Im wunderschönen Monat Mai,
Mint szegény Heine mondta.

3.
Voltak a régi szép napokban,
Kik ellágyulva, meghatottan
Írták rímes sorokba azt,
Hogy a tavasz rügyet fakaszt.

Hogy a bokorban állítólag
Bizonyos kis madarak szólnak,
S az ágon most virág terem
És a szívekben szerelem.

Ilyeket írt sok ifjú férfi, –
De az utókor meg nem érti
A naiv, a bolond kebelt,
Ki még tavaszról énekelt...

Darányi a néphez
– Kész a cselédtörvény! –

Édes kedves jó cselédek,
Magyarország népe!
Itt a törvény, véd e törvényt
Szíved közepébe.

Diktálta ezt a kezemnek
Hű atyai szívem,
Adom nektek bőkezűen
Vagy harminchat íven.

Hallgassatok báránykáim
Atyai szavunkra
S dolgozzatok szorgalmasan,
Mert hisz kéj a munka.

Ha kevés is a béretek,
Csuhaj, semmi bánat –
Önmagában van jutalma
Úgyis a munkának.

Dolgozzatok reggel, délben,
Délután és este,
Munka után lefekhettek
A puha deresre.

Dolgozzatok gyermekeim,
Ha munkába mentek:
Díszkíséret gyanánt adok
Csendőroket nektek.

Dolgozz, dolgozz, dolgozz, dolgozz
Én szerelmes népem –
Meg ne gebedj, éhen ne halj,
Élj sokáig szépen.

Dolgozz édes, drága béres,
Sohse késs egy perccel,
És ha izzadsz ötven évig –
Oklevelet nyersz el!

Petőfi-ünnep

A hattyút kistájgerolták
A városligeti tóból,
Cifra gályák úsznak rajta
S tout Budapest oda tódul.

Ah, Petőfit méltányolják
A ligeti állóvízen,
Petőfiért isznak ezren
S szónokolnak érte tízen.

És Petőfi a sírjában
Megfordul és szól szelidül:
Ünnepelnek hát a vízen –
Most már kint vagyok a vízből.

Megérkezett

Amin olyan rég merengünk,
Valóság lőn mégis végre;
Megérkezett Budapestre
Csütörtökön Ő felsége.

Megérkezett, itt van körünkben
S jambusba csap vígan dalom:
Ah hát mégis van Pesten olykor
Egy kis idegenforgalom.

A játékbank

Komolyan foglalkoznak azzal,
Hogy végre a jövő tavasszal
Egy fényes játékbank leszen
A bájos Margitszigeten.

Nagy játékbank nyílik meg ottan,
Hová a jó külföld betoppan,
Jönnek majd innen és onnan
S a pénzt leadják finoman.

A sziget áll, áll, ámde majd a
Sok drága pénz elúszik rajta.
Leszünk Ostende, Monakó...
Ez dicsőségnek mondható.

S itt meg nem lövi magát senki,
Se német, se francia, se jenki,
Oh itt nem kell csinálni ezt –
Dunába ugrik, aki veszt.

Nincs pofon

A divatok – mily régi nóta! –
Változnak ezredévek óta,
Egy szép dolog most ezidén
A divatból megint kimén.

Kiment egy cikk a forgalombul,
Már nem csattog, nem zúg, nem kondul
A nyaralók közt a pofon
A szép, kies Siófokon.

Mily kedves volt, milyen bizalmas
Tavaly a zsongó pofon-halmaz,
Mely deríteni az idegent,
A hírlapokban megjelent.

Akadt mindennap egy-két férfi,
Ki egymást okosan megérti,
S ahelyett, hogy szavakat ont,
Ad egymásnak néhány pofont.

Mely a Balaton morájával
Harmóniába olvadt átál.
S a strandon, ha sütött a hold,
Ez bűvös szimfónia volt.

A hírlapokból most hiányzik
A tavalyi sok-sok vidám cikk,
Hogy hány barát és hány rokon
Pofozkodott Siófokon.

Pofozni egymást elől-hátul
Nem érnek rá a bakkarátul,
Hogy most egyetlenegy pofon
Nem csattan el Siófokon?

Fogyott a hős, több lett a gyáva?
Vagy tán az orvos nem ajánlja?...
Nem, nem találok az okot,
Mi lelte most Siófokot?

Abba maradt a pofon-kúra,
A lelkem búra lankad, búra:
Az idei szezonhoz én
Legszebb reményeim füzém.

S én balga, várom, egyre várom,
Hogy lesz valami még a nyáron,
S csak tűnődöm, gondolkodom –
Hol van a tavalyi pofon?

The Cubans

Nem kínlódom most humorral,
Gyászom van, nehéz, síró,
Ily szomorú még nem voltam
Mint alkalmi versíró.

Ó, bocsáss meg, jó kávéház,
Egy bús témán van csupán:
Elment, elment Budapestről
A kubai csalogány.

Elment, elment Ósbudából
S konstátalom tétován:
Viszi szívem podgyászában
A kubai csalogány.

A bűbájos barna asszony
Álmaimból jött eléem,
Álmaimnak finom nőjét
Ósbudában megtelelem.

Hová való és hogy hívják,
Tudja a mindenható –
Ó jaj, mért is szerződtette
Friedmann A. igazgató?

Mint artista jött körünkbe,
De angyal volt, én tudom
És kuplékat énekelt a
Variété-színpadon.

E kuplékért voltam züllött
Egész hosszú nyáron át,
E kuplékért látogattam
Minden este Ósbudát.

E kuplékat most is hallom
S a szemembe könny tolul,
E kuplékat nem is értem,
Hisz' nem tudok angolul.

Ó, hallgattam s úgy tapsoltam
A kubai éneken,
Hogy Weidinger egy előnyös
Szerződést kínált nekem.

Egy-egy himnusz mind a kuplé,
A szöveg s a zene szent –
Mit bántam én a Dohertyt
S Dean Dórát, a szerecsent!

S a kubai elment, elment,
Néki mindegy, itt vagy ott,
Elutazott és nem tudja,
Hogy engem is itthagyt.

Indiánus kosztümjében
Nem, nem látom sohse már...
Mily szomorú ó, hogy egyszer
Minden szerződés lejár.

Az augusztusi pénzhiány

A pénzhiány nem újság nálam
S nem újság Pesten senkinél,
Látott már bennünket letörve
Az ősz, tavasz, nyár és a tél.
De oly csekély, mint épp e hóban,
Nem volt a pénz egyáltalán –
Egy új, nagy átok lóg fölöttünk:
Az augusztusi pénzhiány.

Úr voltam én még júliusban,
Volt nálam egy-két pénzdarab,
Melyről balgán feltételeztem,
Hogy augusztusra megmarad.
Hová lettél törvényes ércpénz?
S a bankjegyen te szende lány? –
Elvitte, elrabolta őket
Az augusztusi pénzhiány.

Miként a templom egerének,
Olyan rosszul megy most nekem,
S ezt Pesten százezred-magammal
Augusztusnak köszönhetem.
Szegényen indultunk e hónap
A kiizzadt házbér mián
S fölénk borult búsan, sötétén
Az augusztusi pénzhiány.

És aki némi pénzt tartalmaz,
Az messze-messze mind üdül,
Ó, „nem lehet semmit kisírni
A kiadóknak zsebiből.
Nyaral a kedvencz uzsorásunk
S a bankdirektor, a zshivány –
Előleget, kölcsönt kizár most
Az augusztusi pénzhiány.

Ilyenkor mászik omnibuszra
A snasz lumpok komor sora,
Ilyenkor két tojás pohárban
A kávéházi vacsora...
Én istenem, ha medve volnék,
A sablont megszakítanám:
A nyarat aludnám át s téged,
Bús augusztusi pénzhiány.

A női birkózók

1.
Ősbudában minden este,
Ha kiballagsz mostanában,
Láthatsz női birkózókat,
Kik birkóznak harminchárman.

Mind hősök ők és mind hölgyek
És eljöttek messze földről
Budapestre, hol számukra
Birkózók babéra zöldül.

A porondon felvonulnak
S láthatsz nyakat, lábat, vállat,
Bájaikat el nem rejtik,
S izmosak mind, mint az állat.

Mikről költők énekelnek,
A búbajos női testek
Megdöbbentő méretükben
Ott előtted állnak veszteg.

Elmerülhetsz álmodozva
Az izmoknak játékába
S hallgathatod, a porondon
Hogy lép döngve mindnek lába.

Szende, édes birkózó nő,
Nézem és megdobban szívem:
Hogyha engem átölelne,
Szörnyet halnék a helyszínen.

2.
Alsó fogás,
Felső fogás,
Mind a kettő
Olyan csodás,
Kulcs, Nelson, híd:
Hogyha nézem,
Oda vagyok
Én egészen.

Ki van alul,
Ki van felül:
Mindegy nekem
Föltétlenül.
Annak vagyok
A bolondja –
Ha két váll a
Földet nyomja.

A szén

Megint drágább lesz a szén
Az idén,
Nem élünk majd, csak egynehányan,
Barátságos meleg szobában.

Nem lesz egy briliánsnyi szén
És fázom én
És fázik ön, mindnyájan fázunk,
Hideg sírbolt lesz majd a házunk.

Kék, zöld lesz majd, úgy didergesz,
Mert nagy hideg lesz.
Legyünk két nadrágban s hat ingben –
Megfagy a vér az ereinkben.

Most fog meghalni – oh egek ege! –
Az agg rege:
„Így, ülj mellém a kandallóhoz” –
S mindenki nyomorék lesz, kóros.

...E szörnyű dalt, megvallom nyíltan,
Csak azért írtam,
Hogy valami lehútsön engem
Az augusztusi nagy melegben.

Kártyázó asszonyok

Széles e honban
Mindenütt otthon van,
Uralkodik, dühöng a kártya
S magát a nő is beleártja.

A baccarat foly és a pinka
Vagyonát gyarapítja Linka
És Daisy, Eszti
A konyhapénzt veszti.

Vők közt is van kár,
Ha üt a bankár,
A nő előtt is már probléma,
Meg kell-e állni ötre néha.

És nemcsak otthon
Úr már az asszony:
A kaszinóba bekukkant ott
És ott is adja ő a bankot.

Valami lesz tán,
A férjnek eztán
Ami a bajból hasznára fog válni:
Az asszony megtanul ott – retirálni.

Időszerű rigmusok

1.
A Moltke-pörnek
Nincsen vége eddig.
A tárgyalások
Szünetelnek keddig.
Aztán, különös,
De – elülről kezdik

2.

Azt írják trónörököséről
A szerb honnak,
Hogy egész napon át
Pofozza a lakájt
S más udvari méltóságot, –
Úgy látszik, a fejébe szállott
A konnak.

3.

Párisban eltörölték
A halálbüntetést minap,
Így írta minden napilap,
S eltörlik majd, előre látom,
Az egész művelt világon,
De nem törli el, ez bizonyos,
A budapesti villamos.

Fedák

Fedák újra sír, hogy
Nem lép föl a lába.
Hanem kimegy innen
Most Amerikába.
Kénytelen lesz hangját
Egy hajóra tenni,
Mert automobilon
Nem lehet kimenni.
Vége lesz már tényleg
A honnak maholnap,
Ha a primadonnák
Is kivándorolnak.

Roda-Roda

Fölolvas Budapesten
Roda-Roda.
Menjünk el mindnyájan majd
Oda-oda.
Mert olyan vicces, hogy az
Csoda-csoda.

A liszt

Tudja isten,
Mi drágul meg mindig a liszten,
Mintha liften
Vinnék, megy föl az ára itten.
Lehet, a pék boszuja ez,
Lehet, hogy a pék büntet,
Mert nem ő tőle kérjük levett kalappal
A mi mindennapi kenyerünket.

Az idei képek

Megnyílt a Múcsarnok,
Megnyílt a Szalon,
Tájképek meg portrék
Függnek a falon.
Hogy hozzá ne nyúljon senki,
A képekre sorba
Egy cédulát kéne tenni:
„Vigyázat, mázolvá!”

Szemere hősei

Szemere Miklós, ki jól kezeli
A kártyapaklit és az íjat,
Most lelkesedéssel teli
Kitűzött egy szép pályadíjat.
A talián hős, Garibaldi
Életrajzát akarja ő most
Ezer forintért kivásalni.
Szemere, ez nem szép dolog.
Te éppen nem méltányolod.
Sőt egyenesen sérted
Reding Itelt, Tellt s a stüsszi vadászt,
Kik annyit küzdöttek érted.

A visszavándorlók

Amerikából
Most visszaeveznek
A magyarok,
Szegények itthon lesznek,
Itt legalább
Magyar levegőt esznek.

Az első hó

Nagy eset, nagy eset,
Az első hó leesett,
Mily szép fehér volt ez a látvány.
Mint költő, sírva láttam havat esni,
De így sóhajtottam, mint pesti:
Bár már az első szemet látnám!

A kenyérgyár

Kenyérgyár készül Pesten most a népnek,
Már gyűjtik is az anyagot e végett –
Krumplit, cipőfűzőt, meg szivarvéget.

Fővárosi elégia a drágaságról

Drágaság, te budapesti
Nagy probléma, örök téma,
Izgatod a lantom ismét,
S nem maradhat lantom néma.

Száll az ének szájrul-szájra,
S tudjuk, száll a madár ágrul-
Ágra. Ámde többet száll itt
A panasz, hogy minden drágul.

A lakásról nem beszélek,
Lakásunkról, mely szűk, keskeny,
S mely óránként egy kanállal
Régen drágul Budapesten.

Megdrágul a pikkolónk is,
Úgy a szőke, mint a barna,
S oly drága a hús, hogy velünk
Lóhátról beszél a marha.

A köszönet, hogyha látni
Támad néha örült vágyam,
Könnyes szemmel bámulom meg
Bachruch szép kirakatában.

A dohányunk árát is föl-
Emeli a nagy Wekerle,
Ki van zárva, hogy az Isten
Őtet ezért meg ne verje.

És a só, a bőr, a posztó...
Ne hagyj el, irgalom atyja! –
Ki mit drágítani képes,
Drágítgatja, drágítgatja.

Sőt mint kémeim jelentik,
Vár ránk még egy szörnyű krízis:
A főváros jóvoltából
Megdrágul az olcsó víz is.

Szívtelenül megdrágítják
Az egyszerű, derék vizet,
S aki a Dunába ugrik,
Fogyasztási adót fizet.

Hintsünk hamut a fejünkre,
Mért születtünk e világra...
Azaz, pardon, mégse hintsünk:
Hátha a hamu is drága!

Az egyke

Túl a Dunán Baranyában
A menyecske hetyke,
Nem bánja, ha fogy a népünk,
Programja az egyke.
Oh isten, ha ötletes vagy,
Véghez viszed ezt te:
Hogyha szül ott, ikret szüljön
Mindegyik menyecske.

Ruth St. Denis

Istenem, mily csudásan táncol
S istenem, milyen fess ő –
Ő lenne Pesten a legünnepeltebb
Operett-énekesnő.

Nyelviskola

Akarsz idegen nyelvet tudni? Mátul
Fogva járj be a Házba, elül-hátul
Ott nagyszerűen megtanulsz horvátul.

A kivándorlás

Rossz világ van Amerikába'
S nincs kivándorlás valahára.
A magyarok itthon maradnak,
Nem teszik meg a nagy utat –
Csuhaj, már nem vándorolnak ki,
Hanem felkötik magukat.

Karácsony felé

Közeledik a karácsony,
Régen várja a családom.
Ünnepén a szeretetnek
Ők ajándékot szeretnek.
Úgy férfi, mint női ágon
Számít rám a rokonságom,
Ajándékot vár most tőlem
Úgy a hímnem, mint a nőnem.
Áhitatos szívvel látok
Száz ünnepi szent plakátot:
Szelíd ünnep, szent karácsony –
Vásároljon, kéremászon!
S hogy meglegyen égi békém,
Dühvel vásárolni mék én
S mire eljön a Megváltó –
Zsebemben lesz két új váltó.

Időszerű rigmusok

1.
Január elsején hévvel
Jönnek a boldog újévvel,
Béuét és pénzt kíván
Ezer hajlongó zshivány.
Elviszik az összes pénzem,
Nem veszem tőlük jó néven –
Ó ha senki nem kívánná,
Mily boldog vón az újévem!

2.
Akinek van egy kis esze,
Most a pénzét oda nem adja,
Hanem fölül a gyorsvonatra
És elutazik messze-messze.

3.
Visszavándorolt egy magyar,
Fiumében ért a partra,
De azonnal visszafordult,
„Ajajaj!” – sóhajtott ajka:
Meghallotta, hogy Darányi
Segíteni akar rajta.

4.

Aki szeret, vegyen újévre
Nekem egy csinos mankót máma.
Mert jaj, ráesett a lábamra
Az Újság karácsonyi száma.

5.

Elmúlt hát a szent karácsony,
És egy szem hó sem esett,
S delegáció ment Bécsbe,
Ez igen furcsa eset
Kérem aláson:
Feketesárga karácsony.

6.

A derék, jámbor
Feleki Sándor
Fölnéz az égre térdrerogyva
S hálás szemekkel, nem blazirtan:
„Dicsértessék a Jézus Krisztus,
A karácsonyi hírlapokba
Az idén is száz verset írtam.”

A mentők

Első napján az újévnek
Az önkéntes mentők, szegények
Gyűjtést rendeztek Pesten itt-ott
S alig kaptak néhány forintot.
A gyűjtésük nem jövedelmezett –
A mentőket is éri baleset.

Udvari bál

Több udvari bál lesz ezután
Édes hazám kedvéért Budán.
Kérdezem azonnal
Ismert humorommal:
Ej, ej, a bálók számát mért fokozzák –
Nem eleget táncoltat meg az osztrák?

Mészáros-sztrájk

Hát sztrájkba fognak tényleg
A mészároslegények,
Kijelentik a világnak,
Hogy több marhát le nem vágnak.
A *Hét* kritikusai nem bánják,
A mészároslegények sztrájkját:
Ők a marhákat ezután is levágják.

Pesti kertek

Gyertek tisztelt polgártársak,
A ligetbe gyertek, gyertek,
Megnyílnak ott legközelebb
A gyönyörű kertek, kertek.
Kivontat egy gummirádlis
Elé fűzött két paripa
Az amerikai parkba
És a jardin de Paris-ba.

Kihasadnak ott a bimbók
Hatósági engedéllyel,
Virágok közt andalogjunk,
Tántorogjunk egész éjjel.

Kizárólag este tízkor
Kezd virulni ott a rózsza,
És méltányos entreé mellett
Illatát orrunkba sózza.

A szerződtetett természet
Megszolgálja ott a gázsit,
Bár nem is az illat fontos,
Sem a bokor, sem a pázsit.

Budapesti szép kertekbe
Nem járunk mi ózon végett,
Odahúzzák a szívünket
Különféle helyiségek.

Kinek kell a kert itt nyáron,
S kinek kell a kertben ózon –
A pénzemért mást kapok majd,
Ha büdzsémmel megbirkózom.

Mit kerteljek, mit kerteljek,
Pezsgő kell és pezsgőtündér
S addig nyújtózunk a kertben,
Ameddig a készpénzünk ér.

És az utolsó krajcárig
Elviszik lepkék a mézet...
Oh természet, oh természet,
Friedmann-féle szép természet!

Meleg van

Meleg van már, olyan meleg,
Amilyet nem érdemelek,
S azt nyögöm elkeseredve,
Hogy miért nem lettem medve.
Medve oly ravasz nem volt még
Amily ravasz medve volnék:
Bocsánat, a kutyafáját,
Medvefáját –
Én a nyarat aludnám át!

A Wiesenthal-lányok

Wiesenthalnak három lánya
Népszínház-Vígoperába:
Mind a három egy szoknyába,
És van mindnek két szép lába,
Keresik a két lábukkal
A kenyeret becsülettel,
De a legmagasabb fokra
Még egyik sem érkezett el.

Miért? Megmondom:

Mert erre ráteszem a nyakamat:
A lábát egy sem rugja oly magasra,
Mint mostanában a pesti kamat.

Kuplé

Pénzem az nincs nékem,
De van egy panamám,
E tavalyi fejkem
Még az idén is, de hordanám:
Azonban hej ez évben
Nincs ő divatban mán...
Bár inkább volna pénzem,
S inkább ne lenne a panamám!

Hír

Állatkertünk óh szegény,
Már egészen tönkremén.
A kertről már beszélni szégyen,
S az állatok nincsenek négyen.
Nincs már oroszlán, hát még jaguár,
Nincs farkas, tigris, teve, nincs ökör –
Sőt amint hallom, ma reggelre már
Megdöglött a két torzító tükör.

Színház

Színházba az ember nem megy be
E nagy melegbe,
Hüvöst keresnek,
S a nézőtérre be nem esnek.
Ugyan, ezt hogyan magyarázzam –
Hisz most két Hüvös is van a színházban.

A kongresszus

Minden évben, minden nyáron
Minden áron
Budapestre eljön – Jézus! –
S összeül itt egy kongresszus.

Eljött most Bourbon de Este
Budapestre,
Hogy ebben a nagy melegben
Harcol majd a párbaj ellen.

Harcol Alfonz, harcol Zsiga,
Meg a liga,
Meg a szekta, meg a zsúri,
És a párbaj túri, túri.

Békíti a magyart Bourbon:
Ne vaduljon,
És a magyar, bárha jellem,
Szintén küzd a párbaj ellen.

A magyar is díszebédelt
Finom ételt
S a jövőben, semmi kétség,
Lesz még Pesten párbajvétség.

Mert:

Ellenezzük mi a párbajt,
De ha görbén néznek ránk majd,
Két segéd és egy szál orvos –
Azonnal megyünk Fodorhoz.

Csók

Fene tudja, hogy miért kell,
E randevúra ki várt –
Találkozott,
Találkozott
Eduárd most Fallières-rel.
S Fallières-rel Eduárd.

S bár vele semmit sem ért,
És viszont semmit sem ártott:
Megcsókolta,
Megcsókolta
Eduárd jól Falliérest,
S fallières jól Eduárdot.

Oh, ki csókolózik, kérem,
Oh, ki csókolózik nyáron? –
Két csók cuppan,
Két csók cuppan:

Eduárdé Falliéresen,
S Falliérésé Eduárdon.

„Adjuk oda a pénzünket!”

Kerestem én pénzt tavasszal,
Rózsanyílás idején,
S az elhagyott gyermekeknek
Odaadtam, oda én.

Most a vízből már kinn vannak
Az elhagyott gyermekek,
És a pénzemért most eljön
A szegény tüdőbeteg.

Amit keresek most nyáron,
Tárcanyílás idején,
A szegény tüdőbetegnek
Odaadom, oda én.

Nincs már pénzem, de valami
Sugja, hogy remélhetek:
Nem lehetek már elhagyott gyermek,
De lehetek szegény tüdőbeteg...

Anakreoni dal

Oh szeszadó-javaslat,
Oh kontingens reformja,
Oh készülékek, üstök
Bús átalányozása,
Oh pótlék, cefre, hányad,
Oh párolás, minőség,
Oh nyersszesz spekulánsok
Oh pénzügyőri szemle,
Oh kényszerű-finomítás,
Oh export fokozása,
Oh termelőknek csődje,
Darányi és Wekerle –
Oh részegedjünk, vígan
S danoljunk, magyarok!

Maróczy

Minden magyar búsulni kezd
És életuntan vakarózik,
Oh mert Maróczy sakkozott,

S fölülmulták a nagy Maróczit
Jaj, hatodiknak jött be csak
Ilyen az élet és a sakk.
Ne síjr, ne sírj édes hazám
Oly keservesen, oly bután,
Mert mi történhetik vele –
Nem fog sakkozni ezután.

Wohlg, Fraeulein

*Charlotte Fedak,
Berlin*

Honfiszemem egy szép hírre
Búsan könnybe lábbad,
Mert Berlinben fölléptették
Két gyönyörű lábad.
A külföldön rohamosan
Táncolsz te előre,
Elvesztettünk hát örökre
Sőt jaj, egyelőre.
Nagyobb gyász vagy a magyarnak,
Mint Mohács, mint Dános –
Hisz te voltál Kukorica,
Kukorica, Kukorica János.
Ég veled, külföldön élő
Jeles hazánklánya,
Menjen neked jól az üzlet
Mindenki kívánja.
Szép, formás két hangod elé
Babér, márka hulljon,
Sőt Moltke és Eulenburg is
Beléd bolonduljon.
Nyerd meg őket a nőnemnek
Te bűvös, te bájos
Kukorica, Kukorica,
Egész végig Kukorica János!

Olympia

Londonba utaztak
Az izmokban gazdag,
A deli, a vastag,
A karcsú, a zömök
Magyar fiúk, mint tudják Önök

Színünk-javunk,
Borsunk-savunk
Az idei nyáron
Londonba vonult,
Maradt itthon kettő-három
Nyomorult,

Színünk-lángunk,
Sportvilágunk
Elment úszni,
Rúgni, kúszni,
Csúszni-mászni
Ázni-rázni,
Sztornázni.

S akárhogy kúsznak,
S akárhogy úsznak,
Áznak-ráznak,
Ásznak-másznak,
Sztornáznak,
Szaladnak-rugnak –
Nincsen sikerük
A magyar fiúknak,
Mindig csak másnak.

*

Nemzetemnek szent ugrálása
London szemében semmi, semmi –
Oh olvasóm hát lássa, lássa,
Kellett ezért Londonba menni?

Kellett ezért Londonba menni,
(Ezt ugyebár nem érti Ön, mért
Kellett nekik Londonba menni,
Mert onnan vissza fognak jönni)

Aztán bankethez fognak ülni
S a banket jól fog sikerülni.

Népszínház

Gyerünk hamar egy kis
Carmen lugubre-val,
Mert a jó Népszínház
Többé már nem él. Hal.
Elsiratja kedvenc
Színházam e nóta,
Hol egyszer sem voltam
Már vagy tíz év óta.

És te, népszínházi
Tag, te szegény, árva,
Ne akaszd föl magad
Most a ruhatárba.
Ne akaszd föl magad,
Óvlak előzőleg,
Mert ezért húsz fillér
Jár Bálint Dezsőnek.

Nemzeti Színház

Isten veled minden kő,
Mely kövön nem marad,
Isten veled jó öreg
Épületanyag,
Isten veled Nemzeti,
Melyet lehordanak.

Visszavonom búcsúmat,
Pardon, egy perc alatt:
Megmaradtok, azt hiszem,
Rozoga falak –
Hisz Somlót hányszor lehordták
És mégis megmaradt...

Lemoine, a gyémántcsináló

Párisban elítélik őt,
De Pesten én el nem ítélem,
Sőt nagyon kérem Lemoine-t,
Hogy jöjjön el hozzánk a télen.

Jöjj Pestre majd, gyémántcsináló
Itt jól megélsz, tudom előre:
Adunk mi gyémántot neked,
Csinálj te köszönet belőle.

A viharágyu

A viharágyukat bevonta
Csalódva Somogy és Bihar,
Mert bárhogy ordított az ágyu,
Nem félt őtőle a vihar.
Darányi most, mint értesülök,
Más eljárást készít elő:
Betiltja a vihart keményen
Egy miniszteri rendelettel ő.

A kisüst

A kisüst van műsoron ma,
Az ici-pici kisüst,
Ezért harcol most Wekerle,
Ezért koptatja a plüst.
Láttam én már sok kisüstöt,
Bádogot is, meg ezüstöt
S eszem egyet fel nem ér:
Mily kevés szesz fér egy kisüstbe,
S mily sok adó belefér!

Záporpróba

Becsukják a színházakat
Július hóba,
Ilyenkor van a színpadon
A záporpróba.
A Népszínházban az idén
Ez csudaszép volt:
A próba most egy csöpp vizet
El nem pocsékolt,
Könnyzáport ontott mind a tag
Egy nagy hordóba,
Így folyt le az idén a szép
Könnyzáporpróba.

Günther novellája

Pengessünk szép dicséretet
E jámbor vasárnapi lanttal:
Egy novellát dicsérek én,
Melynek költője Günther Antal.

A szívem most vidám, derűs,
A szívem, e szomorú cella,
Egy kis napfényt locsolt belé
A végrehajtási novella.

Irálya óh milyen derék,
Szűzséje, szerkezete mily jó, –
S benne legszebb, hogy végre már
Nem hajtható a hírlapíró.

A becstelen hitelező
Most már hiába fárad nálam,
Én tőlem el nem viheti
Sem bútorom, sem a könyvtáram.

Nincs könyvtáram, se bútorom,
De nem, nem hagyom Günthert cserbe –
Megyek, megyek, veszek, veszek
Most könyvtárt meg bútort hitelbe.

Mátyás

Kedves Matyi, itt a nyár már,
Minden színház kapuzár már,
A szezon, szegény, halott:
Matyi, Mátyás,
Drága Mátyás
Ne félj semmit,
Nem ír mást más –
Írj egy nyári darabot.

Bertának van panamája,
Kritikusnak nincsen mája.
Vágd félre a kalapod,
Kedves Mátyás,
Híres Mátyás,
A nyár néked
Istenáldás –
Írj egy nyári darabot,
Akármilyen rossz bohózat,
Sózzad a nyakunkba, sózzad
Pesten ezért maradok
Vidám Mátyás,
Vicces Mátyás,
Tehetséged
Bármily csámpás –
Írd a nyári darabot!

A lesülő

A budapesti aranyifjú
Ki minden sportért lelkesül,
Nyáron direkt bronzzá fajul el,
Tudniillik lesül.

Ha jön a nyár, csak egy a vágya,
Csak sülni, sülni lefelé,
Amíg olyan lesz a pofája,
Mint egy darab filé.

A Lipót-gettóból naponta
Megy a Dunának és evez,
Evez, izzad, vakul, fő, megfúl,
Amit kéjnek nevez.

Majd pucéran a napra fekszik,
Ebéd után, ha jóllakott
S garázdálkodni hagyja bőrén
Az áldott jó napot.

Láttad-e a barna parasztot,
Láttad-e a fergeteget,
Barna Izsót vagy Búza Barnát? –
Ő barnább, mint ezek

Így mászkál ő, zord barnaságban,
Így megy a drága nők elé,
Akik Balog Tutának nézik
És szeretnek belé.

Nem megy most már a Hortobágyra
Az idegen, ha idetart –
A Lipótvárosban kutatja
A napbarnította magyart.

Gáz

A jóistennek hála, hála
Elmúlt a gázsztrájk valahára.
A gázmunkások gázni mennek
Hála, hála a jóistennek.
Örömeben könnyei hullnak
A lakónak s gáziurnak,
Ugrálunk és handabandázunk,
Mert nincs baj, van gázunk, van gázunk...

*

Nincs értelme, most jut eszembe,
Miért örültem úgy idáig –
Egy hotelben lakom, itt szembe,
Amelyben a villany világít.

Nyári tünődés

Meleg van, eső van, Wampetics van,
Van uszoda, Ósbuda is van,
De költő vagyok, alanyi,
S hiányzik nékem valami.

Mert ez a nyár, ez nem a rendes,
Nem érkeztünk még el mindenhez,
Van sok finom nyári dolog,
Mely szőnyegen még nem forog.

Pofonokkal legyeznek ketten
Egymást a víg Városligetben,
De még nem szól Siófokon
Az igazi nyári pofon.

Hol van a tót, hol marad veszteg,
Akit télen a farkas esz meg
S kit napszúrás ilyenkor ért –
Hol nyaral ő az istenért?

Elestem az idén a tóttól,
S érte engem a Tóth nem pótol,
Akit szintén ért baleset:
Igazgatónak beesett.

És Caruso... mi lett belőle
A nejét elfoglalták tőle.
A régi nyáron, ezelőtt
Ő fogta el az urinőt.

S a szalmaözvegy, a jófajta,
Kit hitvese rajtacsíp, rajta,
S ernyőjét, mert újat kíván
Eltöri kis nők derekán.

S van még egy bús panaszom máma
A nyár legsúlyosabb hiánya,
Hogy Fiumében lent pedig
A cápa nem jelentkezik.

Várja a nép apraja-nagyja,
S a cápa magát vízbe hagyja.
Várja őt Pesten a kroki,
S a kisujját se dugja ki.

Fiuméba, Abbáziába
Várják és cápa nincs, hiába
Pedig ha egyszer felszalad,
Jön Nákó s díszebédet ad.

Szóval e nyár, e bús, lehordott
Nem javítja meg a rekordot...
Költőd, oh nyár, most bánatát
Limonádéba fojtja hát.

Somody

Elindul Somody
Londoni mezőnyön,
Meg mernék esküdni,
Hogy be, mint első jön,
Fut a jó Somody
Marathon-futásban,
Staféta-futásban,
Csak egy hajszálon múlt
És a célnál más van,
És a célnál más van.

Fölugrik Somody
Az ugróversenyben,
Nem ugrok én olyat,
Ha megnyúznak engem
Ugrik, ugrik, ugrik
Marathon-ugrásban,
Staféta-ugrásban,
És akárhogy ugrál,
Első helyen más van
Első helyen más van.

Ugrik, fut, vagy úszik
Somody Londonban,
Első soha nem lesz –
Honnan van ez, honnan?
Ne szaladj, ne ugrálj
Marathon-futásban,
Staféta-ugrásban:
Nem röpül föl zászlód
Szegény peches társam,
Szegény peches társam.

Te vagy a legkülönb
Oh, Somody, látom,
De hiába ugrálsz
Az Olympiádon.
Így van ez Somody,
Így ugrálunk ezrek,
Így ugrálunk ezrek –
Somody, Somody
Be meg is könnyezlek,
Be meg is könnyezlek.

Feminista-óda

(Készült a most kitűzött pályázatra.)

Műveltségünk, az szédítő,
A lábunkon cugos cipő,
Nem kecses a mi alakunk,
Bár orrunkra cvikkert rakunk
Reform-ruha lötyög rajtunk
Utálja a csókot ajkunk,
Két kezünkben könyv és lista:
Így fest egy jó feminista.
Nincs szerelmünk, nincsen álmunk,
Ám sok rossz cikket csinálunk,
S cikkeink, ha nagy a hőség,
Közli a szerkesztőség.
Nem dobog a szívünk másért
Csak az édes választásért:
Intelligens, finom nőnek
Választói jog kell főleg.
Abcug Miksa, abcug Pista,
Ne nézz rájuk feminista.
Szívünk csak a jogért érez...
Jaj, jaj, mikor megyünk férjhez!

Kutyaszínház

A Népszínházból kihajított
Szegény színészek ketten
Ott ültek a kutyaszínházban
Az este a ligetben.
A kis kutya, a nagy kutya
Mind kitűnően játszott.
Jól adta mind a szerepét,
Jól járta mind a táncot.
S megszólal az egyik színész
S a hangja elhaló:
„Ó ez a pálya csakugyan
A kutyának való!”

Turf

Hát itt van már megint a nyári
Lóverseny.
Lóverseny,
Mi újat fogsz erről kántálni!
Ó versem,
Ó versem!

Új nótát nem tudok én húzni
Úgy érzem,
Úgy érzem,
Hanem megint kimegy elúszni
A pénzem,
A pénzem,
Viszem a pénzt bankóba
S viszem az aranyat –
Ez az a régi nóta,
Mely mindig új marad.

Az ischli szerenád

Edvárd király, angol király
Vágtat az expresszen:
„Ferenc József Ischlbe vár,
Ebédet ott eszem”.

Ha itt a nyár, minden király,
Császár, sah és a cár
Egymást mind látogatni megy,
Találkozóra jár.

Megy, megy, mert randevúja van.
Császár, cár és a sah,
Edvárd Marienbadba jár,
Hogy csökkenjen hasa.

Fogyókúrárt tart Eduárd,
Ah őfelsége fogy,
S közben átnéz Ischlbe
Megtekinteni, hogy

Van odaát a kamerád.
Ferenc József király –
És összecsókolóznak ők
Ischl kapuinál.

Ebédhez ül úgy dél körül
S elrejtve a közönyt,
A két király, mint két király
Nagy hévvel felköszönt.

S hogy korrektül emésszenek,
A séta meg nem árt,
A promenádra megy Ferenc
József meg Eduárd.

Elmúlt bután a délután
S Ischlre hull az est,
Edvárd a kvártélyára tér
És lefeküdni kezd.

Vetett az ágy, pihenni vágy
Edvárd angol király,
De nesz kél ablaka alatt –
Ki jár ott s mit csinál?

Csak nem talán... s az ablakán
Edvárd király lenéz –
Oh nem merénylet, nem, csupán
Egy banda cseh zenész.

A jó csehek, ahogy lehet
A szájuk felnyiták,
Egy trombitát dugnak belé
S fújják a trombitát.

„Bosszant ma ez az éji nesz
– Szól Edvárd – s bökkenő:
Felkölteném a lordmayort,
De nincs Ischlben ő”.

Komornyikot, ki benyitott,
Bágyadtan küld tehát:
„Ne trombitáljanak nekem,
Nem kell a szerenád!”

Ágyába bú nagy potrohú
Edvárd angol király,
S motyog: „A szívem egy kicsit
Úgy veszem észre, fáj.

Hajdanta tán volt éjszakám,
Hogy kellett a zene,
De ezt a drága szép időt
Megette a fene.

Kellett, hogy nők kacagjanak
Sok víg hangszeren át –
De most minek a cseh nekem,
Az ischli szerenád?

Nem jó nekem, ha éjeken
Valami muzsikál...”
– S befordul és hortyogni kezd
Edvárd angol király.

Ön bérel...

Járok-kelek a nagykörúton
Mint született járó-kelő,
Hát nyakam bámészan nyújtom,
Egy tábla tűnik ott elő
S ájtatosan elemezek:
Ön bérel kidob ha fizet.

A kávéházba is betérek,
Megiszom ott a lapokat.
A szemem egy oldalra téved
S megint ily szókat tapogat.
Az első újságot letéve
Még elfogyasztok vagy tizet
Ön bérel kidob ha fizet.

És ezt látom naponta százszor
Az omnibusznak oldalán
S látom, ahogy vonul a házsor,
Plakátokon, házak falán.
S minden W. C.-ban kiragasztják
Láthatatlan sötét kezek:
Ön bérel kidob ha fizet.

Ez a dolog csöppet se rendes,
Szegény fejem folyton töröm,
És nem tudom, hogy mit jelent ez,
Mit bérel kidob fizet ön?
A paralízis fenyeget már,
Mi lett belőlem, ó mi lett –
Ön bérel kidob ha fizet.

Megrándul arcom minden izma.
Ahányszor írva látom ezt,
Ez a szigorú aforizma
Lépten-nyomon rémít, ijeszt,
És hajtom, hajtom öntudatlan,
Mint a szél hajtja a vizet:
Ön bérel kidob ha fizet...

Carmen lugubre

Halált jósolnak a száraz
Kis táviratok,
Te vagy, vén Lipót király az,
Akit siratok.

Nincsen több szerelmi posta,
Most megáll a szív:
A halál sötét kokottja
Szeparéba hív,
Fölveszed halotti álcád
Még holnap talán,
A monoklit, sétapálcát
Itt kell hagyni mán.
Becsukják a szép koporsót
A rézangyalát –
És rigmusát, az utolsót
Ím föladta rád.

Téli dal, mert muszáj írni

Itt a tél, itt a tél,
Itt a gyönyörű tél,
Rég elmúlt a zord nyár,
Mikor még meghültél.

Itta tél, itt a tél,
Gyerünk csak sietve
Lepkét, nevelőnőt
Fogni a ligetbe.

Itt a tél, ismétlem,
Itt a bűvös évszak,
Nyisd föl a napernyőt,
A korzóra lépj csak.

Gyerünk a korzóra,
És gyerünk odábbra,
Gyerünk csak fürödni
A Scholz-uszodába.

Itt a tél, a drága,
Becsüld meg a drágát,
Minden órájának
Leszakaszd virágát.

Tűzzél hát marónit
Most a gomblyukadba,
Járj a verőfényben
Dalolva, kacagva.

Mert a tél elmúlik,
Örök az se lehet,
S jön a havas, fagyos,
Borzasztó kikelet.

Szilveszter, a mentők napja

Szilveszter este minden pénzem
A mentőkbe beleesett,
Mert az ujjukkal fenyegettek:
Mindenkit érhet baleset!

Félek, félek, hogy pali voltam,
Hogy a pénzem odaveszett,
Mert amilyen pechem nekem van,
Engem nem ér majd baleset!

Tavaszi strófák

a)

Április bolondja
Übercihert vett fel.
A ligetbe sétált
Szép tavaszi kedvvel.

A zaciba rakta
A télikabátját,
Április bolondja
Náthát kapott, náthát.

Április bolondja
Erszényét kivette,
Bement ibolyáért
A virágüzletbe.

Tessék nagyságos úr,
Száz forint egy példány,
Április bolondja
Kitámolygott némán.

Április bolondja
Kirándult Alagra,
Felültette pénzét
A karcsu lovakra.

Április bolondja
Szólt: De jó itt nekem,
Alagon nincs hideg
Egészen leégtem.

b)

Visszajött egy fecske
Szegény, idő előtt.
Ma reggel megfagyva
A földön leltem őt.

És motyogtam búsan
A mondást, a ravaszt:
Ez az az egy fecske,
Mely nem csinál tavaszt.

c)

Mindennap kijárok
Megnyitástól fogva.
Mindennap kijárok
Én a Múcsarnokba.

Nem járom a földet,
Se Húvösvölgyet.
Csak a Múcsarnokban
Látni mostan Zöldet.

A csuda

Eljött a világ csudája,
Az emberek odavannak,
Mennek, mászkálnak, rohannak
A fürge halandók egyre
Ógyallára, Gellérthegyre,
Eljött a világ csudája,
A Földdel ütközik össze
Halley híres üstököse,
Miről apám nagybüsári szólt,
Amiről mesélt a pesztrám,
És a sok pap és poéta!
Eljött a szörnyű kométa,
A világnak vége lesz tán,
Csillagászok csókolóznak,
Sírva nézik a nagy estét,
Észrevették, felfedezték,
És csődülnek félős népek
Háztetőkre lajtorjákon,
És üvöltik: Látom, látom!

Én vagyok, én az egyetlen,
Ki az üstököst nem látta,
A földön előre-hátra
Flangérozok élhetetlen,
S unokáimnak, ha lesznek,
El nem mesélhetem eztet,
Elment fölöttem az élet,
Az egyetlen csuda eljött,
Üstökös járt fenn az égen –
De én olyan lusta voltam,
Hogy az égre fel nem néztem.

Jászai – Török

Jászai Mari inzultálta
 Török Irmát, mert utálta,
 Görögtűznél rángatta Törököt,
 Miközben hörögött.
 Hogyne, mikor Török
 Szerencséje örök
 A színpadon, míg Jászai
 Csak maga szeretne játszani.
 Oh látok egy gyönyörű képet:
 Ifjú kis színinövendékek
 Álmodnak a dicső jövőről
 S mind majd megőrül
 Az utópiába,
 Hogy a színpadra nem mennek hiába.
 Oh egyszer, igen,
 Híres színésznők lesznek a Nemzetiben,
 A féltékeny Jászai bizonytal
 Fölkeni őket egy pofonnal.

Csingilingi prutty

– Egy ismert kuplé nyomán –

Itt a
 Gyönyörű, nagyszerű bankvita,
 Tisza
 Beszél és Justh neki vissza,
 Justh
 Beszél és Tisza se hagyja a juszt,
 Hogy ebből bank lesz, ki éljen úgy? –
 Csingilingi prutty!

Hiba,
 Hogy nem volt ön a moziba,
 Kérem,
 Láthatta volna ott a házbérem,
 Épp
 Kétezer méter hosszú a kép.
 Fertálykor ez így van, így –
 Csingilingi pritty!

Van két
 Titkos opera ankét,
 Kábul

Mindenki: mi lesz az Operából?

Félek,

Hogy egy szép dolgot megélek:

Ruszt fog majd énekelni ott –

Csingilingi protty!

Van-é

Oly finom magyar, mint De la Ramée?

Ült,

Míg ártatlansága ki nem derült.

Nékünk

Külföldön a dicsőségünk

Tönkre így sose megy –

Csingilingi pretty!

Végre

Hófelhők is gyűltek az égre,

Pestre

Leesett a hó tegnap este,

Nagyon

Jólesik nekem a hó a fagyon,

Egy strófa rá is fut –

Csingilingi prutty!

Dali

Kis gyűrűt vettem néked, édes,

Hogy engemet szeress,

S te megcsalál. De orcám immár

Szégyentől nem veres.

Szíved hamis volt, mert kegyeltél

Helyettem másik urt,

De hamis volt gyűrűcském is,

Mit Büchler keze gyúrt.

Elien a motyor!

A Rákoson összeszaladnak,

Eláll a berregő motor,

Bier főhadnagy kiszáll a gépből

S megszólal: Elien a motyor!

És másnap Umtauf kapitány is

Iderepül és tiszta sor,

Hogy a gépből kikecmeregve

Ő is szól: Elien a motyor!

Holnapután jön Warchalowsky,

Ő is repül, ő sem henyél,

S a magyar felül az Elieuvre
És nyugodtan örül, hogy él.

Ma

Ma lett drágább a dohány,
Drága lett a
Cigaretta,
Szivar, no de hány!
Drágább lett máma
Hölgy, sport, dráma,
Tudjátok még ezt a sort:
Hölgyet színi sport,
Sportot színi dráma.
De az ordo és ligo,
Cargo, margo, harpago,
Portorico, trabucco
Mind hímnemhez tartozó,
Szomorú ez esemény, melyre
Nem készült senki,
Ah, egy mély sóhajt szívok mellre
S az orromon eresztem ki.

Fest, tisztít

Most kaptam egy új árjegyzéket
Abból a híres pesti
Gyárból, mely a ruhaféléket
Tisztítja és festi.
Festenek különböző árba,
Nem mindegy, fehér-e vagy sárga,
Például a lila
Drága mint az istennyila,
A zöld meg kék
Szintén drága festék,
De piros színre, mely remek,
Feltűnő olcsón festenek,
A gyárban,
Különösen nyárban,
Mert sok az ingyen festőanyag,
Mit a munkások kiontanak.

A rendőr

Tegnap olyan melegem volt,
Amilyen még sohasem volt,
A Dunaparton jártam épp,

Ott volt a víz, a hús, a szép,
A nagy melegben ez jót tenne,
Na, mondok, én megfürdöm benne.
Bokrok közt nem lát senkisémet,
Hát csendesen levetkezem,
De jön ám a rendőr a vad:
Kérem fürödni nem szabad!
Én szóltam: Nem fürdőt veszek,
Én itt csak öngyilkos leszek.
Ja, az más – így szólt a közeg
S én nyugodtan levetkezek.

Ököllet

Nagyon mulatságos,
Amit a nagyságos
Honatyák most kitaláltak,
Hogy ökölvívásra kiálltak.
Unalmukban szegények
Mit is tehetnének,
Móddal-okkal,
Szép sportokkal
Elúzik a Házban az unalmat,
Oly üdítő ez mint a harmat,
Férfias, edző, nemes,
Minden tiszteletre érdemes,
De van egy rossz szokásuk,
Ami nincs sportkörökben másutt,
Ha erről leszoknak,
Sokáig éljenek –
Tudniillik a szájukkal
Ne beszéljenek.

A svábok

A konyhában egy öreg sváb
A családját összehijja:
Gyertek, gyertek imádkozni,
Mert halálunknak kicsi hijja.
Csápjaitokat tegyétek össze,
Imádkozzatok kicsi svábok,
Áldjátok a pestieket,
Amiért hitvány gyöngye bábok,
Áldjátok a jó pék bácsit,
Mert a zsemlebe nem süt bele,
És a derék polgármestert,
Aki nem törődik vele.

Színház

Szó sincs róla még, hogy fázzak,
S már megnyíltak a színházak
Ebb' a kutya melegbe,
Nyitva, nyitva a kis pénztár,
És a direktor úr pénzt vár
Ebb' a kutya melegbe!

A drámában a gavallér
Nyakáról lemegy a gallér
Ebb' a kutya melegbe,
Ettől meglágyul az apja,
Lányát rögtön hozzácsapja
Ebb' a kutya melegbe!

Az operett, az is kedves,
Sok táncosnő forog, repdes
Ebb' a kutya melegbe,
Elhihetitek egy szóra:
Csupa Duncan Izzadóra
Ebb' a kutya melegbe!

A zsemlye

A pékek, a pékek
A jók, a derékek
A népen megkönyörültek,
És sütni leültek,
S reggelre a kávéházban
Ott voltak a zsemlek százan,
És én ott magamba halkan
Egy csodás trükköt tapasztaltam,
Melyet a pék-ész kicsiholt:
Legnagyobb meglepetésemre
Az első napon az első zsemlye
Tegnap volt.

Jaj!

Felültem ma egy konflisra,
A bakon ült a kocsis, Miska,
Vagy nem tudom, Péter,
S mellette a taxaméter.
A ló kilépett,
S én azonnal
Némi aggodalommal
Vizsgálni kezdtem a gépet,

Vajjon milyen lesz,
Vajjon jól oda
Szegezze-e Boda,
Vajjon nem vágthatják-e a fejemhez?

Szívem szabad

Szakítottam a szeretőmmel,
Mivel ő engem elhagyott,
De nem búsulok, nem mondhatnám,
Hogy én boldogtalan vagyok.

Felütöm a kis piros zászlót,
Mint a taxi, amely szalad,
Piros zászlót szívem fölébe,
Rajta a felírás: Szabad.

Richter

Láttam tegnap Richtert,
A német tanárt,
Hazafelé utaztában
Egy nap erre járt.
Őtet kiváltották,
Néztem őt mulyán...
Rád gondoltam, régen lejárt
Zálogcédulám.

Pesti történet

Az épülő ház állványáról
Egy napszámos lebukott
Az utcára. Ott
Meghalt, ahogy szokott.
E látványtól rosszul lett néző száz,
Az épülő ház
Maga is úgy odalett,
Hogy összeesett.

Téli kuplé

Hogy van a Szenes bácsi?
Jól, jól, jól.
Hogy van a Kávés bácsi?
Jól, jól, jól.
Tiszteltetem a nagymamát,
Tiszteltetem a zuzmarát,
Hogy van a Gesztenyés bácsi?
Jól, jól, jól.
Hogy van a Ródlí bácsi?
Jól, jól, jól.
Hogy van Halifax bácsi?
Jól, jól, jól.
Tiszteltetem a nagymamát,
Tiszteltetem a zuzmarát,
Hogy van a Ruhatár bácsi?
Jól, jól, jól.

Kis versek a hétről

Sajnálom,
Hogy a lovasrendőr
Eltűnik, mint egy álom.
Szerettem nézni kérem
Az Oktogónon,
Meg az ódon
Kálvin-téren,
Milyen büszkén, nyugodtan
Tartózkodott ottan.
Ne vigyék el, ne vigyék el,
Hiszen olyan szép, higgyék el,
Szívesen néz az ember
A szép sárga lóra,
Hagyják ott, ha a rendőrt
Le is veszik róla.

Szkecs

A színházak s a mozik közt
Megindult a szörnyű mecs,
A mozik gondoltak egyet
S létrejött a moziszekecs.

(Üdvözöllek szkecs, te szép szó,
Csupa csin vagy, csupa kecs,
Úgy festesz a magyar ajkon,
Mint tehénen a bekecs.)

Bródy-Martos kispékulált
Azonnal egy érdekecs
Darabot, melyben kreáltak
Szentírmai, Hudakecs.

Négy Faludi és egy Beöthy
Megharagudtak a becs-
telen furfang miatt és fel
Mentek a lépcsőn a Krecs-
ányihoz, azaz Boddhoz,
Ott élénk színekkel ecs-
etelték a veszedelmet,
Mit okoz a moziszekcs.

Boda erre intézkedett
Rögtön. Mindenesetre cs-
ökkentette a licencet,
S áprilisig lesz csak szkecs.

Az Apolló direktorát
Mikor véget ért a mecs,
A lepedőben vitték el,
Melyen játszódtott a szkecs.

(Tudom, hogy e sorokba nem
Volt sok költői belbecs
S megró érte Tisza István,
Ki ebben illetékecs.)

A Nyugat lánya

Szerencsétlen leány
A Nyugat lánya,
Vár, vár, sohajtozik,
Életét bánja.
Könnye csepeg nem egy,
Van oka búra,
Vár-vár egy úrra,
És mindig visszamegy
A pártitúra.

Kis versek a hétről

Az angol
Bányász most csatangol,
Nem vágja a szenet,
Ó ez kegyetlen üzenet,
Napról-napra fogyik a szén,
Aggódok én,
Nagy baj az,
Ha nincs elég fűtőanyag,
Mikor jön a tavasz.

Milyen meleg van

Istenem micsoda meleg van,
Milyen meleg van istenem,
Én ezt a meleget utálom,
És te nem?

Mire való a meleg nyáron,
Nekem nincs földem, mely terem,
Oly szegény vagyok, mint az ördög,
És te nem?

Nincs a Bácskában ezer holdam,
Nyári vendéglőm sincs nekem
Én csak dolgozom és fogyasztok
És te nem?

E gazdag évszakban nekem csak
Utálat, szenvedés terem,
Én a nyarat el is engedném,
És te nem?

Én csak úgy gunnyasztok kis lakomban
S a sétáló legyet verem,
Elrepült, mert ügyetlen voltam,
És te nem?

Szeretnék őserdőben élni
Vademberek közt, meztelen,
Ott még nyáron is csókolóznék,
És te nem?

Magam kalappal, zsebkendővel,
Újsággal, könyvvel legyezem,
Mintha gyászom vón, úgy sóhajtok,
És te nem?

Hogy fejezzem be ezt a verset,
Elmém miként a kést fenem,
Oly buta vagyok, kérlek, nyáron –
És te nem?

Új katonanóta

Édes anyám, édes anyám
Csak az a kérésem,
Extramankót, extramankót
Csináltasson nekem.

Extramankót sej haj,
Gummivéget rája,
Ez illik, illik, illik,
Ez illik, illik, illik
A baka markába!

Kis versek a hétről

Egy

Kotkodács,
Kotkodács,
Tanácskozás,
Gyámkodás,
A védelem csodás,
Vagy micsodás,
Interjuvolás,
Vigadozás,
Felháborodás,
Ugrándozás,
Kotkodács,
Kiszabadul Kovács.
Kotkodács,
Kotkodács,
Tanácskozás,
Okoskodás,
Elhatározás,
A vádalom csodás,
Vagy micsodás,
Interjuvolás,
Vigadozás,
Felháborodás,
Ugrándozás –
Fogva marad Kovács,
Kotkodács,
Kotkodács.

Kettő

Ah úgy unom magam
Itt a vidéken,
Nincs megfelelő
Szórakozásom nékem.

De boldog, istenem,
De boldog is mostan,
Aki odafenn lehet
A fővárosban.

Az nem néz ily bután
A nagy üres égre,
Mert a lóversenyek
Megkezdődnek végre.

Sportlapját, gukkerét
Kezébe ragadja,
Sikkaszt egy kis pénzt
És kimegy Csalagra.

Kis versek a hétről

Enyedem-benyedem
Tengertánc,
Jó választó
Mit kívánsz?
– Nem kívánok
Egyebet,
Meghallgatni
Kegyedet.

Enyedem-benyedem
Tengertánc,
Magas Tátra
Szép hegylánc.
Hát én nyáron
Ott lakok
És nagyon jól
Mulatok.

Enyedem-benyedem
Tengertánc
Választó még
Mit kívánsz?
– Nem kívánok
Egyebet,
Éljenezni
Kegyedet.

Téli zümmögés

Tegnap délben
Mikor felkeltem,
Rájöttem, hogy benne vagyunk a télben.

És örült a lelkem.
Nem tudom, mi leli a lelket
Ilyenkor, tényleg,
De örül a télnek.

Olyan dolog ez, amit beléneveltek.

S az ember, a kába,

Ilyenkor, míg csak él:

Itt a tél, itt a tél –

Szavalja magába.

Keményre fagyott a sár

És emellett

Látható ma már

Az emberek száján a lehellet.

Hó,

Az sajnos még nem esett,

De a háztetők reggel deresek.

Ami kedves illuzió.

Míg a hópéhely kavarog,

Addig is mindenesetre

Reggel-este

Örüljete a télnek, magyarok.

Bundába bujjatok,

Markotokba fujjatok,

Jégen kopogjatok,

Bálban ropogjatok,

Adjátok egymásnak a kezetek,

Mosolyogjatok,

Tüzet fogjatok,

Szeretkezzetek

Magyarok, népem,

Ó tegyétek meg nekem

Kérlek szépen.

És otthon a meleg szobába

Csináljatok teát a szamovárba,

De a

Tea legyen orosz tea,

Nem angol,

Hogy az orosz, ha majd erre csatangol

S betör házainkba

Találjon szamovárt, teát

S mintha

Otthon volna, oly jól érezze magát.

Kis versek a hétről

1.

Egymásután harminckétszer
Csaptak volt a felek össze,
Kardjuk fénylett, mint az ékszer,
Sőt nem is csak harminckétszer,
Harmincháromszor mindössze.

Sőt pontosan harmincnégyszer
Mint egy némely újság írta,
Egyszóval éppen elégszer:
Gondolják meg, harmincnégyszer:
Mind a kettő nagyon bírta.

Szelíd lelkem már nem retteg,
Örvendezvén felsóhajtok,
Hogy bár mérgesek lehettek,
De egymásba kárt nem tettek,
Nem fogott a kard őrajtok.

Izomlázuk elsajogták,
Már a párbaj nem is érzik,
Doktor is megkapta pézit –
Beköthetné az országot,
Amely, mint mondani szokták,
Ezer nehéz sebből vérzik.

Kis versek a hétről

Azt a
Megdöbbentő hírt olvasta
Ön,
Hogy Asta
Nielsen Pestre jön?
S ha idegeinek ez se árt,
Tudja meg, hogy egyúttal
Elhozzák a vasúttal
Psylander Waldemárt,
Psylandert,
Ezt az őrjító embert,
Kit a nők a moziba lesnek,
S ha megpillantják, majd elesnek,
Ó, nincsen kivüle
Férfi a világon. Milyen a szeme!
A szája! Az orra! A füle!

A haja! A foga! Mindene!
Hangja nem hallik, mikor jár a szája,
De hogy jár az ádámcsutkája!
Ó miket mondhat, milyen szépeket!
Milyen hódító, mikor lépeget,
Ha megy, vagy ha jön,
Ha köszön,
Ha leül, ha feláll,
Ő az ideál.
Tekintete mily beszédes,
Milyen okos a homloka,
Milyen finom, milyen édes...
Ó belátom, van rá oka
A hölgyvilágnak,
Hogy Psylander az, akit imádnak.
Jelzem,
Hogy Asta Nielsen
A nők között épp ily egyetlen.
Démon ő, gögös és kegyetlen,
Keble mily zárkózott, mily lapos,
S ha csak
Teheti, férfi-szíveken tapos,
És kacag!
És néz avval a két szemével
A téboly egy nemével.
Nahát
Mennyi nyugtalan éjszakát
Szerzett nekem ez a démon,
Elnyerhetetlen diadémom!
Ha ez a pár cseléd egy este
Egyszerre megjön Pestre
És itt egymásra lelnek
És itt egymásnak esnek...
Képzeld el ezt a szerelmet
Fantáziája Budapestnek!
A Várról a Turul
S a Gellérthegyrül
A Citadella legurul,
A kabátok leesnek a szegrül.
A hidak a vízbe leülnek,
A házak összedülnek
Az emberek az utcán, bármi
Nehéz, a fejükre állnak,
A kocsik előtt lerogyik az állat,
S az autotaxik elkezdenek járni...

[Oh csak tudnék...]

Oh csak tudnék hegedün játszani
 Ugy mint Arion,
 Vagy tudnék zokogni oly édesen
 Mint carillon,
 Mert a szavakból nem fog látszani,
 Hogy fáj a szívem s mily boldog vagyok
 Mikor nevensz s két gyöngyszemed ragyog,
 Tündérem, Őzikém, kis édesem
 Te rossz Marion

Tekintetes Szerkesztőség!

Bemutatom magamat a
 Tek. Szerkesztő úrnak:
 Sz. E. vagyok, kit a rímek
 Néha lággyá gyúrnak.
 S ha így ellágyultan ülök
 S a kezemben toll van:
 Rigmusaim csengő vége
 Azt se tudom hol van.
 Unalomból, passzióból,
 S mert pennám sem léha,
 Az izémen üldögélve
 Költögetek néha.
 Sok rossz verset írtam eddig,
 De bocsánat érte:
 Ezt az ide mellékeltem
 Már sok asszony kérte.
 Így hát megkísérlem ezzel;
 Ím, az első próba,
 Fölajánlom: tegyék be a
 Magyar Figaroba.
 A penge, ha nagyon talál
 Az erkölcsre hatni,
 Akkor kérem csak a nyelét
 Tessék közreadni...

Meleg van kérem

Az ég milyen kék selyem paplan,
Meleg van mint paplan alatt van
Meleg van, érik már a búzám,
Eszembe jutsz szombati Múzsám.

Te tudod azt szombati Múzsám
Hogy nem nő nékem egy szál búzám,
Csak írtam tréfából hogy búzám
Rímül elébed régi Múzsám.

Zöld búza nő a jó uraknak,
Kik nagy fehér kúriába laknak,
Nekem egy szál búzavirágom
Se nő ezen a sok világon.

De nem is arról van a szó itt,
Hogy mag, virág kinek adódik,
Csak hogy meleg van s engem szólít
Az emlék most, arról van szó itt.

Az emlék, az még nem veszett el,
Emlékszem kérem szeretettel
Emlékszem hogy szombatra nyíltan
Az Est-be léha verset írtam.

Mikor még nem szólott a puska,
Volt kis Múzsám, ligeti fruska,
Kinek egyszer egy héten adtam
Légyottot és kicsit mulattam.

Felejteni a pálya minden
Kínját, unalmát, mert szerintem
Az ember komolyan ha venne
Mindig mindent hát tönkremenne.

Igen, most eszembe jutottál
Kisebbik Múzsám ki futottál
Ilyenkor szívesen elébem,
Bohó barátnőm, csöpp cselédem.

S verseltünk, mondjuk úgy: dallottunk
Arról a mit Pesten hallottunk,
Nyárban budai gráciáról
S Lidóról és Abbáziáról.

Fiakkerről, lump éjszakáról
S az ákác mézes mély szagáról,
A tangóról, a tanagráról,
Cigányról s pityókos agrárról.

Német színészetet szenvedtünk,
De a németre viccet tettünk,
Elzengtük milyen nagy a lába,
Akin csúszkál Európába.

Ma is nagy lábat hord e fajta,
De nem szabad nevetni rajta,
Ha szabad lenne se nevetnék,
Mert soha nincs már nevethetnénk.

Milyen meleg lett. Ugy-e kérem,
Nehéz már menni utcán, kérem,
Ligetben, vagy a Duna-parton,
Csak úgy eszembe jutott. Pardon.

1920

[A tabáni „Mély Pince” emlékkönyvébe]

A derék Krausz Poldi

Olyan magyar mint Toldi

Frizura

Nem tudom virágágy-e
Szívem, de olyan szépnek sejtem,
Mikor a K. Gy. monogramot kiejtem.
Nem tudom, milyen lágy a szívem,
Tán lágyabb mint amilyen lágy a...
Mikor eszembe hozom magamnak K. Gy-t.

Itt fekszem. Nem tudom mi vagyok én itt,
Ifjú vagy ember-férfi? garzón?
Az ősi címből kiesek tán,
Az év, az unalom s a bánat vénít,
S borotválják mindennap arcom,
S fiú-képem van s nincsen semmi szektám,
Nincsen bajuszom, sem szakállam,
Se barkóm, égy se festi állam,
Hogy fejem mint frizőr-modellt csodáljam.

A magyar ünnep elé

Magyarország, Magyarország
Hová fogyott kerek orcád
Hulló könnyé vált a véred
Mink vagyunk csak a szegények.

Mink vagyunk csak a szegények
Most van helye érc erénynek
A hűséges fegyelemnek
Röghöz ragadt szerelemnek.

Védjed egymást, magad véded:
Százezer kéz nyúl elébed
A te húsod-véred, nézzed,
Dolgot adj a magyar kéznek.

Magyar hazád magyar kézzel
Magyar ésszel szép ízléssel
Ami kell megadja rendre
Ne szorulj az idegenre.

Rigó itthon szerzi fészkét
Rózsabokor öltözkékét
Pillangó az inyenc mézet,
Idegenbe egy se téved.

Kenyeret a munkás kézbe
Kalácsot kapsz a helyébe
Itt költsd azt az ezüst pengőt
Úgy lesz arany a jövődöd.

Urak hölgyek, ifjak lányok
Ünnep elé trombitálok
A lelketek tüzét kérve
Magyar hétnek ünnepére.

A szent tűzből egy-egy szikra
Egyik napra s a másikra:
Magyar ünnep ne egy hétig,
Virágozzon örökkéig!

Az öregdiákokhoz

Öreg diákok, túri diákok,
Nektek messziről egyet kiáltok.
Szívem trombitál messziről néktek:
Túr városát el ne felejtétek!

Túr városának vén fehér tornyát,
Azt az egyszerű szép magyar formát,
Harangozása hármas szózatját,
Ha szólongatja a mennyek atyját.

Templom mellé ugye oda láttok:
Ott a ti nagy latin palotátok,
Hova álomba még visszajártok
Öregdiákok, túri diákok.

Jó is vón újra a padba ülni,
Bánattól gondtól elmenekülni,
Fáradt lelkünkben friss lelket lelni,
Túri tanítást szívesen nyelni.

A túri leckét, öregdiákok,
– Nem a latint kit nap-nap bevágtok –
Azt, amit adtak s fel se kérdezték:
Azt a szépséges szép magyar leckét:

Testvért védeni, hazát szolgálni,
Hitet, hűséget, harcokat állni:
A nemes virtust itt tanultátok
Túri diákok, öregdiákok.

Nem ennyi bajjal, nem ennyi évvel,
Ha' zsenge szívvel, fiúi hévvel
Úgy imádjátok, amit imádtok
Öregdiákok, túri diákok.

Két életünk van itt a világon:
Egyik az élet, másik az álom,
Egyik tövist ad, másik virágot,
Ugye tudjátok öregdiákok.

Berettyóparton tavaszi füzek,
Ifjú eszmények örökké szüzek,
Susogó fűzfák amit meséltek...
Túri diákok ne felejtsetek.

Öregdiákok ne felejtsetek,
Az ifjúságot el ne ejtsétek,
Ifjak maradtok Túrra ha jártok
Testvéreim, jó öregdiákok!

Prológ

Körülnézünk itten álmélkodó szemmel,
 Milyen fényesség és együtt mennyi ember,
 Milyen ünnepi csönd, mily rendkívüli este,
 Új nagy ház, falai ragyogóra festve,
 Mennyezete ékes, bársonyos a párkány,
 Csillár ragyog, vagy maga a napsugár tán?
 Felzendült a villany kristály lombozatja,
 Szórja tündérfényét büszke, friss falakra,
 Páholyok fészkebe, földszint mezejére,
 Fel a karzatra s le az elbújt zenére,
 És a nagy függönynek bezárt kapujára,
 Melynek kinyitását száz meg száz szem várja.
 Két szárnya mögött, mint mesék kapuin túl,
 Más világ kezdődik, csudás élet indul.
 Festett felhők néznek festett füre-fára,
 Mennydörög, villámlik ügyelő szavára,
 Pamutból havazik, villanyból süt a nap,
 Varázscsengetésre jönnek erdők, falak,
 Ó mennyi rejtelem, varázslatnak tetsző:
 Szuffita, kulissza, sugólyuk, süllyesztő.
 És ti idejöttök, mikor este vagyon,
 Itt leültök körbe szépen, hallgatagon,
 Kitérő szemetek mind csak ide néz fel,
 Sóvár gyermekszívvel, hívó gyermekésszel,
 S e tündérvilágból a muzsának ajka
 Innen mesél néktek, mint régen a dajka.
 Hallgassátok szépen a dajka meséit,
 S mint gyermekkorban, úgy higgyetek nekik,
 Szemetek elfárad a nappali lázban,
 Sugározzon majd fel este a színházban.
 Lelketek lankasztja a gond, meg a vétek,
 E szebbik világban itt megfüröszsétek.
 Nézzétek a festett eget, pingált rózsát,
 S higgyétek el kérlek, hogy ez a valóság.
 Nézzetek szent hittel a komédiásra,
 Aki nektek önönmagatokat játssza.
 Sóhajotok szálljon, könnyetek eredjen,
 Áldott kacagásnak gyöngyszeme peregen,
 Gyönyörködjétek, ha száll a táncnak lába,
 Andalodjatok el bűvös muzsikába.
 Szívetek olvadjon szerelem dalába,
 Árva magyar nyelvnek gyönyörű szavába,
 Szálljon a magyar dal, szálljon a magyar szó,

Legyen mint az erdők vihara, viharzó,
Legyen komoly, mint az oltárok kótája,
Legyen tüzes, mint a cimbalom nótája,
Legyen édes, mint a violának méze,
Legyen gyenge, szép, mint gerlice nyögése.
Szóljon a magyar szó e gyönyörű házba,
Nevünk trombitálva, hírünk harsonázva,
Áradjon, öntsön ki innen dicsősége,
Mint a Tisza, mikor kiönt s nem látszik a vége...

Az emigráns

Az a szegény Jancsi az is úgy járt itten,
A hibás vallásba rakta a jóisten.
Nem lehet őhöz felfutni liften:
Mit tettél énvelem, mit tettél te Isten.

Hát aztán elérte Jancsit az ítélet:
Nem, nem kell itt néki az a csufos élet,
Hová vándoroljon, hová a csodába,
Fut ő is Párisba, zúghotelszobába.

Minden hontalannak hontalan honába
Oda vitte Jancsit a szabadság csábja:
Majd *fotót* csinállok, vagy a *bagage*-t hordom
És hordom a sorsom akármilyen zordon.

Válni kellett, válni egy kis édes lánytól
Kedves pajtásoktól, Banditól, Kálmántól,
A vasárnap esti rikkancscsapta zajtól,
Ahol csókot kapott minden kapualjtól.

A Citadellától, a Lánchídtól, Vártól,
Bizalmas pincértől, a szigeti nyártól,
Hazai bagótól, kenyértől, almától,
Az édesanyjának árva siralmától.

Hosszú vonat húzta sötét éjszakába,
Jancsink behúnyt szemmel spekulált magába
Hogy-mint csinálta, hogy lelke ne epedjen,
A szíve, a szíve hogy meg nem repedjen.

Majd szép lassan minden emlékét elejti,
Az édes rossz hazát el, el, elfelejti
Nincs Balaton, nincsen délibábos róna,
Petőfi, Rákóczi mintha mese vóna.

Messziről kerül majd minden honfitársat,
Egy párisi copain bár akadna, bárcsak!
Nem levelez, nem néz majd magyar újságot,
Se örömet nem lát se szomorúságot.

Akár meghalt volna halálos halállal,
De feltámadt és most más világot vállal:
Aki fiatal még az mit nem remélhet:
Új élet pitymallik, a francia élet.

Így próbálta Jancsi Párisban a lételt,
A padon hált néha és nem látott ételt,
Sebaj, minden nyomor csak orvosság annak
Akinek sebei a lélekben vannak.

Bírta három hétig, bírta már hat hétig,
Azt hitte így fogja majd bírni mindétig:
Egyszer-másszor szúrást érzett a szívtájon,
Ó, ki érne rá hogy avval szóba álljon.

Hát egy tavasznapi a Potin előtt lép el,
Tömve az a nagy bolt csemegével s néppel:
Megállott: minek is talált odaállni:
Függ az ajtófélfán egy nagy rúd szalámi.

Szép havas szalámi, elsőrangú, drága,
Körbe-körbe futja nemzetiszín spárga,
Cédula is vagyon közepetájt rajta:
Salami hongrois, a szegedi fajta.

Mereszti a szemét Jancsi, de mereszti,
Az a rúd szalámi tovább nem ereszti:
Bódulattal ébredt és most újra bódul,
Körülnéz mint aki segítséget kódul.

Harmadnap így áll a Prunier-vel szembe,
Oda ilyen Jancsi sohasem megyen be:
Pufók földiepret lát porcellán tálon:
Eper, levelével, márciusi álom.

Piros a fehérén, bújva, bújva zöldbe,
Jancsi két cipője leragad a földbe.
Nem föld az ha flaszter, az se Pest mert Páris,
Franciául hadar a fán a madár is.

S ezen mód áll az én büszke emigránsom,
Hogy egy Café mélyén billiárdot lászon:
Nem a játék vonzza, á nem, szó sincs róla:
A zöld asztal s piros meg fehér golyója.

Filléres bistro-ban az abrosz pecsétes,
Nem baj ha egy könnyecsepp társul a pecséthez,
Jancsi pottyantotta, Jancsi, mikor azt a
Gyűrött pesti lapot végig elolvasta.

Itt van, Jancsi is a többi sorsán osztoz,
Szalad magyar lapért reggel a kiosque-hoz
S este hogy hazai sorstársait lássa
Lohol messzi magyar kocsmába, gulyásra.

Nem lehet szerezni francia barátot,
Etrabger az ember mindörökre, látod,
S egy párisi nőcske, ugye kedves János
Ha szorul is melléd, az az üdv hiányos.

Tudod már a nyelvét, gusztusát és elvét,
Nincs olyan nótája, hogy ne énekelnéd.
Jaj de hiányzik egy magyar szó: az édes,
Kit a boldog fiú nyög a kedveséhez.

Rádiója mellett Jancsi cigányt hallgat,
Éjszaka, altában, magyarul szavalgat,
Csapkod, hörög, ordít: felriad az árva,
Gondol a sötétben az öngyilkosságra.

Betegség ez, az hát: biz én nem is sejtem
Virusa hol fészkel, vérben vagy agysejtben:
Belé lehet halni, meg lehet maradni,
Lelógatott fővel a sírhoz haladni.

Nehezen nevetni, sose pityeredni,
Csak mint a lipthai túró, keseredni,
Fakúlni, fonnyadni, míg jő-megy esztendő,
Mint a bazárban az el nem kelt nyakkendő.

Prológ a „Liliom”-hoz

Jöjj vissza egy szóra
Békének világa,
Virulj ki előttünk
Ligetnek virága.

Ligetnek virága,
Trikó rajt' a szirom:
Ringlispil királya,
Liliom, Liliom.

Ringlispilben forog
Szarvas és paripa,
Üljetek fel rájuk
Julika, Marika.

Forogj, óh ringlispil,
Forogj velünk vissza
Régi ifjúságba,
Ligeti tavaszba.

Tündérországába
Molnár Ferencünknek,
Ragyogó ringlispil,
Vigyél el bennünket.

Hadd bocsássunk sóhajt,
Hadd cseppentsünk könnyet,
Hadd legyen a lelkünk
Édesebb és könnyebb.

Jöjj betyár, ki rossz vagy
És jó vagy és finom:
Tiéd ma a szívünk,
Liliom, Liliom!

Újévre

Édes felebarátnéim
Ti asszonyok és ti lányok,
Ti legyetek a legelsők
Kiknek minden jót kívánok.

Mancik, Klárik, Zsuzsik, Böskék,
Kamillák meg Marianne-ok:
Mindennapra rúzszt meg púdert,
S jó meleg mozit kívánok.

Bajtársaim, kedves hímek,
Györgyök, Pálok és Ivánok,
Felvágott dohányt tinéktek
S papírt és gyufát kívánok.

Nem szoktunk mi vajat kenni,
Elég, ha kenik a dánok,
Erre a jegyes kenyérre
Egy kis lekvárt hadd kívánok.

A cipőnknek talpa, sarka
Lyukad, szakad, olyan álnok,
Ide sarkot, oda foltot,
S új cipőfűzőt kívánok.

Én is drága háziasszony,
Húsna, halnak fittyet hányok,
Babot, krumplit, tápliókát
A konyhára hadd kívánok.

Születésnap, névnap, lakzi,
A traktára van de hány ok:
Sült tökmagot, főtt gesztenyét
Tiszta szívemből kívánok.

S télirokkját, akinek van
Le ne húzzák a zshiványok,
Mindezeket összegezve
Boldog újévet kívánok.

Évszám nélkül

Jobbat mint a Steuer pápaszem
Nem kívánhat még a pápa sem.

Édes Jóskám
Köszönöm jócskán
Kedves leveled
Isten teveled.

Óda Löwy Árpádhoz

Óh Löwy mester, bülbülszavu igricz,
Hadd illessem babérral lantodat.
Itt a Kagálban, hol tombol a vig vicc,
Ügybuzgó ódám fennköltén fogad.
Óh engedd meg, hogy előtted felálljak,
Miként p...a előtt feláll a f...sz...
S hogy néked meghatottan gratuláljak,
Érdemdus ősznek, a zsenge tavasz.
Oly elfogódva, bámulón, rajongva
Néz föl költészetedre a magyar:
Mint impozáns, hatalmas trágyadombra,
Kis térfogatu szerény kutyasz...r.
A költészet az ember jóltevője,
Számos előnyt köszönhetünk neki,
Arannyá lesz egünk komor felhője,
Ha a poéta lantját pengeti.
Óh, hát még te! Te legdicsőbben érted,
A búval b...ott magyarnak mi kell?
Te vagy az út, az igazság, az élet,
Óh az a dal, mit lantod énekel!

Oh Löwy mester! Te vagy amaz Árpád,
Ki hont szerzél e szép iránynak itt,
S kéjjel szagolja Adria s a Kárpát
Nóta fádnak szagos virágait.
A sz...r undok volt, a valag meg ocsmány
Te vetted őket ajkaidra *vigan*,
Te eljöttél s dallal beillatozván,
Most rajtuk a poézis bája van.

Ki mondja azt, hogy pornográf vagy s perverz?
Ki Téged olvas édesen mulat.
Oh szebb egy husból – vérből való vers, mint
Száz nyavalygós ábránd és hangulat.

Más enyeleg, flörtöl csak muzsájával,
Őszinte hangot s érzelmet kerül,
Te, mint szeretőd: úgy karolod által
S a hogy dukál – megb...d emberül.

Helikon prűd parfümszagu berkébe,
Csak sz...j ezután is vitézül bele,
A segged mindég kitörüli érte
A babér fínom selymes levele.
Beszélj nekünk tovább is szerelemről,
Te illatos, igaz szavu dalos,
Az vagy nekünk a poéta-seregből,
Mint naiv lánykáknak Pósa Lajos.

Köszöntlek költő! Tudj még soká lőni,
És légy mint múzsa jókédélyű, vig –
Éltessen Isten addig köztünk Lőwy,
Ameddig élnek költeményeid.

Az „ifju óriás” dala”*

A New-York kávéházba járok,
Ott töltöm éjem és napom;
Bár elbuktattak a tanárok,
Zseni vagyok, azt mondhatom!
Hajam sörény, szemem beesve,
Borotvált arcom oly fakó...
S fehérnek (ez regényes, nemde:)
A gallérom nem mondható.
Nyakkendőm egy fekete felleg –
Im, személyleírást adok:
Remélem, tüstént rámismertek –
Én ifju óriás vagyok!

A New-York kávéházba járok:
Valaha „mester” leszek én!
S míg égnék bennem büszke álmok,
Iszom hitelbe feketém...
Tollat kapok kezembe néha
És dül a dráma, operett;
S vasszorgalommal ont a véna
Ah, verset mindenkifelett!
S néznek kiváló tisztelettel,
Míg tollat lázzal forgatok:
S megállapítja minden ember,
Hogy ifju óriás vagyok!...

A New-York kávéházba járok
És ostromolom az eget...
De még buzgóbban az ujságot,

Hogy „adja le” a verseket...
Már megjelent egy pesti lapban
Egy „óriási” kis dalom;
(Véletlenül tán nálam is van,
Ha tetszik, elszavalhatom.)
S ha pénzem lesz, egy kis füzetben
Meg, megjelennek a dalok! –
S a kritika kimondja menten,
Hogy ifju óriás vagyok!

A New-York kávéházba járok:
A szerelemhez mi közöm?!
Nem érdekelnek szende lányok;
Szívemben undor és közöny...
Plátó le van tárgyalva végleg,
A rimem nem számára bong:
Beteg valóm a bűnös éjek
Poéziséért ég, rajong!...
A lantom, a cinikus új lant
Csak Perditával társalog,
S melódiám az égre kurjant,
Hogy ifju óriás vagyok!...

A New-York kávéházba járok:
E hely bűvös varázsa von:
S könyökölök – mást se, csinállok
A cifra márványasztalon.
Az átlagembert szánva – szánom,
Ki csöndben küzdve él, bután...
– Ah, én lihegve, én sovárgón
Futok a név, a név után!
...Hajnalban fölveszem kabátom,
Az öreget, s elballagok...
S hideg szobámban szép az álom,
Hisz ifju óriás vagyok!

...S hej, ha elillant ifjuságom,
Egyetlen kincsünk oda már –
S elszáll sok ábránd, dőre álom,
El, mint például a madár.
És elhibázott uton járván,
Hiú bálványom cserbehagy:
Mi lesz belőlem, ó mi vár rám,
Ha nem érvényesül ez agy?!
...Eh, félre hitvány aggódások:
A tény, az mindent túlragyog, –
Hogy a New-Helikonba járok,
És ifju óriás vagyok!...

GYERMEKVERSEK

GYERMEKNEK VALÓ

[1958]

Virágok

Nincs nekem kedvenc virágom,
Melyik szebb, nem prédikálom.

Mind szeretem, mind csudálom,
Tavasszal mind alig várom.

És szeretem én a fákat,
Amennyit csak szemem láthat.

Szeretem, ó, a fanépet,
A fák is oly szépek, szépek.

Nem mások ők, nézz csak rájuk:
Égigérő zöld virágok.

Csiga

Ez itten a csigaház,
Melyben a csiga tanyáz.

Ő nem Pali, se Zsiga,
Csak egy névtelen csiga.

Nincs a házán emelet,
Víz, se hideg, se meleg.

Nincs házmester, kapupéz
Végett nem nyúl itt a kéz.

Nincs villany, se lift, se gáz,
Ilyen egyszerű a ház.

S mert ily csöpp ház: repülő
Reá bombát sose lő.

Boldog kis ház ez nagyon,
Benne békesség vagyon.

Nincs aki irigyeli,
Hogy tán kincsekkel teli.

Tanítani merem én:
Egyszerű légy és szerény,

Ellenséged sose lesz,
Életed szép mese lesz.

Mee

Azt mondja a bari,
Azt mondja, hogy: mee,
Úgy hangzik ez, mintha
Csúfolna, ugye?

Bűnöm van, hibám van,
Jaj de mennyi van,
Ha a barit hallom,
Szégyellem magam.

A cicánk

Itt helyben született
Pesti tető alatt,
Szereti nagyon a
Tejet meg a halat.

A cicánk lakása
Ötödik emelet,
Soha életében
Nem látott egeret.

Kutyus

A sarkon az öreg bácsi
Egy kis borzas kutyust árul,
Most hozta át Óbudáru.

Sürgős dolguk elfelejtik
Ott a járdán járó népek,
A kutyushoz odalépnek.

És akik csak hozzáférnek,
Simogatják hasig, térdig,
Nevét kérdik, korát kérdik.

Az is érdekel mindenkit,
Hogy a kutyus milyen fajta,
Mert nem látszik fajta rajta.

És a kutyust mosolyogva
Cirógatják, tapogatják,
Kézről kézre szépen adják.

Ez a sok rossz csúnya ember
Mily szelíd lett, milyen gyengéd,
Erős nem lök félre gyengét.

Csupa jóság és kedvesség,
Csupa szív és csupa lélek,
Olyanok, mint a testvérek.

Ilyen csudát sohse láttam,
S ezt a csudát nem az isten,
Egy kis kutyus tette Pesten.

Hangya

Ma eltapostál egy hangyát,
Feljajdult ő,
Csak nem hallottad a hangját.

Éppen vitt egy szalmaszálat,
Vitte haza
Az a derék pici állat.

Mindent most kell tenni félre,
Most a nyáron,
Az a szalma is kell télre.

Halála a kis hangyának,
Milyen gyász az
Az apjának, az anyjának.

Testvére is száz volt annak,
Testvérei,
Azok is mind gyászba vannak.

Meg pajtása volt ezernyi,
Jó pajtása,
Jön a bánat mind leverni.

Kicsinyben úgy, mint a nagyban,
Mi élőlény,
Tudd meg, abban szív van, agy van.

Ugye fiam bánod most már,
Ugye bánod,
Hogy egy hangyát eltapostál?

Ugye máskor majd vigyázol,
Jól vigyázol,
Talpad senkit el nem gázol?

Szamár

A szamár, a szamár,
Nagyfülű szamár
A pusztán, a falun
Igen ritka már.

A juhász, a juhász
A bolond juhász,
Az is, ha teheti
Biciklire mász.

Te pedig, te pedig
Tanulj, te gyerek,
Hogy ha majd felnőttél,
Tudjál eleget.

Semmiért, semmiért
A sors semmit ad,
A csacsi, láthatod:
Most már nem divat.

Pillangó

A repülőgépet,
Ezt a dísztelen
Járművet, hisz én is
Roppant tisztelem.

Tüzes a motorja,
Mint a paprika,
Amerika két perc,
Egy perc Afrika.

De nézzed, az égen
Pillangó szalad,
El akarja csípni
A napsugarat.

Ó, szírom ki szárnyal,
Csepp álommadár,
Mily szépséges könnyű
Díszmagyarba jár.

Nem kell benzin néki,
Pilóta se kell,
A pillangó úgy száll
A magasba fel.

Szemem-szám eltátom,
Felnézvén oda!
Tégedet csodállak,
Te vagy a csoda!

Falevél

Nyargalt mint a kiscsikó a szél,
Belém akadt egy szil-levél,
Itt megragadt a vállamon,
Olyan szívesen vállalom.

Kaszálnak

Három legény gyönyörűen
Egymás mellett jár a fűben.

Egyet lépnek, egyet állnak,
Ők így járnak, mert kaszálnak.

Három kasza együtt villan,
A fű közé együtt illan.

Hull a fű, hull balra, balra,
Ahogy a kaszás akarja.

Oly szépen hull, olyan lágyan,
Úgy elfekszik szép sorjában,

Mintha álmos volna, vágyna
Leborulni puha ágyra.

Nékem ez oly nagyon tetszik,
Nézném, nézném késő estig.

Hó

Ó, de szép,

Ó, de jó,

Leesett

Nézd, a hó!

Hull a házra, hull a fára,

A lámpára, a járdára,

Mint az álom, oly csuda

Fehér lett Pest és Buda.

Ó, de szép,

Ó, de jó,

Gyúródik

Hógolyó.

Fiúk, lányok meg nem állják,

Egymást vígan hajigálják.

Olyan harc ez gyerekek,

Amit én is szeretek.

Pattogatott kukorica

Örölsz neki ugye Peti,

Ha a bácsi ott a járdán

A dagadó kukoricát

A rostélyán rezegetti.

Te is örülsz ugye Vica,
Mikor forrón, illatosan
Szemed előtt megugrik a
Pattogatott kukorica.

Rázzák, rázzák, valamennyi
Gyönyörű nagy hópehely lesz,
Ó be jó is azt elnézni,
No de még jobb hamm, megenni.

Roller

Két l-lel, két r-rel
Robogok rollerrel.

Nem ír fel a rendőr,
A kocsim fel nem dől.

Senkit baj ne érjen:
Mindenki kitérjen!

Futva sántikálok,
Aztán vígan állok.

Mint köszikla állok,
Ugye imponálok!

Az a tölcsér

Édes az a tölcsér,
Mert fagylalt van benne,
Nincs olyan gyerek, ki
Bolondja ne lenne.

Étel is, ital is
Ez a kedvelt tölcsér,
A gyerek nem adná
Semmilyen gyümölcsér.

Ilyen édes üdvöt
Nem adhat az Éden,
Jaj nincs ilyen édes
Se földön, se égen.

Esernyő

Mikor nincs az égen felhő,
Nem látható az esernyő,
Nem; hogyha szép az idő,
Szerényen elbúvik ő.

De ha borul, rögtön meggyűt,
S híven állja velünk együtt
Télnek, nyárnak viharát:
Ez az igazi barát.

A kötőtűk

Harisnyát köt ez a kislány,
Megtanulta ily korán!
Két kezében a kötőtű
Forgolódik szaporán.

Ez a két kötőtű mintha
Vitatkoznék, úgy teszen,
Ezt a villogó perpatvart
Fel nem éri az eszem.

Nézem, nézem, nézem, nézem,
Ezer évig nézhetem,
Mert harisnyát kötni nekem
Sajnos nem természetem.

Könyv

Nincs könyv olyan drága,
Hogy olcsó ne lenne,
Annyi, annyi kincs van benne.

Annyi gyönyörű vers,
Annyi szép történet,
Annyi mese, annyi élet.

Hipp-hopp Londonban jársz,
Meg az Indiákon,
Mindenütt jársz e világon.

Élsz a messzi múltban,
Az örök jövőben,
Jut így néked élet bőven.

Könyv vigasztal bajban,
Ha beteg vagy, gyógyít,
Jót tesz azzal, ki kinlódik.

Megnevettet a könyv
S néha könnyre indít,
Ez is gyönyörűség mindig.

Olyan jó pajtásunk,
Hogy ott lakik nálunk,
Tőle soha el nem válunk.

Óra

Hallgatni sohse fogok!
Ketyegek én, kotyogok
Sebesebbnél sebesebben
Vagy a csuklón, vagy a zsebben.
Éles mint a késnek éle
Rajtam ez a háromféle
Kisebb-nagyobb mutató,
Múló időt kutató.
És itt benn az óratokban,
Gyerekek, itt nagy titok van.
Az a kényes szerkezet,
Alkották mesterkezek.
Hogyha szerkezet nem volna,
Mutató nem vándorolna.
Mint ha nincs fejedben agy,
Mozdulatlan bábu vagy.

Szappan

A kakas, az sose kappan,
De a szappan mindig szappan.
Ó a szappan, ha lesz nedves,
Olyan kezes, olyan kedves.
Simul hozzád és cirógat,
Dörzsöld, dörzsöld, arra nógat.
Lágyul, olvad könnyű lében,
Ni, hogy habzik jókedvében.
Szaga van, mint a virágnak,
Öröme ő a világnak.
Én valami szépet érzek,
A szappanra hogyha nézek.
Látod Lackó, látod Olga,
Piszokkal van neki dolga;
Ám a mocskot bárhogyan issza,
Ő, a szappan, mindig tiszta.
Kimondhatom, bár szégyellem:
Kevés ember ilyen jellem!

Fülönfüggő

Egyik gyémánt,
Gyöngy a másik,
Harmadik arany,
Sok-sok hölgyön
Fülönfüggő
Ilyen drága van.

Én nem bánom,
Ez is, az is
Milyen drága kincs,
Legszebb nékem
Az a függő,
Melynek ára sincs.

Azt imádom,
Mit a gyermek
Fülére akaszt:
Az összenőtt
Két cseresznyét,
Azt biz én, csak azt.

Vitamin

A-vitamin, B₆-vitamin
Meg a C₁₂,
Hogy miről jó
Ez mind, pajtás,
Tudod-e?

Én se tudtam,
Mikor voltam
Nebuló,
Ilyesmiről
Nem is volt még
Soha szó.

Megtanulod
Te is, mi a
Vitamin,
Legalább majd
Csodálkozhat
Valamin.

Sárgarépa

Én kisfiú koromba, kérlek,
A sárgarépát nem szerettem,
Verést is kaptam, mégse ettem.

A parajjal is csak bajom volt,
Mert a parajat se kegyeltem,
Keserűt nyeltem, ha lenyeltem.

S mit szóltok hozzá, a tejet se,
Az édes tejet se állottam,
Halálra untam, utállottam.

Ó, régen megjavultam persze,
Tisztelem a tehenet, kecskét,
Ők adják az áldott tejecskét.

A parajat is megszerettem,
Mért nem szerettem addig, mért nem,
Azt bizonyisten ma sem értem.

S ha sárgarépa van előttem,
Úgy elgyönyörködöm ma benne,
Akárcsak merő arany lenne.

Tojás

Tyúk kiáltja: kotkodács,
És kipottyan a tojás,

Mint a hó, oly szép fehéren,
Én ezt ésszel fel nem érem.

Rejtelem ez, mint az éj:
Hogy lett ily fehér a héj?

S miből lett, miféle mészből?
Mit sem értek az egészből.

Meg a héjba a bele,
Az is hogy került bele?

Nyúlós pépből, léből, habból,
Abból lesz a csibe, abból.

Kotlik a tyúk, izibe
Itt a sárga kiscsibe.

A tavasznak búve-bája,
Isten csipogó babája.

Nem kerül mind a csibe
A mi szemünk elibe:

A tojás elindul este,
Elér reggel Budapestre.

Eladják a piacon,
Van azon egy kis haszon,

S a tojásra, a csodára
Anyu csak azt mondja: drága!

Játék

A gyerek:

Szépen kérem most apuskát,
Vegyen nekem kis géppuskát,
Vegyen lángvetőt meg tankot,
Meg egy gép-postagalambot.

Az apja:

Jaj fiacskám, ez a vágyad
Bizony fáj a te apádnak,
Mondjad csak, hát olyan szépek
Itt ezek a gyilkos gépek?

Könyökmankón bénák járnak,
Gyufát a vakok kínálnak,
Sír az özvegy, sír az árva,
Nincs orvosság bánatára.

Rémленek romok a Várban,
Lánchíd térdel a Dunában,
Gyász itt széjjelnézni nekünk,
Oda minden díszünk, ékünk.

Debrecenek meg Szegednek
Sebei mikor hegednek?
Tiszán túl meg Tiszán innen
Mikor gyógyul itt meg minden?

Húgocskád, lám, bábút kedvel.
Néked sem kell, ugye, fegyver,
Válassz fiam, válassz szebbet,
Vidámabbat, kedvesebbet.

Tyű, karikás-ostor, nézzed!
Ott meg finom lombfűrész
S amott az érdekes kábel,
Tudod-é, hogy bontanád el?

Itt egy óceán-hajócska,
Meg vasút, új és nem ócska,
Csuda expressz, nem is drága,
Elvisz majd Tündérországba.

1945

Meglátod

A csillagok fölé
Repül már az ember,
S lemegy olyan mélyre
Amilyen mély a tenger.

És lenn a tengerben
Már fotografálhat,
Ismerős lesz minden
Rejtett növény, állat.

Mindennap az ember
Új csodára ébred,
Nem lesz semmi titka
Majd a Mindenségnek.

Távolba láthatunk,
Távolba hallhatunk,
Hosszú lesz az élet,
Tán meg se halhatunk.

A lehetetlent is
Szabad lesz remélni;
Meglátod hogy milyen
Érdekes lesz élni.

Álljatok fel

Hogyha felszáll öreg bácsi, öreg néni,
Vagy egy rokkant, akit szívfájdalom nézni,
Látok én a teli villamosban
Fiút, leányt, aki ül nyugodtan,
Ül nyugodtan a padon,
Hogy ezek kedvesek nékem,
Azt bizony nem mondhatom.

Én minden magyar gyereknek azt ajánlom,
Öreg előtt, rokkant előtt hogy felálljon,
Üljön rokkant, üljön bácsi, néni,
Gyerek álljon, úgy fog jobban nőni.
Szóval jól is jár vele,
Ha figyelmes, s beteget, időset
Enged az ő helyire.

Anyám

Ugyebár barátom
Nem kell ahhoz számtan,
Hogy megolvashassam,

Nekem itt összesen
Hány édesanyám van;
Tudhatom, láthatom
Ugyebár hogy hány van:
Egyetlen, egyetlen
Egyetlen anyám van.
Ó, jószágos isten
Hogy kell rá vigyáznom,
Másikat nem kapok
Sehol a világon.

Szegény ember gyereke

Biz én szegény gyerek voltam,
Rongylabdám én magam toldtam.

Húgocskám is, neve Márta,
Rongybubáját ő csinálta.

S megfaragtam a csigámat,
Ostornyelet is, de hányat!

Gumipuskát, meg nem álltam,
Biz én azt is fabrikáltam.

Meg még korcsolyát is, kérlek,
Neki mehettem a télnek.

Egy darab tűzifa kellett
S két szál vastag drót emellett.

Azt a kovácsmester öccse
A fába belésütötte,

Lyukat is fúrt ő a fába,
Madzag ment a korcsolyába.

Így lett osztán készen végre,
Vígan szállhattam a jégre.

Gondolván a korcsolyára
(Egy-két fillér volt az ára),

Bárhogy üssön a sors ökle,
Boldog leszek én örökre.

Ha zeng a kalapács

Élvezem én
Ha zeng a kalapács,
Mikor veri
A vasat a kovács,

Mert olyan szép
A csengése,
A zengése,
Oly frissítő,
Oly vidító,
Meg merem én
Vallani,
Hogy a fülem
Mint az édes
Pacsirtaszót,
Úgy szereti
Hallani.

Egy kis öreg ember

Ott ül az ablaknál
Az asztalka mellett
Egy kis öreg ember,
Varr, varr pápaszemmel.

Ki olvasta azt meg,
Hány öltést tesz egy nap,
S hányat tett azóta,
Mióta szabócska.

Varrja a kabátot,
Varrja a nadrágot,
Fel-le jár a karja,
Varrja, varrja, varrja.

Őt sohase láttam
Kávéházban ülni,
Lóversenyre menni,
A korzón pihenni.

Se a strandra nem jár
A kánikulában,
Ő rá nem ér arra,
Öltönyünket varrja.

Ő csak púposkodik,
Ő csak vakoskodik,
Csak reggeltől estig
Öregszik, öregszik.

Illő lenne, hidd el,
Hogy kezet csókoljunk
Úgy mint nagyapónak,
Az öreg szabónak.

Most szeretnék gyerek lenni

Most szeretnék
Gyerek lenni,
Most szeretnék
Minden reggel
Iskolába menni.

Érdekesebb
Világ van ma,
Az ember, szent
Célja felé,
Előre rohan ma.

Nép a népet
Harcra hívja,
Azt együtt mind
Emberségért,
Igazságért víja.

Sok szépet tud
Most mesélni
A világról
A tanár úr,
A tanító néni.

Ó én is hogy
Lelkesedném,
Az új idők
Tanítását
Mind magamba szedném.

És készülnék
Nagyra, szépre,
Hogy majd én is
Áldást hozzak
A küszködő népre.

Dolgozni majd
Hittel, lázban,
Csupa boldog
Magyar éljen
Ebben a hazában.

Az égre nézni

Kedves fiúk, lányok, kedves kis pajtások,
Volna nekem egy kis kérésem hozzátok.

Amit kérek, könnyen hajthatjátok végre:
Mindennap nézzetek egyszer föl az égre.

Láthattok száz színben viruló felhőket,
Meg nem lehet unni nézegetni őket.

Virradat óráján, úgy mint alkonyatkor,
Tündöklő nagy tűzvész a felhőzet akkor.

Délidőben az ég kék legelő lészen.
Arany, ezüst nyájak lepik el egészen.

Olyan is az ég, mint a végtelen tenger
Korallszigeteken ámul el az ember.

Sokszor ős állatok lepik el az eget,
Sokszor meg pazar szép keleti szőnyegek.

S pompáznak odafenn oly virágos kertek,
Aminőket is lenn festeni se mertek.

Ábrándjaink úsznak, álmaink lebegnek
Tünetményeiben fenn a fellegeknek.

S ha egy nap a felhők ködben bujdokolnak,
Mily édes reménység látni őket holnap.

Feledtetik gondod, segítnek bajodban.
Az imádságos könyv nem vigasztal jobban.

Azt mondom hát: nézni, nézni fel az égre,
Mindig jut egypár perc ilyen gyönyörűségre.

Nincs ily szép utazás, ily mesés film nincsen,
Mely lelkünkbe ennyi boldogságot hintsen.

Ily csuda boldogság milliókat érne,
És nem kerül, látod, egyetlen fillérbe!

KÖTETBEN KI NEM ADOTT GYERMEKVERSEK

A fehér galamb meséje

Mesélek egy fehér galambról...
Szép tiszta tolla volt neki,
Csőre piros volt, mint a hajnal,
S szép szemei, nagy szemei.

A kis galamb egy alkonyattal,
Mikor a pásztor sípja szól:
Kiszállni édes vágyat érzett
A dúc alól, a dúc alól.

Kiszállott... boldogan suhant át
Hímes selyem mezők felett...
A nap lement. Csillag nem égett,
Sötétedett, sötétedett...

A kis galamb csak szállott, szállott,
Ujjongó szívvel, boldogan,
Érezte, hogy szabad, s nem látta,
Hogy este van, hogy este van.

...Egyszer csak lankad... Szárnya lassul,
Elfúl, remegés száll reá –
És visszavágyik, hazaszállna
A dúc alá, a dúc alá.

A dúc alá, ahol meleg van,
Hol pelyhes fészek várva-vár,
Ahol azóta sír utána
Egy kis madár, egy kis madár.

Fehér galambnak fáj a szíve,
Nyögdécsel, búg panaszosan –
De nem találja meg az utat,
Mert este van, mert este van.

Tovább röpül aléltan: hátha
A dúc alá hazatalál –
Sötét erdőbe téved, ott egy
Bokorra száll, bokorra száll.

Egy vadgalambnak fészke volt ott,
S a vadgalamb, hogy hazajött,
Egy alvó kis galambra bukkan
A lomb között, a lomb között.

A kis fehér galamb fölretten.
„Ki vagy te idegen madár?
Eltévedtem. Ó vezess vissza,
Valaki vár, valaki vár...

Valaki vár, vár engem otthon,
És sírva-ríva emleget
És bánatos és tán meg is hal,
Ha nem megyek, ha nem megyek.”

A vadgalamb búg: „Honnan jöttél,
Hangod cseng mint ezüst harang,
Te édes, szép madár, te tiszta
Fehér galamb, fehér galamb!

Párodhoz vissza nem vezetlek,
Hol az a dúc: nem is tudom –
Ha tudnám sem bocsátanálak,
Én kis rabom, én kis rabom.

Ó el ne szállj! Ó maradj itten
Te gyöngé, hótollú madár.
Itt enyhe, hűs, ide be nem süt
A napsugár, a napsugár.

Fészkem most elhagyott... hej, régen
Boldog volt e csendes bokor:
A boldogság meséit búgtuk
Valamikor, valamikor...

De elveszett a párom egyszer...
Sokáig sírtam-búgtam én –
Azóta pusztá ez a fészek
Bokor tövén, bokor tövén.

Maradj velem hát szép madárkám,
Piciny szíveddel: szeress –
Pelyhet hozok majd és a fészek
Jó puha lesz... oly puha lesz...

Hozok majd enni tiszta bűzát
És inni tiszta harmatot
S ha búgysz csendes, csillagos éjjel,
Rád hallgatok, rád hallgatok.

Ó maradj hát itt, légy a párom,
Susogva elföd majd a lomb,
Szeresd az árva vadgalambot
Fehér galamb, fehér galamb!”

Fehér galamb csak hallgat, hallgat,
Fejét lehajtja csendesen:
Párjára gondol, nem kell néki
Más senkisem, más senkisem.

Ó azt a fészket ott a dúcban
Soha többé nem látja már,
S hiába sír, eped utána
Egy kis madár, egy kis madár.

Vergődik szárnya néma kínban
A harmat hull szeme alatt,
Piciny hűséges szíve úgy fáj...
Majd meghasad, majd meghasad.

A vadgalamb elszáll sietve,
Búzáat hozni, s pelyhet, puhát,
S meglopni édes harmatáért
A rózsafát, a rózsafát.

Hogy megetesse drága foglyát,
S pelyhes legyen, ahol lakik,
S csőréből megitassa szépen
Ha szomjazik, ha szomjazik.

És vissza is száll nemsokára –
Fehér galamb fekszik hanyatt...
Meg nem dobban kis szíve többé,
Mert meghasadt, mert meghasadt...

1949

Mátyás király meg a lebbencs

(*Mosolygó história 3 felvonásban*)

[Betétdal]

Kedve kerekedett Mátyásnak a nyáron
Végigballagni a hosszú Hortobágyon.
Tódott-fódott szürje, ócska tarisznyája,
Ki hinné, hogy ez a magyarok királya.

Hát egy szép hajnalban amint frissen jártam
Egy juhász tanyához el is eltaláltam.
Ez az öreg ember, ez volt ott a gazda,
Vándor köszöntését jó szívvel fogadja.

Bojtárjai közt ő ott ült a kisszéken,
Bojtárjai közt ő helyet adott nékem.
Kisszéket is kaptam, kanalat is kaptam,
Jó meleg lebbencsbe belé mártogattam.

Hát amint lebbencsök enném nagy serényen
Gazda az öklömre vágott ám keményen,
Hű a teremtésit, mi dolog ez aztán?
A bográcsba sűrűn nyúlsz, mondá a gazdám.

Ezen vaskanáltól megtanultam erre:
Többször nem jár mint a többivel egyszerre!
Öklöm is veres lett, orcám is veres lett
Azt hívém az ég is szégyentől vereslett!

Hát ahogy továbbad a lencsémet nyelném (Sz. E.: jelzi az ütést)
Gazda megint rám szól a vaskanál nyelvén.
Hát ez gazda mért volt? – Reggel úgy mint délbe
Más elé ne nyúlkálj, csak magad elébe!

Ím urak így jártam én a Hortobágyon
El nem felejttem míg élek a világon.
El sem is felejttem ama hajnal fényét,
Meg is megtartandom a lebbencs törvényét.

1956

Halló*

Halló pesti fiúk, pesti lányok,
Láttatok-e már krumplivirágot?
Virágja van, hitted volna kérlek,
Ilyen közönséges veteménynek.

A babnak is, azaz a paszulynak
Virágai nyárra kibújnak.

És ha látnád a tököt, a mákot,
Hogy hajt mákvirágot, tökvirágot.

Meg a paprikának, a dohánynak,
Tövei is virágocskát hánynak.

S virágja van a szőlőgerezdek.
Kíváncsi vagy rá? eredj, keresd meg.

MESE- ÉS SZÍNJÁTÉKOK LÍRAI BETÉTDALAI*

[Végtelen végtelen...]*

Végtelen végtelen
Rózsakerdő, rózsaváros,
Rózsaszó, rózsatenger
Végtelen.
Szeretem, szeretem,
Csókos hajnal, csókos alkony,
Csókos este, csókos éjjel,
Szeretem.
Ifjúság, ifjúság
Mindörökre, mindörökre,
Mindörökre, mindörökre
Ifjúság.

[Hő mondok önnek valamit...]*

Hő mondok önnek valamit
Udvaroljon egy kicsit
Szépeket rebegjen énnékem
Szépen kérem
Mondja milyen szép vagyok
Mondja szeme mint ragyog
Mondja milyen elegáns
Drága mint a briliáns
Mondja a haja csoda
Mondja a szíve oda
Mondja nagy a szerelem
S nem tud élni nélkülem.

[Mesélj, mesélj...]*

Mesélj, mesélj
Te néma édes éj,
Mesélj!
Szíved talán a hold,
A csillag vére volt
S elcsöppent mind a vér
Míg egy másik szívér
Az égen kóborolt...
Talán azért fehér
A hold, az árva hold
Mosolya méla, mély,
A bánat benne kék,
Mesélj, mesélj,

Te néma, édes éj,
Mesélj!

[Istenem, istenem...]*

Istenem, istenem,
Hol lesz a halálom,
Erdőn-e vagy mezőn,
Vagy pedig tengeren?
Ha erdőn halok meg,
Ki temet el engem,
Ha tengeren veszek,
Ki sirat meg engem?
El is temetnek
Az erdei vadak,
Meg is megsiratnak
Az égi madarak.

[Icakos, ficakos...]*

Icakos, ficakos szerencsés jónapot,
Fületekkel bámuljatok,
Orrotokkal hallgassátok,
Diktom, dikté-diktárom!
Az okányi malom előtt való héten megesett:
Szerda csütörtökre esett.
Ipadom, napadom,
Jöttek a tótok, olájok,
Sátoros cigányok,
Rothadt kalapu taliánok,
Ocska gubernántok,
Botos ispány,
Vicispány,
Sír a kis jány
Kis Isvány.
Ántom, tántom, tafatántom,
Kilenc gallérom.
Egy tallérom.
Potya gavallérom
Zabolai Zebulon.
Penészből pipa,
Csirizből csutora,
Ködből dohányzacskó,
Vereben patkó,
Holdvilágból bicska,
Cselő-csáló-muzsikáló málépulicka,
Kukuricaderce perece,

Recece.
Szátok tátsátok,
Vakapátok
Bekapátok,
Varnyu vigyázzon rátok!
Zimondom, zámondom
Mán mondom kimondom
Eszem egy csepp se volt,
Pókhálóba kötöttem,
Szűröm sose volt,
Az ujjába tettem,
Hálistennek elvesztettem.

[Keljünk, énekeljünk...]*

Keljünk, énekeljünk
Tündérek, jó tündérek.
Keljünk, énekeljünk
Zengjen gyenge mejjünk,
Örömet leheljünk,
Öröm ez az élet,
Tündérek.

Hajnalba, kacajjal
Tündérek, jó tündérek.
Hajnalba, kacajjal,
Délbe boldog jajjal,
Este szép sóhajjal,
Szunnyadozni térnek
Tündérek.

Alma, körte gyöngye,
Tündérek, jó tündérek,
Alma, körte gyöngye,
Lágy szeder göröngye
Jó nekünk kenyérnek
Tündérek.

Gyöngyláncot akasszunk,
Tündérek, jó tündérek,
Gyöngyláncot akasszunk,
Harmatot fakasszunk,
Illatot szakasszunk,
A virágok kérnek,
Tündérek.

Cimbalom a hanggal,
Tündérek, jó tündérek,
Cimbalom a hanggal,
Színe az arannyal
Szárnyával az angyal,

Ha összevesznének...
Tündérek.

[Három pengőt kerestem...]*

Három pengőt kerestem,
Kerestem,
Tornyos nyoszolyát vettem,
Majd mellássuk estére,
Estére
Ki ül az ágy szélére,
A szőke vagy a barna,
A barna
Vagy a szívem fájdalma.

[Pirosító, bécsi rongy...]*

Pirosító, bécsi rongy,
Ki használja mind bolond
Hanem itt a rózsavíz
Utolsó ára három piz
Itt a csipke, itt a szallag
Minden szép lány evvel ballag
Selem bársony kanavász
Végeladás, nincs maradás!
Strimflikötő, fakanál
Legolcsóbb Weisz Jakabnál!
Pipa, szappan, gatyamadzag
Vásárolhat szegény, gazdag
Aki vesz annak lesz
Aki nem vesz beteg lesz.

[Messzi messzi az a nagy hegy...]*

Messzi messzi az a nagy hegy sinai
Még messzebből jött elő a kínai.
Ez is magyar akar lenni,
Tiszta búza kenyért enni.

Rácunk, tótunk, németünk, olájunk,
Szegény Kina véled mit csináljunk!
Tikteket is itt neveljük
Nincs már nekünk arra helyünk
De jó magyar kenyeret
Te is kaphatsz eleget.

[Angyal vagy-é...]*

Angyal vagy-é,
Ördög vagy-é,
Mutasd ki a fogadat.
Ha angyal vagy, kis fogad van,
Ha ördög vagy, nagy fogad van,
Angyal vagy,
Angyal vagy,
Angyal vagy.

[Dubi dubi tánti...]*

Dubi dubi tánti,
Rakonczeni páti
Katonára mente
Tente baba tente
Tente baba tente
Tente baba tente
Te csak szépen aludjál
Te csak mindig álmodjál.

[Szomorú hétfő...]*

Szomorú hétfő
Bánatos kedd,
Boldogtalan szerda
Áldatlan csütörtök,
Áldott péntek,
Szent szombat,
Dicséretes vasárnap.

[Rózsa koszorunk...]*

Rózsa koszorunk lehullt már
Ifju korunk elvirult már.
Mullat, táncol a mi lányunk,
Jó vagy nekünk lágy diványunk.
Ifjuságunk elszökött és a mama
Csak köt, köt, köt.

Fürge táncból már nem kérünk
Csendesén fuj már a vérünk.
Nem kell nóta, fény és lárma.
Csak [:a csönd] kell már ma.
Nevelünk jó katonát is
Gretykent, Ketykent, Leonát is.

Bent is táncol négy vagy öt
A mama pedig csak köt, köt, köt.

[Szállj le madár...]*

Szállj le madár, szállj le
A legalsó ágra,
Hadd írjak levelet
Mind a két szárnyadra.
Apámnak, anyámnak
Gyenge kis húgomnak
Vidd el madár, vidd el
Leveletem vidd el
A tengeren is túl
Egy néhány mérfölddel.
Ott tanálod őket
Keserű bánatban
Mindjárt megisméred
Szivök busultában
Koppants az ablakon
Leveletem tedd le
Vagy pedig akaszd fel
Az ablakkeresztre.
Ha kérdik, hogy vagyok
Mondjad hogy rab vagyok
A jó isten tudja
Mikor szabadúlok.
Talán szabadúlok
Húsvét ünnepére,
Ha Húsvétra nem, hát
Pünkösöd reggelére
Vagy megszabadúlok
Karácsony napjára
Vagy megszabadúlok
Koporsóm zártára.

ZSENGÉK

ELSŐ CSOKOR

[1902]

Szép Juhászné

– Önk. pályadíjat nyert költői elbeszélés –

Szegény öreg asszonyt ismeri mindenki,
S, ki ne sajnálná, nincs a faluban senki,
Jár-kél éjjel-nappal; nyugta soha sincsen:
Régen elvette az ép eszét az Isten...

Régi, nehéz bánat emléke kergeti:
Pihenni, nyugodni sohasem engedi...
Tévedező szemmel, elborult lélekkel
Keresgél valakit, kit soha meg nem lel...

Néha-néha szegény öntudatra ébred,
S felújítja újból a fájó emléket.
S, ha valaki ott van: ha valaki kéri,
Történetét szépen elbeszéli néki...

Megsimitja kuszált, galambfehér haját,
S elkezdi sóhajtvá az ő régi baját:

„Igen, igen: így volt... szerettük mi egymást,
Akár a kis gerle a szerelmes társát...
Én is szegény – ő is; de boldogan éltünk;
A dalos madárral dehogy is cseréltünk!...

Három vármegyében nem volt olyan legény,
Mint az én jegyesem, sem olyan lány, mint én...
...Legalább úgy mondták!... Épp összeillettünk...
Eljött a karácsony: egymáséi lettünk!...

Eljött a tavasz is: legeltetni kellett
S, míg mezőn volt az uram, a nyáj mellett,
Hozzám járt az úrfi; az uraság fia
...Árva életemnek átkos megrontója!...

Ajándékot hozott, valahányszor eljött...
Mikor a nap lement; mikor a hold feljött...
Akár egy kisasszonyt: dicsért, hogy szép vagyok!
Hogy, mint fényes csillag, a szemem úgy ragyog!...

Váltig hajtogatta: „Szép juhászné, lelkem!
Üdvöm, boldogságom magában megelétem!
Mint hervadó fűszál hajnal harmatára,
Úgy vágyom, úgy vágyom a maga csókjára!”

Oda vagyok, drága rubintom, gyémántom,
Ha magának azt az éjféli-szemét látom!
Akarja: lehozom a csillagos eget,
Csak vallja, csak mondja, hogy maga is szeret!...

„Látja” – mondta sűgva – „ha vélem eljönne,
Járna, mint egy dáma, suhogó selyembe!
Aranyos hintóban, bársonyos ülésen...
Szép juhásznélkem, eljön-e hát vélem?!...

„Kiegne a szemem!... Nem megyek!... Megszólnak...
Maradok, mint eddig, csak parasztasszonynak!
Szeretem az uram! Nem kell maga nekem!
Menjen el, hagyjon el! – ez volt feleletem!

„Miénk lesz a világ!” – így szólott az úrfi –
„A pacsirta is csak nekünk fog dalolni
Rózsabokros kertben, illatos hajnalon!...
Eljössz-e hát vélem, gyönyörű angyalom?!...

Ne félj, ne aggódjál! Milyen szép lesz, látod:
Te az én világom, én a te világod!...
Gyöngyvirágból fogunk gyöngyharmatot inni!...
Senki nem volt, nem lesz olyan boldog, mint mi!...

A te szavad lesz a templomi harangom!
Eljössz-e hát vélem, gyönyörű galambom?!...
Magad elég leszel, hogy üdvezült legyek!...
Ugy-e, ugy-e eljössz?!...” Feleltem: „Elmegyek!...”

...Napszállatra értünk pesti fogadóba.
...Annyi gyertya égett, mintha templom vóna!...
Húzták a cigányok... mintha még hallanám!...
Reszketett a szívem száraz fájok dalán...

Az a fényes szoba forgott körülöttem!...
...Úgy megsírt a nótá!... Magam se különben!...
...Hányszor eldaloltuk azt a nótát otthon!...
Eszembe jutott a boldogtalan sorsom!...

...Összefolyt előttem az a fényes szoba!
Sajgó fájdalommal visszavágytam, oda!...
Égette testemet az a bársony, selyem!...
Úgy sajgott a szívem, s könnyben ázott szemem!...

...Vissza, vissza innen!... Nyitva volt az ablak:
Kiugrottam! Sokan utánam szaladtak...
Nem láttak meg; én meg: előre! előre!
Vissza, vissza arra a messze mezőre!...

Szűrő tövis megszúrt: seb lett a lábamon;
...Jobban megsebezte szívem a fájdalom!
Leszakadt rólam a drága cifra ruha,
De csak vánszorogtam vissza, oda... oda...

Mit bántam én, hogyha megöl is az uram,
Csak már ott lehetnék! otthon, a faluban!
Szép palota helyett rongyos kicsi házban,
Gazdag bánat helyett szegény boldogságban!...

...Látszott már, itt volt már az ismerős berek:
Szomorún fogadtak szomorú emberek!...
Rosszat sejdítettem... „Hol az uram, mondják!”
„Elment bánatában nagyon messze...” – mondták

...Azt mondták, hogy meghalt: elvitte a Tisza...
Hogy ne is várjam, hisz nem jöhet már vissza!...

...Pedig nem hagyott el!... Itt van mindig velem!
Megjelent előttem mindenik éjjelen!...
..De nappal nem látom: bújdosik előlem...
Hol lehet?!... Nem látták?! Megyek már: keresem...

A bújdosók

Meghalt szabadsága a magyar hazának.
Mi kergette sirba? Árulás, gyalázat!...
Csendes lett a kuruc, vagy bújdosó vándor...
Hejh Károlyi Sándor, hajh Károlyi Sándor!...

Tárogató hangja nem zeng viadalra;
Tárogató hangja a hazát siratja!...
A vesztett hazát, a vesztett szabadságot!
Siratja az elmúlt szép kurucvilágot!

Bánatos alkonyat borúl le a tájra,
Mint a gyászos özvegy hitvese hantjára...
Setétül az ég, mint bújdosók reménye...
Csak itt-ott virraszt egy bágyadt csillag fénye...

Miért szomorú a csillag is az égen?...
Rákóczi, Rákóczi bújdosásba mégyen...
A szabadság napja alkonyodni indul...
A bújdosók szive úgy sajog a kintúl!...

...Itt állnak, a honnak határszélén, akik
Bújdosó útjára Rákóczit követik.
Egy lépés a határ... s oly nehéz átlépni!...
...Mintha a szívüket kellene kitépni!...

A tájat alkonyat fátyola takarja,
De csak néznek, néznek visszafelé, arra...
S, amint néznek-néznek: szívük jobban sajog,
S szemükben a bánat igazgyöngye ragyog.

„Ne sirjunk, kurucok!” – szól most a fejdelem,
S valami vízcseppet töröl le hirtelen...
„Elhagyott hazánkba visszajövünk még mi
Haddal, diadallal! Remélni, remélni!

Villámló kardjaink egyszer megmutatják:
Elűzzük a magyar huhogó kuvikját!
...El azt az átkozott kétfejű madarat!...
S igaz ügyünk dicső diadalmat arat!

Megbámul még minket büszke Európa,
Ha a viadalnak lobog lobogója,
S diadalra zeng a tárogató szava,
S boldog lesz a magyar, szabad lesz a haza!”

S boldogan ismétli bújdosók ajaka:
„Boldog lesz a magyar, szabad lesz a haza!...”

„Ha most ránk borúlt a fekete éjszaka,
Megvirrad még nekünk: megvirrad valaha!
Fényes virradásra ébredünk még itten:
Nem hagy el minket az igazságos isten!”

– Utánna kiáltják fellelkesedetten:
„Nem hagy el minket az igazságos Isten!...
Ég felé terjed a bújdosóknak karja,
S a csendes hüvelyben megcsendül a szablya...

Rákóczihoz fordul és szól a hű Mikes:
„Válni a hazától igaz: keservetes...
De elmegyünk véled, de követünk téged;
Száz életünk volna: odaadnók érted!!

Együtt borúlt reánk a gyászos alkonyat:
Együtt ragyogjon ránk a fényes virradat!...
Vészben zivatarban: nem hagyunk el soha,
Bújdosó kurucok ragyogó csillaga!...”

...A hold már álmodja ezüstös álmait...
A nyergelt paripa nyihog, kapál, nyerit...

Leborúlnak búsan a haza földjére,
S egy maroknyi port rejt mind a kebelébe...
...Jó lesz majd odakinn emlékezni róla,
Vagy jó lesz vánkoslul majd a koporsóba...

...Hiába, hiába!... Nem jött vissza soha
Bújdosó kurucok ragyogó csillaga!...
Még csak a hamvait sem hozatta haza
Nagy Törökországból a hálátlan haza...

...Nem tudjuk, a jövő ködébe mit takar...
...De, hogyha még egyszer talpra áll a magyar,
Ha a szabadságért küzdeni kellene:
Ott lesz, ott lesz velünk Rákóczi szelleme!...

Hortobágyi csárda

Kidúlt-bedúlt, rongyos hortobágyi csárda,
Csárda előtt búsul ősz-öreg gazdája...
Darulábas ágas: nekiveti hátát,
Onnan bámulja a Hortobágy pusztáját...

Csak nézi, csak nézi... oly merően, mintha
Valami különös dolgokat láthatna...
Pedig oly egyhangu, unalmas a puszta!...
Vak dühében a szél a porfelhőt fújja...

...Szél-fújta porfelhő kavarg... alakul...
Csak nézi az öreg... látja káprázatúl...
Lobogós ingujjak... dübörgő lovakkal:
Bogár Imre robog barna betyárokkal.

Csárda előtt megáll a robogó csapat;
Ágashoz kötik a táncoló lovakat.

Bogár Imre bemegy cserepes csárdába,
A barna betyárok bemennek utána.
Hangos lesz a csárda: Bogár Imre mulat;
Szikrázik szemében keserves indulat!...

Üveggel az asztal telistele rakva,
Ott sürgölődik a csapláros magzatja,
Hortobágyi puszta legszebb virágszála;
Minden szegény legény bolondul utána!

Hiába szeretik a szegény legények:
Bogár Imre birja szerelmét szívének.
Csak Bogár Imrének mosolyog szemébe,
Csak neki ül most is kínáló ölébe.

Előkerül végre a fekete cigány,
Táncol a vonó az újjongó muzsikán!
Táncol Bogár Imre újjongó kedviben,
Rakja rózsájával a csárdást sebtiben!

...Egyszerre szomorú nótát kezd a cigány:
Reszket a vonója a siró muzsikán...
Nem várja, hogy mondják. Tudja, hogy ezt így kell...
S hogy játszik a vonó a betyár lélekkel!...

Nem fáradt a betyár, mégis abbahagyja:
Búsan leborúl a recsegő asztalra...
Mint a muzsikában, sír benne a lélek!...
S bólintgat fejével: „Hejh, te betyár élet!...”

Nyeritnek a lovak... „Jönnek a zsandárok!”
Nyeregbe pattannak a barna betyárok...
Elnyeli őket a puszta messzesége –
Néz a lány utánuk, s könny gyűl a szemébe.

Leül a porfelhő elnyugtán a szélnek:
Felébred az öreg; álmából felébred.
Előtör melléből fáradt sóhajtása,
S dünnögve befordúl az üres csárdába...

„Kossuth Lajos, gyere haza”

– Az ötvenes évek kesergője –

Zöld erdőben, zöld bokorba
Fészket rakott a pacsirta.
Fészket rakott, ott zokogja:
– A bokor is bólongatja –
„Kossuth Lajos gyere haza!”

Leesett a hó az ágra,
Nem dalol rajt’ a madárka!...
Szegény, árva ez a haza:
Nincsen, aki vigasztalja –
„Kossuth Lajos gyere haza!”

Erdőszélen sir a vihar...
Hajh, utánad sír a magyar!
Nem hallod, hogy sír a szava?
Nem érted, mi a panasza?!
„Kossuth Lajos gyere haza!”

Most is olyan szép a róna:
Arany kalász ringatója...
...De nem hallik rajta dana:
Mit ér kalász, ha nincs haza?!...
„Kossuth Lajos gyere haza!”

Hej, azóta!... Hej azóta
Nem szól már a régi nóta!
A cigány is búsan húzza...

Búsan húzza, mert azt húzza:
„Kossuth Lajos gyere haza!”

...Melegebben süt majd a nap...
A virág is szebben fakad!...
A szép rónán szól a dana!...
S szabad lesz a szegény haza:
„Kossuth Lajos gyere haza!”

A magyar ifjakhoz

Trikolort lengetnek tavaszi fuvalmak:
Legszentebb ünnepét üljük a magyarnak.
Ünnepelő köntös; ünnepelő arcok:
Feledjük egy napra a köznapi harcot.
Március illata keblünket átjárja,
S fellobog bennünk a lelkesedés lángja.

Tudjunk lelkesedni Március idusán!
Tudjunk lelkesedni a fenséges tusán,
Amikor rabláncát lerázta a magyar,
Mint ahogy a lombot lerázza a vihar!...
Kossuth és Petőfi legyen ideáltok!
A hazát szeretni tőlük tanuljátok!

Márciusi ifjak!... Pompázva ragyogván
A mi dicsőségünk aranykoronáján,
Drágakövek ők! Ó, őket kövessétek!
Az ő honszerelmük áradjon belétek!
Mind, amit akartak és mind, amit tettek:
Örök dicsősége a magyar nemzetnek!

És becsüljétek meg Március idusát!...
Te nagy nap! Láttad a magyar Tyrteusát!
Te láttad a népet összeölelkezve,
Mint emelte jobbját a szent „Esküszünk”-re!
Te láttad a magyart igazán magyarnak!
Légy örök emlékü, ó te dicső, nagy nap!

És milyen harc volt az! Szentséges és dicső!
Mintha maga Árpád robogott vón' elő
Párducos ősókkal új honfoglalásra!...
Mintha csattogott vón' újra Botond bárdja!
...Hunyadi, Rákóci mintha ott vitt volna
Abban a tusában, akkor: negyvennyolcban!...

Nézzetek vissza az ezeréves multra:
Honát így szeretni melyik nemzet tudta?
Ó, amelyik nemzet honát így szerette:
Nem dőlhet, nem dől az setét enyészetre!
Legyetek méltók egy ilyen ezerévre!
Legyetek méltók a „*régi dicsőségre!*”

...Jövőnket elfedi sűrű, sötét fátyol,
De mi látjuk: nekünk két csillag világol!
Világol az *eszme*, mely *akkor* született,
S világol a *hit*, hogy a fellegek felett
Erős Isten nyújtja védő karját felénk,
És megsegít minket, kik annyit szenvedénk...

...Látjuk a jövőt: a haza nagy, dicső lesz
Míg a magyar él és honszerelmet érez!...
...Szolgáljuk a hazát tudással, munkával!
Nemcsak *acéllal*, de *erényeink* által
Is naggyá tehetjük! Így is nyerünk babért!
Fel, fel magyar ifjak! Fel: *élni* a honért!...

Rézi története

Rézit szerette egy szegény zsidó legény:
Bámúlt rajongással hollóhaján, szemén.

A biró fia is szerette a Rézit:
Keblének ringását, vállának fehérít...

Rézi nem szerette a birónak fiát,
De szerette szivből szegény hű Mózsiját.

Mózszi vásárra ment a szomszéd faluba:
Országútján leste a birónak fia...

„Gyere hozzám, Rézi: Mózszi nem jön vissza:
Piros vérit barna országút beitta...”

Rámered a Rézi... csak nézi, csak nézi...
Száz kés szúrja szivét, úgy érzi, úgy érzi...

„Kend tette?!...” „Én tettem! Tudom nem szeretted:
Ne ólálkodjék hát szüntelen melletted!

Most már nem lesz, aki lesködjék utánam,
Nem lesz már szerető szivemnek utában...”

„Jól tette kend! Hiszen – én nem is szerettem!...
Kendé az én szivem, kendé az én lelkem!...”

Jöjjön el estére: kikapumba várom!”
„Eljövök, eljövök, rubintos virágom!...”

Reggelre, reggelre rácsos kis kapuba
Halva találtatott a birónak fia...

A sakternak kése volt szivébe mártva:
„Halál a sakterra, a Rézi apjára!”

Suttogott a falu: „A zsidók, a zsidók!...
Kellett a vér!... Üssük agyon mind a zsidót;...

...Üvöltött a falu: A zsidók! a zsidók!
S agyon akart ütni valamennyi zsidót!
Kendőt borít Rézi szétzilált hajára,
S felmegy a bíróhoz, a faluházára.
„Nem apám a gyilkos és nem is a zsidók.
Minek is bántanák a sok szegény zsidót?
Minek is bántanák ártatlanul őket?...
Égő gyűlöletből én öltem meg őtet!
Akit én szerettem, ki engem szeretett,
Megleste, megölte az országút mellett...
...Nekem megvallotta. Én meg odacsaltam,
Ott vártam éjfél tájt kikapumba halkan.
Kebelembe rejtém az apámnak kését,
S olvastam alatta a szívem verését...
Odajött... Átölelt... Néztam a kezére:
Rajta piroslott még szegény Mócsi vére...
Ott láttam előttem Mócsi véres arcát...
S megállítottam a szíve dobogását!...
...Csukjatok engemet tömlőc setétjébe,
Setét tömlőcnek is a legfenekére!...
Ott hervadjak el, mint egy letépett rózsa!...
...Hejh, ha a világon szerelem nem vána!...

Levél K...s E..ő-höz

Pajtás!... Nem pajtás: barátom vagy!
Ó, a barát ma ritkaság.
Te ritkaság ritkasága:
Ti tiszta, önzetlen barát!
Az élet tenger... és habok mi.
S a vihar, jaj de messze hányt!
Igy kell, egymástól messze, járnunk
Az életet, az óceánt...
Bizony barátom, kín az élet!
– Tapasztalásból mondhatom –
Sokat szenvedtem én már, bár csak
Tizenhét év van vállamon...
Az élet: egy tövises rózsa,
És nekem: rózsátlan tövis...
Sokak szívét sebezte már meg,
Megsebzé az enyémet is...

Mint a szarvasnak új agancsot
Nevel minden év a fején:
A homlokomra ráncot vésett
Egy-egy keserves élemény...

Ne gondold, hogy szerelmi bú bánt!
Szerelmes nem voltam soha...
(Úgy-e ritkaság *ilyen korban?*)
De a sorsom, hejh mostoha!

Nem hittem volna én a sorstól,
Hogy ily csúnyán bánják velem,
Hogy ilyen hamar megmérgezze
Ártatlan, ifjú életem!...

Megannyi fényes gyermekálmom:
Rongyos valóra vetkőzött...
S lekopott a lelkem zománca
A sivár emberek között...

Ami reményem volt, letört mind,
Mint a dércsipte rózsaszál...
Mint mezei bimbó, mit a pór
A fűvel együtt lekaszál...

Én istenem, mi lesz belőlem,
Amig a sirhoz érek el!...
Tavasza van és virágok hullnak:
Virág nélkül van e kebel!...

De óh, hová kalandozék el!...
Ma már nem írok levelet!...
Bocsáss meg, ha a levél helyett
Egy fájdalmas hűrt pengetek!

...Mert ó, barátom: kin az élet!
Tapasztalásból mondhatom!
Sokat szenvedtem én már, bár csak
Tizenhét év van vállamon!...

Ősszel

Halálán van már a nagybeteg természet.
Úgy megszomorodom, hogyha széjjelnézek...
Mint akasztott ember az akasztófáról,
Sárga levél úgy csüng a száradó fáról...
Végére leszakad; letépi a hóhér...
Szomorú hóhérja: a sóhajtozó szél...

Elszálltak az erdő zengő dalnokai,
Bánatölő daluk nem lehet hallani...
Pacsirtakiséret nélkül jön a hajnal,

Alkonyatkor szántó nem mén haza dallal...
S búsan mennek, mint egy temetési menet,
Fejünk felett tovább a síró fellegek.

Harkály kalapál a szomorú vadonban,
A szívem is olyan szomorúan dobban...
Virág nem illatoz letarolt ligetben:
A szívem is olyan ijesztően kietlen,
S olyan üres!... Azaz, hogy csak üres lenne,
Ha keservvel, kinnal nem volna megtelve.

Hullanak reményim hulló levelekkel...
De zöld lesz az erdő zengő kikelettel!
Susog a szellővel lágyan a fa lombja,
Boldogan bűg majd a bokor vadgalambja.
Hát az én lelkemnek lesz-e kikelete?
Zöldül-e reményim zörögő levele?...

Tárogatón hallék...

Tárogatón hallék régi, avúlt nótát...
– Mintha még hallanám –
S megfájult a szívem, könnyes lett a szemem
A nóta dallamán...

S éreztem egy vágyat; lángolót és fájót:
– Mintha még érzeném –
Miért nem ragyogsz fel, te régi, dicső nap
A magyarnak egén?!

Anyám és apám

Mikor anyámnak egy versem felolvasom:
Kedves fia versén boldog szegény nagyon!
Úgy érzem, ha rám süt a szeme sugára:
Én vagyok a világ első poétája!...
S, ha felolvasását versemnek elvégzem:
Megölel, megcsókol, s könny ragyog szemében...

Mikor apámnak egy versem felolvasom:
Kedves fia versén – rázza fejét nagyon!
Fia verseire dehogy lenne büszke!
Többet ér néki egy pipa dohány füstje.
Elvégzem. Rám kiált: „Elmenj, semmiházi!
Majd adok én néked, verseket firkálni!...”

Népdalok

I.

Nem kell nékem tükör:
Már minek is kéne?
Belenézek a rózsámnak
Ragyogó szemébe!

Ha tükörbe nézek,
Csak képemet látom;
Rózsám ragyogó szemében:
Üdvöm, boldogságom!

II.

Most futott le egy szép csillag az égen,
Lefutottál az egemről már régen!
Esztenede, hogy elhagytál engemet,
Esztenede nem lelem a kedvemet,
Nem lelem a kedvemet!

...Maradt még vagy miljom csillag az égen!
Nem te vagy a legszebb lány a megyében!
Elszeretek egy másikat magamnak:
Azt hívom majd ragyogó csillagomnak,
Ragyogó csillagomnak!

III.

Megbánod még azt ezerszer,
Amit tettél a szívemmel!
Amit tettél: hűtlen lettél;
Hűtlen lettél: mást szerettél!...

Ölelésed mért ámitott?
Csalfa szemed mért csábitott?
Mézes ajkad mért hazudott?
Szívem szeretni mért tudott?...

Hol a vonód, cigány? Húzzad!
A legeslegsomorúbbat!
Húzd! a könnyem megeredjen!
Húzd! a szívem megrepedjen!...

...Édes anyám, ne vigasztalj:
Nem gyógyúlok én meg azzal!
Fáj a szívem: meg se gyógyúl,
Csak a sirtúl, koporsótúl!...

IV.

Lehull a fa levele:
Lefújja az ősz szele!
Szegény szívem szomorú:
Szomorítja setét bú,
Setét bú!...

Szívem bántja a bánat,
Mert szerettem babámat.
Hej, de ő mást szeretett,
Árván hagyta szívemet,
Szívemet!...

Hányszor mondtad: hú leszel!
Igaz szerető leszel!...
Hamis voltál, hamis vagy,
Csalfa voltál, az is vagy,
Az is vagy!

Már azóta más szeret:
Másnak adtad a szivedet!...
Ne félj: meg nem átkozlak,
Csak mindétig siratlak,
Siratlak!...

Jobb volna tán a sirban!...
Temetőben sok sir van...
De tán lesz még egy verem,
Hol magam kipihenem,
Pihenem!...

V.

Belepte a fehér hó a tájat.
A szívemet fekete búbanat...
A vetésnek jó
Az a fehér hó...
...Nekem is jó az a bánat, mert hiszen
Temetőbe, sirba hamar elviszen!...
Barna kis lány: érted fáj a szívem!
Barna kis lány: szerettelek hiven!
De te sohasem
Hittél énnekem!
Hogy elhagytál, majd ha egyszer megbánod:
A siromra ültess majd egy virágot!...

Szülőföldem

Kéklő Kárpátok közt – ott van szülőföldem.
Ott mosolygott az ég először fölöttem!...
Kis hajlékunk ott áll, fákkal körülvéve.
... Nem tudom, mi búsat susoghatnak véle?!...
Bús lehet, mert hullton-hull a könny arcukról:
Nádak az ereszről... levelek a lombról...

Hol űztem, kergettem a pillangót vágyva,
Hol vadásztam a fán fészkelő madárra,
Ahol turkálgattam élettermő földben,
Ahol szenderegtem vadvirágos völgyben:
Mikor látlak újra, szülőföldem, téged?!
Viruló völgyedet, nyájas hegytetődöt?!...

És ha a játékból megtértem estére,
Hogy ölelt: kapott fel jó anyám keblére!
Milyen boldog volt, ha mosolygott az ajkam!
Csüggött szelíd lelke jóságával rajtam!
Ó, ha tudta volna, hogy a vidám gyermek
Mennyit küzködik majd és mennyit nem szenved!...

Hát a régi, apró pajtásokat hova,
Merre űzte, verte a sorsnak ostora?!
Építettük várunk a játszó homokra...
Aztán elszéledtünk... ki erre, ki arra!
...áll-e még nálatok vára a *reménynek*?
Az enyém? – leomlott... romja maradt még meg!

Élsz-e még, te vén fa, melynek hús tövében
Szép tündérregékről álmodoztam – ébren?
Folydogálsz-e csermely, mely csobogva, csacskán
Nevettél a némán méléző fiucskán?...
Virúlsz-e még, te domb, melynek tetejébe
Bámúltam estenden húnyó nap szemébe?...

Elhajtott az élet titóletek messze!
Anyai karokból sivár idegenbe!
De ha az életben rám borúl a bú-baj,
Panaszos lelkemből oda száll egy sóhaj...
Elkalandoz lelkem boldogabb időkön,
S vigaszt lel a völgyben, nyájas hegytetőkön.

Isten

Isten kegyelméhez
Küld fohászt az ember.
Istenek hatalmát
Zúgja a mély tenger.
Istennek haragja:

Dörgése a mennynek;
Istennek szépsége:
Bűbajos természet.
Isten pillantása:
Villám villanása.
Isten jóságának
Nincs e földön mása.
Istennek szerelme:
A szép csillagos ég...
Istennek nagysága:
Az egész mindenség!...

Rózsa az élet

Rózsa az élet:
Szíjjuk a mézet
Szirmairúl!

...Szíjjuk a mézet:
Rózsa az élet –
S a rózsák: lehull!...

A leghatalmasabb ember

...És szólt egy ember: „Én hatalmasabb
Vagyok mindenkinél! Darab
Sínházban nélkülem nem adható.
S fejét meghajtja nekem a bakó!...
A hadseregnek is parancsolok:
Szómat fogadják a tábornokok,
És tőlem függ miniszterek nyaka!
S elöttem reszket a király maga!...
„Hajtsd meg fejed!” ha hangzik ajkaimról,
Fenséges feje mindjárt lekonyul!...
És éles gyilkom játszik a fejével!...”
S megrökönyödve ugrándoznak széjjel,
Kik hallgaták; mindnyájuk vére fagy!
„Hah rendőr! rendőr! – Anarkista vagy!”
Tolong a nép; a rendőrkard ragyog...
„Nem!” – szólt az ember – „én *borbély* vagyok!”

Tavasszal

Milyen vidám, mosolygó minden!...
A földön élet, kedv honol;
Csak én vagyok kedvetlen itt lenn,
Csak én vagyok beteg, komor...

Csicserg a fecske... és a léget
Pacsirta-ének szántja át...
...S én fonnyadó tüdővel szívom
Nyíló virágok illatát.

Az ifjú vesz vándorbotot

Az ifjú vesz vándorbotot
És indul messzi vándorútra.
...Az *apa* szól: „Hozz vissza hirt, nevet.”
...Az *ara* szól: „Hozd vissza szivedet.”
...Az *anya* nem szól... ráborúlva,
Kesergő szóval csak zokog...

Utcasarkon

Utcasarkon árva kis lány
Kék ibolyát árul.
Erőltetett mosoly sir le
Halavány arcárul...

Kis kezei merevedve
Szoritják a csokrot,
Melyért ő ma, jó hajnalba,
Bejárt ezer bokrot.

Oly csenden kínálhatja:
„Parancsolni tessék!”
– Vegyétek meg virágjait,
Uracskák, hölgyecskék!...

Keserv

Nekem ne is daloljatok,
Csalogány, fülemile!
Szegény szívem felvidíteni
Úgy se bírja semmise!

Mint az éjhez a setétség,
Temetőhöz sirhalom,
Úgy hozzánőtt szívemhez a
Szomorúság, fájdalom!...

A MEZŐTÚRI PÉNZHAMISÍTÓ BANDA

vagy

A mezőtúri hamis ötkoronások

A sok pesti újság mindennap tudatja,
Itt is, ott is egy pénzhamisító banda.
Csupa hamisítás ez az egész világ,
Működik a rém sok akasztófa-virág.

Alig csukták még be Takács Zoltán urat,
Már csinálták a szép ötkoronásokat.
Sok pénz gyártódott már Mezőtúr városba
Mégis szegény maradt annyi sok lakosa.

Jó híre megy Turnak az egész országban
Régóta ül Takács Zoltán a fogházban.
Akkor Turon százasként csinálódta,
De most nem csináltak ilyen nagy bankókat.

A turi határban lakott Sepsi Gábor
Soha ki nem fogyott házából a jó bor.
Tanyai lakásán volt ott minden bőven
Ó bor, új szalonna jó és rossz időben.

Senki nem gondolta okát a nagy módnak.
Hej, de csak vége lett minden földi jónak,
Két cvikkeres úr járt mindig a házába,
Még éjfélután is égett ott a lámpa.

Itt csinálták a szép ötkoronásokat
No de elég ennyi, ne beszéljünk sokat.
Hogy történt a dolog, elmondom sorjába,
Tudom, mindenkinek eláll szeme-szája.

Volt Sepsi Gábornak egy jó ismerőse
Patkós Mihály volt a becsületes neve.
Becsületes neve, míg becsületes volt,
De a becsülete Fegyverneken megholt.

Ami dolgot Sepsi meg a két úr csinált
Abba beavatták azt a Patkós Mihályt,
Patkós megvette az ötkoronásokat,
Ötven forintért vett százötven hamisat.

Most vasárnap volt a fegyverneki vásár
Gonosz Patkós Mihály most is ottan járkal.
Vett ott mindenfélét, vett ott kocsit, lovat
S fizetett csupa rossz ötkoronásokat.

A „jó vásár” után mézest akart venni
A kis gyermekeknek vásárfiát vinni.
„Jó napot adj Isten! Hogy méri a mézest?
Különben csak adjon, akármennyiért lesz.”

Ledobott kevélyen egy rossz ötkoronást
De az asszonynak ez szemet szurt már mindjárt.
Várjon csak egy kicsit, elváltani viszem,
(No mostan Patkós, kend megjárja, azt hiszem.)

Visszajött az asszony, két csendőr is véle,
Egyik csendőr Patkóst mindjárt nyakon csipte.
Olyan Patkós mintha most meszelték vón be,
Kivül is meghallik, úgy dobog a szive.

Kutya van a kertben, nem jó a kend pénze
Nincs szélén felírás, nincsen rajta, nézze
Ráírva: „Bizalmam az ősi erényben”
Most letartóztatjuk a király nevében.

Szegény Patkós Mihály himezett-hámozott.
Utóvégre mégis mindent csak bevallott.
Mennek a csendőrök a turi határba
Mennek Sepsizhez a cserepes tanyába.

Keresik mindenütt, keresik a gépet,
Tűvé teszik érte az egész vidéket.
Keresik padláson, keresik pincében,
Keresik az ólban, keresik a színben.

Lehántják a falról a sok vakolatot,
Felfeszítik érte az egész padlatot.
Ugy vallatták Sepsit, nehéz vasba verték,
Pénzcsináló gépét de seholse lelték.

S hogy az egyik csendőr a ház vége mellett
A nagy kazal előtt keresgélve elment,
Hozzá dörgölözött csak úgy véletlenül,
S nini, uramfia! mindakettő elhül.

Egy pár ötkoronás hullt ki a kazalból,
Mindjárt kihozták a vasvillát az ólból.
Széthányták a kazlat, benne volt a gép is,
Elvitték a gépet, elvitték a pénzt is.

Sepsit és Patkóst megkötötték egymáshoz
Ugy vitték kedden a járásbirósághoz,
Amint a betonon így végigsétáltak,
Szomorúan nézték az új gázlámpákat...

Nem hallani semmit a két pesti urról
Elvitték az irhát tán örökre Turról.
Elvitték, mielőtt megcsiphették őket,
Most már csak keresik a gonosztevőket.

Önhöz fordulok most doktor Takács Zoltán
Hogyha a börtönben ön unatkozik tán,
Felviszik őket is szegény Patkósékat,
Hármasban talán csak nem unják magokat.

Kecskeméthy Győző

vagy

A budapesti óriási sikkasztás

Szegény Magyarország, de sajnállak téged,
Meg is hamisítják, el is lopják pénzed.
Kevesebb lesz evvel, de több lesz amavval,
Egyik is, másik is, mindakettő nagy baj.

Kecskeméthy Győző jól csinálta dolgát
Ellopta a sok pénzt s elvitte az irhát,
Mint Falkai László, ő nem levelezett
Ugy elszökött, azt sem mondta: befellegzett.

Adóhivatalnál volt ő hivatalnok
Hosszúra nyúlnak most miatta az arcok,
Óróla beszél most szegény s előkelő
Óróla beszél most minden járókelő.

Jövőt, becsületet ő szegre akasztott,
S a pénztárból egy félmilliót sikkasztott.
Hej, pedig lett volna szép jövője neki
Egész Budapesten nagy volt becsületi.

Évi fizetése csak ötszáz forint volt
S abból a kis pénzből éjjel-nappal lumpolt.
Jó idő óta már az adófizetők
Adójuk sikkasztó zsebébe fizeték.

Delet húznak épen Pestnek sok tornyába
Félmilliót pakolt úti táskájába.
„Áldjon meg az Isten ti bájos kaszirnők!
Viszem magammal a félmillió pengőt.”

Még ily sikkasztásra nem emlékszik senki
Mikor meghallotta, elbámult mindenki.
Amit a sok szegény véres verejtékkel
Összegyűjtött, azt mind ő sikkasztotta el.

Jaj de sok szegénynek vitték el párnáját
Hogy a sikkasztóknak tömjék meg tárcáját.
Nyögve dolgozik sok szegény ember s asszony,
Hogy a sikkasztó úr többet sikkaszt hasson.

Még ilyen ügyesen nem sikkasztott senki,
Egész nyugodtan egy fiakkert bérelt ki
S a hivatalszolgát maga mellé vette
Budapestet Győző ravaszul rászedte.

Megállította egy üzletnél a kocsit
S a szolgát szivarért beküldte egy kicsit.
Míg a szolga bent volt, vasúthoz hajtatott
S a szép fővárosból szépen elrobogott.

Csinált a szökése oly iszonyú kravált,
Rikkancs „újság” helyett „friss süteményt” kiált.
A biciklisták is sikkasztót kergetnek,
De füttyül már Győző egész Budapestnek.

Szalad a sok sürgöny az egész világba
De nincs Kecskeméthy seholsem, hiába!
Ez is látta, az is – az ott, ez meg emitt
De mégse fogták el a gaz Kecskeméthy.

Rendőrok az utcán lámpással járkálnak
Kecskeméthy úrra hátha rátalálnak.
Pár ártatlan urat mindjárt el is fogtak
De Kecskeméthyre még rá nem akadtak.

Legjobban búsulnak suszterek és szabók
Legjobban siratják ők a félmilliót.
Sok váltó és számla kiált fel az égre,
Halált kérve a gaz sikkasztó fejére.

Hiába keresik Kecskeméthy Győzöt,
Kijátszotta ő a tengersok üldözöt.
Nevetséges neki ez az egész húhó
És Budapest sóhajt: szervusz félmillió!

KÖTETBEN KI NEM ADOTT ZSENGÉK

Gleichenbergben

Milyen szép, milyen üde minden!
 A lég oly édes, balzsamos!
 S köröskörül a sűrű fenyves
 Pacsirtaszótól dallamos.

Sötét fenyők tövén mosolygó
 Virágok nyitják kelyheik.
 Az Uristennek édenkertje
 Nem lehetett szebb, mint ez itt!

...És a fent szálló pacsirtával
 A zene lent versenyt zeneg...
 ...És csak köhögnek, csak köhögnek
 Szomoru, sápadt emberek...

Vasárnapi krónika

Lajosnap itt van! Minden honfi
 Szívébe megrezdül egy hur: –
 Egy „*Lajos*”-t meg kell ünnepelni!
 És ünnepel paraszt, s az úr! –
 Megülni ünnepét a névnek,
 Mely éltető eszmévé finomult,
 Városunknak apraja nagyja
Néhi erdőnkbe vonult.
 Fényes vasárnap délutánján
 Ide vonult ki nagy tömeg,
 (Mit erdőnek azért neveznek,
 Mivel fák benne nincsenek!)
 No, de volt jókedv, – és ez a fő –
 És volt ünnepi hangulat,
 S Balázs ujjai közt a hurok
 Hallatták édes hangjukat.
 Tornyait, helyiérdekű költőnket
 Is ott látám a nyüzsgő nép között,
 Ki *Kossuth Lajos* tiszteletére
Ferencz József kabátba öltözött!...
 Meglátszék a népünnepélyen,
 Hogy olyan jó termés vala:
 Vidám derüt sugárza népünk
 Naptól barnult arculata,
 És folyt a bor, sör, mint a pletyka
 Vén asszonyoknak ajakán,

És a honért fellelkesedtünk
Grimm A és Társa italán! – .....
És, míg a hosszú asztaloknál
Ürült pohárra a pohár,
Odább a hűvös sátorokban
Táncra perdült sok fürge pár.
„*Panem et circensem!*” kiálta
Róma a nyomor közepett...
...Ennünk-innunk volt, most már egy kis
Látványosság következett!
Láttunk reménydus csemetéket
Ügyesen futni; jól teszik:
Ha majd katona sorba jutnak,
S harcba mennek: – hasznát veszik!...
S aztán láttuk, hogy zsákban futnak,
S közben felbukott nehány...
.....Zsákbanfutás az *életünk* is:
S pályáján kidől, jaj, de hány!.....
S aztán láttuk, hogy ettek zsemlét,
– Azaz csak ették volna – ők,
De a zsemle – nagy fán terem, hej,
S nyújtózkodának az evők....
És végül láttunk versenyezve
Sok jó étvágyu kis legényt:
Jobb ügyhöz méltó buzgalommal
Falták a lekváros lepényt!.....
S, amikor a verőfényes nap
Mosolygó szép estére vált,
Egyik ügyes *Kere-ke-skedőnk*
A csillagokkal konkurált!.....
Vacsora is volt; hazafias:
A Zsuzsi főzte paprikás!
S még soká hangzék a hazáért
Álmodás és – kurjongatás!...

Kossuth apánk

Megizented... s mi, ifjak, aggok,
Mindnyáján harcba indulánk.
S szent áhitattal rád felnézve,
Kiáltottuk: Kossuth apánk!...
...Midőn kibujdosál a honból,
Setét felhő borúla ránk...
S azt mondta minden sóhajtásunk:
Gyere haza, Kossuth apánk!...

...Hazajöttél... szemed lehúnyva,
Mely féltő gonddal néze ránk...
S koporsódon sirtunk, mi árvák:
Meghalt, meghalt Kossuth apánk!...

...Nem! nem haltál meg! – minden magyar
Szívében élsz, lent és felül...
S a neved világít előttünk
Fennlobogó szövétnekül!...

A pásztor, tüzénél merengve,
Dallal köszönti nevedet,
S a róna csillagos magányán
Ábrándjaiba szövöget...

Nem, nem haltál meg! Szent emléked
Sugárzik szerte, mint a nap!
Sóhajt, ha rád gondol, a szántó,
S imájába foglal a pap...

Nem, nem haltál meg! dicső lelked
Hű nemzetedben él tovább...
S miért küzdél, magasra tartjuk
A szabadság szent zászlaját.

Örökké él a szent szabadság,
Melyért annyi vért hullatánk,
S, ki a szabadságot jelented,
Örökké élsz, Kossuth apánk!...

Hajdúszoboszló 1902. szept. 17.

Pusztai levél

Tisztelt Szerkesztő Úr!

E sorok írója

Élete napjait most a pusztán rójja;
De nem úgy, mint otthon, élete unt képpel!
Arca fehér egén rózsaszín nap kél fel.
Feltartom a fejem, ruganyos a léptem,
S szabadon lélekzem a pusztai légben.
Igaz, ősszel jöttem: pacsirtát nem hallok,
S kopaszak a fák is, nincsen levél rajtok.
Ugy állnak itt busan s néznek a távolba...
Mintha bólintásuk egy-egy sóhaj volna...
A kék égen barna felhő borong által...
Megtelik a lelkem melankoliával...
Nézek a szomoru pusztán messze-messze...
S addig nézek, amíg könny gyűl a szemembe...
Ej! most veszem észre: lantom megint nyafog!
De hiába, én már mindig ilyen vagyok!...

Nincsen semmi bajom! Ennem-innom bőven,
És megsüvegel a béres elmenőben.
Ujjával megböki fején a kalapot,
S komoly képpel kíván „szerencsés jónapot.”
Jobban esik, mintha kalapját lerántva,
Szemembe hazudná, hogy alázszolgája!
Minek a magyarnak e köszönés forma?
Szabad akar lenni s hirdeti, hogy szolga?!
Szeretem én nagyon ezt a józan népet!
Megbecsülöm benne az őszinteséget...
S beszélgetek velük ha úgy hébe-hóba
Kimegyek este a meleg istállóba.
Én beszélek, ők meg hallgatnák éjfélig,
Hogy a nagyvilágban mi minden történik.
Arcukra kiül az aggodalmas boru,
S kérdezik nem lesz-e valami háboru?
És, hogy a világnak mikor leszén vége?
S Rudolf trónörökös meghalt avagy él-e?
Hogyha háboru lesz: szívesen mennének,
Csak az ellenség ne legyen más mint német!
Tisztelt Szerkesztő Úr megbocsásson, kérem,
Ha semmi érdekes nincsen e levélben.
Majd mondok sok újat és sok érdekeseget,
Ha írom a másik „pusztai levelet”.

Pa-Macskás, 1902. november.

Poétahalál

Elsirta utolsó dalát is,
S még egy utolsót köhögött –
S a lelke ott járt valahol a
Ragyogó csillagok között...

„Meghalt...” mereng a házmesterné,
És a szemében könny fakad.
„Szegény fiut sajnálom én, hejh
Bár sokkal adósom maradt...”

Néhány sápadt, szomorú úr
– Ujságírók bizonyosan –
Fásultan nézik a halottat:
„Hogy hitt, remélt, – de hasztalan...!”

...És a küszöböt imbolyogva
Halvány, kopott lány lépi át –
És görcsös, fájó zokogással
A holttestre veti magát...

Meddő bánat

Ha a könnyem már-már kicsordúl
Szívtépő, égő fájdalomtól –
Megragadom a tollamat:
Hátha jön egy szép gondolat?!

Kezemre hajtom a fejem,
S csak ülök, ülök csöndesen...
Fájdalmam bérét lesem én:
Egy szép szomorú költemény...

S mely sír és tombol odabenn
A kint, a kint úgy élvezem!...
Hiába! Nem jött gondolat...
Csak könnyes lett a tiszta lap!...

Találtam egy levelet

A hídon este, ahogy haladok,
 Valamit előttem sodor a szél.
 Fölveszem: hát egy összegyűrt papír,
 Megnézem: hát egy szerelmes levél.
 Nő-keze írta reszketeg vonások...
 Betűzgetem: „...szerettem... elhagyott...
 Mászt vett el...” És a levél vége ez volt:
 „Mondjátok meg neki, hogy meghalok...”
 A név alatta már el volt mosódva
 Hulló esőtől, hótól, vagy mitől...
 – A holdnak képe szomorún nézett rám
 A sötét víznek mozgó tükriből...

A csillagok

Hány szerelmes néz föl mélázva rátok,
 Ti ragyogó, ti fényes csillagok!
 S remélve, bízva fordulunk felétek,
 Ha szenvedünk, ha a szívünk sajog.
 Hányszor néznek vigaszt keresve, vádlón,
 Csalódástól véresre sírt szemek;
 És összetörve, tépelődve kérjük,
 Hogy van-e Isten ott mögöttetek?!
 ...Ah, hányszor száll a sóhajunk felétek:
 Mért olyan bús az élet ideleln?...
 S ti, fényes csillagok, ti csak ragyogtok
 Titokzatosan, némán, hidegen...

Háboru

Isten szava szól a harangzúgásban:
 Legyen Béke és legyen Szeretet!
 De hangosabban dörg az ágyu torka:
 Öljétek egymást, örült emberek!
 Trónok játéka, nemzetek siralma,
 Véres, nagy üzlet folyik Keleten.
 Vérbe borúl a hajnal birodalma,
 S „haló hörög”, ahol a dal terem.

Ki szomjazik oly örülten a vérre?
Kiért, miért hull a tömeg, a nép?!
– A Szeretet, a Béke istensége
Sirva nézi a férges földtekét...
...Csak szól, csak szól a templomok harangja,
S az ágyu is mindig, mindig dörög...
A harang tán megszűnik szólni egykor –
Az ágyu nem: a háború örök!...

Idill

A csillagok szépen ragyogtak,
Ábrándosan sütött a hold,
S a lombok közt valahol halkan
Szerelmes kis madár dalolt...
És mi a padra ültünk együtt,
– Körültünk szellő lebegett –
És én felolvasám előtte
Legujabb költeményemet...
A csillagok szépen ragyogtak,
Ábrándosan sütött a hold,
S valahol a lombok közt halkan
Szerelmes kis madár dalolt...
És ő rám nézett szép szemével,
– Szemében könnycsepp csillogott –
„Ah, – kérdé – igazán szeret hát?”
„Igazán!” szóltam én legott...
A csillagok szépen ragyogtak,
Ábrándosan sütött a hold,
És az a szerelmes madárka
Az ágon még mindig dalolt...
...És hogy a padon ültünk együtt,
– Körültünk szellő lebegett –
Én felolvastam újra néki
Legujabb költeményemet...

Április

Ha a nap kisüt egy-két percre,
S fönn báránfelhő kóborol,
Ujongó szívvel dalba kezdek
Szép kikeletről – talmiról.
A rügyben már lombot, virágot,
A verébben pacsirtát látok,
...Örök tavaszt – mely nincs sehol...

Ha rám téved két leányszem,
Arcom kigyullad boldogan,
Szivemben vágyak vágya lángol,
Lelkemben édes dal fogan;
S míg szerelemről álmodozva
Kihajt reményem rózsabokra:
– A lány nem ismer... elsuhan...

Ábrándoknak lepkéit üzve,
Bolyongok téves utakon.
Várom álmok feltámadását...
Ideáljaim kutatom...
S amig álmodom és tűnődöm,
S csüggök jövő szép időkön:
– Ah, áprilist járok, tudom...

A korzóról

Szép ifjú pár sétál a korzón:
Az asszony ruhája selyem,
Az arca, mint a rózsaszirma,
Szeméből süt a szerelem...

Odasimúl párjához lágyan...
– A fán egy kis bohém fütyül,
Szerelem... illat... vágy, rajongás...
Napfény lebeg köröskörül...

Szemben egy sápadt kis leány jó
Nagy dobozzal, az útfelen.
Megfordúl... néz... csak néz utánuk
Tűnődve, búsan, csöndesen...

...Én istenem, miről tűnődik
A sápadtarcú kis leány?...
Selyemruháról... szerelemről...
Napfényről álmodik talán...

...Hogy akihez lágyan simúljon:
Szerelmes párja lesz-e majd?...
– S lesz-e egy sápadtarcú lányka,
Ki néz utána – és sóhajt?...

Gleichenbergben

A fenyvesben ketten bolyongunk:
Két fiú. Holdas este van.
Komolyan állnak a fenyőfák
És minden csöndes, hangtalan.

...S mindkettőnket száz fényes ábránd,
Hír és dicsőség álma ringat...
S egymásnak lázasan meséljük
Reményeinket, vágyainkat.

A lelkünkben rajongás, tűz lobog,
A szép jövőről álmodozva...
És csillogó szemekkel nézünk
A titokzatos csillagokba.

...S valahol messze két anya szíve
Aggódó búban virraszt ezalatt...
...Most bizonyosan imádkoznak:
„Gyógyítsd meg, Istenem, a fiamat!...”

Tündér Ilona

I.

Gyermekkoromban, réges-régen,
Ha leborúlt az alkonyat,
Édes meséket mondott nékem
Vén dajkám, az akác alatt.

...Mesélt, mesélt egy lányról, aki
Aranyhajú, csillagszemű,
Sugáros arcú, mint a hajnal,
És jó, szelíd és tiszta, hű...

...A haldokló napfénybe nézve
Ilyenkor elmerengtem én...
Kis szívem megdobbant rajongva
S a szememen kigyúlt a fény...

Az ákáclomb hintázott lassan...
És szél dudolt a levelen...
S a lelkemet meglepte lopva
Valami titkos szerelem...

S valahol illatos falomb közt
Megcsöndült egy madár dala...
– S sejtelmes, édes félálomban
Suttogtam én epedve, halkan:
Óh, Tündér Ilona!...

II.

Az évek jönnek – elröpülnek,
Tündérmesék kora lejár...
De szívemben még zsong egy ábránd:
S szívem valakit egyre vár...

Rajongva várok egy leányt, ki
Aranyhajú, csillagszemű,
Sugáros arcu, mint a hajnal,
És jó, szelíd és tiszta, hű...

Az évek múlnak... s én csak várom
A testté lett tündérmesét...
S az utca prózai zajában
Tünődve nézek szerteszét...

És érzem, hogy foszlik szét álmom,
Hogy nem talállok meg soha,
Édes szerelmem, szép ábrándom,
Én ismeretlen ideálom:
Óh, Tündér Ilona!...

Képzelt szerelem

A tollam rímet rímre kerget,
Dalolgotok forró szerelmet –
Csak képzelődés, csak mese:
Nem szeret engem senkise!

Mint egy mosolygás, mint egy álom,
Elmúlik édes ifjúságom –
És a szerelmet – Istenem! –
Eddig csak hírből ismerem...

...Másé a napfény, illat, rózsák.
A boldog, a csókos valóság...
Enyém: – a lángoló dalok,
A vágyak, álmok, sóhajok...

TÖREDÉKEK, VERSKEZDEMÉNYEK

[Kitől kérdejem meg...]

Kitől kérdejem meg,
Hogy a földre mért születünk,
S szomorúak miért lettünk
Én nem tudom.

Kitől kérdezzem meg
Hová menje, merre menjek,
Szeretőmet hol lelem meg,
Én nem tudom.

Hogy miért születünk,
Búsak miért lettünk,

.....

Hová merre menjek
Párom hol lelem meg
Én nem tudom.

[Olvasok...]

Olvasok
Éjjel a lámpa mellett
Hirtelen
Magam se tudom hogy jön
Fejem felemelem a könyvből
Szívem fájni kezd,
Ó fejemre kapcsolom a kezem,
Szemem lehunyom
Hátradülök a székben,
S eszembe jut,
A csók milyen édes
Milyen édes
Milyen forró
Milyen hosszú
Milyen zengő,
Milyen fájó.

Hallga

Nem hallgat a tenger ha a szélvész nyúzza
Felbőg, azt az égi csöndet összezúzza.

Dobot veri veri két veszett verője
Perel repedésig a dobszó belőle.

Eb is ha a nyakát a drót megszorítja
Kínját a sintérnek képibe vonítja,

A szegény verébnép zúg a teli ágon
Ha már nincs egy morzsa ezen a világon.

Nem tud óh hallgatni se veréb se tenger,
Hallgatni csak egy tud: az ember, az ember.

Hallga hogy hallgat az ember aki szenved,
Hallga ezt a csendet, hallga ezt a csendet.

Támolyog, az orrát a föld fele fúrja,
A halottak nyelvét tanulja, tanulja.
[Sz.E. fogalmazta változatok az utolsó strófára]

Támolyog, bámul a föld felé hajolva,
Hallga, a halottak himnuszát dalolja.

Bámúl, támolyog, föld felé hajolva,
Hallga, a halottak himnuszát dalolja.

[Élek, élek...]

Élek, élek,
Mert sohajtok
S érzem, félek.

Van még könnyem,
Nehezen jön,
Eláll könnyen.

És elalszom
És álmodom
Nyugszik arcom.

S néha enged
Bennem szívem
Szenved, szenved.

És eltikkad,
De azért jár
Tik-tak, tik-tak.

És lehellek
S látom hogy megy
Egy-egy felleg.

És mosoly van
Képemen mint
Fönn a holdban.

Az öngyilkos

Én már megöltem magamat
Én már nem élek.

A két szemem nyitva maradt
Járok beszélek.

A kezem munkál, köszönök.
Cigarettaázom.

Úgy járok-kelek, mint önök
Itt a világon.

De semmi nem fáj már nekem,
Az sem, ha néztek,

S nem fog jól esni semmi sem,
Mert már nem érzek.

[Hallgasd kérlek...]

Hallgasd kérlek amit egy halk
Szájharmonika zenél:
Az aszfaltra Budapesten
Leesett egy falevél
Falevél

Nem süvített mentőautó,
Egy rendőr se állt oda,
Egy riporter se jelent meg
Mert ez Pesten nem csoda,
Nem csoda.

Nem is támadt ott a járdán
Semmi kukullórium
Ez nem höfer, se karambol,
Se színház, se orfeum,
Orfeum.

Napsütötte lebegését
Senki észre se vevé,
Amint szállt az ágról mint egy
Sárga lepke lefelé,
Lefelé.

Nem is járt ez semmi zajjal,
Gyenge sóhaj, anda nesz,
Élhetetlen gyenge nesz,
Hogy ezt hallják a világon,
Olyan nagy csend sohse lesz,
Sohse lesz.

Nos hát elfeküdt a járdán
A járdának közepén,
Szívalakú falevél volt
Pápista szín, vérszegény,
Vérszegény.

Még a nedvek el nem hagyták,
Nem tudni, nem lélek-e,
Mi még fénylik rajt' ilyenkor,
Még volt egy kis élete,
Élete.

Kihúzhatta vón' az ágon
Még az őszt, egy pár napot,
De egy szellő talált arra
S a levél rá felkapott,
Felkapott.

Lehet hogy felkérezkedett rá,
Mint hintóra a gyerek,
Ki vágy ringni úri párnán
S távol tájon képzeleg
Képzeleg.

Egy tündéri nyugtalanság
Az vehette tán elő,
Siettette, csalta már le
Ismeretlen vonzerő,
Vonzerő.

Szóval egy könnyű saltoval
Könnyen elfeküdt hanyatt
S friss fájdalommal s némi
Ájulattal úgy marad,
Úgy marad.

Mert kereng, gyenge, lenge
Lepke teste még pihent
Még nem eszmélt s nem élvezte
A világot idelent,
Idelent.

Jött egy sétapálca, szeggel
Volt ellátva a hegyén,
Beleszúrt a falevélbe,
.....

Benjó

Meggyújtom a könyvtár arany falát
Munkácsykat korommal elkenek
Széttépem a holdfényt és lelkemet
Mebántom a mennyország angyalát
Egy kis életért
Egy kis életért
Ami szent néktek nesztek odadom
A csillagomat mind letagadom

A könnyem mint a szennyvizet kiöntöm
A bűnt csordult szívemmel felköszöntöm
Egy kis életért
Irtózat élni mint a Buddha árván
Benjo zeng bong, de pirosan de sárgán!
Vonaglok jaj mint a giliszta, sárba,
Fordulhatnám a föld sötét hasába
Egy csöpp életért, egy csöppért
Egy morzsáért
Egy almamagért
Egy pehelyért

[Ahogy a jót kívántam]

Ahogy a jót kívántam
Kívánom már a rosszat.
Bánattal, utálattal
Az élet mindig hosszabb.
Az új napra mosolygok
Mint aki roppan(t) boldog.

Hadd tűnjenek a felhők
Mert múlnak lenn az órák,
Borul az arany alkony,
És elmegy a valóság
Majd száll a hold éjfélben
Majd annak elmesélem.

Egy hervadt levelet fűtt
A szél az én szívemre
Jó az nekem hogy ott van,
Azt onnét nem veszem le.
A szívem szívesen ver,
Szeretlek szép szeptember.

[Tűnjetek kerge felhők]

Tűnjetek (kerge) felhők
Úgy múlnak lenn az órák
Boruljál arany alkony
Hadd menjen a valóság.
Majd száll a hold éjfélbe
Majd annak elmesélem.

Egy hervadt levelet fűtt
A szél az én szívemre,
Azzal sétálok régen
A szívem szívesen ver,
Szeretlek szép szeptember.

[Azt hittem...]

Azt hittem cinege szólt,
Pedig a patkány cincogott.

Olyan boldogtalan vagyok –
Mintha egy zsák búzát cipelnék.

Olyan boldogtalan vagyok
Mintha egy éve szenvednék.

Olyan boldogtalan vagyok
Ha felnézek az égre, beborul.

Olyan boldogtalan vagyok.
Egy-egy sóhaj minden lélekzetem.

Olyan boldogtalan vagyok,
Hogy már örökké csak mosolygok,
Mint aki nagyon, nagyon boldog.

De minden lélekzetem egy sóhaj...

[Behúnyja a szemét...]

Behúnyja a szemét
Úgy néz fel az égbe,
Van még imádsága,
Álma, reménysége.

De én elengedtem
Kit én szerettem,
Nincs olyan szerelem
Mint mi voltunk ketten.

Senki nem kell, senki
Aki sétál szembe,
Több szeretőm nem lesz
Soha életembe.

A könnycsepp se árva,
Annak is van párja,
Én vagyok az árva,
A legárvább árva.

[Emlék, emlék ne hízzál...]

Emlék emlék ne hízzál
Emlék emlék ne teljél
Olya mohó vagy emlék,
Oly szörnyű telhetetlen,
Te kéjenc vén zsibárus.

Sóhajaim fészölöd
Könnyeim savanyítod
Megolvasod a múltat
Szavaimat mustrálad
Aszalod minden kínom
Szédítesz és elgáncsolsz
Nem engedsz menni könnyen.

Halál halál adj kölcsönt
Te adj kölcsönt magadból
Önts(a) sötét aszúból
Mely észet és lelket altat
Kérlek már most adj nyelnem
A sűrű semmi tejből
Mely elmerít mosolyban.
Csorgass belém előre
Méznél mélyebb mézedből
Mely elfojt minden édest
A könnyek édességét
A szégyen édességét
És a szivenszurt élet
Kábító mámorizét.

Az asztalfiából

Meg akartam ölni szívem
Hogy ne tudjam mi a jaj,
De az éles tör belétört,
Pedig olyan lágy a szívem
Mint a vaj.

Meg akartam ölni szívem,
Hoztam néki oly nehéz
Keserű halálos mérget,
S oly édes maradt a szívem
Mint a méz.

Meg akartam ölni szívem,
Rázuditottam a szűz
Jegestengert mind fenékig,
De megint úgy ég a szívem
Mint a tűz.

Október

Vergődő ágról
Kalapomra szállj
A kalapomról
Vállamra találj

Szivarzsebembe
Csússzál lefele
Szívemre simúlj
Gyere no gyere

Itt megmelegszel
S nem rongyol a szél
Kedves virágom,
Hervadt falevél.

[Istenem itt állok...]

Istenem itt állok nézzed
És bámulok a világon
És nem értem az egészet.

A virágok mért oly szépek
Mért oly örültek a felhők,
És mért oly csúnyák a szépek.

Mért fekete eged éje
Mér piros az ember vére
Mér fehér a hó pihéje?

Miér múlnak mindhiába
A napok, mért jönnek éjek
Miért vágyom Indiába?

Miért vannak rőt oroszlánok,
Piros csikók, sárga bornyúk
Fejér, fekete bárányok?

[Isten áldjon...]

Isten áldjon barna bánatom
Itt az ón szín kín, helyedbe
A szívembe telepedve.

Isten áldjon láng, láng, szenvedés
Itt a fázós sár, utálat
Beledültem mint az állat.

Isten áldjon könnyű sóhajok,
Jöttek a nehéz nyögések,
A félbolond dünnögések,

Isten áldjon édes könnyezés,
Itt a hosszú néma ámulat,
Mely sétáló légyen múlat.

Karnevál

Halálos fehérre meszelt arccal,
Szívszínű, szívalakú szájjal,
Botorkálni, nyújtani a karom
Kegyetlenül elillant tündérek után,
Elhúzódott, kimult dallam után,
Kapkodni bohóc süvegemmel
Képzelt pillangók felé
A földre bukni, kimerülve elnyújtózni

S csukott szemmel, vérző szájjal sírni,
Sírni, megcsuklani, nyögni, sírni-ríni,
S elhallgatni, míg lelkemben
Tovább hallik sírás hangja
Mint az elhallgatott hajósíp emléke,
Felemelni a fejem a holdra, s csókot várni tőle,
A messzi, messzi, őrjítő messzi holdtól
S vissza hanyatlani és tovább sírni, sírni.

Ady

Van-e szebb élet, mint a másik
S nem mindegy-e, akárhogyan
Verjük magunk az elmulásig?

*

Pucér mellemet vágyom betakarni
Felhőkkel, mint az őszi csöndes ég.

*

S oly szép, mint az őszi alkony,
S oly szép, hogy elmegyünk,
S oly szép az Élet-balkon
Virágos párkányain át
Bizton bukni a mélybe.

*

Tudod mi a halál földi?
A golyót az isten küldi
Ha a hant alá takar
Tudja ő hogy mit akar.

Tudod mi a halál pajtás,
Egy kiáltás, egy sohajtás (.....)

*

Ha az élet boldog volna
Akkor háború se volna,

Ha meghalni sose kéne,
Háborút senkise kérne.

Esik az eső odakint

Esik az eső
Esik esik
El nem áll
Reggelig tart majd
Mint a bál,
A rendőr kint áll
Szegény rendőr
Csupa víz
Vizes a szája
Vizes íz.

*

Tollam hiába rágom
E hasztalan
Vigasztalan,
Igasztalan világon.

*

Hová repíti lenge szánja
Az örült névre érdemest?
Jól sejti ön, sőt eltalálja:
A hercegnéhez egyenest!

*

Sohsem veszett el semmi rossz
És mindig sírba döntik azt
Ki jó s igaz,
Az istenekben is gonoszságot lelek.

*

A szőlő szépen mosolyog
Oh szebben mosolyog a hold
De tán még szebben a selyem
Legszebben mosolyog a könny.

*

Bizzál elcsüggedt erény hogy
Földi sérveid felett
Egy (olvh. szó) rejtő igazság
Hoz majd végítéletet.

*

Árva vagyok, árva
Jaj de nagyon árva,
Az se ilyen árva
Aki be van zárva.

*

A gyilkosság napszám és hivatal
Felgöngyölítették az értelmet,
A lelket kiürítették.

Papír

Milyen sokáig és milyen bután
Néztem mindig az uri nők után
Hogy tudtam minden szőke lányt kívánni
Milyen szépen tudott a szívem fájni.

Milyen sokáig tudtam könnyökölni,
Az alkonytól fájdalmat örökölni,
Milyen hosszút tudtam sóhajtani,
De tudtam a halált óhajtani.

Mily hosszú leveleket tudtam írni,
Milyen sokáig tudtam néha sírni...

Menyit nyomtam kezembe homlokom,
Mennyit forgattam könnyelmű botom,
(.....)

Mér rongybabázik szegény gyerek

Milyen soká néztem magam a holdba,
Az ágy szélén ülven, a vak pisztolyba,
S hogy gondolkoztam olyan dolgokon
.....

Szívbjajos éjjel

Érzi az ember gyengülni, lágyulni
Szívét s azt a percet érzi,
Ami a sírást megelőzi.
Most, most sírni fogok... Úgy
figyelem, csodálkozva
szinte víg kíváncsisággal
Mintha nem is én volnék
aki ezeket írja... egy ember,
akit egy életen át figyelek,
mikor mit csinál, érdekel, mikor mit érez
szórakoztat. Mintha nem is fájna
annyira, hogy az én szívem fáj,

mintha a más szíve fájna,
egy idegen ember (olv. szó)

*

Nem nekem intett...
Nem nekem szánt levélkét
Nem nekem szórt rózsaszirmot
Nem nekem rajzolt mosolyt
Nem nekem dobott csókot

*

Talán éltem már egyszer,
Talán virág voltam akkor,
Mert úgy fáj az illat nekem
És mert a hervadást úgy szeretem.

*

Két ajkam egymást csókolta a vágytól
és a fájdalomtól mindig
vigasztalták, gyötörték, szórakoztatták, melegítették,
hűtötték, szerették egymást ajkaim
árva napjaimban

*

Oh istenem, a virágok fonnyadnak,
Egy tört ág van az utcán
A hegedűművész ujjai megdermedek
Oh istenem, milyen nehéz a reményről leszokni.
Egy (...) megy és az égre néz
A hercegnők meghalnak.
Mily messzi van az ég.
Nincsenek angyalok.

*

Lehet szép ívű vízesés
A szív bibor márvány falán
Lehet folyton folyó zene
(A boldogság táncol reá.)
A boldogság báléjjelén
Lehet a kék tavaszi köd
Halk vízesés a szív falán
Lehet folyton folyó zene
A boldogság bölcsején.

A sóhajról

Az isten adta a sóhajt az embernek
A szél tud sóhajítani.
Lehet, hogy a hervadandó virágok is sóhajtanak, azt csak a hajnal csöndje hallja.

Az isten adta a sóhaj az embernek
A sóhaj oly szép mint a csók.

*

Hotelszobában sírni éjjel
S félni hogy meghallja az idegen
Ki szembe lakik, s kiről nem tudom, kicsoda, csak a ruháját láttam.

*

Eső, madár repülne, együtt hajtnánk fejünk az ég elé emelve
Néznénk együtt a madarat.

*

Oh adj istenem még egy életet.
Megmutattad most nékem, ami szép a földön, mi
Csuf s a csufban kellett életem töltenem.
Oh hadd jöjjenek vissza s hadd éljem a szépet is.

*

Gr. hintón ülök, ha verseim írom
A bánat vidit, elvarázsol.
Ó szép hintóm de lágyan rázol,

*

De messze, messze tőlem
Van e világon életed,
A szívem, lelkem egyre többet
Feléd vonaglik és eped.

Nosztalgiámmal úgy kinlódom
Hogy bármi áron, bármi módon
Elfogjak drága perceket,
Mik egyformák nekem s neked.
Tudni, hogy távol valahol
A lelkem lelkedhez hajol.

*

Kinek elmondtam volna régen...
Emlékezetem bolyongni kezd
A múlt homályos erdejében...

*

Óh édes kedves csillagok
De szeretlek,
De jó hogy este meglátlak az égen,
De jó ez nékem,
Néha oly tréfásan hajlongtok
Néha oly bánattal csudálkoztok lefelé.
Néha aranyak vagytok, néha ezüstök,
Néha fehérek és néha zöldek.

Panasz

Patkányok bújtak fehér hajóba
A szép felhők elfoszlanak örökre.
Milyen nehéz leszokni a reményről
A hercegnők diófa arca megfagy.
Hová menjek, mindenütt meg kell halni.

Oh istenem, az ég oly messzi, messzi,
S nincsenek angyalok...

*

Hát mit lehet
Többet várni az élettől
Villámlás Villámlás Villámlás
Hát mit lehet
Többet az élettől
Várni Villámlás
Villámlás Villámlás
Villámlás
Villámlás

*

Nem tudok már én
Verset írni
Már nem tudok
Költeni soha

Vers (a halálba)

Város, hol spítály nincs az utcán,
Hol nincsen árvaház,
Hol siketnémák sincsenek,
Se nyomorékok, se vakok
Se örültekháza nincsen. Se börtön, se bíróság,
Sem detektívek sem végrehajtó.

Szelíd malom, tanya, hol nincsen béres

Az emberek: egyformák, mint a juhok a nyájba,
Egyformák mint a dió a diófán,

Mint a kalász a buzatáblán,
Mint margaréta a mezőn.

Hol a gyümölcsbe nincsen féreg
Hol a viharból sár nem lesz.
Hol nyáron minden (...)
Hol télen senki meg nem fagy.

Hol tavasszal gyermekkacaj (...)
S ősszel édes bánatot sírunk.
Hol fegyver nincsen

Hol nincsenek patikák, üvegszemek,
Hol nincsenek aranyfogak,
Múlábak és sérvkötők.

Hol nincsenek ostobák sem okosak,
Hol (...) csillag

Hol a falukba nincsen kondás
Hol veszett kutyák (...)
S gyujtogatók és zsványok

S hol sírunk ősszel édes bánatot
Most hó van és féreg
nincsen (...)
Anya

*

Le kéne szokatni
Szívemet a vágyról,
S fájó koponyámat
Minden bolondságról
Mert le kell mondani
Már a boldogságról.

Le kéne kaptatni
Tavaszt a világról
Le kéne szokatni
Levelet az ágról,
Pusztai éjszakát
Fényes holdvilágról.

*

Az ifjúság eltelik
Reggeltől estig
Estétől reggelig
Szökik az ifjúság,
Az élet eltelik.
Én boldog nem vagyok,
Csak bús és szegény,
Én boldog nem vagyok,
Nem is élek én.
Tán egy napom se lesz
Se egy éjszakám,
Tán egy órámm se lesz,
Egy percem se tán.

*

Az ablakban állok
Várok
Várok tétlenül
Várok tétlenül
Várok tétlenül
Az ablakon
Kinézhén várok tétlenül

*

Az ember azért jár két lábon, hogy mindig fel tudjon nézni az égre.

JEGYZETEK

Szép Ernő 1938-ban kiadott „Összes költeményei” kötetében összegyűjtötte és kijavította addig megjelent verseit. Így az a furcsa helyzet állt elő, hogy az „ultima manus” (utolsó kéz) elvének szellemében a legutolsó szövegváltozatot (Összes költemények) fogadjuk el hitelesnek, ugyanakkor az eredeti kötetek sorrendjében és időrendjében mutatjuk be ezeket a műveket. Mivel nem kritikai kiadást szerkesztettünk, csak a radikális szövegváltozatokat tüntettük fel, az utólagos strófabetoldásokat és kihagyásokat jelöltük, s az első cím-változatot közöltük.

Versek

Énekeskönyv (1912)

„Csúnya és ártalmas dolgok...” A vers „Itt fekszem...” kezdetű Összes költeményekbeli strófája helyett az Énekeskönyv eredeti változatában az alábbi szerepel:

Dalt, ágyamhoz... ó ágy bocsáss meg nékem,
Hogy benned ily halottúl élek,
Sóhajtva, nyújtózkodva néha.
Mikor kivettem a szobát, emlékszem,
Milyen mohón méregetélek,
Mintha vergődne benned már a préda.
Kalandok felől álmodoztam,
Szép nőket hozni fel titokban,
De nem hoztam biz én, egyet se hoztam.

A végleges változat először 1921-ben jelent meg a Szigeti séták 1921. szeptember 1.-i számában (az alkalmi versek között található v.ö. Frizura: kötetben ki nem adott alkalmi versek, rögtönzések.)

Bánat Az „Összes költemények” (1938) c. kötetben „Álmos vagyok” címen csak az eredeti, itt közölt teljes szöveg utolsó három versszakát adta közre a költő. (v.ö. Nyugat 1910.)

Gyermekjáték Az Énekeskönyv-ben „Nem volt játékom” címen jelent meg. A költő egyik legnépszerűbb verse, többen megzenésítették.

Sötét ablak Mint alcíme is jelzi, vagy fordított, vagy eredeti után átdolgozott szövegről van szó, mindenesetre sanzonszerű a költemény, s csak a kötetegység megőrzése érdekében közlöm itt.

Alkonyat a kórházban Az Énekeskönyv-beli szöveg még 5 versszakot tartalmaz, mely az Összes költemények végleges változatában már nem jelent meg: itt közöljük az Énekeskönyv-beli teljes verset.

Alkonyat a kórházban

Most száll le odakint az alkonyat.
Az ágyon nyögve fölemelkedem
S a nap felé fordítom arcomat.

Lázás, fakó sugár nyúlik felém,
Bámulom égő szemmel, tétován,
Mintha a nap lenne beteg, nem én.

Lemegy a nap. Látom, zuhanni indul,
Irtózva nézem ezt, mint még soha,
Testem cimbalma megrezdül a kintul.

Kinyújtom reszketeg vékony karom
S epedek lázban az ablakon átal.
Ne legyen este, jaj, nem akarom.

Gyászos viola fellegek alul
A nap, bálványom, babonám, szerelmem
Egy piszkos bérház udvarába hull,

Éjszaka lesz, süket, vak, szívtelen,
Vendégeim, kántáló csontváz – rémek
Tudom, majd itt teremnek hirtelen.

Csak most az egyszer ne lehessen éjjel.
Maradj fönn egyszer, pompás büszke nap,
Ragyogj be hozzám édes meleg fénnel.

Ó, milyen messzi van a szerelem...
Én meghalok, ha itt ma is sötét lesz,
Ne hagyj magadra, ó, maradj velem!

Gramofon szól itt közel valahol
Valami rongy kocsmában. Milyen boldog,
Ki állott sört iszik s veled danol.

Leányszoba A költő mind az Énekeskönyv, mind az Összes költemények kötetben csak A Hétben (1906) megjelent teljes vers 2. és 4. versszakát közölte. Itt adjuk közre a hiányzó 1. és 3. versszakot:

Látogatás

Lehajtott fővel, gyáván és pirulva
Lépek lakásotokba én,
Ujjongva kéne szívemnek dobogni,
S reszket, mint tolvaj a buvóhelyén.
A küszöbön túl idegen világ van:
Sohsem voltam fehér leányszobában.

Én más szobákban: cifra, rossz odúban
Tékozlom el hazug tavaszomat.
Elzüllött vágyak ünnepére járok,
Ha sugdos, hív az alkonyat.
Alkudott csókok bűnbánata éget –
Megloptalak az éjszakákban téged.

Élet, halál (1916)

Imádság Szép Ernő egyik leghíresebb, legtöbbet szavalt és énekelt verse, Ima címen vált közismertté; az Est felkérésére írta Hatvany Lajos Nádor utcai lakásán (MTA. Kv. Ms 391/10)

Húszéves fiúk halála Bármilyen meglepő, de e vers előadását 1928-ban a rendőrség betiltotta (A Reggel 1928. nov. 26.)

De kár E verset Ady Endrének ajánlotta Szép Ernő, egyik Adyhoz írt levelét így kezdte: „Te Isten!” Ady pedig ezt mondta a kezdő költőről Bertának: „Meglássátok ez Ember lesz, beérkezett Ember, ezt máris illik szeretni” (OSZK Fond 81/714)

A vers „Nincs oly forró cukrászi kók...” kezdetű versszaka az „Élet, halál”-beli eredeti változatban nem szerepel, az Összes költeményekben viszont már igen. A 43. versszak után az eredeti kötetben az alábbi strófa is szerepelt, mely az Összes költeményekbeli végleges változatból kimaradt:

Égő szirup, ízes parázs
Vidám, vadult véres varázs,
Napnak langalló kelete
Égi tengerek feneke.

Emlék (1917)

E kötet tartalmazza az Énekeskönyv és az Élet, halál anyagát, melyet természetesen nem közlünk újra.

Tiszapart Csak az Összes költeményekben jelenik meg, az eredeti Emlék c. kötetben nem szerepel a 4. versszak.

Magányos éjszakai csavargás Az Emlék c. kötetben „Egy magányos éjszakai csavargás” címen jelent meg.

Gyorsvonatról Az Emlék c. kötetben „Kis német város a gyorsvonatról” címen jelent meg, a „Svájc” keletkezőhely jelölés sem szerepelt.

Ti ócska figurák Az Emlék c. kötetben „Ti furcsa figurák” címen.

A darvak Az Emlék kötetben „Mint a darvak” címen.

A virág szebb Az Emlék c. kötetben még szerepelt az alábbi strófa, ami az Összes költeményekbeli végleges változatból kimaradt, a „Naplemente szebb...” versszak után:

„A hajnal szürke selyemmel
A köd rózsarejtelemmel.”

Huszonhét múltam Az Emlék c. kötetben „Szonett” címen jelent meg.

Tavaszi Az Emlék c. kötetben a harmadik versszak:

Lihegek,
Szívem kinnal lobog,
Futok túl a világon míg végre
A sarkvidéken lerogyok
A tiszta jégre.

Csillagok Az Emlék c. kötetben az első versszak így hangzott:

„Csillagok, csillagok
Kék mezőn arany virágok,
Nincs odafenn ősz, lássátok:
El nem hervadunk soha.”

A világ (1921)

Madár A világ-ban eredeti címe „Hajnal előtt hallottam”

Ti ártatlan szegények Eredeti címe „Ti angyali szegények”

Szép Ernő összes költeményei (1938)

A kötet tartalmazza a költő ez idáig megjelent költeményeit, továbbá az 1928 utáni új verseket.

Add a kezed (1958)

Ne hidd 1946-ban a Világ c. lapban jelent meg először, a költő megjegyzésével: Ezt a verset 1942-ben írtam, egy barátom őrizte magánál, most találta meg.

Kötetben ki nem adott versek

Szép Ernő esetében meglehetősen nehéz megállapítani a zsenék-érett művek időhatárt. Ha 1906-ra tesszük ezt, akkor olyan versek, mint A mozdony vagy a Vonat az erdőn került volna a zsenék ciklusba, így viszont olyan halványabb verseket is az érettek közé soroltunk, mint A toll vagy A havasi gyopár. Meghatározó szempontunk az, hogy 1905-ben fogadják el először a nagy országos sajtóorgánumok a Pesti Naplón kívül a költő verseit (Budapesti Napló, A Hét, Népszava stb.), ez jelzi költészetének felfedezését és fokozott értékelését.

Vonat az erdőn Talán az első érett Szép Ernő vers, ezt bizonyítja az utóközlések száma (Képes Családi Lap 1905., Magyar Szemle 1906.)

A Váci utcán A mozdony, A vonat, a Vonat az erdőn, a Vér s ez a vers is a költő radikális-anarchista korszakának bizonyítéka, mely nyilvánvalóan összefügg az oroszországi társadalmi megmozdulások hazai fogadtatásával. Érdekes, hogy noha több későbbi versében is éles társadalombírálattal jelentkezik, ez a fajta radikalizmus nem tér vissza többé.

Éjszaka (Hajolj reám...) A Strófák az utcasarokról, a szintén Éjszaka c. vers és ez a költemény bizonyítja, hogy Szép Ernőt is megérintette a korában divatos perdita-költészet.

A lány szól E vers Ady hatását dokumentálja, Ady-utánérzés.

A kenyér A nagyváradai Izraelita Nőegylet 1911. március 11-i farsangi estjére hívta meg Beregi Oszkárt és Vágó Lénárt Gita művészeket, utóbbi a pesti Royal dísztermében megtartott nagysikerű dalesten a lap közlése szerint Ady és Erdős Renée megzenésített versei mellett Szép Ernőtől is több dalt énekelt. Illusztrációként a Nádor Mihály megzenésítette A kenyér c. verset mutatja be a lap.

Csók a kapu alatt Megjelent a Réz Pál szerkesztette Hét szín verskötetben.

A holdhoz Megjelent Réz Pál Hét szín c. versek kötetében.

Hatvany Lajos, Réz Pál és más kutatók is hangsúlyozzák a prózavers gyakoriságát Szép Ernő életművében. Valóban, Az Estben, Az Érdekes Újság-ban, a Színházi Élet-ben megjelent írásokra, az Október (Őszi napló 1919.) kötet miniatűrjeire fokozottan jellemző az epikai formák fellazítása, a költői személyiség felnagyítása, a hangulatfestés dominanciája, a belső ritmus határozott érzékelhetősége, de ez meggyőződésem szerint általános jellemzője Szép Ernő prózájának. Számomra reménytelennek tűnik a lírai próza és a prózavers szétválasztása objektív kritériumok alapján. Az egyetlen megoldás a „teljes életmű” bemutatása lehet, a műfaji határok elmosása helyett.

Három platánlevél a földön Ugyanez a költői motívum felbukkan a Jó szó kötet „Szívem” c. versében is.

Apám A naptár-formát is a periodikák közé soroltam, ezért kapott itt helyet a vers.

Sanzonok, kuplék

Cabaret-dalok A kötet szerkesztője megjegyzi: „Ezeket a kuplékat Nagy Endre Cabaret-jében énekelték.” A kötet az első rész kupléi után „Pesti versek” cikluscímen alkalmi verseket közöl. Noha az alkalmi verseket és rögtönzéseket a következő alfejezet tartalmazza, nem kívántam az egységes könyvet kettétörni, ezért itt hozom ezeket is.

Úrinóta Az Úrinóta 5 sanzonja már 1918-ban megjelent Balassa-Emőd: A magyar kabaré 10 éves antológiája c. kötetben. Mivel végleges formájukban itt találhatók, ezért az említett versek címeit adjuk, de a Balassa-Emőd antológiát nem rekonstruáljuk: Baba (Chanson címen), Búcsú az ifjúságtól, Szomorú tavaszi dal, Marika, A gyermekjáték. A kötetben már előző könyveiben megjelent verseket is közölt a szerző, ezeket az eredeti kötetekben hozom. A sanzon és a kuplé között nem érzek éles műfaji határt, ezért a kötetben meg nem jelentek közé ez utóbbiakat is besoroltam (v. ö. A gummirádlison, Kuplé a gyermekek nemi felvilágosításáról stb.). A költő az alábbi érdekes előszóban fejt ki nézeteit a könnyed, világi dalról, melyet – a népdallal szembeállítva – úrinótának nevez. (Gábor Andor szerint „a legszebb kabaréverseket Szép Ernő írta.” Előszó a 100 magyar kabaré-dalhoz).

Az úrinóta elé

Legelőször is kedves Olvasó, mint látni méltóztatol, magyar nevet mertem a napjainkban annyira divatozó chanson-nak adni. Mielőtt ezt megcselekedtem volna, jó darabig nézelődtem a magyar mezőn, milyen szép hazai virágot ültethetnék az idegen chanson helyébe. Csábított nagyon a *virágének* nevezet; azért tettem le róla, mert ez a virágének merő líra, a chanson pedig mesélni is szeret, leginkább a szerelmes szívnek valamely balesetét panaszolja. Tudnivaló, a chanson maga francia hazájában a pirkadó középkorban a vitézi énekeket, históriás énekeket jelentette, mint *chanson de geste*.

A francia *Toldi*, a *Chanson de Roland*, a XI. században hajtott ki, a kobzosok száz esztendeig eltoldozták-foldozták, a végén testes könyvvé burjánzott a franciák kedves lovagi költeménye. Persze csakúgy, mint a Toldié, a Roland históriája is a nép ajkán kerekedett. A francia paraszti nótát meg akkor is chanson-nak hítták. Nohát azután a nótát is, az énekszóval mesélt históriát is, egyformán chansonnak nevezték. De mondjuk most kétszáz esztendeje már jobbadán az egynehány strófás huncut vagy érzelmes históriácskát, meg a városi nótát tisztelték a chanson nevével. Ami a mesélő chansont illeti, hát az valami negyedik műfaj lett, a ballada, a románc meg a couplet mellett. Nem tragikus, mint a ballada; nem édeskés, se nem könnycsepegtető, mint a románc és nem annyira pajkos, mint a couplet, ennél szemérmesebb és nemesebb valami. A chanson nem óhajt megríkatni, legfeljebb sóhajt sugalmaz és nem kacagtat, csak mosolyra csábít. Szóval magyar nevet kerestem a mi chansonunk-nak. A maholnap százesztendő BALLAGI-féle magyar szótárban megakadt a szemem a *dalla* nevezeten. Rövid, énekelhető költeményt jelent. Vagyis jelentett, míg használták. Magam se régi versekben, se múlt íróink könyveiben soha a dalla szavával nem találkoztam. Úgy látszik a nyelvújító szenvedély ama szülötteit közül való, melyek kisdéd korukban elhaláloztak. Egypár pillanatig kísértett a szenvedő dalla, elejtettem. A végén, a magam szerencséjére szorulván, az *úrinótát* találtam ki a chanson helyébe. Tetszik, kérem? Az indított az úrinóta nevezetre, hogy a chansont nem a nép danolja s nem is népnek danolják. Az úri világ nótája a chanson, legyen mondok úrinóta. Csak meg kell szokni, s akkor megszokják. Ha szebbet, jobbat tud valaki, én a magam találmányát rögtön a Dunába hajítom.

Ha még egy-két percnyi türelmeddel megajándékoznál kedves Olvasó, elszámolok a magyar chanson kivirág-zása felől.

Nem volt a mi chanson-unknak, vagyis úrinótánknak tulajdon neve abban a hajdanvaló időben, mikor már szólogatott a SZÍVEKET ÚJÍTÓ BOKRÉTA könyvében, meg a XVI. és XVII. század megmentett poézisét őriző VÁSÁRHELYI DALOSKÖNYV-ben dandárral van az olyan vers, akit bátran mondhatni chanson-nak. Elporlott névtelen testvéreimnek, a végekbeli katonadeákoknak, meg a szép nevű Balassa Bálintnak szinte

minden virágénekök, versök chanson számba mehet. A kuruc versek közt is egyik gyönyörű chanson hajt a másik után.

A föld énekes népének elhalt, meg még eleven költészete is telisdedteli olyan nótával, históriás énekmondással, amivel csak megtisztelti magát a chanson nevezet, ha vállalja. Azután pedig Kazinczynak tréfás NÉMET FIÚ-ját; Csokonai versei közül a REMÉNY-hez szólót, nemde, meg egy néhány LILLA-dalát, meg a SZEGÉNY ZSUZSI A TÁBOROZÁSKOR című versét is, a chanson nevezettel illethettem. Az ANYÁM TYÚKJÁT, a FALU VÉGÉN KURTA KOCSMÁ-t, a TINTÁS ÜVEG-et például Petőfiből, mai szemmel chansonnak tekinthetem. Arany János is ád chansont a balladák mellett: az ÍRÓSZOBÁM-at, meg az EPILOG című verset. Vörösmarty PETIKÉ-jét is hadd nevezzem chansonnak. És aztán chansonok a javából Szabolcska: GRAND CAFEBAN-ja, Gárdonyi Géza: LEVÉL A FALUMBÓL című verse, hogy csak a legtükrobbeket említsem. Farkas Imre KIS KADÉT-ja, Beöthy László KÉT VEREBE, meg a VÉN KOCSIS DALA, s a KIS KATÓ, a Heltai Jenő zenés versei még visszadanolnak a fiú-koromból a fülembe.

A tizes esztendőkből zendült minálunk, a kuplé mellett, az a chanson, amelyik már ezen a néven termett. Egész Európa vihogott és sóhajtozott. Divat volt boldogtalannak lenni, amellet igen jól mulattak. Szólt a zongorás dal Londontól Szófiáig. A cigány Pesten a zene meg a poézis műkedvelőinek a hamis nótáit húzta, nyúzta. A kedves emlékeztű Nagy Endrének magyar kabaréjában pedig megjelent a függöny előtt Medgyaszay Vilma, akit Miminek becézett az ország, aki elbűvölte-bájoalta művészeinket és közönségünket Kárpátoktól az Adriáig. Az Ő varázsára, az Ő kedvéért írtuk a chansonokat. Mondhatnám Őt a chanson Blahájának, mondhatnám a magyar Yvette Guilbertnek; hanem Páris és a világ Yvette-jének bizony a Teremtés nem juttatta azt a bájít és azt a gyöngédséget, amit a mi halhatatlan szép Mimink orcájára és lelkére borított. Magamnak mindig csak Anna Pavlova jut eszembe, ha Medgyaszay Vilmának párját keresem. Az az angyali kellem, az a tündéri lebbenet, fecskei röppenés, falevéli remegés, amiben lélegzetem elakadásáig gyönyörködtem akár a HALDOKLÓ HATTYÚ-t, akár a tréfás HÓPELYHEK-et táncolta. Ifjúság, szépség és hang, parázs szív és mézes humor, minden, de minden együtt volt Medgyaszay Vilmában, a magyar chanson nemtőjében. Danolt Csokonait, Petőfit, Kiss Józsefet, Heltait, Adyt, Babitsot, Kosztolányit, Juhász Gyulát. Jómagam elég szaporán hordtam Nagy Endréhez ezt az úrinótát, meg a kuplét is; hogy őszinte legyek: gondjaim voltak és kellett a pénz kártyára is, hogy még őszintébb legyek. A legtöbbet ebből az úrinótából Medgyaszay Vilma danolta; írtam azután is imitt-amott ezt a portékát, megismered majd Olvasóm, melyek valók az újabb világból. A verseskönyveimbe soha be nem soroztam ez úrinótákat, hiszen nem a magam legszentebb mondani valói, inkább a koré, a divaté. Ellenben az embernek a legigazabb verseit is énekelik néha a pódiumon. Ezt a fajtát is megtalálni az úrinóták közt. Ami ú. n. kuplét pengettem, azt ebbe a könyvecskébe se bocsájtom be, muljanak el békével. Ami pedig a pajzánság e közt az úrinóta közt, hadd maradjon, nem ártok vele remélem; illik őszintén megmutatni azt a világot, azt az ifjú kort, azt a szabadságot.

Az édeskedves zenéket, amelyek ezekre az úrinótákra fonódtak, Buday Dénestől, Kacsóh Pongráctól, Lányi Viktortól, Nádor Mihálytól, Reinitz Bélától, Szirmay Alberttől és Tarnay Alajostól kaptam, köszönöm a Nevüknek most és mindörökre.

Hónapok Megjelent Réz Pál „Hét szín” c. kötetében

Sikerült az OSZK Színháztörténeti Különgyűjteményében (MM 7465) fellelnem a Jégvirág c. sanzon szövegváltozatát, melyre SZ.E. ceruzával ezt írta:Kabaré-nak. Itt közlöm a gépírt változatot:

Jégvirág*

Én csöndes téli délután szeretek az ablakban ülni
fölöttem az emeleten hallok valakit hegedülni.

A halk hegedüt hallgatom
és nézek ki az ablakon,
az ablakon nem látni át,
mert belepte a jégvirág.

Oly különösek istenem az ablakon a jégvirágok
ha nézem őket nem hiszem ezt az egész bolond (csudás Sz.E.) világot.

Oly hihetetlen énnékem
minden emlékem, életem.
A mult, a szív, az ifjúság,
nincs semmisem, csak jégvirág.

Unom magam, nézegetem a sok jégvirágot sorba
milyen szép rajz az ablakon, nini, ez mintha rózsza volna.
Egy rózsza, itt meg szegfű nyit,
eszembe juttat valamit
oh forró nyári éjszakák,
rózsza, szegfű, sok jégvirág.

Itt meg olyan, mint egy lugas, ez orchidea, az meg pálma
ez itt egy mirtusz koszoru, istenem, hát valóra válna?
kezem remegve fogja meg
milyen hazug, milyen hideg.
A szívem fáj s nézem tovább,
mily különös a jégvirág.

Alkalmi versek, rögtönzések

Szép Ernő 1904-től 1914-ig igen sok alkalmi verset, „aktuális strófát” írt. A Magyar Közéletben Szilánk, A Hét-ben Puck álnéven, A Nap-ban, Az Est-ben sz. e. és sz. szignóval jegyezte napi hírekhez, többnyire (bel)politikai aktuális eseményekhez kapcsolódó strófáit. (Szignálatlan verset csak tucatnyit válogattam be, de ezek szerzősége egyértelműen Szép Ernőre utal.) 1909 után visszaesik az alkalmi versek száma, 1914 után pedig csak elvétve bukkan fel egy-egy ilyen költemény. (1917-18 között A Nap-ban feltűnik újra az sz. szignó hasonló alkalmi versek alatt, de a versek rossz minősége és költőnk megnyilatkozásai azt bizonyítják, hogy itt nem Szép Ernőről, hanem Szenes Béláról, a kor közkedvelt, de meglehetősen középszerű versfaragójáról van szó.) Ezek a versikék a három hűgát eltartó, maga is megélhetési gondokkal küszködő Szép Ernő kereseti forrását adják, de nem szabad elfelednünk, hogy költői iskolát is jelentenek; a kényszerű versfaragás csiszolja rímtechnikáját, erősíti poentírozó képességét, tömörítő készségét – végeredményben a poétai eszközök virtuóz használatára tanítja költőnket. S az is tény, hogy a feledhető klapanciák között felbukkan néhány remekmű is, gondoljunk a Meleg van kérem ironikus nosztalgijára, vagy a Liliom-prológ bumfordi-városligeti derűjére.

Régi kedvünk (1919) A kötet az alkalmi versek Szép Ernő által válogatott és szerkesztett reprezentatív kiadványa (mivel tartalmazza a Kucséber-kosár [1911.] verseit is, azokat is itt közöljük). Mintegy 9 év termését gyűjti össze, előszava érdekes kordokumentum:

Gyengéd figyelmeztető S alázatos ajánlás

A jó olvasó, kire az üzlet ezt a könyvet is Rád szóta, talán már görög lesz Neked ez az egész témázás itt ebben a léha verscsapatban. Tartozom untatni Tégedet egy pár sor írással, míg felvilágosítalak afelől, hogy ez az áru az úgynevezett béke utolsó esztendeiből való. Tizennégy tavaszától fogva nem firkantottam ilyes dolgot. Akkor még és annak előtte szombatunkint le szoktam volt egy szerkesztőségben ülni egy kopár asztal elé s tinta, penna segítségével hosszú szerkesztői papirosra raktam e rímeket. Andalítóan zengett mind a telefon a szerkesztőségben. Ha netalán leereszkednél jó olvasóm csekély emberi állapotokon mulatni, akkor megmondom neked, hogy dél felé kellett e költeményeket költeni, mikor mindig álmos voltam, mert akkoriban sok adósságot csináltam az agg Morpheusnál és sokszor nagyszerűen fájt a fejem, éppen mikor a világ bolondságairól vagy okosságairól trallalázni muszájt nékem. Ezt a műfajt nem én találtam föl, óh nem: a napontai lapoknál divat volt a szebb sorsra való poétákkal bohódsi versezeteket csináltatni. Azt hiszem a lapok találták ezt föl. Én még magukat a lapokat se találtam volna föl, ha rám várnak avval. De beléhullván a pályába, utánoztam azt amit a rám nézve legvonzóbb lények művelnek, a poéták. Tudod kérlek, hogy abban a dicső békében minő boldogtalanok voltunk, emberek, fiatal emberek? A halált úgy lestük-vártuk, mint a böjtösök az esti csillagot. Érdekes, hogy boldogtalan létünkre mennyit hancúroztunk és mennyit vihogtunk. Az emberi világ végtelen barnumi cirkusznak tetszett, minden percben kacagni valami másik bohócságon. Most már nincsen boldogtalanságunk, most már nincsenek bolondságaink. Az élet el van sötétítve, s ki van világítva a halál. A földhöz kapaszkodó élőknek világát bevonta a szűkség meg a rossz kedv. A hajnal lélek hamuszínű lett s a rózsa szív össze van sorvadva. A szép és kecses észt az ostobító sors bekeríti, úgy mint az óriáskígyó a nyulacskát. Elvittek magokkal azok akik elestek, elvittek azok magokkal minden cirádát, illuziót, hóbortos grimaszt és könnyelmű mosolyt, mindent, ami csak mulatságossá tudta tenni az ittlétet. Itt vesztegelünk első halálunk után az ólom ég alatt és idegen szemekkel lesünk az örült jövőbe.

Szóval a frivol kis költészetet ami kínálkozik elébed ebben a könyvben, kérlek azt fogadd megbocsájtással. Hogyha egy strófával, egy sorral, egy rímmel, egy szóval ügynök lehetem Köztetek, Közted és a drága mosoly között, az is már valami mentség és szép vigasz nékem bűnös, hasztalan jelenlétemért.

Óda Löwy Árpádhoz (é. n.) Szép Ernő megjegyzése: „Abból az alkalomból, amidőn a perzsa Sah Löwy Árpádot verseiért a nap és oroszán-renddel tüntette ki”. A verset Réz Pál bocsájtotta rendelkezésemre.

Gyermekversek

A versek egy része különböző lapokban (Új Szó, Pajtás, stb.) látott napvilágot, míg 1958-ban a Móra Kiadó egy megrostált válogatását kiadta **Gyerekeknek való** címmel.

Zsengék

Első csokor Mezőtúr 1902. A Szoboszló és Vidéke 1902. július 6-i számában az újság szerkesztője Szép Ernő hat versét közli az alábbi megjegyzéssel:

Első csokor

Költemények és műfordítások

Írta: *Szép Ernő*

Egy gymnazista diák a héten egy piros kötésű füzetkét küldött be hozzánk, amely „Első csokor” címmel költeményeket és műfordításokat tartalmaz.

A füzetke szerzőjének, Szép Ernő mezőtúri főgymnáziumi tanulónak, Szép Sámuel helybeli izraelita tanító fiának, a nyarat orvosi tanácsra – kezdődő mellbaja miatt – Gleichenbergben kell töltenie. A gyógyfürdőzésre szükséges költséget ezen füzetke kiadásának jövedelméből reméli összegyűjteni, mert szegénysorsú születi ebben az útjában segíteni nem képesek.

A füzet ára 1 kor. 50 fillér.

Kapható a szerzőnél az izr. iskola épületében, azonkívül Schiffer Ignác divatáru üzletében.

A füzetke tartalma kétségtelenül poetikus tehetségre valló versecskékből és műfordításokból áll, melyekből itt közlünk néhányat.

*

Szép Berta feljegyzései szerint már 1900-ban kiadott egy házi sokszorosítású kis versesfüzetet, sőt, 1898-ban Szép Ernő egyik nyilatkozata szerint verse jelent meg a Debreceni Újságban.

A kötet hetedik versében szereplő K.E. Kepes Ernő, a költő gyermekkori barátja és támogatója.

A mezőtúri pénzhamisító banda

„Felnőtteknek” című önéletrajzi kötetében Szép Ernő így emlékezik ponyvaírói tevékenységéről: „Túri diák időmben Nagy Ignác bácsi járta a kún tájék vásárjait, idős paraszt ember, az már nem versíró volt... mert az kiadó volt... Hatodikos voltam... Bejött osztán a túri gimnáziumba, versíró keresett. Így jutottam ahhoz a szerencséhez magam is, hogy a népnek históriát írhattam. Mégpedig három históriát, kettőt hatodikos, egyet meg hetedikos koromba. Darabjáért kaptam öt koronát. Négy oldalt kellett írni, vagyis negyedfelet, mert az utolsó oldalra népdalt is követelt az öreg Nagy Ignác bácsi.” Varga Lajos: Szép Ernő és Mezőtúr c. kiadványában adta közre az első két, kötetünkben közölt zsengét, a harmadik még lappang.

Gleichenbergben A másik diák Gergely (Goldberger) Bertalan, aki ügyvéd lett és megzenésítette az Imát v.o. OSZK Fond 81/675

Töredékek, verskezdemények

Az Országos Széchényi Könyvtár (OSZK), a Petőfi Irodalmi Múzeum (PIM) és a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) kéziratára igen sok érdekes töredéket őriz. Ezek kéziratok vagy magánlevélben található apróságok. Az, hogy e költemények ill. verskezdemények soha nem jelentek meg (legalábbis ilyen formában), sejteti, hogy a költő nem tartotta közlésre érdemesnek, ezért is választottam külön ciklusba ezeket.

Forrásjegyzék

VERSEK

Kötetben kiadott versek

Énekeskönyv (1912)

Mint magányos lovast...
Csúnya és ártalmas dolog...
Ákom-bákom
A falu éjszaka
Bánat
Szonett (Te nem szoktál a zongorához állni...)
Gyermekjáték
A harangozó
Crème d' Yvette
Kapuzárás
Sötét ablak
Tinta
Falióra
Néha úgy utánanéziünk egy nőnek
Szonett (Nem bántom életem...)
Örököld
Furulya
Emlékbe
Alkonyat a kórházban
Nyujtózkodás
Álmatlanul
Reggeli gyöngesség
A szökőkút
Nézni
Szonett (Fehér pillangó...)
Játék
Leányszoba
Egyedül
Szonett (A vágyakat magamtól...)
Egy régi szökéhez
Sötét
A táncosnőnél
Ha én azt tudnám
Ifjúságom el ne menj még
Egy szűz után való bánkódás

Élet, halál (1916)

Imádság
Honvágy
Testvér, édes testvér
A mosoly
Világtalan katonáknak
Szívből
Lengyelország
Hívójel

Add a kezed
Húszéves fiúk halála
Hét szín
Messze, messze, messze
De kár

Emlék (1917)

Tiszapart
Ügyetlen szavak
Nincs egyéb örömöm
Magányos éjszakai csavargás
Egyszer
Járok-kelek, megállok
Gyorsvonatról
Semmise
Recept
A Bois de Boulogne-ban a padon egyedül
Ki tudja?
Késő ősz
Sóhajtás
Óh
Ti ócska figurák
Dunakorzó
A darvak
Repülés
Szaladnak a folyók
Mondd
A kert fáai
Borbélyhab
A virág szebb
Milyen jó nékem lefeküdni
Ennui
Magamban
Sétálás
Háztető a Montmartre-on
Huszonhét múltam
Fecske elfut a szárnyán
Hold
Margitsziget
Tavas
Gondolatom küldöm
Cezairás noteszben
Milyen?
A nap lemegy
Gitár
A vándorlegények
A fecskének árnyéka
Lányoknak való nótá
Éjfél
A semminél kevesebb valami
Elalvó hattyú
Oly szépek a tavasz felhői
A szerelem

Jézus Krisztus
Csillagok
Citera
Des Grieux
Szomorú fűz
A bánat útja
Kék üveggömb
Ránc a leány homlokán
Mint a hangafa a pusztában
Mint az égen a hold
Holnapra
Oly szép szívem volt
1917-ben
Néked szól

A világ (1921)

Mit tettetek velem
Hol van valami
Hold, hold
Nagy énekesnő Múza jöjj
A lezuhant lovas
A hó
Madár
Az élet
Kenyeres
Meszelő
Nem tudom kicsoda
Nem tudnak a fák alúdni
Olyan csöndet szeretnék
Szegények, szegények
Jóság, jóság
Kézírás
Február vége felé
Itt volt benn a szívemben
Sötét hintó jön
Eső
Hold
Bocsássatok meg
Csókold meg
Szeretnék eperfa lenni
Senkinek se
Ha megjönne a boldogság
Csodálatos
Tavasz lesz már
Ti ártatlan szegények
A padon firkantottam
Szeretem a tavaszt
Balaton
Az alkony jön felém
Jaj fájdalom
Pincio
A fenyves fent a hegyen

A jégvirágok holt honába
Adjátok vissza

Jó szó (1928)

Homlokom lassan leáldoz
Hová megy egy ákác levél?
Bizalmas
Szívem
Orgona virágja
A felhőkhöz
Élő szó
Narancs
Ó de megnémultál
Hold
Itt várnak szegények
Holnap
Március 5
Gerjedelem
Kisujja körme éle
Felhő
Csókoljatok meg csillagok
A gesztenye pelyhe
Ki tudja a némát
Csokonai
Hangom
1926
Szenvedni a tulajdon bűnödöt
Pillangó
A csikós
Én nem tudom
Az alkony néma húrjain
Az ablak
Rigó
Vadlibák felé, téli éjszaka
Sötét lesz a Duna háta
Részvét
Pitypang
Köszöntelek mint napfényben hulló levél
Nagy nagy madár
A nappal holdja voltam
Hajó
Holdfényes nyírfát láttam
Mennydörgés, villámlás
Úgy mint a szívbajos szegény
Ha nincs vágy a szívedben
Sajnálom a tengert
De szégyen élni
Csak a szívem érzi
Meztelen
A Ritz előtt, ha zene szól
Virágok mért hallgatnak
A rendőr
Hadd látogassalak meg elhagyottak

Kék szeműek
Ezüst napsütésben
Én vagyok, én vagyok
Egy kutyához
Köszönöm
A margaréta
Csillagok
Életem
A gyertyának repült a lepke
A fák
Impressio
Virágok
Jó

Szép Ernő összes költeményei (1938)

Elszorult szívvel
Sors
Olajfa
Harapás
Míg tűnök a platán alatt
Június 24.
Kaszálnak
Eső után
Hinta
Szeptember 12.
Új mandula
Húsvétra
Piros
Május
Olyan fehér
Hallga
Október
Karácsonyfa
Taktus
Valami
Április
Adat
Egy könnycsepp a bűnöm
1935
Nyári este
1919
Csak az alvás ilyen csendes
A csillagok lejönnek
Március virágja
Én így szerettem volna élni

Add a kezéd (1958)

Ne hidd

Kötetben ki nem adott versek

1905

Két koldus Egyenlőség 1905. márc. 5.
A mozdony Budapesti Napló 1905. ápr. 21.
A vonat Budapesti Napló 1905. ápr. 30.
A toll Budapesti Napló 1905. jún. 11.
A havasi gyopár Budapesti Napló 1905. júl. 26.
Reggel felé Budapesti Napló 1905. szept. 8.
Egy levél Egyenlőség 1905. szept. 24.
Vonat az erdőn A Hét 1905. okt. 8.
Vér Népszava 1905. okt. 18.

1906

Strófák az utcasarokról Népszava 1906. jan. 17.
Éjszaka (A lelke muzsikában fürdik...) A Hét 1906. jan. 28.
Éjszaka (Hajolj reám, borulj reám...) A Nap 1906. febr. 25.
A Váci utcán A Hét 1906. márc. 11.
A Vezuv A Hét 1906. ápr. 22.
A déli korzón A Hét 1906. máj. 13.
A tenger A Nap 1906. okt. 12.
Mikes A Hét 1906. okt. 28.
Apácák éneke A Hét 1906. nov. 25.

1907

Hajnali vendégek A Hét 1907. febr. 10.

1909

Az ács kis fia Népszava 1909. dec. 25.

1910

A lány szól Mai Színlap 1910. dec. 28.

1911

A kenyér Nagyvárad Napló 1911. márc. 3.

1912

Háború előestéje Az Est 1912. nov. 29.

1917

Késő este Az Est 1917. júl. 29.

1918

Dalforma Április 1918. dec. 18.

1920

Az olvasóhoz Szemle 1920. jan. 10.

1921

Halál az utcán Jövő 1921. febr. 23.

1924

Csók a kapu alatt A Reggel 1924. jan. 14.
A holdhoz A Társaság 1924. 26. sz.
Isten veled Színházi Élet 1924. nov. 23-29.

1926

Tavaszi Újság 1926. ápr. 11.

1928

Nyár Színházi Élet 1928. júl. 22-28.

1931

Kék tenger alszik odafenn Nyugat 1931. febr. 1.

Szegénynek égett arca van Új Idők 1931. dec. 13.

1932

Tél Új Idők 1932. febr. 28.

Karácsonyfák Magyar Lányok 1932. dec. 25.

1934

Hervadt levél leszáll a hóra Az Est 1934. jan. 3.

[Lányok lábán a harisnya...] Színházi Élet 1934. szept. 2-8.

[Ó de csendes hónap...] Színházi Élet 1934. szept. 30-okt. 6.

1935

Három platánlevél a földön Napló 1935. okt. 27.

1936

Én édes Jézuskám Az Est 1936. dec. 25.

1942

Apám Magyar Zsidók naptára 1942.

1945

Fohász Ludas Matyi 1945. szept. 23.

1946

Régi jó világ Haladás 1946. aug. 22.

Év nélkül:

Kedves öcsém OSZK Fond 81/614/17

Az én batyum OSZK Fond 81/614/11

SANZONOK, KUPLÉK

Kabaret-dalok (1908)

Aktuális strófák (Zárás után jött...)

Az aszfaltbetyár

Abbáziában

Csak egy kis benzin kellene

Montignoso

Vallomás

A rossz asszony

A mama

Fürdőszalon

Az oldaliszk

A garni

A kávéházi ember

A tolonckocsi

Ninon

A kávéház (Elégia)

A Tauszky

Az ősbudai bohém

Pesti versek

A Lánchíd és az alagút

A korzó

A Stefánia-uton

A fenyő és a pálma (Heine utánzat)

A udvari fogat

A kapualjban

A lakó

A san-marinói kölcsön

A sánták ligája

Adatok az ősziről

Nyári örömök   1. A májusnak mihelyt vége...
                          2. Itt a nyár, a szép meleg nyár

Tavaszi dalok   1. Március van, a tavasz...
                          2. Március van, április jó...

Úrinóta (1940)

Baba

Kávészó és kifli

Szeretnék Párisban élni

Medaillon

Életrajz

Esőcsepp

Jégvirág

A szőke meg a barna

A gyáva legény

Bucsu az ifjúságtól

Keverem-kavarom

Francia nóta

Szomorú tavaszi dal

Itt a tavasz

A lufballon

Marika

A trombita

Gyere haza édes párom

Mademoiselle

Két sebesült a színházban

Árva Pál

Kop-kop

Hőc hőc katona

Az én uram is szervezkedik

Két kicsi bagoly, mind a kettő jómadár

A pesti ház

Sokat ne várj a szerelemtől

Dal

Kiskocsi

Törődj velem

Várjon

Egyedül a moziba menni

Kötetben meg nem jelent sanzonok, kuplék

A szoknya Kis Élcslap 1902. 4. sz.
Toilette-titok Kis Élcslap 1902. 7. sz.
Ítélet Kis Élcslap 1902. 7. sz.
Százhuszonhat kis japán Budapesti Napló 1905. aug. 26.
Az omnibusz tetején Jászberény és Vidéke 1905. ápr. 23.
Gyermeknapon Füles Bagoly 1906. szept. 30.
Az ifjúság, a szerelem Új Idők 1906.
A Sándor utca A Hét 1907. jún. 30.
A gummirádlison Fidibusz 1907. máj. 24.
Kuplé a gyermekek nemi felvilágosításáról Fidibusz 1907. jan. 28.
Gyűrűk Izé 1909. okt. 5.
Mariska Izé 1909. nov. 12.
A majom A Garabonciás 1909. dec. 18.
Oregon Az Est 1912. júl. 28.
A rapport Szirmai Albert kabaré dalai 1915.
Vasárnap délután Szirmai Albert kabaré dalai 1915.
A Szultán lányának dala Bárd féle karácsonyi album 1917-18.
Minek a zöld levél... Bárd féle karácsonyi album 1917-18.
A pezsgőspohár Bárd féle karácsonyi album 1924-25.
Hónapok Az Est Hármaskönyve 1935.
A persely Zeneköltők albuma é.n.
Léha é.n. PIM fond 4741/255
Papok az ágyban é.n. PIM fond 4741/255
Egy budapesti kis leány ábrándja é.n. OSZK fond 81/614/6
A dizőz é.n. OSZK fond 81/614/9
Rikkancs é.n. OSZK fond 81/614/24
Louise Duval é.n. OSZK fond 81/613/41-44
Az alvó fakir é.n. OSZK fond 81/613/48
„Plánéta” c. jelenet betétdala é.n. OSZK fond 81/576
Népballada a szegény anya imádságáról Hetényi-Heidlberg Albert: Cabaret album

ALKALMI VERSEK, RÖGTÖNZÉSEK

Kötetben megjelent alkalmi versek, rögtönzések

Régi kedvünk (1919)

Gyengéd figyelmeztető s alázatos ajánlás
Ródlí
Nincs jég
A népszámláló
Színi szemle (A Bolond Istók után)
A Ház
Rotschild
Öngyilkossági iroda
Szerenád (A nadrágszoknya napjaiban)
10°C
Kék
Tavaszi hullámok
Egy kurta elégia
Jön a tavasz
Idusa
Vicc a halálról

A borravaló
Apponyi tanár
A padokon alszanak
Alag
Április
A negyvenévesek
Csirág
Milyen szép idő van
Bocsánatot kérek, de ezt el kell mesélni
Folyó hó
Tünemény
A német
Fáj a fejem
Berteaux
A nyolcak
Az antiszemita
Villamos-mizériák
Virágos Budapest
Index
Elemi iskolai versecske
Mély gondolat
Fürdőre
Ma
A zsemle
Vázsonyi
Pszsz
Jaj de meleg van
Új ház
Melegem van
Politika
Holtszezon
Márványmenyasszony
Lesültem
Szeptember
Az artisták (Leesett egy trapéz bajnok)
Ábránd Alagon
Előhang
Na de most
Utóhang
Ősz
Háború
„Must – most”
Tripolisz
Gyümölcs meg gesztenye
Asta Nielsen
Borzasztó
Béke
Halottak napja
A villamos csengője
Köd
Tavaszi dal
Lopás Homéroszból
Sumurun

Sikkasztók
Mit meséljek még?
Nem érdemes
Új színház
A Ferdinándok
A karácsonyi számba
Szilveszter
Újév után
Ballada
Vízkeresztre
Hideg van
A football
A pincérek közt
Nem új a vicc
Befagyott
Ó
Balling
Bál
Beszélgetés Puccinivel
Szalvátor
Baleset
Én is forrást kutatok
Üdvözlégység
A Petőfi Társaság
Hétfőn
A hétről
Regula
Jön
Még
Baccarat
Tavaszi
A nyúl meg a tojás
Sport
Szezon
Színház
Szombat
Kis versek a hétről
Itt vagyok!
Budapest
Az önkéntes
Nyárutó
Szombati penzumom
A rendes őszi dal
Kis versek a hétről
Pesti elemisták olvasókönyvébe
Háború
Vitézi tünődés
De borzasztót álmodtam
Hölgyeim és uraim
Én meg a törökök
Sétálni
Konstantinápoly
Téli gond

Mohamed könnyei
 Már megint szombat van
 Kémek
 Kis versek a hétről
 Politikai párbaj
 Falinaptár
 Én is
 Rózsadomb
 Orosz románc
 A Vojnich-díj
 Szombat
 Szalvátor
 Egy detektív szomorú dallja
 Couplet
 A választójogi
 Március 15.
 De szép idő
 Tintatartó
 Szombat van
 Májusi
 Ada-Kalech
 Mentő-garas
 Bajusz
 Három árva
 Újévi strófa
 Krematórium
 Nem kapok naptárt
 Aviatika
 Oh Steinheilné!
 Tej
 Szegény György
 A meztelen
 Könyörgés hóért
 Választás
 A küteges
 Lasker-Schlechter
 Lueger órái
 Hamvazó
 Chantecler
 Őszi dolog
 Színlapok
 A cigányok királya
 A szabadkai rémtett Írta: Jókuti (Löbl) Vilmos

Kötetben ki nem adott alkalmi versek

1904

Levél egy kizárt diákkisasszonyhoz Magyar Közélet 1904. szept. 11.
 Darázsfészek (Ah, itt az ősz...) Magyar Közélet 1904. szept. 25.
 Levél Amerikába Magyar Közélet 1904. okt. 2.
 Egy színház megnyitásához Magyar Közélet 1904. okt. 9.
 Strófák a hétről (Dunaparti nagy ház egy kicsiny...) Magyar Közélet 1904. okt. 16.
 A balti hajóraj Magyar Közélet 1904. okt. 30.

Halottak napján Magyar Közélet 1904. nov. 6.
Dal a kézlegyintésről Magyar Közélet 1904. nov. 13.
Dal a kis plaketről Magyar Közélet 1904. nov. 20.
El, Nagyváradra! Magyar Közélet 1904. nov. 27.
Ének a negyven zsandárokról Független Magyarország 1904. dec. 4.
Tisza István elégiája Független Magyarország 1904. dec. 13.
Hetivers (Fürdik a holdvilág...) Magyar Közélet 1904. dec. 18.
Hetivers (Ah, itt van újra a karácsony...) Magyar Közélet 1904. dec. 25.

1905

Hetivers (A falinaptárról letéptem...) Magyar Közélet 1905. jan. 1.
Hetivers (Az ülőszaknak vége hát:...) Magyar Közélet 1905. jan. 8.
Hetivers (Őseimnek taktikája...) Magyar Közélet 1905. jan. 15.
Hetivers (Kis korcsmáros, nagyvendéglős...) Magyar Közélet 1905. jan. 22.
Hetivers (Tisza I. a várba...) Magyar Közélet 1905. jan. 29.
Hetivers (A láthatár szépen kitisztult...) Magyar Közélet 1905. febr. 5.
Hetivers (A Hungáriában gyászos...) Magyar Közélet 1905. febr. 12.
Hetivers (A tisztelt Ház megnyílt...) Magyar Közélet 1905. febr. 19.
Hetivers (Sűrű sötét az éj...) Magyar Közélet 1905. febr. 26.
Hetivers (A vig, a kedves karneválnak...) Magyar Közélet 1905. márc. 5.
Hetivers (Zarándokol sok...) Magyar Közélet 1905. márc. 12.
Hetivers (Negyvennyolc óta...) Magyar Közélet 1905. márc. 19.
Hetivers (Zálogba már a télbunda...) Magyar Közélet 1905. ápr. 2.
Hetivers (Néhány héttel ezelőtt...) Magyar Közélet 1905. ápr. 9.
Hetivers (Köszöntelek vigan...) Magyar Közélet 1905. ápr. 16.
Hetivers (Midőn a kedves...) Magyar Közélet 1905. ápr. 23.
Hetivers (Elértünk az édes...) Magyar Közélet 1905. ápr. 30.
Hetivers (Elöttem tinta és papír...) Magyar Közélet 1905. máj. 7.
Hetivers (A Dunaparton áll a...) Magyar Közélet 1905. máj. 14.
Hetivers (...És annyi balszerencse közt...) Magyar Közélet 1905. máj. 21.
Hetivers (Semmi újság nincsen...) Magyar Közélet 1905. máj. 28.
Hetivers (Hogy Keglevichet leszúrták...) Magyar Közélet 1905. jún. 4.
Hetivers (Izzadva írtam írtam akkor is...) Magyar Közélet 1905. jún. 11.
Hetivers (Ezek az ügyvivő legények...) Magyar Közélet 1905. jún. 18.
Hetivers (Bejött Fejérváry...) Magyar Közélet 1905. jún. 25.
Konti temetésén Budapesti Napló 1905. okt. 26.
Abdul Hamid dala A Hét 1905. nov. 12.
Tisza Bécsben A Nap 1905. dec. 10.
Alfonz dala A Hét 1905. dec. 10.
Legenda (A pontos, éber falinaptár...) A Hét 1905. dec. 24.
Karácsony (Születésnapja volt Krisztusnak...) Budapesti Hétfői Hírlap 1905. dec. 25.

1906

Zichy Jenő bucsuja A Hét 1906. jan. 21.
Hangok az állatkertből A Nap 1906. febr. 3.
Edvárd király szivaroz A Hét 1906. febr. 4.
Hordárok audienciája A Nap 1906. febr. 7.
Kafka! Kafka! A Nap 1906. febr. 8.
Az ágyúk A Nap 1906. febr. 14.
Dalok a felosztásról A Nap 1906. febr. 18.
Bánffy föltámadása Magyar Közélet 1906. febr. 18.
Az esküvő után A Nap 1906. febr. 25.
A pártpolitikához Magyar Közélet 1906. febr. 25.

Savanyú A Nap 1906. márc. 4.
 Tavaszi strófák (Tavas van újra...) A Nap 1906. márc. 9.
 Búcsú A Nap 1906. márc. 10.
 A diszküldöttség A Nap 1906. márc. 15.
 Nikita levele Edvárdhoz A Nap 1906. márc. 20.
 Az abstinens orvosok A Nap 1906. márc. 31.
 Alag (Csöndes, hosszú...) A Nap 1906. ápr. 3.
 Darabontok bucsuja A Nap 1906. ápr. 8.
 Búcsú az éjjeli ügyésztől A Nap 1906. ápr. 10.
 Emléksorok a néhai mamelukok albumába A Nap 1906. ápr. 13.
 El, Karlsbadba A Nap 1906. ápr. 15.
 Gorkij dala Budapesti Hétfői Hírlap 1906. ápr. 23.
 A jelöltek Magyar Közélet 1906. ápr. 23.
 A turf Magyar Közélet 1906. ápr. 23.
 A Lipótváros Magyar Közélet 1906. ápr. 23.
 Dal a tavaszról (Megérkeztek hát már...) A Nap 1906. ápr. 24.
 A kis Taral A Nap 1906. ápr. 26.
 Baj van, Beketow úr! A Nap 1906. ápr. 28.
 A Gyűszük Magyar Közélet 1906. máj. 2.
 Költözködés
 Makkai bá
 Dal a gyűszüről A Hét 1906. máj. 6.
 Hetivers (Májusnak rögtön vége már...) Magyar Közélet 1906. máj. 8.
 Dal a rabmunkáról A Nap 1906. máj. 9.
 Rigó Jancsi kesergője A Nap 1906. máj. 11.
 Hohenlohe Budapesten A Nap 1906. máj. 12.
 Nikita Karlsbadba megy A Hét 1906. máj. 13.
 A cár és a дума A Nap 1906. máj. 15.
 Népszámlálás (Népszámlálnak Budapesten...) A Nap 1906. máj. 15.
 Kinai levél A Nap 1906. máj. 18.
 Dal Nepalek szertartásmesterről A Hét 1906. máj. 20.
 Ósbudavár A Hét 1906. máj. 20.
 Zsazsa sorsolása
 Elégia (Hetten vagyunk...) A Nap 1906. máj. 27.
 Cselédsztrájk A Nap 1906. máj. 27.
 A taxaméter A Hét 1906. máj. 27.
 Gyermekeknep
 Nyaralás A Nap 1906. jún. 1.
 Vilmos Bécsben A Nap 1906. jún. 7.
 Románc a macicsról és Zichy Jenőről A Hét 1906. jún. 10.
 Bécsi strófák (A bankgesse...) A Nap 1906. jún. 12.
 Mindenható Goluchowszki A Nap 1906. jún. 13.
 Hát kellett ez nekünk?! A Nap 1906. jún. 14.
 Vándordal A Nap 1906. jún. 17.
 Toaszt A Nap 1906. jún. 17.
 Szezon A Nap 1906. jún. 19.
 A nyaralás A Hét 1906. jún. 24.
 Nyári ábránd 1906. jún. 24.
 Bucsú az indiánoktól Budapesti Hétfői Hírlap 1906. jún. 25.
 Nyár a Házban A Nap 1906. júl. 1.
 Zsazsa nagybirtokos A Hét 1906. júl. 1.
 A krokodilusok
 A delegátusok A Nap 1906. júl. 3.

Egy csecsemő dala A Nap 1906. júl. 8.
 Dreyfus A Nap 1906. júl. 11.
 Orvost! Orvost! A Nap 1906. júl. 12.
 Dal egy táviratról A Hét 1906. júl. 15.
 A frakk A Nap 1906. júl. 19.
 A pofon A Hét 1906. júl. 29.
 Nyári bökversek A Nap 1906. aug. 5.
 A háziúr dala A Nap 1906. aug. 17.
 Császártalálkozás A Hét 1906. aug. 19.
 A marhahús
 Szezonvégi versikék A Nap 1906. aug. 30.
 Szezon (Egy idegen, ki...) A Nap 1906. szept. 2.
 Politikai versikék A Nap 1906. szept. 4.
 A cápa elégiája A Nap 1906. szept. 7.
 Szezon (Benne vagyunk a...) A Nap 1906. szept. 9.
 Alkalmi versikék (Egy gróf, akit...) A Nap 1906. szept. 25.
 Rákóczi Füles Bagoly 1906. szept. 30.
 Gulochowszki A Nap 1906. okt. 14.
 Hosztalek dala A Hét 1906. okt. 14.
 Aktuális versikék (Párisnak turf-szenzációja...) A Nap 1906. okt. 18.
 Lóra városatyák! A Hét 1906. okt. 21.
 A köpeniki kapitány A Nap 1906. okt. 23.
 Feilitzsch elégiája A Nap 1906. okt. 25.
 A köpenicki kapitány A Hét 1906. nov. 4.
 Novemberi bökversek A Nap 1906. nov. 16.
 Beköszöntő A Nap 1906. nov. 21.
 Gundel dala A Nap 1906. nov. 23.
 Bökversek (Itt a tavasz...) A Nap 1906. nov. 30.
 Caruso majma A Nap 1906. dec. 2.
 Ki mit kap Mikulásra? A Nap 1906. dec. 6.
 Örkény A Nap 1906. dec. 8.
 Fedák Sári dalaiból A Hét 1906. dec. 9.
 Óh! Óh! Óh! A Nap 1906. dec. 13.
 A Népszínház dala A Nap 1906. dec. 22.
 Karácsonyi strófák (Holnap, azaz kedden...) A Nap 1906. dec. 25.
 Esik a hó... A Nap 1906. dec. 29.
 B. u. é. k. A Hét 1906. dec. 30.

1907

Hejretyutyutyu A Nap 1907. jan. 10.
 A delegáció A Hét 1907. jan. 13.
 Ruszt
 Szilveszteri strófák A Nap 1907. jan. 17.
 Meggyógyultam! A Nap 1907. jan. 23.
 Elégia az adósságok könyvéről A Hét 1907. febr. 10.
 Első tavaszi dal A Nap 1907. márc. 2.
 Búcsú A Nap 1907. márc. 14.
 Kikelet A Nap 1907. márc. 15.
 Egy kis félcipő 1907. márc. 20.
 Bimbók A Nap 1907. márc. 22.
 Tavasz A Nap 1907. márc. 22.
 Tavaszi bökversek A Nap 1907. márc. 27.
 A szeparé A Nap 1907. ápr. 7.

Koronás hús A Nap 1907. ápr. 14.
 Verniszázs-dalok A Nap 1907. ápr. 18.
 Nem vállalkoznak! A Nap 1907. ápr. 20.
 Jónás A Nap 1907. ápr. 20.
 Jónás elégiája A Hét 1907. ápr. 21.
 Május A Hét 1907. máj. 5.
 Darányi a néphez 1907. június 8.
 Petőfi ünnep A Hét 1907. jún. 9.
 Megérkezett
 A játékbank
 Népszínház Pesti Napló 1908. jún. 19.
 Nincs pofon A Hét 1907. júl. 28.
 The Cubans A Hét 1907. aug. 4.
 Az augusztusi pénzhiány A Hét 1907. aug. 18.
 A női bírkózók 1907. aug. 25.
 A szén A Hét 1907. szept. 1.
 Kártyázó asszonyok
 Időszerű rigmusok A Hét 1907. nov. 10.
 Fedák A Hét 1907. nov. 17.
 Roda-Roda
 A liszt
 Az idei képek
 Szemere hősei A Hét 1907. nov. 24.
 A visszavándorlók
 Az első hó
 A kenyérgyár
 Fővárosi elégia drágaságról A Hét 1907. dec. 8.
 Az egyke A Hét 1907. dec. 15.
 Ruth St. Denis
 Nyelviskola
 A kivándorlás
 Karácsony felé
 Időszerű rigmusok A Hét 1907. dec. 29.

1908

A mentők A Hét 1908. jan. 5.
 Udvari bál
 Mészáros sztrájk
 Pesti kertek Pesti Napló 1907. máj. 17.
 Meleg van
 A Wiesenthal-lányok
 Kuplé Pesti Napló 1908. máj. 24.
 Ilir
 Színház
 A kongresszus Pesti Napló 1908. jún. 7.
 Csók
 Adjuk oda a pénzünket
 Anakreoni dal Pesti Napló 1908. jún. 14.
 Maróczy
 Wohlg. Fraenlin Charlotte Fedak
 Olympia Pesti Napló 1908. jún. 19.
 Nemzeti Színház Pesti Napló 1908. jún. 28.
 Lemoine, a gyémántcsináló

A viharágyu
A kisüst
Záporpróba 1908. júl. 5.
Günther novellája
Mátyás
A lesülő Pesti Napló 1908. júl. 12.
Gáz
Nyári tűnődés Pesti Napló 1908. júl. 26.
Somody Pesti Napló 1908. aug. 2.
Feminista-óda Pesti Napló 1908. aug. 9.
Kutyaszínház
Turf
Az ischli szerenád Pesti Napló 1908. aug. 16.

1909

Ön bérel A hét 1909. okt. 31.
Carmen lugubre A Hét 1909. dec. 19.

1910

Téli dal, mert muszáj írni A Hét 1910. jan. 9.
Szilveszter, a mentők napja
Tavaszi strófák A Hét 1910. ápr. 3.
A csuda Az Est 1910. máj. 29.

1911

Jászai-Török Az Est 1911. jan. 15.
Csingilingi prutty Az Est 1911. febr. 5.
Dali Az Est 1911. jún. 18.
Eljen a motyor! Az Est 1911. jún. 25.
Ma Az Est 1911. júl. 2.
Fest, tisztit Az Est 1911. aug. 8.
A rendőr
Ököllel
A svábok Az Est 1911. aug. 13.
Színház Az Est 1911. aug. 29.
A zsemlye
Jaj!
Szívem szabad Az Est 1911. szept. 10.
Richter
Pesti történet Az Est 1911. okt. 29.

1912

Téli kuplé Az Est 1912. jan. 21.
Kis versek a hétről (Sajnálom...) Az Est 1912. jan. 28.
Szkecs Az Est 1912. febr. 18.
A Nyugat lánya Az Est 1912. febr. 25.
Kis versek a hétről (Az angol...) Az Est 1912. márc. 10.
Milyen meleg van Az Est 1912. júl. 14.
Új katonanóta Az Est 1912. aug. 4.
Kis versek a hétről (Egy; Kettő) Az Est 1912. aug. 11.
Kis versek a hétről Az Est 1912. aug. 18.
Téli zümmögés A Hét 1912. dec. 8.

1913

Kis versek a hétről (Egymásután harminckétszer...) Az Est 1913. jan. 5.

Kis versek a hétről (Azt a megdöbbenő...) Az Est 1913. márc. 23.

1914

[Oh csak tudnék...] 1914. Kézirat PIM v 3835

Tekintetes Szerkesztőség! Magyar Figaro 1914. ápr. 12.

1918

Meleg van kérem Az Est 1918. máj. 26.

1920

A derek Krausz Poldi... (kézirat) [A tabáni „Mély Pince” emlékkönyvébe] (MTA lev. t.)

1921

Frizura Szigeti Séták 1921. szept. 1.

1930

A magyar ünnep elé Az Est 1930. okt. 19.

Az öregdiákokhoz Emlék a mezőturi református gimnázium négyszázéves jubileumáról 1930. Mezőturi Öregdiákok Egyesülete

1935

Prológ Szolnoki Színházi Újság 1935. ápr. 13.

1940

Az emigráns In= Talpra magyar Bp. 1940.

1943

Prológ a „Liliom”-hoz A Magyar Zsidók Lapja 1943. jún. 10.

1946

Újévre Ludas Matyi 1946. jan. 1.

Évszám nélkül

Jobbat mint... (kézirat) é.n.

Édes Jóskám (kézirat) é.n. OSZK FOND 81/279/60

Óda Löwy Árpádhoz Brisztol 1925. okt. 2. In.: Löwy Árpád (dr. Réthy László) tréfás versei Arad 1929.

Második kiadás

GYERMEKVERSEK

Gyerekek való (1958)

Virágok

Csiga

Mee

A cicánk

Kutyus

Hangya

Szamár

Pillangó
Falevél
Kaszálnak
Hó
Pattogatott kukorica
Roller
Az a tölcsér
Esernyő
A kötőtűk
Könyv
Óra
Szappan
Fülönfüggő
Vitamin
Sárgarépa
Tojás
Játék
Meglátod
Állatok fel
Anyám
Szegény ember gyereke
Ha zeng a kalapács
Egy kis öreg ember
Most szeretnék gyerek lenni
Az égre nézni

Kötetben ki nem adott gyermekversek

A fehér galamb meséje Mesemondó 1905. aug. 6.
Mátyás király meg a lebbencs [Betétdal] 1949. (OSZK Fond 81/573)
Halló Nők Lapja 1956. aug. 23.

MESE- ÉS SZÍNJÁTÉKOK LÍRAI BETÉTDALAI

[Kegyednek, mint itt láthatja...] Planéta (*jelenet*)
[Végtelen végtelen...] Patika 1918. (*színdarab három felv.*)
[A ladányi sugártorony...] u.o.
[Hó mondok önnek...] Lila ákác 1921. (*szerelmes história öt képben*)
[Mesélj, mesélj...] Azra 1930. (*mese*)
[Istenem, istenem...] Az egyszeri királyfi 1913. (*mese 9 képben*)
[Icacos, ficacos...] u.o.
[Keljünk, énekeljünk...] u.o.
[Három pengőt kerestem...] Mezőkövesd (*legenda 3 képben*)
[Pirosító, bécsi rongy...] u.o.
[Messzi, messzi az a nagy hegy...] u.o.
[Angyal vagy-é...] Erdély [1920 után] (*egyfelvonásos*)
[Dubí dubí...] u.o.
[Szomorú hétfő...] u.o.
[Rózsa koszorunk...] Táncos huszárok (*operett 3 felvonásban*)
[Szállj le madár...] Szilágyi és Hajmási (*egy régi ballada*)

ZSENGÉK

Első csokor (1902)

Kötetben kiadott fiatalkori versek

Szép Juhászné
A bujdosók
Hortobágyi csárda
„Kossuth Lajos, gyere haza”
A magyar ifjakhoz
Rézi története
Levél K....s E...ő-höz
Ősszel
Tárogatón hallék
Apám és anyám
Népdalok (I., II., III., IV., V.)
Szülőföldem
Isten
Rózsa az élet
A leghatalmasabb ember
Tavasszal
Az ifjú vesz vándorbotot
Utcasarkon
Keserv
A mezőturi pénzhamisító banda (v. sz. 1898)
Kecskeméthy Győző In: Varga Lajos: Szép Ernő és Mezőtúr

Kötetben ki nem adott zsengek

Gleichenbergben Szoboszló és Vidéke 1902. júl. 16.
Vasárnapi krónika Szoboszló és Vidéke 1902. aug. 31.
Kossuth apánk Szoboszló és Vidéke 1902. szept. 21.
Pusztai levél Szoboszló és Vidéke 1902. dec. 28.
Poétahalál Szatmári Hírlap 1903. febr. 14.
Meddő bánat 1903. Kepes Ernőnek írt levelében PIM V 969/1-10.
Találtam egy levelet Pesti Napló 1904. jan. 29.
A csillagok Pesti Napló 1904. febr. 6.
Háboru Pesti Napló 1904. febr. 25.
Idill Pesti Napló 1904. márc. 22.
Április Pesti Napló 1904. ápr. 6.
A korzóról Pesti Napló 1904. máj. 17.
Gleichenbergben Magyar Közélet 1904. júl. 3.
Tündér Iona Magyar Közélet 1904. szept. 18.
Képzelt szerelem Pesti Napló 1904. okt. 5.

TÖREDÉKEK, VERSKEZDEMÉNYEK

[Kitől kérdejem meg...] OSZK Fond 81/615
[Olvasok...] OSZK Fond 81/615
Hallga OSZK Fond 81/615
[Élek, élek...] OSZK Fond 81/615
Az öngyilkos OSZK Fon 81/615

[Hallgasd kérlek...] OSZK Fond 81/615
 Benjő OSZK Fond 81/614/4
 [Ahogy a jót kívántam...] OSZK Fond 81/546
 [Tűnjetek kerge felhők...] OSZK Fond 81/546
 [Azt hittem...] OSZK Fond 81/614/16 1920. okt. 2.
 [Behúnyja a szemét...] OSZK Fond 81/614/3
 [Emlék, emlék ne hízzál...] OSZK Fond 81/614/10
 Az asztalfiából OSZK Fond 81/614/22
 Október OSZK Fond 81/614/23
 [Istenem itt állok...] OSZK Fond 81/615/7
 [Isten áldjon...] OSZK Fond 81/615/1
 Karnevál OSZK Fond 81/615
 Ady OSZK Fond 81/615
 [Pucér mellemet...] OSZK Fond 81/615
 [S oly szép...] OSZK Fond 81/615
 [Tudod mi a halál] OSZK Fond 81/615/7
 [Ha az élet...] OSZK Fond 81/615/7
 Esik az eső odakint OSZK Fond 81/615
 [Tollam hiába rágom...] OSZK Fond 81/615
 [Hová repíti...] MTA 391/104-i Hatvany Lajoshoz írt levelében
 [Sohsem vezett el...] OSZK Fond 81/3
 [A szőlő szépen mosolyog...] PIM Fond 4741/255
 [Bízzál elcsüggedt erény...] PIM V 3200/32
 [Árva vagyok...] OSZK Fond 81/614/3
 [A gyilkosság...] OSZK Fond 81/615
 Papír OSZK Fond 81/615
 Szívбайos éjjel OSZK Fond 81/615
 [Nem nekem intett...] OSZK Fond 81/615
 [Talán éltem már egyszer...] OSZK Fond 81/615/44
 [Két ajkam...] OSZK Fond 81/615/43
 [Oh istenem...] OSZK Fond 81/615/43
 [Lehet szép ivü...] OSZK Fond 81/615/42
 A sóhajról OSZK Fond 81/615/41
 [Hotelszobában sirni...] OSZK Fond 81/615/39
 [Eső, madár repülne...] OSZK Fond 81/615/39
 [Oh adj istenem...] OSZK Fond 81/615/39
 [Gr. hintón ülök...] OSZK Fond 81/615/39
 [De messze...] OSZK Fond 81/615/39
 [Kinek elmondtam volna...] OSZK Fond 81/615/39
 [Óh édes kedves csillagok...] OSZK Fond 81/38
 Panasz OSZK Fond 81/615/38
 [Hát mit lehet...] OSZK Fond 81/615/37
 [Nem tudok...] OSZK Fond 81/615/36
 Vers (a halálba) OSZK Fond 81/615/29
 [Le kéne szoktatni...] OSZK Fond 81/615
 [Az ifjúság eltelik...] OSZK Fond 81/614/16 B
 [Az ablakban állok...] OSZK Fond 81/614/16 B
 [Az ember...] PIM V 103/4

Kosztolányi Dezső – Szép Ernő verseiről –

Mencken, az új amerikai kritikának ez az okos, elmés fenegyereke azt mondja, hogy az, amit a költők megállapítanak, mind szemenszedett butaság. Még pedig annál nagyobb butaság, minél nagyobb költők.

Mint rendszeres elme osztályoz is. Tehát a poéták részint tagadják a tárgyi tényeket (például egyik ezt írja: „Minden rendben van a világon”), részint pedig tagadják az alanyi tényeket is (egy másik ekkép dalol: „Én vagyok a sorsom ura, én vagyok a lelkem kapitánya.”). Nyilvánvaló, hogy ezeket a csacsiságokat egy negyedik elemista is kineveti. Már az is tudja, hogy a világon nincs minden rendben s hogy az ember nem föltétlenül parancsol a sorsának. De az igék furcsa bűvészei mindent elfogadtatnak, aminek ellentmond a józanész, nemcsak a negyedik elemistákkal, hanem a mellett egyetemi tanárokkal is. Itt a költészet csodája.

Nem szállok pörbe a tengerentúli gondolkozóval, mert szóról-szóra igaza van. Ha egy felnőtt ember kitartóan és bizonyos lázas meggyőződéssel azt hirdeti magáról, hogy ő gőzhajó, az orvosok megvizsgálják s zártintézetbe csukadják. A költő azonban bizvást állíthatja, hogy ő gőzhajó, hogy ő csillag, hogy ő kávédaráló, nem zárják be, hanem kinyitják előtte az ajtókat, az összes ajtókat, a halhatatlanság kapuit is s a többiek megbabonázva melléje kuporodnak, vele együtt énekelnek, mindnyájan úgy érzik, hogy ők a gőzhajók, hogy ők is csillagok, hogy ők is kávédarálók. Nem gondolnak többé arra, hogy mit hallanak, csak arra, hogy miként hallják. Nagy bölcsességeket fitymálva utasítanak el. Viszont kapva-kapnak efféle együgyűségeken. Minden a szavak varázslatán múlik, azon a keverésen, azon a keverésen, azon a boszorkányos vegyítésen, melynek titkát csak igazi költők tudják.

S *Szép Ernő* közéjük tartozik. Bemutatni őt illetlenség, dicsérni, az *Új Idők* népes, országra szóló családi körében fölösleges, mert önök éppen oly jól ismerik, akár e sorok írója. Leghelyesebb, ha elbeszélgetek róla, mint közös kedvesünkről, úgy, ahogy családi körben szokás. Van egy verse, melynek ez a címe: „Bizalmas”. A cím egészen ő. Meghitt közlés, értők számára, egy szemhunyorítással átadva, vagy valami bizalmas utasítás magasabb helyről, melyet, „tapintatosan kell kezelni”. Komoly s diákos intelem az olvasónak. Ez a huncut szeretetreméltósága megveszteget, lefegyverez. Az iránt érdeklődik tőlünk, vajon megfigyeltük-e, hogy séta közben miként kopog a cipőnk, hogy hallottuk-e a kefe nesztét, amíg hajunkat keféljük, vagy gyomrunk korgását a társaságban, vagy nyelésünk tompa hangját, hogy ízeltük-e tulajdon szájunk ízét, hogy észrevettük-e szemünket, e „két néző csigát”? Csupa ilyen kis semmiségből áll a költemény. De az egészből egyszerre – észrevehetetlenül – kirakódik valami nagy élmény, mindnyájunk gyarlósága, testvérisége. Egy másik versében, mely rokona ennek, egy kutyával cseveg, hasonlóan.

Aztán tudják-e, hogy mikor jön a tavasz, a rigó meg a cinke mind reá „szavaz”? Az „örült” víz nem ismeri meg a „spicli” csillagok figyelik őt. Számára a ciprusok „főúri nők”, a felhők „az ifjúság nászágyai, festmények, ég múzeum, boldogságos bandérium.” A pitypangot, a mezítlábas árvát „bemutatja” – udvariasan s kissé csibészesen – a kaméliának. Szavaival olyan hatást kelt, amilyenre sohasem képes az ostoba értelem. Nem latolgatja őket mérlegserpenyőkön, a lelkében dajkálja, pajtáskodik, játszadozik velük, egyiket-másikat megfricskázza s az elered, röpül, pontosan odapöccen, ahová kell.

Képeket fest a rigóról, a hortobágyi csikósról, a tiszaháti halászcikóról. Ecsetje magyarosan színezi, európai ízléssel. Kitűnően kezeli a *haiku*-t, ezt a pársoros japáni formát, mely távol keleten csak tizenhét szótagból áll s arra van hivatva, hogy magába foglalja a világmindenséget minden súlyával és szépségével, a természetet, mozdulatlanul és mégis élően. Gazdag költő. Báj van benne és mélység, kellem és erő, közvetlenség és fönség, pajzánság és előkelőség, közlékenység és tartózkodás, az élet szeszélyes esetlegessége és nem-változó törvénye.

Új Idők 1929

„Akkor sem érzem költőnek magam, mikor a verset írom, akkor a megszállott médium vagyok, aki a legközönségesebb ember is lehet; akkor a vergődő, dadogó vádlott vagyok, akinek vallani kell, vagy a telegráfoszlop vagyok. Aki nekidül a fülével, hallja, hogy zúg abban a buta nagy csövekben valami üzenet.

Annyit észlelhettem magamon mint úgynevezett költő, hogy a versírás olyanformán kerekedik az emberben, mint ahogy eső előtt elfutja a homály az eget, a levegőben valami elfogódottság érzik, valami nyomasztó, mondjuk ez a hangulat, az ihlet.

A forma, a dallam isten tudja hogy támad magától; ez diktál azután. Ha már leültem és a papír fölé esik a homlokom, akkor a vers technikájával küszködök. Némelyik kurta vershez is négyszer-ötször kellett visszaülni. Nem panaszkodom, édes ez a kínlódás. Azt se hallgassuk el, hogy ez a muzsika, ami lüktet majd a versben, az írás közben mindig ringat, úgy, mint a tangózókat a halk gramofon. Ez is jóféle dolog.” – írja a vers keletkezéséről a Titkok Ismerője, Szép Ernő, őt pedig így értékeli Kosztolányi Dezső: „Gazdag költő. Báj van benne és mélység, kellem és erő, közvetlenség és fönség, pajzánság és előkelőség, közlékenység és tartózkodás, az élet szeszélyes esetlegessége és nem-változó törvénye”. (1929.)

Fájó, hogy ez idáig mégis találónak bizonyult Tandori Dezső megállapítása Szép Ernőről: „értékrendben nem ott áll, szinte semmi téren, ahol lennie kellene.”

Irodalmi köztudatunk nagy adósságát róttuk le e digitalizált szöveganyaggal, mely **először tartalmazza a teljesség igényével Szép Ernő lírai életművét** – nemcsak az érett verseket, de a sanzonokat, kuplékat, alkalmi- és gyermekverseket, zsengeket, betétdalokat, töredékeket, verskezdeményeket is, többszörösére tágítva csodavilágának horizontját.